

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei ⁽¹⁾** 1

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 597/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 812/2004 al Consiliului de stabilire a unor măsuri privind capturile accidentale de cetacee în activitățile de pescuit** 62

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 598/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de stabilire a normelor și a procedurilor cu privire la introducerea restricțiilor de operare referitoare la zgomot pe aeroporturile din Uniune în cadrul unei abordări echilibrate și de abrogare a Directivei 2002/30/CE** 65

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 599/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 428/2009 al Consiliului de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare** 79

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾** 84

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

DIRECTIVE

- ★ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor ⁽¹⁾ 149

- ★ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (directiva privind abuzul de piață) 179

- ★ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului ⁽¹⁾ 190

- ★ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE ⁽¹⁾ 349

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 596/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) O piață internă autentică a serviciilor financiare este esențială pentru creșterea economică și crearea de locuri de muncă în Uniune.
- (2) O piață financiară integrată, eficientă și transparentă necesită integritatea pieței. Funcționarea fără probleme a piețelor titlurilor de valoare și încrederea publică în piețe sunt condiții prealabile pentru creștere economică și bunăstare. Abuzul de piață periclitează integritatea piețelor financiare și încrederea publică în titlurile de valoare și instrumentele financiare derivate.
- (3) Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ a completat și a actualizat cadrul legislativ al Uniunii cu scopul de a proteja integritatea pieței. Cu toate acestea, date fiind evoluțiile legislative, de piață și tehnologice care au avut loc de la intrarea în vigoare a directivei respective, care au modificat semnificativ peisajul financiar, acea directivă ar trebui înlocuită. De asemenea, este necesar un instrument legislativ nou pentru a asigura existența normelor uniforme, claritatea conceptelor-cheie și existența unui cadru unic de reglementare în conformitate cu concluziile raportului din 25 februarie 2009 a grupului la nivel înalt pentru supraveghere financiară în UE, condus de Jacques de Larosière („grupul de Larosière”).

⁽¹⁾ JO C 161, 7.6.2012, p. 3.

⁽²⁾ JO C 181, 21.6.2012, p. 64.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 10 septembrie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (abuzul de piață) (JO L 96, 12.4.2003, p. 16).

- (4) Este necesar să se stabilească un cadru mai uniform și mai solid pentru a menține integritatea pieței și pentru a se evita potențialele arbitraje de reglementare, pentru a se asigura responsabilitatea în cazul încercărilor de manipulare și pentru a se asigura o certitudine juridică mai mare și norme mai puțin complexe pentru participanții la piață. Prezentul regulament are drept obiectiv să contribuie în mod decisiv la buna funcționare a pieței interne și, în consecință, ar trebui să se bazeze pe articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), astfel cum a fost interpretat în mod consecvent în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (5) Pentru a elimina ultimele obstacole în calea comerțului și denaturările semnificative ale concurenței rezultate din diferențele dintre legislațiile naționale și pentru a evita reapariția unor obstacole în calea comerțului și denaturări semnificative ale concurenței, este necesară adoptarea unui regulament care să stabilească o interpretare mai uniformă a cadrului Uniunii privind abuzul de piață, care să definească în mod clar normele aplicabile în toate statele membre. Structurarea cerințelor referitoare la abuzul de piață sub forma unui regulament va asigura aplicabilitatea directă a acestor cerințe. Acest lucru ar trebui să asigure condiții uniforme, evitându-se cerințele naționale divergente care ar putea rezulta în urma transpunerii unei directive. Prezentul regulament va necesita ca toate persoanele să respecte aceleași reguli în întreaga Uniune. De asemenea, prezentul regulament va reduce complexitatea reglementărilor și a costurilor de conformare pentru firme, în special în cazul firmelor care desfășoară activități transfrontaliere, și, în același timp, va contribui la eliminarea denaturărilor concurenței.
- (6) Comunicarea Comisiei din 25 iunie 2008 privind un „Small Business Act” pentru Europa solicită Uniunii și statelor membre să definească norme în vederea reducerii sarcinilor administrative, a adaptării legislației la nevoile emitenților pe piețele întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri) și a facilitării accesului emitenților respectivi la finanțare. O serie de prevederi ale Directivei 2003/6/CE impun sarcini administrative pentru emitenți, mai ales pentru cei ale căror instrumente financiare sunt admise la tranzacționare pe piețele de creștere pentru IMM-uri, sarcini care ar trebui diminuate.
- (7) Abuzul de piață este un concept care cuprinde comportamentul ilegal pe piețele financiare și, în sensul prezentului regulament, ar trebui înțeles ca fiind compus din utilizarea abuzivă, divulgarea neautorizată a informațiilor privilegiată și manipularea pieței. Un astfel de comportament dăunează transparenței integrale și corespunzătoare a pieței, care este o condiție prealabilă pentru tranzacționare pentru toți actorii economici de pe piețele financiare integrate.
- (8) Domeniul de aplicare al Directivei 2003/6/CE s-a concentrat pe instrumente financiare admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare pe o piață reglementată. Cu toate acestea, în ultimii ani instrumentele financiare au fost tranzacționate tot mai mult prin sisteme multilaterale de tranzacționare (MTF-uri). Există, de asemenea, instrumente financiare care sunt tranzacționate numai prin intermediul altor tipuri de sisteme organizate de tranzacționare (OTF-uri) sau numai extrabursier. Prin urmare, domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă orice instrumente financiare tranzacționate pe o piață reglementată, în cadrul unui MTF sau al unui OTF, precum și orice alt comportament sau acțiune care influențează un astfel de instrument financiar, indiferent dacă se desfășoară sau nu într-un loc de tranzacționare. În cazul anumitor tipuri de MTF-uri care, la fel ca și piețele reglementate, ajută societățile să obțină finanțare participativă, interdicția abuzului de piață se aplică, de asemenea, atunci când s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare pe această piață. Prin urmare, domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă instrumente financiare pentru care a fost depusă cererea de admitere la tranzacționare în cadrul unui MTF. Acest fapt ar trebui să îmbunătățească nivelul de protecție al investitorilor, să mențină integritatea piețelor și să asigure faptul că abuzul de piață al unor astfel de instrumente este interzis în mod clar.
- (9) Pentru a se asigura transparența, operatorii de pe o piață reglementată, un MTF sau un OTF ar trebui să notifice fără întârziere autoritatea lor competentă cu privire la detaliile instrumentelor financiare pe care le-au admis la tranzacționare, pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare sau care au fost tranzacționate la locul de tranzacționare al acestora. O a doua notificare ar trebui efectuată atunci când instrumentul încetează să mai fie admis la tranzacționare. Astfel de obligații ar trebui să se aplice, de asemenea, instrumentelor financiare pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare la locul de tranzacționare aferent și instrumentelor financiare care au fost admise la tranzacționare înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament. Notificările ar trebui transmise Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) de către autoritățile competente și ESMA ar trebui să publice o listă a tuturor instrumentelor financiare notificate. Prezentul regulament se aplică instrumentelor financiare, indiferent dacă acestea sunt sau nu incluse în lista publicată de ESMA.
- (10) Este posibil ca anumite instrumente financiare care nu sunt tranzacționate într-un loc de tranzacționare să fie folosite în scopul de a comite abuz de piață. Acestea includ instrumente financiare al căror preț sau valoare depinde sau are efect asupra instrumentelor financiare tranzacționate într-un loc de tranzacționare sau a căror

tranzacționare are efect asupra prețului sau valorii altor instrumente financiare tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Exemplele de cazuri în care astfel de instrumente pot fi folosite în scopul de a comite abuz de piață cuprind informațiile privilegiate care se referă la o acțiune sau la o obligațiune care pot fi folosite pentru a cumpăra un instrument derivat al respectivei acțiuni sau obligațiuni, sau un index a cărui valoare depinde de respectiva acțiune sau obligațiune. Atunci când un instrument financiar este folosit ca preț de referință, un instrument derivat tranzacționat extrabursier poate fi folosit pentru a beneficia de prețuri manipulate sau poate fi folosit pentru a manipula prețul unui instrument financiar tranzacționat într-un loc de tranzacționare. Un alt exemplu este emisiunea prevăzută a unei noi tranșe de titluri de valoare, care altfel nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, dar a căror tranzacționare ar putea afecta prețul sau valoarea titlurilor de valoare listate existente care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament. Prezentul regulament acoperă, de asemenea, situația în care prețul sau valoarea unui instrument tranzacționat într-un loc de tranzacționare depinde de un instrument tranzacționat extrabursier. Același principiu ar trebui să se aplice și contractelor spot pe mărfuri, ale căror prețuri sunt bazate pe prețul unui instrument derivat, precum și achiziției de contracte spot pe mărfuri la care se raportează instrumentele financiare.

- (11) Tranzacțiile cu titluri de valoare sau instrumente asociate pentru stabilizarea titlurilor de valoare sau tranzacțiile cu acțiuni proprii în cadrul programelor de răscumpărare pot fi justificate de motive economice și de aceea, în anumite circumstanțe, ar trebui să fie exceptate de la interdicțiile de abuz de piață, cu condiția ca acțiunile să se desfășoare cu transparența necesară, publicându-se informațiile relevante privind programul de stabilizare sau de răscumpărare.
- (12) Tranzacțiile cu acțiuni proprii efectuate în cadrul programelor de răscumpărare și stabilizarea unui instrument financiar care nu beneficiază de derogări în temeiul prezentului regulament nu ar trebui în sine considerate abuz de piață.
- (13) Statele membre, statele membre ale Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), ministerele și alte agenții, vehiculele cu scop special ale unuia sau ale mai multor state membre, precum și Uniunea și anumite organisme publice sau persoane care acționează în numele acestora nu ar trebui să întâmpine obstacole în aplicarea politicii monetare, valutare sau de gestionare a datoriei publice atât timp cât aceste activități sunt realizate în interesul public și numai în scopul realizării acestor politici. Nici tranzacțiile sau ordinele executate sau comportamentul Uniunii, al unei societăți vehicul cu scop special al unuia sau mai multor state membre, al Băncii Europene de Investiții, al Mecanismului european de stabilitate sau al unei instituții financiare internaționale înființate de unul sau mai multe state membre nu ar trebui să aibă restricții în ceea ce privește mobilizarea finanțării și acordarea de asistență financiară în beneficiul membrilor săi. O astfel de derogare de la domeniul de aplicare al prezentului regulament poate, în conformitate cu prezentul regulament, să fie extinsă la anumite organisme publice însărcinate cu sau care intervin în gestionarea datoriei publice și la băncile centrale din țările terțe. În același timp, derogările acordate în favoarea politicii monetare, valutare sau de gestionare a datoriei publice nu ar trebui extinse la cazurile în care respectivele organisme se angajează în tranzacții, ordine sau comportamente care au alt scop decât realizarea acestor politici sau la cazurile în care persoane care lucrează pentru respectivele organisme se angajează în tranzacții, ordine sau comportamente în nume propriu.
- (14) Investitorii rezonabili își întemeiază deciziile de investiții pe informațiile de care dispun deja, adică pe informațiile disponibile *ex ante*. În consecință, pentru a ști dacă un investitor rezonabil ar ține seama, în momentul luării unei decizii de investiție, de o informație dată, ar trebui analizate informațiile disponibile *ex ante*. O astfel de evaluare trebuie să țină seama de impactul anticipat al informației respective în contextul activității globale a emitentului în cauză, de fiabilitatea sursei de informație și de orice alte variabile ale pieței care ar putea, eventual, exercita o influență asupra instrumentelor financiare, a contractelor spot pe mărfuri conexe sau a produselor licitate pe baza certificatelor de emisii, în circumstanțele date.
- (15) Informațiile disponibile *ex post* pot servi la verificarea prezumției că informațiile disponibile *ex ante* ar fi fost de natură să modifice prețurile, dar acestea nu ar trebui să fie folosite pentru a lua măsuri împotriva unor persoane care au ajuns la concluzii rezonabile pe baza informațiilor *ex ante* de care dispuneau.
- (16) Când informațiile privilegiate se referă la un proces care se desfășoară în etape, fiecare etapă a procesului, precum și întregul proces ar putea reprezenta informații privilegiate. O etapă intermediară a unui proces prelungit poate reprezenta ea însăși un set de circumstanțe sau un eveniment existent sau legat de care există o previziune realistă că va apărea sau că se va produce, pe baza evaluării generale a factorilor care există la un anumit moment. Totuși, noțiunea respectivă nu ar trebui interpretată în sensul că trebuie să se țină seama de amploarea efectului respectivului set de circumstanțe sau al evenimentului respectiv asupra prețurilor instrumentelor financiare respective. O etapă intermediară ar trebui considerată drept informație privilegiată dacă, prin ea însăși, îndeplinește criteriile privind informațiile privilegiate prevăzute în prezentul regulament.

- (17) Informațiile care se referă la un eveniment sau la un set de circumstanțe ce reprezintă o etapă intermediară în cadrul unui proces prelungit se pot referi, de exemplu, la stadiul negocierilor contractuale, la termenii conveniți provizoriu în cadrul acestor negocieri, la posibilitatea plasării de instrumente financiare, la condițiile în care vor fi comercializate instrumentele financiare, la termenii provizorii conveniți pentru plasarea instrumentelor financiare sau la analizarea posibilității de a include un instrument financiar într-un index major sau la eliminarea unui instrument financiar din respectivul index.
- (18) Certitudinea juridică a participanților la piață ar trebui consolidată prin definirea mai nuanțată a două dintre elementele esențiale din definiția informațiilor privilegiate, respectiv caracterul precis al acestei informații și amploarea impactului potențial al acesteia asupra prețului instrumentelor financiare, a contractelor spot pe mărfuri conexe sau a produselor licitate pe baza certificatelor de emisii. Pentru instrumentele derivate care sunt produse energetice angro ar trebui să fie considerate drept informații privilegiate în special informațiile care trebuie făcute publice în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (19) Prezentul regulament nu intenționează să interzică discuțiile de natură generală referitoare la evoluțiile afacerilor și ale pieței între acționari și personalul de conducere cu privire la un emitent. Astfel de relații sunt esențiale pentru funcționarea eficientă a piețelor și nu ar trebui interzise prin prezentul regulament.
- (20) Piețele spot și piețele instrumentelor derivate conexe sunt strâns interconectate și globale, iar abuzul de piață poate avea loc între piețe, dar și peste granițe, fapt care poate conduce la riscuri sistemice considerabile. Acest fapt este valabil atât pentru utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, cât și pentru manipularea pieței. Concret, informațiile privilegiate de pe o piață spot pot aduce beneficii unei persoane care tranzacționează pe o piață financiară. Informațiile privilegiate legate de instrumentele financiare derivate pe mărfuri ar trebui să fie definite ca fiind informații care respectă definiția generală a informațiilor privilegiate legate de piețele financiare și care trebuie totodată să fie făcute publice în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare de la nivelul Uniunii sau de la nivel național, cu normele de piață, cu contractele sau uzanțele de pe piața instrumentelor derivate pe mărfuri sau de pe piața spot pe mărfuri relevantă. Exemple importante de astfel de norme sunt Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 pentru piața energiei și baza de date JODI (*Joint Organisations Database Initiative*) pentru petrol. Astfel de informații pot servi ca bază pentru deciziile participanților la piață de a încheia contracte de instrumente financiare derivate pe mărfuri sau contracte de spot pe mărfuri conexe și care ar trebui, prin urmare, să constituie informații privilegiate care trebuie să fie făcute publice, atunci când ar putea influența semnificativ prețul unor astfel de instrumente financiare derivate sau al contractelor spot pe mărfuri conexe.

Mai mult, strategiile de manipulare se pot extinde și pe piețele spot și pe piețele instrumentelor derivate. Tranzacțiile cu instrumente financiare, inclusiv instrumentele financiare derivate pe mărfuri, pot fi utilizate pentru a manipula contractele spot pe mărfuri conexe, iar contractele spot pe mărfuri pot fi utilizate pentru a manipula instrumentele financiare conexe. Interdicția de manipulare a pieței ar trebui să înglobeze aceste interconexiuni. Cu toate acestea, nu este adecvat sau posibil să se extindă domeniul de aplicare al prezentului regulament pentru a cuprinde comportamente care nu implică instrumente financiare, de exemplu tranzacții cu contracte spot pe mărfuri care influențează numai piețele spot. În cazul specific al produselor energetice angro, atunci când aplică definiția informațiilor privilegiate, a utilizării abuzive a informațiilor privilegiate și a manipulării pieței din prezentul regulament la instrumentele financiare conexe produselor energetice angro, autoritățile competente ar trebui să țină cont de elementele specifice din definițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1227/2011.

- (21) În temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, Comisia, statele membre și alte organisme desemnate în mod oficial sunt, printre altele, responsabile pentru emiterea tehnică de certificate de emisii, pentru alocarea gratuită a acestora sectoarelor industriale eligibile și noilor operatori eligibili și, în mod mai general, pentru dezvoltarea și punerea în aplicare a cadrului politicii climatice a Uniunii care stă la baza furnizării de certificate de emisii pentru cumpărători în scopul conformării cu sistemul Uniunii de comercializare a certificatelor de emisii (ETS UE). Pe parcursul exercitării acestor sarcini, respectivele organisme publice pot avea, printre altele, acces la informații fără caracter public susceptibile să influențeze evoluția prețurilor și, conform Directivei 2003/87/CE, este posibil să trebuiască să realizeze anumite operațiuni de piață cu privire la certificatele de emisii. Drept urmare a clasificării certificatelor de emisii ca instrumente financiare în cadrul revizuirii Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, aceste instrumente vor intra sub incidența prezentului regulament.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind integritatea și transparența pieței angro de energie (JO L 326, 8.12.2011, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

⁽³⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

În vederea menținerii capacității Comisiei, a statelor membre și a altor organisme desemnate în mod oficial pentru a dezvolta și a pune în aplicare politica climatică a Uniunii, activitățile respectivelor organisme publice, atât timp cât sunt întreprinse în interesul public și explicit cu scopul realizării acestei politici și se referă la certificatele de emisii, ar trebui să beneficieze de o derogare de la aplicarea prezentului regulament. O astfel de derogare nu ar trebui să aibă un impact negativ asupra transparenței generale a pieței, având în vedere faptul că respectivele organisme publice au obligații statutare de a acționa într-un mod care să asigure publicarea și accesul corect, echitabil și nediscriminatoriu la orice noi decizii, evenimente și informații susceptibile să influențeze evoluția prețurilor. Mai mult, în Directiva 2003/87/CE și în dispozițiile de aplicare adoptate în temeiul acesteia există garanții privind publicarea în mod echitabil și nediscriminatoriu a informațiilor specifice, susceptibile să influențeze evoluția prețurilor deținute de autoritățile publice. În același timp, derogarea acordată organismelor publice care acționează în scopul aplicării politicii climatice a Uniunii nu ar trebui extinsă la cazurile în care respectivele organisme publice se angajează într-o activitate sau în tranzacții care nu au ca scop aplicarea politicii climatice a Uniunii sau când persoane care lucrează pentru respectivele organisme se angajează într-o activitate sau în tranzacții în nume propriu.

- (22) În temeiul articolului 43 din TFUE și în vederea punerii în aplicare a acordurilor internaționale încheiate în temeiul TFUE, Comisia, statele membre și alte organisme desemnate în mod oficial sunt, printre altele, responsabile de punerea în aplicare a politicii agricole comune (PAC) și a politicii comune în domeniul pescuitului (PCP). În exercitarea acestor îndatoriri, respectivele organisme publice desfășoară activități și iau măsuri care au drept scop gestionarea piețelor agricole și de pescuit, inclusiv a celor de intervenție publică, impunând unele taxe la import suplimentare sau suspendându-le. Din perspectiva domeniului de aplicare al prezentului regulament, anumite dispoziții care se aplică contractelor spot pe mărfuri care au sau care pot avea influență asupra instrumentelor financiare și a instrumentelor financiare a căror valoare depinde de valoarea contractelor spot pe mărfuri și care au sau pot avea influență asupra contractelor spot pe mărfuri, este necesar să se asigure că nu este restricționată activitatea Comisiei, a statelor membre și a altor organisme desemnate oficial pentru a pune în aplicare a PAC și PCP. În vederea menținerii capacității Comisiei, a statelor membre și a altor organisme desemnate în mod oficial pentru a dezvolta și a urmări PAC și PCP, activitățile acestora, atât timp cât sunt întreprinse numai în interesul public și cu scopul realizării acestor politici, ar trebui să fie exceptate de la aplicarea prezentului regulament. O astfel de derogare nu ar trebui să aibă un impact negativ asupra transparenței generale a pieței, având în vedere faptul că respectivele organisme publice au obligații statutare de a acționa într-un mod care să asigure publicarea și accesul corect, echitabil și nediscriminatoriu la orice noi decizii, evenimente și informații susceptibile să influențeze evoluția prețurilor. În același timp, derogarea acordată organismelor publice care acționează în scopul realizării PAC și PCP nu ar trebui extinsă la cazuri în care respectivele organisme publice se angajează într-o activitate sau în tranzacții care nu au ca scop realizarea acestor politici comune ale Uniunii sau când persoane care lucrează pentru respectivele organisme se angajează într-o activitate sau în tranzacții în nume propriu.
- (23) Caracteristica esențială a utilizării abuzive a informațiilor privilegiate constă în obținerea unui avantaj inechitabil de pe urma informațiilor privilegiate în detrimentul părților terțe care nu au cunoștință de aceste informații și, prin urmare, subminarea integrității piețelor financiare și a încrederii investitorilor. Prin urmare, interdicția utilizării abuzive a informațiilor privilegiate ar trebui să se aplice în cazul în care o persoană care este în posesia unor informații privilegiate obține avantaje inechitabile de pe urma beneficiilor câștigate datorită informațiilor respective prin realizarea unor tranzacții pe piață bazate pe respectivele informații, tranzacții prin care achiziționează sau cedează sau prin care încearcă să achiziționeze sau să cedeze sau prin care anulează sau modifică sau încearcă să anuleze sau să modifice un ordin de achiziționare sau de cedare, în nume propriu sau în numele unui terț, în mod direct sau indirect, instrumente financiare la care se referă informațiile respective. Utilizarea informațiilor privilegiate poate consta, de asemenea, în comercializarea certificatelor de emisii și a instrumentelor derivate din acestea și licitarea în cadrul licitațiilor pentru certificate de emisii sau alte produse licitate pe baza acestora, care sunt organizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010 al Comisiei ⁽¹⁾.
- (24) Atunci când o persoană fizică sau juridică care se află în posesia unor informații privilegiate achiziționează sau cedează sau încearcă să achiziționeze sau să cedeze, în nume propriu sau în numele unui terț, în mod direct sau indirect, instrumente financiare la care se referă informațiile respective, ar trebui să se considere că respectiva persoană a folosit acele informații. Această prezumție nu aduce atingere dreptului persoanelor respective de a se apăra. Dacă o persoană a încălcat sau nu interdicția de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate sau dacă a încercat să utilizeze abuziv informații privilegiate, aceste fapte ar trebui analizate în sensul prezentului regulament, care este acela de a proteja integritatea pieței financiare și de a crește încrederea investitorilor, care se bazează, la rândul ei, pe garanția că investitorii vor fi plasați pe picior de egalitate și protejați de utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1031/2010 al Comisiei din 12 noiembrie 2010 privind calendarul, administrarea și alte aspecte ale licitării certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 302, 18.11.2010, p. 1).

- (25) Ordinele plasate înainte ca o persoană să intre în posesia unor informații privilegiate nu ar trebui să fie considerate utilizări abuzive ale informațiilor privilegiate. Cu toate acestea, în cazul în care o persoană a intrat în posesia unor informații privilegiate, ar trebui să se presupună că orice modificare ulterioară care leagă informația respectivă de ordinele plasate înainte de intrarea în posesie a informațiilor respective, inclusiv anularea sau modificarea unui ordin sau încercarea de a anula sau de a modifica un ordin, reprezintă utilizări abuzive ale informațiilor privilegiate. Prezumția ar putea fi totuși răsturnată în cazul în care persoana respectivă demonstrează că nu s-a folosit de informațiile privilegiate pentru realizarea tranzacției.
- (26) Utilizarea informațiilor privilegiate poate consta în achiziționarea sau cedarea unui instrument financiar sau a unui produs licitat pe baza certificatelor de emisii sau în anularea sau modificarea unui ordin sau în încercarea de a achiziționa sau ceda un instrument financiar sau de a anula sau modifica un ordin de către o persoană care știe sau care ar fi trebuit să știe că informațiile constituie informații privilegiate. În acest caz, autoritățile competente ar trebui să stabilească ce știe sau ce ar fi trebuit să știe în circumstanțele date o persoană normală și rezonabilă.
- (27) Prezentul regulament ar trebui interpretat într-un mod conform cu măsurile adoptate de statele membre pentru a proteja interesele deținătorilor de titluri de valoare cu drept de vot în cadrul unei societăți (sau care pot deține drepturi de vot ca urmare a exercitării drepturilor sau a conversiei), în cazul în care societatea face obiectul unei licitații publice de cumpărare sau al oricărei alte propuneri de schimbare a formei de control. Prezentul regulament ar trebui interpretat, în special, conform actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în legătură cu licitațiile publice de cumpărare, cu tranzacțiile de fuziune și cu alte tranzacții care afectează proprietatea sau controlul societăților, reglementate de autoritățile de control desemnate de statele membre în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.
- (28) Lucrările de cercetare și previziunile bazate pe date publice nu ar trebui să fie în sine considerate informații privilegiate, iar simplul fapt că o tranzacție este efectuată pe baza lucrărilor de cercetare sau a previziunilor nu ar trebui, prin urmare, să fie considerat utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate. Cu toate acestea, de exemplu, atunci când publicarea sau distribuția informațiilor este așteptată de piață ca o rutină și o astfel de publicare sau distribuție contribuie la procesul de formare a prețului instrumentelor financiare sau când informațiile reprezintă opinii ale unui analist al pieței recunoscut sau ale unei instituții care poate informa cu privire la prețurile instrumentelor financiare conexe, informațiile pot constitui informații privilegiate. Actorii de pe piață trebuie, prin urmare, să analizeze măsura în care informațiile nu au caracter public și posibilul efect asupra instrumentelor financiare tranzacționate înainte de publicarea sau distribuția acestora pentru a stabili dacă tranzacția ar urma să fie efectuată pe baza informațiilor privilegiate.
- (29) Pentru a evita interzicerea greșită a unor forme legitime de activitate financiară, prin care nu există niciun efect de abuz de piață, este necesar să se recunoască anumite forme de comportament legitim. Acestea pot include, de exemplu, recunoașterea rolului formatorilor de piață atunci când se acționează în calitatea legitimă de furnizor de lichidități pe piață.
- (30) Simplul fapt că formatorii de piață sau persoanele autorizate să acționeze în calitate de contrapartide se limitează la a desfășura activități legale de cumpărare sau de vânzare de instrumente financiare sau că persoanele autorizate să execute ordine în numele terților care dețin informații privilegiate se limitează la anularea sau modificarea cu scrupulozitate a unui ordin nu ar trebui considerat ca reprezentând o utilizare abuzivă a respectivelor informații privilegiate. Cu toate acestea, protecția acordată prin prezentul regulament formatorilor de piață, persoanelor autorizate să acționeze în calitate de contrapartide sau persoanelor autorizate să execute ordine în numele terților care dețin informații privilegiate nu se extinde la activitățile interzise în mod clar prin prezentul regulament, cum ar fi, de exemplu, practica mai bine cunoscută sub denumirea de „front-running”. În cazul în care persoanele juridice au luat toate măsurile rezonabile pentru a preveni abuzul de piață, însă, cu toate acestea, persoanele fizice care le sunt angajate comit abuz de piață în numele persoanei juridice, acesta nu ar trebui considerat abuz de piață al persoanei juridice. Un alt exemplu care nu ar trebui considerat abuz de piață al persoanei juridice este reprezentat de tranzacțiile efectuate pentru a executa o obligație anterioară scadență. Simplul fapt de a avea acces la informații privilegiate referitoare la o altă societate și folosirea acestora în cadrul unei licitații publice de cumpărare cu scopul obținerii controlului asupra respectivei societăți sau propunerii de fuziune cu respectiva societate nu ar trebui considerat utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate.

⁽¹⁾ Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

- (31) Dat fiind faptul că achiziționarea sau cedarea de instrumente financiare presupune în mod necesar decizia prealabilă de a achiziționa sau de a ceda luată de persoana care realizează una dintre aceste operațiuni, simplul fapt de a realiza o astfel de achiziție sau de cedare nu ar trebui considerat utilizare a informațiilor privilegiate. Acțiunile întreprinse pe baza propriilor planuri și strategii de tranzacționare nu ar trebui considerate utilizare de informații privilegiate. Cu toate acestea, niciuna dintre aceste persoane fizice sau juridice nu ar trebui să fie protejată datorită funcției profesionale pe care o deține; aceste persoane ar trebui să fie protejate numai dacă acționează în mod potrivit și corespunzător, dacă respectă atât standardele profesionale care li se aplică, cât și prezentul regulament, mai precis integritatea pieței și protecția investitorilor. Se poate considera totuși că s-a produs o încălcare în cazul în care autoritatea competentă stabilește că a existat un motiv ilegitim în spatele tranzacțiilor, ordinelor sau comportamentelor în cauză sau că persoana respectivă a folosit informații privilegiate.
- (32) Activitățile de sondare a pieței reprezintă interacțiuni dintre un vânzător de instrumente financiare și unul sau mai mulți potențiali investitori, înainte de anunțarea unei tranzacții, pentru a măsura interesul unor potențiali investitori față de o posibilă tranzacție, precum și față de prețul, dimensiunea și structura acesteia. Activitățile de sondare a pieței pot implica o ofertă inițială sau secundară pentru titlurile în cauză și sunt diferite de tranzacțiile obișnuite. Acestea reprezintă un instrument foarte valoros pentru a evalua opinia potențialilor investitori, pentru a spori dialogul dintre acționari, pentru a garanta că tranzacțiile se desfășoară fără obstacole și pentru a armoniza opiniile emitenților, ale posesorilor existenți și ale posibililor noi investitori. Aceste activități pot fi benefice în mod deosebit atunci când de pe piețe lipsește încrederea sau o valoare de referință relevantă sau când piețele sunt volatile. Astfel, capacitatea de a întreprinde activități de sondare a pieței este importantă pentru funcționarea adecvată a piețelor financiare, iar activitățile de sondare a pieței nu ar trebui să fie considerate prin ele însele abuz de piață.
- (33) Printre exemplele de activități de sondare a pieței se numără situațiile în care firma vânzătoare se află în discuții cu un emitent în legătură cu o potențială tranzacție și a decis să evalueze interesul potențialilor investitori pentru a stabili termenii în care se va efectua tranzacția; situația în care un emitent intenționează să anunțe emisiunea unor titluri de creanță sau o ofertă de capital suplimentar, iar investitorii-cheie sunt contactați de firma vânzătoare și li se oferă condiții avantajoase pentru a obține un angajament financiar pentru a participa la tranzacție; sau situația în care firma vânzătoare urmărește să vândă un număr mare de titluri de valoare în numele unui investitor și dorește să evalueze interesul potențial în aceste titluri din partea altor potențiali investitori.
- (34) Realizarea de activități de sondare a pieței poate presupune divulgarea de informații privilegiate către potențialii investitori. În general, potențialul de a beneficia financiar de pe urma tranzacționării realizate pe baza informațiilor privilegiate primite în cursul unor activități de sondare a pieței există numai atunci când există o piață pentru instrumentul financiar care face obiectul activității de sondare a pieței sau pentru un instrument financiar conex. În funcție de momentul acestor discuții, este posibil ca informațiile privilegiate să fie divulgate potențialului investitor pe parcursul activităților de sondare a pieței după ce instrumentul financiar a fost admis la tranzacționare pe o piață reglementată sau a fost tranzacționat în cadrul unui MTF sau al unui OTF. Înainte de a se angaja în activități de sondare a pieței, participantul la piață care divulgă informații ar trebui să aprecieze dacă sondarea pieței va presupune divulgarea de informații privilegiate.
- (35) Se consideră că informațiile privilegiate sunt divulgate în mod legitim dacă divulgarea are loc în cadrul desfășurării normale a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției unei persoane. În cazul în care sondarea pieței implică divulgarea de informații privilegiate, se consideră că participantul la piață care face divulgarea acționează în cadrul desfășurării normale a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției dacă, la momentul în care realizează divulgarea, acesta informează și primește consimțământul persoanei căreia îi face divulgarea referitor la furnizarea de informații privilegiate; că, potrivit dispozițiilor prezentului regulament, acesta întâmpină restricții în ceea ce privește tranzacționarea sau acțiunile realizate în baza respectivelor informații; că trebuie luate măsuri rezonabile pentru a proteja confidențialitatea permanentă a informațiilor; și că acesta trebuie să informeze participantul la piață care dezvăluie informațiile cu privire la identitatea tuturor persoanelor fizice și juridice cărora li se divulgă informațiile pe durata elaborării unui răspuns la activitățile de sondare a pieței. Participantul la piață care dezvăluie informațiile ar trebui, de asemenea, să respecte obligațiile care vor fi stabilite în detaliu în standardele tehnice de reglementare, cu privire la ținerea evidențelor informațiilor divulgate. Nu ar trebui să se presupună că participanții la piață care nu respectă prezentul regulament atunci când efectuează activități de sondare a pieței au dezvăluit informațiile privilegiate în mod neautorizat, dar aceștia nu ar trebui să poată beneficia de derogarea acordată celor care au respectat dispozițiile în cauză. Dacă aceștia au încălcat sau nu interdicția de divulgare neautorizată a informațiilor privilegiate, acest lucru ar trebui analizat în lumina tuturor dispozițiilor relevante ale prezentului regulament și toți participanții la piață care dezvăluie informații privilegiate ar trebui să aibă obligația de a înregistra în scris, înainte de a se angaja în activități de sondare a pieței, evaluarea proprie cu privire la posibilitatea ca aceste activități să implice divulgarea de informații privilegiate.

- (36) Potențialii investitori care fac obiectul acțiunilor de sondare a pieței ar trebui să analizeze, la rândul lor, dacă informațiile care le sunt divulgate sunt informații privilegiate pe baza cărora nu ar putea să acționeze sau dacă le este interzis să dezvăluie mai departe informațiile respective. Potențialii investitori continuă să respecte normele privind utilizările abuzive și divulgarea neautorizată a informațiilor confidențiale, stabilite în prezentul regulament. ESMA ar trebui să emită orientări pentru a ajuta potențialii investitori să realizeze propriile analize și în ceea ce privește măsurile pe care aceștia ar trebui să le ia pentru a nu încălca prezentul regulament.
- (37) Regulamentul (UE) nr. 1031/2010 prevede două regimuri paralele privind abuzul de piață aplicabile licitațiilor pentru certificate de emisii. Totuși, ca urmare a clasificării certificatelor de emisii ca instrumente financiare, prezentul regulament ar trebui să reprezinte un cadru unic de reglementare a măsurilor privind abuzul de piață aplicabil pieței secundare și primare a certificatelor de emisii în ansamblu. Prezentul regulament ar trebui să se aplice și comportamentelor sau tranzacțiilor, inclusiv ofertelor, legate de licitarea certificatelor de emisii sau a altor produse licitate pe baza acestora pe o platformă de licitație autorizată ca piață reglementată, inclusiv în cazul în care produsele licitate nu sunt instrumente financiare, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010.
- (38) Prezentul regulament ar trebui să prevadă măsuri privind manipularea pieței, ce se pot adapta la noile tipuri de tranzacționare sau la noile strategii care pot fi abuzive. Pentru a reflecta faptul că tranzacțiile cu instrumente financiare sunt efectuate tot mai mult în mod automatizat, se dorește ca definiția manipulării pieței să cuprindă exemple de strategii abuzive specifice ce pot fi aplicate prin orice mijloace disponibile de tranzacționare, inclusiv prin tranzacționarea algoritmică și de înaltă frecvență. Exemplele prezentate nu sunt exhaustive și nici nu sugerează că aceste strategii aplicate prin alte mijloace nu sunt de asemenea abuzive.
- (39) Interdicțiile privind abuzul de piață ar trebui să vizeze, de asemenea, persoanele care colaborează pentru a comite abuzuri de piață. Exemplele pot include, în mod neexhaustiv, brokeri care concep și recomandă o strategie de tranzacționare care are scopul de a comite un abuz de piață, persoanele care încurajează o persoană ce deține informații privilegiate să divulge aceste informații în mod neautorizat sau persoane care dezvoltă software în colaborare cu un agent de tranzacționare în scopul facilitării comiterii abuzului de piață.
- (40) Pentru a garanta că responsabilitatea revine atât persoanei juridice, cât și oricărei persoane fizice care participă la procesul decizional din cadrul persoanei juridice, este necesar să se recunoască diferitele mecanisme juridice naționale din statele membre. Asemenea mecanisme ar trebui să se refere direct la metodele de atribuire a răspunderii în dreptul intern.
- (41) Pentru a completa interdicția de manipulare a pieței, prezentul regulament ar trebui să cuprindă interdicții privind tentativele de implicare în practici de manipulare a pieței. Ar trebui să se facă diferența între tentativa de implicare în practici de manipulare a pieței și comportamentul care are potențialul de a cauza manipularea pieței, deoarece ambele activități sunt interzise prin prezentul regulament. Astfel de tentative pot include situații în care activitatea este începută, dar nu este finalizată, de exemplu ca urmare a unei deficiențe tehnologice sau a unei instrucțiuni de tranzacționare căreia nu i s-a dat curs. Interzicerea tentativelor de implicare în manipulări ale pieței este necesară pentru a permite autorităților competente să aplice sancțiuni pentru astfel de tentative.
- (42) Fără a aduce atingere scopului prezentului regulament și dispozițiilor sale direct aplicabile, persoana care efectuează tranzacții sau emite ordine de tranzacționare care pot fi considerate ca reprezentând manipulări ale pieței poate demonstra că motivele pentru efectuarea tranzacțiilor sunt legitime și că tranzacțiile și ordinele de tranzacționare sunt conforme cu practicile acceptate pe piața reglementată în cauză. Practicile acceptate pe piață pot fi stabilite doar de către autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea abuzurilor de piață de pe piața în cauză. O practică acceptată pe o anumită piață nu poate fi considerată ca fiind aplicabilă pentru alte piețe, cu excepția cazului în care autoritățile competente pentru astfel de piețe au admis oficial acea practică. Cu toate acestea, se poate considera că a existat o încălcare în cazul în care autoritatea competentă a stabilit că a existat un motiv nelegitim în splatele acestor tranzacții sau ordine de tranzacționare.
- (43) Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să clarifice faptul că implicarea în manipulări ale pieței sau tentativa de implicare în manipulări ale pieței pentru un instrument financiar se poate efectua prin utilizarea instrumentelor financiare conexe, cum sunt instrumentele derivate tranzacționate în alt loc de tranzacționare sau extrabursier.

- (44) Prețul multor instrumente financiare se stabilește în raport cu valori de referință. Manipularea efectivă sau tentativele de a manipula valorile de referință, inclusiv ratele interbancare oferite, pot avea un impact major asupra încrederii pieței și pot conduce la pierderi considerabile pentru investitori și la denaturarea economiei reale. Prin urmare, sunt necesare dispoziții speciale legate de valorile de referință pentru a menține integritatea piețelor și a garanta faptul că autoritățile competente pot impune o interdicție clară a manipulării valorilor de referință. Aceste dispoziții ar trebui să se refere la toate valorile de referință publicate, inclusiv la cele accesibile prin internet, gratuit sau nu, cum ar fi valorile de referință CDS și indicii pentru indici. Este necesar ca interdicția generală de manipulare a pieței să fie completată prin interzicerea manipulării valorilor de referință, precum și prin interzicerea prezentării de informații false sau înșelătoare, a furnizării de date de intrare false sau înșelătoare sau a oricăror alte acțiuni care manipulează calcularea unei valori de referință, atunci când calculul respectiv este conceput pentru a include primirea și evaluarea tuturor datelor care se referă la calculul respectivei valori de referință și include în special date ajustate, inclusiv metodologia aferentă valorii de referință, indiferent dacă aceasta se face pe baza unui algoritm sau a unui raționament, integral sau parțial. Aceste norme vin în completarea Regulamentului (UE) nr. 1227/2011 care interzice furnizarea către întreprinderi, în mod intenționat, a unor informații false care includ evaluări ale prețurilor sau rapoarte de piață privind produsele energetice angro, care au ca rezultat inducerea în eroare a participanților la piață care acționează pe baza evaluărilor prețurilor sau rapoartelor de piață respective.
- (45) În vederea asigurării unor condiții de piață uniforme între locurile de tranzacționare și sistemele care fac obiectul prezentului regulament, orice operator de pe piețele reglementate, MTF-uri și OTF-uri ar trebui să aibă obligația de a institui și menține măsuri, sisteme și proceduri eficiente care au ca scop prevenirea și detectarea practicilor de manipulare a pieței și a practicilor abuzive.
- (46) Manipularea sau tentativa de manipulare a instrumentelor financiare poate consta și în emiterea de ordine care s-ar putea să nu fie executate. Mai mult, un instrument financiar poate fi manipulat prin comportamente din afara locului de tranzacționare. Persoanele care prin profesia lor pregătesc și efectuează tranzacții ar trebui să aibă obligația de a institui și menține măsuri, sisteme și proceduri eficiente de detectare și de raportare a tranzacțiilor suspecte. Aceste persoane ar trebui să raporteze, de asemenea, ordinele și tranzacțiile suspecte efectuate în afara locurilor de tranzacționare.
- (47) Manipularea sau tentativa de manipulare a instrumentelor financiare poate consta și în difuzarea de informații false sau înșelătoare. Răspândirea informațiilor false sau înșelătoare poate avea un efect important asupra prețurilor instrumentelor financiare într-un interval de timp relativ scurt. Poate fi vorba de inventarea unor informații total false, dar și de omiterea intenționată a unor fapte materiale sau de comunicarea intenționat incorectă a informațiilor. Această formă de manipulare a pieței este deosebit de dăunătoare pentru investitori, deoarece îi determină să-și fundamenteze deciziile de investiții pe informații incorecte sau distorsionate. Ea este în egală măsură dăunătoare și pentru emitenți, pentru că afectează încrederea în informațiile disponibile referitoare la aceștia. Lipsa încrederii în piață poate, la rândul său, să pună în pericol capacitatea emitenților de a emite noi instrumente financiare sau de a obține creditare din partea altor participanți la piață în vederea finanțării operațiunilor. Informațiile se răspândesc foarte repede pe piață. Ca atare, efectele negative asupra investitorilor și emitenților pot persista destul de multă vreme, până în momentul când informațiile respective se dovedesc a fi false sau înșelătoare și pot fi corectate de emitenți sau de persoanele responsabile de răspândirea lor. Prin urmare, este necesar ca difuzarea de informații false sau înșelătoare, inclusiv zvonurile și știrile false sau înșelătoare, să fie calificate drept încălcări ale prezentului regulament. Astfel, este oportun să nu se permită persoanelor active pe piețele financiare să difuzeze nestingherit informații cu care nu sunt de acord, despre care știu sau ar trebui să știe că sunt false sau înșelătoare, în detrimentul investitorilor și al emitenților.
- (48) Având în vedere utilizarea din ce în ce mai mare a site-urilor de internet, a blogurilor și a rețelelor sociale, este important să se clarifice faptul că difuzarea de informații false sau înșelătoare pe internet, inclusiv prin intermediul site-urilor de socializare sau al blogurilor neoficiale, ar trebui să fie considerată, în sensul prezentului regulament, echivalentă celei efectuate prin intermediul unor canale de comunicare mai tradiționale.
- (49) Publicarea informațiilor privilegiate de către un emitent este esențială în evitarea utilizării abuzive a informațiilor privilegiate și pentru a garanta că investitorii nu sunt înșelați. Prin urmare, emitenții ar trebui să aibă obligația de a publica cât mai curând posibil informațiile privilegiate. Cu toate acestea, respectiva obligație, în anumite circumstanțe speciale, poate prejudicia interesele legitime ale emitentului. În aceste circumstanțe, divulgarea cu întârziere ar trebui să fie permisă, cu condiția ca amânarea să nu inducă în eroare publicul, iar emitentul să poată asigura confidențialitatea informațiilor. Emitentul are obligația de a divulga informațiile confidențiale numai dacă a solicitat sau a aprobat admiterea la tranzacționare a instrumentului financiar.

- (50) În sensul aplicării cerințelor referitoare la publicarea informațiilor privilegiate și amânarea unei astfel de publicări, așa cum sunt prevăzute în prezentul regulament, interesele legitime pot apărea, în special, în următoarele circumstanțe, care nu formează o listă exhaustivă: (a) negocieri în curs de desfășurare sau elemente conexe, în cazul în care publicarea lor ar risca să le afecteze rezultatul sau cursul normal. În special, în caz de pericol grav și iminent care amenință viabilitatea financiară a emitentului, dar care nu intră sub incidența dispozițiilor aplicabile din dreptul insolvenței, publicarea informațiilor poate fi amânată o perioadă limitată în cazul în care publicarea respectivelor informații riscă să dăuneze grav intereselor acționarilor existenți și potențiali, compromițând încheierea negocierilor specifice care au ca scop asigurarea redresării financiare pe termen lung a emitentului; (b) decizii luate sau contracte încheiate de organul de conducere al unui emitent, care necesită aprobarea unui alt organ al emitentului pentru a intra în vigoare, în cazul în care structura emitentului necesită o separare între aceste organe, cu condiția ca publicarea acestor informații înainte de aprobarea lor, împreună cu anunțarea simultană a faptului că se așteaptă aprobarea, ar pune în pericol aprecierea corectă a informației de către public.
- (51) Mai mult, cerința de a divulga informații privilegiate trebuie să se adreseze participanților pe piața certificatelor de emisii. Pentru a evita obligația întocmirii de rapoarte inutile și pentru a menține rentabilitatea măsurilor prevăzute, devine necesar ca impactul reglementării cerinței respective să fie limitat numai la acei operatori ETS UE despre care, datorită dimensiunilor și activităților desfășurate, se poate considera în mod rezonabil că au capacitatea de a influența semnificativ prețul certificatelor de emisii, al produselor licitate pe baza acestora sau al instrumentelor financiare derivate conexe acestora, precum și depunerea de oferte în cadrul licitațiilor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010. Comisia ar trebui să adopte măsuri de stabilire a unui prag minim în vederea aplicării acestei derogări prin intermediul unui act delegat. Informațiile care urmează să fie divulgate ar trebui să vizeze acțiunile fizice ale părții care publică informațiile, și nu planurile sau strategiile acesteia privind tranzacționarea certificatelor de emisii, produsele licitate pe baza acestora sau instrumentele financiare derivate conexe acestora. În cazul în care participanții la piața certificatelor de emisii respectă deja cerințe echivalente referitoare la divulgarea informațiilor privilegiate, mai ales în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1227/2011, obligația de a divulga informații privilegiate privind certificatele de emisii nu ar trebui să ducă la dublarea obligațiilor de comunicare a informațiilor cu același conținut. În cazul participanților la piața certificatelor de emisii al căror nivel agregat al emisiilor sau a căror putere termică nominală este egală sau mai mică decât pragul stabilit, deoarece informațiile legate de operațiunile lor fizice se consideră ca nefiind semnificative în sensul divulgării, se consideră de asemenea că aceștia nu au un efect semnificativ nici asupra prețului certificatelor de emisii, al produselor licitate pe baza acestora sau al instrumentelor financiare derivate conexe. Acești participanți la piața certificatelor de emisii ar trebui totuși să fie vizați de interdicția de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate cu privire la orice alte informații la care au acces și care au caracter de informații privilegiate.
- (52) Pentru a proteja interesul public, pentru a păstra stabilitatea sistemului financiar și, de exemplu, pentru a evita transformarea crizelor de lichidități din cadrul instituțiilor financiare în crize de solvabilitate din cauza unor retrageri bruște a fondurilor, se cuvine să se permită, în circumstanțe excepționale, amânarea divulgării informațiilor privilegiate pentru instituțiile de credit sau pentru instituții financiare. În special, această situație se poate aplica informațiilor legate de probleme temporare de lichiditate, atunci când instituțiile trebuie să primească împrumuturi de la banca centrală, inclusiv sprijin de urgență sub formă de lichidități din partea băncii centrale, în cazul în care divulgarea informațiilor ar avea un impact sistemic. Această amânare ar trebui să fie condiționată de obținerea de către emitent a consimțământului autorității competente relevante și de certitudinea că interesul public și economic general în ceea ce privește amânarea divulgării este mai important decât interesul pieței pentru a primi informațiile a căror publicare se amână.
- (53) În ceea ce privește instituțiile financiare, în special cele care primesc împrumuturi de la banca centrală, inclusiv sprijin de urgență sub formă de lichidități, evaluarea dacă informațiile au o importanță sistemică și dacă amânarea divulgării lor este în interesul public ar trebui să fie făcută de către autoritatea competentă după consultarea corespunzătoare cu banca națională centrală, cu autoritatea macroprudențială sau cu orice altă autoritate națională relevantă.
- (54) Ar trebui să se interzică expres utilizarea sau încercarea de utilizare a informațiilor privilegiate pentru tranzacțiile efectuate în nume propriu sau în numele unui terț. Utilizarea informațiilor privilegiate poate consta, de asemenea, în comercializarea certificatelor de emisii și a instrumentelor derivate din acestea și licitarea în cadrul licitațiilor pentru certificate de emisii sau alte produse licitate pe baza acestora, care sunt organizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010 de către persoane care știu sau ar trebui să știe că informațiile pe care le dețin constituie informații privilegiate. Informațiile referitoare la propriile planuri și strategii de tranzacționare ale participantului la piață nu ar trebui considerate informații privilegiate, deși informațiile referitoare la planurile și strategiile de tranzacționare ale unei părți terțe ar putea constitui informații privilegiate.

- (55) Cerința de divulgare a informațiilor privilegiate poate fi costisitoare pentru întreprinderile mici și mijlocii, așa cum sunt definite în Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, ale căror instrumente financiare sunt admise la tranzacționare pe piețele de creștere pentru IMM-uri, date fiind costurile de monitorizare a informațiilor de care dispun și de solicitare de consultanță juridică în legătură cu necesitatea divulgării informațiilor și cu situațiile în care trebuie făcut acest lucru. Cu toate acestea, divulgarea promptă a informațiilor privilegiate este esențială pentru a asigura încrederea investitorilor în emitenții respectivi. Prin urmare, ESMA ar trebui să fie în măsură să publice orientări care să asiste emitenții în respectarea obligațiilor de divulgare a informațiilor privilegiate, fără a diminua protecția investitorilor.
- (56) Listele cu persoanele care au acces la informații privilegiate sunt un instrument important pentru organismele de reglementare atunci când investighează abuzul de piață, dar diferențele la nivel național cu privire la datele care trebuie incluse în aceste liste impun sarcini administrative inutile asupra emitenților. Prin urmare, câmpurile de date solicitate în listele persoanelor care au acces la informații privilegiate ar trebui să fie uniforme pentru a reduce costurile. Este important ca persoanele incluse pe listele persoanelor care au acces la informații privilegiate să fie informate cu privire la acest lucru și la implicațiile sale în temeiul prezentului regulament și al Directivei 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. Cerința de a întocmi și de a actualiza constant listele persoanelor care au acces la informații privilegiate impune sarcini administrative mai ales pentru emitenții de pe piețele de creștere pentru IMM-uri. Întrucât autoritățile competente sunt în măsură să supravegheze eficient abuzurile de piață fără să dispună constant de listele furnizate de emitenții respectivi, aceștia ar trebui scutiți de această obligație pentru a reduce costurile administrative impuse de prezentul regulament. Totuși, acești emitenți ar trebui să furnizeze autorității competente, la cerere, lista cu persoanele care au acces la informații privilegiate.
- (57) Întocmirea de către emitenți sau de către orice persoană care acționează în numele sau în interesul lor a unor liste cu persoanele care lucrează pentru ei în temeiul unui contract de muncă sau de alt tip și care au acces la informații privilegiate cu referire directă sau indirectă la emitent este o măsură utilă pentru protecția integrității pieței. Astfel de liste ar putea fi folosite de emitenți sau de persoanele respective pentru a controla mai bine fluxul informațiilor privilegiate și, prin urmare, pentru a contribui la o mai bună gestionare a obligațiilor de confidențialitate. În plus, astfel de liste pot constitui, de asemenea, un instrument util de identificare de către autoritățile competente a oricărei persoane care are acces la informațiile privilegiate și a datei la care acestea au obținut accesul. Accesul la informațiile privilegiate care se referă, direct sau indirect, la emitent al persoanelor incluse pe respectiva listă nu aduce atingere interdicțiilor prevăzute de prezentul regulament.
- (58) O transparență mai mare a tranzacțiilor efectuate de persoane care exercită responsabilități de conducere în cadrul emitenților de instrumente financiare și, după caz, în rândul persoanelor care le sunt asociate constituie o măsură de prevenire a abuzului de piață, în special a utilizării în mod abuziv a informațiilor privilegiate. Publicarea tranzacțiilor respective, cel puțin la nivel individual, poate fi de asemenea o sursă valoroasă de informații pentru investitori. Este necesar să se clarifice faptul că obligația de publicare a tranzacțiilor efectuate de personalul de conducere se referă și la garantarea sau împrumutarea instrumentelor financiare, deoarece garantarea acțiunilor poate avea ca rezultat un impact important și cu potențial de destabilizare asupra societății în cazul unei vânzări bruște și neprevăzute. În lipsa divulgării informațiilor, piața nu ar ști că a existat posibilitatea crescută ca pe viitor să apară, de exemplu, o schimbare semnificativă a acționariatului, o creștere a numărului de acțiuni pe piață sau o pierdere a drepturilor de vot în cadrul respectivei societăți. Din acest motiv, este necesară notificarea conform prezentului regulament atunci când are loc garantarea titlurilor ca parte a unei tranzacții mai ample în cadrul căreia administratorul constituie drept garanție titluri de valoare pentru a obține credit de la o terță persoană. În plus, transparența completă și adecvată a pieței reprezintă o condiție prealabilă pentru încrederea actorilor de pe piață și, în special, pentru încrederea acționarilor societății. Este, de asemenea, necesar să se clarifice faptul că obligația de publicare a tranzacțiilor efectuate de administratori se referă, de asemenea, la alte persoane care exercită drepturi discreționare în numele administratorului. Pentru a asigura un echilibru corespunzător între nivelul transparenței și numărul de rapoarte transmise autorităților competente și publicului larg, prezentul regulament ar trebui să introducă praguri sub care tranzacțiile nu este nevoie să fie făcute publice.
- (59) Notificarea tranzacțiilor efectuate în nume propriu de către persoane care exercită responsabilități de conducere sau de către o persoană care are legături strânse cu acestea constituie o informație prețioasă pentru participanții la piață, iar pentru autoritățile competente un mijloc suplimentar de supraveghere a piețelor. Obligația de a notifica tranzacțiile nu aduce atingere interdicțiilor prevăzute de prezentul regulament.
- (60) Notificarea tranzacțiilor ar trebui să se facă în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (a se vedea pagina 349 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (directiva privind abuzul de piață) (a se vedea pagina 179 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽³⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

- (61) Persoanele care exercită responsabilități de conducere ar trebui să aibă interdicție de a realiza tranzacții înainte de anunțarea unui raport financiar intermediar sau a unui raport financiar de sfârșit de an pe care emitentul în cauză are obligația să îl publice în conformitate cu normele locului de tranzacționare în care acțiunile emitentului sunt admise la tranzacționare sau în conformitate cu dreptul intern, cu excepția cazului în care există circumstanțe specifice și restrânse care ar justifica permisiunea emitentului acordată unei persoane care exercită responsabilități de conducere să tranzacționeze. Totuși, orice astfel de permisiune din partea emitentului nu aduce atingere interdicțiilor prevăzute de prezentul regulament.
- (62) Un pachet de instrumente, competențe și resurse concrete cu care să fie investite autoritățile competente din fiecare stat membru garantează eficacitatea măsurilor de supraveghere. În consecință, prezentul regulament prevede în special un set minim de competențe de supraveghere și investigare cu care autoritățile competente ale statelor membre ar trebui investite în temeiul dreptului intern. Respectivele competențe ar trebui exercitate, în cazul în care dreptul intern o prevede, în baza unei cereri depuse la autoritățile judiciare competente. Atunci când își exercită competențele conform prezentului regulament, autoritățile competente ar trebui să acționeze în mod obiectiv și imparțial și ar trebui să rămână autonome în cadrul procesului decizional.
- (63) Întreprinderile de pe piață și toții operatorii economici ar trebui, de asemenea, să contribuie la integritatea pieței. În acest sens, desemnarea unei autorități competente unice care să se ocupe de abuzurile de piață nu exclude relațiile de colaborare sau delegare, sub responsabilitatea autorității competente, între autoritate și întreprinderile de pe piață, în vederea garantării unui control eficient al respectării dispozițiilor prezentului regulament. Atunci când persoanele care elaborează sau difuzează recomandări de investiții sau alte informații prin care recomandă sau sugerează o strategie de investiție în unul sau mai multe instrumente financiare tranzacționează și pe cont propriu respectivele instrumente, autoritățile competente ar trebui, printre altele, să poată solicita sau cere de la respectivele persoane orice informație necesară pentru a stabili dacă recomandările elaborate sau difuzate de persoanele respective respectă prezentul regulament.
- (64) Pentru a detecta cazurile de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate și de manipulare a pieței, este necesar ca, în conformitate cu dreptul intern, autoritățile competente să poată avea acces la sediile persoanelor fizice și juridice pentru a confisca documente. Accesul la aceste sedii este necesar atunci când există o suspiciune întemeiată cu privire la existența unor documente și a altor date legate de obiectul anchetei, care ar putea fi concludentă pentru a dovedi un caz de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate sau abuz de piață. În plus, accesul în aceste sedii este necesar în următoarele situații: persoana căreia i s-au solicitat deja informații nu se conformează, în totalitate sau parțial, acestei obligații sau există motive rezonabile pentru a considera că, dacă s-ar formula o astfel de solicitare, persoana în cauză nu s-ar conforma sau că documentele sau informațiile la care se referă solicitarea ar fi retrase, modificate sau distruse. În cazul în care este necesară o autorizație prealabilă din partea autorității judiciare a statului membru respectiv în conformitate cu dreptul intern, accesul în respectivele sedii ar trebui să aibă loc după obținerea autorizației prealabile respective.
- (65) Înregistrările existente ale convorbirilor telefonice și ale datelor de transfer de care dispun societățile de investiții, instituțiile de credit sau instituțiile financiare care execută și documentează execuțiile tranzacțiilor, precum și înregistrările telefonice și ale datelor de transfer existente de la operatorii de telecomunicații reprezintă probe cruciale, uneori chiar singurele probe, care ajută la detectarea și dovedirea utilizării abuzive a informațiilor privilegiate și a manipulărilor pieței. Aceste înregistrări pot stabili identitatea unei persoane responsabile de diseminarea informațiilor false sau înșelătoare, pot demonstra că anumite persoane s-au aflat în contact la un anumit moment sau că există o relație între două sau mai multe persoane. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să poată solicita înregistrările existente ale convorbirilor telefonice, ale comunicațiilor electronice și ale datelor de transfer de care dispune o societate de investiții, o instituție de credit sau o instituție financiară în conformitate cu Directiva 2014/65/UE. Accesul la înregistrările cu schimburile de date și convorbirile telefonice este necesar pentru a furniza probe și piste de anchetă privind posibile utilizări abuzive ale informațiilor privilegiate sau manipulări ale pieței și, prin urmare, pentru detectarea și aplicarea de sancțiuni pentru abuzul de piață. Pentru a se asigura condiții echitabile în Uniune în ceea ce privește accesul la înregistrările convorbirilor telefonice și ale datelor de transfer deținute de operatorii de telecomunicații sau la înregistrările existente ale convorbirilor telefonice și ale datelor de transfer deținute de o societate de investiții, o instituție de credit sau o instituție financiară, autoritățile competente ar trebui, în conformitate cu dreptul intern, să poată solicita aceste înregistrări din partea operatorilor de telecomunicații, în măsura în care acest lucru este permis de dreptul intern, precum și înregistrările existente ale convorbirilor telefonice și ale datelor de transfer deținute de societățile de investiții în cazurile în care există motive întemeiate pentru a se bănuși că astfel de înregistrări care au legătură cu obiectul inspecției sau al anchetei pot fi concludente pentru a dovedi utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate sau manipularea pieței care încalcă prezentul regulament. Accesul la înregistrările convorbirilor telefonice și ale datelor de transfer deținute de operatorii de telecomunicații nu include și accesul la conținutul comunicațiilor prin voce prin telefon.

- (66) Prezentul regulament specifică un set minim de atribuții pe care autoritățile competente ar trebui să le aibă, însă aceste atribuții trebuie exercitate în cadrul unui sistem complet în dreptul intern, care garantează respectarea drepturilor fundamentale, inclusiv dreptul la viață privată. În cadrul exercitării acestor competențe, care poate presupune interferențe serioase cu dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor, statele membre ar trebui să instituie mijloace adecvate și eficiente de protecție împotriva oricărui abuz, de exemplu în cazul în care este necesară o obligație de a obține o autorizație prealabilă din partea autorităților judiciare ale statului membru respectiv. Statele membre ar trebui să permită autorităților competente să exercite astfel de atribuții care presupun intruziune în măsura în care acest lucru este necesar pentru investigarea corespunzătoare a cazurilor grave, când nu există mijloace echivalente pentru obținerea eficientă a aceluiași rezultat.
- (67) Întrucât abuzul de piață poate avea loc între piețe, dar și peste granițe, ar trebui să li se solicite autorităților competente să coopereze și să facă schimburi de informații cu alte autorități competente și de reglementare și cu ESMA, în special în cazul activităților de anchetare, în toate circumstanțele, mai puțin în cele excepționale. Dacă o autoritate competentă are convingerea că în alt stat membru are sau a avut loc un abuz de piață sau care are un impact asupra instrumentelor financiare tranzacționate în alt stat membru, autoritatea respectivă ar trebui să informeze autoritatea competentă și ESMA cu privire la acest fapt. În cazul abuzului de piață cu efecte transfrontaliere, ESMA ar trebui să poată coordona ancheta, dacă acest fapt este solicitat de una dintre autoritățile competente în cauză.
- (68) Este necesar ca autoritățile competente să aibă instrumentele necesare pentru supravegherea eficientă a carnetului de ordine între piețe. În temeiul Directivei 2014/65/UE, autoritățile competente pot solicita și pot primi date de la alte autorități competente în ceea ce privește carnetul de ordine pentru a ajuta la monitorizarea și depistarea acțiunilor de manipulare a pieței comise la nivel transfrontalier.
- (69) Pentru a se asigura schimbul de informații și cooperarea cu autoritățile din țări terțe în vederea aplicării eficiente a prezentului regulament, autoritățile competente ar trebui să încheie acorduri de cooperare cu autoritățile similare din țările terțe. Orice transfer de date cu caracter personal efectuat în temeiul acestor acorduri ar trebui să respecte Directiva (CE) 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (70) Un cadru prudențial și de conduită profesională solid pentru sectorul financiar ar trebui să se bazeze pe sisteme robuste de supraveghere, de investigare și de sancțiuni. În acest scop, autoritățile de control ar trebui să fie învestite cu suficiente mijloace pentru a acționa și ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe sisteme de sancțiune uniforme, severe și disuasive împotriva oricărui comportament ilegal, și sancțiunile ar trebui aplicate ferm. Cu toate acestea, grupul de Larosière a considerat că niciunul dintre aceste elemente nu este funcțional. Competențele existente de aplicare a sancțiunilor și aplicarea lor în practică cu scopul de a promova convergența sancțiunilor în toate activitățile de control au fost evaluate în cadrul Comunicării Comisiei din 8 decembrie 2010 privind consolidarea regimurilor de sancțiuni din sectorul financiar.
- (71) Prin urmare, ar trebui să se prevadă un set de sancțiuni administrative și alte măsuri administrative pentru a se asigura o abordare comună în statele membre și pentru a îmbunătăți efectul disuasiv al acestora. Autoritatea competentă ar trebui să aibă la îndemână posibilitatea interdicției de a exercita funcții de conducere în cadrul societăților de investiții. Sancțiunile aplicate în cazuri specifice ar trebui stabilite ținând seama, după caz, de factori precum confiscarea beneficiilor financiare identificate, gravitatea și durata încălcării, orice circumstanțe agravante sau atenuante, necesitatea ca amenda să aibă un efect descurajant și, după caz, includerea unei reduceri pentru cooperarea cu autoritățile competente. În special, valoarea efectivă a amenzilor administrative care pot fi impuse într-un caz specific poate atinge nivelul maxim prevăzut în prezentul regulament sau un nivel mai ridicat prevăzut în dreptul intern, pentru încălcări foarte grave, iar amenzi semnificativ mai mici decât nivelul maxim pot fi aplicate pentru încălcări minore sau în caz de plată. Prezentul regulament nu limitează capacitatea statelor membre de a prevedea sancțiuni administrative mai ridicate sau alte măsuri administrative.
- (72) Deși nu există interdicții impuse statelor membre în ceea ce privește stabilirea de norme privind sancțiunile administrative și penale aplicabile aceluiași încălcări, acestora nu ar trebui să li se solicite să stabilească norme privind sancțiunile administrative aplicabile încălcărilor prevăzute în prezentul regulament care intră deja sub incidența dreptului penal național până la 3 iulie 2016. În conformitate cu dreptul intern, statele membre nu

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

au obligația de a impune atât sancțiuni administrative, cât și penale pentru aceeași încălcare, dar pot lua aceste măsuri dacă dreptul intern le-o permite. Cu toate acestea, menținerea mai degrabă a sancțiunilor penale decât a celor administrative pentru încălcări ale prezentului regulament sau ale Directivei 2014/57/UE nu ar trebui să reducă sau să afecteze în alt mod capacitatea autorităților competente de a coopera și de a accesa și de a face schimb de informații în timp util cu autoritățile competente din alte state membre în sensul prezentului regulament, inclusiv după trimiterea cazurilor de încălcare către autoritățile judiciare competente spre urmărire penală.

- (73) Pentru a garanta că deciziile luate de autoritățile competente au efect disuasiv asupra publicului larg, acestea ar trebui, în mod normal, publicate. Publicarea deciziilor este, de asemenea, un instrument important pentru autoritățile competente pentru a informa participanții la piață cu privire la tipurile de comportament care sunt considerate că încalcă prezentul regulament și pentru a promova un comportament adecvat în rândul participanților la piață. În cazul în care publicarea cauzează persoanelor implicate prejudicii disproportionale sau periclitează stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs de desfășurare, autoritatea competentă ar trebui să publice anonim sancțiunile administrative și alte măsuri administrative în conformitate cu dreptul intern sau să amâne publicarea. Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a nu publica sancțiunile administrative și alte măsuri administrative în cazul în care publicarea anonimă sau întârziată este considerată insuficientă pentru a garanta că stabilitatea piețelor financiare nu este pusă în pericol. Autoritățile competente nu ar trebui nici să aibă obligația de a publica măsurile care sunt considerate de importanță minoră și în cazul cărora publicarea ar fi disproporționată.
- (74) Informatorii pot aduce informații noi în atenția autorităților competente sprijinindu-le astfel în detectarea și aplicarea de sancțiuni în cazurile de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate și de manipulare a pieței. Cu toate acestea, informarea poate fi descurajată de teama represaliilor sau din lipsa stimulentei. Raportarea încălcărilor prezentului regulament este necesară pentru a asigura că o autoritate competentă poate detecta și aplica sancțiuni pentru abuzul de piață. Măsurile privind informatorii sunt necesare pentru a facilita detectarea abuzului de piață și pentru a asigura protecția și respectarea drepturilor informatorilor și a persoanei învinuite. Prezentul regulament ar trebui așadar să asigure existența unor proceduri corespunzătoare pentru a permite informatorilor să înștiințeze autoritățile competente cu privire la posibilele încălcări ale prezentului regulament și să le ofere protecție împotriva represaliilor. Statele membre ar trebui să poată oferi stimulente financiare pentru persoanele care furnizează informații relevante privind posibile încălcări ale prezentului regulament. Totuși, informatorii ar trebui să fie îndreptățiți la astfel de stimulente financiare numai în cazul în care aduc la lumină informații noi pe care nu erau deja obligați să le facă publice și în cazul în care astfel de informații au drept rezultat o sancțiune pentru încălcarea prezentului regulament. Statele membre ar trebui să se asigure că schemele de informare pe care le aplică includ și mecanisme prin care se oferă o protecție adecvată persoanei acuzate, în special având în vedere dreptul la protecția datelor cu caracter personal și procedurile prin care se asigură dreptul persoanei acuzate la apărare și dreptul acesteia de a fi ascultată înainte de adoptarea unei decizii care o privește, precum și dreptul la o cale de atac eficientă în instanță împotriva unei decizii care o privește.
- (75) Deoarece statele membre au adoptat legislația de punere în aplicare a Directivei 2003/6/CE și deoarece actele delegate, standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare prevăzute în prezentul regulament ar trebui adoptate înainte de aplicarea efectivă a cadrului ce trebuie introdus, este necesar să se amâne aplicarea dispozițiilor de bază ale prezentului regulament pentru o perioadă de timp suficientă.
- (76) În vederea facilitării unei tranziții fără probleme până la punerea în aplicare a prezentului regulament, practicile de piață existente înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament și acceptate de autoritățile competente în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2273/2003 al Comisiei ⁽¹⁾ în sensul punerii în aplicare a articolului 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/6/CE pot rămâne în vigoare, cu condiția ca acestea să fie notificate către ESMA într-un anumit termen prevăzut, până când autoritatea competentă a luat o decizie referitoare la continuarea practicilor respective în conformitate cu prezentul regulament.
- (77) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta). În consecință, prezentul regulament ar trebui interpretat și aplicat cu respectarea acestor drepturi și principii. În special, atunci când prezentul regulament se referă la normele care reglementează libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de comunicare în masă și la normele sau codurile care reglementează profesia de jurnalist, ar trebui să se țină seama de aceste libertăți garantate în Uniune și în statele membre și așa cum sunt recunoscute în temeiul articolului 11 din cartă și al altor dispoziții relevante.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2273/2003 al Comisiei din 22 decembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind derogările prevăzute pentru programele de răscumpărare și stabilizarea instrumentelor financiare (JO L 336, 23.12.2003, p. 33).

- (78) Pentru a crește transparența și pentru o mai bună informare cu privire la funcționarea sistemelor de sancționare, autoritățile competente ar trebui să furnizeze anual ESMA date anonime și agregate. Aceste date ar trebui să cuprindă numărul de investigații care au fost deschise, numărul celor care se află în curs de desfășurare și numărul celor care au fost închise în perioada în cauză.
- (79) Directiva 95/46/CE și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de ESMA în conformitate cu prezentul regulament și sub supravegherea autorităților competente din statele membre, în special autoritățile publice independente desemnate de statele membre. Orice schimb sau transmitere de informații efectuat(ă) de autoritățile competente ar trebui să respecte normele privind transferul datelor cu caracter personal, astfel cum sunt stabilite în Directiva 95/46/CE. Orice schimb sau transmitere de informații efectuat(ă) de ESMA ar trebui să respecte normele privind transferul datelor cu caracter personal, astfel cum sunt stabilite în Regulamentul (CE) nr. 45/2001.
- (80) Prezentul regulament, precum și actele delegate, actele de punere în aplicare, standardele tehnice de reglementare, standardele tehnice de punere în aplicare și orientările adoptate în conformitate cu acesta nu aduc atingere aplicării normelor Uniunii în materie de concurență.
- (81) În vederea precizării cerințelor stabilite în prezentul regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește excluderea din domeniul de aplicare al prezentului regulament a anumitor organisme publice și a băncilor centrale din țările terțe și a anumitor organisme publice desemnate din țările terțe care au semnat acorduri pentru a stabili legături cu Uniunea în sensul articolului 25 din Directiva 2003/87/CE; indicatorii de comportament manipulator enumerați în anexa I la prezentul regulament; pragurile de determinare a aplicării obligației de publicare pentru participanții la piața certificatelor de emisii; circumstanțele în care poate fi permisă tranzacționarea într-o perioadă închisă; și tipurile anumitor tranzacții efectuate de persoane care exercită responsabilități de conducere și persoanele care au o legătură strânsă cu acestea, care ar determina o obligație de notificare. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.
- (82) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește procedurile de raportare a încălcărilor prezentului regulament, ar trebui să se confere Comisiei competențe de punere în aplicare pentru a specifica procedurile, inclusiv mecanismele de urmărire a rapoartelor și măsurile de protecție a persoanelor care lucrează în temeiul unui contract de muncă, precum și măsuri privind protecția datelor personale. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (83) Standardele tehnice în domeniul serviciilor financiare ar trebui să asigure condiții uniforme peste tot în Uniune cu privire la aspectele reglementate de prezentul regulament. O măsură adecvată și eficientă ar fi ca ESMA, în calitatea sa de organism care deține un nivel ridicat de cunoștințe de specialitate, să fie însărcinată cu elaborarea unor proiecte de standarde tehnice de reglementare și de standarde tehnice de punere în aplicare care să nu implice opțiuni strategice și care să fie prezentate Comisiei.
- (84) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte, prin acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ESMA pentru a specifica conținutul notificărilor care vor trebui efectuate de operatorii de pe piețele reglementate, MTF-uri și OTF-uri referitoare la instrumentele financiare admise la tranzacționare, tranzacționate sau pentru care a fost depusă o cerere de admitere la tranzacționare la locul de tranzacționare; modul și condițiile de compilare, publicare și păstrare a listei de instrumente de către ESMA; condițiile pe care trebuie să le îndeplinească programele de răscumpărare și măsurile de stabilizare, inclusiv condițiile de tranzacționare, durata și restricțiile de volum, obligațiile de divulgare și raportare, precum și condițiile de preț pentru stabilizare; în ceea ce privește procedurile și mecanismele destinate locurilor de tranzacționare al căror scop este prevenirea și detectarea abuzului de piață, precum și sistemele și formatele care să fie

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității Europene de Supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

utilizate de persoanele interesate pentru a detecta și notifica ordinele și tranzacțiile suspecte; mecanismele adecvate, procedurile și cerințele privind ținerea evidențelor în cadrul activităților de sondare a pieței; și în ceea ce privește mecanismele tehnice pe categorii de persoane pentru prezentarea obiectivă a informațiilor care recomandă o anumită strategie de investiții și pentru divulgarea anumitor interese sau indicarea unor conflicte de interese. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți.

- (85) De asemenea, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul unor acte de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. ESMA ar trebui să fie însărcinată cu elaborarea unor standarde tehnice de punere în aplicare pe care să le prezinte Comisiei în ceea ce privește divulgarea informațiilor privilegiate, formatele listelor cu persoanele care dețin informații privilegiate și formatele și procedurile de cooperare și schimb de informații dintre autoritățile competente și dintre acestea și ESMA.
- (86) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume de a preveni abuzul de piață sub forma utilizării abuzive și a divulgării neautorizate a informațiilor privilegiate și a manipulării pieței, nu pot fi îndeplinite suficient de statele membre, dar, având în vedere dimensiunile și efectele sale, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum se prevede în acest articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului menționat.
- (87) Deoarece prevederile Directivei 2003/6/CE nu mai sunt relevante sau suficiente, directiva ar trebui abrogată începând cu 3 iulie 2016. Cerințele și interdicțiile prevăzute de prezentul regulament sunt legate strict de cele ale Directivei 2014/65/UE și ar trebui, prin urmare, să intre în vigoare la data intrării în vigoare a directivei respective.
- (88) Pentru punerea în aplicare corectă a prezentului regulament, este necesar ca statele membre să ia toate măsurile necesare pentru a asigura că dreptul intern respectă până la 3 iulie 2016 dispozițiile din prezentul regulament referitoare la autoritățile competente și competențele acestora, sancțiunile administrative și alte măsuri administrative, raportarea încălcărilor și publicarea deciziilor.
- (89) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor și-a dat avizul la 10 februarie 2012 ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește un cadru comun de reglementare a utilizării abuzive a informațiilor privilegiate, a divulgării neautorizate a informațiilor privilegiate și a manipulării pieței (abuz de piață), precum și măsuri pentru prevenirea abuzului de piață pentru a asigura integritatea piețelor financiare în Uniune și pentru a consolida protecția și încrederea investitorilor în aceste piețe.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament se aplică:
- (a) instrumentelor financiare admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare pe o piață reglementată;

⁽¹⁾ JO C 177, 20.6.2012, p. 1.

- (b) instrumentelor financiare tranzacționate în cadrul unui MTF, admise la tranzacționare în cadrul unui MTF sau pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare în cadrul unui MTF;
- (c) instrumentelor financiare tranzacționate în cadrul unui OTF;
- (d) instrumentelor financiare necuprinse la litera (a), (b) sau (c), al căror preț sau valoare depinde sau are un efect asupra prețului sau valorii unui instrument financiar menționat la literele respective și care poate include, dar nu se limitează la swapuri pe riscul de credit și contracte pe diferență.

Prezentul regulament se aplică, de asemenea, comportamentelor sau tranzacțiilor, inclusiv ofertelor, legate de licitarea pe o platformă de licitație autorizată ca piață reglementată autorizată ca platformă de licitație a certificatelor de emisii sau a altor produse licitate pe baza acestora, inclusiv în cazul în care produsele licitate nu sunt instrumente financiare, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010. Fără a aduce atingere dispozițiilor specifice referitoare la ofertele depuse în contextul unei licitații, cerințele și interdicțiile impuse prin prezentul regulament referitoare la ordine de tranzacționare se aplică și acestor oferte.

(2) Articolele 12 și 15 se aplică:

- (a) contractelor spot pe mărfuri care nu sunt produse energetice angro atunci când tranzacția, ordinul sau comportamentul are sau poate avea sau se intenționează să aibă un efect asupra prețului sau valorii unui instrument financiar menționat la alineatul (1);
- (b) tipurilor de instrumente financiare, inclusiv contractelor derivate sau instrumentelor financiare derivate pentru transferul riscului de credit atunci când tranzacția, ordinul, oferta sau comportamentul are sau poate avea un efect asupra prețului sau valorii contractului spot pe mărfuri a cărui preț sau valoare depinde de prețul sau valoarea respectivelor instrumente financiare; și
- (c) comportamentelor referitoare la valorile de referință.

(3) Acest regulament se aplică oricărei tranzacții, ordin sau comportament care se referă la oricare dintre instrumentele financiare definite la alineatele (1) și (2), indiferent dacă tranzacția, ordinul sau comportamentul respectiv se desfășoară sau nu într-un loc de tranzacționare.

(4) Cerințele și interdicțiile prevăzute de prezentul regulament se aplică acțiunilor și omisiunilor din Uniune sau dintr-o țară terță cu privire la instrumentele menționate la alineatele (1) și (2).

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „instrument financiar” înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 din Directiva 2014/65/UE;
2. „societate de investiții” se referă la o societate de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE;
3. „instituție de credit” se referă la o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾;
4. „instituție financiară” se referă la o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
5. „operator de piață” se referă la un operator de piață astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/65/UE;
6. „piață reglementată” se referă la o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

7. „sistem multilateral de tranzacționare” sau „MTF” se referă la un sistem multilateral astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Directiva 2014/65/UE;
8. „sistem organizat de tranzacționare” sau „OTF” se referă la un sistem din Uniune astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 23 din Directiva 2014/65/UE;
9. „practică de piață acceptată” înseamnă o anumită practică de piață care este acceptată de autoritățile competente în conformitate cu articolul 13;
10. „loc de tranzacționare” se referă la un loc de tranzacționare astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 24 din Directiva 2014/65/UE;
11. „piață de creștere pentru IMM-uri” se referă la o piață de creștere pentru IMM-uri astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 12 din Directiva 2014/65/UE;
12. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate desemnată în conformitate cu articolul 22, dacă nu se specifică altfel în prezentul regulament;
13. „persoană” înseamnă o persoană fizică sau juridică;
14. „marfă” înseamnă o marfă astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei ⁽¹⁾;
15. „contract spot pe mărfuri” înseamnă un contract de furnizare a unor mărfuri tranzacționate pe o piață spot, care sunt livrate prompt atunci când se încheie tranzacția, precum și un contract de furnizare de mărfuri care nu reprezintă un instrument financiar, inclusiv un contract forward încheiat în mod fizic;
16. „piață spot” înseamnă o piață de mărfuri pe care se vând mărfuri cu plata în numerar, iar acestea sunt livrate prompt atunci când se încheie tranzacția, precum și alte piețe nefinanciare, cum ar fi piețele forward pentru mărfuri;
17. „program de răscumpărare” înseamnă tranzacții cu acțiuni proprii în conformitate cu articolele 21-27 din Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾;
18. „tranzacționare algoritmică” înseamnă tranzacționarea algoritmică astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 39 din Directiva 2014/65/UE;
19. „certificat de emisii” înseamnă un certificat de emisii astfel cum este descris în anexa I secțiunea C punctul 11 din Directiva 2014/65/UE;
20. „participant la piața certificatelor de emisii” înseamnă orice persoană care efectuează o tranzacție, inclusiv emiterea ordinelor de tranzacționare, cu certificate de emisii, produse licitate pe baza acestora sau instrumente financiare derivate conexe acestora, care nu beneficiază de o derogare în temeiul articolului 17 alineatul (2) al doilea paragraf;
21. „emitent” înseamnă o persoană juridică de drept privat sau public care emite sau propune emiterea de instrumente financiare, emitentul fiind, în cazul certificatelor de depozit reprezentând instrumente financiare, emitentul instrumentului financiar reprezentat;
22. „produs energetic angro” se referă la un produs energetic angro astfel cum este definit la articolul 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011;

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind obligațiile întreprinderilor de investiții de păstrare a evidenței și înregistrărilor, raportarea tranzacțiilor, transparența pieței, admiterea de instrumente financiare în tranzacții și definiția termenilor în sensul directivei în cauză (JO L 241, 2.9.2006, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO L 315, 14.11.2012, p. 74).

23. „autoritate națională de reglementare” se referă la o autoritate națională de reglementare astfel cum este definită la articolul 2 punctul 10 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011;
24. „instrumente financiare derivate pe mărfuri” se referă la instrumente financiare derivate pe mărfuri astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
25. „persoană care exercită responsabilități de conducere” înseamnă o persoană din cadrul unui emitent, al unui participant la piața de certificate de emisii sau al altei entități menționate la articolul 19 alineatul (10), care este:
- (a) un membru al organului de administrație, de conducere sau de supraveghere al entității respective;
  - (b) un responsabil de înalt nivel care nu este membru al organelor menționate la litera (a), care are acces regulat la informații privilegiate cu referire directă sau indirectă la entitatea respectivă, precum și competența de a lua decizii de conducere privind evoluția viitoare și strategia de afaceri a entității respective;
26. „persoană care are o legătură strânsă” înseamnă:
- (a) soțul/soția, sau partenerul (partenera) echivalent(ă) soțului/soției în conformitate cu dreptul intern;
  - (b) un copil aflat în întreținere în conformitate cu dreptul intern;
  - (c) o rudă care la data tranzacției în cauză locuia în aceeași locuință de cel puțin un an; sau
  - (d) o persoană juridică, un trust sau un parteneriat ale cărui responsabilități de conducere sunt exercitate de o persoană care exercită responsabilități de conducere sau de o persoană menționată la litera (a), (b) sau (c), care este direct sau indirect controlată de această persoană, care s-a constituit în beneficiul persoanei respective sau ale cărei interese economice sunt substanțial echivalente cu cele ale persoanei respective;
27. „înregistrările datelor de transfer” înseamnă înregistrările datelor de transfer astfel cum sunt definite la articolul 2 al doilea paragraf litera (b) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾;
28. „persoane care prin profesia lor pregătesc sau efectuează tranzacții” înseamnă o persoană implicată prin profesia sa în primirea și transmiterea de ordine pentru sau în executarea de tranzacții cu instrumente financiare;
29. „valoare de referință” înseamnă orice rată, indice sau cifră pusă la dispoziția publicului sau publicată, care este determinată periodic sau în mod regulat prin aplicarea unei formule asupra valorii unuia sau mai multor active sau prețuri suport, inclusiv estimări ale prețurilor, ratelor reale sau estimate ale dobânzii sau altor valori, sau date din sondaje, sau determinată pe baza acestor valori, și în raport cu care se determină suma de plătit în temeiul unui instrument financiar sau valoarea instrumentului financiar;
30. „formator de piață” înseamnă un formator de piață astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2014/65/UE;
31. „mărirea participației” înseamnă achiziționarea de titluri de valoare la o societate care nu atrage după sine o obligație legală sau normativă de a anunța o licitație publică de cumpărare în legătură cu societatea respectivă;
32. „participant la piață care divulgă informații” înseamnă o persoană care intră în oricare dintre categoriile stabilite la articolul 11 alineatul (1) literele (a)-(d) sau la articolul 11 alineatul (2), care divulgă informații cu ocazia sondării pieței;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (a se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice (Directiva privind viața privată și comunicațiile electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

33. „tranzacționare de mare frecvență” înseamnă o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Directiva 2014/65/UE;
34. „informație prin care recomandă sau sugerează o strategie de investiție” înseamnă o informație:
- (i) prezentată de un analist independent, o societate de investiții, o instituție de credit, orice persoană a cărei activitate principală constă în emiterea de recomandări de investiții sau o persoană fizică a cărei activitate se desfășoară pentru acestea în temeiul unui contract de muncă sau de alt tip și care, în mod direct sau indirect, exprimă o propunere de investiții specifică referitoare la un instrument financiar sau la un emitent; sau
  - (ii) prezentată de alte persoane decât cele menționate la subpunctul (i), care propun direct o decizie de investiții specifică referitoare la un instrument financiar;
35. „recomandări de investiții” înseamnă informații prin care se recomandă sau se sugerează o strategie de investiție, în mod explicit sau implicit, referitoare la unul sau mai multe instrumente financiare sau la emitenți, inclusiv opiniile emise privind prețul sau valoarea prezentă sau viitoare a acestor instrumente, destinate canalelor de distribuție sau publicului.
- (2) În sensul articolului 5, se aplică următoarele definiții:
- (a) „titluri de valoare” înseamnă:
- (i) acțiuni și alte titluri de valoare echivalente acțiunilor;
  - (ii) obligațiuni sau alte forme de titluri de creanță securitizate;
  - (iii) titluri de creanță securitizate convertibile sau care pot fi preschimbate în acțiuni sau în alte titluri de valoare echivalente cu acțiunile;
- (b) „instrumente asociate” înseamnă următoarele instrumente financiare, inclusiv cele care nu sunt admise la tranzacționare sau tranzacționate într-un loc de tranzacționare, sau care nu au făcut obiectul unei cereri de admitere la tranzacționare într-un loc de tranzacționare:
- (i) contracte sau drepturi de subscriere, de cumpărare sau de cesiune a titlurilor de valoare;
  - (ii) instrumente financiare derivate bazate pe titluri de valoare;
  - (iii) în cazul în care titlurile de valoare sunt titluri de creanță convertibile sau transferabile, titlurile de valoare în care pot fi convertite sau schimbate aceste instrumente;
  - (iv) instrumente emise sau garantate de emitent sau de garantul titlurilor de valoare al căror preț de piață ar putea influența în mod semnificativ prețul titlurilor de valoare sau invers;
  - (v) în cazul în care titlurile de valoare sunt echivalente cu acțiuni, acțiunile reprezentate de aceste titluri și orice alt titlu de valoare echivalent cu aceste acțiuni;
- (c) „distribuție semnificativă” înseamnă o ofertă inițială sau secundară de titluri de valoare care este diferită de o tranzacție obișnuită atât în ceea ce privește valoarea titlurilor de valoare care urmează să fie oferite, cât și metoda de vânzare care urmează să fie utilizată;
- (d) „stabilizare” înseamnă o cumpărare sau ofertă de cumpărare a unor titluri de valoare sau o tranzacție referitoare la instrumente asociate echivalente, realizată de o societate de investiții sau de o instituție de credit în contextul unei distribuții semnificative de astfel de titluri de valoare, cu unicul scop de a susține prețul acestora pe piață pe o durată predeterminată ca urmare a unei presiuni exercitate pentru vânzarea acestor titluri de valoare.

*Articolul 4***Notificările și lista de instrumente financiare**

(1) Operatorii de pe o piață reglementată, societățile de investiții și operatorii de piață care acționează în cadrul unui MTF sau al unui OTF ar trebui să notifice fără întârziere autoritatea competentă de la locul de tranzacționare cu privire la orice instrument financiar pentru care se depune o cerere de admitere la tranzacționare la locul de tranzacționare aferent, care este admis la tranzacționare sau care este tranzacționat pentru prima dată.

Operatorii respectivi vor notifica, de asemenea, autoritatea competentă de la locul de tranzacționare atunci când un instrument financiar încetează să mai fie tranzacționat sau admis la tranzacționare, cu excepția cazului când se cunoaște data la care instrumentul financiar încetează să mai fie tranzacționat sau admis la tranzacționare, iar data a fost menționată în notificarea realizată în conformitate cu primul paragraf.

Notificările menționate la prezentul alineat includ, după caz, denumirea și identificatorii instrumentelor financiare în cauză, precum și data și ora cererii de admitere la tranzacționare, a admiterii la tranzacționare și data și ora la care a avut loc prima tranzacționare.

De asemenea, operatorii de piață și societățile de investiții transmit autorității competente de la locul de tranzacționare informațiile stabilite la al treilea paragraf privind instrumentele financiare pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare sau care au fost admise la tranzacționare înainte de 2 iulie 2014 și care sunt încă admise la tranzacționare sau tranzacționate la acea dată.

(2) Autoritățile competente de la locul de tranzacționare transmit fără întârziere notificările primite în temeiul alineatului (1) la ESMA. Imediat după primire, ESMA publică notificările respective pe site-ul său web, sub forma unei liste. ESMA actualizează această listă imediat la primirea unei notificări a unei autorități competente de la locul de tranzacționare. Această listă nu limitează domeniul de aplicare al prezentului regulament.

(3) Lista include următoarele informații:

- (a) denumirile și identificatorii instrumentelor financiare care fac obiectul unei cereri de admitere la tranzacționare, sunt admise la tranzacționare sau sunt tranzacționate pe piețele reglementate, în cadrul MTF-urilor sau al OTF-urilor;
- (b) datele și orele cererilor de admitere la tranzacționare, ale admiterilor la tranzacționare sau la care a avut loc prima tranzacționare;
- (c) detalii despre locurile de tranzacționare în care instrumentele financiare fac obiectul unei cereri de admitere la tranzacționare, sunt admise la tranzacționare sau sunt tranzacționate pentru prima dată; și
- (d) data și ora la care instrumentele financiare încetează de a mai fi tranzacționate sau admise la tranzacționare.

(4) Pentru a asigura armonizarea consecventă a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

- (a) conținutul notificărilor efectuate conform alineatului (1); și
- (b) modul și condițiile de compilare, publicare și păstrare a listei menționate la alineatul (3).

ESMA transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, este delegată Comisiei.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității Europene de Supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(5) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a defini momentul, formatul și modelul de transmitere a notificărilor în temeiul alineatelor (1) și (2).

ESMA transmite Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, este conferită Comisiei.

Articolul 5

Derogare pentru programele de răscumpărare și măsuri de stabilizare

(1) Interdicțiile prevăzute la articolele 14 și 15 din prezentul regulament nu se aplică tranzacțiilor cu acțiuni proprii în cadrul programelor de răscumpărare atunci când:

- (a) detaliile complete ale programului sunt divulgate înainte de începerea tranzacționării;
- (b) tranzacțiile sunt raportate ca făcând parte din programul de răscumpărare autorității competente de la locul de tranzacționare în conformitate cu alineatul (3) și comunicate ulterior publicului;
- (c) sunt respectate limitele corespunzătoare în ceea ce privește prețurile și volumele; și
- (d) sunt desfășurate în conformitate cu obiectivele menționate la alineatul (2) și cu condițiile stabilite în prezentul articol și în standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (6).

(2) Pentru a beneficia de derogarea prevăzută la alineatul (1), un program de răscumpărare are ca unic scop:

- (a) reducerea capitalul unui emitent;
- (b) respectarea obligațiilor provenite din titlurile de creanță care sunt convertibile în instrumente de capitaluri proprii;
- (c) respectarea obligațiilor provenite din programele de opțiuni pe acțiuni sau din alte tipuri de repartizare de acțiuni către angajați sau membri ai organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere ale emitentului sau ai unei societăți asociate.

(3) Pentru a beneficia de derogarea prevăzută la alineatul (1), emitentul raportează către autoritatea competentă de la locul de tranzacționare în care acțiunile au fost admise la tranzacționare sau sunt tranzacționate fiecare tranzacție dintr-un program de răscumpărare, inclusiv informațiile menționate la articolul 25 alineatele (1) și (2) și articolul 26 alineatele (1), (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

(4) Interdicțiile stabilite la articolele 14 și 15 din prezentul regulament nu se aplică tranzacțiilor cu titluri de valoare sau instrumente asociate pentru stabilizarea titlurilor de valoare atunci când:

- (a) stabilizarea are loc pentru o perioadă limitată;
- (b) informațiile relevante cu privire la stabilizare sunt divulgate și notificate autorității competente de la locul de tranzacționare în conformitate cu alineatul (5);
- (c) se respectă limitele corespunzătoare în ceea ce privește prețurile; și
- (d) tranzacția respectă condițiile prevăzute în standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (6).

(5) Fără a se aduce atingere articolului 23 alineatul (1), emitenții, ofertanții sau entitățile care realizează stabilizarea, acționând sau nu în contul acestor persoane, transmit detaliile tuturor operațiunilor de stabilizare autorității competente de la locul de tranzacționare până la sfârșitul celei de a șaptea zile bursiere după data executării acestor operațiuni.

(6) Pentru a asigura armonizarea consecventă a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica condițiile pe care programele de răscumpărare și măsurile de stabilizare menționate la alineatele (1) și (4) trebuie să le îndeplinească, inclusiv condițiile de tranzacționare, restricțiile referitoare la durată și volum, obligațiile de divulgare și raportare și condițiile legate de prețuri.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, este delegată Comisiei.

Articolul 6

Derogare pentru activități monetare, de gestionare a datoriei publice și activități privind politicile climatice

(1) Prezentul regulament nu se aplică tranzacțiilor, ordinelor sau comportamentelor efectuate în vederea aplicării politicii monetare, a cursului de schimb sau de gestionare a datoriei publice de către:

- (a) un stat membru;
- (b) membrii SEBC;
- (c) un minister, o agenție sau o societate vehicul cu scop special pentru un stat membru sau mai multe state membre, sau o persoană care acționează în numele acestuia/acesteia;
- (d) în cazul unui stat membru care este un stat federal, un membru care face parte din federație.

(2) Prezentul regulament nu se aplică tranzacțiilor, ordinelor sau comportamentelor efectuate de Comisie sau orice alt organism desemnat în mod oficial sau de orice persoană care acționează pe seama acestora în scopuri legate de politica de gestionare a datoriei publice.

Prezentul regulament nu se aplică tranzacțiilor, ordinelor sau comportamentelor efectuate de:

- (a) Uniune;
- (b) o societate vehicul cu scop special a unuia sau mai multor state membre;
- (c) Banca Europeană de Investiții;
- (d) Fondul european de stabilitate financiară;
- (e) Mecanismul european de stabilitate;
- (f) o instituție financiară internațională înființată de două sau mai multe state membre care are drept scop mobilizarea finanțării și acordarea de asistență financiară în beneficiul membrilor săi afectați sau amenințați de probleme grave de finanțare.

(3) Prezentul regulament nu se aplică activității unui stat membru, a Comisiei sau a oricărui alt organism desemnat în mod oficial sau a oricărei persoane care acționează în numele acestora, care are ca obiect certificate de emisii și care se desfășoară în vederea punerii în aplicare a politicii climatice a Uniunii, în conformitate cu Directiva 2003/87/CE.

(4) Prezentul regulament nu se aplică activităților unui stat membru, ale Comisiei sau ale oricărui alt organism desemnat în mod oficial, sau ale oricărei persoane care acționează în numele acestora, întreprinse în scopul realizării politicii agricole comune a Uniunii sau în temeiul politicii comune în domeniul pescuitului a Uniunii, în conformitate cu actele adoptate sau cu acordurile internaționale încheiate în temeiul TFUE.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 pentru a extinde derogarea menționată la alineatul (1) la anumite organisme publice și la băncile centrale din țările terțe.

În acest sens, Comisia întocmește și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport până la 3 ianuarie 2016, în care evaluează regimul aplicat pe plan internațional organismelor publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau care intervin în gestionarea datoriei publice și băncilor centrale din țările terțe.

Raportul cuprinde o analiză comparativă a tratamentului aplicat respectivelor organisme și băncilor centrale în cadrul legal al țărilor terțe, precum și standardele în materie de gestionare a riscului aplicabile tranzacțiilor încheiate de respectivele organisme și de băncile centrale în respectivele jurisdicții. În cazul în care raportul concluzionează, în special pe baza analizei comparative, că este necesară exceptarea responsabilităților monetare ale băncilor centrale din respectivele țări terțe de la obligațiile și interdicțiile prezentului regulament, Comisia extinde derogarea menționată la alineatul (1) și la băncile centrale din respectivele țări terțe.

(6) Comisia este, de asemenea, împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 pentru a prelungi derogarea menționată la alineatul (3) la anumite organisme publice desemnate din țările terțe care au semnat acorduri cu Uniunea în temeiul articolului 25 din Directiva 2003/87/CE.

(7) Prezentul articol nu se aplică persoanelor care lucrează în temeiul unui contract de muncă sau sub altă formă pentru entitățile menționate la prezentul articol atunci când aceste persoane efectuează pe cont propriu tranzacții sau ordine sau se angajează în comportamente, direct sau indirect.

CAPITOLUL 2

INFORMAȚII PRIVILEGIATE, UTILIZĂRI ABUZIVE ALE INFORMAȚIILOR PRIVILEGIATE, DIVULGĂRI NEAUTORIZATE ALE INFORMAȚIILOR PRIVILEGIATE ȘI MANIPULAREA PIEȚEI

Articolul 7

Informații privilegiate

- (1) În sensul prezentului regulament, informațiile privilegiate reprezintă următoarele tipuri de informații:
- (a) informații cu caracter precis, care nu au fost făcute publice, care se referă în mod direct sau indirect la unul sau mai mulți emitenți sau la unul sau mai multe instrumente financiare și care, în cazul în care ar fi făcute publice, ar putea influența semnificativ prețul instrumentelor financiare în cauză sau al instrumentelor financiare derivate conexe;
  - (b) pentru instrumentele financiare derivate pe mărfuri, informații cu caracter precis, care nu au fost făcute publice, care se referă în mod direct sau indirect la unul sau mai multe astfel de instrumente financiare derivate sau care se referă în mod direct la contractul spot pe mărfuri conexe și care, în cazul în care ar fi făcute publice, ar putea influența semnificativ prețul unor astfel de instrumente financiare derivate sau al contractelor spot pe mărfuri conexe, și în cazul în care acestea sunt informații care sunt așteptate în mod rezonabil să fie divulgate sau pentru care există obligativitatea de divulgare în conformitate cu prevederi legale sau de reglementare la nivelul Uniunii sau la nivel național, norme de piață, contracte, practici sau uzanțe privind piețele instrumentelor derivate pe mărfuri sau piețele spot relevante;
  - (c) pentru certificatele de emisii sau produsele licitate pe baza acestora, informații cu caracter precis, care nu au fost făcute publice, care se referă în mod direct sau indirect la unul sau mai multe astfel de instrumente și care, în cazul în care ar fi făcute publice, ar putea influența semnificativ prețul unor astfel de instrumente sau prețul instrumentelor financiare derivate conexe;

(d) pentru persoanele însărcinate cu executarea ordinelor referitoare la instrumente financiare, înseamnă, de asemenea, informații transmise de un client și care au legătură cu un ordin în așteptare al clientului pentru instrumente financiare, informații cu caracter precis, care se referă în mod direct sau indirect la unul sau mai mulți emitenți sau la unul sau mai multe instrumente financiare și, care, în cazul în care ar fi făcute publice, ar putea influența semnificativ prețul instrumentelor financiare în cauză, prețul contractelor spot pe mărfuri conexe sau prețul instrumentelor financiare derivate conexe.

(2) În temeiul alineatului (1), se consideră că informațiile au un caracter precis dacă indică un set de circumstanțe care există sau despre care se poate estima în mod rezonabil că vor exista sau un eveniment care a avut loc sau se poate estima în mod rezonabil că va avea loc, dacă informațiile sunt suficient de specifice pentru a permite tragerea unei concluzii cu privire la efectul posibil al acelui set de circumstanțe sau al acelui eveniment asupra prețurilor instrumentelor financiare sau ale instrumentelor financiare derivate conexe, ale contractelor spot pe mărfuri conexe sau ale produselor licitate pe baza certificatelor de emisii. În acest context, în cazul unui proces prelungit menit să producă sau care are ca rezultat anumite circumstanțe sau un anumit eveniment, aceste circumstanțe viitoare sau acel eveniment viitor, precum și etapele intermediare ale acelui proces menit să producă sau să aibă drept rezultat circumstanțele viitoare sau evenimentul în cauză, pot fi privite ca informații precise.

(3) O etapă intermediară a unui proces prelungit este considerată informație privilegiată dacă, în sine, satisface criteriile aferente informațiilor privilegiate menționate la prezentul articol.

(4) În temeiul alineatului (1), informații care, în cazul în care ar fi făcute publice, ar putea influența semnificativ prețul instrumentelor financiare, al instrumentelor financiare derivate, al contractelor spot pe mărfuri conexe sau al produselor licitate pe baza certificatelor de emisii înseamnă informații pe care un investitor rezonabil este probabil că le va utiliza în fundamentarea deciziilor sale de investiții.

În cazul participanților la piața certificatelor de emisii cu un nivel agregat al emisiilor sau o putere termică nominală egală sau mai mică decât pragul fixat în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) al doilea paragraf, se consideră că informațiile legate de operațiunile lor fizice nu au un efect semnificativ asupra prețului certificatelor de emisii, al produselor licitate pe baza acestora sau al instrumentelor financiare derivate.

(5) ESMA redactează orientări vizând întocmirea unei liste neexhaustive a informațiilor care sunt așteptate în mod rezonabil să fie divulgate sau pentru care există obligativitatea de divulgare în conformitate cu dispozițiile legale sau normative din dreptul Uniunii sau dreptul intern, cu normele de piață, contractele, practicile sau uzanțele, privitoare la piețele instrumentelor derivate pe mărfuri sau piețele spot relevante menționate la alineatul (1) litera (b). ESMA ține cont în mod corespunzător de caracteristicile specifice ale acestor piețe.

Articolul 8

Utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate

(1) În sensul prezentului regulament, utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate are loc atunci când o persoană deține informații privilegiate și utilizează aceste informații pentru a achiziționa sau a ceda, în nume propriu sau în numele unui terț, în mod direct sau indirect, instrumente financiare la care se referă informațiile respective. Utilizarea informațiilor privilegiate prin anularea sau modificarea unui ordin privind un instrument financiar la care se referă informațiile, în cazul în care acel ordin a fost emis înainte ca persoana în cauză să cunoască informațiile privilegiate, se consideră de asemenea ca fiind o utilizare abuzivă a informațiilor confidențiale. În ceea ce privește licitațiile pentru certificate de emisii sau alte produse licitate pe baza acestora care sunt organizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010, utilizarea informațiilor privilegiate cuprinde și lansarea, modificarea sau retragerea unei oferte de către o persoană în nume propriu sau în numele unui terț.

(2) În sensul prezentului regulament, acțiunea de a recomanda sau a convinge o altă persoană să se implice în utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate are loc în cazul în care persoana deține informații privilegiate și, pe baza informațiilor respective:

(a) recomandă, pe baza informațiilor respective, unei alte persoane să achiziționeze sau să cedeze instrumentele financiare la care se referă informațiile sau determină acea persoană să facă o astfel de achiziție sau cedare; sau

(b) recomandă, pe baza informațiilor respective, unei alte persoane să anuleze sau să modifice un ordin asociat unui instrument financiar la care se raportează informația respectivă sau determină persoana respectivă să facă anularea sau modificarea respectivă.

(3) Utilizarea recomandărilor sau a mijloacelor de convingere prevăzute la alineatul (2) este considerată utilizare abuzivă în înțelesul prezentului articol, în cazul în care persoana care utilizează recomandarea sau mijlocul de convingere știe sau ar trebui să știe că se bazează pe informații privilegiate.

(4) Prezentul articol se aplică oricărei persoane care deține informații privilegiate ca urmare a faptului că:

(a) este membru în organele de administrație, de conducere sau de supraveghere ale emitentului sau participant la piața certificatelor de emisii;

(b) deține o parte din capitalul emitentului sau participant la piața certificatelor de emisii;

(c) are acces la informații prin exercitarea sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției; sau

(d) este implicat în activități infracționale.

Prezentul articol se aplică, de asemenea, oricărei persoane care este în posesia unor informații privilegiate în alte împrejurări decât cele menționate la primul paragraf, în cazul în care persoana în cauză știe sau ar trebui să știe că sunt informații privilegiate.

(5) În cazul în care persoana este o persoană juridică, prezentul articol se aplică în egală măsură persoanelor fizice care, în conformitate cu dreptul intern, participă la decizia de a executa un ordin, la achiziționarea, cedarea, anularea sau modificarea unui ordin în numele persoanei juridice în cauză.

Articolul 9

Comportamentul legitim

(1) În sensul articolelor 8 și 14, prin simplul fapt că o persoană juridică se află sau s-a aflat în posesia unor informații privilegiate, nu se consideră că persoana respectivă a utilizat informațiile respective și că le-a utilizat în mod abuziv printr-o achiziție sau cedare, în cazul în care persoana juridică în cauză:

(a) a stabilit, a pus în aplicare și a menținut măsuri și proceduri interne adecvate și eficiente cu scopul de a se asigura că nici persoana fizică care a luat în numele său decizia de a achiziționa sau de a ceda instrumentele financiare de care se leagă informațiile, nici o altă persoană fizică care ar fi putut influența sub orice formă decizia respectivă nu se aflau în posesia informațiilor privilegiate; precum și

(b) nu a determinat prin încurajări, recomandări, persuasiune și nici nu a influențat într-un alt mod persoana fizică care a achiziționat sau a cedat în numele persoanei juridice instrumentele financiare la care se referă informațiile.

(2) În sensul articolelor 8 și 14, prin simplul fapt că o persoană se află în posesia unor informații privilegiate nu se consideră că persoana respectivă a utilizat informațiile respective și că le-a utilizat în mod abuziv printr-o achiziție sau cedare, în cazul în care persoana respectivă:

(a) este formator de piață pentru instrumentul financiar la care se referă informațiile sau este o persoană autorizată să acționeze în calitate de contrapartidă, iar achiziționarea sau cedarea de instrumente financiare la care se referă informațiile respective se realizează în mod legitim în contextul exercitării funcțiilor sale de formator de piață sau de contrapartidă pentru instrumentul financiar respectiv; sau

(b) este autorizată să execute ordine în numele unor părți terțe, iar achiziționarea sau cedarea instrumentelor financiare la care se referă ordinul în cauză se realizează în vederea executării în mod legitim a unui astfel de ordin în cadrul desfășurării normale a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției persoanei respective.

(3) În sensul articolelor 8 și 14, prin simplul fapt că o persoană se află în posesia unor informații privilegiate nu se consideră că persoana respectivă a utilizat informațiile respective și că le-a utilizat în mod abuziv printr-o achiziție sau cedare, în cazul în care persoana respectivă efectuează o tranzacție de cumpărare sau cedare de instrumente financiare și tranzacția respectivă este efectuată pentru a îndeplini o obligație ajunsă la termen de bună credință, și nu pentru a eluda interdicția privind utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, și:

- (a) obligația decurge dintr-un ordin plasat sau un acord încheiat înainte ca persoana în cauză să dețină informațiile privilegiate; sau
- (b) tranzacția este realizată pentru a îndeplini o obligație legală sau de reglementare survenită înainte ca persoana în cauză să dețină informații privilegiate.

(4) În sensul articolelor 8 și 14, prin simplul fapt că o persoană se află în posesia unor informații privilegiate nu se consideră că persoana respectivă a utilizat informațiile respective și că le-a utilizat în mod abuziv, dacă persoana respectivă a obținut informațiile privilegiate în cauză cu ocazia efectuării unei preluări sau fuziuni publice în cadrul unei societăți și utilizează informațiile privilegiate respectiv exclusiv în contextul derulării fuziunii sau preluării publice, cu condiția ca la momentul aprobării fuziunii sau acceptării ofertei de către acționarii societății respective orice informație privilegiată să fi fost publicată sau, altfel, să fi încetat să mai constituie informație privilegiată.

Prezentul alineat nu se aplică în cazul măririi participației.

(5) În sensul articolelor 8 și 14, simplul fapt că o persoană se folosește de propria cunoaștere a faptului că s-a hotărât să achiziționeze sau să cedeze instrumente financiare cu ocazia achiziționării sau cedării instrumentelor financiare respective nu constituie în sine utilizare a informațiilor privilegiate.

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5) din prezentul articol, se poate totuși considera că s-a produs o încălcare a interdicției vizând utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate prevăzută la articolul 14, în cazul în care autoritățile competente stabilesc că a existat un motiv ilegal pentru tranzacționarea ordinelor, pentru tranzacții sau pentru comportamentele în cauză.

Articolul 10

Divulgarea neautorizată a informațiilor privilegiate

(1) În sensul prezentului regulament, divulgarea neautorizată a informațiilor privilegiate are loc în cazul în care o persoană deține informații privilegiate și le divulgă unei alte persoane, cu excepția cazului în care divulgarea se face în exercitarea normală a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției.

Prezentul alineat se aplică oricărei persoane fizice sau juridice în situațiile sau circumstanțele menționate la articolul 8 alineatul (4).

(2) În sensul prezentului regulament, divulgarea recomandărilor sau a mijloacelor de convingere menționate la articolul 8 alineatul (2) se consideră divulgare neautorizată a informațiilor privilegiate conform prezentului articol, în cazul în care persoana care divulgă recomandarea sau mijlocul de convingere știe sau ar trebui să știe că ele se bazează pe informații privilegiate.

Articolul 11

Activitățile de sondare a pieței

(1) Activitatea de sondare a pieței cuprinde comunicarea de informații, înainte de anunțarea unei tranzacții, pentru a trezi interesul unor potențiali investitori față de o posibilă tranzacție și de condițiile aferente, precum volumul potențial sau prețul, către unul sau mai mulți investitori, de către:

- (a) un emitent;
- (b) un ofertant secundar al unui instrument financiar, într-o asemenea cantitate sau la o valoare atât de mare, încât se deosebește de tranzacționarea obișnuită și implică o metodă de vânzare bazată pe evaluarea prealabilă a unui eventual interes din partea unor potențiali investitori;

- (c) un participant la piața cotelor de emisie; sau
- (d) o terță parte care acționează în numele sau în contul unei persoane menționate la litera (a), (b) sau (c).
- (2) Fără a aduce atingere articolului 23 alineatul (3), divulgarea informațiilor privilegiate de către o persoană care intenționează să facă o licitație publică de cumpărare a titlurilor de valoare ale unei societăți sau o fuziune cu o societate către părțile deținătoare ale titlurilor de valoare constituie, de asemenea, o acțiune de sondare a pieței, cu condiția ca:
- (a) informațiile să fie necesare pentru ca părțile deținătoare ale titlurilor de valoare să își formeze o părere în legătură cu decizia de a oferi sau nu titlurile de valoare; și
- (b) disponibilitatea părților deținătoare ale titlurilor de valoare de a-și oferi titlurile de valoare este necesară în mod rezonabil pentru decizia de a face licitația publică de cumpărare sau fuziunea.
- (3) Un participant la piață care dezvăluie informații apreciază, înainte de a efectua o sondare a pieței, dacă sondarea pieței va presupune divulgarea de informații privilegiate. Participantul la piață care divulgă informații ține o evidență scrisă a concluziei sale, specificând motivele aflate la baza acesteia. El oferă aceste evidențe scrise autorității competente, la cererea acesteia. Această obligație se aplică fiecărei divulgări de informații pe tot parcursul sondării pieței. Participantul la piață care divulgă informații actualizează evidențele scrise menționate în prezentul alineat.
- (4) În sensul articolului 10 alineatul (1), divulgarea de informații privilegiate făcută în cursul unei sondări a pieței se consideră a fi făcută în cadrul desfășurării normale a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției unei persoane în cazul în care participantul la piață care divulgă informații respectă alineatele (3) și (5) din prezentul articol.
- (5) În sensul alineatului (4), participantul la piață care divulgă informații trebuie, înainte de divulgare:
- (a) să obțină consimțământul persoanei căreia îi este adresată sondarea de piață de a primi informații privilegiate;
- (b) să informeze persoana căreia îi este adresată sondarea de piață că îi va fi interzis să utilizeze acele informații sau să încerce să utilizeze acele informații prin achiziționarea sau cedarea, în nume propriu sau în numele unei terțe părți, direct sau indirect, a instrumentelor financiare la care se referă informațiile respective;
- (c) să informeze persoana căreia îi este adresată sondarea de piață că îi va fi interzis să utilizeze acele informații sau să încerce să utilizeze acele informații prin anularea sau modificarea unui ordin deja plasat legat de instrumentele financiare la care se referă informațiile respective; și
- (d) să informeze persoana căreia îi este adresată sondarea de piață că odată cu acceptarea primirii informațiilor este obligată să păstreze informațiile confidențiale.

Participantul la piață care divulgă informații realizează și ține o evidență a tuturor informațiilor furnizate persoanei căreia îi este adresată sondarea de piață, inclusiv a informațiilor furnizate în conformitate cu literele (a)-(d) din primul paragraf, precum și a identității potențialilor investitori cărora le-au fost divulgate informațiile, incluzând, dar fără a se limita la, persoanele juridice și fizice care acționează în numele potențialului investitor, precum și data și ora fiecărei divulgări. Participantul la piață care divulgă informații transmite evidența autorităților competente la solicitarea acestora.

- (6) În cazul în care informațiile divulgate în cursul unei sondări a pieței încetează să mai fie informații privilegiate în conformitate cu evaluarea făcută de participantul la piață care divulgă informații, acesta informează destinatarul cât mai curând posibil cu privire la acest fapt.

Participantul la piață care divulgă informații ține o evidență a informațiilor furnizate în conformitate cu prezentul alineat și o transmite autorităților competente la cerere.

(7) Fără a aduce atingere dispozițiilor prezentului articol, persoana căreia îi este adresată sondarea de piață evaluează singură dacă se află în posesia unor informații privilegiate sau dacă încetează să mai fie în posesia unor informații privilegiate.

(8) Participantul la piață care divulgă informații păstrează evidențele menționate la prezentul articol o perioadă de cel puțin cinci ani.

(9) Pentru a asigura armonizarea consecventă a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili modalitățile și procedurile adecvate și cerințele legate de păstrarea evidențelor care să le permită persoanelor respectarea cerințelor stabilite la alineatele (4), (5), (6) și (8).

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate în primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este delegată Comisiei.

(10) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a determina sistemele și modelele de notificare care trebuie utilizate de aceste persoane în vederea respectării cerințelor de la alineatele (4), (5), (6) și (8) de la prezentul articol, îndeosebi formatul precis al evidențelor menționate la alineatele (4)-(8) și mijloacele tehnice pentru comunicarea corespunzătoare a informațiilor menționate la alineatul (6) persoanei căreia îi este adresată sondarea de piață.

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate în primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este conferită Comisiei.

(11) În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, ESMA publică orientări adresate persoanelor cărora le este adresată sondarea de piață, cu privire la:

- (a) factorii de care trebuie să țină seama astfel de persoane atunci când li se divulgă informații cu prilejul sondării de piață care să le permită să evalueze dacă informațiile au statut de informații privilegiate;
- (b) măsurile pe care trebuie să le ia astfel de persoane dacă li s-au divulgat informații privilegiate pentru a se conforma articolelor 8 și 10 din prezentul regulament; și
- (c) evidențele pe care trebuie să le țină astfel de persoane pentru a demonstra că au respectat articolele 8 și 10 din prezentul regulament.

Articolul 12

Manipularea pieței

(1) În sensul prezentului regulament, manipularea pieței reprezintă următoarele tipuri de activități:

(a) efectuarea unei tranzacții, emiterea unui ordin de tranzacționare sau orice alt comportament care:

- (i) oferă sau poate oferi indicații false sau înșelătoare cu privire la oferta și cererea sau prețul unui instrument financiar, al unui contract spot pe mărfuri conexe sau al unui produs licitat pe baza unor certificate de emisii; sau

- (ii) fixează sau poate fixa prețul unuia sau mai multor instrumente financiare, al unui contract spot pe mărfuri conexe sau al unui produs licitat pe baza unor certificate de emisii la un nivel anormal sau artificial,

cu excepția cazului în care persoana care a efectuat o tranzacție, a emis un ordin de tranzacționare sau a adoptat orice alt comportament demonstrează că tranzacția, ordinul sau comportamentul respectiv a fost îndeplinit din motive legitime și în conformitate cu o practică de piață acceptată stabilită în conformitate cu articolul 13;

- (b) efectuarea unei tranzacții, emiterea unui ordin de tranzacționare sau orice altă activitate sau comportament care influențează sau care poate influența prețul unuia sau mai multor instrumente financiare, al unui contract spot pe mărfuri conexe sau al unui produs licitat pe baza unor certificate de emisii, prin recurgerea la un procedeu fictiv sau la orice altă formă de înșelăciune sau artificiu;
- (c) difuzarea de informații prin mijloace de comunicare în masă, inclusiv prin internet sau prin orice alte mijloace, care dă sau poate da semnale false sau înșelătoare în legătură cu oferta sau cererea sau prețul unui instrument financiar, al unui contract spot pe mărfuri conexe sau al unui produs licitat pe baza unor certificate de emisii sau determină sau poate determina prețul unuia sau mai multor instrumente financiare, al unui contract spot pe mărfuri conexe sau al unui produs licitat pe baza unor certificate de emisii la un nivel anormal sau artificial, inclusiv răspândirea de zvonuri, în contextul în care persoana care a difuzat informațiile știa sau trebuia să știe că informațiile sunt false sau înșelătoare;
- (d) transmiterea de informații false sau înșelătoare sau furnizarea de date de intrare false sau înșelătoare în legătură cu o valoare de referință, în cazul în care persoana care a transmis informațiile sau a furnizat datele știa că sunt false sau înșelătoare, sau orice comportament care manipulează calcularea unei valori de referință.

(2) Următoarele comportamente sunt considerate, printre altele, manipulare a pieței:

- (a) faptul că una sau mai multe persoane acționează în colaborare pentru a-și asigura o poziție dominantă în raport cu oferta sau cererea unui instrument financiar, a contractelor spot pe mărfuri conexe sau a produselor licitate pe baza unor certificate de emisii, având sau putând avea drept efect stabilirea directă sau indirectă a prețului de cumpărare sau de vânzare sau crearea ori posibilitatea de creare a altor condiții inechitabile de tranzacționare;
- (b) faptul de a cumpăra sau vinde instrumente financiare în momentul deschiderii sau închiderii pieței, care are sau poate avea efectul de a induce în eroare investitorii care acționează pe baza prețurilor afișate, inclusiv pe baza prețurilor la închidere;
- (c) faptul de a plasa ordine către un loc de tranzacționare, inclusiv anularea sau modificarea acestora, prin orice mijloc disponibil de tranzacționare, inclusiv prin mijloace electronice, precum tranzacționarea algoritmică și de înaltă frecvență și care are unul dintre efectele menționate la alineatul (1) litera (a) sau (b), prin:
  - (i) întreruperea sau amânarea funcționării sistemului de tranzacționare al locului de tranzacționare sau crearea condițiilor care pot provoca acest lucru;
  - (ii) crearea de condiții în care este dificil pentru alte persoane să identifice ordine reale în sistemul de tranzacționare al locului de tranzacționare sau crearea condițiilor care pot provoca acest lucru, inclusiv prin introducerea ordinelor care conduc la supraîncărcarea sau destabilizarea carnetului de ordine; sau
  - (iii) crearea sau posibilitatea de a crea un semnal fals sau înșelător cu privire la oferta sau cererea sau prețul unui instrument financiar, în special prin introducerea de ordine pentru a iniția sau accentua o tendință;
- (d) faptul de a profita de accesul regulat sau ocazional la mijloacele de comunicare în masă electronice sau tradiționale prin exprimarea unei opinii asupra unui instrument financiar, contract spot pe mărfuri conexe sau produs licitat pe baza unor certificate de emisii (sau indirect asupra emitentului acestuia) după ce, în prealabil, s-a adoptat o poziție asupra aceluși instrument financiar, contract spot pe mărfuri conexe sau produs licitat pe baza unor certificate de emisii și de a profita în urma impactului opiniei exprimate asupra prețului respectivului instrument, contract spot sau produs licitat pe baza unor certificate de emisii, fără a fi făcut concomitent public, într-un mod corect și concret, conflictul de interese în cauză;

(e) faptul de a cumpăra sau a vinde certificate de emisii sau instrumente derivate conexe pe o piață secundară anterior licitației desfășurate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010, fapt care are drept efect stabilirea prețului de închidere al licitației pentru produsele licitate la un nivel anormal sau artificial sau înșelarea participanților care ofertează în cadrul licitației.

(3) În scopul punerii în aplicare a prevederilor de la alineatul (1) literele (a) și (b) și fără a aduce atingere tipurilor de comportament prezentate la alineatul (2), anexa I definește în mod neexhaustiv o serie de indicatori referitori la utilizarea procedurilor fictive sau a altor forme de înșelăciune sau artificiu și o serie de indicatori referitori la semnale false sau înșelătoare și la stabilirea prețurilor.

(4) În cazul în care persoana care se încadrează la prevederile prezentului articol este o persoană juridică, prezentul articol se aplică, în conformitate cu dreptul intern, în egală măsură persoanelor fizice care participă la decizia de a efectua activități în numele persoanei juridice în cauză.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35, precizând indicatorii enumerați în cadrul anexei I în vederea clarificării elementelor acestora și pentru a ține cont de evoluțiile tehnice care au loc pe piețele financiare.

Articolul 13

Practici de piață acceptate

(1) Interdicția de la articolul 15 nu se aplică activităților menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (a), cu condiția ca persoana care a inițiat o asemenea tranzacție, a plasat un ordin de tranzacționare sau a avut orice alt comportament demonstrează că asemenea tranzacție, ordin sau comportament a avut la bază motive legitime și este în conformitate cu o practică de piață acceptată, stabilită în conformitate cu prezentul articol.

(2) O autoritate competentă poate stabili o practică de piață acceptată ținând cont de următoarele condiții:

- (a) dacă practica de piață prevede un nivel de transparență substanțial în raport cu piața;
- (b) dacă practica de piață asigură în mare măsură elemente de siguranță în ceea ce privește funcționarea legilor pieței și interacțiunea adecvată dintre cerere și ofertă;
- (c) dacă practica de piață are un impact pozitiv asupra lichidității și eficienței pieței;
- (d) dacă practica de piață ține seama de mecanismele de tranzacționare ale pieței respective și permite participanților la această piață să reacționeze în mod rapid și adecvat la noua situație de piață creată de practica respectivă;
- (e) dacă practica de piață nu presupune riscuri pentru integritatea piețelor direct sau indirect afiliate din cadrul Uniunii pe care se tranzacționează instrumentul financiar în cauză, indiferent dacă piețele respective sunt reglementate sau nu;
- (f) concluziile oricărei anchete privind practica de piață în cauză, realizată de orice autoritate competentă sau de o altă autoritate, în special în cazul în care practica în cauză încalcă normele sau reglementările destinate prevenirii abuzului de piață sau codurile de conduită, indiferent dacă este vorba de piața în cauză sau de piețe direct sau indirect afiliate în cadrul Uniunii; și
- (g) caracteristicile structurale ale pieței în cauză, printre altele caracterul său reglementat sau nu, tipurile de instrumente financiare tranzacționate și tipurile de participanți la această piață, inclusiv importanța relativă a participării investitorilor cu amănuntul.

O practică de piață care a fost stabilită de o autoritate competentă ca fiind practică de piață acceptată pe o anumită piață nu este considerată ca fiind aplicabilă altor piețe, cu excepția cazului în care autoritățile competente pentru astfel de piețe au acceptat oficial acea practică în temeiul prezentului articol.

(3) Autoritatea competentă notifică ESMA și celelalte autorități competente, anterior stabilirii unei practici de piață acceptate în conformitate cu alineatul (2), cu privire la intenția sa de a stabili o practică de piață acceptată și oferă detalii ale evaluării efectuate în conformitate cu criteriile prevăzute la alineatul (2). O astfel de notificare se transmite cu cel puțin trei luni înainte de data la care practica de piață acceptată este prevăzută să intre în vigoare.

(4) În termen de două luni de la primirea notificării, ESMA emite un aviz autorității competente care a transmis notificarea în care evaluează compatibilitatea practicii de piață acceptate cu alineatul (2) și cu standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu alineatul (7). ESMA evaluează, de asemenea, dacă stabilirea unei practici de piață acceptate nu ar amenința încrederea pieței în piața financiară a Uniunii. Avizul se publică pe site-ul internet al ESMA.

(5) În cazul în care o autoritate competentă stabilește o practică de piață acceptată care contravine avizului ESMA emis în conformitate cu alineatul (4), aceasta publică o notificare în care expune pe larg motivele pentru care a procedat astfel pe site-ul său în termen de 24 de ore de la stabilirea practicii de piață acceptate, inclusiv de ce practica de piață acceptată nu amenință încrederea pieței.

(6) În cazul în care o autoritate competentă consideră că o altă autoritate competentă a stabilit o practică de piață care nu îndeplinește criteriile stabilite la alineatul (2), ESMA acordă asistență autorităților respective pentru a ajunge la un acord, în conformitate cu prerogativele sale conferite de articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul în care autoritățile competente în cauză nu ajung la un acord, ESMA poate lua o decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(7) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică criteriile, procedura și cerințele pentru stabilirea unei practici de piață acceptate în temeiul alineatelor (2), (3) și (4), precum și cerințele pentru menținerea sa, încetarea sa sau modificarea condițiilor privind acceptarea sa.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este delegată Comisiei.

(8) Autoritățile competente analizează în mod regulat și cel puțin o dată la doi ani practicile de piață acceptate pe care le-au stabilit, în special ținând seama de evoluțiile semnificative ale mediului de piață în cauză, cum ar fi modificări ale regulilor de tranzacționare sau ale infrastructurii pieței, pentru a putea decide dacă să le mențină, să le înceteze sau să modifice condițiile privind acceptarea lor.

(9) ESMA publică pe site-ul său o listă cu practicile de piață acceptate și statele membre în care acestea sunt aplicabile.

(10) ESMA monitorizează aplicarea practicilor de piață acceptate și transmite Comisiei un raport anual în care descrie modul în care acestea sunt aplicate pe piețele în cauză.

(11) În termen de trei luni de la intrarea în vigoare a standardelor tehnice de reglementare menționate la alineatul (7), autoritățile competente notifică către ESMA practicile de piață acceptate pe care le-au stabilit înainte de 2 iulie 2014.

Practicile de piață acceptate menționate în primul paragraf din prezentul alineat se aplică în continuare în statul membru în cauză până la luarea unei decizii de către autoritatea competentă în legătură cu continuarea practicilor respective în conformitate cu avizul ESMA în conformitate cu alineatul (4).

Articolul 14

Interzicerea utilizării abuzive și a divulgării neautorizate a informațiilor privilegiate

O persoană nu trebuie:

- (a) să participe sau să încerce să participe la practici de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate;
- (b) să recomande ca o altă persoană să participe la practici de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate sau să convingă o altă persoană să participe la utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate; sau
- (c) să divulge în mod neautorizat informații privilegiate.

Articolul 15

Interzicerea manipulării pieței

O persoană nu trebuie să participe sau să încerce să participe la practici de manipulare a pieței.

Articolul 16

Prevenirea și identificarea abuzului de piață

(1) Operatorii de piață și societățile de investiții care gestionează activitatea unui loc de tranzacționare stabilesc și mențin modalități, sisteme și proceduri menite să prevină și să detecteze utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, manipularea pieței și tentativele de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate și de manipulare a pieței, în conformitate cu articolele 31 și 54 din Directiva 2014/65/UE.

O persoană la care se face referire la primul paragraf raportează fără întârziere autorității competente de la locul de tranzacționare ordinele și tranzacțiile, inclusiv orice anulare sau modificare a acestora, care ar putea constitui o utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate, o manipulare a pieței sau o tentativă de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate sau de manipulare a pieței.

(2) Orice persoană care prin profesia sa pregătește sau efectuează tranzacții creează și menține modalități, sisteme și proceduri de detectare și raportare a ordinelor și tranzacțiilor suspecte. În cazul în care persoana respectivă suspectează în mod justificat că un ordin sau o tranzacție cu orice instrument financiar, fie că este emis sau efectuat într-un loc de tranzacționare, fie în afara acestuia, ar putea constitui o utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate, o manipulare a pieței sau o tentativă de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate sau de manipulare a pieței, ea va informa fără întârziere autoritatea competentă astfel cum se menționează la alineatul (3).

(3) Fără a se aduce atingere articolului 22, persoanele care prin profesia lor pregătesc sau efectuează tranzacții se supun normelor de notificare ale statului membru în care se află sediul lor social, administrația centrală sau sucursala. Notificarea se adresează autorității competente a statului membru respectiv.

(4) Autoritățile competente menționate la alineatul (3) cărora le sunt notificate operațiuni și tranzacții suspecte transmit de îndată această informație autorităților competente de la locurile de tranzacționare în cauză.

(5) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

- (a) modalitățile, sistemele și procedurile adecvate care să le permită persoanelor respectarea cerințelor stabilite la alineatele (1) și (2); și
- (b) modelele de notificare care trebuie utilizate de aceste persoane în vederea respectării cerințelor de la alineatele (1) și (2).

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, este delegată Comisiei.

CAPITOLUL 3

CERINȚE PRIVIND PUBLICAREA

Articolul 17

Publicarea informațiilor privilegiate

(1) Un emitent trebuie să facă publice, de îndată ce este posibil, informații privilegiate care se referă în mod direct la emitentul respectiv.

Emitentul se asigură că informațiile privilegiate sunt publicate într-un mod care să permită accesul rapid și evaluarea completă, corectă și promptă a informațiilor de către public și, dacă este cazul, de Mecanismul desemnat oficial menționat în articolul 21 din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Emitentul nu combină publicarea informațiilor privilegiate cu comercializarea propriilor activități. Emitentul postează și menține pe site-ul său de internet pe o perioadă de cel puțin cinci ani toate informațiile privilegiate pe care este necesar să le facă publice.

Prezentul articol se aplică emitenților care au solicitat sau aprobat ca instrumentele lor financiare să fie admise la tranzacționare pe o piață reglementată într-un stat membru sau, în cazul instrumentelor tranzacționate numai în cadrul unui MTF sau al unui OTF, emitenților care au aprobat tranzacționarea cu instrumentele lor financiare în cadrul unui MTF sau al unui OTF sau care au solicitat permisiunea de tranzacționare a instrumentelor lor financiare în cadrul unui MTF dintr-un stat membru.

(2) Un participant la piața certificatelor de emisii face publice în mod eficient și rapid informații privilegiate privind certificatele de emisii pe care le deține referitor la activitatea sa comercială, inclusiv activități de aviație, astfel cum se menționează în anexa I la Directiva 2003/87/CE, sau instalații în sensul articolului 3 litera (e) din respectiva directivă, pe care participantul în cauză sau compania-mamă a sa sau întreprinderile conexe le dețin(e) sau le controlează, sau pentru aspectele operaționale pentru care participantul în cauză sau compania-mamă a sa sau întreprinderile conexe răspund(e) în întregime sau parțial. În ceea ce privește instalațiile, astfel de divulgări includ informații relevante asupra capacității și utilizării instalațiilor, inclusiv disponibilitatea planificată și neplanificată a instalațiilor.

Primul paragraf nu se aplică participanților la piața certificatelor de emisii în cazul în care instalațiile sau activitățile de aviație pe care participantul le deține, le controlează sau pentru care este responsabil au înregistrat în anul anterior emisii care nu au depășit valoarea minimă de dioxid de carbon echivalent și, în cazul în care desfășoară activități de ardere, au înregistrat o putere termică nominală care nu a depășit valoarea minimă.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35, în ceea ce privește stabilirea unui prag minim de dioxid de carbon echivalent și a unui prag minim pentru puterea termică nominală în vederea aplicării derogării prevăzute la paragraful al doilea din prezentul alineat.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 prin care se specifică autoritatea competentă pentru notificările menționate la alineatele (4) și (5) din prezentul articol.

(4) Un emitent sau un participant la piața certificatelor de emisii poate amâna pe propria răspundere publicarea informațiilor privilegiate numai dacă sunt îndeplinite toate condiții de mai jos:

(a) publicarea imediată ar putea prejudicia interesele legitime ale emitentului sau participantului la piața certificatelor de emisii;

⁽¹⁾ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

- (b) amânarea publicării nu este susceptibilă să inducă în eroare publicul;
- (c) emitentul sau participantul la piața certificatelor de emisii poate asigura confidențialitatea informațiilor respective.

În cazul unui proces prelungit care are loc în etape și care este menit să producă sau care are ca rezultat o anumită circumstanță sau un anumit eveniment, un emitent sau un participant la piața certificatelor de emisii poate pe propria răspundere să amâne publicarea informațiilor privilegiate asociate acestui proces, sub rezerva literelor (a), (b) și (c) din primul paragraf.

În cazul în care un emitent sau un participant la piața certificatelor de emisii a amânat publicarea informațiilor privilegiate, astfel cum se menționează în prezentul alineat, acesta trebuie să informeze autoritatea competentă menționată la alineatul (3) că publicarea informațiilor a fost amânată și să furnizeze o explicație scrisă privind modul în care au fost îndeplinite condițiile stabilite prin acest alineat, de îndată ce informațiile au fost făcute publice. Alternativ, statele membre pot prevedea ca explicația respectivă să trebuiască a fi pusă la dispoziție numai la solicitarea autorității competente menționate la alineatul (3).

(5) Pentru a menține stabilitatea sistemului financiar, un emitent care este o instituție de credit sau o instituție financiară poate amâna pe propria răspundere publicarea informațiilor privilegiate, inclusiv informații legate de o problemă temporară de lichiditate și, în special, necesitatea de a primi asistență temporară pentru rezolvarea problemei de lichiditate din partea băncii centrale sau a unor împrumutători de ultimă instanță, dacă sunt întrunite toate condițiile de mai jos:

- (a) publicarea informațiilor privilegiate antrenează riscul de a submina stabilitatea financiară a emitentului și a sistemului financiar;
- (b) amânarea publicării este în interesul public;
- (c) se poate asigura confidențialitatea informațiilor respective; și
- (d) autoritatea competentă menționată la alineatul (3) a fost de acord cu amânarea constatând îndeplinirea condițiilor de la literele (a), (b) și (c).

(6) În sensul alineatului (5) literele (a)-(d), un emitent notifică autoritatea competentă menționată la alineatul (3) în legătură cu intenția sa de a amâna publicarea informațiilor privilegiate și oferă dovezi privind îndeplinirea condițiilor prevăzute la literele (a), (b) și (c) din alineatul (5). Autoritatea competentă menționată la alineatul (3) se consultă, după caz, cu banca centrală națională sau cu autoritatea în domeniul macroprudențial, dacă este instituită, sau, alternativ, cu următoarele autorități:

- (a) în cazul în care emitentul este o instituție de credit sau o societate de investiții, autoritatea desemnată în conformitate cu articolul 133 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
- (b) în alte situații decât cele menționate la litera (a), orice altă autoritate națională responsabilă cu supravegherea emitentului.

Autoritatea competentă menționată la alineatul (3) se asigură că publicarea informațiilor privilegiate este amânată numai pentru o perioadă necesară pentru a servi interesului public. Autoritatea competentă menționată la alineatul (3) evaluează cel puțin săptămânal îndeplinirea în continuare a condițiilor prevăzute la literele (a), (b) și (c) din alineatul (5).

Dacă autoritatea competentă menționată la alineatul (3) nu este de acord cu amânarea publicării informațiilor privilegiate, emitentul face publice informațiile privilegiate imediat.

Prezentul alineat se aplică situațiilor în care emitentul nu decide să amâne publicarea informațiilor privilegiate în conformitate cu alineatul (4).

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

Trimiterile din prezentul alineat la autoritatea competentă menționată la alineatul (3) nu aduc atingere capacității autorității competente de a-și îndeplini funcțiile în oricare dintre modurile menționate la articolul 23 alineatul (1).

(7) În cazul în care publicarea informațiilor privilegiate a fost amânată în conformitate cu alineatul (4) sau (5) și confidențialitatea acestor informații privilegiate nu mai este asigurată, emitentul sau participantul la piața certificatelor de emisii face publice respectivele informații privilegiate cât mai curând posibil.

Prezentul alineat include situațiile în care un zvon se referă în mod explicit la o informație privilegiată a cărei publicare a fost amânată în conformitate cu alineatul (4) sau (5), dacă zvonul este suficient de precis pentru a indica faptul că nu mai este asigurată confidențialitatea informației respective.

(8) În cazul în care un emitent sau un participant la piața certificatelor de emisii, sau o persoană care acționează în nume propriu divulgă informații privilegiate unui terț în cadrul desfășurării normale a sarcinilor de serviciu, a profesiei sau a funcției, astfel cum se menționează la articolul 10 alineatul (1), persoana respectivă trebuie să facă publice informațiile integral și efectiv, fie simultan în cazul publicării intenționate, fie rapid în cazul publicării neintenționate. Prezentul alineat nu se aplică dacă persoana care obține informațiile are obligația de a păstra confidențialitatea, indiferent dacă această obligație se întemeiază pe un act cu putere de lege, act administrativ sau dispoziții statutare sau ale clauzelor contractuale.

(9) Informațiile privilegiate referitoare la emitenții ale căror instrumente financiare sunt admise la tranzacționare pe o piață de creștere pentru IMM-uri pot fi publicate pe site-ul internet al locului de tranzacționare, în loc să fie publicate pe site-ul internet al emitentului, în cazul în care locul de tranzacționare alege să ofere această facilitate pentru emitenții de pe piața respectivă.

(10) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili:

- (a) mijloacele tehnice de publicare în mod corespunzător a informațiilor privilegiate, astfel cum se menționează la alineatele (1), (2), (8) și (9); și
- (b) mijloacele tehnice pentru a amâna comunicarea informațiilor privilegiate, astfel cum se menționează la alineatele (4) și (5).

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare respective până la 3 iulie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este conferită Comisiei.

(11) ESMA emite orientări vizând întocmirea unei liste neexhaustive a intereselor legitime ale emitenților potrivit alineatului (4) litera (a), precum și a situațiilor în care amânarea publicării informațiilor privilegiate este de natură să inducă publicul în eroare, astfel cum este menționat la alineatul (4) litera (b).

Articolul 18

Listele persoanelor care au acces la informații privilegiate

- (1) Emitenții sau orice persoană care acționează în numele sau în contul acestora trebuie:
  - (a) să stabilească o listă cu persoanele care au acces la informații privilegiate și care lucrează pentru ei în temeiul unui contract de muncă sau al altei forme de colaborare, care îndeplinesc sarcini prin intermediul cărora au acces la informații privilegiate, cum ar fi consultanți, contabili sau agenții de rating de credit (lista persoanelor care au acces la informații privilegiate);
  - (b) să actualizeze lista persoanelor care au acces la informații privilegiate în mod regulat și cu promptitudine, în conformitate cu alineatul (4); și
  - (c) să comunice lista persoanelor care au acces la informații privilegiate cât mai curând posibil autorităților competente la solicitarea acestora.

(2) Emitenții sau orice persoană care acționează în numele sau în contul lor ia toate măsurile rezonabile astfel încât orice persoană de pe lista persoanelor care au acces la informații privilegiate să recunoască în scris sarcinile legale și normative aferente, precum și cunoașterea sancțiunilor aplicabile în cazul utilizării abuzive și al divulgării neautorizate a informațiilor privilegiate.

În cazul în care o altă persoană care acționează în numele sau în contul emitentului își asumă sarcina de a întocmi și a actualiza lista cu persoanele care au acces la informații privilegiate, emitentul rămâne pe deplin responsabil de respectarea prezentului articol. Emitentul menține permanent dreptul de acces la lista persoanelor care au acces la informații privilegiate.

(3) Lista persoanelor care au acces la informații privilegiate cuprinde cel puțin:

- (a) identitatea tuturor persoanelor care au acces la informații privilegiate;
- (b) motivele includerii persoanei respective pe lista persoanelor care au acces la informații privilegiate;
- (c) data și ora la care persoana respectivă a primit acces la informațiile privilegiate; și
- (d) data la care a fost întocmită lista cu persoanele care au acces la informații privilegiate.

(4) Emitenții sau orice persoană care acționează în numele sau în contul lor actualizează lista persoanelor care au acces la informații privilegiate cu promptitudine, menționând și data actualizării, în următoarele situații:

- (a) în caz de schimbare a motivului pentru care o persoană a fost înscrisă pe lista persoanelor care au acces la informații privilegiate;
- (b) în cazul în care apare o nouă persoană care are acces la informații privilegiate și trebuie, din acest motiv, înscrisă pe lista persoanelor care au acces la informații privilegiate; și
- (c) în cazul în care o persoană încetează să mai aibă acces la informații privilegiate.

La fiecare actualizare, se specifică data și ora la care s-a produs modificarea care a determinat actualizarea.

(5) Emitenții sau orice persoană care acționează în numele sau în contul lor păstrează lista persoanelor care au acces la informații privilegiate pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la întocmirea sau actualizarea acesteia.

(6) Emitenții ale căror instrumente financiare sunt admise la tranzacționare pe o piață de creștere pentru IMM-uri sunt scutiți de întocmirea unei liste a persoanelor care au acces la informații privilegiate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) emitentul adoptă toate măsurile rezonabile pentru a asigura faptul că orice persoană care are acces la informații privilegiate are cunoștință de obligațiile stabilite prin lege sau norme și de sancțiunile aplicabile în cazul utilizării abuzive și a divulgării neautorizate a informațiilor privilegiate; și
- (b) emitentul poate furniza autorității competente, la cerere, lista persoanelor care au acces la informații privilegiate.

(7) Prezentul articol se aplică emitenților care au solicitat sau aprobat ca instrumentele lor financiare să fie admise la tranzacționare pe o piață reglementată într-un stat membru sau, în cazul unui instrument tranzacționat numai în cadrul unui MTF sau al unui OTF, care au aprobat tranzacționarea cu instrumentele lor financiare în cadrul unui MTF sau al unui OTF sau care au solicitat permisiunea de tranzacționare a instrumentelor lor financiare în cadrul unui MTF dintr-un stat membru.

(8) Alineatele (1)-(5) din prezentul articol se aplică, de asemenea:

- (a) participanților la piața certificatelor de emisii în ceea ce privește informațiile privilegiate aferente certificatelor de emisii legate de operațiunile fizice ale participantului la piața certificatelor de emisii în cauză;

(b) platformelor de licitație, adjudecătorilor și entităților de supraveghere a licitațiilor în raport cu licitațiile pentru certificate de emisii sau alte produse licitate pe baza acestora, organizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010.

(9) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formatul exact al listelor persoanelor care au acces la informații privilegiate și formatul în care se actualizează listele cu persoanele care au acces la informații privilegiate, menționate în prezentul articol.

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare respective până la 3 iulie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este conferită Comisiei.

Articolul 19

Tranzacții efectuate de personalul de conducere

(1) Persoanele care exercită responsabilități de conducere, precum și persoanele care au o legătură strânsă cu acestea notifică emitentul sau participantul la piața certificatelor de emisii și autoritatea competentă menționată la alineatul (2) al doilea paragraf cu privire la:

(a) fiecare tranzacție efectuată pe seama lor în legătură cu acțiunile sau titlurile de creanță ale emitentului sau cu instrumente financiare derivate sau alte instrumente financiare conexe acestora, în ceea ce îi privește pe emitenți;

(b) fiecare tranzacție efectuată pe seama lor în legătură cu certificate de emisii, produse licitate pe baza acestora sau instrumente financiare derivate conexe, în ceea ce îi privește pe participanții la piața certificatelor de emisii.

Notificările se fac cu promptitudine și nu mai târziu de trei zile lucrătoare de la data tranzacției.

Primul paragraf se aplică de îndată ce volumul total al tranzacțiilor a atins pragul fixat la alineatul (8) sau (9), după caz, în cursul unui an calendaristic.

(2) În sensul alineatului (1) și fără a aduce atingere dreptului fiecărui stat membru de a impune obligații de notificare, altele decât cele menționate în prezentul articol, toate tranzacțiile efectuate în contul propriu de către persoanele menționate la alineatul (1) sunt notificate de către aceste persoane autorităților competente.

Normele aplicabile notificărilor, pe care persoanele menționate la alineatul (1) trebuie să le respecte, sunt cele ale statului membru în care este înregistrat emitentul sau participantul la piața certificatelor de emisii. Notificările se fac în termen de trei zile lucrătoare de la data tranzacției către autoritatea competentă a statului membru respectiv. În cazul în care emitentul nu este înregistrat într-un stat membru, notificarea se face către autoritatea competentă a statului membru de origine, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (i) din Directiva 2004/109/CE sau, în absența acesteia, către autoritatea competentă de la locul de tranzacționare.

(3) Emitentul sau participantul la piața certificatelor de emisii se asigură că informațiile notificate în conformitate cu alineatul (1) sunt publicate cu promptitudine și nu mai târziu de trei zile lucrătoare de la tranzacție, într-un mod care permite accesul rapid și nediscriminatoriu la aceste informații în conformitate cu standardele tehnice de punere în aplicare menționate la articolul 17 alineatul (10) litera (a).

Emitentul sau participantul la piața certificatelor de emisii utilizează mijloace media suficient de fiabile pentru a asigura cu succes difuzarea informațiilor către public pe tot cuprinsul Uniunii și, dacă este cazul, utilizează mecanismul desemnat oficial menționat în articolul 21 din Directiva 2004/109/CE.

Alternativ, dreptul intern poate prevedea că autoritatea competentă poate publica ea însăși informațiile.

- (4) Prezentul articol se aplică emitenților care:
- (a) au solicitat sau aprobat ca instrumente lor financiare să fie admise la tranzacționare pe o piață reglementată; sau
  - (b) în cazul unui instrument tranzacționat numai în cadrul unui MTF sau al unui OTF, au aprobat tranzacționarea cu instrumentele lor financiare în cadrul unui MTF sau al unui OTF sau au solicitat permisiunea de tranzacționare a instrumentelor lor financiare în cadrul unui MTF.

(5) Emitenții și participanții la piața certificatelor de emisii notifică în scris persoana care exercită responsabilități de conducere în legătură cu obligațiile care decurg din prezentul articol. Emitenții și participanții la piața certificatelor de emisii întocmesc o listă cu toate persoanele cu responsabilități de conducere și persoanele în relații strânse cu acestea.

Persoanele care exercită responsabilități de conducere notifică persoanele în relații strânse cu acestea în scris în legătură cu obligațiile care decurg din prezentul articol și păstrează un exemplar al notificării.

- (6) O notificare a tranzacțiilor menționate la alineatul (1) conține următoarele informații:
- (a) numele persoanei;
  - (b) motivul notificării;
  - (c) numele emitentului în cauză sau al participantului la piața certificatelor de emisii;
  - (d) descrierea și identitatea instrumentului financiar;
  - (e) natura tranzacției (tranzacțiilor) (de exemplu, achiziție sau cedare), indicând dacă este legată de derularea programelor de opțiune pe acțiuni sau de exemplele specifice menționate la alineatul (7);
  - (f) data și locul tranzacției (tranzacțiilor); și
  - (g) prețul și volumul tranzacției (tranzacțiilor). În cazul unui contract de garanție reală mobilă fără depozitare ai cărui termeni prevăd modificarea valorii acesteia, acest lucru ar trebui divulgat împreună cu valoarea sa la data contractului.
- (7) În sensul alineatului (1), tranzacțiile care trebuie comunicate includ, de asemenea:
- (a) garantarea sau împrumutul instrumentelor financiare de către sau în numele unei persoane care exercită responsabilități de conducere sau cu care aceasta din urmă are relații strânse, la care se face referire la alineatul (1);
  - (b) tranzacții efectuate de persoane care prin profesia lor pregătesc sau efectuează tranzacții sau de orice altă persoană care exercită responsabilități de conducere sau cu care aceasta din urmă are relații strânse, astfel cum este menționat la alineatul (1), inclusiv cazul în care se exercită drepturi discreționare;
  - (c) tranzacții efectuate în contul unei polițe de asigurare de viață, definite în conformitate cu Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), în cazul în care:
    - (i) titularul poliței este o persoană care exercită responsabilități de conducere sau o persoană care este în relații strânse cu persoana respectivă, astfel cum este menționat la alineatul (1);

⁽¹⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

- (ii) riscul investiției este suportat de titularul poliței; și
- (iii) titularul poliței are competența sau libertatea de a lua decizii de investiții legate de instrumente specifice legate de polița de asigurare de viață respectivă sau de a executa tranzacții privind instrumente specifice poliței de asigurare de viață respective.

În sensul literei (a), o garanție mobilă sau o garanție similară asupra unei valori mobiliare, a unui instrument financiar în legătură cu depunerea instrumentului financiar într-un cont de custodie nu trebuie să fie notificată, cu excepția cazului când asemenea garanție mobilă sau similară, de alt tip, este constituită în contul unei facilități de credit specifice.

În măsura în care un titular al unei polițe asociate unui contract de asigurare are obligația de a notifica tranzacții în conformitate cu prezentul alineat, obligația de notificare nu intră în sarcina societății de asigurări.

(8) Alineatul (1) se aplică oricăror tranzacții ulterioare odată ce a fost atinsă suma de 5 000 EUR pe durata unui an calendaristic. Pragul de 5 000 EUR se calculează însumând fără compensare toate tranzacțiile menționate la alineatul (1).

(9) O autoritate competentă poate decide să crească pragul stabilit la alineatul (8) la 20 000 EUR, caz în care informează ESMA de decizia sa de a adopta un prag mai înalt, oferind o justificare a deciziei sale cu trimitere specifică la condițiile pieței, înainte de a o aplica. ESMA publică pe site-ul său de internet lista pragurilor care se aplică în conformitate cu prezentul articol și justificările oferite de autoritățile competente pentru fixarea unor astfel de praguri.

(10) Prezentul articol se aplică și tranzacțiilor efectuate de persoane care exercită responsabilități de conducere în cadrul oricărei platforme de licitație, adjudecătorilor și entităților de supraveghere a licitațiilor implicate în licitații organizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010, precum și persoanelor în relații strânse cu aceste persoane, în măsura în care tranzacțiile pe care le derulează implică certificate de emisii, instrumente financiare derivate ale acestora sau produse licitate pe baza acestora. Aceste persoane notifică tranzacția lor platformelor de licitație, adjudecătorilor și entităților de supraveghere a licitațiilor, după caz, și autorității competente atunci când platforma de licitație, adjudecătorul sau entitatea de supraveghere a licitațiilor, după caz, este înregistrată. Informațiile astfel notificate sunt făcute publice prin intermediul platformelor de licitație, adjudecătorilor, entităților de supraveghere și al autorității competente în conformitate cu alineatul (3).

(11) Fără a aduce atingere articolelor 14 și 15, o persoană care exercită responsabilități de conducere în cadrul unui emitent nu derulează nicio tranzacție în nume propriu sau în contul unei terțe părți, direct sau indirect, legată de acțiunile sau titlurile de creanță ale emitentului sau de instrumente financiare derivate sau de altă natură legate de acestea, pe durata unei perioade închise de 30 de zile calendaristice înainte de anunțarea unui raport financiar intermediar sau al unui raport financiar de sfârșit de an pe care emitentul are obligația să îl publice în conformitate cu:

- (a) normele locului de tranzacționare în care acțiunile emitentului sunt admise pentru tranzacționare; sau
- (b) dreptul intern.

(12) Fără a aduce atingere articolelor 14 și 15, un emitent poate permite unei persoane care exercită responsabilități de conducere să tranzacționeze în nume propriu sau în contul unei terțe părți pe o perioadă determinată, astfel cum este menționat la alineatul (11), fie:

- (a) judecând de la caz la caz, dată fiind existența unor împrejurări excepționale, precum probleme financiare grave, care impun vânzarea imediată a acțiunilor; fie
- (b) prin prisma caracteristicilor tranzacției implicate pentru tranzacții derulate în cadrul sau în legătură cu un sistem de alocare de acțiuni angajaților sau de economii, cu calificarea sau dreptul la acțiuni, sau cu tranzacții în care interesul generator de beneficii asociate titlului respectiv rămân neschimbate.

(13) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35, specificând împrejurările în care tranzacționarea pe durata unei perioade închise poate fi permisă de emitent, cu referire la alineatul (12), inclusiv situațiile în care acest lucru ar fi considerat excepțional și tipurile de tranzacții care ar justifica permisiunea de tranzacționare.

(14) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 35 în ceea ce privește precizarea tipurilor de tranzacții care duc la obligația menționată la alineatul (1).

(15) Pentru a asigura aplicarea în mod uniform a alineatului (1), ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare referitoare la formatul și modelul de document în care trebuie notificate și puse la dispoziția publicului informațiile menționate la alineatul (1).

ESMA trebuie să prezinte Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, este conferită Comisiei.

Articolul 20

Recomandări de investiții și statistici

(1) Persoanele care elaborează sau difuzează recomandări de investiții sau alte informații prin care recomandă sau sugerează o strategie de investiție iau măsurile rezonabile pentru a se asigura că informațiile sunt prezentate obiectiv și pentru a divulga interesele personale sau pentru a indica existența unor conflicte de interese în raport cu instrumentele financiare la care fac referire informațiile în cauză.

(2) Instituțiile publice care difuzează statistici sau previziuni susceptibile de a influența în mod semnificativ piețele financiare difuzează informațiile în cauză în mod obiectiv și transparent.

(3) Pentru a asigura armonizarea coerentă a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili modalitățile tehnice pentru categoriile de persoane menționate la alineatul (1), pentru prezentarea în mod obiectiv a recomandărilor de investiții sau a altor informații prin care se recomandă sau se sugerează o anumită strategie de investiții și pentru divulgarea anumitor interese sau pentru a indica existența unor conflicte de interese.

ESMA prezintă Comisiei proiectele respective ale standardelor tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este delegată Comisiei.

Dispozițiile tehnice stabilite în standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (3) nu se aplică jurnaliștilor care fac obiectul unor reglementări echivalente corespunzătoare într-un stat membru, inclusiv al unei autoreglementări echivalente corespunzătoare, cu condiția ca acestea să aibă aceleași efecte ca dispozițiile tehnice menționate. Statele membre notifică Comisiei textul reglementărilor echivalente corespunzătoare respective.

Articolul 21

Divulgarea sau difuzarea informațiilor prin mass-media

În sensul aplicării articolului 10, a articolului 12 alineatul (1) litera (c) și a articolului 20, în cazul în care informațiile sunt divulgate sau difuzate și în cazul în care se fac și se difuzează recomandări în scopuri jurnalistice sau sub altă formă de exprimare în presă, aceste divulgări sau difuzări de informații sunt evaluate ținând cont de normele care reglementează libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de comunicare în masă și de normele sau codurile care reglementează profesia de jurnalist, cu excepția cazului în care:

(a) persoanele vizate sau persoanele apropiate lor beneficiază, direct sau indirect, de un avantaj sau de profituri din divulgarea sau difuzarea respectivelor informații; sau

- (b) informațiile sunt divulgate sau difuzate cu intenția de a induce în eroare piața și de a influența oferta, cererea sau prețul instrumentelor financiare.

CAPITOLUL 4

ESMA ȘI AUTORITĂȚILE COMPETENTE

Articolul 22

Autoritățile competente

Fără a aduce atingere competențelor autorităților judiciare, fiecare stat membru desemnează o autoritate competentă administrativă unică, în sensul prezentului regulament. Statele membre informează Comisia, ESMA și alte autorități competente din alte state membre în legătură cu autoritatea desemnată. Autoritatea competentă se asigură că prevederile prezentului regulament se aplică pe teritoriul său, referitor la toate acțiunile efectuate pe teritoriul său și la acțiunile efectuate în străinătate în raport cu instrumentele admise la tranzacționare pe o piață reglementată, pentru care s-a depus o solicitare de admitere la tranzacționare pe o astfel de piață, licitate pe o platformă de licitație sau care sunt tranzacționate în cadrul unui MTF sau al unui OTF care funcționează pe teritoriul său sau pentru care s-a depus solicitare de admitere la tranzacționare în cadrul unui MTF care funcționează pe teritoriul său.

Articolul 23

Atribuțiile autorităților competente

- (1) Autoritățile competente își exercită funcțiile și prerogativele în oricare dintre modurile următoare:
- (a) direct;
  - (b) în colaborare cu alte autorități sau cu alte întreprinderi de pe piață;
  - (c) prin delegare către alte autorități sau alte întreprinderi de pe piață sub responsabilitate proprie;
  - (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.
- (2) Pentru a-și îndeplini atribuțiile în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile competente dispun, conform dreptului intern, cel puțin de următoarele competențe de supraveghere și de investigație:
- (a) au acces la orice documente și date sub orice formă și dreptul de a primi sau de a face o copie a acestora;
  - (b) solicită sau dispun transmiterea de informații din partea oricăror persoane, inclusiv a celor care intervin succesiv în emiterea ordinelor sau în efectuarea tranzacțiilor respective, precum și mandatarilor acestora și, dacă este necesar, citează și audiază orice astfel de persoană în vederea obținerii de informații;
  - (c) referitor la instrumentele financiare derivate pe mărfuri, solicită informații de la participanții la piață cu privire la piețele spot conexe în conformitate cu formatele standardizate, obțin rapoarte privind tranzacțiile și au acces direct la sistemele traderilor;
  - (d) să efectueze inspecții la fața locului și investigații în alte locații decât sediile private ale persoanelor fizice;
  - (e) sub rezerva celui de al doilea paragraf, să intre în reședințele persoanelor fizice și în sediile persoanelor juridice pentru a confisca documente și date sub orice formă în cazul în care există bănuieli rezonabile că documente sau date legate de obiectul inspecției sau anchetei ar putea fi concludente pentru a dovedi utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate sau manipularea pieței care încalcă prezentul regulament;
  - (f) să înainteze cauza în vederea urmăririi penale;
  - (g) să solicite înregistrări existente ale convorbirilor telefonice, ale comunicațiilor electronice și ale datelor de transfer deținute de societățile de investiții, instituțiile de creditare sau instituții financiare;

- (h) să solicite, în măsura în care dreptul intern permite acest lucru, înregistrări existente ale datelor de transfer deținute de operatorii de telecomunicații, dacă există bănuieli rezonabile privind o infracțiune și dacă aceste înregistrări ar putea fi concludente pentru investigarea unei încălcări a articolului 14 litera (a) sau (b) sau a articolului 15;
- (i) să solicite înghețarea sau punerea sub sechestru a activelor, sau ambele;
- (j) să suspende tranzacționarea instrumentului financiar în cauză;
- (k) să solicite încetarea temporară a oricărei practici pe care autoritatea competentă o consideră contrară prezentului regulament;
- (l) să interzică temporar exercitarea activității profesionale; și
- (m) să ia toate măsurile necesare pentru a asigura informarea corectă a publicului, printre altele, prin corectarea informațiilor false sau înșelătoare comunicate, inclusiv prin solicitarea oricărui emitent sau persoane care a publicat sau a difuzat informații false sau înșelătoare să facă o declarație de rectificare.

În cazul în care, conform dreptului intern, este necesară o autorizație prealabilă din partea autorității judiciare a statului membru în cauză pentru a intra în spațiile persoanelor fizice și juridice menționate la litera (e) din primul paragraf, prerogativa menționată la litera respectivă este folosită numai după obținerea unei astfel de autorizații prealabile.

(3) Statele membre se asigură că sunt în vigoare măsurile corespunzătoare astfel încât autoritățile competente să fie investite cu toate competențele necesare de supraveghere și de investigare pentru a-și îndeplini atribuțiile.

Prezentul regulament nu aduce atingere actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate cu privire la licitațiile publice de cumpărare, la fuziuni și la alte tranzacții care afectează proprietatea sau controlul asupra societăților, reglementate de autoritățile de supraveghere desemnate de statele membre în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2004/25/CE care impune respectarea unor cerințe suplimentare față de cerințele prezentului regulament.

(4) O persoană care pune informații la dispoziția autorității competente în conformitate cu prezentul regulament nu este considerată vinovată de încălcarea niciunei restricții privind divulgarea de informații impusă prin contract sau prin acte cu putere de lege și acte administrative și nu are niciun fel de obligații legale cu privire la notificarea respectivă.

Articolul 24

Cooperarea cu ESMA

(1) Autoritățile competente cooperează cu ESMA în sensul prezentului regulament, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente comunică ESMA, fără întârziere, toate informațiile necesare pentru ca aceasta să își îndeplinească atribuțiile în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili procedurile și formele schimburilor de informații, astfel cum se menționează la alineatul (2).

ESMA trebuie să prezinte Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este conferită Comisiei.

Articolul 25

Obligația de a coopera

(1) Autoritățile competente cooperează între ele și cu ESMA atunci când este necesar pentru aplicarea prezentului regulament, exceptând cazul când se aplică una dintre excepțiile prevăzute la alineatul (2). Autoritățile competente oferă sprijin autorităților competente din alte state membre și ESMA. Mai exact, acestea efectuează schimburi de informații, în cel mai scurt timp, și cooperează la activitățile de investigație și de punere în aplicare.

Obligația de cooperare și asistență prevăzută la primul paragraf se aplică, de asemenea, în ceea ce privește Comisia în legătură cu schimbul de informații privind mărfurile care sunt produse agricole menționate în anexa I la TFUE.

Autoritățile competente și ESMA cooperează în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, îndeosebi cu articolul 35 din respectivul regulament.

În cazul în care statele membre au ales, în conformitate cu articolul 30 alineatul (1) al doilea paragraf, să prevadă sancțiuni penale pentru încălcările prezentului regulament menționate la articolul respectiv, se asigură că sunt luate măsurile adecvate pentru ca autoritățile competente să aibă toate competențele necesare pentru a coopera cu autoritățile judiciare din jurisdicția lor pentru a primi informații specifice în legătură cu anchete sau proceduri penale inițiate pentru posibile încălcări ale prezentului regulament și oferă același tip de informații altor autorități competente și ESMA pentru a-și îndeplini obligațiile de a coopera între ele și cu ESMA în sensul prezentului regulament.

(2) O autoritate competentă poate refuza să dea curs unei cereri de informații sau unei cereri de cooperare la o anchetă numai în următoarele situații excepționale, și anume în cazul în care:

- (a) comunicarea informațiilor relevante ar putea avea consecințe negative pentru securitatea statului membru solicitat, în special în ceea ce privește lupta împotriva terorismului și a altor infracțiuni grave;
- (b) satisfacerea cererii este de natură să afecteze propria anchetă sau activitățile de asigurare a ordinii publice sau, dacă este cazul, o anchetă penală;
- (c) s-a inițiat deja o procedură judiciară pentru aceleași fapte și împotriva acelorași persoane în fața autorităților statului membru solicitat; sau
- (d) s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă împotriva persoanelor respective cu privire la aceleași fapte comise în statul membru solicitat.

(3) Autoritățile competente și ESMA cooperează cu Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) instituită în temeiul Regulamentului (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, precum și cu autoritățile naționale de reglementare din statele membre pentru a se asigura că normele relevante sunt aplicate în mod coordonat în cazul tranzacțiilor, ordinelor de tranzacționare sau al altor operațiuni sau comportamente care au legătură cu unul sau mai multe produse energetice angro cărora li se aplică dispozițiile articolelor 3, 4 și 5 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011. Autoritățile competente țin cont de elementele specifice din definițiile de la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 și de dispozițiile articolelor 3, 4 și 5 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 atunci când aplică articolele 7, 8 și 12 din prezentul regulament pentru instrumente financiare conexe produselor energetice angro.

(4) La cerere, autoritățile competente furnizează imediat orice informații necesare în scopul menționat la alineatul (1).

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de instituire a Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (JO L 211, 14.8.2009, p. 1).

(5) Dacă o autoritate competentă are convingerea că se derulează sau s-au derulat activități care contravin prevederilor prezentului regulament pe teritoriul unui alt stat membru sau că se desfășoară acțiuni care afectează instrumentele financiare tranzacționate într-un loc de tranzacționare din alt stat membru, autoritatea sesizează autoritatea competentă din celălalt stat membru și ESMA într-un mod cât mai specific; sesizările cu privire la activitățile legate de produsele energetice angro se adresează ACER. Autoritățile competente din diferite state membre se consultă între ele și cu ESMA, iar referitor la produse energetice angro cu ACER, cu privire la măsurile corespunzătoare ce trebuie luate și se informează reciproc cu privire la evoluțiile intermediare importante. Acestea își coordonează activitățile pentru a evita o posibilă dublare sau suprapunere atunci când aplică sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în cazurile transfrontaliere respective în conformitate cu articolele 30 și 31 și își acordă asistență în aplicarea deciziilor.

(6) Autoritatea competentă a unui stat membru poate solicita sprijinul unei autorități competente din alt stat membru referitor la inspecțiile la fața locului sau referitor la investigații.

O autoritate competentă solicitantă poate informa ESMA cu privire la orice solicitare la care se face referire la primul paragraf. În cazul unei investigații sau inspecții cu impact transfrontalier, dacă una dintre autoritățile competente o solicită, ESMA coordonează investigația sau inspecția.

În cazul în care o autoritate competentă primește o solicitare din partea unei autorități competente din alt stat membru de a efectua o inspecție la fața locului sau o investigație, acesta poate să acționeze după cum urmează:

- (a) să efectueze inspecția la fața locului sau investigația pe cont propriu;
- (b) să permită autorității competente care a transmis solicitarea să participe la inspecția la fața locului sau la investigație;
- (c) să permită autorității competente care a transmis solicitarea să efectueze inspecția la fața locului sau investigația pe cont propriu;
- (d) să desemneze auditori sau experți care să efectueze inspecția la fața locului sau investigația;
- (e) să efectueze anumite activități de supraveghere împreună cu celelalte autoritățile competente.

Autoritățile competente pot, de asemenea, coopera cu autoritățile competente ale altor state membre în legătură cu facilitarea recuperării sancțiunilor pecuniare.

(7) Fără a aduce atingere articolului 258 din TFUE, o autoritate competentă a cărei solicitare de informații sau de asistență în conformitate cu alineatele (1), (3), (4) și (5) nu este preluată într-o perioadă de timp rezonabilă sau a cărei solicitare de informații sau de asistență este respinsă poate sesiza ESMA cu privire la acea respingere sau acea lipsă de reacție într-o perioadă de timp rezonabilă.

În astfel de situații, ESMA poate acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, fără a aduce atingere posibilității ESMA de a acționa în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(8) Autoritățile competente cooperează și fac schimburi de informații cu autoritățile naționale relevante și cu autoritățile de reglementare din țări terțe, autorități responsabile pentru piețele spot respective, atunci când au motive rezonabile să suspecteze că se desfășoară sau s-au desfășurat activități care constituie utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate, divulgare neautorizată a informațiilor privilegiate sau manipularea pieței care încalcă prezentul regulament. Această cooperare asigură o perspectivă consolidată asupra piețelor financiare și spot și identifică și aplică sancțiuni pentru abuzurile între piețe și transfrontaliere.

Referitor la certificatele de emisii, cooperarea și schimbul de informații prevăzute la primul paragraf sunt asigurate și cu:

- (a) autoritatea de monitorizare a licitațiilor, referitor la licitațiile pentru certificate de emisii sau alte produse licitate pe baza acestora, organizate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1031/2010; și

- (b) autoritățile competente, administratorii de registre, inclusiv administratorul central și alte organe publice însărcinate cu supravegherea conformității cu Directiva 2003/87/CE.

ESMA are un rol de facilitare și coordonare a cooperării și a schimbului de informații între autoritățile competente și autoritățile de reglementare din alte state membre și țări terțe. Atunci când este posibil, autoritățile competente vor încheia acorduri de cooperare cu autoritățile de reglementare din țări terțe, responsabile pentru piețele spot conexe în conformitate cu articolul 26.

- (9) Pentru asigurarea condițiilor uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili procedurile și formalitățile de schimb de informații și asistență, astfel cum se menționează în prezentul articol.

ESMA transmite Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este conferită Comisiei.

Articolul 26

Cooperarea cu țări terțe

- (1) Atunci când este necesar, autoritățile competente ale statelor membre încheie acorduri de cooperare cu autoritățile competente de supraveghere din țări terțe cu privire la schimbul de informații cu autoritățile competente de supraveghere din țări terțe și aplicarea în țările terțe a obligațiilor care decurg din prezentul regulament. Aceste acorduri de cooperare asigură cel puțin un schimb eficient de informații care permite autorităților competente să își exercite atribuțiile în conformitate cu prezentul regulament.

Atunci când își propune să încheie un astfel de acord, o autoritate competentă informează ESMA și celelalte autorități competente.

- (2) Atunci când este posibil, ESMA facilitează și coordonează elaborarea de acorduri de cooperare între autoritățile competente și autoritățile relevante de supraveghere din țările terțe.

Pentru asigurarea armonizării consecvente a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care conțin un model de text pentru acordurile de cooperare care urmează să fie utilizate de autoritățile competente din statele membre atunci când este posibil.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este delegată Comisiei.

Atunci când este posibil, ESMA facilitează și coordonează, de asemenea, schimbul dintre autoritățile competente de informații obținute de la autoritățile de supraveghere din țări terțe care pot fi utile pentru adoptarea măsurilor luate în conformitate cu articolele 30 și 31.

- (3) Autoritățile competente încheie acorduri de cooperare care să prevadă schimbul de informații cu autorități de supraveghere din țări terțe doar cu condiția ca informațiile divulgate să facă obiectul unor garanții de respectare a secretului profesional cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 27. Un astfel de schimb de informații trebuie să aibă drept scop îndeplinirea sarcinilor autorităților competente respective.

*Articolul 27***Secretul profesional**

(1) Orice informații confidențiale primite, schimbate sau transmise în temeiul prezentului regulament fac obiectul condițiilor de respectare a secretului profesional prevăzute la alineatele (2) și (3).

(2) Toate informațiile care fac obiectul unor schimburi între autoritățile competente în conformitate cu prezentul regulament și care privesc condițiile de tranzacționare sau operaționale și alte chestiuni economice sau personale sunt considerate confidențiale și intră sub incidența obligației de secret profesional, cu excepția cazului în care autoritatea competentă precizează, la momentul comunicării, că astfel de informații pot fi divulgate sau a cazului în care divulgarea lor este necesară pentru proceduri judiciare.

(3) Obligația de respectare a secretului profesional se aplică pentru toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritatea competentă sau pentru orice autoritate sau întreprindere de pe piață căreia autoritatea competentă i-a delegat competențele sale, inclusiv pentru auditorii și experții contractați de autoritatea competentă. Informațiile care fac obiectul obligației de respectare a secretului profesional nu pot fi divulgate niciunei alte persoane sau autorități, exceptând cazurile în care se invocă temeiul dispozițiilor dreptului Uniunii sau ale dreptului intern.

*Articolul 28***Protecția datelor**

În ceea ce privește procedurile de prelucrare a datelor cu caracter personal în cadrul prezentului regulament, autoritățile competente își îndeplinesc sarcinile prevăzute de prezentul regulament în conformitate cu dreptul intern, regulamentele și actele administrative de transpunere a Directivei 95/46/CE. În ceea ce privește procedurile de prelucrare a datelor cu caracter personal de către ESMA în cadrul prezentului regulament, ESMA respectă prevederile Regulamentului (CE) nr. 45/2001.

Datele cu caracter personal se păstrează pe o perioadă de maximum cinci ani.

*Articolul 29***Divulgarea datelor cu caracter personal către țări terțe**

(1) Autoritatea competentă a unui stat membru poate transfera date cu caracter personal unei țări terțe numai dacă sunt îndeplinite prevederile Directivei 95/46/CE și numai în anumite cazuri. Autoritatea competentă se asigură că transferul este necesar pentru aplicarea prezentului regulament și că țara terță nu comunică datele unei alte țări terțe decât dacă primește un acord expres în scris de la autoritatea competentă a statului membru și îndeplinește condițiile impuse de aceasta.

(2) Autoritatea competentă dintr-un stat membru poate divulga date cu caracter personal primite de la o autoritate competentă dintr-un alt stat membru unei autorități de supraveghere dintr-o țară terță numai dacă a primit acordul expres al autorității competente care i-a transmis datele și dacă, atunci când este cazul, datele sunt divulgate numai în scopul pentru care acea autoritate competentă și-a dat acordul.

(3) În cazul în care un acord de cooperare prevede schimbul de date cu caracter personal, acordul respectiv respectă dreptul intern, regulamentele și actele administrative de transpunere a Directivei 95/46/CE.

CAPITOLUL 5

MĂSURI ȘI SANCTIUNI ADMINISTRATIVE*Articolul 30***Sanctiuni administrative și alte măsuri administrative**

(1) Fără a aduce atingere sancțiunilor penale și competențelor de supraveghere ale autorităților competente în conformitate cu articolul 23, statele membre conferă autorităților competente, în conformitate cu dreptul intern, atribuțiile necesare pentru a lua sancțiuni administrative și alte măsuri administrative adecvate în ceea ce privește cel puțin următoarele încălcări:

(a) încălcări ale articolelor 14 și 15, articolului 16 alineatele (1) și (2), articolului 17 alineatele (1), (2), (4),(5) și (8), articolului 18 alineatele (1)-(6), articolului 19 alineatele (1), (2), (3), (5), (6), (7) și (11) și articolului 20 alineatul (1); și

(b) necooperare în cadrul unei investigații sau al unei solicitări menționată la articolul 23 alineatul (2).

Până la 3 iulie 2016, statele membre pot decide să nu stabilească reguli privind sancțiunile administrative menționate la primul paragraf în cazul în care încălcările menționate la primul paragraf litera (a) sau (b) sunt supuse sancțiunilor penale în dreptul lor intern. Dacă decid astfel, statele membre transmit în detaliu Comisiei și ESMA secțiunile relevante din dreptul lor penal.

Până la 3 iulie 2016, statele membre transmit în detaliu Comisiei și ESMA normele la care se face referire la primul și al doilea paragraf. Statele membre înștiințează în cel mai scurt timp Comisia și ESMA dacă apar orice modificări ulterioare a acestora.

(2) Statele membre se asigură, în conformitate cu dreptul intern, că autoritățile competente au atribuțiile necesare pentru a lua cel puțin următoarele sancțiuni administrative și cel puțin următoarele măsuri administrative în cazul încălcărilor menționate la alineatul (1) primul paragraf litera (a):

- (a) un ordin prin care se solicită persoanei responsabile de încălcare să înceteze practicile respective și să nu le mai repete;
- (b) restituirea profiturilor obținute din încălcare sau a pierderilor evitate prin aceasta, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
- (c) o avertizare publică care indică persoana responsabilă de încălcare și natura încălcării;
- (d) retragerea sau suspendarea autorizației în cazul societăților de investiții;
- (e) o interdicție temporară de a mai deține funcții de conducere în societăți de investiții a unei persoane care exercită responsabilități de conducere într-o societate de investiții sau oricărei alte persoane fizice care se face responsabilă de încălcare;
- (f) în situația unor încălcări repetate ale articolului 14 sau 15, o interdicție permanentă de a mai deține funcții de conducere în societăți de investiții a unei persoane care exercită responsabilități de conducere într-o societate de investiții sau oricărei alte persoane fizice care se face responsabilă de încălcare;
- (g) o interdicție temporară de a tranzacționa pe cont propriu a unei persoane care exercită responsabilități de conducere într-o societate de investiții sau oricărei alte persoane fizice care se face responsabilă de încălcare;
- (h) sancțiuni pecuniare administrative maxime egale cu până la de trei ori valoarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în cazul în care acestea pot fi stabilite;
- (i) pentru persoanele fizice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin:
  - (i) 5 000 000 EUR sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb din 2 iulie 2014, pentru încălcări ale articolelor 14 și 15;
  - (ii) 1 000 000 EUR sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb din 2 iulie 2014, pentru încălcări ale articolelor 16 și 17; și
  - (iii) 500 000 EUR sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb din 2 iulie 2014, pentru încălcări ale articolelor 18, 19 și 20; și

- (j) pentru persoanele juridice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin:
- (i) 15 000 000 EUR sau 15 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice potrivit ultimelor situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb de la 2 iulie 2014, pentru încălcări ale articolelor 14 și 15;
  - (ii) 2 500 000 EUR sau 2 % din cifra de afaceri anuală totală potrivit ultimelor situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb de la 2 iulie 2014, pentru încălcări ale articolelor 16 și 17; și
  - (iii) 1 000 000 EUR sau, pentru statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb de la 2 iulie 2014, pentru încălcări ale articolelor 18, 19 și 20.

Trimiterile la autoritatea competentă de la prezentul alineat nu aduc atingere capacității autorității competente de a-și îndeplini funcțiile în alte moduri menționate la articolul 23 alineatul (1).

În sensul primului paragraf litera (j) punctele (i) și (ii), în cazul în care persoana juridică este o întreprindere-mamă sau o filială a unei întreprinderi care trebuie să întocmească conturi financiare consolidate în temeiul Directivei 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul de venit în conformitate cu directivele contabile relevante – Directiva 86/635/CEE a Consiliului ⁽²⁾ pentru bănci și Directiva 91/674/CEE a Consiliului ⁽³⁾ pentru societăți de asigurări – pe baza ultimelor situații financiare consolidate disponibile aprobate de organul de conducere al întreprinderii-mamă superioare.

(3) Statele membre pot prevedea ca autoritățile competente să dispună de alte competențe de sancționare, în plus față de cele menționate la alineatul (2), și să poată stabili un nivel mai ridicat al sancțiunilor decât cel stabilit la respectivul alineat.

Articolul 31

Exercitarea competențelor de supraveghere și aplicarea sancțiunilor

(1) Statele membre se asigură că, atunci când decid tipul și nivelul sancțiunilor administrative, autoritățile competente țin cont de toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate a persoanei responsabile pentru încălcare;
- (c) puterea economică a persoanei responsabile pentru încălcare, indicată, de exemplu, de cifra de afaceri totală a unei persoane juridice sau de venitul anual al unei persoane fizice;
- (d) importanța profiturilor cumulate sau a pierderilor evitate de persoana responsabilă pentru încălcare, în măsura în care acestea se pot determina;
- (e) măsura în care persoana responsabilă pentru încălcare cooperează cu autoritățile competente, fără a aduce atingere necesității de a reține profitul obținut sau pierderile evitate de această persoană;

⁽¹⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

⁽²⁾ Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7).

- (f) încălcări anterioare ale persoanei responsabile pentru încălcare; și
- (g) măsurile luate de către persoana responsabilă pentru încălcare, pentru a împiedica repetarea încălcării.

(2) În exercitarea prerogativelor lor de a aplica sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în temeiul articolului 30, autoritățile competente cooperează strâns pentru a garanta că prerogativele lor de supraveghere și anchetare și sancțiunile administrative pe care le aplică, precum și celelalte măsuri administrative pe care le adoptă sunt eficiente și corespunzătoare în temeiul prezentului regulament. Ele își coordonează activitățile în conformitate cu articolul 25 pentru a evita o dublare sau suprapunere atunci când își exercită prerogativele lor de supraveghere și anchetare și când aplică sancțiuni administrative și amenzi în cazuri transfrontaliere.

Articolul 32

Raportarea încălcărilor

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente instituie mecanisme eficiente care permit raportarea încălcărilor efective sau potențiale ale prezentului regulament către autoritățile competente.
- (2) Mecanismele menționate la alineatul (1) includ cel puțin:
  - (a) proceduri specifice de primire a rapoartelor privind încălcările și măsurile luate ca reacție la acestea, inclusiv stabilirea de canale de comunicare sigure pentru asemenea rapoarte;
  - (b) la locul de muncă, protecție adecvată pentru persoanele care lucrează în temeiul unui contract de muncă și care raportează încălcări sau sunt acuzate de încălcări împotriva represaliilor, discriminării sau a altor tipuri de tratament incorect; și
  - (c) protecția datelor cu caracter personal atât ale persoanei care raportează încălcarea, cât și ale persoanei fizice care ar fi săvârșit încălcarea, inclusiv protecție legată de păstrarea confidențialității privind identitatea lor, în toate etapele procedurii, fără a aduce atingere obligației de a divulga aceste date impuse de dreptul intern în contextul unor anchete sau al unor acțiuni în instanță ulterioare.
- (3) Statele membre solicită angajatorilor care desfășoară activități reglementate de către reglementarea în domeniul serviciilor financiare să instituie proceduri la nivel intern corespunzătoare pentru ca angajații lor să raporteze încălcările prezentului regulament.
- (4) Statele membre pot oferi stimulente financiare pentru persoanele care furnizează informații relevante privind posibile încălcări ale prezentului regulament care să fie oferite în conformitate cu dreptul intern, în cazul în care aceste persoane nu au alte obligații legale sau contractuale preexistente de a raporta astfel de informații și în condițiile în care informațiile sunt noi și au ca rezultat aplicarea unei sancțiuni administrative sau penale sau adoptarea unei alte măsuri administrative pentru încălcarea prezentului regulament.
- (5) Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, măsuri de detaliere a procedurilor la care se face referire la alineatul (1), inclusiv modalitățile de raportare și de întocmire a rapoartelor de follow-up și măsuri de protecție a persoanelor care lucrează cu contract de muncă, precum și măsuri privind protecția datelor personale. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 36 alineatul (2).

Articolul 33

Schimbul de informații cu ESMA

- (1) Autoritățile competente furnizează anual ESMA informații agregate referitoare la toate sancțiunile administrative și alte măsuri administrative aplicate de autoritățile competente, în conformitate cu articolele 30, 31 și 32. ESMA publică aceste informații într-un raport anual. Autoritățile competente mai furnizează anual către ESMA informații agregate referitoare la toate anchetele administrative întreprinse în conformitate cu articolele respective.

(2) În cazul în care statele membre au prevăzut, în conformitate cu articolul 30 alineatul (1) al doilea paragraf, sancțiuni penale pentru încălcările menționate la respectivul articol, autoritățile competente ale acestora furnizează anual ESMA date anonimizate și agregate referitoare la toate anchetele penale întreprinse și la sancțiunile penale impuse de autoritățile judiciare în conformitate cu articolele 30, 31 și 32. ESMA publică informațiile privind sancțiunile penale impuse într-un raport anual.

(3) În cazul în care a făcut publice sancțiuni administrative sau penale sau alte măsuri administrative, autoritatea competentă notifică simultan aceste măsuri către ESMA.

(4) Dacă o sancțiune administrativă sau penală sau altă măsură administrativă se referă la o societate de investiții autorizată în conformitate cu Directiva 2014/65/UE, ESMA adaugă o trimitere la sancțiunea sau măsura publicată în registrul societăților de investiții instituit în temeiul articolului 5 alineatul (3) din directiva respectivă.

(5) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili procedurile și formalitățile de schimb de informații, astfel cum se menționează în prezentul articol.

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 este conferită Comisiei.

Articolul 34

Publicarea deciziilor

(1) Sub rezerva celui de al treilea paragraf, autoritățile competente publică orice decizie de a impune o sancțiune administrativă sau altă măsură administrativă aplicată pentru încălcarea prezentului regulament pe site-ul lor de internet imediat după ce persoana căreia îi este aplicabilă decizia respectivă a fost informată în legătură cu decizia respectivă. Publicarea include cel puțin informații referitoare la tipul și natura încălcării și la identitatea persoanelor cărora le este aplicabilă decizia.

Primul paragraf nu se aplică deciziilor de impunere a unor măsuri de investigare.

În cazul în care o autoritate competentă consideră că ar fi disproporționată publicarea identității persoanelor juridice cărora li se aplică decizia sau a datelor cu caracter personal ale unei persoane fizice, ca urmare a unei evaluări de la caz la caz a proporționalității publicării acestor date, sau în cazul în care o astfel de publicare ar pune în pericol o anchetă în curs sau stabilitatea piețelor financiare, autoritatea competentă acționează în unul dintre următoarele moduri:

- (a) amână publicarea deciziei până când motivele amânării încetează să fie valabile;
- (b) publică decizia cu titlu anonim în conformitate cu dreptul intern, în cazul în care o astfel de publicare asigură protecția eficace a datelor cu caracter personal în cauză;
- (c) nu publică decizia, în cazul în care autoritatea competentă este de părere că publicarea în conformitate cu litera (a) sau (b) va fi insuficientă pentru a garanta:
  - (i) că stabilitatea piețelor financiare nu este amenințată; sau
  - (ii) proporționalitatea publicării unor asemenea decizii față de luarea unor măsuri considerate a fi de mai mică gravitate.

În cazul în care decide publicarea deciziei cu titlu anonim astfel cum se menționează la litera (b) din al treilea paragraf, autoritatea competentă poate amâna publicarea datelor relevante pentru o perioadă rezonabilă de timp, dacă se poate preconiza că motivele care au stat la baza publicării cu titlu anonim vor înceta să existe în cursul acelei perioade.

(2) În cazul în care decizia face obiectul unui recurs în fața autorităților judiciare, administrative sau a altei autorități, autoritățile competente publică de asemenea pe site-ul lor de internet, fără întârziere, această informație și orice informație ulterioară cu privire la rezultatul recursului respectiv. Mai mult, orice decizie de anulare a unei decizii care face obiectul unui recurs este, de asemenea, publicată.

(3) Autoritățile competente se asigură că orice decizie care este publicată în temeiul prezentului articol este menținută accesibilă pe site-ul lor de internet pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la publicare. Datele cu caracter personal incluse în informațiile astfel publicate sunt menținute pe site-ul de internet al autorității competente numai pe perioada impusă de normele aplicabile privind protecția datelor.

CAPITOLUL 6

ACTE DELEGATE ȘI ACTE DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 35

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate se conferă Comisiei sub rezerva condițiilor stabilite în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 6 alineatele (5) și (6), articolul 12 alineatul (5), articolul 17 alineatul (2) al treilea paragraf, articolul 17 alineatul (3) și articolul 19 alineatele (13) și (14) este conferită Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 2 iulie 2014.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 6 alineatele (5) și (6), articolul 12 alineatul (5), articolul 17 alineatul (2) al treilea paragraf, articolul 17 alineatul (3) și articolul 19 alineatele (13) și (14) poate fi revocată oricând de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 6 alineatele (5) și (6), articolului 12 alineatul (5), articolului 17 alineatul (2) al treilea paragraf, articolului 17 alineatul (3) sau articolului 19 alineatele (13) și (14) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 36

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru valori mobiliare instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei⁽¹⁾. Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

⁽¹⁾ Decizia 2001/528/CE a Comisiei din 6 iunie 2001 de instituire a Comitetului european pentru valori mobiliare (JO L 191, 13.7.2001, p. 45).

CAPITOLUL 7

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 37

Abrogarea Directivei 2003/6/CE și a normelor de punere în aplicare a acesteia

Directiva 2003/6/CE și Directivele 2004/72/CE ⁽¹⁾, 2003/125/CE ⁽²⁾ și 2003/124/CE ⁽³⁾ ale Comisiei și Regulamentul (CE) nr. 2273/2003 al Comisiei ⁽⁴⁾ se abrogă de la 3 iulie 2016. Trimiterile la Directiva 2003/6/CE se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II la prezentul regulament.

Articolul 38

Raport

Până la de 3 iulie 2019, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentului regulament, împreună cu o propunere legislativă de modificare, dacă este necesar. Raportul respectiv evaluează, *inter alia*:

- (a) oportunitatea introducerii unor norme comune privind necesitatea ca toate statele membre să prevadă sancțiuni administrative pentru utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate și manipularea pieței;
- (b) măsura în care definiția informațiilor privilegiate este suficientă pentru a acoperi toate informațiile relevante pentru autoritățile competente pentru a putea combate cu succes abuzul de piață;
- (c) justetea condițiilor în care este reglementată interdicția de a tranzacționa în conformitate cu articolul 19 alineatul (11) pentru a identifica eventuale alte împrejurări în care ar trebui să aplice interdicția;
- (d) posibilitatea de a institui un cadru la nivelul Uniunii pentru supravegherea între piețe a carnetului de ordine în legătură cu abuzul de piață, inclusiv recomandări pentru un astfel de cadru; și
- (e) domeniul de aplicare al dispozițiilor referitoare la valorile de referință.

În sensul literei (a) din primul paragraf, ESMA realizează o cartografiere a aplicării sancțiunilor administrative și, în cazul în care statele membre au decis, în temeiul articolului 30 alineatul (1) al doilea paragraf, să prevadă sancțiunile penale menționate la respectivul articol pentru încălcările prezentului regulament, a respectivelor sancțiuni penale aplicate în statele membre. Cartografierea mai cuprinde și orice date puse la dispoziție în conformitate cu articolul 33 alineatele (1) și (2).

Articolul 39

Intrarea în vigoare și aplicarea

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

⁽¹⁾ Directiva 2004/72/CE a Comisiei din 29 aprilie 2004 privind normele de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește practicile comerciale admise, definirea informației confidențiale pentru instrumentele financiare derivate din produsele de bază, stabilirea listelor de persoane care au acces la informații confidențiale, declararea operațiunilor efectuate de persoanele care exercită responsabilități de conducere și notificarea operațiunilor suspecte (JO L 162, 30.4.2004, p. 70).

⁽²⁾ Directiva 2003/125/CE a Comisiei din 22 decembrie 2003 privind modalitățile de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește prezentarea echitabilă a recomandărilor de investiții și menționarea conflictelor de interese (JO L 339, 24.12.2003, p. 73).

⁽³⁾ Directiva 2003/124/CE a Comisiei din 22 decembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind definiția și publicarea informațiilor confidențiale și definiția manipulărilor pieței (JO L 339, 24.12.2003, p. 70).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 2273/2003 al Comisiei din 22 decembrie 2003 de stabilire a normelor de aplicare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind derogările prevăzute pentru programele de răscumpărare și stabilizarea instrumentelor financiare (JO L 336, 23.12.2003, p. 33).

(2) Se aplică de la 3 iulie 2016, cu excepția articolului 4 alineatele (4) și (5), a articolului 5 alineatul (6), a articolului 6 alineatele (5) și (6), a articolului 7 alineatul (5), a articolului 11 alineatele (9), (10) și (11), a articolului 12 alineatul (5), a articolului 13 alineatele (7) și (11), a articolului 16 alineatul (5), a articolului 17 alineatul (2) al treilea paragraf, a articolului 17 alineatele (3), (10) și (11), a articolului 18 alineatul (9), a articolului 19 alineatele (13), (14) și (15), a articolului 20 alineatul (3), articolului 24 alineatul (3), a articolului 25 alineatul (9), a articolului 26 alineatul (2) al doilea, al treilea și al patrulea paragraf, a articolului 32 alineatul (5) și a articolului 33 alineatul (5), care se aplică de la 2 iulie 2014.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru respectarea articolelor 22, 23 și 30, a articolului 31 alineatul (1) și articolelor 32 și 34 până la 3 iulie 2016.

(4) Trimiterile din prezentul regulament la Directiva 2014/65/UE și Regulamentul (UE) nr. 600/2014 se citesc înainte de 3 ianuarie 2017 ca trimiteri la Directiva 2004/39/CE în conformitate cu tabelul de corespondență prevăzut în anexa IV la Directiva 2014/65/UE, în măsura în care tabelul de corespondență conține referiri la Directiva 2004/39/CE.

În cazul în care prevederile prezentului regulament fac trimitere la OTF-uri, piețe de creștere pentru IMM-uri, certificate de emisii sau produse licitate pe baza acestora, aceste prevederi nu se aplică OTF-urilor, piețelor de creștere pentru IMM-uri, certificatelor de emisii sau produselor licitate pe baza acestora, până la 3 ianuarie 2017.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

ANEXA I

A. Indicatori ai comportamentului de manipulare referitor la furnizarea de indicații false sau înșelătoare și la fixarea prețurilor la un nivel anormal sau artificial

În sensul punerii în aplicare a prevederilor de la articolul 12 alineatul (1) litera (a) din prezentul regulament și fără a aduce atingere tipurilor de comportament prezentate la alineatul (2) din articolul respectiv, atunci când examinează tranzacții sau ordine, autoritățile competente și participanții la piață iau în considerare indicatorii următori, care nu constituie o listă exhaustivă și nu trebuie neapărat considerați în sine ca fiind manipulări ale pieței:

- (a) măsura în care ordinele de tranzacționare emise sau tranzacțiile efectuate reprezintă o proporție importantă din volumul zilnic de tranzacții realizate pentru instrumentul financiar în cauză, contractul spot pe mărfuri conex sau produsul licitat pe baza certificatelor de emisii, în special dacă aceste operațiuni conduc la o variație sensibilă a prețului acestora;
- (b) măsura în care ordinele de tranzacționare emise sau tranzacțiile efectuate de o persoană cu o poziție de vânzător sau cumpărător proeminentă pentru un instrument financiar, contract spot pe mărfuri conex sau produs licitat pe baza certificatelor de emisii conduc la o variație sensibilă a prețului instrumentului financiar respectiv, contractului spot pe mărfuri conex sau produsului licitat pe baza certificatelor de emisii;
- (c) dacă tranzacțiile efectuate nu determină schimbarea proprietarului beneficiar al unui instrument financiar, contract spot pe mărfuri conex sau produs licitat pe baza certificatelor de emisii;
- (d) măsura în care ordinele de tranzacționare emise sau tranzacțiile efectuate sau ordinele anulate se traduc prin răsturnări de poziție pe termen scurt și reprezintă o proporție importantă din volumul zilnic de tranzacții realizate pentru instrumentul financiar respectiv, contractul spot pe mărfuri conex sau produsul licitat pe baza certificatelor de emisii și ar putea fi asociate cu variații sensibile ale prețului unui instrument financiar, contract spot conex sau produs licitat pe baza certificatelor de emisii;
- (e) măsura în care ordine de tranzacționare emise și tranzacții efectuate sunt concentrate pe o perioadă scurtă de timp pe durata ședinței de tranzacționare și determină o variație de preț care este apoi inversată;
- (f) măsura în care ordinele de tranzacționare emise modifică cele mai bune prețuri afișate la ofertă sau cerere pentru un instrument financiar, contract spot pe mărfuri conex sau produs licitat pe baze certificatelor de emisii, sau, în general, prezentarea unui carnet de ordine la care au acces participanții la piață, și sunt anulate înainte de executare; și
- (g) măsura în care ordinele de tranzacționare sunt emise și tranzacțiile sunt efectuate în momentul precis al calculării prețurilor de referință, prețurilor de decontare și evaluărilor sau aproape de acest moment și duc la variații ale prețurilor, afectând atât prețurile, cât și evaluările.

B. Indicatori ai comportamentului de manipulare referitor la un procedeu fictiv sau la orice formă de înșelătorie sau artificiu

În sensul punerii în aplicare a prevederilor articolului 12 alineatul (1) litera (b) din prezentul regulament și fără a aduce atingere tipurilor de comportament prezentate la alineatul (2) din articolul respectiv, atunci când examinează tranzacții sau ordine, autoritățile competente și participanții la piață iau în considerare indicatorii următori, care nu constituie o listă exhaustivă și nu trebuie neapărat considerați în sine ca fiind manipulări ale pieței:

- (a) dacă ordinele de tranzacționare emise sau tranzacțiile efectuate de anumite persoane sunt precedate sau urmate de difuzarea de informații false sau înșelătoare de către aceleași persoane sau de către altele care le sunt apropiate;
- (b) dacă ordinele de tranzacționare sunt emise sau tranzacțiile efectuate de anumite persoane înainte sau după ce acestea sau alte persoane care le sunt apropiate efectuează sau difuzează recomandări de investiții care sunt false, subiective sau în mod evident influențate de un interes material.

ANEXA II

Tabel de corespondență

Prezentul regulament	Directiva 2003/6/CE
Articolul 1	
Articolul 2	
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	Articolul 9 primul paragraf
Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (c)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (d)	Articolul 9 al doilea paragraf
Articolul 2 alineatul (3)	Articolul 9 primul paragraf
Articolul 2 alineatul (4)	Articolul 10 litera (a)
Articolul 3 alineatul (1) punctul 1	Articolul 1 punctul 3
Articolul 3 alineatul (1) punctul 2	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 3	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 4	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 5	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 6	Articolul 1 punctul 4
Articolul 3 alineatul (1) punctul 7	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 8	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 9	Articolul 1 punctul 5
Articolul 3 alineatul (1) punctul 10	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 11	
Articolul 3 alineatul (1) punctul 12	Articolul 1 punctul 7
Articolul 3 alineatul (1) punctul 13	Articolul 1 punctul 6
Articolul 3 alineatul (1) punctele 14-35	
Articolul 4	
Articolul 5	Articolul 8
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 7
Articolul 6 alineatul (2)	
Articolul 6 alineatul (3)	
Articolul 6 alineatul (4)	
Articolul 6 alineatul (5)	
Articolul 6 alineatul (6)	
Articolul 6 alineatul (7)	

Prezentul regulament	Directiva 2003/6/CE
Articolul 7 alineatul (1) litera (a)	Articolul 1 punctul 1 primul paragraf
Articolul 7 alineatul (1) litera (b)	Articolul 1 punctul 1 al doilea paragraf
Articolul 7 alineatul (1) litera (c)	
Articolul 7 alineatul (1) litera (d)	Articolul 1 punctul 1 al treilea paragraf
Articolul 7 alineatul (2)	
Articolul 7 alineatul (3)	
Articolul 7 alineatul (4)	
Articolul 7 alineatul (5)	
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 8 alineatul (2)	
Articolul 8 alineatul (2) litera (a)	Articolul 3 litera (b)
Articolul 8 alineatul (2) litera (b)	
Articolul 8 alineatul (3)	
Articolul 8 alineatul (4) litera (a)	Articolul 2 alineatul (1) litera (a)
Articolul 8 alineatul (4) litera (b)	Articolul 2 alineatul (1) litera (b)
Articolul 8 alineatul (4) litera (c)	Articolul 2 alineatul (1) litera (c)
Articolul 8 alineatul (4) litera (d)	Articolul 2 alineatul (1) litera (d)
Articolul 8 alineatul (4) al doilea paragraf	Articolul 4
Articolul 8 alineatul (5)	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (1)	
Articolul 9 alineatul (2)	
Articolul 9 alineatul (3) litera (a)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 9 alineatul (3) litera (b)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 9 alineatul (4)	
Articolul 9 alineatul (5)	
Articolul 9 alineatul (6)	
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 3 litera (a)
Articolul 10 alineatul (2)	
Articolul 11	
Articolul 12 alineatul (1)	
Articolul 12 alineatul (1) litera (a)	Articolul 1 punctul 2 litera (a)
Articolul 12 alineatul (1) litera (b)	Articolul 1 punctul 2 litera (b)
Articolul 12 alineatul (1) litera (c)	Articolul 1 punctul 2 litera (c)

Prezentul regulament	Directiva 2003/6/CE
Articolul 12 alineatul (1) litera (d)	
Articolul 12 alineatul (2) litera (a)	Articolul 1 punctul 2 al doilea paragraf prima liniuță
Articolul 12 alineatul (2) litera (b)	Articolul 1 punctul 2 al doilea paragraf a doua liniuță
Articolul 12 alineatul (2) litera (c)	
Articolul 12 alineatul (2) litera (d)	Articolul 1 punctul 2 al doilea paragraf a treia liniuță
Articolul 12 alineatul (2) litera (e)	
Articolul 12 alineatul (3)	
Articolul 12 alineatul (4)	
Articolul 12 alineatul (5)	Articolul 1 punctul 2 al treilea paragraf
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 1 punctul 2 litera (a) al doilea paragraf
Articolul 13 alineatul (1)	
Articolul 13 alineatul (2)	
Articolul 13 alineatul (3)	
Articolul 13 alineatul (4)	
Articolul 13 alineatul (5)	
Articolul 13 alineatul (6)	
Articolul 13 alineatul (7)	
Articolul 13 alineatul (8)	
Articolul 13 alineatul (9)	
Articolul 13 alineatul (10)	
Articolul 13 alineatul (11)	
Articolul 14 litera (a)	Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 14 litera (b)	Articolul 3 litera (b)
Articolul 14 litera (c)	Articolul 3 litera (a)
Articolul 15	Articolul 5
Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (6)
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (9)
Articolul 16 alineatul (3)	
Articolul 16 alineatul (4)	
Articolul 16 alineatul (5)	Articolul 6 alineatul (10) a șaptea liniuță
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)
Articolul 17 alineatul (1) al treilea paragraf	Articolul 9 al treilea paragraf
Articolul 17 alineatul (2)	

Prezentul regulament	Directiva 2003/6/CE
Articolul 17 alineatul (3)	
Articolul 17 alineatul (4)	Articolul 6 alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (5)	
Articolul 17 alineatul (6)	
Articolul 17 alineatul (7)	
Articolul 17 alineatul (8)	Articolul 6 alineatul (3) primul și al doilea paragraf
Articolul 17 alineatul (9)	
Articolul 17 alineatul (10)	Articolul 6 alineatul (10) prima și a doua liniuță
Articolul 17 alineatul (11)	
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (3) al treilea paragraf
Articolul 18 alineatul (2)	
Articolul 18 alineatul (3)	
Articolul 18 alineatul (4)	
Articolul 18 alineatul (5)	
Articolul 18 alineatul (6)	
Articolul 18 alineatul (7)	Articolul 9 al treilea paragraf
Articolul 18 alineatul (8)	
Articolul 18 alineatul (9)	Articolul 6 alineatul (10) a patra liniuță
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 19 alineatul (1) litera (a)	Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 19 alineatul (1) litera (b)	
Articolul 19 alineatul (2)	
Articolul 19 alineatul (3)	
Articolul 19 alineatul (4) litera (a)	
Articolul 19 alineatul (4) litera (b)	
Articolul 19 alineatele (5)-(13)	
Articolul 19 alineatul (14)	Articolul 6 alineatul (10) a cincea liniuță
Articolul 19 alineatul (15)	Articolul 6 alineatul (10) a cincea liniuță
Articolul 20 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (5)
Articolul 20 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (8)
Articolul 20 alineatul (3)	Articolul 6 alineatul (10) a șasea liniuță și articolul 6 alineatul (11)
Articolul 21	Articolul 1 punctul 2 litera (c) a doua teză
Articolul 22	Articolul 11 primul paragraf și articolul 10
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 12 alineatul (1)

Prezentul regulament	Directiva 2003/6/CE
Articolul 23 alineatul (1) litera (a)	Articolul 12 alineatul (1) litera (a)
Articolul 23 alineatul (1) litera (b)	Articolul 12 alineatul (1) litera (b)
Articolul 23 alineatul (1) litera (c)	Articolul 12 alineatul (1) litera (c)
Articolul 23 alineatul (1) litera (d)	Articolul 12 alineatul (1) litera (d)
Articolul 23 alineatul (2) litera (a)	Articolul 12 alineatul (2) litera (a)
Articolul 23 alineatul (2) litera (b)	Articolul 12 alineatul (2) litera (b)
Articolul 23 alineatul (2) litera (c)	
Articolul 23 alineatul (2) litera (d)	Articolul 12 alineatul (2) litera (c)
Articolul 23 alineatul (2) litera (e)	
Articolul 23 alineatul (2) litera (f)	
Articolul 23 alineatul (2) litera (g)	Articolul 12 alineatul (2) litera (d)
Articolul 23 alineatul (2) litera (h)	Articolul 12 alineatul (2) litera (d)
Articolul 23 alineatul (2) litera (i)	Articolul 12 alineatul (2) litera (g)
Articolul 23 alineatul (2) litera (j)	Articolul 12 alineatul (2) litera (f)
Articolul 23 alineatul (2) litera (k)	Articolul 12 alineatul (2) litera (e)
Articolul 23 alineatul (2) litera (l)	Articolul 12 alineatul (2) litera (h)
Articolul 23 alineatul (2) litera (m)	Articolul 6 alineatul (7)
Articolul 23 alineatul (3)	
Articolul 23 alineatul (4)	
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 15a alineatul (1)
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 15a alineatul (2)
Articolul 24 alineatul (3)	
Articolul 25 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 16 alineatul (1)
Articolul 25 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (2) și alineatul (4) al patrulea paragraf
Articolul 25 alineatul (2) litera (a)	Articolul 16 alineatul (2) al doilea paragraf prima liniuță și articolul 16 alineatul (4) al patrulea paragraf
Articolul 25 alineatul (2) litera (b)	
Articolul 25 alineatul (2) litera (c)	Articolul 16 alineatul (2) al doilea paragraf a doua liniuță și articolul 16 alineatul (4) al patrulea paragraf
Articolul 25 alineatul (2) litera (d)	Articolul 16 alineatul (2) al doilea paragraf a treia liniuță și articolul 16 alineatul (4) al patrulea paragraf
Articolul 25 alineatul (3)	
Articolul 25 alineatul (4)	Articolul 16 alineatul (2) prima teză
Articolul 25 alineatul (5)	Articolul 16 alineatul (3)
Articolul 25 alineatul (6)	Articolul 16 alineatul (4)

Prezentul regulament	Directiva 2003/6/CE
Articolul 25 alineatul (7)	Articolul 16 alineatul (2) al patrulea paragraf și articolul 16 alineatul (4) al patrulea paragraf
Articolul 25 alineatul (8)	
Articolul 25 alineatul (9)	Articolul 16 alineatul (5)
Articolul 26	
Articolul 27 alineatul (1)	
Articolul 27 alineatul (2)	
Articolul 27 alineatul (3)	Articolul 13
Articolul 28	
Articolul 29	
Articolul 30 alineatul (1) primul paragraf	Articolul 14 alineatul (1)
Articolul 30 alineatul (1) litera (a)	
Articolul 30 alineatul (1) litera (b)	Articolul 14 alineatul (3)
Articolul 30 alineatul (2)	
Articolul 30 alineatul (3)	
Articolul 31	
Articolul 32	
Articolul 33 alineatul (1)	Articolul 14 alineatul (5) primul paragraf
Articolul 33 alineatul (2)	
Articolul 33 alineatul (3)	Articolul 14 alineatul (5) al doilea paragraf
Articolul 33 alineatul (4)	Articolul 14 alineatul (5) al treilea paragraf
Articolul 33 alineatul (5)	
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 14 alineatul (4)
Articolul 34 alineatul (2)	
Articolul 34 alineatul (3)	
Articolul 35	
Articolul 36 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 36 alineatul (2)	
Articolul 37	Articolul 20
Articolul 38	
Articolul 39	Articolul 21
Anexă	

REGULAMENTUL (UE) NR. 597/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 16 aprilie 2014****de modificare a Regulamentului (CE) nr. 812/2004 al Consiliului de stabilire a unor măsuri privind
capturile accidentale de cetacee în activitățile de pescuit**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 812/2004 al Consiliului ⁽³⁾ conferă Comisiei competențe în vederea punerii în aplicare a unor dispoziții din respectivul regulament. În urma intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, este oportună alinierea acelor competențe la articolele 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (2) Pentru a asigura adaptarea eficientă a anumitor dispoziții din Regulamentul (CE) nr. 812/2004 astfel încât să reflecte progresele tehnice și științifice, ar trebui să i se delege Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE în ceea ce privește specificațiile tehnice și condițiile legate de semnal și de caracteristicile de implementare ale utilizării dispozitivelor acustice de intimidare. Este deosebit de important ca, în etapa pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (3) Pentru a asigura condiții unitare de punere în aplicare a dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 812/2004 referitoare la normele privind procedura și formatul aferente obligațiilor de raportare ale statelor membre, ar trebui să i se confere Comisiei competențe de punere în aplicare. Competențele respective ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾.
- (4) Având în vedere cerința ca statele membre să ia măsurile necesare pentru a institui un sistem de protecție strictă a cetaceelor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 812/2004 și date fiind lacunele acestui regulament, astfel cum au fost identificate de Comisie, ar trebui reexamine, până la 31 decembrie 2015, relevanța și eficacitatea dispozițiilor acestui regulament în ceea ce privește protecția cetaceelor. Pe baza acestei reexaminări, Comisia ar trebui, după caz, să transmită către Parlamentul European și Consiliu o propunere legislativă cuprinzătoare în vederea asigurării protecției efective a cetaceelor, inclusiv prin procesul de regionalizare.
- (5) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 812/2004 ar trebui modificat în mod corespunzător,

⁽¹⁾ JO C 11, 15.1.2013, p. 85.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 3 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 812/2004 al Consiliului din 26 aprilie 2004 de stabilire a unor măsuri privind capturile accidentale de cetacee în activitățile de pescuit și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 88/98 (JO L 150, 30.4.2004, p. 12).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 812/2004 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Dispozitivele acustice de intimidare utilizate în temeiul articolului 2 alineatul (1) sunt conforme specificațiilor tehnice și condițiilor de utilizare definite în anexa II. Pentru a se asigura că anexa II continuă să reflecte nivelul de progres tehnic și științific, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 8a, pentru a actualiza caracteristicile semnalului și caracteristicile corespunzătoare de implementare cuprinse în respectiva anexă. Atunci când adoptă aceste acte delegate, Comisia acordă suficient timp pentru punerea în aplicare a acestor adaptări.”

2. La articolul 7 se adaugă următorul alineat:

„(3) Până la 31 decembrie 2015, Comisia examinează eficacitatea măsurilor stabilite în prezentul regulament și, dacă este cazul, transmite Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă cuprinzătoare în vederea asigurării protecției efective a cetaceelor.”

3. Articolul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 8

Punerea în aplicare

Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a stabili norme detaliate privind procedura și formatul de raportare prevăzute la articolul 6. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 8b alineatul (2).”

4. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 8a

Exercitarea delegării

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, sub rezerva condițiilor stabilite la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 3 alineatul (1) se conferă Comisiei pe o perioadă de patru ani începând de la 2 iulie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea competențelor menționată la articolul 3 alineatul (1) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în respectiva decizie. Ea intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității niciunui dintre actele delegate aflate deja în vigoare.

(4) Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia notifică simultan Parlamentului European și Consiliului acest lucru.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 alineatul (1) intră în vigoare numai în cazul în care nu a fost exprimată nicio obiecție din partea Parlamentului European sau a Consiliului în termen de două luni de la notificarea actului respectiv către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte de expirarea acestei perioade, atât Parlamentul European, cât și Consiliul informează Comisia în legătură cu faptul că nu vor ridica obiecții. Perioada menționată se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 8b

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru pescuit și acvacultură instituit prin articolul 47 din Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*). Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1954/2003 și (CE) nr. 1224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2371/2002 și (CE) nr. 639/2004 ale Consiliului și a Deciziei 2004/585/CE a Consiliului (JO L 354, 28.12.2013, p. 22).

(**) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13)."

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 598/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 16 aprilie 2014

de stabilire a normelor și a procedurilor cu privire la introducerea restricțiilor de operare referitoare la zgomot pe aeroporturile din Uniune în cadrul unei abordări echilibrate și de abrogare a Directivei 2002/30/CE

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European (1),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor (2),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară (3),

întrucât:

- (1) Un obiectiv esențial al politicii comune în domeniul transporturilor este dezvoltarea durabilă. Aceasta necesită o abordare integrată, menită să garanteze atât funcționarea eficace a sistemelor de transport din Uniune, cât și protecția mediului.
- (2) Dezvoltarea durabilă a transportului aerian necesită adoptarea unor măsuri menite să reducă impactul zgomotului produs de aeronave pe aeroporturile din Uniune. Aceste măsuri ar trebui să îmbunătățească situația zgomotului în jurul aeroporturilor din Uniune, în scopul menținerii sau al îmbunătățirii calității vieții cetățenilor din vecinătate și al asigurării compatibilității între activitățile de transport aerian și zonele rezidențiale, în special în cazul zborurilor de noapte.
- (3) Rezoluția A33/7 a Organizației Aviației Civile Internaționale (OACI) introduce conceptul de abordare echilibrată a gestionării zgomotului (denumită în continuare „abordarea echilibrată”) și stabilește o metodă coerentă de abordare a zgomotului produs de aeronave. Abordarea echilibrată ar trebui să rămână fundamentul reglementării zgomotului în sectorul aviației, în calitate de industrie globală. Abordarea echilibrată recunoaște valoarea obligațiilor legale relevante, a acordurilor existente, a legislației în vigoare și a politicilor stabilite și nu aduce atingere acestora. Încorporarea normelor internaționale din abordarea echilibrată în prezentul regulament ar trebui să diminueze în mod substanțial riscul de diferende internaționale în cazul în care transportatorii aerieni din țările terțe sunt afectați de restricțiile de operare referitoare la zgomot.
- (4) După eliminarea celor mai zgomotoase aeronave în temeiul Directivelor 2002/30/CE (4) și 2006/93/CE (5) ale Parlamentului European și ale Consiliului, este necesară o actualizare a modului de utilizare a măsurilor privind restricțiile de operare pentru a permite autorităților să se ocupe de problema celor mai zgomotoase aeronave actuale, în vederea ameliorării situației zgomotului în vecinătatea aeroporturilor din Uniune, în cadrul internațional al abordării echilibrate.

(1) JO C 181, 21.6.2012, p. 173.

(2) JO C 277, 13.9.2012, p. 110.

(3) Poziția Parlamentului European din 12 decembrie 2012 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 24 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

(4) Directiva 2002/30/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 martie 2002 privind stabilirea normelor și a procedurilor cu privire la introducerea restricțiilor de exploatare referitoare la zgomot pe aeroporturile comunitare (JO L 85, 28.3.2002, p. 40).

(5) Directiva 2006/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind reglementarea exploatarea avioanelor care intră sub incidența părții a II-a, capitolul 3, volumul 1 din anexa 16 la Convenția privind aviația civilă internațională, a doua ediție (1988) (JO L 374, 27.12.2006, p. 1).

- (5) Raportul Comisiei din 15 februarie 2008 intitulat „Restricții de operare în aeroporturile UE din motive de zgomot” a arătat necesitatea de a clarifica în textul Directivei 2002/30/CE repartizarea responsabilităților, precum și drepturile și obligațiile precise ale părților interesate în cursul procesului de evaluare a zgomotului, astfel încât să se garanteze luarea unor măsuri eficiente din punctul de vedere al costurilor în vederea atingerii obiectivelor de reducere a zgomotului în fiecare aeroport.
- (6) Introducerea de către statele membre a unor restricții de operare în aeroporturile din Uniune de la caz la caz, în pofida faptului că limitează capacitatea, poate contribui la îmbunătățirea situației zgomotului în jurul aeroporturilor. Cu toate acestea, există posibilitatea ca aceasta să denatureze concurența sau să afecteze eficiența generală a rețelei aviatice a Uniunii, prin utilizarea ineficientă a capacității existente. Deoarece obiectivul specific de reducere a zgomotului din prezentul regulament nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere normele armonizate privind procesul de introducere a restricțiilor de operare, ca parte a procesului de gestionare a zgomotului, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat. O astfel de metodă armonizată nu impune obiective de calitate a zgomotului, care continuă să decurgă din Directiva 2002/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), din alte norme relevante ale Uniunii sau din legislația din cadrul fiecărui stat membru, și nu aduce atingere alegerii concrete a măsurilor.
- (7) Prezentul regulament ar trebui să se aplice numai statelor membre în care este localizat un aeroport cu peste 50 000 de mișcări de aeronave civile pe an calendaristic și atunci când se ia în calcul introducerea într-un astfel de aeroport a unor restricții de operare referitoare la zgomot.
- (8) Prezentul regulament ar trebui să se aplice aeronavelor implicate în aviația civilă. Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice aeronavelor precum aeronavele militare și aeronavele care efectuează operațiuni vamale, de poliție sau de pompieri. În plus, diverse operațiuni cu caracter excepțional, precum zborurile din motive umanitare urgente, căutarea și salvarea în situații de urgență, asistență medicală și pentru ajutorul în caz de dezastre, ar trebui excluse de la aplicarea prezentului regulament.
- (9) Deși evaluările zgomotului ar trebui efectuate în mod regulat, în conformitate cu Directiva 2002/49/CE, asemenea evaluări ar trebui să conducă la măsuri suplimentare de reducere a zgomotului numai în cazul în care combinația actuală de măsuri de reducere a zgomotului nu atinge obiectivele de reducere a zgomotului, luând în considerare dezvoltarea preconizată a aeroportului. În cazul aeroporturilor în care a fost identificată o problemă de zgomot, ar trebui identificate măsuri suplimentare de reducere a zgomotului, în conformitate cu metodologia abordării echilibrate. Pentru a asigura aplicarea pe scară largă a abordării echilibrate în cadrul Uniunii, utilizarea acesteia este recomandată ori de câte ori statul membru individual în cauză o consideră adecvată, inclusiv în afara domeniului de aplicare a prezentului regulament. Restricțiile de operare referitoare la zgomot ar trebui introduse numai atunci când alte măsuri ale abordării echilibrate nu sunt suficiente pentru a îndeplini obiectivele specifice de reducere a zgomotului.
- (10) Deși o analiză costuri-beneficii oferă o indicație a efectelor totale în materie de bunăstare economică, printr-o comparație între toate costurile și beneficiile, evaluarea raportului costuri-eficacitate se concentrează asupra atingerii unui obiectiv dat în modul cel mai eficient din punctul de vedere al costurilor, ceea ce necesită numai o comparație a costurilor. Prezentul regulament nu împiedică statele membre să utilizeze analiza costuri-beneficii acolo unde este cazul.
- (11) Este necesar să fie recunoscută importanța aspectelor referitoare la sănătate în legătură cu problemele de zgomot și, prin urmare, este important ca aceste aspecte să fie luate în considerare într-un mod consecvent în toate aeroporturile atunci când se decide cu privire la obiectivele de reducere a zgomotului, ținând seama de existența unor norme comune ale Uniunii în acest domeniu. Prin urmare, aspectele referitoare la sănătate ar trebui evaluate în conformitate cu legislația Uniunii privind evaluarea efectelor zgomotului.
- (12) Evaluările de zgomot ar trebui să se bazeze pe criterii obiective și măsurabile comune tuturor statelor membre și ar trebui să se bazeze pe informațiile disponibile existente, precum informațiile care rezultă din punerea în aplicare a Directivei 2002/49/CE. Statele membre ar trebui să se asigure că aceste informații sunt fiabile, au fost obținute într-un mod transparent și sunt accesibile autorităților competente și părților interesate. Autoritățile competente ar trebui să instituie instrumentele de monitorizare necesare.

(¹) Directiva 2002/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 iunie 2002 privind evaluarea și gestiunea zgomotului ambiental (JO L 189, 18.7.2002, p. 12).

- (13) Autoritatea competentă responsabilă cu adoptarea restricțiilor de operare referitoare la zgomot ar trebui să fie independentă de orice organizație implicată în operarea aeroportului, în transportul aerian sau în prestarea de servicii de navigație aeriană sau care reprezintă interesele acestora și ale rezidenților care locuiesc în vecinătatea aeroportului. Aceasta nu înseamnă că statelor membre li se solicită să își modifice structurile administrative sau procesul decizional.
- (14) Se recunoaște faptul că statele membre au stabilit restricții de operare referitoare la zgomot în conformitate cu legislația națională, pe baza unor metode privitoare la zgomot recunoscute la nivel național, care este posibil să nu fie încă pe deplin în conformitate cu metoda descrisă în raportul Conferinței Europene a Aviației Civile, Documentul 29 intitulat „Metoda standard de calculare a curbelor de zgomot în jurul aeroporturilor civile” (denumit în continuare „CEAC Doc 29”), și să nu utilizeze informațiile privind performanțele acustice ale aeronavelor recunoscute la nivel internațional. Cu toate acestea, eficiența și eficacitatea unei restricții de operare referitoare la zgomot ar trebui să fie evaluate în conformitate cu metodele prevăzute în CEAC Doc 29 și în abordarea echilibrată. În consecință, statele membre ar trebui să își adapteze evaluările restricțiilor de operare în legislațiile naționale în vederea respectării integrale a CEAC Doc 29.
- (15) Ar trebui introdusă o nouă definiție a restricțiilor de operare, mai cuprinzătoare comparativ cu Directiva 2002/30/CE, pentru a facilita punerea în aplicare a noilor tehnologii și a noilor capacități operaționale ale echipamentului aeronavei și ale celui de sol. Aplicarea acestora nu ar trebui să ducă la întârzierea punerii în aplicare a măsurilor operaționale care ar putea atenua imediat impactul zgomotului, fără să afecteze în mod substanțial capacitatea operațională a unui aeroport. Prin urmare, o asemenea măsură nu ar trebui să fie considerată drept o nouă restricție de operare.
- (16) Centralizarea informațiilor privind zgomotul ar reduce în mod semnificativ sarcina administrativă, atât pentru operatorii de aeronave, cât și pentru operatorii aeroportuari. În prezent, astfel de informații sunt furnizate și gestionate la nivelul fiecărui aeroport. Este nevoie ca aceste date să fie puse la dispoziția operatorilor de aeronave și aeroporturilor în scopuri operaționale. Este important să se utilizeze banca de date a Agenției Europene de Siguranță a Aviației (denumită în continuare „agenția”) privind certificarea performanțelor acustice drept instrument de validare cu datele Organizației Europene pentru Siguranța Navigației Aeriene (Eurocontrol) privind zborurile individuale. Aceste date sunt deja solicitate în mod sistematic pentru gestionarea centralizată a fluxurilor de trafic, dar, în prezent, nu sunt disponibile pentru Comisie sau agenție și este nevoie să fie specificate în scopul prezentului regulament și pentru reglementarea performanțelor gestionării traficului aerian. Un bun acces la date de modelare validate, determinate în conformitate cu bune practici și procese recunoscute la nivel internațional, ar trebui să îmbunătățească calitatea cartografierii curbelor de zgomot ale fiecărui aeroport în vederea sprijinirii deciziilor de politică.
- (17) Pentru evitarea consecințelor nedorite asupra siguranței aviației, asupra capacității aeroportuare și asupra concurenței, Comisia ar trebui să notifice autoritatea competentă relevantă dacă constată că procedura urmată pentru introducerea restricțiilor de operare referitoare la zgomot nu îndeplinește cerințele prezentului regulament. Autoritatea competentă relevantă ar trebui să examineze notificarea Comisiei și ar trebui să informeze Comisia cu privire la intențiile sale înainte de introducerea restricțiilor de operare.
- (18) Pentru a ține seama de abordarea echilibrată, ar trebui prevăzută posibilitatea acordării unor excepții în situații speciale pentru operatori din țări terțe în curs de dezvoltare, fără de care asemenea operatori s-ar confrunta cu dificultăți inutile. Trimiterea la „țările în curs de dezvoltare” se înțelege din perspectiva contextului specific al aviației și nu include toate țările care ar putea fi considerate astfel în cadrul comunității internaționale. În special, este necesar să se asigure faptul că orice asemenea excepții sunt compatibile cu principiul nediscriminării.
- (19) Pentru a reflecta progresele tehnologice continue în materie de tehnologii ale motoarelor și ale structurii aeronavei, precum și metodele utilizate pentru a cartografia curbele de zgomot, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei cu privire la actualizarea periodică a standardelor de zgomot pentru aeronave menționate în prezentul regulament și a trimiterii la metodele de certificare aferente, ținând seama, acolo unde este cazul, de modificările aduse documentelor relevante ale OACI, precum și la actualizarea trimiterii la metoda de calculare a curbelor de zgomot, ținând seama, acolo unde este cazul, de modificările aduse documentelor relevante ale OACI. În plus, modificările aduse CEAC Doc 29 ar trebui, de asemenea, luate în considerare pentru actualizările tehnice prin intermediul unor acte delegate, după caz. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

- (20) Cu toate că prezentul regulament impune o evaluare periodică a situației zgomotului la aeroporturi, o asemenea evaluare nu presupune în mod obligatoriu adoptarea de noi restricții de operare referitoare la zgomot sau revizuirea celor existente. Prin urmare, prezentul regulament nu impune revizuirea restricțiilor de operare referitoare la zgomot deja existente la data intrării sale în vigoare și nici a celor care rezultă din hotărâri judecătorești și procese de mediere locale. Modificările tehnice minore aduse măsurilor fără implicații de substanță asupra capacității sau a operărilor nu ar trebui să fie considerate noi restricții de operare referitoare la zgomot.
- (21) În cazul în care procesul de consultare premergător adoptării unei restricții de operare referitoare la zgomot a fost lansat în temeiul Directivei 2002/30/CE și este în continuare în desfășurare la data intrării în vigoare a prezentului regulament, este oportun ca decizia finală să poată fi luată în conformitate cu Directiva 2002/30/CE, pentru a păstra progresele deja înregistrate în cadrul procesului respectiv.
- (22) Având în vedere necesitatea aplicării consecvente a metodei de evaluare a zgomotului în cadrul pieței aviației din Uniune, prezentul regulament stabilește norme comune în domeniul restricțiilor de operare referitoare la zgomot.
- (23) Prin urmare, Directiva 2002/30/CE ar trebui să fie abrogată,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect, obiective și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește, acolo unde a fost identificată o problemă de zgomot, norme privind procesul care trebuie urmat pentru introducerea de restricții de operare referitoare la zgomot într-o manieră consecventă, pentru fiecare aeroport în parte, pentru a contribui la ameliorarea situației zgomotului și pentru a limita sau a reduce numărul persoanelor afectate în mod semnificativ de efectele potențial nocive ale zgomotului provenit de la aeronave, în conformitate cu abordarea echilibrată.
- (2) Obiectivele prezentului regulament sunt:
- (a) să faciliteze realizarea obiectivelor specifice de reducere a zgomotului, inclusiv aspectele referitoare la sănătate, la nivelul fiecărui aeroport, respectând în același timp normele relevante ale Uniunii, în special cele stabilite în Directiva 2002/49/CE, și legislația din cadrul fiecărui stat membru;
- (b) să permită utilizarea restricțiilor de operare în conformitate cu abordarea echilibrată, astfel încât să se garanteze dezvoltarea durabilă a aeroportului și a capacității rețelei de management al traficului aerian, într-o perspectivă „gate-to-gate”.
- (3) Prezentul regulament se aplică aeronavelor implicate în aviația civilă. Prezentul regulament nu se aplică aeronavelor implicate în operațiuni militare, vamale, de poliție sau în alte operațiuni similare.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „aeronavă” înseamnă o aeronavă cu geometrie fixă cu o masă maximă certificată la decolare mai mare sau egală cu 34 000 kg sau care are o capacitate interioară maximă certificată pentru tipul de aeronavă în cauză de cel puțin 19 locuri pentru pasageri, cu excepția locurilor destinate exclusiv membrilor echipajului;
2. „aeroport” înseamnă un aeroport care are mai mult de 50 000 de mișcări de aeronave civile pe an calendaristic (o mișcare însemnând o decolare sau o aterizare), pe baza mediei numărului de mișcări din ultimii trei ani calendaristici înainte de evaluarea zgomotului;

3. „abordare echilibrată” înseamnă procesul creat de Organizația Aviației Civile Internaționale prin care gama de măsuri disponibile, constând în reducerea zgomotului aeronavei la sursă, amenajarea și gestionarea terenului, procedurile operaționale de reducere a zgomotului și restricțiile de operare, sunt evaluate în mod coerent în vederea abordării problemei zgomotului în modul cel mai eficient din punctul de vedere al costurilor și individual pentru fiecare aeroport;
4. „aeronavă cu o marjă mică de conformitate” înseamnă o aeronavă civilă care este certificată conform limitelor stabilite în volumul 1 partea II capitolul 3 din anexa 16 la Convenția privind aviația civilă internațională semnată la 7 decembrie 1944 (denumită în continuare „Convenția de la Chicago”) cu o marjă cumulată de mai puțin de 8 EPNdB (zgomot perceput efectiv, în decibeli) pe parcursul unei perioade de tranziție care expiră la 14 iunie 2020, și cu o marjă cumulată de mai puțin de 10 EPNdB după încheierea respectivei perioade de tranziție, marja cumulată fiind exprimată în EPNdB și obținută prin însumarea marjelor individuale (de exemplu, diferențele dintre nivelul de zgomot certificat și nivelul de zgomot maxim admis) la fiecare dintre cele trei puncte de referință pentru măsurarea zgomotului definite în volumul 1 partea II capitolul 3 din anexa 16 la Convenția de la Chicago;
5. „acțiune având legătură cu zgomotul” înseamnă orice măsură care are un impact asupra situației zgomotului din vecinătatea aeroporturilor, pentru care se aplică principiile abordării echilibrate, inclusiv alte acțiuni diferite de cele operaționale, care pot afecta numărul persoanelor expuse la zgomotul produs de aeronave;
6. „restricție de operare” înseamnă o acțiune având legătură cu zgomotul prin care se limitează sau se reduce capacitatea operațională a unui aeroport, inclusiv restricțiile de operare care vizează retragerea din operare a aeronavelor cu o marjă mică de conformitate pe anumite aeroporturi, precum și restricțiile de operare parțiale, care se aplică, de exemplu, pe o perioadă de timp determinată din timpul zilei sau numai pentru anumite piste ale aeroportului.

Articolul 3

Autorități competente

- (1) Statul membru în care se află un aeroport, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 2, desemnează una sau mai multe autorități competente responsabile cu procesul de urmat la adoptarea restricțiilor de operare.
- (2) Autoritățile competente sunt independente de orice organizație care ar putea fi afectată de acțiuni având legătură cu zgomotul. Această independență poate fi realizată printr-o separare funcțională.
- (3) Statele membre notifică Comisiei în timp util numele și adresele autorităților competente desemnate menționate la alineatul (1). Comisia publică informațiile respective.

Articolul 4

Dreptul de recurs

- (1) Statele membre asigură dreptul de recurs împotriva restricțiilor de operare adoptate în temeiul prezentului regulament în fața unei instanțe de apel, alta decât autoritatea care adoptă restricția contestată, în conformitate cu legislația și procedurile naționale.
- (2) Statul membru în care se află un aeroport, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 2, notifică Comisiei în timp util numele și adresa instanței de apel desemnate menționate la alineatul (1) sau, după caz, măsurile luate pentru a asigura numirea unei instanțe de apel.

Articolul 5

Norme generale privind gestionarea zgomotului produs de aeronave

- (1) Statele membre se asigură că situația zgomotului din fiecare aeroport, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 2, este evaluată în conformitate cu Directiva 2002/49/CE.

(2) Pentru aeroporturile în care a fost identificată o problemă referitoare la zgomot, statele membre se asigură că abordarea echilibrată este adoptată în ceea ce privește gestionarea zgomotului produs de aeronave. În acest scop, acestea se asigură că:

- (a) este definit obiectivul de reducere a zgomotului pentru respectivul aeroport, ținându-se seama, după caz, de articolul 8 din Directiva 2002/49/CE și de anexa V la aceasta;
- (b) sunt identificate măsurile disponibile pentru reducerea impactului zgomotului;
- (c) este evaluată temeinic eficacitatea probabilă din punctul de vedere al costurilor a măsurilor de atenuare a zgomotelor;
- (d) măsurile, ținându-se seama de interesul public în domeniul transportului aerian în ceea ce privește perspectivele de dezvoltare a propriilor aeroporturi, sunt selectate fără a periclita siguranța;
- (e) părțile interesate sunt consultate într-un mod transparent cu privire la acțiunile preconizate;
- (f) măsurile sunt adoptate și este asigurată o notificare adecvată;
- (g) măsurile sunt puse în aplicare; și
- (h) este prevăzută o soluționare a litigiilor.

(3) Atunci când iau măsuri referitoare la zgomot, statele membre se asigură că este luată în considerare următoarea combinație de măsuri disponibile, cu scopul de a determina măsura sau combinația de măsuri cea mai eficace din punctul de vedere al costurilor:

- (a) efectul previzibil al reducerii la sursă a zgomotului produs de aeronave;
- (b) planificarea și gestionarea terenului;
- (c) proceduri operaționale de reducere a zgomotului;
- (d) aplicarea restricțiilor de operare numai după luarea în considerare a celorlalte măsuri ale abordării echilibrate, nu în primă instanță.

Măsurile disponibile pot include retragerea aeronavelor cu o marjă mică de conformitate, dacă este necesar. Statele membre sau, după caz, organismele de administrație ale aeroporturilor pot oferi stimulente economice pentru a încuraja operatorii de aeronave să utilizeze aeronave mai puțin zgomotoase în perioada de tranziție menționată la articolul 2 punctul 4. Aceste stimulente economice respectă normele aplicabile privind ajutoarele de stat.

(4) În cadrul abordării echilibrate, măsurile pot fi diferențiate în funcție de tipul aeronavei, performanța acustică a aeronavei, utilizarea mijloacelor aeroportuare și de navigație aeriană, traiectul de zbor și/sau intervalul de timp vizat.

(5) Fără a aduce atingere alineatului (4), restricțiile de operare care iau forma unei retrageri din operare a aeronavelor cu o marjă mică de conformitate nu afectează aeronavele subsonice civile care sunt conforme, fie prin certificarea inițială, fie prin recertificare, cu standardul de zgomot stabilit în volumul 1 partea II capitolul 4 din anexa 16 la Convenția de la Chicago.

(6) Măsurile sau combinația de măsuri luate în conformitate cu prezentul regulament pentru un anumit aeroport nu sunt mai restrictive decât este necesar pentru atingerea obiectivelor de mediu privind reducerea zgomotului stabilite pentru respectivul aeroport. Restricțiile de operare sunt nediscriminatorii, în special pe motive de naționalitate sau identitate, și nu sunt arbitrare.

Articolul 6

Norme de evaluare a zgomotului

(1) Autoritățile competente asigură faptul că situația zgomotului din aeroporturile pentru care sunt responsabile este evaluată periodic, în conformitate cu Directiva 2002/49/CE și cu legislația aplicabilă în fiecare stat membru. Autoritățile competente pot solicita asistență din partea organismului de evaluare a performanței menționat la articolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 691/2010 al Comisiei ⁽¹⁾.

(2) În cazul în care evaluarea menționată la alineatul (1) relevă faptul că pot fi necesare măsuri noi privind restricțiile de operare pentru a aborda o problemă legată de zgomot la un aeroport, autoritățile competente asigură faptul că:

- (a) metoda, indicatorii și informațiile din anexa I sunt aplicate astfel încât să se țină seama în mod adecvat de contribuția fiecărui tip de măsură din cadrul abordării echilibrate, înainte de introducerea restricțiilor de operare;
- (b) este instituită, la nivelul adecvat, o cooperare tehnică între operatorii aeroportuari, operatorii de aeronave și furnizorii de servicii de navigație aeriană, pentru a examina măsurile de atenuare a zgomotului. Autoritățile competente asigură, de asemenea, faptul că persoanele care locuiesc în zonă sau reprezentanții lor și autoritățile locale relevante sunt consultate și că le sunt furnizate informații tehnice cu privire la măsurile de atenuare a zgomotului;
- (c) este evaluat raportul cost-eficacitate al fiecărei restricții de operare noi, în conformitate cu anexa II. Modificările tehnice minore ale măsurilor existente, fără implicații de substanță asupra capacității sau a operărilor, nu sunt considerate restricții de operare noi;
- (d) procesul de consultare cu părțile interesate, care poate lua forma unui proces de mediere, este organizat în timp util și în mod substanțial, asigurând deschiderea și transparența în ceea ce privește datele și metodologiile de calcul. Părțile interesate au la dispoziție pentru a prezenta observații cel puțin trei luni înainte de adoptarea de restricții de operare noi. Părțile interesate cuprind cel puțin:
  - (i) persoanele care locuiesc în apropierea aeroportului și care sunt afectate de zgomotul generat de traficul aerian sau reprezentanții acestora și autoritățile locale relevante;
  - (ii) reprezentanți ai întreprinderilor locale localizate în apropierea aeroportului, ale căror activități sunt afectate de traficul aerian și de operarea aeroportului;
  - (iii) operatorii aeroportuari relevanți;
  - (iv) reprezentanți ai acelor operatori de aeronave care pot fi afectați de acțiunile având legătură cu zgomotul;
  - (v) furnizorii relevanți de servicii de navigație aeriană;
  - (vi) administratorul de rețea, astfel cum este definit în Regulamentul (UE) nr. 677/2011 al Comisiei ⁽²⁾;
  - (vii) acolo unde este cazul, coordonatorul de sloturi desemnat.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 691/2010 al Comisiei din 29 iulie 2010 de stabilire a unui sistem de performanță pentru serviciile de navigație aeriană și pentru funcțiile de rețea și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2096/2005 de stabilire a unor cerințe comune pentru furnizarea de servicii de navigație aeriană (JO L 201, 3.8.2010, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 677/2011 al Comisiei din 7 iulie 2011 de stabilire a normelor de aplicare a funcțiilor rețelei de management al traficului aerian (ATM) și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 691/2010 (JO L 185, 15.7.2011, p. 1).

(3) Autoritățile competente urmăresc și monitorizează punerea în aplicare a restricțiilor de operare și adoptă măsurile corespunzătoare. Acestea se asigură că informațiile relevante sunt puse gratuit la dispoziția persoanelor care locuiesc în vecinătatea aeroporturilor și a autorităților locale relevante și că pot fi accesate cu ușurință și promptitudine de către aceștia.

(4) Informațiile relevante pot include:

(a) informații privind presupusele încălcări prin modificarea procedurilor de zbor, raportate la impactul generat de acestea și motivele pentru care au fost efectuate astfel de modificări, cu respectarea dreptului intern;

(b) criteriile generale aplicate pentru distribuția și gestionarea traficului în fiecare aeroport, în măsura în care aceste criterii pot avea un impact de mediu sau sonor; și

(c) date colectate de sisteme de măsurare a zgomotului, dacă sunt disponibile.

Articolul 7

Informații privind performanțele acustice

(1) Deciziile privind restricțiile de operare referitoare la zgomot se bazează pe performanțele acustice ale aeronavelor stabilite prin procedura de certificare aplicată în conformitate cu volumul 1 din anexa 16 la Convenția de la Chicago, ediția a șasea din martie 2011.

(2) La solicitarea Comisiei, operatorii de aeronave comunică următoarele informații referitoare la zgomot în ceea ce privește aeronavele pe care le operează în aeroporturile Uniunii:

(a) naționalitatea și numărul de înmatriculare ale aeronavelor;

(b) documentele referitoare la zgomot ale aeronavelor utilizate, împreună cu greutatea maximă la decolare aferentă;

(c) eventualele modificări ale aeronavei care îi afectează performanța acustică și care sunt menționate în documentele referitoare la zgomot.

(3) La cererea agenției, titularii unui certificat de tip al aeronavei sau ai unui certificat de tip suplimentar, emis în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, și persoanele juridice sau fizice care operează aeronave pentru care nu s-a emis niciun certificat de tip în temeiul regulamentului respectiv furnizează informații privind performanța și zgomotul aeronavelor în scopul modelării acustice. Agenția specifică datele necesare și momentul, forma și modul furnizării acestora. Agenția verifică informațiile primite privind performanța și zgomotul aeronavelor în scopul modelării și le pune la dispoziția altor părți în scopul modelării acustice.

(4) Datele menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol sunt limitate la strictul necesar și sunt furnizate gratuit, sub formă electronică, utilizând formatul precizat, după caz.

(5) Agenția verifică datele privind zgomotul produs de aeronavă și pe cele privind performanța, în scopul modelării, în legătură cu sarcinile sale îndeplinite în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 216/2008.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 februarie 2008 privind normele comune în domeniul aviației civile și instituirea unei Agenții Europene de Siguranță a Aviației și de abrogare a Directivei 91/670/CEE a Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 1592/2002 și a Directivei 2004/36/CE (JO L 79, 19.3.2008, p. 1).

(6) Datele se stochează într-o bază de date centralizată și se pun la dispoziția autorităților competente, a operatorilor de aeronave, a prestatorilor de servicii de navigație aeriană și a operatorilor aeroportuari, în scopuri operaționale.

Articolul 8

Norme privind introducerea restricțiilor de operare

(1) Înainte de introducerea unei restricții de operare, autoritățile competente trimit statelor membre, Comisiei și părților interesate un preaviz de șase luni, care se încheie cu cel puțin două luni înainte de determinarea parametrilor de coordonare a sloturilor, conform definiției de la articolul 2 litera (m) din Regulamentul (CEE) nr. 95/93 al Consiliului ⁽¹⁾, pentru aeroportul în cauză și pentru perioada de planificare relevantă.

(2) În urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 6, notificarea deciziei este însoțită de un raport scris, în conformitate cu cerințele de la articolul 5, în care se explică motivele pentru introducerea restricțiilor de operare, obiectivul de atenuare a zgomotului stabilit pentru aeroport, măsurile care au fost luate în considerare pentru îndeplinirea obiectivului respectiv, precum și evaluarea eficacității probabile din punctul de vedere al costurilor a diferitelor măsuri luate în considerare, inclusiv, acolo unde este cazul, efectele transfrontaliere ale acestora.

(3) La cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, Comisia poate reexamina procesul de introducere a unei restricții de operare, în decursul unei perioade de trei luni de la data la care primește notificarea în conformitate cu alineatul (1). În cazul în care Comisia stabilește că introducerea unei restricții de operare referitoare la zgomot nu urmează procesul prevăzut în prezentul regulament, poate notifica autoritatea competentă relevantă în mod corespunzător. Autoritatea competentă examinează notificarea Comisiei și informează Comisia cu privire la intențiile sale înainte de introducerea restricției de operare.

(4) În cazul în care restricția de operare se referă la retragerea din operare a aeronavelor cu o marjă mică de conformitate de pe un aeroport, timp de șase luni de la notificarea menționată la alineatul (1) pe aeroportul respectiv nu sunt permise servicii noi peste numărul de mișcări efectuate de către aeronavele cu o marjă mică de conformitate în perioada corespunzătoare din anul precedent. Statele membre asigură faptul că autoritățile competente decid în privința ratei anuale de reducere a numărului de mișcări ale aeronavelor cu o marjă mică de conformitate deținute de operatori afectați de pe aeroportul respectiv, ținând seama în mod corespunzător de vechimea aeronavei și de componența întregii flote. Fără a aduce atingere articolului 5 alineatul (4), această rată nu depășește 25 % din numărul de mișcări ale aeronavelor cu o marjă mică de conformitate pentru fiecare operator care deservește aeroportul respectiv.

Articolul 9

Țări în curs de dezvoltare

(1) Pentru a evita dificultățile economice inutile, autoritățile competente pot excepta aeronavele cu o marjă mică de conformitate înmatriculate în țările în curs de dezvoltare de la aplicarea restricțiilor de operare referitoare la zgomot, cu respectarea deplină a principiului nediscriminării, cu condiția ca aceste aeronave:

- (a) să dețină un certificat de zgomot conform standardelor specificate în volumul 1 capitolul 3 din anexa 16 la Convenția de la Chicago;
- (b) să fi fost exploatate în Uniune în perioada de cinci ani anterioară datei intrării în vigoare a prezentului regulament;
- (c) să fi fost înmatriculate în țara în curs de dezvoltare în cauză în perioada de cinci ani respectivă; și
- (d) să continue să fie exploatate de către persoane fizice sau juridice stabilite în țara respectivă.

(2) În cazul în care un stat membru acordă o derogare prevăzută la alineatul (1), acesta informează imediat autoritățile competente din celelalte state membre și Comisia cu privire la aceasta.

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 95/93 al Consiliului din 18 ianuarie 1993 privind normele comune de alocare a sloturilor orare pe aeroporturile comunitare (JO L 14, 22.1.1993, p. 1).

*Articolul 10***Excepții acordate pentru operațiunile cu caracter excepțional ale aeronavelor**

De la caz la caz, autoritățile competente pot autoriza operațiuni individuale în privința unor aeronave cu o marjă mică de conformitate care nu ar putea avea loc în baza dispozițiilor prezentului regulament, pe aeroporturi pentru care sunt responsabile.

Excepția se limitează la:

- (a) operațiunile care sunt de o natură atât de excepțională, încât nu ar fi rezonabil să se refuze o excepție temporară, inclusiv zborurile pentru acordarea de ajutor umanitar; sau
- (b) zborurile nonprofit în scopul realizării unor lucrări de modificare, reparații sau întreținere.

*Articolul 11***Acte delegate**

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 12, cu privire la:

- (a) actualizările tehnice ale standardelor de certificare de zgomot prevăzute la articolul 5 alineatul (5) și la articolul 9 alineatul (1) litera (a) și ale procedurii de certificare menționate la articolul 7 alineatul (1);
- (b) actualizările tehnice ale metodologiei și indicatorilor prevăzuți în anexa I.

Scopul acestor actualizări este de a lua în considerare modificările aduse normelor internaționale relevante, după caz.

*Articolul 12***Exercitarea delegării de competențe**

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 11 se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 13 iunie 2016. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 11 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 11 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

*Articolul 13***Informare și revizuire**

Statele membre pun la dispoziția Comisiei, la cerere, informații privind aplicarea prezentului regulament.

Până la 14 iunie 2021, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la aplicarea prezentului regulament.

Dacă este necesar, raportul respectiv este însoțit de propuneri de revizuire a prezentului regulament.

*Articolul 14***Restricții de operare existente**

Restricțiile de operare referitoare la zgomot care au fost deja introduse înainte de 13 iunie 2016 rămân valabile până când autoritățile competente decid să le revizuiască în conformitate cu prezentul regulament.

*Articolul 15***Abrogare**

Directiva 2002/30/CE se abrogă de la 13 iunie 2016.

*Articolul 16***Dispoziții tranzitorii**

Fără a aduce atingere articolului 15 din prezentul regulament, restricțiile de operare referitoare la zgomot adoptate după 13 iunie 2016 pot fi adoptate în conformitate cu Directiva 2002/30/CE în cazul în care procesul de consultare premergător adoptării lor era în curs de desfășurare la data respectivă și cu condiția ca restricțiile respective să fie adoptate cel târziu la un an de la data respectivă.

*Articolul 17***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare la 13 iunie 2016.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

ANEXA I

EVALUAREA SITUAȚIEI ZGOMOTULUI PE UN AEROPORT

Metodologie:

Autoritățile competente vor asigura utilizarea metodelor de evaluare a zgomotului care au fost elaborate în conformitate cu raportul Conferinței Europene a Aviației Civile, Documentul 29 intitulat „Metoda standard de calculare a curbelor de zgomot în jurul aeroporturilor civile” (*Standard Method for Computing Noise Contours around Civil Airports*), ediția a 3-a.

Indicatori:

1. Impactul zgomotului produs de traficul aerian va fi descris cel puțin în funcție de indicatorii de zgomot L_{zsn} și L_{noapte} , care sunt definiți și calculați în conformitate cu anexa I la Directiva 2002/49/CE.
2. Pot fi utilizați indicatori de zgomot suplimentari care au o bază obiectivă.

Informații privind gestionarea zgomotului:

1. Situația actuală
  - 1.1. Descrierea aeroportului, inclusiv informații despre dimensiunea, localizarea, împrejurimile, volumul și componența traficului aerian.
  - 1.2. Descrierea eventualelor obiective privind mediul stabilite pentru aeroport și a contextului național. Aceasta va include o descriere a obiectivelor privind reducerea zgomotului produs de aeronave pentru aeroportul în cauză.
  - 1.3. Detalii privind curbele de zgomot pentru anii anteriori relevanți, inclusiv evaluarea numărului de persoane afectate de zgomotul produs de aeronave, realizată în conformitate cu anexa II la Directiva 2002/49/CE.
  - 1.4. O descriere a măsurilor existente și planificate pentru gestionarea zgomotului produs de aeronave deja implementate în cadrul abordării echilibrate, precum și a impactului și a contribuției acestora la situația zgomotului, prin trimitere la:
    - 1.4.1. pentru reducerea la sursă:
      - (a) informațiile privind flota actuală de aeronave și eventualele îmbunătățiri tehnologice așteptate;
      - (b) planurile specifice de înnoire a flotei;
    - 1.4.2. pentru planificarea și gestionarea utilizării terenului:
      - (a) instrumentele de planificare implementate, precum planificarea cuprinzătoare sau zonarea acustică;
      - (b) măsurile de atenuare implementate, precum coduri de construcție, programe de izolare acustică sau măsuri de reducere a zonelor de teren cu sensibilitate la zgomot;
      - (c) procesul de consultare în privința măsurilor de amenajare a terenului;
      - (d) monitorizarea modificării numărului de persoane/locuințe în zonele de teren cu sensibilitate la zgomot;
    - 1.4.3. pentru măsurile operaționale de reducere a zgomotului, în măsura în care aceste măsuri nu restricționează capacitatea unui aeroport:
      - (a) utilizarea pistelor de decolare preferențiale;
      - (b) utilizarea rutelor preferențiale din considerente ținând de zgomot;

- (c) utilizarea unor proceduri pentru reducerea zgomotului la decolare și la apropiere;
- (d) indicarea gradului în care aceste măsuri sunt reglementate prin indicatori de mediu, menționați în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 691/2010;

1.4.4. pentru restricțiile de operare:

- (a) utilizarea restricțiilor globale, precum limitarea mișcărilor sau cotele de zgomot;
- (b) utilizarea unor restricții în funcție de aeronavă, precum retragerea aeronavelor cu o marjă mică de conformitate;
- (c) utilizarea unor restricții parțiale, făcându-se o distincție între măsurile pe timp de zi și cele pe timp de noapte;

1.4.5. instrumente financiare în vigoare, precum tarife de aeroport pe criteriile de zgomot.

2. Previziuni în absența unor măsuri noi

- 2.1. Descrierea amenajărilor aeroportuare, dacă este cazul, deja aprobate și prevăzute în program, de exemplu creșterea capacității, extinderea pistelor și/sau a terminalelor, previziuni în ceea ce privește apropierea și decolarea, componența viitoare a traficului și creșterea estimate, precum și un studiu detaliat al impactului zgomotului pe care l-ar avea asupra zonei din împrejurime această creștere a capacității, extindere a pistelor sau a terminalelor și modificare a traiectelor de zbor și a rutelor de apropiere și de decolare.
- 2.2. În cazul extinderii capacității aeroportului, beneficiile aduse de această capacitate extinsă în întreaga rețea de aviație și în regiune.
- 2.3. Descrierea impactului datorat zgomotului în cazul în care nu se iau alte măsuri, precum și a măsurilor deja programate pentru atenuarea acestui impact, pentru același interval de timp.
- 2.4. Previziuni privind curbele de zgomot – inclusiv evaluarea numărului de persoane susceptibile de a fi afectate de zgomotul produs de aeronave – făcându-se distincția între zonele rezidențiale mai vechi, cele nou construite sau proiectele noi și proiectele de viitoare zone rezidențiale care au obținut deja autorizație din partea autorităților competente.
- 2.5. Evaluarea consecințelor și a costurilor posibile în cazul în care nu se ia nicio măsură pentru atenuarea impactului produs de creșterea poluării sonore – dacă se așteaptă o astfel de situație.

3. Evaluarea măsurilor suplimentare

- 3.1. Prezentarea măsurilor suplimentare disponibile și indicarea motivelor principale care au condus la alegerea lor. Descrierea măsurilor alese pentru o analiză aprofundată și informații privind rezultatul analizei eficienței din punctul de vedere al costurilor, în special în ceea ce privește costul de introducere a acestor măsuri, numărul de persoane care se preconizează să beneficieze și calendarul aferent, precum și o clasificare a eficacității globale a diverselor măsuri.
  - 3.2. O prezentare a efectelor posibile, din punctul de vedere al mediului și concurenței, ale măsurilor propuse asupra altor aeroporturi, operatori și alte părți interesate.
  - 3.3. Motivele care au dus la alegerea unei anumite soluții.
  - 3.4. Un rezumat fără caracter tehnic.
-

ANEXA II

Evaluarea eficacității din punctul de vedere al costurilor a restricțiilor de operare referitoare la zgomot

Eficacitatea din punctul de vedere al costurilor a restricțiilor de operare avute în vedere va fi evaluată ținând seama de elementele de mai jos, în măsura în care acest lucru este posibil, în termeni cuantificabili:

1. beneficiile referitoare la zgomot ale măsurilor avute în vedere, în prezent și în viitor;
2. siguranța operațiunilor aeriene, incluzând riscul aferent părților terțe;
3. capacitatea aeroportului;
4. orice efecte asupra rețelei aviatice europene.

În plus, autoritățile competente pot ține seama de următorii factori:

1. sănătatea și siguranța persoanelor care locuiesc în vecinătatea aeroportului;
2. sustenabilitatea ecologică, inclusiv relațiile de interdependență dintre zgomot și emisii;
3. orice efecte directe, indirecte sau cu efect catalizator asupra situației economiei și a locurilor de muncă.

Declarația Comisiei cu privire la revizuirea Directivei 2002/49/CE

Comisia discută cu statele membre anexa II la Directiva 2002/49/CE (metode de măsurare a zgomotului) în vederea adoptării acesteia în lunile care urmează.

Pe baza activității întreprinse în prezent de OMS în ceea ce privește metodologia de evaluare a implicațiilor pentru sănătate ale zgomotului, Comisia intenționează să revizuiască anexa III la Directiva 2002/49/CE (estimarea impactului asupra sănătății, relațiile doză-efect).

REGULAMENTUL (UE) NR. 599/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 16 aprilie 2014****de modificare a Regulamentului (CE) nr. 428/2009 al Consiliului de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului ⁽²⁾ impune ca produsele cu dublă utilizare să fie supuse unui control eficace atunci când sunt exportate din Uniune, când tranzitează teritoriul Uniunii sau când sunt livrate către o țară terță, ca rezultat al serviciilor de intermediere prestate de un intermediar rezident sau stabilit în Uniune.
- (2) Pentru a permite statelor membre și Uniunii să își respecte angajamentele internaționale, anexa I la Regulamentul (CE) nr. 428/2009 stabilește lista comună a produselor cu dublă utilizare care fac obiectul controalelor în Uniune. Deciziile privind produsele supuse controalelor se iau în cadrul Grupului Australia, al regimului de control al tehnologiei rachetelor, al Grupului furnizorilor nucleari, al Aranjamentului de la Wassenaar și al Convenției privind armele chimice.
- (3) Regulamentul (CE) nr. 428/2009 prevede ca lista produselor cu dublă utilizare prevăzută în anexa I la regulamentul respectiv să fie actualizată în conformitate cu obligațiile și angajamentele relevante, precum și cu orice modificare a acestora, pe care statele membre le-au acceptat în calitate de membre ale regimurilor internaționale de neproliferare și de control al exporturilor sau prin ratificarea tratatelor internaționale în domeniu.
- (4) Lista produselor cu dublă utilizare prevăzută în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 428/2009 trebuie să fie actualizată periodic, pentru a se asigura respectarea deplină a obligațiilor internaționale de securitate, a se garanta transparența și a se menține competitivitatea exportatorilor. Actualizarea cu întârziere a listei produselor cu dublă utilizare poate avea efecte negative asupra securității și a eforturilor internaționale de neproliferare, precum și asupra modului în care exportatorii din Uniune își desfășoară activitățile economice. În același timp, caracterul tehnic al modificărilor și faptul că aceste modificări trebuie să fie în conformitate cu deciziile luate în cadrul regimurilor internaționale de control al exporturilor înseamnă că ar trebui utilizată o procedură accelerată pentru a pune în aplicare actualizările necesare în Uniune.
- (5) Regulamentul (CE) nr. 428/2009 prevede că autorizațiile generale de export ale Uniunii sunt unul dintre cele patru tipuri de autorizații de export disponibile în temeiul regulamentului menționat. Autorizațiile generale de export ale Uniunii permit exportatorilor stabiliți în Uniune să exporte anumite produse în anumite destinații sub rezerva condițiilor prevăzute în autorizațiile respective.
- (6) Anexa II la Regulamentul (CE) nr. 428/2009 prevede autorizațiile generale de export ale Uniunii aflate în vigoare în Uniune. Având în vedere natura acestor autorizații generale de export ale Uniunii, ar putea fi necesară eliminarea din domeniul de aplicare al acestor autorizații a anumitor destinații, în special în cazul în care evoluțiile arată că tranzacțiile de export facilitate nu ar trebui să mai fie autorizate printr-o autorizație generală de export a Uniunii pentru o anumită destinație. Eliminarea unei destinații din domeniul de aplicare al unei autorizații generale de export a Uniunii nu ar trebui să împiedice un exportator să depună cerere pentru un alt tip de autorizație de export în conformitate cu dispozițiile corespunzătoare din Regulamentul (CE) nr. 428/2009.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 23 octombrie 2012 (JO C 68 E, 7.3.2014, p. 112) și Poziția în primă lectură a Consiliului din 3 martie 2014 (JO C 100, 4.4.2014, p. 6). Poziția Parlamentului European din 3 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 428/2009 al Consiliului din 5 mai 2009 de instituire a unui regim comunitar pentru controlul exporturilor, transferului, serviciilor de intermediere și tranzitului de produse cu dublă utilizare (JO L 134, 29.5.2009, p. 1).

- (7) Pentru a asigura actualizarea periodică și la timp a listei comune a produselor cu dublă utilizare în conformitate cu obligațiile și angajamentele asumate de statele membre în cadrul regimurilor internaționale de control al exporturilor, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să fie delegată Comisiei pentru modificarea anexei I la Regulamentul (CE) nr. 428/2009 în conformitate cu articolul 15 din regulamentul menționat. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți.
- (8) Pentru a permite o reacție rapidă a Uniunii la evoluțiile în ceea ce privește evaluarea sensibilității exporturilor în temeiul autorizațiilor generale de export ale Uniunii, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei pentru modificarea anexei II la Regulamentul (CE) nr. 428/2009 în ceea ce privește eliminarea unor destinații din domeniul de aplicare al autorizațiilor generale de export ale Uniunii. Având în vedere că aceste modificări ar trebui să fie efectuate numai ca răspuns la un risc potențial mai mare în ceea ce privește exporturile corespunzătoare și că utilizarea continuă a autorizațiilor generale de export pentru exporturile respective ar putea avea un efect negativ iminent asupra securității Uniunii și a statelor membre ale acesteia, Comisia poate recurge la o procedură de urgență.
- (9) Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.
- (10) Prin urmare, Regulamentul (CE) nr. 428/2009 ar trebui modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 428/2009 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 9 alineatul (1) se adaugă următoarele paragrafe:

„Pentru a asigura faptul că numai tranzacțiile cu risc redus fac obiectul autorizațiilor generale de export ale Uniunii incluse în anexele IIa-IIf, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 23a pentru a elimina destinații din domeniul de aplicare al autorizațiilor generale de export ale Uniunii, în cazul în care astfel de destinații fac obiectul unui embargou asupra armelor, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (2).

Atunci când, în cazul unui embargou asupra armelor, din motive imperative de urgență este necesară eliminarea unor anumite destinații din domeniul de aplicare al unei autorizații generale de export a Uniunii, actelor delegate adoptate în temeiul prezentului alineat li se aplică procedura prevăzută la articolul 23b.”

2. La articolul 15 se adaugă următorul alineat:

„(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 23a privind actualizarea listei de produse cu dublă utilizare prevăzută în anexa I. Actualizarea anexei I se realizează în limitele prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol. Acolo unde actualizarea anexei I vizează produse cu dublă utilizare care sunt enumerate și în anexele IIa-IIg sau în anexa IV, anexele respective se modifică în mod corespunzător.”

3. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 23a

- (1) Competența de a adopta acte delegate se conferă Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 9 alineatul (1) și la articolul 15 alineatul (3) se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 2 iulie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 9 alineatul (1) și la articolul 15 alineatul (3) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în respectiva decizie. Aceasta produce efecte începând cu ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității niciunui dintre actele delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) și cu articolul 15 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea actului respectiv către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 23b

(1) Actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol intră imediat în vigoare și se aplică atât timp cât nu se formulează nicio obiecțiune în conformitate cu alineatul (2). Notificarea unui act delegat transmisă Parlamentului European și Consiliului prezintă motivele pentru care s-a recurs la procedura de urgență.

(2) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la un act delegat în conformitate cu procedura menționată la articolul 23a alineatul (5). Într-un astfel de caz, Comisia abrogă fără întârziere actul, în urma notificării deciziei Parlamentului European sau a Consiliului de a formula obiecțiuni.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

Declarația comună a Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la revizuirea sistemului de control al exporturilor de produse cu dublă utilizare

Parlamentul European, Consiliul și Comisia recunosc importanța îmbunătățirii continue a eficacității și coerenței regimului de control al UE privind exporturile strategice, precum și a asigurării unui înalt nivel de securitate și a transparenței adecvate fără a afecta competitivitatea și comerțul legitim cu produse cu dublă utilizare.

Cele trei instituții consideră că modernizarea și sporirea convergenței sistemului sunt necesare pentru a fi la curent cu noile amenințări și cu schimbările tehnologice rapide, pentru a reduce denaturările, a crea o piață comună reală a produselor cu dublă utilizare (condiții de concurență echitabile și uniforme pentru exportatori) și a continua să reprezinte pentru țările terțe un model de control al exporturilor.

În acest scop, sunt esențiale raționalizarea procesului de actualizare a listelor de control (anexele la regulament), consolidarea evaluării riscurilor și a schimbului de informații, elaborarea unor standarde îmbunătățite pentru sectorul în cauză și reducerea diferențelor de punere în aplicare.

Parlamentul European, Consiliul și Comisia recunosc problemele legate de exportul anumitor tehnologii ale informației și comunicațiilor (TIC) care pot fi folosite pentru încălcări ale drepturilor omului și pentru subminarea securității UE, în special în componența tehnologiilor utilizate pentru supravegherea în masă, monitorizare, localizare, urmărire și cenzurare, precum și în legătură cu vulnerabilitățile programelor informatice.

Au fost inițiate consultări tehnice în această privință, inclusiv în cadrul vizitelor reciproce ale UE pe tema produselor cu dublă utilizare, al Grupului de coordonare pentru produse cu dublă utilizare și al regimurilor de control al exporturilor, și sunt întreprinse în continuare acțiuni pentru soluționarea situațiilor de urgență prin intermediul unor sancțiuni (în temeiul articolului 215 din TFUE) sau al unor măsuri naționale. Vor fi intensificate, de asemenea, eforturile de promovare a acordurilor multilaterale în contextul regimurilor de control al exporturilor și vor fi examinate opțiuni de abordare a acestei chestiuni în contextul revizuirii în curs a politicii UE privind controlul exporturilor de produse cu dublă utilizare și în contextul pregătirii unei comunicări a Comisiei. În acest cadru, cele trei instituții au luat act de faptul că, la 4 decembrie 2013, statele participante la Acordul de la Wassenaar au convenit să adopte controale asupra instrumentelor complexe de supraveghere care permit accesul neautorizat la sistemele informatice și asupra sistemelor de supraveghere a rețelei IP.

Parlamentul European, Consiliul și Comisia se angajează totodată să dezvolte în continuare mecanismul nediferențiat existent pentru produsele cu dublă utilizare care nu intră sub incidența anexei I la regulament, în vederea îmbunătățirii în continuare a sistemului de control al exporturilor și a aplicării acestuia în cadrul pieței unice europene.

Declarația Comisiei cu privire la actele delegate

În contextul prezentului regulament, Comisia reamintește angajamentul pe care și l-a asumat la punctul 15 din Acordul-cadru privind relațiile dintre Parlamentul European și Comisia Europeană de a furniza Parlamentului informații și documentație complete cu privire la reuniunile desfășurate de aceasta cu experți naționali în cadrul lucrărilor sale de pregătire a actelor delegate.

Declarația Comisiei cu privire la actualizarea regulamentului

Pentru a asigura o abordare europeană mai consecventă, mai eficientă și mai coerentă privind circulația (exporturile, transferul, serviciile de intermediere și tranzitul) bunurilor strategice, Comisia va înainta cât mai curând posibil o nouă propunere de actualizare a regulamentului.

REGULAMENTUL (UE) NR. 600/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 15 mai 2014
privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012
(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Criza financiară a adus în prim plan o serie de deficiențe legate de transparența piețelor financiare care pot contribui la efectele socio-economice negative. Creșterea transparenței este unul dintre principiile comune, menite să conducă la consolidarea sistemului financiar, așa cum se arăta și în declarația liderilor G20 de la Londra, din 2 aprilie 2009. Pentru a mări transparența și a îmbunătăți funcționarea pieței interne a instrumentelor financiare, este necesar să se instituie un nou cadru, care să stabilească cerințe uniforme în ceea ce privește transparența tranzacțiilor pe piețele instrumentelor financiare. Acest cadru ar trebui să prevadă norme detaliate pentru o gamă vastă de instrumente financiare și să completeze cerințele referitoare la transparența ordinelor și tranzacțiilor cu acțiuni, stabilite prin Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (2) Grupul la nivel înalt privind supravegherea financiară în UE, prezidat de Jacques de Larosière, a invitat Uniunea să pună la punct un set de reglementări financiare mai armonizat. În contextul viitoarei arhitecturi europene în domeniul supravegherii, Consiliul European din 18 și 19 iunie 2009 a subliniat necesitatea stabilirii unui cadru de reglementare unic la nivel european, aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă.
- (3) Prin urmare, noua legislație ar trebui să includă două instrumente legislative diferite, și anume o directivă și prezentul regulament. Împreună, cele două instrumente ar urma să formeze cadrul legal care va guverna cerințele aplicabile firmelor de investiții, piețelor reglementate și prestatorilor de servicii care au obligații de raportare. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui citit împreună cu directiva. Nevoia de a stabili un set unic de norme pentru toate instituțiile cu privire la anumite cerințe, de a evita posibilul arbitraj de reglementare și de a le oferi participanților la piață mai multă certitudine juridică și un grad mai mic de complexitate a normelor justifică utilizarea unei baze juridice care permite elaborarea unui regulament. Pentru a îndepărta și ultimele obstacole din calea bunei desfășurări a tranzacțiilor, precum și denaturările majore ale concurenței rezultate din diferențele dintre legislațiile naționale și pentru a preveni apariția unor eventuale noi obstacole și denaturări ale concurenței de acest gen, este necesar să se adopte un regulament care să impună norme uniforme, aplicabile în toate statele membre. Acest act legislativ direct aplicabil are ca obiectiv să contribuie în mod decisiv la buna

⁽¹⁾ JO C 161, 7.6.2012, p. 3.

⁽²⁾ JO C 143, 22.5.2012, p. 74.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

funcționare a pieței interne și ar trebui, în consecință, să se bazeze pe articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

- (4) Directiva 2004/39/CE a stabilit norme menite să asigure transparența pretranzacționare și posttranzacționare a tranzacțiilor cu acțiuni admise la tranzacționare pe piețe reglementate, precum și raportarea către autoritățile competente a tranzacțiilor cu instrumente financiare admise la tranzacționare pe piețe reglementate. Directiva trebuie reformată pentru a reflecta în mod corespunzător evoluțiile de pe piețele financiare, pentru a soluționa deficiențele existente și pentru a remedia lacunele ieșite la iveală, între altele, în contextul crizei financiare.
- (5) Este necesar ca dispozițiile referitoare la tranzacționare și cerințele normative în materie de transparență să ia forma unei legislații aplicabile direct tuturor firmelor de investiții, care ar trebui să respecte reguli uniforme pe toate piețele din Uniune, cu scopul de a asigura aplicarea uniformă a unui cadru legislativ unic, de a consolida încrederea în transparența piețelor din întreaga Uniune, de a reduce complexitatea normelor și costurile de punere în conformitate suportate de firmele de investiții, în special în cazul instituțiilor financiare care operează transfrontalier, și de a contribui la eliminarea denaturărilor concurenței. Adoptarea unui regulament care să asigure aplicabilitatea directă este cea mai potrivită modalitate de îndeplinire a acestor obiective în materie de reglementare și de a asigura existența unor condiții uniforme prin evitarea cerințelor naționale divergente rezultate în urma transpunerii unei directive.
- (6) Este important să se asigure faptul că tranzacționarea instrumentelor financiare se desfășoară, pe cât posibil, în locuri organizate și că toate aceste locuri sunt reglementate în mod corespunzător. În cadrul creat de Directiva 2004/39/CE au apărut unele sisteme de tranzacționare care nu au fost acoperite în mod corespunzător de regimul de reglementare. Orice sistem de tranzacționare a instrumentelor financiare, cum ar fi entitățile cunoscute în prezent ca rețele de brokeri care operează în sistem crossing, ar trebui în viitor reglementate în mod corespunzător și ar trebui autorizate în cadrul unuia dintre tipurile de locuri de tranzacționare multilaterală sau ca operator independent în condițiile stabilite în prezentul regulament și în Directiva 2014/65/UE ⁽¹⁾.
- (7) Termenii de „piață reglementată” și „sistem multilateral de tranzacționare” (MTF) ar trebui clarificați și ar trebui să fie în continuare strâns legați unul de celălalt, astfel încât să reiasă că acoperă efectiv aceleași funcții de tranzacționare organizată. Definițiile ar trebui să excludă sistemele bilaterale în cadrul cărora o firmă de investiții angajează fiecare tranzacție pe cont propriu, chiar și în calitate de contraparte care nu prezintă riscuri, interpusă între cumpărător și vânzător. Piețelor reglementate și MTF-urile nu ar trebui să li se permită să execute ordinele clienților angajând capitaluri proprii. Termenul „sisteme” include toate piețele care sunt alcătuite dintr-un ansamblu de norme și dintr-o platformă de tranzacționare, precum și cele a căror funcționare se bazează numai pe un ansamblu de norme. Piețele reglementate și MTF-urile nu sunt obligate să exploateze un sistem „tehnic” pentru compararea ordinelor și ar trebui să poată utiliza alte protocoale de tranzacționare, inclusiv sisteme în cadrul cărora utilizatorii au posibilitatea de a tranzacționa contrar cotațiilor pe care le solicită de la mai mulți furnizori. O piață care se compune doar dintr-un ansamblu de norme care reglementează aspectele legate de acceptarea de membri, de acceptarea instrumentelor la tranzacționare, de tranzacțiile dintre membri, de raportarea tranzacțiilor și, după caz, de obligațiile de transparență este o piață reglementată sau un MTF în sensul prezentului regulament, iar tranzacțiile încheiate în conformitate cu aceste norme sunt considerate ca fiind încheiate în temeiul unui sistem de piață reglementată sau al unui MTF. Expresia „interese de cumpărare sau de vânzare” trebuie înțeleasă în sens larg, ca incluzând ordinele, cotațiile și exprimarea interesului.

Una dintre cerințele importante este obligația ca interesele să fie reunite în sistem prin norme nediscreționare stabilite de operatorul sistemului. Această cerință implică faptul că această reunire se efectuează conform normelor sistemului sau în cadrul protocoalelor sau procedurilor sale operaționale interne (inclusiv al procedurilor informatice). Prin „norme nediscreționare” se înțeleg normele care nu lasă pieței reglementate, operatorului de piață firmei de investiții care operează un MTF nicio marjă de intervenție discreționară asupra interacțiunii intereselor exprimate. Definițiile impun ca aceste interese să fie reunite astfel încât confruntarea lor să conducă la un contract, ceea ce survine dacă executarea are loc în conformitate cu normele sistemului sau cu protocoalele sau procedurile sale operaționale interne.

- (8) Pentru a crește transparența și eficiența piețelor financiare ale Uniunii și pentru a asigura condiții egale de concurență pentru diferitele locuri care oferă servicii de tranzacționare multilaterale este necesar să se introducă o nouă categorie de loc de tranzacționare, acea de sistem organizat de tranzacționare (OTF) pentru obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate, și să se asigure că acesta este reglementat în mod corespunzător și că aplică norme nediscriminatorii pentru accesul la sistem. Definiția pentru această categorie este generală, astfel încât să poată include, în prezent și în viitor, toate tipurile de executare și desfășurare organizată a tranzacțiilor care nu corespund funcțiilor sau specificațiilor prevăzute de reglementări pentru locurile de tranzacționare existente. În consecință, se impune aplicarea unor cerințe organizaționale și a unor reguli de transparență adecvate, care să permită descoperirea eficientă a prețurilor. Noua categorie include

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (a se vedea pagina 349 din prezentul Jurnal Oficial).

sistemele de încrucișare a ordinelor, care pot fi descrise ca sisteme electronice de corelare la nivel intern, exploatare de firme de investiții, care execută ordinele unor clienți încrucișându-le cu cele ale altor clienți. Noua categorie cuprinde și sisteme eligibile pentru tranzacționarea instrumentelor financiare derivate eligibile pentru compensare și suficient de lichide.

Ea nu ar trebui să includă sistemele în care nu are loc o executare sau organizare reală a tranzacțiilor, cum ar fi panourile de afișaj utilizate pentru promovarea publicitară a intereselor de vânzare și cumpărare, alte entități care agregă sau grupează interese potențiale de vânzare sau cumpărare, servicii electronice de confirmare posttranzacționare sau comprimarea portofoliilor, care atenuează riscurile neasociate pieței din actualele portofolii de instrumente financiare derivate fără a modifica riscul de piață al portofoliilor. Comprimarea portofoliului poate fi asigurată de o serie de firme care nu sunt reglementate ca atare de prezentul regulament sau de Directiva 2014/65/UE, cum ar fi contrapărțile centrale (CPC) sau registrele centrale, precum și de firmele de investiții sau de operatorii de piață. Este necesar să se precizeze faptul că, în cazul în care firme de investiții și operatori de piață efectuează comprimări de portofolii, anumite dispoziții din prezentul regulament și din Directiva 2014/65/UE nu se aplică în raport cu comprimarea portofoliilor. Întrucât depozitarii centrali de valori mobiliare (CSD) vor face obiectul aceluiași cerințe ca firmele de investiții atunci când prestează anumite servicii de investiții sau desfășoară anumite activități de investiții, dispozițiile prezentului regulament și ale Directivei 2014/65/UE nu ar trebui să li se aplice firmelor care nu intră sub incidența respectivelor acte atunci când efectuează comprimări de portofolii.

- (9) Această nouă categorie, numită OTF, va completa tipurile existente de locuri de tranzacționare. În timp ce piețele reglementate și MTF-urile au norme nediscreționare privind executarea tranzacțiilor, operatorul unui OTF ar trebui să procedeze la executarea ordinelor pe bază discreționară, sub rezerva unor cerințe referitoare la transparența pretranzacționare, acolo unde este cazul, precum și a obligațiilor de bună execuție. În consecință, tranzacțiilor încheiate în cadrul unui OTF exploatat de o firmă de investiții sau de un operator de piață ar trebui să li se aplice obligații legate de conduita profesională, buna execuție și tratarea ordinelor clienților. În plus, orice operator de piață autorizat să exploateze un OTF ar trebui să respecte capitolul 1 din Directiva 2014/65/UE privind condițiile și procedurile de autorizare aplicabile firmelor de investiții. Firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează un OTF ar trebui să poată exercita competențe discreționare la două niveluri diferite: în primul rând, atunci când decide să plaseze un ordin într-un OTF sau să îl retragă din nou și în al doilea rând, atunci când decide să nu coreleze un anumit ordin cu ordinele disponibile în sistem la un moment dat, cu condiția ca aceasta să fie în conformitate cu instrucțiunile specifice primite de la clienți și cu obligațiile de bună execuție.

Pentru sistemul care încrucișează ordinele clienților, operatorul ar trebui să poată decide dacă, în ce moment și în ce măsură dorește să coreleze două sau mai multe ordine în cadrul sistemului. În conformitate cu articolul 20 alineatele (1), (2), (4) și (5) din Directiva 2014/65/UE și fără a aduce atingere articolului 20 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE, firma ar trebui să poată facilita negocierea dintre clienți, astfel încât să reunească două sau mai multe interese de tranzacționare, potențial compatibile, în cadrul unei tranzacții. La ambele niveluri discreționare, operatorul de OTF trebuie să își respecte obligațiile ce îi revin în temeiul articolelor 18 și 27 din Directiva 2014/65/UE. Operatorul de piață sau firma de investiții care exploatează un OTF ar trebui să le explice în mod clar utilizatorilor locul de tranzacționare cum își va exercita competențele discreționare. Având în vedere că un OTF constituie o adevărată platformă de tranzacționare, operatorul platformei ar trebui să fie neutru. Așadar, firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează OTF ar trebui să facă obiectul unor cerințe legate de executarea nediscriminatorie, și nici firma de investiții, nici operatorul de piață care exploatează OTF și nici o altă entitate care face parte din același grup sau din aceeași persoană juridică din care face parte firma de investiții sau operatorul de piață nu ar trebui să aibă permisiunea de a executa ordine ale clienților în cadrul unui OTF angajând capitalul său propriu.

În vederea facilitării executării unuia sau mai multor ordine din partea clienților referitoare la obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate care nu au fost declarate ca făcând obiectul obligației de compensare în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, unui operator OTF îi este permisă utilizarea „tranzacționării simultane pe cont propriu” în sensul Directivei 2014/65/UE, cu condiția aprobării de către client a acestui proces. În ceea ce privește instrumentele de datorie suverană pentru care nu există o piață lichidă, o firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un OTF ar trebui să poată iniția tranzacții pe cont propriu cu excepția tranzacționărilor simultane pe cont propriu. Atunci când se utilizează tranzacționări simultane pe cont propriu, trebuie să se respecte toate cerințele de transparență pretranzacționare și posttranzacționare, precum și toate obligațiile de bună execuție. Operatorul OTF sau orice entitate care face parte din același grup sau din aceeași persoană juridică din care face parte firma de investiții sau operatorul de piață nu ar trebui să acționeze ca operator independent în OTF pe care îl exploatează. Mai mult, operatorul unui OTF ar trebui să fie supus aceluiași obligații precum un MTF în ceea ce privește buna gestionare a potențialelor conflicte de interese.

- (10) Activitățile organizate de tranzacționare ar trebui să se desfășoare în locuri reglementate și să fie complet transparente, atât înainte, cât și după tranzacționare. Așadar, cerințele legate de transparență, calibrate corespunzător, trebuie să se aplice tuturor tipurilor de locuri de tranzacționare și tuturor instrumentelor financiare tranzacționate în cadrul acestora.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

- (11) Pentru a asigura desfășurarea unui volum mai mare de tranzacții în locurile de tranzacționare reglementate și de către operatorii independenți, în prezentul regulament ar trebui să se introducă, pentru firmele de investiții, o obligație de tranzacționare a acțiunilor admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Potrivit acestei obligații de tranzacționare, firmele de investiții sunt obligate să întreprindă toate tranzacțiile, inclusiv cele pe cont propriu și cele realizate la executarea ordinelor clienților pe o piață reglementată, printr-un MTF, printr-un operator independent sau într-un loc de tranzacționare echivalent dintr-o țară terță. Cu toate acestea, dacă există un motiv legitim, ar trebui prevăzută o excepție de la această obligație de tranzacționare. Astfel de motive legitime pot apărea atunci când tranzacțiile sunt nesistematice, ad-hoc, neregulate și sporadice sau sunt de natură tehnică, precum renunțările, care nu contribuie la procesul de descoperire a prețului. O astfel de excepție de la această obligație de tranzacționare nu ar trebui utilizată pentru eludarea restricțiilor ce vizează utilizarea derogării de la prețul de referință și a derogării de la prețul negociat sau pentru exploatarea unei rețele de brokeri care operează în sistem crossing sau a unui alt sistem de încrucișare.

Posibilitatea de a realiza tranzacțiile printr-un operator independent nu aduce atingere regimului prevăzut în prezentul regulament cu privire la operatorii independenți. Se urmărește ca, atunci când firma de investiții îndeplinește criteriile aplicabile specificate în prezentul regulament, pentru a putea fi considerată operator independent pentru acțiunea respectivă, tranzacția să poată fi realizată în modul menționat. Dacă, însă, nu este considerată operator independent pentru acțiunea în cauză, firma de investiții ar trebui totuși să poată realiza tranzacția printr-un alt operator independent, atunci când acest lucru este în concordanță cu obligațiile de bună execuție ce îi revin și această opțiune îi este disponibilă. De asemenea, pentru a asigura reglementarea corespunzătoare a tranzacționărilor multilaterale cu acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare similare, o firmă de investiții care exploatează un sistem de corelare la nivel intern pe bază multilaterală ar trebui să fie autorizată ca MTF. Ar trebui precizat faptul că dispozițiile privind buna execuție stabilite în Directiva 2014/65/UE ar trebui aplicate astfel încât să nu aducă atingere obligațiilor de tranzacționare ce decurg din prezentul regulament.

- (12) Tranzacționarea certificatelor de depozit, a fondurilor tranzacționate la bursă, a certificatelor, a instrumentelor financiare similare și a altor acțiuni decât cele admise la tranzacționare pe o piață reglementată are loc în general în același mod și îndeplinește un scop economic aproape identic cu cel al tranzacționării acțiunilor admise la tranzacționare pe o piață reglementată. Așadar, dispozițiile în materie de transparență aplicabile acțiunilor admise la tranzacționare pe piețe reglementate ar trebui extinse și în ceea ce privește aceste instrumente financiare.
- (13) Cu toate că, în principiu, se admite necesitatea unui sistem de derogări de la cerințele de transparență pretranzacționare pentru a sprijini funcționarea eficientă a piețelor, dispozițiile în materie de derogare aplicabile cu privire la acțiuni în temeiul Directivei 2004/39/CE și al Regulamentului (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei⁽¹⁾ trebuie analizate pentru a se stabili dacă mai sunt adecvate în ceea ce privește sfera de aplicare și condițiile aplicabile. Pentru a asigura aplicarea uniformă a derogărilor de la cerințele de transparență pretranzacționare în ceea ce privește acțiunile și eventual și alte instrumente financiare similare și produse altele decât acțiunile, pentru modele de piață și tipuri și volume de ordine specifice, Autoritatea Europeană de Supraveghere (Autoritatea pentru Valori Mobiliare și Piețe), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ („ESMA”), ar trebui să evalueze compatibilitatea solicitărilor individuale de aplicare a derogărilor cu regulile prevăzute în prezentul regulament și în actele delegate prevăzute în prezentul regulament. Evaluarea ESMA ar trebui să ia forma unui aviz, în conformitate cu articolul 29 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. În plus, ESMA ar trebui să analizeze derogările existente pentru acțiuni într-un interval de timp adecvat și să stabilească, conform aceleiași proceduri, dacă acestea respectă în continuare dispozițiile prezentului regulament și ale actelor delegate viitoare prevăzute în prezentul regulament.
- (14) Criza financiară a evidențiat o serie de deficiențe legate de modul în care se pun la dispoziția participanților la piață informații referitoare la posibilitățile de tranzacționare și la prețurile instrumentelor financiare altele decât acțiunile, mai exact în ceea ce privește momentul ales, granularitatea, accesul egal și fiabilitatea. Este necesar să se introducă cerințe bine plasate în timp de transparență pretranzacționare și posttranzacționare, care să țină cont de diferitele caracteristici și structuri de piață ale anumitor tipuri de instrumente financiare, altele decât acțiunile, și să fie calibrate pentru diferite tipuri de sisteme de tranzacționare, inclusiv sisteme pe bază de registru de ordine sau pe bază de cotații, sisteme hibride, sisteme de tranzacționare cu licitație periodică și sisteme de tranzacționare vocale. Pentru a crea un cadru solid în materie de transparență pentru toate instrumentele financiare relevante, aceste cerințe ar trebui să se aplice obligațiunilor, produselor financiare structurate, certificatelor de emisii și instrumentelor financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Prin urmare, derogările de la cerințele de transparență pretranzacționare și adaptările cerințelor în legătură cu publicarea decalată ar trebui să fie disponibile numai în anumite cazuri stabilite.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind obligațiile întreprinderilor de investiții de păstrare a evidenței și înregistrărilor, raportarea tranzacțiilor, transparența pieței, admiterea de instrumente financiare în tranzacții și definiția termenilor în sensul directivei în cauză (JO L 241, 2.9.2006, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității Europene de Supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

- (15) Este necesar să se introducă un nivel adecvat de transparență în tranzacționare pe piețele de obligațiuni, produse financiare structurate și instrumente financiare derivate, pentru a facilita evaluarea produselor și eficiența formării prețurilor. Produsele financiare structurate ar trebui să includă în special titluri garantate de active conform definiției de la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (CE) nr. 809/2004 al Comisiei ⁽¹⁾, care cuprind, printre altele, obligațiuni garantate cu active.
- (16) Pentru a asigura uniformitatea condițiilor aplicabile diferitelor locuri de tranzacționare, ar trebui ca aceleași cerințe de transparență pretranzacționare și posttranzacționare să se aplice tuturor tipurilor de locuri de tranzacționare. Cerințele de transparență ar trebui să fie calibrate pentru diferite tipuri de instrumente financiare, inclusiv titluri de capital, obligațiuni și instrumente financiare derivate, ținând cont de interesele investitorilor și ale emitenților, inclusiv ale emitenților de obligațiuni de stat, și de lichiditatea pieței. Cerințele ar trebui calibrate pentru diferite tipuri de tranzacționare, inclusiv sisteme pe bază de ordine sau de cotații, cum ar fi sistemele de tip „cerere de ofertă”, precum și sisteme de brokeraj hibride sau vocale și ele ar trebui, de asemenea, să țină cont de mărimea tranzacțiilor, inclusiv de cifra de afaceri și de alte criterii pertinente.
- (17) Pentru a evita un eventual impact negativ asupra procesului de formare a prețurilor, este necesar să se introducă un mecanism adecvat de plafonare a volumului pentru ordinele plasate în sisteme care se bazează pe o metodologie de tranzacționare conform căreia prețul este determinat în funcție de un preț de referință, precum și pentru anumite tranzacții negociate. Acest mecanism ar trebui să aibă un dublu plafon: un plafon pentru volum aplicat fiecărui loc de tranzacționare care utilizează aceste derogări, astfel încât în fiecare loc de tranzacționare să poată fi realizat numai un anumit procentaj din tranzacții, precum și un plafon general pentru volum, a cărui depășire ar conduce la suspendarea utilizării acestor derogări la nivelul întregii Uniuni. Referitor la tranzacțiile negociate, acest mecanism ar trebui să se aplice doar tranzacțiilor realizate în cadrul actualului spread ponderat la volum reflectat în registrul de ordine sau în cotațiile formatorilor de piață din locul de tranzacționare care exploatează sistemul respectiv. Ar trebui să excludă tranzacțiile negociate cu acțiuni nelichide, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare și tranzacțiile care fac obiectul altor condiții decât prețul curent al pieței, întrucât nu contribuie la procesul de formare a prețurilor.
- (18) Pentru a garanta că tranzacțiile efectuate extrabursier nu pun în pericol descoperirea eficientă a prețurilor sau condițiile de concurență echitabile și transparente dintre modalitățile de tranzacționare, ar trebui să se aplice cerințe adecvate de transparență pretranzacționare firmelor de investiții care efectuează pe cont propriu tranzacții cu instrumente financiare extrabursiere, în măsura în care acest demers are loc în calitatea lor de operatori independenți i pentru acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare pentru care există o piață lichidă și pentru obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate care se tranzacționează într-un loc de tranzacționare și pentru care există o piață lichidă.
- (19) O firmă de investiții care execută ordinele clienților angajându-și capitalurile proprii ar trebui considerată operator independent, cu excepția cazului în care tranzacțiile se desfășoară în afara unui loc de tranzacționare în mod ocazional, *ad hoc* sau neregulat. Astfel, operatorii independenți ar trebui definiți ca firme de investiții care, în mod organizat, frecvent, sistematic și substanțial, tranzacționează pe cont propriu, executând ordinele clienților în afara unui loc de tranzacționare. Cerințele din prezentul regulament referitoare la operatorii independenți ar trebui să se aplice firmelor de investiții doar în raport cu fiecare instrument financiar în parte, de exemplu, la nivel de cod ISIN, în care acestea sunt operatori independenți. Pentru a asigura aplicarea obiectivă și efectivă a definiției operatorilor independenți în cazul firmelor de investiții, ar trebui să existe pentru operatorii independenți un prag prestabilit, care să specifice cu exactitate ce se înțelege prin mod frecvent, sistematic și substanțial.
- (20) Spre deosebire de un sistem organizat de tranzacționare, care este un sistem sau mecanism în cadrul căruia interacționează multiple interese de vânzare și cumpărare ale unor terțe părți, un operator independent nu ar trebui să fie autorizat să reunească interese de vânzare și cumpărare ale unor terțe părți. De exemplu, o așa-numită platformă cu o singură entitate care tranzacționează, în cadrul căreia tranzacționarea are întotdeauna loc cu o singură firmă de investiții, ar trebui considerată drept operator independent, cu condiția să respecte cerințele incluse în prezentul regulament. Cu toate acestea, o așa-numită platformă care reunește mai multe entități care tranzacționează și care interacționează pentru același instrument financiar nu ar trebui considerată drept operator independent.
- (21) Operatorii independenți ar trebui să poată decide, în funcție de politica lor comercială și în mod obiectiv și nediscriminatoriu, căror clienți le acordă acces la cotațiile lor, făcând distincția între diferitele categorii de clienți și ar trebui să aibă și dreptul să țină seama de distincțiile dintre clienți, de exemplu în legătură cu riscul de credit. Operatorii independenți nu ar trebui să fie obligați să publice cotații ferme, să execute ordinele clienților și să

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 809/2004 al Comisiei din 29 aprilie 2004 de punere în aplicare a Directivei 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește informațiile conținute în prospectele, structura prospectelor, includerea de informații prin trimiteri, publicarea prospectelor și difuzarea comunicatelor cu caracter publicitar (JO L 149, 30.4.2004, p. 1).

acorde acces la cotațiile lor pentru tranzacțiile de capital care depășesc mărimea standard de piață și pentru alte tranzacții decât cele de capital care depășesc mărimea specifică instrumentului financiar respectiv. Respectarea de către operatorii independenți a obligațiilor lor ar trebui să fie verificată de către autoritățile competente cărora ar trebui să li se pună la dispoziție informațiile de care au nevoie în acest scop.

- (22) Prezentul regulament nu își propune să impună aplicarea de norme de transparență pretranzacționare în cazul tranzacțiilor extrabursiere (OTC), altele decât cele desfășurate printr-un operator independent.
- (23) Utilizatorii ar trebui să aibă acces imediat și ușor la datele despre piață, într-un format cât mai dezagregat, care să le permită investitorilor și furnizorilor de servicii de date ai acestora să adapteze cât mai mult posibil soluțiile oferite. Așadar, datele privind transparența pretranzacționare și posttranzacționare ar trebui puse la dispoziția publicului într-un mod „degrupat”, pentru a reduce costurile participanților la piață care achiziționează date.
- (24) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ ar trebui să se aplice integral în ceea ce privește schimburile, transmiterea și prelucrarea de către statele membre și ESMA a datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament, în special al titlului IV.
- (25) Având în vedere acordul la care au ajuns părțile în cadrul summitului G20 de la Pittsburgh din 25 septembrie 2009 cu privire la desfășurarea tranzacțiilor cu contracte pe instrumente financiare derivate extrabursiere standardizate în cadrul piețelor bursiere sau al platformelor de tranzacționare electronice, acolo unde este cazul, ar trebui definită o procedură normativă formală de autorizare a tranzacțiilor între contrapărți financiare și contrapărți nefinanciare de mari dimensiuni, pentru toate instrumentele financiare derivate considerate a fi eligibile pentru compensare, care sunt suficient de lichide pentru a avea loc în locuri de tranzacționare care fac obiectul unor reglementări comparabile și care le permit participanților să efectueze tranzacții cu mai multe contrapărți. În evaluarea nivelului suficient de lichiditate ar trebui să se țină cont de caracteristicile pieței la nivel național, inclusiv de elemente precum numărul și tipul participanților de pe o anumită piață, precum și de caracteristicile tranzacțiilor, cum ar fi dimensiunea și frecvența tranzacțiilor pe piața respectivă.

Piața lichidă a unei anumite clase de instrumente financiare derivate va fi caracterizată printr-un număr mare de participanți activi pe piață, inclusiv un mix adecvat de furnizori de lichiditate și de beneficiari de lichiditate, în raport cu numărul de produse tranzacționate, care execută tranzacții frecvent, cu produse a căror mărime este sub nivelul considerat înalt. O astfel de activitate pe piață ar trebui să fie indicată de un număr mare de cereri și oferte în așteptare pentru instrumentul financiar derivat relevant care să ducă la un spread mic pentru tranzacțiile de dimensiuni de piață normale. Evaluarea unei lichidități suficiente ar trebui să recunoască faptul că lichiditatea unui instrument financiar derivat poate să varieze substanțial în funcție de condițiile pieței și de ciclul de viață al instrumentului.

- (26) Date fiind, pe de o parte, acordul la care au ajuns părțile în cadrul summitului G20 de la Pittsburgh din 25 septembrie 2009 cu privire la desfășurarea tranzacțiilor cu contracte pe instrumente financiare derivate extrabursiere standardizate în cadrul piețelor bursiere sau al platformelor de tranzacționare electronice, acolo unde este cazul și, pe de altă parte, gradul de lichiditate relativ mai scăzut al diverselor instrumente financiare derivate extrabursiere, se impune să se prevadă o gamă corespunzătoare de locuri de tranzacționare în care să aibă loc tranzacții în baza angajamentelor asumate. Toate locurile eligibile ar trebui să facă obiectul unor cerințe normative strâns aliniate în ceea ce privește aspectele organizaționale și operaționale, mecanismele de reducere a conflictelor de interese, supravegherea tuturor activităților de tranzacționare, transparența pretranzacționare și posttranzacționare calibrată în funcție de instrumentele financiare și de tipul de sistem de tranzacționare, permițând interacțiunea multiplelor interese de tranzacționare ale terțelor părți. Pentru a îmbunătăți lichiditatea și condițiile de execuție, ar trebui totuși să se prevadă posibilitatea operatorilor din diversele locuri de tranzacționare de a organiza tranzacții în baza acestui angajament între multiple părți terțe, în mod discreționar.
- (27) Obligația de a încheia tranzacții cu instrumente financiare derivate aparținând unei clase de instrumente financiare derivate care a fost declarată ca făcând obiectul obligației de tranzacționare pe o piață reglementată, un MTF, un OTF sau într-un loc de tranzacționare dintr-o țară terță nu ar trebui să se aplice părților componente ale serviciilor de reducere a riscurilor posttranzacționare neformatoare de prețuri care atenuează riscurile neasociate pieței din portofolii de instrumente financiare derivate, inclusiv portofoliile existente de instrumente financiare derivate extrabursiere, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012, fără a modifica riscul de piață al portofoliilor. În plus, deși este oportun să se prevadă dispoziții specifice pentru comprimarea portofoliilor, prezentul regulament nu are ca scop să prevină utilizarea altor servicii de reducere a riscurilor posttranzacționare.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (28) Obligația de tranzacționare stabilită pentru aceste instrumente derivate ar trebui să permită o concurență eficientă între locuri de tranzacționare eligibile. Ca atare, aceste locuri de tranzacționare nu ar trebui să aibă posibilitatea de a pretinde drepturi exclusive în raport cu instrumente financiare derivate supuse acestei obligații de tranzacționare care să împiedice alte locuri de tranzacționare să ofere tranzacții cu instrumentele financiare respective. Pentru a favoriza o concurență reală între locurile de tranzacționare în ceea ce privește instrumentele financiare derivate, este esențial ca acestea să aibă acces nediscriminatoriu și transparent la CPC. Accesul nediscriminatoriu la CPC ar trebui să însemne că un loc de tranzacționare are dreptul la tratament nediscriminatoriu în ceea ce privește modul în care sunt tratate contractele tranzacționate pe platforma sa în ceea ce privește cerințele în materie de garanții, compensarea contractelor echivalente din punct de vedere economic, apelurile în marjă încrucișate cu contracte corelate compensate de aceeași CPC și tarifele de compensare nediscriminatorii.
- (29) Competențele autorităților competente ar trebui completate de un mecanism explicit de interdicere sau restricționare a comercializării, distribuției și vânzării de instrumente financiare sau de depozite structurate care generează motive grave de îngrijorare cu privire la protecția investitorilor, buna funcționare și integritatea piețelor financiare ori de mărfuri sau stabilitatea întregului sistem financiar sau al unei părți din acesta, alături de competențe corespunzătoare în materie de coordonare și intervenție pentru ESMA sau, pentru depozitele structurate, pentru Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾. Exercitarea acestor competențe de către autoritățile competente și, în cazuri excepționale, de către ESMA sau ABE ar trebui să depindă de îndeplinirea unor condiții specifice. Dacă respectivele condiții sunt îndeplinite, autoritatea competentă sau, în cazuri excepționale, ESMA sau ABE ar trebui să aibă competența de a impune o interdicție sau o restricție din motive prudentiale înainte de comercializarea, distribuirea sau vânzarea unui instrument financiar sau a unui depozit structurat către clienți.

Aceste competențe nu implică cerința de a introduce sau a aplica o aprobare ori o autorizare de produs de către autoritatea competentă, ESMA sau ABE și nici nu scutesc firmele de investiții de responsabilitatea de a respecta toate cerințele relevante prevăzute în prezentul regulament și în Directiva 2014/65/UE. Se impune includerea funcționării corecte și a integrității piețelor de mărfuri drept criteriu de intervenție a autorităților competente cu scopul de a permite luarea de măsuri care să contracareze posibilele externalități negative de pe piețele de mărfuri cauzate de activitățile de pe piețele financiare. Acest lucru este valabil mai ales pe piețele produselor agricole al căror scop este să asigure aprovizionarea populației în condiții sigure cu produse agricole. În aceste cazuri, măsurile ar trebui să fie coordonate cu autoritățile competente pentru piețele de mărfuri vizate.

- (30) Autoritățile competente ar trebui să comunice ESMA detalii cu privire la orice solicitare de reducere a unei poziții în raport cu un contract pe instrumente financiare derivate, a oricăror limite punctuale sau limite ale pozițiilor ex ante, pentru o mai bună coordonare și convergență în modul de aplicare a acestor competențe. Datele esențiale cu privire la limitele pozițiilor *ex ante* aplicate de o autoritate competentă ar trebui publicate pe site-ul de internet al ESMA.
- (31) ESMA ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita de la orice persoană informații cu privire la poziția sa în raport cu un contract derivat, de a cere reducerea poziției și de a limita posibilitatea unor persoane de a realiza tranzacții individuale cu instrumente financiare derivate pe mărfuri. ESMA ar trebui să informeze apoi autoritățile competente relevante în legătură cu măsurile pe care le propune și să facă publice aceste măsuri.
- (32) Detaliile referitoare la tranzacțiile cu instrumente financiare ar trebui comunicate autorităților competente pentru ca acestea să poată să detecteze și să investigheze eventualele cazuri de abuz de piață și să monitorizeze funcționarea corectă și organizată a piețelor și activitățile firmelor de investiții. Domeniul de aplicare al supravegherii respective cuprinde toate instrumentele financiare tranzacționate într-un loc de tranzacționare și instrumentele financiare care au ca activ suport un instrument financiar tranzacționat într-un loc de tranzacționare sau un index ori un coș compus din instrumente financiare tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Obligația ar trebui să se aplice indiferent dacă astfel de tranzacții cu oricare dintre aceste instrumente financiare au fost sau nu efectuate într-un loc de tranzacționare. Pentru a evita impunerea de sarcini administrative inutile firmelor de investiții, instrumentele financiare care nu prezintă riscul de a face obiectul unor abuzuri de piață ar trebui scutite de obligația de raportare. Rapoartele ar trebui să folosească un identificator al persoanelor juridice în conformitate cu angajamentele G20. ESMA ar trebui să prezinte Comisiei un raport privind funcționarea acestor raportări către autoritățile competente iar Comisia ar trebui să ia măsuri pentru a propune modificări, dacă este cazul.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (33) Operatorul unui loc de tranzacționare ar trebui să ofere autorității sale competente date de referință relevante despre instrumentul financiar. Aceste notificări urmează să fie transmise de autoritățile competente, fără întârziere, către ESMA, care ar trebui să le publice imediat pe site-ul său de internet, pentru a le permite ESMA și autorităților competente să utilizeze, să analizeze și să facă schimb de rapoarte privind tranzacțiile.
- (34) Pentru a-și îndeplini rolul de instrumente de monitorizare a pieței, rapoartele privind tranzacțiile ar trebui să identifice persoana care a luat decizia de a investi, precum și pe cele responsabile de executarea acesteia. Pe lângă regimul de transparență prevăzut în Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, evaluarea vânzărilor în lipsă oferă informații suplimentare utile care permit autorităților competente să monitorizeze nivelurile de vânzare în lipsă. Autoritățile competente trebuie să aibă acces deplin la evidențe în orice etapă de executare a ordinului, începând cu decizia inițială de tranzacționare și până la execuție. Așadar, firmele de investiții ar trebui să țină evidența tuturor ordinelor și a tuturor tranzacțiilor lor cu instrumente financiare, iar operatorii de platforme au obligația de a ține evidența tuturor ordinelor intrate în sistemele lor. ESMA ar trebui să coordoneze schimbul de informații dintre autoritățile competente pentru a se asigura că au acces la evidențele referitoare la tranzacții și ordine cu instrumente financiare aflate sub supravegherea acestora, inclusiv la cele care au avut loc pe platforme care funcționează în afara teritoriului lor.
- (35) Ar trebui să se evite dubla raportare a acelorași informații. Rapoartele transmise registrelor centrale de tranzacții recunoscute sau înregistrate conform Regulamentului (UE) nr. 648/2012 pentru instrumentele financiare relevante, care conțin toate informațiile solicitate în scopul raportării cu privire la tranzacțiile efectuate, nu ar trebui transmise autorităților competente, deoarece registrele centrale de tranzacții sunt cele care ar trebui să facă acest lucru. Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ar trebui modificat în acest sens.
- (36) Schimbul sau transmiterea de informații de către autoritățile competente ar trebui să se facă în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE. Schimbul sau transmiterea de informații de către ESMA ar trebui să se facă în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 45/2001, care ar trebui să se aplice integral prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament.
- (37) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 prevede criteriile conform cărora anumite clase de instrumente financiare derivate extrabursiere ar trebui supuse obligației de compensare. Regulamentul în cauză prevede măsuri de combatere a denaturărilor concurenței prin impunerea accesului nediscriminatoriu la CPC care oferă servicii de compensare pentru instrumente financiare derivate extrabursiere în locurile de tranzacționare și a accesului nediscriminatoriu la fluxuri de date ale locurilor de tranzacționare pentru CPC care oferă servicii de compensare a instrumentelor financiare derivate extrabursiere. Deoarece instrumentele financiare derivate extrabursiere se definesc ca fiind contracte derivate a căror execuție nu are loc pe piețe reglementate, este nevoie să se introducă cerințe similare pentru piețele reglementate în temeiul prezentului regulament. Instrumentele financiare derivate tranzacționate pe piețe reglementate ar trebui, la rândul lor, să fie compensate central.
- (38) Pe lângă cerințele Directivei 2004/39/CE și ale Directivei 2014/65/UE prin care se interzice statelor membre să restricționeze fără motiv accesul la infrastructura posttranzacționare, cum ar fi sistemele de CPC și de decontare, este necesar ca prezentul regulament să elimine și alte bariere comerciale care pot fi folosite pentru a preveni concurența în sectorul compensării instrumentelor financiare. Pentru a se evita practicile discriminatorii, CPC ar trebui să accepte să compenseze tranzacții executate în diferite locuri de tranzacționare, în măsura în care acestea din urmă respectă cerințele operaționale și tehnice stabilite de CPC, inclusiv cerințele privind gestionarea riscurilor. Accesul ar trebui acordat de către o CPC numai dacă se respectă anumite criterii de acces specificate în standardele tehnice de reglementare. În cazul CPC nou-înființate care, la momentul intrării în vigoare a prezentului regulament, sunt autorizate sau recunoscute de mai puțin de trei ani în ceea ce privește valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare, autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a aproba o perioadă de tranziție de maximum doi ani și jumătate înainte ca acestea să fie expuse la un acces deplin și nediscriminatoriu în legătură cu valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare. Cu toate acestea, dacă decide să se prevaleze de regimul de tranziție, o CPC nu ar trebui să poată beneficia de drepturile de acces la locurile de tranzacționare în temeiul prezentului regulament pe durata regimului de tranziție. Mai mult, pe durata regimului de tranziție, niciun loc de tranzacționare cu legături strânse cu respectiva CPC nu ar trebui să poată beneficia de drepturile de acces la o CPC în temeiul prezentului regulament.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 privind vânzarea în lipsă și anumite aspecte ale swapurilor pe riscul de credit (JO L 86, 24.3.2012, p. 1).

- (39) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 stabilește condițiile în care ar trebui să se acorde accesul nediscriminatoriu între CPC-uri și locurile de tranzacționare în ceea ce privește instrumentele financiare derivate extrabursiere. Regulamentul (UE) nr. 648/2012 definește instrumentele financiare derivate extrabursiere ca fiind instrumente financiare derivate a căror executare nu are loc pe o piață reglementată sau pe o piață dintr-o țară terță considerată a fi echivalentă cu o piață reglementată în conformitate cu articolul 19 alineatul (6) din Directiva 2004/39/CE. Pentru a evita eventualele lacune sau suprapuneri și pentru a asigura consecvența dintre Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și prezentul regulament, cerințele prevăzute în prezentul regulament referitoare la accesul nediscriminatoriu dintre CPC și locurile de tranzacționare se aplică instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe piețe reglementate sau pe o piață dintr-o țară terță considerată echivalentă cu o piață reglementată în conformitate cu Directiva 2014/65/UE, precum și tuturor instrumentelor financiare nederivate.
- (40) Locurile de tranzacționare ar trebui să aibă obligația de a oferi acces și fluxuri de date (feeduri), în mod transparent și nediscriminatoriu, CPC care doresc să compenseze tranzacții executate într-un loc de tranzacționare. Totuși, acest lucru nu ar trebui să facă necesară utilizarea acordurilor de interoperabilitate pentru compensarea tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate și nici să genereze fragmentarea lichidității într-un mod care să pună în pericol funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor. Accesul ar trebui interzis de un loc de tranzacționare numai dacă nu se respectă anumite criterii de acces specificate în standardele tehnice de reglementare. Referitor la instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă, ar fi disproporționat să se impună locurilor de tranzacționare mai mici, în special celor cu legături strânse cu CPC, să se conformeze imediat cerințelor privind accesul nediscriminatoriu dacă nu au dobândit încă capacitățile tehnice pentru a putea să își desfășoare activitatea în condiții echitabile de concurență în raport cu cea mai mare parte a pieței de infrastructură posttranzacționare. Prin urmare, locurile de tranzacționare care se situează sub pragul relevant ar trebui să aibă opțiunea de a fi exceptate, atât ele însele, cât și, implicit, CPC aferente, de la cerințele de acces nediscriminatoriu pentru instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă, pentru o perioadă de 30 de luni, cu posibilitatea unor reînnoiri ulterioare. Dacă un loc de tranzacționare decide însă să fie exceptat, acesta nu ar trebui să poată beneficia, pe durata aplicării exceptării, de drepturile de acces la o CPC în temeiul prezentului regulament.

Mai mult, pe durata aplicării exceptării, nicio CPC cu legături strânse cu respectivul loc de tranzacționare nu ar trebui să poată beneficia de drepturile de acces la un loc de tranzacționare în temeiul prezentului regulament. Regulamentul UE nr. 648/2012 arată că, dacă drepturile de proprietate comercială și intelectuală sunt legate de servicii financiare referitoare la contractele derivate, ar trebui ca licențele să fie disponibile în condiții proporționale, echitabile, rezonabile și nediscriminatorii. Prin urmare, accesul la licențe pentru valori de referință utilizate pentru a determina valoarea instrumentelor financiare, precum și la informațiile referitoare la acestea ar trebui să fie puse la dispoziția CPC și a altor locuri de tranzacționare pe baze proporționale, echitabile, rezonabile și nediscriminatorii și orice licențe ar trebui să fie emise în condiții comerciale rezonabile. Fără a aduce atingere aplicării normelor în materie de concurență, în cazul în care este elaborată o nouă valoare de referință după intrarea în vigoare a prezentului regulament, obligația de a acorda licențe ar trebui să înceapă după 30 de luni de la începerea tranzacționării sau de la admiterea la tranzacționare a unui instrument financiar care face referire la respectiva valoare de referință. Accesul la licențe este esențial pentru facilitarea accesului între locurile de tranzacționare și CPC în temeiul articolelor 35 și 36, deoarece în caz contrar, regimurile de licență ar putea împiedica în continuare accesul între locurile de tranzacționare și CPC la care au solicitat acces.

Eliminarea barierelor și a practicilor discriminatorii va crește concurența în domeniul compensării și tranzacționării instrumentelor financiare, va scădea costurile cu investițiile și cu împrumuturile, va elimina ineficiențele și va promova inovarea pe piețele din Uniune. Comisia ar trebui să continue să monitorizeze atent evoluția infrastructurii posttranzacționare și, acolo unde este necesar, să intervină pentru a împiedica apariția denaturărilor concurenței pe piața internă, în special în cazurile în care refuzul accesului la infrastructură sau la valori de referință încalcă dispozițiile articolelor 101 și 102 din TFUE. Obligațiile de a acorda licențe, prevăzute în prezentul regulament, nu aduc atingere obligației generale a deținătorilor de valori de referință, conform dreptului concurenței al Uniunii și articolelor 101 și 102 din TFUE în special, referitoare la accesul la valorile de referință indispensabile pentru intrarea pe o piață nouă. Aprobările autorităților competente de a nu aplica drepturi de acces pentru perioade de tranziție nu reprezintă autorizații sau modificări ale autorizațiilor.

- (41) Prestarea de servicii de către societăți din țări terțe în Uniune face obiectul regimurilor și cerințelor naționale. Aceste regimuri sunt foarte diferențiate, iar firmele autorizate în baza acestora nu se bucură de libertatea de a furniza servicii și de dreptul de stabilire în alt stat membru decât în cel în care sunt deja stabilite. Este necesar să se introducă un cadru comun de reglementare la nivelul Uniunii. Acesta ar trebui să armonizeze cadrul fragmentat care există în prezent, să asigure certitudine și tratament uniform pentru societățile din țări terțe care doresc să aibă acces la piețele din Uniune, să garanteze că s-a realizat evaluarea de către Comisie a echivalenței efective a cadrului prudențial și de conduită profesională din țările terțe și să prevadă un nivel de protecție comparabil pentru clienții din Uniune care beneficiază de servicii furnizate de societăți din țări terțe.

În aplicarea regimului, Comisia și statele membre ar trebui să stabilească o prioritate a domeniilor prevăzute în angajamentele G20 și în acordurile cu cei mai mari parteneri comerciali ai Uniunii și ar trebui să țină cont de rolul central pe care Uniunea îl joacă pe piețele financiare din întreaga lume și să asigure că aplicarea cerințelor pentru statele terțe nu împiedică investitorii și emitenții din Uniune să investească sau să obțină finanțare din partea unor țări terțe și nu împiedică investitorii sau emitenții din țări terțe să investească, să obțină capitaluri sau alte servicii financiare pe piețele Uniunii, doar dacă acest lucru nu se impune din motive prudențiale obiective și bine întemeiate. Atunci când realizează aceste evaluări, Comisia ar trebui să țină seama de Obiectivele și principiile de reglementare a valorilor mobiliare ale Organizației Internaționale a Reglementatorilor de Valori Mobiliare (IOSCO) și de recomandările sale, modificate și interpretate de IOSCO.

În cazul în care nu se poate lua o decizie de stabilire a echivalenței efective, furnizarea de servicii de către societăți din țări terțe în Uniune respectă dispozițiile naționale. Comisia ar trebui să inițieze evaluarea echivalenței din proprie inițiativă. Statele membre ar trebui să poată indica faptul că sunt interesate ca o anumită țară terță sau anumite țări terțe să facă obiectul evaluării echivalenței realizate de Comisie, fără ca aceste precizări să oblige Comisia să inițieze procesul de echivalare. Evaluarea echivalenței ar trebui să se bazeze pe rezultate; ea ar trebui să evalueze în ce măsură cadrul de reglementare și de supraveghere al respectivei țări terțe are efecte normative similare și adecvate și în ce măsură îndeplinește aceleași obiective ca și cele prevăzute în dreptul Uniunii. Atunci când inițiază aceste evaluări de echivalență, Comisia ar trebui să poată stabili un clasament al jurisdicțiilor țărilor terțe, ținând seama de importanța constatărilor referitoare la echivalență pentru societățile și clienții din Uniune, de existența acordurilor de supraveghere și cooperare dintre țara terță și statele membre, de existența unui sistem echivalent eficace de recunoaștere a firmelor de investiții autorizate în temeiul legislațiilor din țări terțe, precum și de interesul și dorința țării terțe de a se angaja în procesul de evaluare a echivalenței. Comisia ar trebui să monitorizeze orice modificări semnificative ale cadrului de reglementare și supraveghere din țările terțe și să reanalizeze deciziile de echivalență atunci când este cazul.

- (42) În temeiul prezentului regulament, prestarea de servicii în absența sucursalelor ar trebui limitată la contrapărțile eligibile și la clienții profesionali propriu-ziși, cu condiția înregistrării pe lângă ESMA și a supravegherii în țara terță respectivă. Ar trebui să existe mecanisme corespunzătoare de cooperare între AEVMP și autoritățile competente din țara terță.
- (43) Dispozițiile prezentului regulament care reglementează prestarea de servicii sau de activități de către societăți din țări terțe nu ar trebui să afecteze posibilitatea persoanelor stabilite în Uniune de a beneficia de servicii de investiții furnizate de societăți din țări terțe la inițiativa lor exclusivă sau posibilitatea firmelor de investiții sau a instituțiilor de credit din Uniune să beneficieze de servicii de investiții sau de activități de investiții din partea unei societăți dintr-o țară terță la inițiativa lor exclusivă sau posibilitatea unui client de a beneficia de servicii de investiții din partea unei societăți dintr-o țară terță, la inițiativa sa exclusivă, prin intermediul unei astfel de instituții de credit sau a unei astfel de firme de investiții. Dacă o societate dintr-o țară terță furnizează servicii la inițiativa exclusivă a unei persoane stabilite în Uniune, nu se va considera că aceste servicii sunt furnizate pe teritoriul Uniunii. În cazul în care o societate dintr-o țară terță contactează clienți sau clienți potențiali din Uniune sau își promovează sau face reclamă serviciilor sau activităților sale de investiții sau auxiliare în Uniune, acestea nu ar trebui să fie considerate servicii furnizate la inițiativa exclusivă a clientului.
- (44) În ceea ce privește recunoașterea firmelor de investiții din țări terțe și în conformitate cu obligațiile internaționale ale Uniunii în temeiul Acordului de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, inclusiv al Acordului General privind Comerțul cu Servicii, deciziile care stabilesc că cadrele de reglementare și supraveghere ale țărilor terțe sunt echivalente cu cadrul de reglementare și de supraveghere al Uniunii ar trebui adoptate doar în cazul în care cadrul legal și de supraveghere al țării terțe prevede un sistem echivalent eficace pentru recunoașterea firmelor de investiții autorizate în baza unor regimuri juridice străine, printre altele în conformitate cu obiectivele generale de reglementare și standardele stabilite de G-20 în septembrie 2009 pentru îmbunătățirea transparenței pe piețele instrumentelor financiare derivate, atenuarea riscului sistemic și protecția împotriva abuzului de piață. Un astfel de sistem ar trebui considerat echivalent în cazul în care garantează faptul că rezultatul substanțial al cadrului de reglementare aplicabil este similar cerințelor Uniunii și ar trebui considerat eficace în cazul în care aceste norme sunt aplicate consecvent.
- (45) Pe piețele secundare spot unde se tranzacționează certificate de emisii (EUA) s-au constatat diverse practici frauduloase, care ar putea submina încrederea în schema de tranzacționare a certificatelor de emisii instituite prin Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾; în prezent, se iau măsuri de consolidare a sistemului de registre EUA și a condițiilor de deschidere a unui cont pentru tranzacționarea certificatelor de emisii. Pentru a asigura integritatea și funcționarea eficientă a acestor piețe, inclusiv supravegherea riguroasă a

⁽¹⁾ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

activității de tranzacționare, este necesar ca măsurile prevăzute de Directiva 2003/87/CE să fie completate prin includerea integrală a certificatelor de emisii în domeniul de aplicare al prezentului regulament și al Directivei 2014/65/UE, precum și al Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și al Directivei 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, prin clasificarea lor ca instrumente financiare.

- (46) Comisia trebuie să dispună de competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE. În special, ar trebui adoptate acte delegate cu privire la extinderea domeniului de aplicare a anumitor dispoziții ale prezentului regulament la bănci centrale din țări terțe, detaliile specifice privind definițiile, dispozițiile specifice în materie de costuri referitoare la disponibilitatea datelor de piață, accesul la cotații, mărimile la care sau sub care o firmă încheie tranzacții cu orice alt client pentru care este disponibilă cotația, comprimarea portofoliului și determinarea în continuare a cazurilor când apare o preocupare semnificativă cu privire la protecția investitorilor sau o amenințare legată de protecția investitorilor, buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau a piețelor de mărfuri, sau de stabilitatea sistemului financiar al Uniunii în ansamblu sau în parte justifică intervenția ESMA, a ABE sau a autorităților competente, competențele ESMA privind administrarea pozițiilor, prelungirea perioadei de tranziție prevăzută la articolul 35 alineatul (5) din prezentul regulament pentru o anumită perioadă de timp, precum și cu privire la excluderea temporară a instrumentelor financiare derivate tranzacționate la bursă din domeniul de aplicare a anumitor dispoziții ale prezentului regulament pentru o anumită perioadă de timp. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliul.
- (47) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei referitoare la adoptarea deciziei de echivalență cu privire la cadrul legal și de supraveghere al țărilor terțe pentru furnizarea de servicii de către firmele sau locurile de tranzacționare din țările terțe, în scopul eligibilității ca locuri de tranzacționare pentru instrumentele financiare derivate care se supun obligației de tranzacționare și al accesului CPC-urilor din țările terțe și al locurilor de tranzacționare din țările terțe la locurile de tranzacționare și la CPC-urile stabilite în Uniune. Respectivele competențe ar trebui să se exercite în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.
- (48) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume de a stabili cerințe uniforme în materie de instrumente financiare referitoare la publicarea informațiilor comerciale, la raportarea tranzacțiilor către autoritățile competente, la tranzacționarea instrumentelor derivate și a acțiunilor în locuri de tranzacționare organizate, la accesul nediscriminatoriu la CPC, la locurile de tranzacționare și la valori de referință, la atribuțiile în ceea ce privește intervenția asupra produselor și la atribuții în ceea ce privește administrarea și limitarea pozițiilor, la prestarea de servicii de investiții sau activități de investiții de către societăți din țări terțe, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre deoarece, cu toate că autoritățile competente naționale sunt mai bine plasate pentru a monitoriza evoluțiile pieței, impactul global al problemelor legate de transparența tranzacțiilor, raportarea datelor legate de acestea, tranzacționarea instrumentelor financiare derivate și interdicțiile referitoare la anumite produse și practici pot fi înțelese pe deplin numai într-un context la nivelul întregii Uniuni, dar, date fiind dimensiunea și efectele sale, aceste obiective pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (49) Nicio acțiune întreprinsă de orice autoritate competentă sau de ESMA în îndeplinirea obligațiilor lor nu ar trebui să ducă, în mod direct sau indirect, la discriminări împotriva oricărui stat membru sau grup de state membre ca loc de furnizare a unor servicii și activități de investiții în orice monedă. Nicio acțiune întreprinsă de ABE în îndeplinirea obligațiilor sale în temeiul prezentului regulament nu ar trebui să ducă, în mod direct sau indirect, la discriminări împotriva oricărui stat membru sau grup de state membre.
- (50) Standardele tehnice în materie de servicii financiare trebuie să asigure o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun să se încredințeze ESMA, ca organism care deține un nivel înalt de specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu implică alegeri strategice și de a le înainta Comisiei.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (Directiva privind abuzul de piață) (a se vedea pagina 179 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (51) Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ESMA privind caracteristicile precise ale cerințelor de transparență în tranzacționare privind operațiunile de politică monetară, de schimb valutar și de stabilitate financiară și tipurile anumitor tranzacții relevante în temeiul prezentului regulament, privind condițiile detaliate pentru derogările de la transparența pretranzacționare, privind procedurile de publicare decalată posttranzacționare, privind obligația de a pune la dispoziție separat datele pretranzacționare și posttranzacționare, privind criteriile pentru aplicarea obligațiilor de transparență pretranzacționare în cazul operatorilor independenți, privind publicarea posttranzacționare a datelor de către firmele de investiții, privind conținutul și frecvența solicitărilor de date pentru furnizarea de informații în scop de transparență și pentru realizarea altor calcule, privind tranzacțiile care nu contribuie la procesul de formare a prețurilor, privind datele ordinului care trebuie reținute, privind conținutul și specificațiile rapoartelor referitoare la tranzacții, privind conținutul și specificațiile datelor de referință privind instrumentele, privind tipurile de contracte care au un efect direct, semnificativ și previzibil în interiorul Uniunii și cazurile în care obligația de tranzacționare este necesară sau adecvată pentru instrumentele financiare derivate, privind cerințele pentru sistemele și procedurile pentru a garanta înaintarea și acceptarea la compensare a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate compensate, privind tipurile de acorduri privind serviciile de compensare indirectă, privind instrumentele financiare derivate supuse obligației de tranzacționare în locuri de tranzacționare organizate, privind accesul nediscriminatoriu la o CPC și la un loc de tranzacționare, privind accesul nediscriminatoriu la valorile de referință și obligația de a acorda licențe pentru acestea, precum și privind informațiile pe care societatea solicitantă dintr-o țară terță ar trebui să le furnizeze către ESMA în cererea sa de înregistrare. Comisia ar trebui să adopte respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare prin intermediul unor acte delegate, în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (52) Articolul 95 din Directiva 2014/65/UE prevede o scutire tranzitorie pentru anumite contracte derivate pe produse energetice C6. Prin urmare, este necesar ca standardele tehnice care specifică obligația de compensare, dezvoltate de ESMA în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, să țină seama de această scutire și să nu impună o obligație de compensare pentru contractele pe instrumente financiare derivate care ulterior vor face obiectul scutirii tranzitorii pentru contractele derivate pe produse energetice C6.
- (53) Aplicarea cerințelor prezentului regulament ar trebui amânată pentru a permite alinierea cu aplicarea normelor transpuse ale directivei reformate și pentru a stabili toate măsurile de punere în aplicare necesare. Ulterior, întregul pachet de norme ar trebui aplicat începând cu același moment. În schimb, aplicarea competențelor în ceea ce privește măsurile de punere în aplicare nu ar trebui amânată, pentru a permite lansarea cât mai curând posibil a demersurilor necesare pentru elaborarea și adoptarea acestor măsuri de punere în aplicare.
- (54) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8, libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16, dreptul la protecția consumatorilor (articolul 38, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47 și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune (articolul 50 și trebuie aplicat în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (55) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a emis un aviz la 10 februarie 2012 ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește cerințe uniforme în legătură cu următoarele aspecte:
- (a) publicarea datelor referitoare la tranzacții;
- (b) raportarea tranzacțiilor către autoritățile competente;

⁽¹⁾ JO C 147, 25.5.2012, p. 1.

- (c) tranzacționarea instrumentelor financiare derivate în locuri organizate;
- (d) accesul nediscriminatoriu la compensare și accesul nediscriminatoriu la tranzacționarea valorilor de referință;
- (e) atribuțiile autorităților competente, ale ESMA și ale ABE în ceea ce privește intervenția asupra produselor, precum și competențele ESMA în privința controalelor asupra administrării pozițiilor și a limitării pozițiilor;
- (f) furnizarea de servicii de investiții sau desfășurarea de activități de investiții de către societățile din țări terțe în urma unei decizii de echivalare aplicabile adoptate de Comisie, în prezența sau în absența unei sucursale.

(2) Prezentul regulament se aplică firmelor de investiții autorizate în temeiul Directivei 2014/65/UE și instituțiilor de credit autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ atunci când furnizează servicii de investiții și/sau desfășoară activități de investiții, precum și operatorilor de piață, inclusiv tuturor locurilor de tranzacționare pe care le exploatează.

(3) Titlul V din prezentul regulament se aplică, de asemenea, tuturor contrapărților financiare în sensul definiției de la articolul 2 punctul 8 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și tuturor contrapărților nefinanciare reglementate de dispozițiile de la articolul 10 alineatul (1) litera (b) din respectivul regulament.

(4) Titlul VI din prezentul regulament se aplică și CPC-urilor și persoanelor cu drepturi de proprietate asupra valorilor de referință.

(5) Titlul VIII din prezentul regulament se aplică societăților din țări terțe care prestează servicii de investiții sau desfășoară activități de investiții pe teritoriul Uniunii în urma unei decizii de echivalare aplicabile adoptate de Comisie, în prezența sau în absența unei sucursale.

(6) Articolele 8, 10, 18 și 21 nu se aplică piețelor reglementate, operatorilor de piață și firmelor de investiții pentru tranzacțiile în care contrapartea este unul dintre membrii Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), în care tranzacțiile în cauză sunt efectuate în cadrul aplicării politicii monetare, de schimb valutar sau de stabilitate financiară pe care membrul SEBC în cauză este autorizat prin lege să o aplice și în care membrul respectiv și-a informat în prealabil contrapartea cu privire la exceptarea tranzacției respective.

(7) Alineatul (6) nu se aplică tranzacțiilor la care participă oricare dintre membrii SEBC în cadrul executării operațiunilor de investiții.

(8) ESMA elaborează, în strânsă cooperare cu SEBC, proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează operațiunile de politică monetară, de schimb valutar și de stabilitate financiară, precum și tipurile de tranzacții cărora li se aplică alineatele (6) și (7).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(9) Comisiei i se conferă competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 50 pentru a extinde domeniul de aplicare al alineatului (6) la alte bănci centrale.

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

În acest scop, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 1 iunie 2015, un raport în care se evaluează modul în care sunt tratate tranzacțiile de către băncile centrale din țări terțe care, în scopul prezentului alineat, includ Banca Reglementelor Internaționale. Raportul conține o analiză a sarcinilor lor statutare și a volumelor tranzacționate pe teritoriul Uniunii. În raport:

- (a) se identifică dispozițiile aplicabile în țările terțe vizate în ceea ce privește dezvăluirea reglementată a informațiilor privind operațiunile băncilor centrale, inclusiv operațiunile desfășurate de membrii SEBC în țările terțe respective și
- (b) se evaluează impactul potențial pe care l-ar putea avea cerințele normative din Uniune referitoare la dezvăluirea informațiilor asupra tranzacțiilor efectuate de băncile centrale din țările terțe.

În cazul în care concluzia conținută în raport indică faptul că excepția prevăzută la alineatul (6) este necesară pentru tranzacțiile în care contrapartea este o bancă centrală dintr-o țară terță care desfășoară operațiuni de politică monetară, de schimb valutar și de stabilitate financiară, Comisia prevede aplicarea acestei excepții la banca centrală a țării terțe în cauză.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE;
2. „servicii și activități de investiții” înseamnă serviciile și activitățile în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE;
3. „servicii auxiliare” înseamnă servicii auxiliare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 3 din Directiva 2014/65/UE;
4. „executarea ordinelor în contul clienților” înseamnă executarea ordinelor în contul clienților în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/65/UE;
5. „tranzacționarea pe cont propriu” înseamnă tranzacționarea pe cont propriu în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 6 din Directiva 2014/65/UE;
6. „formator de piață” înseamnă un formator de piață în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2014/65/UE;
7. „client” înseamnă un client în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2014/65/UE;
8. „client profesional” înseamnă un client profesional în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 10 din Directiva 2014/65/UE;
9. „instrument financiar” înseamnă un instrument financiar în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 15 din Directiva 2014/65/UE;
10. „operator de piață” înseamnă un operator de piață în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/65/UE;
11. „sistem multilateral” înseamnă un sistem multilateral în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 19 din Directiva 2014/65/UE;
12. „operator independent” înseamnă un operator independent în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 20 din Directiva 2014/65/UE;

13. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;
14. „sistem multilateral de tranzacționare” sau „MTF” înseamnă un sistem multilateral de tranzacționare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 22 din Directiva 2014/65/UE;
15. „sistem organizat de tranzacționare” sau „OTF” înseamnă un sistem organizat de tranzacționare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 23 din Directiva 2014/65/UE;
16. „loc de tranzacționare” înseamnă un loc de tranzacționare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 24 din Directiva 2014/65/UE;
17. „piață lichidă” înseamnă:
  - (a) în sensul articolelor 9, 11 și 18, o piață a unui instrument financiar sau a unei clase de instrumente financiare pe care există în regim continuu cumpărători și vânzători pregătiți și dispuși și când piața este evaluată conform următoarelor criterii, ținându-se seama de structurile de piață specifice ale instrumentului financiar specific sau ale clasei de instrumente financiare specifice:
    - (i) frecvența medie și mărimea medie a tranzacțiilor în diverse condiții de piață, având în vedere natura și ciclul de viață al produselor în cadrul clasei respective de instrumente financiare;
    - (ii) numărul și tipul participanților pe piață, inclusiv raportul dintre participanții pe piață și instrumentele financiare tranzacționate pe piața unui anumit produs;
    - (iii) mărimea medie a spreadurilor, atunci când este disponibilă;
  - (b) în sensul articolelor 4, 5 și 14, o piață pentru un instrument financiar care este tranzacționat zilnic, piața fiind evaluată conform următoarelor criterii:
    - (i) capitalizarea pieței;
    - (ii) numărul mediu zilnic de tranzacții cu acele instrumente financiare;
    - (iii) valoarea medie zilnică a tranzacțiilor pentru acele instrumente financiare;
18. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 26 din Directiva 2014/65/UE;
19. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
20. „sucursală” înseamnă o sucursală în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 30 din Directiva 2014/65/UE;
21. „legături strânse” înseamnă legături strânse în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 35 din Directiva 2014/65/UE;
22. „organ de conducere” înseamnă un organ de conducere în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Directiva 2014/65/UE;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

23. „depozit structurat” înseamnă un depozit structurat în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 43 din Directiva 2014/65/UE;
24. „valori mobiliare” înseamnă valori mobiliare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 44 din Directiva 2014/65/UE;
25. „certIFICATE de depozit” înseamnă certificate de depozit în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 45 din Directiva 2014/65/UE;
26. „fond tranzacționat la bursă” înseamnă un fond tranzacționat la bursă în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 46 din Directiva 2014/65/UE;
27. „certIFICATE” înseamnă acele titluri care sunt negociabile pe piața de capital și care, în caz de rambursare a investiției de către emitent, se situează deasupra acțiunilor, dar sub instrumentele de obligațiuni negarantate sau alte instrumente similare;
28. „produse financiare structurate” înseamnă acele titluri create în vederea securitizării și transferului riscului de credit asociat unui grup de active financiare care îl îndreptățesc pe titularul titlurilor să primească plăți regulate care depind de fluxurile de numerar provenind de la activele suport;
29. „instrumente financiare derivate” înseamnă instrumentele financiare definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 litera (c) din Directiva 2014/65/UE și menționate în secțiunea C punctele 4-10 din anexa I la respectiva directivă;
30. „instrumente financiare derivate pe mărfuri” înseamnă instrumentele financiare definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 litera (c) din Directiva 2014/65/UE care privesc o marfă sau un suport menționat la secțiunea C punctul 10 din anexa I la respectiva directivă sau la punctele 5, 6, 7 și 10 din secțiunea C a anexei I la respectiva directivă;
31. „CPC” înseamnă o CPC în sensul articolului 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
32. „instrument financiar derivat tranzacționat la bursă” înseamnă un instrument financiar derivat care este tranzacționat pe o piață reglementată sau pe o piață dintr-o țară terță considerată a fi echivalentă cu o piață reglementată în conformitate cu articolul 28 din prezentul regulament și care nu intră, astfel, în sfera definiției instrumentelor financiare derivate extrabursiere definite la articolul 2 punctul (7) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
33. „exprimare executabilă a interesului” înseamnă un mesaj din partea unui membru sau a unui participant către alt membru sau participant din cadrul unui sistem de tranzacționare cu privire la interesele de tranzacționare disponibile care conține toate informațiile necesare pentru a conveni asupra unei tranzacții;
34. „mecanism de publicare aprobat” înseamnă un mecanism de publicare aprobat în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 52 din Directiva 2014/65/UE;
35. „furnizor de sisteme centralizate de raportare” înseamnă un furnizor de sisteme centralizate de raportare în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 53 din Directiva 2014/65/UE;
36. „mecanism de raportare aprobat” înseamnă un mecanism de raportare aprobat în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 54 din Directiva 2014/65/UE;
37. „stat membru de origine” înseamnă un stat membru de origine în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 55 din Directiva 2014/65/UE;
38. „stat membru gazdă” înseamnă un stat membru gazdă în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 56 din Directiva 2014/65/UE;

39. „valoare de referință” înseamnă orice rată, indice sau cifră pusă la dispoziția publicului sau publicată, care este determinată periodic sau în mod regulat prin aplicarea unei formule la valoarea unuia sau mai multor active sau prețuri ale activelor suport ori pe baza acestei valori, inclusiv prețuri estimate, rate ale dobânzilor efective sau estimate sau alte valori, sau pe baza unor sondaje și prin raportare la care se determină suma de plată aferentă unui instrument financiar ori valoarea unui instrument financiar;
40. „acord de interoperabilitate” înseamnă un acord de interoperabilitate în sensul articolului 2 punctul 12 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
41. „instituție financiară dintr-o țară terță” înseamnă o entitate al cărei sediu principal se află într-o țară terță și care, în temeiul legislației din țara terță respectivă, este autorizată sau deține o licență pentru desfășurarea serviciilor sau activităților enumerate în Directiva 2013/36/UE, Directiva 2014/65/UE, Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ sau Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾;
42. „societate dintr-o țară terță” înseamnă o societate dintr-o țară terță în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 57 din Directiva 2014/65/UE;
43. „produs energetic angro” înseamnă un produs energetic angro în sensul articolului 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾;
44. „instrumente financiare derivate pe mărfuri agricole” înseamnă contractele derivate referitoare la produsele enumerate la articolul 1 și în anexa I părțile I-XX și XXIV/1 la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾;
45. „fragmentarea lichidității” înseamnă o situație în care:
- (a) participanții la un loc de tranzacționare nu pot să încheie o tranzacție cu unul sau cu mai mulți participanți la locul de tranzacționare respectiv din cauza absenței unor acorduri de compensare la care să aibă acces toți participanții; sau
  - (b) un membru compensator sau clienții acestuia ar fi obligați să își dețină pozițiile pe un instrument financiar în mai multe contrapărți centrale, ceea ce ar limita potențialul de compensare a expunerilor financiare;
46. „datorie suverană” înseamnă datorie suverană în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 61 din Directiva 2014/65/UE;
47. „comprimarea portofoliului” înseamnă un serviciu de reducere a riscurilor prin care două sau mai multe contrapărți reziliază integral sau parțial o parte a instrumentelor financiare derivate sau toate instrumentele financiare derivate înaintate de contrapărțile respective în vederea includerii în comprimarea portofoliului și înlocuiesc instrumentele financiare derivate reziliate cu un alt instrument financiar derivat a cărui valoare nominală combinată este inferioară valorii nominale combinate a instrumentelor financiare derivate reziliate.
-
- ⁽¹⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).
- ⁽²⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).
- ⁽³⁾ Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (JO L 235, 23.9.2003, p. 10).
- ⁽⁴⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).
- ⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind integritatea și transparența pieței angro de energie (JO L 326, 8.12.2011, p. 1).
- ⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 50 care să specifice anumite elemente tehnice ale definițiilor prevăzute la alineatul (1), pentru a le adapta în funcție de evoluțiile pieței.

TITLUL II

TRANSPARENȚĂ PENTRU LOCURILE DE TRANZACȚIONARE

CAPITOLUL 1

Transparență pentru instrumentele de capitaluri proprii

Articolul 3

Cerințe privind transparența pretranzacționare pentru locurile de tranzacționare în ceea ce privește acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare similare

(1) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice prețurile curente de cumpărare și de vânzare, precum și amploarea intereselor de tranzacționare exprimate la aceste prețuri, afișate de sistemele lor pentru acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare similare tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Această cerință se aplică, de asemenea, exprimărilor executabile ale interesului. Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare pun aceste informații la dispoziția publicului în mod continuu, în timpul programului normal de tranzacționare.

(2) Cerințele de transparență menționate la alineatul (1) sunt calibrate pentru diferitele tipuri de sisteme de tranzacționare, inclusiv sisteme pe bază de registru de ordine sau pe bază de cotații, precum și sisteme de tranzacționare hibride sau sisteme de tranzacționare cu licitație periodică.

(3) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare asigură accesul firmelor de investiții care sunt obligate să își publice prețurile la acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare similare în conformitate cu articolul 14, în condiții comerciale rezonabile și pe bază nediscriminatorie, la mecanismele pe care le utilizează pentru a face publice informațiile menționate la alineatul (1).

Articolul 4

Derogări pentru instrumentele de capital propriu

(1) Autoritățile competente au atribuțiile necesare pentru a exonera operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare de obligația de a face publice informațiile menționate la articolul 3 alineatul (1) pentru:

(a) sistemele pentru corelarea ordinelor, bazate pe o metodologie de tranzacționare conform căreia prețul instrumentului financiar menționat la articolul 3 alineatul (1) este determinat de locul de tranzacționare în care instrumentul financiar respectiv a fost acceptat prima dată la tranzacționare sau de piața cea mai pertinentă în ceea ce privește lichiditatea, dacă prețul de referință respectiv este publicat pe scară largă și este considerat de către participanții pe piață ca fiind un preț de referință fiabil. Utilizarea continuă a acestei derogări face obiectul condițiilor prevăzute la articolul 5;

(b) sistemele care oficializează tranzacții negociate care:

(i) sunt efectuate în cadrul actualului spread ponderat la volum reflectat în registrul de ordine sau al prețurilor formatorilor de piață ai locului de tranzacționare care administrează sistemul respectiv, supuse condițiilor prevăzute la articolul 5;

(ii) sunt efectuate cu acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare nelichide care nu intră în sfera definiției pieței lichide și sunt efectuate într-o marjă procentuală față de un preț de referință corespunzător, fiind vorba de o marjă procentuală și, respectiv, de un preț de referință stabilite în prealabil de operatorul sistemului; sau

(iii) fac obiectul altor condiții decât prețul actual de piață pentru instrumentul financiar respectiv;

(c) ordine de dimensiuni mari în comparație cu mărimea standard de piață;

(d) ordine menținute într-un sistem de administrare a ordinelor utilizat de locul de tranzacționare în așteptarea publicării.

(2) Prețul de referință menționat la alineatul (1) litera (a) se stabilește prin obținerea:

- (a) punctul de mijloc dintre prețul actual de vânzare și cel de cumpărare de la locul de tranzacționare în care instrumentul financiar respectiv a fost acceptat prima dată la tranzacționare sau de pe piața cea mai pertinentă în ceea ce privește lichiditatea; sau
- (b) atunci când nu este disponibil prețul menționat la litera (a), prețul de deschidere sau de închidere a ședinței de tranzacționare pertinente.

Ordinele fac referire la prețurile menționate la litera (b) doar în afara etapei de tranzacționare continuă a ședinței de tranzacționare pertinente.

(3) În cazul în care locurile de tranzacționare exploatează sisteme care oficializează tranzacții negociate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) punctul (i):

- (a) tranzacțiile respective se execută în conformitate cu regulile locului de tranzacționare;
- (b) locul de tranzacționare asigură existența unor mecanisme, sisteme și proceduri prin care să se evite și să se depisteze abuzul de piață sau tentativele de abuz de piață în raport cu tranzacțiile negociate în cauză în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
- (c) locul de tranzacționare înființează, menține și aplică sisteme prin care să se depisteze tentativele de utilizare a derogării pentru a eluda alte cerințe din prezentul regulament sau din Directiva 2014/65/UE și să se raporteze aceste tentative autorității competente.

În cazul în care acordă o derogare în temeiul alineatului (1) litera (b) punctul (i) sau (iii), o autoritate competentă monitorizează modul în care locul de tranzacționare utilizează derogarea, pentru a se asigura că sunt respectate condițiile de utilizare a derogării.

(4) Înainte de acordarea unei derogări în conformitate cu alineatul (1), autoritățile competente notifică ESMA și celorlalte autorități competente utilizarea prevăzută pentru fiecare derogare și furnizează o explicație referitoare la funcționarea acesteia, inclusiv detaliile referitoare la locul de tranzacționare, în cazul în care prețul de referință este stabilit în conformitate cu alineatul (1) litera (a). Intenția de a acorda o derogare se notifică cu cel puțin patru luni înainte de data la care derogarea ar urma să producă efecte. În termen de două luni de la primirea notificării, ESMA emite un aviz neobligatoriu către autoritatea competentă în cauză, evaluând compatibilitatea fiecărei derogări cu cerințele stabilite la alineatul (1) și precizate în standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu alineatul (6). În cazul în care autoritatea competentă respectivă acordă o derogare și o autoritate competentă dintr-un alt stat membru nu este de acord cu acest lucru, ea poate sesiza din nou ESMA, care poate acționa în conformitate cu atribuțiile care îi sunt conferite în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. ESMA monitorizează aplicarea derogărilor și prezintă Comisiei un raport anual cu privire la modul în care acestea sunt aplicate în practică.

(5) Din proprie inițiativă sau la cererea unei alte autorități competente, o autoritate competentă poate retrage o derogare acordată în temeiul alineatului (1), astfel cum se specifică la alineatul (6), în cazul în care constată că derogarea este utilizată într-un mod care se îndepărtează de la scopul său inițial sau în cazul în care consideră că derogarea este folosită pentru a eluda normele stabilite la prezentul articol.

Autoritățile competente informează ESMA și alte autorități competente cu privire la o astfel de retragere, prezentând o justificare exhaustivă a deciziei lor.

(6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili următoarele:

- (a) intervalul prețurilor de cumpărare și de vânzare sau al cotațiilor propuse de formatorii de piață desemnați, precum și amploarea intereselor de tranzacționare la aceste prețuri, care urmează să fie făcute publice pentru fiecare clasă de instrumente financiare vizată, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1), ținând seama de calibrarea necesară pentru diferitele tipuri de sisteme de tranzacționare, conform articolului 3 alineatul (2);

- (b) piața cea mai pertinentă în ceea ce privește lichiditatea unui instrument financiar în conformitate cu alineatul (1) litera (a);
- (c) caracteristicile specifice ale unei tranzacții negociate, în funcție de diferitele modalități în care membrul sau participantul din cadrul unui loc de tranzacționare poate executa o asemenea tranzacție;
- (d) tranzacțiile negociate care nu contribuie la formarea prețurilor și care se prevalează de derogarea prevăzută la alineatul (1) litera (b) punctul (iii);
- (e) mărimea ordinelor de dimensiuni mari și tipul și mărimea minimă a ordinelor menținute într-un sistem de administrare a ordinelor utilizat de un loc de tranzacționare în așteptarea publicării, care pot fi exceptate de la obligația de publicare pretranzacționare în temeiul alineatului (1), pentru toate clasele de instrumente financiare vizate.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(7) Derogările acordate de autoritățile competente în conformitate cu articolul 29 alineatul (2) și articolul 44 alineatul (2) din Directiva 2004/39/CE și cu articolele 18,19 și 20 din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 înainte de 3 ianuarie 2017 sunt reexamine de ESMA până la 3 ianuarie 2019. ESMA emite un aviz către autoritatea competentă în cauză prin care evaluează compatibilitatea neîntreruptă a fiecărei derogări în parte cu cerințele prevăzute în prezentul regulament și în orice act delegat și standard tehnic de reglementare bazat pe prezentul regulament.

Articolul 5

Mecanismul de plafonare a volumului

(1) Pentru a garanta că utilizarea derogărilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și litera (b) punctul (i) nu prejudiciază în mod nejustificat formarea prețurilor, tranzacționarea în temeiul acestor derogări se restricționează după cum urmează:

- (a) procentajul tranzacțiilor cu un instrument financiar efectuate într-un loc de tranzacționare în temeiul acestor derogări este limitat la 4 % din volumul total al tranzacțiilor cu respectivul instrument financiar în toate locurile de tranzacționare de pe teritoriul Uniunii din ultimele 12 luni;
- (b) tranzacțiile totale cu un instrument financiar efectuate în Uniune în temeiul acestor derogări sunt limitate la 8 % din volumul total al tranzacțiilor cu respectivul instrument financiar în toate locurile de tranzacționare de pe teritoriul Uniunii din ultimele 12 luni.

Acest mecanism de plafonare a volumului nu se aplică în cazul tranzacțiilor negociate care sunt efectuate cu acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare pentru care nu există o piață lichidă în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 17 litera (b) și care sunt efectuate într-o marjă procentuală față de un preț de referință corespunzător în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (ii), și nici în cazul tranzacțiilor negociate care fac obiectul altor condiții decât prețul curent de piață pentru instrumentul financiar respectiv în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (iii).

(2) În cazul în care procentajul tranzacțiilor cu un instrument financiar efectuate într-un loc de tranzacționare în temeiul derogărilor depășește limita menționată la alineatul (1) litera (a), autoritatea competentă care a autorizat utilizarea acestor derogări de către locul de tranzacționare respectiv suspendă, în termen de două zile lucrătoare și pentru o perioadă de șase luni, utilizarea derogărilor respective pentru acel instrument financiar în locul de tranzacționare în cauză, pe baza datelor publicate de ESMA menționate la alineatul (4).

(3) În cazul în care procentajul tranzacțiilor cu un instrument financiar efectuate în toate locurile de tranzacționare de pe teritoriul Uniunii în temeiul acestor derogări depășește limita menționată la alineatul (1) litera (b), toate autoritățile competente suspendă, în termen de două zile lucrătoare și pentru o perioadă de șase luni, utilizarea acestor derogări pe teritoriul Uniunii.

(4) În termen de cinci zile lucrătoare după sfârșitul fiecărei luni calendaristice, ESMA publică volumul total al tranzacțiilor cu fiecare instrument financiar la nivelul Uniunii din ultimele 12 luni, procentajul tranzacțiilor cu fiecărui instrument financiar efectuate pe tot teritoriul Uniunii și în fiecare loc de tranzacționare în temeiul acestor derogări în ultimele 12 luni, precum și metodologia utilizată pentru determinarea acestor procentaje.

(5) În cazul în care raportul menționat la alineatul (4) identifică un loc de tranzacționare în care tranzacțiile cu un instrument financiar efectuate în temeiul derogărilor depășesc 3,75 % din totalul tranzacțiilor cu instrumentul financiar respectiv efectuate la nivelul Uniunii în ultimele 12 luni, ESMA publică un raport suplimentar în termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la a 15-a zi calendaristică din luna în care este publicat raportul menționat la alineatul (4). Raportul respectiv conține informațiile menționate la alineatul (4) cu referire la instrumentele financiare care au depășit nivelul de 3,75 %.

(6) În cazul în care raportul menționat la alineatul (4) constată că tranzacțiile globale la nivelul Uniunii cu un instrument financiar efectuate în temeiul derogărilor depășesc 7,75 % din totalul tranzacțiilor cu instrumentul financiar respectiv efectuate la nivelul Uniunii în ultimele 12 luni, ESMA publică un raport suplimentar în termen de cel mult cinci zile lucrătoare de la a 15-a zi calendaristică din luna în care este publicat raportul menționat la alineatul (4). Acest raport conține informațiile menționate la alineatul (4) cu referire la instrumentele financiare care au depășit nivelul de 7,75 % menționat anterior.

(7) Pentru a asigura existența unei baze fiabile pentru monitorizarea tranzacțiilor care se desfășoară în temeiul acestor derogări și pentru a determina dacă limitele menționate la alineatul (1) au fost depășite, operatorii locurilor de tranzacționare sunt obligați să asigure existența unor sisteme și proceduri care:

- (a) să permită identificarea tuturor tranzacțiilor care au avut loc în locul de tranzacționare respectiv în temeiul acestor derogări; și
- (b) să garanteze că nu este depășit în niciun caz procentajul de tranzacții permis în temeiul acestor derogări, conform alineatului (1) litera (a).

(8) Perioada de publicare a datelor de tranzacționare de către ESMA, pentru care se monitorizează tranzacțiile cu instrumentele financiare în temeiul acestor derogări, începe la 3 ianuarie 2016. Fără a aduce atingere articolului 4 alineatul (5), autoritățile competente au competența de a suspenda utilizarea acestor derogări de la data punerii în aplicare a prezentului regulament și, ulterior, lunar.

(9) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica metoda – inclusiv semnalarea tranzacțiilor – prin care compilează, calculează și publică datele privind tranzacțiile, astfel cum se indică la alineatul (4), pentru a asigura măsurarea corectă a volumului total al tranzacțiilor cu fiecare instrument financiar și a procentajului din volumul tranzacțiilor care utilizează aceste derogări la nivelul Uniunii și la nivelul fiecărui loc de tranzacționare.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 6

Cerințe privind transparența posttranzacționare pentru locurile de tranzacționare în ceea ce privește acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare similare

(1) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice prețul, volumul și momentul tranzacțiilor executate în ceea ce privește acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare similare tranzacționate în locul de tranzacționare în cauză. Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice detaliile tuturor acestor tranzacții pe cât posibil, din punct de vedere tehnic, în timp real.

(2) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare asigură accesul firmelor de investiții care sunt obligate să publice detaliile tranzacțiilor lor cu acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare similare în conformitate cu articolul 20, în condiții comerciale rezonabile și pe bază nediscriminatorie, la mecanismele pe care le utilizează pentru a face publice informațiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

Articolul 7

Autorizarea publicării decalate

(1) Autoritățile competente au atribuțiile necesare pentru a autoriza operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare să prevadă decalarea publicării informațiilor detaliate în funcție de tipul și de mărimea tranzacțiilor.

Mai precis, autoritățile competente pot autoriza publicarea decalată în cazul tranzacțiilor de dimensiuni mari în comparație cu dimensiunea normală de piață pentru acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare similare în cauză, sau pentru categoria de acțiuni, de certificate de depozit, de fonduri tranzacționate la bursă, de certificate sau de alte instrumente financiare similare în cauză.

Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare obțin aprobarea prealabilă a autorității competente privind măsurile propuse pentru publicarea decalată a tranzacțiilor și prezintă aceste măsuri cu claritate participanților de pe piață și publicului în general. ESMA monitorizează aplicarea acestor măsuri vizând publicarea decalată a tranzacțiilor și prezintă Comisiei un raport anual cu privire la modul în care ele sunt aplicate în practică.

În cazul în care o autoritate competentă autorizează publicarea decalată, iar o autoritate competentă dintr-un alt stat membru nu este de acord cu decalarea sau cu aplicarea efectivă a autorizației acordate, respectiva autoritate competentă poate sesiza din nou ESMA, care poate acționa în conformitate cu atribuțiile care îi sunt conferite în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili următoarele elemente, astfel încât să permită publicarea informațiilor prevăzute la articolul 64 din Directiva 2014/65/UE:

- (a) detaliile referitoare la tranzacții pe care firmele de investiții, inclusiv operatorii independenți, precum și operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare le pun la dispoziția publicului pentru fiecare clasă de instrumente financiare în cauză, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1), inclusiv identificatorii diferitelor tipuri de tranzacții publicate în temeiul articolului 6 alineatul (1) și al articolului 20, făcând diferența între cele determinate de factori legați în principal de evaluarea instrumentelor financiare și cele determinate de alți factori;
- (b) limita de timp care ar fi considerată conformă cu obligația de a publica într-un termen cât mai apropiat de timpul real, inclusiv în cazul în care tranzacțiile sunt executate în afara programului obișnuit de tranzacționare;
- (c) condițiile de autorizare a publicării decalate a detaliilor referitoare la tranzacții în cazul fiecărei clase de instrumente financiare vizate, pentru firmele de investiții, inclusiv operatorii independenți, precum și operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare, în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol și cu articolul 20 alineatul (1);
- (d) criteriile care trebuie aplicate pentru a determina tranzacțiile pentru care, datorită mărimii acestora sau categoriei de acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare în cauză, inclusiv profilului lor de lichiditate, această publicare decalată este autorizată, pentru fiecare clasă de instrumente financiare vizată.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL 2

Transparență pentru alte instrumente decât cele de capitaluri proprii

Articolul 8

Cerințe privind transparența pretranzacționare aplicabile locurilor de tranzacționare în ceea ce privește obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele financiare derivate

(1) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice prețurile curente de cumpărare și de vânzare, precum și amploarea intereselor de tranzacționare exprimate la aceste prețuri, afișate de sistemele lor pentru obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Această cerință se aplică, de asemenea, exprimărilor executabile ale interesului. Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare pun aceste informații la dispoziția publicului în mod continuu, în timpul programului normal de tranzacționare. Această obligație de publicare nu se aplică tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate efectuate de contrapărți nefinanciare care pot fi apreciate în mod obiectiv ca reducând riscurile direct legate de activitatea comercială sau de activitatea de finanțare a trezoreriei desfășurată de contrapartea nefinanciară sau de grupul respectiv.

(2) Cerințele de transparență menționate la alineatul (1) se calibrează pentru diferitele tipuri de sisteme de tranzacționare, inclusiv sisteme pe bază de registru de ordine sau pe bază de cotații, sisteme hibride, sisteme de tranzacționare cu licitație periodică și sisteme de tranzacționare vocale.

(3) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare asigură accesul firmelor de investiții care sunt obligate să își publice cotațiile pentru obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate în conformitate cu articolul 18, în condiții comerciale rezonabile și pe bază nediscriminatorie, la mecanismele pe care le utilizează pentru a face publice informațiile menționate la alineatul (1).

(4) Atunci când se acordă o derogare în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (b), operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice cel puțin prețurile de vânzare și de cumpărare pretranzacționare orientative care sunt apropiate de prețul aferent intereselor de tranzacționare afișate de sistemele lor pentru obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare pun aceste informații la dispoziția publicului prin mijloace electronice adecvate, în mod continuu, în timpul programului normal de tranzacționare. Aceste mecanisme garantează furnizarea informațiilor în condiții comerciale rezonabile și în mod nediscriminatoriu.

Articolul 9

Derogări pentru alte instrumente decât cele de capitaluri proprii

(1) Autoritățile competente au atribuțiile necesare pentru a exonera operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare de obligația de a face publice informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) pentru:

- (a) ordinele de dimensiuni mari în comparație cu dimensiunea normală de piață și ordinele menținute într-un sistem de administrare a ordinelor utilizat de locul de tranzacționare, în așteptarea publicării;
- (b) exprimările executabile ale interesului din sistemele de tranzacționare de tip „cerere de ofertă” și vocale care sunt mai mari decât mărimea specifică instrumentului financiar și care ar expune furnizorii de lichiditate unor riscuri nejustificate, ținând seama dacă participanții de pe piață vizați sunt investitori cu amănuntul sau cu ridicata;
- (c) instrumentele financiare derivate care nu fac obiectul obligației de tranzacționare specificate la articolul 28 și alte instrumente financiare pentru care nu există piață lichidă.

(2) Înainte de acordarea unei derogări în conformitate cu alineatul (1), autoritățile competente notifică ESMA și celorlalte autorități competente utilizarea prevăzută pentru fiecare derogare și furnizează o explicație referitoare la funcționarea acesteia. Intenția de a acorda o derogare se notifică cu cel puțin patru luni înainte de data la care derogarea ar urma să producă efecte. În termen de două luni de la primirea notificării, ESMA emite un aviz către autoritatea competentă în cauză, evaluând compatibilitatea derogării cu cerințele stabilite la alineatul (1) și precizate în standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu alineatul (5). În cazul în care autoritatea competentă respectivă acordă o derogare, iar o autoritate competentă dintr-un alt stat membru nu este de acord, aceasta poate sesiza din nou ESMA, care poate acționa în conformitate cu atribuțiile care îi sunt conferite în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. ESMA monitorizează aplicarea derogărilor și prezintă Comisiei un raport anual cu privire la modul în care acestea sunt aplicate în practică.

(3) Din proprie inițiativă sau la solicitarea altor autorități competente, autoritățile competente pot retrage o derogare acordată în temeiul alineatului (1) în cazul în care constată că derogarea este utilizată într-un mod care se îndepărtează de la scopul său inițial sau în cazul în care consideră că derogarea este folosită pentru a eluda cerințele stabilite în prezentul articol.

Autoritățile competente informează ESMA și alte autorități competente cu privire la o astfel de retragere, fără întârziere și înainte ca aceasta să intre în vigoare, prezentând o justificare exhaustivă a deciziei lor.

(4) Autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea unuia sau mai multor locuri de tranzacționare în care este tranzacționată o clasă de obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate poate suspenda temporar obligațiile menționate la articolul 8 în cazul în care lichiditatea acelei clase de instrumente financiare scade sub un anumit prag. Pragul în cauză se stabilește pe baza unor criterii obiective care sunt specifice pieței instrumentului financiar vizat. Informația privind această suspendare temporară se publică pe site-ul de internet al autorității competente responsabile.

Suspendarea temporară este valabilă pentru o perioadă inițială care nu depășește trei luni de la data publicării sale pe site-ul de internet al autorității competente responsabile. O astfel de suspendare poate fi reînnoită pentru perioade suplimentare care nu depășesc trei luni fiecare, dacă motivele cărora li se datorează suspendarea temporară se mențin în continuare. În cazul în care suspendarea temporară nu este reînnoită după perioada de trei luni, aceasta încetează în mod automat.

Înainte suspendării sau reînnoirii suspendării temporare a obligațiilor menționate la articolul 8, în conformitate cu prezentul alineat, autoritatea competentă responsabilă notifică ESMA intenția sa și oferă o explicație în acest sens. ESMA emite, cât mai curând posibil, un aviz către autoritatea competentă precizând dacă, în opinia sa, se justifică sau nu suspendarea sau reînnoirea suspendării temporare, în conformitate cu primul și al doilea paragraf.

(5) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica următoarele:

- (a) parametrii și metodele de calcul al pragului de lichiditate menționat la alineatul (4) cu privire la instrumentul financiar. Parametrii și metodele de calcul al pragului de către statele membre se stabilesc în așa fel încât, atunci când pragul este atins, acest lucru să reprezinte o reducere semnificativă a lichidității în toate locurile din Uniune în care se tranzacționează instrumentul financiar vizat, pe baza criteriilor utilizate în temeiul articolului 2 alineatul (1) punctul 17;
- (b) intervalul prețurilor sau al cotațiilor de vânzare și de cumpărare și amploarea interesului de tranzacționare la aceste prețuri, sau prețurile de vânzare și de cumpărare pretranzacționare orientative care sunt apropiate de prețul aferent interesului de tranzacționare, care urmează să fie făcute publice pentru fiecare clasă de instrumente financiare vizată, în conformitate cu articolul 8 alineatele (1) și (4), ținând seama de calibrarea necesară pentru diferitele tipuri de sisteme de tranzacționare menționată la articolul 8 alineatul (2);
- (c) mărimea ordinelor de dimensiuni mari și tipul și mărimea minimă a ordinelor menținute într-un sistem de administrare a ordinelor în așteptarea publicării, pentru care poate fi acordată derogarea de la obligația de publicare pretranzacționare în temeiul alineatului (1) pentru fiecare clasă de instrumente financiare vizată;
- (d) mărimea specifică instrumentului financiar, menționată la alineatul (1) litera (b), și definiția sistemelor de tranzacționare de tip „cerere de ofertă” și vocale pentru care poate fi acordată derogarea de la obligația de publicare pretranzacționare în temeiul alineatului (1).

Atunci când stabilește mărimea specifică instrumentului financiar care ar expune furnizorii de lichiditate unui risc nejustificat, ținând seama dacă participanții la piață vizați sunt investitori cu amănuntul sau cu ridicata, în conformitate cu alineatul (1) litera (b), ESMA ține seama de următorii factori:

- (i) dacă, pentru o astfel de mărime, furnizorii de lichiditate ar fi capabili să se protejeze împotriva riscurilor;
- (ii) în cazul în care piața instrumentului financiar sau a clasei de instrumente financiare în cauză constă parțial în investitori cu amănuntul, valoarea medie a tranzacțiilor încheiate de investitorii respectivi;

- (e) instrumentele financiare sau clasele de instrumente financiare pentru care nu există o piață lichidă unde poate fi acordată derogarea de la obligația de publicare pretranzacționare în temeiul alineatului (1).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 10

Cerințe privind transparența posttranzacționare aplicabile locurilor de tranzacționare în ceea ce privește obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele derivate

(1) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice prețul, volumul și momentul tranzacțiilor executate în ceea ce privește obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare. Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare fac publice detaliile tuturor acestor tranzacții pe cât posibil, din punct de vedere tehnic, în timp real.

(2) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare asigură accesul firmelor de investiții care sunt obligate să publice detaliile propriilor tranzacții cu obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate în conformitate cu articolul 21, în condiții comerciale rezonabile și pe bază nediscriminatorie, la mecanismele pe care le utilizează pentru a face publice informațiile menționate la alineatul (1).

Articolul 11

Autorizarea publicării decalate

(1) Autoritățile competente au atribuțiile necesare pentru a autoriza operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare să prevadă decalarea publicării informațiilor detaliate privind tranzacțiile în funcție de mărimea sau de tipul tranzacțiilor.

Autoritățile competente pot autoriza publicarea decalată în special în cazul tranzacțiilor care:

- (a) sunt de dimensiuni mari în comparație cu dimensiunea normală de piață pentru obligațiunea, produsul financiar structurat, certificatul de emisii sau instrumentul financiar derivat în cauză tranzacționat într-un loc de tranzacționare, sau în comparație cu dimensiunea normală de piață pentru categoria de obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate în cauză tranzacționate într-un loc de tranzacționare; sau
- (b) au legătură cu o obligațiune, un produs financiar structurat, un certificat de emisii sau un instrument financiar derivat tranzacționat într-un loc de tranzacționare sau o categorie de obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare pentru care nu există o piață lichidă;
- (c) depășesc o mărime specifică pentru obligațiunea, produsului financiar structurat, certificatul de emisii sau instrumentul financiar derivat în cauză tranzacționat într-un loc de tranzacționare sau o mărime specifică pentru respectiva categorie de obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii sau produse financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare, care ar expune furnizorii de lichiditate la un risc nejustificat, ținând seama dacă participanții de pe piață vizați sunt investitori cu amănuntul sau cu ridicata.

Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare obțin aprobarea prealabilă a autorității competente privind măsurile propuse pentru publicarea decalată a tranzacțiilor și prezintă aceste măsuri cu claritate participanților de pe piață și publicului. ESMA monitorizează aplicarea acestor măsuri vizând publicarea decalată a tranzacțiilor și prezintă Comisiei un raport anual cu privire la modul în care ele sunt aplicate în practică.

(2) Autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea unuia sau a mai multor locuri de tranzacționare în care este tranzacționată o clasă de obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate poate suspenda temporar obligațiile menționate la articolul 10 în cazul în care lichiditatea clasei de instrumente

financiare în cauză scade sub pragul stabilit în conformitate cu metodologia menționată la articolul 9 alineatul (5) litera (a). Acest prag se stabilește pe baza unor criterii obiective, specifice pieței instrumentului financiar în cauză. Suspendarea temporară se publică pe site-ul internet al autorității competente responsabile.

Suspendarea temporară este valabilă pentru o perioadă inițială care nu depășește trei luni de la data publicării sale pe site-ul de internet al autorității competente responsabile. O astfel de suspendare poate fi reînnoită pentru perioade suplimentare care nu depășesc trei luni fiecare, dacă motivele cărora li se datorează suspendarea temporară se mențin în continuare. În cazul în care suspendarea temporară nu este reînnoită după respectiva perioadă de trei luni, aceasta încetează în mod automat.

Înainte de suspendarea sau reînnoirea suspendării temporare a obligațiilor menționate la articolul 10, autoritatea competentă responsabilă notifică ESMA intenția sa și oferă o explicație în acest sens. ESMA emite, cât mai curând posibil, un aviz către autoritatea competentă precizând dacă, în opinia sa, se justifică sau nu suspendarea sau reînnoirea suspendării temporare, în conformitate cu primul și al doilea paragraf.

(3) Odată cu autorizarea publicării decalate, autoritățile competente pot:

- (a) să solicite publicarea unor detalii sumare, fie cu privire la o anumită tranzacție, fie cu privire la mai multe tranzacții, sub formă agregată, sau o combinație a acestora, pe perioada decalării;
- (b) să permită omiterea de la publicare a volumului unei anumite tranzacții pe o perioadă extinsă de decalare;
- (c) să permită publicarea mai multor tranzacții sub formă agregată în timpul unei perioade extinse de decalare pentru alte instrumente decât cele de capitaluri proprii și care nu sunt instrumente de datorie suverană;
- (d) să permită publicarea mai multor tranzacții sub formă agregată, pe o perioadă nedeterminată, pentru instrumentele de datorie suverană.

În cazul instrumentelor de datorie suverană, literele (b) și (d) pot fi utilizate fie separat, fie consecutiv, în sensul că, după terminarea perioadei extinse de omitere a volumului, volumele ar putea fi publicate în formă agregată.

În cazul tuturor celorlalte instrumente financiare, detaliile rămase cu privire la tranzacție și toate detaliile cu privire la tranzacții, luate separat, se publică la încetarea perioadei de decalare.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare astfel încât să permită publicarea informațiilor prevăzute la articolul 64 din Directiva 2014/65/UE pentru a stabili următoarele elemente:

- (a) detaliile referitoare la tranzacții pe care firmele de investiții, inclusiv operatorii independenți, precum și operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare le pun la dispoziția publicului pentru fiecare clasă de instrumente financiare în cauză, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1), inclusiv identificatorii diferitelor tipuri de tranzacții publicate în temeiul articolului 10 alineatul (1) și al articolului 21 alineatul (1), făcând diferența între cele determinate de factori legați în principal de evaluarea instrumentelor financiare și cele determinate de alți factori;
- (b) limita de timp care ar fi considerată conformă cu obligația de a publica într-un termen cât mai apropiat de timpul real, inclusiv în cazul în care tranzacțiile sunt executate în afara programului obișnuit de tranzacționare;
- (c) condițiile de autorizare a publicării decalate a detaliilor referitoare la tranzacții în cazul fiecărei clase de instrumente financiare vizate, pentru firmele de investiții, inclusiv operatorii independenți, precum și operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare, în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol și cu articolul 21 alineatul (4);

- (d) criteriile care trebuie aplicate pentru a stabili mărimea sau tipul unei tranzacții pentru care se permit, în temeiul alineatului (3), decalarea publicării și publicarea unor detalii sumare referitoare la o anumită tranzacție sau publicarea sub formă agregată a unor detalii referitoare la mai multe tranzacții, sau omiterea de la publicare a volumului unei tranzacții, luând în considerare, în special, acordarea unei perioade extinse de decalare pentru anumite instrumente financiare, în funcție de lichiditatea acestora.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL 3

Obligația de a furniza date de tranzacționare separat, în condiții comerciale rezonabile

Articolul 12

Obligația de a pune separat la dispoziție date pretranzacționare și posttranzacționare

- (1) Operatorii de piață, precum și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare pun la dispoziția publicului informațiile publicate în conformitate cu articolele 3, 4 și 6-11 prin furnizarea separată a datelor pretranzacționare și posttranzacționare privind transparența.
- (2) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica furnizarea de date pretranzacționare și posttranzacționare privind transparența, inclusiv nivelul de dezagregare a datelor care urmează să fie puse la dispoziția publicului conform alineatului (1).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 13

Obligația de a pune separat la dispoziție date pretranzacționare și posttranzacționare, în condiții comerciale rezonabile

- (1) Operatorii de piață și firmele de investiții care exploatează un loc de tranzacționare pun la dispoziția publicului informațiile publicate în conformitate cu articolele 3, 4 și 6-11 în condiții comerciale rezonabile și asigură un acces nediscriminatoriu la aceste informații. Aceste informații sunt puse la dispoziție gratuit, la 15 minute după publicare.
- (2) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50, prin care să clarifice conceptul de „condiții comerciale rezonabile” în legătură cu publicarea informațiilor menționate la alineatul (1).

TITLUL III

TRANSPARENȚĂ PENTRU OPERATORII INDEPENDENȚI ȘI PENTRU FIRMELE DE INVESTIȚII CARE EFECTUEAZĂ TRANZACȚII EXTRABURSIERE

Articolul 14

Obligația operatorilor independenți de a face publice cotații ferme în ceea ce privește acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare similare

- (1) Firmele de investiții fac publice cotații ferme referitoare la acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și celelalte instrumente financiare similare tranzacționate într-un loc de tranzacționare pentru care acestea sunt operatori independenți și pentru care există o piață lichidă.

În cazul în care nu există o piață lichidă pentru instrumentele financiare prevăzute la primul paragraf, operatorii independenți comunică cotațiile clienților lor la cerere.

(2) Prezentul articol și articolele 15, 16 și 17 se aplică operatorilor independenți atunci când efectuează tranzacții ce nu depășesc mărimea standard de piață. Operatorii independenți nu intră sub incidența prezentului articol și nici ale articolelor 15, 16 și 17 atunci când efectuează tranzacții care depășesc mărimea standard de piață.

(3) Operatorii independenți pot decide mărimea sau mărimile tranzacțiilor pentru care stabilesc o cotație. Mărimea minimă a cotației este cel puțin echivalentul a 10 % din mărimea standard de piață a unei acțiuni, certificat de depozit, fond tranzacționat la bursă, certificat sau alt instrument financiar similar tranzacționat într-un loc de tranzacționare. Pentru acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau orice alt instrument financiar similar tranzacționat într-un loc de tranzacționare, fiecare cotație include unul sau mai multe prețuri ferme de cumpărare și de vânzare, la o mărime sau mărimi care pot atinge mărimea standard de piață pentru categoria de acțiuni, certificate de acțiuni, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare căreia îi aparține respectivul instrument financiar. Prețul sau prețurile reflectă condițiile de piață predominante pentru acțiunea, certificatul de acțiuni, fondul tranzacționat la bursă, certificatul sau instrumentul financiar similar în cauză.

(4) Acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele sau alte instrumente financiare similare sunt grupate pe clase pe baza mediei aritmetice a valorii ordinelor executate pe piață pentru instrumentul financiar respectiv. Mărimea standard de piață pentru fiecare clasă de acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate sau alte instrumente financiare similare este o mărime care reprezintă media aritmetică a valorii ordinelor executate pe piață pentru instrumentele financiare incluse în fiecare categorie.

(5) Piața fiecărei acțiuni, certificat de depozit, fond tranzacționat la bursă, certificat sau a altui instrument financiar similar se compune din toate ordinele executate în Uniune pentru respectivul instrument financiar, exclusiv cele care au dimensiuni mari în comparație cu dimensiunea normală de piață.

(6) Autoritatea competentă a pieței celei mai relevante din punctul de vedere al lichidității conform definiției de la articolul 26 pentru fiecare acțiune, certificat de depozit, fond tranzacționat la bursă, certificat sau alt instrument financiar similar stabilește, cel puțin o dată pe an, clasa căreia îi aparține pe baza mediei aritmetice a valorii ordinelor executate pe piața respectivului instrument financiar. Această informație este pusă la dispoziția tuturor participanților de pe piață și este transmisă ESMA, care publică informația pe site-ul său de internet.

(7) Pentru a asigura evaluarea eficientă a acțiunilor, a certificatelor de depozit, a fondurilor tranzacționate la bursă, a certificatelor sau a altor instrumente financiare similare și pentru a optimiza posibilitățile pe care le au firmele de investiții de a obține cea mai bună tranzacție pentru clienții lor, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza modalitățile de publicare a unei cotații ferme, în conformitate cu alineatul (1), de determinare a faptului dacă prețurile reflectă condițiile dominante de pe piață, în conformitate cu alineatul (3), și dimensiunea standard de piață, în conformitate cu alineatele (2) și (4).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 15

Executarea ordinelor clienților

(1) Operatorii independenți își fac publice cotațiile în mod regulat și continuu în timpul programului normal de tranzacționare. Aceștia pot să își actualizeze cotațiile în orice moment. Aceștia sunt autorizați să își retragă cotațiile, în condiții de piață excepționale.

Statele membre impun firmelor care corespund definiției de operator independent obligația de a notifica acest lucru autorității lor competente. Notificarea este transmisă ESMA. ESMA întocmește lista tuturor IS din Uniune.

Cotațiile sunt făcute publice astfel încât să fie ușor accesibile altor participanți de pe piață în condiții comerciale rezonabile.

(2) Operatorii independenți execută ordinele primite de la clienții lor referitoare la acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele sau la alte instrumente financiare asemănătoare pentru care sunt operatori independenți la prețurile afișate în momentul primirii ordinului, cu respectarea articolului 27 din Directiva 2014/65/UE.

Cu toate acestea, în cazuri justificate, ei pot executa aceste ordine la un preț mai bun, cu condiția ca acest preț să se înscrie într-un interval public apropiat de condițiile de piață.

(3) Operatorii independenți pot executa ordinele pe care le primesc de la clienții lor profesionali la prețuri diferite de propriile cotații, fără a trebui să îndeplinească cerințele enumerate la alineatul (2), în cazul tranzacțiilor în cadrul cărora executarea pentru mai multe valori mobiliare reprezintă o tranzacție unică sau în cazul ordinelor care se supun altor condiții decât prețul de piață în vigoare.

(4) În cazul în care un operator independent care stabilește o singură cotație sau a cărei cotație maximă este mai mică decât mărimea standard de piață primește de la un client un ordin a cărui mărime este superioară mărimii proprii cotații, dar inferioară mărimii standard de piață, el poate decide să execute acea parte din ordin care depășește mărimea propriei cotații, cu condiția să o execute la prețul cotate, cu excepțiile prevăzute la alineatele (2) și (3). În cazurile în care stabilește cotații pentru diferite mărimi și primește un ordin care se situează între aceste mărimi pe care se decide să îl execute, operatorul independent face acest lucru la unul dintre prețurile cotate în conformitate cu articolul 28 din Directiva 2014/65/UE, cu excepțiile prevăzute la alineatele (2) și (3) din prezentul articol.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 50 prin care să clarifice conceptul de „condiții comerciale rezonabile” pentru publicarea cotațiilor menționate la alineatul (1).

Articolul 16

Obligațiile autorităților competente

Autoritățile competente verifică:

- (a) actualizarea în mod regulat de către firmele de investiții a prețurilor de vânzare și cumpărare publicate în conformitate cu articolul 14 și menținerea de către acestea a unor prețuri care corespund condițiilor predominante de pe piață;
- (b) respectarea de către firmele de investiții a condițiilor de acordare a unui preț mai bun prevăzute la articolul 15 alineatul (2).

Articolul 17

Accesul la cotații

(1) Operatorii independenți sunt autorizați să selecteze, în funcție de politica lor comercială și în mod obiectiv și nediscriminatoriu, clienții cărora le permit accesul la cotațiile lor. În acest scop, trebuie să existe norme clare care să reglementeze accesul la cotațiile acestora. Operatorii independenți pot refuza stabilirea unei relații comerciale sau pot înceta o astfel de relație cu clienții pe baza unor considerații de ordin comercial, precum solvabilitatea clientului, riscul de contraparte și decontarea finală a tranzacției.

(2) Pentru a limita riscul de expunere la tranzacții multiple din partea aceluiași client, operatorii independenți sunt autorizați să restrângă în mod nediscriminatoriu numărul de tranzacții ale aceluiași client pe care se angajează să le încheie în condițiile publicate. Aceștia pot să limiteze, în mod nediscriminatoriu și în conformitate cu articolul 28 din Directiva 2014/65/UE, numărul total de tranzacții simultane ale diferiților clienți, însă doar în măsura în care numărul și/sau volumul ordinelor depuse de clienți depășește semnificativ norma.

(3) Pentru a asigura evaluarea eficientă a acțiunilor, a certificatelor de depozit, a fondurilor tranzacționate la bursă, a certificatelor sau a altor instrumente financiare asemănătoare și optimizarea posibilității pe care o au firmele de investiții de a obține cea mai bună tranzacție pentru clienții lor, Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50, prin care specifică:

- (a) criteriile pe baza cărora se determină dacă o cotație este publicată în mod regulat și continuu și este ușor accesibilă conform articolului 15 alineatul (1), precum și mijloacele prin care firmele de investiții își pot respecta obligația de a-și face publice cotațiile, care includ următoarele posibilități:
  - (i) prin intermediul infrastructurilor oricărei piețe reglementate care a admis la tranzacționare instrumentul financiar în cauză;
  - (ii) printr-un APA;
  - (iii) prin intermediul mecanismelor proprii;
- (b) criteriile pe baza cărora se determină tranzacțiile în cadrul cărora executarea pentru mai multe valori mobiliare reprezintă o tranzacție unică sau ordinele care se supun altor condiții decât prețul de piață în vigoare conform articolului 15 alineatul (3);
- (c) criteriile pe baza cărora se determină circumstanțele care pot fi considerate condiții de piață excepționale, care permit retragerea cotațiilor, precum și condițiile de actualizare a cotațiilor conform articolului 15 alineatul (1);
- (d) criteriile pe baza cărora se determină momentul în care numărul și/sau volumul ordinelor depuse de clienți depășește semnificativ norma, conform alineatului (2).
- (e) criteriile de determinare a momentului în care prețurile se înscriu într-un interval public apropiat de condițiile de piață, astfel cum se menționează la articolul 15 alineatul (2).

Articolul 18

Obligația operatorilor independenți de a face publice cotații ferme pentru obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate

(1) Firmele de investiții fac publice cotații ferme pentru obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare pentru care aceste firme sunt operatori independenți și pentru care există piață lichidă, în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) un client al operatorului independent le solicită o cotație;
- (b) sunt de acord să furnizeze cotația.

(2) În ceea ce privește obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare pentru care nu există piață lichidă, operatorii independenți comunică clienților lor cotațiile la cerere, dacă sunt de acord să furnizeze o cotație. Se poate deroga de la această obligație dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 9 alineatul (1).

(3) Operatorii independenți au dreptul să își actualizeze cotațiile în orice moment. Aceștia pot să își retragă cotațiile, în condiții de piață excepționale.

(4) Statele membre impun firmelor care corespund definiției de operator independent obligația de a notifica acest lucru autorității lor competente. Notificarea este transmisă către ESMA. ESMA întocmește lista tuturor operatorilor independenți din Uniune.

(5) Operatorii independenți pun la dispoziția celorlalți clienți ai lor cotațiile ferme publicate în conformitate cu alineatul (1). Cu toate acestea, ei sunt autorizați să selecteze, în funcție de politica lor comercială și în mod obiectiv și nediscriminatoriu, clienții cărora le permit accesul la cotațiile lor. În acest scop, operatorii independenți instituie standarde clare care să reglementeze accesul la cotațiile lor. Operatorii independenți pot refuza stabilirea unei relații comerciale sau pot înceta o astfel de relație cu clienții pe baza unor considerații de ordin comercial, precum solvabilitatea clientului, riscul de contraparte și decontarea finală a tranzacției.

(6) Operatorii independenți se angajează să încheie tranzacții în condițiile publicate cu orice alt client căruia i-a fost pusă la dispoziție cotația în conformitate cu alineatul (5), atunci când mărimea cotată este mai mică sau egală cu mărimea specifică instrumentului stabilită în conformitate cu articolul 9 alineatul (5) litera (d).

Operatorii independenți nu sunt supuși obligației de a publica o cotație fermă în temeiul alineatului (1) pentru instrumente financiare care se află sub pragul de lichiditate stabilit în conformitate cu articolul 9 alineatul (4).

(7) Operatorii independenți sunt autorizați să stabilească limite nediscriminatorii și transparente privind numărul de tranzacții pe care se angajează să le efectueze cu clienții la o cotație dată.

(8) Cotațiile publicate în conformitate cu alineatele (1) și (5) și cele de mărimea menționată la alineatul (6) sau de o mărime inferioară acestora sunt făcute publice, astfel încât să fie ușor accesibile altor participanți de pe piață, în condiții comerciale rezonabile.

(9) Prețul sau prețurile cotate sunt de așa natură încât să garanteze faptul că operatorul independent respectă obligațiile care îi revin în conformitate cu articolul 27 din Directiva 2014/65/UE, dacă sunt aplicabile, și reflectă condițiile predominante pe piață în ceea ce privește prețurile la care sunt încheiate tranzacțiile cu aceleași instrumente financiare sau cu instrumente financiare asemănătoare, într-un loc de tranzacționare.

Cu toate acestea, în cazuri justificate, ei pot executa ordine la un preț mai bun, cu condiția ca acest preț să se înscrie într-un interval public apropiat de condițiile de piață.

(10) Operatorii independenți nu intră sub incidența prezentului articol atunci când efectuează tranzacții mai mari decât mărimea specifică instrumentului financiar stabilită în conformitate cu articolul 9 alineatul (5) litera (d).

Articolul 19

Monitorizarea de către ESMA

(1) Autoritățile competente și ESMA monitorizează aplicarea articolului 18 privind mărimea la care cotațiile sunt puse la dispoziția clienților firmei de investiții și a altor participanți de pe piață în raport cu alte activități de tranzacționare ale firmei, precum și privind măsura în care cotațiile reflectă condițiile predominante de piață în ceea ce privește tranzacțiile cu același instrument financiar sau cu instrumente financiare asemănătoare într-un loc de tranzacționare. Până la 3 ianuarie 2019, ESMA transmite Comisiei un raport privind aplicarea articolului 18. În cazul în care există o activitate importantă de cotare și tranzacționare la un nivel situat cu puțin peste valoarea-limită menționată la articolul 18 alineatul (6) sau în afara condițiilor predominante de piață, ESMA transmite Comisiei raportul înainte de această dată.

(2) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50, prin care precizează mărimile menționate la articolul 18 alineatul (6) la care o firmă inițiază tranzacții cu orice alt client căruia îi este pusă la dispoziție cotația. Mărimea specifică instrumentului financiar se determină în conformitate cu criteriile stabilite la articolul 9 alineatul (5) litera (d).

(3) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50 prin care să clarifice conceptul de „condiții comerciale rezonabile” pentru publicarea cotațiilor, astfel cum se menționează la articolul 18 alineatul (8).

*Articolul 20***Publicarea posttranzacționare a datelor de către firmele de investiții, inclusiv de către operatorii independenți, în ceea ce privește acțiunile, certificatele de depozit, fondurile tranzacționate la bursă, certificatele și alte instrumente financiare asemănătoare**

(1) Firmele de investiții care, fie pe cont propriu, fie în numele clienților, încheie tranzacții cu acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare asemănătoare tranzacționate într-un loc de tranzacționare fac publice volumul și prețul respectivelor tranzacții, precum și momentul la care au fost încheiate. Aceste informații sunt publicate prin intermediul unui APA.

(2) Informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol și termenele la care sunt publicate satisfac cerințele adoptate în temeiul articolului 6, inclusiv standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) litera (a). În cazul în care măsurile adoptate în conformitate cu articolul 7 prevăd raportarea decalată a anumitor categorii de tranzacții cu acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare asemănătoare tranzacționate într-un loc de tranzacționare, această posibilitate se aplică și în cazul în care tranzacțiile sunt încheiate în afara locurilor de tranzacționare.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili următoarele:

- (a) identificatorii pentru diferitele tipuri de tranzacții publicate în temeiul prezentului articol, făcând diferența între identificatorii determinați de factori legați în special de evaluarea instrumentelor financiare și cei determinați de alți factori;
- (b) aplicarea obligației prevăzute la alineatul (1) pentru tranzacțiile care implică utilizarea respectivelor instrumente financiare în scopul garantării, împrumutării sau în alte scopuri, atunci când schimbul de astfel de instrumente financiare este determinat de alți factori decât evaluarea curentă a prețului lor de piață;
- (c) partea la o tranzacție care trebuie să facă publică tranzacția în conformitate cu alineatul (1) dacă ambele părți la tranzacție sunt firme de investiții.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

*Articolul 21***Publicarea posttranzacționare a datelor de către firmele de investiții, inclusiv de către operatorii independenți, în ceea ce privește obligațiunile, produsele financiare structurate, certificatele de emisii și instrumentele financiare derivate**

(1) Firmele de investiții care, fie pe cont propriu, fie în numele clienților, încheie tranzacții cu obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare fac publice volumul și prețul respectivelor tranzacții, precum și momentul la care acestea au fost încheiate. Aceste informații sunt publicate prin intermediul unui APA.

(2) Fiecare tranzacție individuală este publicată o singură dată printr-un singur APA.

(3) Informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) și termenele la care sunt publicate satisfac cerințele adoptate în temeiul articolului 10, inclusiv standardele tehnice de reglementare adoptate în conformitate cu articolul 11 alineatul

(4) literele (a) și (b).

(4) Autoritățile competente pot autoriza firmele de investiții să prevadă publicarea decalată sau pot solicita publicarea unor detalii sumare cu privire la o anumită tranzacție, a unor detalii agregate cu privire la mai multe tranzacții ori a unei combinații a acestora pe perioada decalării, pot permite omiterea de la publicare a volumului fiecărei tranzacții pe o

perioadă extinsă de decalare sau, în cazul altor instrumente financiare decât cele de capitaluri proprii și care nu sunt instrumente de datorie suverană, pot permite publicarea mai multor tranzacții sub formă agregată în perioada extinsă de decalare, iar în cazul instrumentelor de datorie suverană, pot permite publicarea mai multor tranzacții sub formă agregată pe o perioadă nedeterminată și pot suspenda temporar obligațiile menționate la alineatul (1) în aceleași condiții cu cele stabilite la articolul 11.

Atunci când măsurile adoptate în temeiul articolului 11 prevăd publicarea decalată și publicarea unor detalii sumare sau a unor detalii sub formă agregată sau o combinație a acestora sau omiterea de la publicare a volumului pentru anumite categorii de tranzacții cu obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate tranzacționate într-un loc de tranzacționare, această posibilitate se aplică și în cazul în care tranzacțiile sunt încheiate în afara locurilor de tranzacționare.

(5) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, astfel încât să permită publicarea informațiilor prevăzute la articolul 64 din Directiva 2014/65/UE, pentru a stabili următoarele:

- (a) identificatorii pentru diferitele tipuri de tranzacții publicate în conformitate cu prezentul articol, făcând diferența între identificatorii determinați de factori legați în special de evaluarea instrumentelor financiare și cei determinați de alți factori;
- (b) aplicarea obligației prevăzute la alineatul (1) pentru tranzacțiile care implică utilizarea respectivelor instrumente financiare în scopul garantării, împrumutării sau în alte scopuri, atunci când schimbul de astfel de instrumente financiare este determinat de alți factori decât evaluarea curentă a prețului lor de piață;
- (c) partea la o tranzacție care trebuie să facă publică tranzacția în conformitate cu alineatul (1) dacă ambele părți la tranzacție sunt firme de investiții.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 22

Furnizarea de informații în scopul transparenței și al altor calcule

(1) Pentru a efectua calcule în vederea stabilirii cerințelor de transparență pretranzacționare și posttranzacționare și a regimului obligației de tranzacționare, impuse de articolele 3-11, articolele 14-21 și articolul 32, care sunt aplicabile instrumentelor financiare, precum și pentru a stabili dacă o firmă de investiții este un operator independent în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (3), autoritățile competente pot solicita informații de la:

- (a) locuri de tranzacționare;
- (b) mecanisme de publicare aprobate; și
- (c) furnizori de sisteme centralizate de raportare.

(2) Locurile de tranzacționare, mecanismele de publicare aprobate și furnizorii de sisteme centralizate de raportare stochează datele necesare pentru o perioadă suficient de lungă.

(3) Autoritățile competente transmit ESMA informațiile de care aceasta are nevoie pentru a produce rapoartele menționate la articolul 5 alineatele (4), (5) și (6).

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili conținutul și frecvența solicitărilor de date, formatele și intervalul de timp în care locurile de tranzacționare, mecanismele de publicare aprobate și furnizorii de sisteme centralizate de raportare trebuie să răspundă la aceste solicitări în conformitate cu alineatul (1), tipul de date care trebuie stocate, precum și intervalul minim de timp pentru care locurile de tranzacționare, mecanismele de publicare aprobate și furnizorii de sisteme centralizate de raportare trebuie să stocheze date pentru a putea răspunde acestor solicitări, în conformitate cu alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate în prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 23

Obligația de tranzacționare pentru firmele de investiții

(1) Firmele de investiții se asigură că tranzacțiile pe care le efectuează cu acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționate într-un loc de tranzacționare se desfășoară pe o piață reglementată, un MTF, un operator independent sau un loc de tranzacționare dintr-o țară terță considerat echivalent în conformitate cu articolul 25 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2014/65/UE, după caz, cu excepția situației în care printre caracteristicile lor se numără faptul că:

(a) sunt nesistematice, ad-hoc, neregulate și cu frecvență redusă; sau

(b) se desfășoară între contrapărți eligibile și/sau profesionale și nu contribuie la procesul de descoperire a prețurilor.

(2) O firmă de investiții care exploatează un sistem de corelare la nivel intern care execută ordinele clienților privind acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare asemănătoare pe bază multilaterală trebuie să se asigure că este autorizată ca MTF în temeiul directivei 2014/65/UE și respectă toate dispozițiile relevante legate de astfel de autorizări.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza caracteristicile specifice ale tranzacțiilor cu acțiuni care nu contribuie la procesul de descoperire a prețurilor menționat la alineatul (1), ținând seama de cazuri precum:

(a) tranzacții cu lichidități neadresabile; sau

(b) situații în care schimbul de astfel de instrumente financiare este determinat de alți factori decât valoarea curentă de piață pentru instrumentul financiar respectiv.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

TITLUL IV

RAPORTAREA TRANZACȚIILOR

Articolul 24

Obligația de menținere a integrității piețelor

Fără a aduce atingere repartizării responsabilităților de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 596/2014, autoritățile competente coordonate de ESMA în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 monitorizează activitatea firmelor de investiții pentru a se asigura că acestea acționează cu onestitate, corectitudine, profesionalism și într-un mod care promovează integritatea pieței.

*Articolul 25***Obligația de a ține evidența**

(1) Firmele de investiții mențin la dispoziția autorității competente, pe o perioadă de cinci ani, datele pertinente referitoare la toate ordinele și la toate tranzacțiile cu instrumente financiare pe care le-au încheiat, fie pe cont propriu, fie în numele unui client. În cazul tranzacțiilor încheiate în numele clienților, înregistrările conțin toate informațiile și detaliile privind identitatea clientului, precum și informațiile necesare în temeiul Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. ESMA poate solicita acces la informațiile respective, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și în condițiile prevăzute la articolul respectiv.

(2) Operatorul unui loc de tranzacționare menține la dispoziția autorității competente, timp de cel puțin cinci ani, datele pertinente referitoare la toate ordinele referitoare la instrumente financiare afișate de sistemele sale. Înregistrările conțin datele relevante care constituie caracteristicile ordinului, inclusiv cele care stabilesc conexiunea dintre un ordin și tranzacția sau tranzacțiile executate care urmare a ordinului respectiv și ale căror detalii sunt raportate conform articolului 26 alineatele (1) și (3). ESMA are rolul de mediator și coordonator în ceea ce privește accesarea de către autoritățile competente a informațiilor în conformitate cu dispozițiile prezentului alineat.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili detaliile datelor relevante referitoare la ordine care trebuie păstrate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol și care nu sunt menționate la articolul 26.

Aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare includ codul de identificare a membrului sau participantului care a transmis ordinul, codul de identificare a ordinului, data și ora transmiterii ordinului, caracteristicile ordinului, inclusiv tipul său, limita de preț, dacă este cazul, perioada de valabilitate și orice alte instrucțiuni specifice ordinului, detalii privind eventualele modificări sau anulări și privind executarea parțială sau totală a ordinului, intermedierea sau capacitatea principală.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

*Articolul 26***Obligația de raportare a tranzacțiilor**

(1) Firmele de investiții care efectuează tranzacții cu instrumente financiare prezintă autorității competente rapoarte care conțin detaliile complete și precise ale acestor tranzacții, cât mai repede posibil și cel târziu până la încheierea următoarei zile lucrătoare.

În conformitate cu articolul 85 din Directiva 2014/65/UE, autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a se asigura că autoritatea competentă a pieței celei mai relevante în ceea ce privește lichiditatea pentru respectivele instrumente financiare primește, de asemenea, aceste informații.

Autoritățile competente pun la dispoziția ESMA, la cerere, orice informații raportate în conformitate cu prezentul articol.

(2) Obligația prevăzută la alineatul (1) se aplică:

(a) instrumentelor financiare care sunt admise la tranzacționare sau sunt tranzacționate într-un loc de tranzacționare sau pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare;

(b) instrumentelor financiare bazate pe un instrument financiar tranzacționat într-un loc de tranzacționare; și

⁽¹⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

- (c) instrumentelor financiare bazate pe un indice sau coș compus din instrumente financiare tranzacționate într-un loc de tranzacționare.

Obligația se aplică tranzacțiilor cu instrumentele financiare menționate la literele (a)-(c), indiferent dacă aceste tranzacții se desfășoară sau nu în locul de tranzacționare.

(3) Rapoartele includ în special detalii cu privire la denumirea și numărul instrumentelor financiare cumpărate sau vândute, cantitatea, datele și orele de executare, prețurile tranzacțiilor, o denumire de identificare a clienților în numele cărora firma de investiții a efectuat tranzacția respectivă, o denumire de identificare a persoanelor și a algoritmilor electronici din cadrul firmei de investiții responsabili pentru decizia de investiție și executarea tranzacției, o denumire de identificare a derogării aplicabile pe baza căreia a avut loc tranzacția, mijloacele de identificare a firmelor de investiții în cauză, precum și o denumire de identificare a vânzărilor în lipsă în sensul definiției de la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 236/2012 în ceea ce privește orice acțiuni și datorie suverană care intră în domeniul de aplicare a articolelor 12, 13 și 17 din respectivul regulament. Pentru tranzacțiile care nu sunt efectuate într-un loc de tranzacționare, rapoartele includ, de asemenea, o denumire de identificare a tipului de tranzacții în conformitate cu măsurile care trebuie adoptate în temeiul dispozițiilor de la articolul 20 alineatul (3) litera (a) și de la articolul 21 alineatul (5) litera (a). Pentru instrumentele financiare derivate pe mărfuri, rapoartele indică dacă tranzacția reduce riscul într-un mod măsurabil în mod obiectiv în conformitate cu articolul 57 din Directiva 2014/65/UE.

(4) Firmele de investiții care transmit ordinele includ toate informațiile specificate la alineatele (1) și (3) în transmiterea ordinelor respective. În loc să includă detaliile menționate la transmiterea ordinelor, o firmă de investiții poate alege să raporteze ordinul transmis, dacă este executat, ca tranzacție în conformitate cu cerințele de la alineatul (1). În acest caz, raportul privind tranzacția realizat de firma de investiții precizează că se referă la un ordin transmis.

(5) Operatorul unui loc de tranzacționare prezintă rapoarte care conțin detalii referitoare la tranzacțiile cu instrumente financiare tranzacționate prin propria platformă care sunt executate prin intermediul propriilor sisteme de o firmă care nu face obiectul prezentului regulament în conformitate cu alineatele (1) și (3).

(6) La raportarea denumirii de identificare a clienților în conformitate cu alineatele (3) și (4), firmele de investiții utilizează un identificator al persoanelor juridice stabilit pentru identificarea clienților care sunt persoane juridice.

Până la 3 ianuarie 2016, ESMA elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, prin care să se asigure că aplicarea identificatorilor pentru persoane juridice în Uniune este în conformitate cu standardele internaționale, îndeosebi cu cele elaborate de Consiliul pentru stabilitate financiară.

(7) Rapoartele sunt prezentate autorităților competente de înseși firmele de investiții, de un ARM care acționează în numele lor sau de locul de tranzacționare prin al cărui sistem s-a încheiat tranzacția, în conformitate cu alineatele (1), (3) și (9).

Firmele de investiții poartă răspunderea pentru integralitatea, corectitudinea și depunerea la timp a rapoartelor prezentate autorității competente.

Prin derogare de la această responsabilitate, atunci când raportează detalii privind tranzacțiile respective prin intermediul unui ARM care acționează în numele său sau printr-un loc de tranzacționare, o firmă de investiții nu este responsabilă de deficiențele referitoare la integralitatea, corectitudinea și depunerea la timp a rapoartelor care pot fi atribuite mecanismului de raportare aprobat sau locului de tranzacționare. În astfel de cazuri și sub rezerva articolului 66 alineatul (4) din Directiva 2014/65/UE, responsabilitatea pentru deficiențele în cauză îi revine ARM sau locului de tranzacționare.

Firmele de investiții trebuie totuși să ia măsuri rezonabile pentru a verifica integralitatea, corectitudinea și depunerea la timp a rapoartelor de tranzacții care au fost depuse în numele lor.

Statul membru de origine impune ca, în cazul în care redactează rapoarte în numele firmei de investiții, locul de tranzacționare să aibă instituite mecanisme de securitate solide care să garanteze securitatea și autenticitatea mijloacelor de transfer al informațiilor, să reducă la minimum riscul de corupere a datelor și de acces neautorizat și să prevină scurgerile de informații, menținând în permanență confidențialitatea datelor. Statul membru de origine impune ca locul de tranzacționare să întrețină resurse adecvate și să aibă instalate dispozitive de siguranță pentru a oferi și întreține serviciile sale în orice moment.

Sistemele de corelare a ordinelor (trade-matching) sau cele de raportare, inclusiv registrele centrale de tranzacții înregistrate sau recunoscute în conformitate cu titlul VI din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, pot fi aprobate de către autoritatea competentă ca ARM pentru a transmite autorității competente rapoarte de tranzacții în conformitate cu alineatele (1), (3) și (9).

În cazul în care tranzacțiile au fost raportate în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 către un registru central de tranzacții care este un ARM, iar rapoartele respective conțin detaliile necesare în conformitate cu alineatele (1), (3) și (9) și sunt transmise autorității competente de către registrul central de tranzacții în termenul stabilit la alineatul (1), se consideră că obligația firmelor de investiții prevăzută la alineatul (1) a fost respectată.

În cazul în care rapoartele de tranzacții conțin erori sau omisiuni, ARM, firma de investiții sau locul de tranzacționare care raportează tranzacția corectează informațiile și transmite autorității competente o versiune corectată a rapoartelor.

(8) În cazul în care, în conformitate cu articolul 35 alineatul (8) din Directiva 2014/65/UE, rapoartele prevăzute la prezentul articol sunt transmise autorității competente a statului membru gazdă, aceasta comunică informațiile respective autorităților competente ale statului membru de origine al firmei de investiții, cu excepția cazului în care autoritățile competente ale statului membru de origine decid că nu doresc să le primească.

(9) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica:

- (a) standardele în materie de date și de formate aplicabile informațiilor care trebuie raportate în conformitate cu alineatele (1) și (3), inclusiv metodele și modalitățile de raportare a tranzacțiilor financiare, precum și forma și conținutul acestor rapoarte;
- (b) criteriile de definire a unei piețe relevante în conformitate cu alineatul (1);
- (c) referințele instrumentelor financiare cumpărate sau vândute, cantitatea, datele și orele de executare, prețurile tranzacțiilor, informațiile și detaliile privind identitatea clientului, o denumire de identificare a clienților în numele cărora firma de investiții a efectuat tranzacția respectivă, o denumire de identificare a persoanelor și a algoritmilor informatici din cadrul firmei de investiții responsabili pentru decizia de investiție și executarea tranzacției, o denumire de identificare a derogării aplicabile pe baza căreia a avut loc tranzacția, mijloacele de identificare a firmelor de investiții în cauză, modul în care a fost executată tranzacția și câmpurile de date necesare pentru prelucrarea și analizarea rapoartelor de tranzacție în conformitate cu alineatul (3);
- (d) o denumire de identificare a vânzărilor în lipsă de acțiuni și datorie suverană menționate la alineatul (3);
- (e) categoriile relevante de instrumente financiare care trebuie să fie raportate în conformitate cu alineatul (2);
- (f) condițiile pe baza cărora identificatorii pentru persoanele juridice sunt elaborați, atribuiți și menținuți de statele membre în conformitate cu alineatul (6) și condițiile pe baza cărora acești identificatori pentru persoanele juridice sunt folosiți de firmele de investiții pentru a include, în temeiul alineatelor (3), (4) și (5), denumirea de identificare a clienților în rapoartele de tranzacții pe care au obligația de a le întocmi în conformitate cu alineatul (1);
- (g) aplicarea obligațiilor de raportare a tranzacțiilor la sucursalele firmelor de investiții;
- (h) ceea ce constituie o tranzacție și executarea unei tranzacții în sensul prezentului articol;

- (i) momentul în care se consideră că o firmă de investiții a transmis un ordin în sensul alineatului (4).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(10) Până la 3 ianuarie 2019, ESMA transmite Comisiei un raport privind funcționarea prezentului articol, inclusiv interacțiunea sa cu obligațiile de raportare conexe în temeiul Regulamentului (UE) nr. 648/2012, și măsura în care conținutul și formatul rapoartelor de tranzacții permise și schimbate între autoritățile competente permit monitorizarea cuprinzătoare a activităților firmelor de investiții în conformitate cu articolul 24 din prezentul regulament. Comisia poate avea inițiativa de a propune orice fel de modificare, inclusiv să propună ca tranzacțiile să fie raportate doar unui sistem unic desemnat de ESMA și nu autorităților competente. Comisia transmite raportul ESMA Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 27

Obligația de a furniza date de referință privind instrumentele financiare

(1) În ceea ce privește instrumentele financiare admise la tranzacționare pe piețe reglementate sau tranzacționate în MTF-uri sau OTF-uri, locurile de tranzacționare furnizează autorităților competente date de referință pentru identificarea instrumentelor, în scopul raportării tranzacțiilor conform articolului 26.

În ceea ce privește celelalte instrumente financiare menționate la articolul 26 alineatul (2) tranzacționate în sistemul său, fiecare operator independent îi furnizează autorității competente datele de referință privind instrumentele financiare respective.

Datele de referință pentru identificarea instrumentelor se pregătesc pentru transmiterea la autoritatea competentă în format electronic, standardizat înaintea demarării tranzacționării instrumentului financiar la care se referă. Datele de referință privind instrumentul financiar se actualizează de fiecare dată când apar modificări ale datelor referitoare la un anumit instrument financiar. Aceste notificări urmează să fie transmise fără întârziere de către autoritățile competente ESMA, care le publică imediat pe site-ul său de internet. ESMA oferă autorităților competente acces la aceste date de referință.

(2) Pentru a permite autorităților competente să monitorizeze, în conformitate cu articolul 26, activitățile firmelor de investiții, pentru a se asigura că acestea acționează cu onestitate, corectitudine, profesionalism și într-un mod care promovează integritatea pieței, ESMA și autoritățile competente stabilesc dispozițiile necesare pentru a se asigura că:

- (a) ESMA și autoritățile competente primesc datele de referință privind instrumentele financiare, în conformitate cu alineatul (1);
- (b) calitatea datelor primite este adecvată scopurilor pentru care sunt raportate tranzacțiile, în conformitate cu articolul 26;
- (c) datele de referință privind instrumentele financiare primite în conformitate cu alineatul (1) fac obiectul unui schimb eficient între autoritățile competente relevante.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica:

- (a) standardele în materie de date și formatele aplicabile datelor de referință privind instrumentele financiare, în conformitate cu alineatul (1), inclusiv metodele și modalitățile de furnizare a datelor și a oricăror actualizări ale acestora către ESMA și autoritățile competente, precum și forma și conținutul acestor date;
- (b) măsurile tehnice necesare în legătură cu modalitățile care trebuie stabilite de ESMA și de autoritățile competente în conformitate cu alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

TITLUL V

INSTRUMENTE FINANCIARE DERIVATE

Articolul 28

Obligația de a efectua tranzacții prin intermediul piețelor reglementate, al MTF-urilor sau al OTF-urilor

(1) Contrapărțile financiare, în sensul definiției de la articolul 2 punctul 8 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, și contrapărțile nefinanciare care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (1) litera (b) din regulamentul în cauză încheie tranzacții care nu constituie nici tranzacții în interiorul grupului în sensul definiției de la articolul 3 din regulamentul în cauză, nici tranzacții care intră sub incidența dispozițiilor tranzitorii de la articolul 89 din regulamentul în cauză cu alte astfel de contrapărți financiare sau alte astfel de contrapărți nefinanciare care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 cu instrumente financiare derivate aparținând unei clase de instrumente financiare derivate care face obiectul obligației de tranzacționare în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 32 și care figurează în registrul menționat la articolul 34, numai prin intermediul:

- (a) piețelor reglementate;
- (b) MTF-urilor;
- (c) OTF-urilor; sau
- (d) locurilor de tranzacționare din țări terțe, cu condiția ca Comisia să fi adoptat o decizie în conformitate cu alineatul (4), iar țara terță să prevadă un sistem echivalent efectiv de recunoaștere a locurilor de tranzacționare autorizate în temeiul Directivei 2014/65/UE în ceea ce privește admiterea la tranzacționare sau tranzacționarea instrumentelor financiare derivate care fac obiectul unei obligații de tranzacționare în țara terță respectivă pe o bază neexclusivă.

(2) Obligația de tranzacționare se aplică și contrapărților menționate la alineatul (1) care efectuează tranzacții cu instrumente financiare derivate dintr-o clasă declarată ca făcând obiectul obligației de tranzacționare cu instituții financiare din țări terțe sau cu alte entități din țări terțe care ar face obiectul obligației de compensare, în cazul în care ar fi stabilite în Uniune. Obligația de tranzacționare se aplică și entităților din țări terțe care ar face obiectul obligației de compensare în cazul în care ar fi stabilite în Uniune și care efectuează tranzacții cu instrumente financiare derivate dintr-o clasă declarată ca făcând obiectul obligației de tranzacționare, cu condiția ca contractul să aibă un efect direct, semnificativ și previzibil în interiorul Uniunii sau atunci când această obligație este necesară sau adecvată pentru a preveni eludarea oricăror dispoziții din prezentul regulament.

ESMA monitorizează periodic activitatea cu instrumente financiare derivate care nu au fost declarate ca făcând obiectul obligației de tranzacționare conform alineatului (1), pentru a identifica cazurile în care o clasă specifică de contracte poate crea riscuri sistemice, precum și pentru a preveni arbitrajul de reglementare între tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care sunt supuse obligației de tranzacționare și tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care nu sunt supuse obligației de tranzacționare.

(3) Instrumentele financiare derivate declarate ca făcând obiectul obligației de tranzacționare în temeiul alineatului (1) sunt eligibile pentru a fi admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționate în orice loc de tranzacționare în conformitate cu alineatul (1) în mod neexclusiv și nediscriminatoriu.

(4) Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 51 alineatul (2), decizii prin care stabilește că regimul legal și de supraveghere dintr-o anumită țară terță asigură respectarea de către locurile de tranzacționare autorizate în țara terță respectivă a unor cerințe obligatorii din punct de vedere juridic, care sunt echivalente cu cerințele pentru locurile de tranzacționare menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c) din prezentul articol, rezultând din prezentul regulament, din Directiva 2014/65/UE și Regulamentul (UE) nr. 596/2014 și care fac obiectul unei supravegheri și al unui control eficace al aplicării în țara terță respectivă.

Aceste decizii se adoptă cu unicul scop de a determina eligibilitatea ca loc de tranzacționare pentru instrumente financiare derivate care sunt supuse obligației de tranzacționare.

Cadrul legal și de supraveghere al unei țări terțe este considerat a avea efect echivalent dacă îndeplinește următoarele condiții:

- (a) locurile de tranzacționare din țara terță respectivă fac obiectul autorizării și al supravegherii și aplicării eficace în mod permanent;
- (b) locurile de tranzacționare au reguli transparente și clare privind acceptarea instrumentelor financiare la tranzacționare, astfel încât aceste instrumente financiare să poată fi tranzacționate în mod echitabil, ordonat și eficient și să poată fi negociate în mod liber;
- (c) emitenții de instrumente financiare fac obiectul unei obligații de informare periodice și continue, asigurându-se astfel un nivel ridicat de protecție a investitorilor;
- (d) asigură transparența și integritatea pieței prin intermediul unor norme care vizează abuzurile de piață precum utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate și manipularea pieței;

O decizie a Comisiei în temeiul prezentului alineat se poate limita la una sau mai multe categorii de locuri de tranzacționare. În acest caz, un loc de tranzacționare dintr-o țară terță se include la alineatul (1) litera (d) doar dacă aparține unei categorii reglementate prin decizia Comisiei.

(5) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica tipurile de contracte menționate la alineatul (2) care au un efect direct, semnificativ și previzibil în Uniune și cazurile în care obligația de tranzacționare este necesară sau adecvată pentru a preveni eludarea dispozițiilor prezentului regulament.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Pe cât posibil și după caz, standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat sunt identice cu cele adoptate în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

Articolul 29

Obligația de compensare în cazul instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe piețele reglementate și momentul acceptării compensării

(1) Operatorii piețelor reglementate se asigură că toate tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care sunt încheiate pe respectivele piețe reglementate sunt compensate prin CPC.

(2) CPC, locurile de tranzacționare și firmele de investiții care acționează ca membri compensatori în conformitate cu articolul 2 punctul 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 instituie sisteme, proceduri și mecanisme eficace pentru instrumentele financiare derivate compensate, pentru a garanta prezentarea și acceptarea la compensare a tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate compensate cât mai rapid posibil din punct de vedere tehnologic, folosind sisteme automate.

În sensul prezentului alineat, „instrumente financiare derivate compensate” înseamnă:

- (a) toate instrumentele financiare derivate care urmează să fie compensate în temeiul obligației de compensare de la alineatul (1) din prezentul articol sau în temeiul obligației de compensare de la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

(b) toate instrumentele financiare derivate care sunt agreate în alt mod pentru compensare de către părțile relevante.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice cerințele minime pentru sisteme, proceduri și mecanisme, inclusiv intervalele de timp pentru acceptare, în temeiul prezentului articol, ținând seama de nevoia de a asigura gestionarea adecvată a riscurilor operaționale sau de altă natură.

ESMA are competența permanentă de a dezvolta standardele tehnice de reglementare pentru a le actualiza pe cele în vigoare dacă consideră că este necesar pe măsură ce standardele în domeniul industriei evoluează.

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul și la al doilea paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 30

Acorduri de compensare indirectă

(1) Acordurile de compensare indirectă cu privire la instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă sunt permise cu condiția să nu sporească riscul de contraparte și să garanteze faptul că activele și pozițiile contrapărții beneficiază de o protecție cu un efect echivalent celei menționate la articolele 39 și 48 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(2) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează tipurile de acorduri privind serviciile de compensare indirectă care îndeplinesc condițiile menționate la alineatul (1), asigurând coerența cu dispozițiile instituite pentru instrumentele financiare derivate extrabursiere în capitolul II din Regulamentul delegat (UE) nr. 149/2013 al Comisiei ⁽¹⁾.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 31

Comprimarea portofoliului

(1) Atunci când oferă servicii de comprimare a portofoliului, firmele de investiții și operatorii de piață nu sunt supuși obligației de a executa ordinele în cele mai favorabile condiții în sensul articolului 27 din Directiva 2014/65/UE, obligațiilor de transparență prevăzute la articolele 8, 10, 18 și 21 din prezentul regulament și obligației prevăzute la articolul 1 alineatul (6) din Directiva 2014/65/UE. Rezilierea sau înlocuirea instrumentelor financiare derivate componente în cadrul comprimării portofoliului nu intră sub incidența articolului 28 din prezentul regulament.

(2) Firmele de investiții și operatorii de piață care oferă servicii de comprimare a portofoliului fac publice, prin intermediul unui APA, volumele tranzacțiilor care fac obiectul comprimărilor de portofoliu și datele încheierii acestora în termenele stabilite la articolul 10.

(3) Firmele de investiții și operatorii de piață care oferă servicii de comprimare a portofoliului țin evidențe complete și precise ale tuturor comprimărilor de portofoliu pe care le organizează și la care participă. Aceste evidențe sunt puse cu promptitudine la dispoziția autorității competente relevante sau la dispoziția ESMA, la cerere.

⁽¹⁾ Regulamentul delegat (UE) nr. 149/2013 al Comisiei din 19 decembrie 2012 de completare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare referitoare la dispozițiile în materie de compensare indirectă, obligația de compensare, registrul public, accesul la un loc de tranzacționare, contrapărțile nefinanciare și tehnicile de atenuare a riscurilor pentru contractele derivate extrabursiere care nu sunt compensate prin CPC (JO L 52, 23.2.2013, p. 11).

(4) Comisia poate adopta, prin acte delegate în conformitate cu articolul 50, măsuri care specifică:

- (a) elementele comprimării portofoliului;
- (b) informațiile care trebuie să fie publicate în temeiul alineatului (2),

astfel încât să se utilizeze în cea mai mare măsură posibil toate cerințele existente referitoare la evidențe, raportare sau publicare.

Articolul 32

Procedura referitoare la obligația de tranzacționare

(1) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica următoarele:

- (a) care dintre clasele de instrumente financiare derivate declarate ca făcând obiectul obligației de compensare în conformitate cu articolul 5 alineatele (2) și (4) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau ce subset relevant al acestuia este tranzacționat în locurile de tranzacționare menționate la articolul 28 alineatul (1) din prezentul regulament;
- (b) data sau datele de la care intră în vigoare obligația de tranzacționare, inclusiv o intrare în vigoare treptată și categoriile de contrapărți cărora li se aplică obligația, atunci când o astfel de intrare în vigoare treptată și astfel de categorii de contrapărți au fost prevăzute de standardele tehnice de reglementare prevăzute la articolul 5 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare în cauză în termen de șase luni de la adoptarea de către Comisie a standardelor tehnice de reglementare în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

Înainte de a înainta Comisiei spre adoptare proiectele de standarde tehnice de reglementare, ESMA organizează o consultare publică și, după caz, se poate consulta cu autoritățile competente din țări terțe.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Pentru ca obligația de tranzacționare să producă efecte:

- (a) clasa de instrumente financiare derivate prevăzută la alineatul (1) litera (a) sau un subset relevant al acesteia trebuie să fie admisă la tranzacționare sau tranzacționată în cel puțin un loc de tranzacționare menționat la articolul 28 alineatul (1); și
- (b) trebuie să existe un interes suficient pentru cumpărare și vânzare din partea unor părți terțe pentru clasa de instrumente financiare derivate respectivă sau un subset relevant al acesteia pentru ca o asemenea clasă de instrumente financiare derivate să fie considerată suficient de lichidă pentru a fi tranzacționată numai în locurile menționate la articolul 28 alineatul (1).

(3) În procesul de elaborare a proiectelor de standarde tehnice de reglementare menționate la alineatul (1), ESMA stabilește dacă o clasă de instrumente financiare derivate sau un subset relevant al acesteia este suficient de lichid pe baza următoarelor criterii:

- (a) frecvența medie și mărimea tranzacțiilor în funcție de o serie de condiții de pe piață, având în vedere natura și ciclul de viață ale produselor din clasa respectivă de instrumente financiare derivate;
- (b) numărul și tipul participanților activi pe piață, inclusiv raportul dintre participanții de pe piață și produsele/contractele tranzacționate pe piața unui anumit produs;

(c) mărimea medie a spreadurilor.

La pregătirea acestor proiecte de standarde tehnice de reglementare, ESMA ține cont de impactul anticipat pe care l-ar putea avea această obligație de tranzacționare asupra lichidității unei clase de instrumente financiare derivate sau a unui subset relevant al acesteia, precum și de activitățile comerciale ale utilizatorilor finali care nu sunt entități financiare.

ESMA stabilește dacă o clasă de instrumente financiare derivate sau un subset relevant al acesteia este suficient de lichid numai în tranzacții sub o anumită dimensiune.

(4) ESMA procedează, din proprie inițiativă, în conformitate cu criteriile prevăzute la alineatul (2) și în urma unei consultări publice, la identificarea și notificarea către Comisie a claselor de instrumente financiare derivate sau a contractelor individuale derivate care ar trebui să facă obiectul obligației de tranzacționare în locurile de tranzacționare menționate la articolul 28 alineatul (1), dar pentru care nicio CPC nu a primit încă autorizație în conformitate cu articolul 14 sau 15 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau care nu sunt admise la tranzacționare sau tranzacționate într-un loc de tranzacționare menționat la articolul 28 alineatul (1).

Ca urmare a notificării din partea ESMA menționate la primul paragraf, Comisia poate publica o cerere de elaborare de propuneri vizând tranzacționarea respectivelor instrumente financiare derivate în locurile menționate la articolul 28 alineatul (1).

(5) În conformitate cu alineatul (1), ESMA prezintă Comisiei proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a modifica, suspenda sau revoca standardele tehnice de reglementare existente, ori de câte ori are loc o modificare semnificativă a criteriilor stabilite la alineatul (2). Înainte de a proceda astfel, ESMA se poate consulta, după caz, cu autoritățile competente din țări terțe.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile menționate la alineatul (2) litera (b).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 33

Mecanismul destinat evitării normelor repetitive sau conflictuale

(1) Comisia este asistată de ESMA în activitatea de monitorizare și de pregătire a rapoartelor, cel puțin anuale, către Parlamentul European și Consiliu cu privire la aplicarea la nivel internațional a principiilor prevăzute la articolele 28 și 29, în special în ceea ce privește cazurile posibile de cerințe repetitive sau conflictuale impuse participanților de pe piață, și recomandă posibile acțiuni.

(2) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care să constate că mecanismele juridice, de supraveghere și de punere în aplicare dintr-o anumită țară terță:

(a) sunt echivalente cu cerințele care derivă din articolele 28 și 29;

(b) asigură o protecție a secretului profesional echivalentă cu cea prevăzută de prezentul regulament;

(c) sunt efectiv aplicate și respectate în mod echitabil și fără să creeze distorsiuni astfel încât să asigure eficacitatea supravegherii și a aplicării normelor în țara terță respectivă.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare de la articolul 51.

(3) Un act de punere în aplicare privind echivalența în conformitate cu alineatul (2) are efectul că obligația prevăzută la articolele 28 și 29 se consideră a fi îndeplinită de contrapărțile care încheie o tranzacție ce face obiectul prezentului regulament, dacă cel puțin una dintre contrapărți este stabilită în țara terță respectivă și contrapărțile respectă măsurile juridice, de supraveghere și de control al aplicării impuse de țara terță relevantă.

(4) În cooperare cu ESMA, Comisia monitorizează punerea efectivă în aplicare a cerințelor echivalente celor prevăzute la articolele 28 și 29 de către țările terțe pentru care s-a adoptat un act de punere în aplicare privind echivalența și prezintă Parlamentului European și Consiliului rapoarte periodice în acest sens, cel puțin o dată pe an.

În cazul în care raportul semnalează o neregulă sau inconsecvență semnificativă în aplicarea cerințelor echivalente de către autoritățile țării terțe, în termen de 30 de zile calendaristice de la prezentarea raportului, Comisia poate retrage recunoașterea echivalenței cadrului juridic din țara terță în cauză. În cazul retragerii unui act de punere în aplicare privind echivalența, tranzacțiile efectuate de contrapărți sunt automat supuse din nou tuturor cerințelor incluse în articolele 28 și 29 din prezentul regulament.

Articolul 34

Registrul instrumentelor financiare derivate care fac obiectul obligației de tranzacționare

ESMA publică și menține pe site-ul său de internet un registru care specifică, în mod exhaustiv și neechivoc, instrumentele financiare derivate care fac obiectul obligației de tranzacționare în locurile de tranzacționare menționate la articolul 28 alineatul (1), locurile unde acestea sunt admise la tranzacționare sau tranzacționate și datele de la care obligația produce efecte.

TITLUL VI

ACCES NEDISCRIMINATORIU LA COMPENSARE PENTRU INSTRUMENTELE FINANCIARE

Articolul 35

Acces nediscriminatoriu la CPC

(1) Fără a aduce atingere articolului 7 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, o CPC acceptă compensarea instrumentelor financiare în mod transparent și nediscriminatoriu, inclusiv în ceea ce privește cerințele de garantare și taxele legate de acces, indiferent de locul de tranzacționare în care este executată operațiunea. Acest lucru asigură în special faptul că un loc de tranzacționare are dreptul la tratament nediscriminatoriu pentru contractele tranzacționate în respectivul loc de tranzacționare cu privire la:

- (a) cerințele de garantare și de compensare a contractelor echivalente din punct de vedere economic atunci când includerea unor astfel de contracte în procedurile de lichidare sau alte proceduri de compensare ale unei CPC conform legislației aplicabile privind insolvența nu periclitează buna funcționare, validitatea sau aplicabilitatea unor astfel de proceduri; și
- (b) încrucișarea marjelor cu contracte corelate compensate de aceeași CPC conform unui model de risc care respectă dispozițiile articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

O CPC poate solicita ca locul de tranzacționare să respecte cerințele operaționale și tehnice stabilite de aceasta, inclusiv cerințele în materie de gestionare a riscului. Cerința de la prezentul alineat nu se aplică niciunui contract cu instrumente financiare derivate care face deja obiectul obligației de acces prevăzute la articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

O CPC nu este supusă obligațiilor de la prezentul articol dacă este conectată prin legături strânse cu un loc de tranzacționare care a emis o notificare în temeiul articolului 36 alineatul (5).

(2) Cererea de acces la o CPC din partea unui loc de tranzacționare se adresează în mod oficial CPC, autorității sale competente relevante și autorității competente a locului de tranzacționare. Cererea specifică tipurile de instrumente financiare la care se solicită accesul.

(3) CPC furnizează un răspuns scris locului de tranzacționare în termen de trei luni în cazul valorilor mobiliare și instrumentelor pieței monetare și în termen de șase luni în cazul instrumentelor financiare derivate tranzacționate la bursă, prin care fie permite accesul acestuia, cu condiția ca o autoritate competentă pertinentă să fi acordat accesul în temeiul alineatului (4), fie i-l refuză. CPC poate refuza o cerere de acces doar în condițiile specificate la alineatul (6) litera (a). În cazul în care refuză accesul, o CPC furnizează o expunere exhaustivă a motivelor în răspunsul său și informează în scris autoritatea sa competentă în legătură cu respectiva decizie. Atunci când locul de tranzacționare este stabilit într-un stat membru diferit de cel al CPC, CPC transmite o astfel de notificare și motivare și autorității competente a locului de tranzacționare. CPC face posibil accesul în termen de trei luni de la furnizarea unui răspuns favorabil la cererea de acces.

(4) Autoritatea competentă a CPC sau cea a locului de tranzacționare acordă acces unui loc de tranzacționare la o CPC numai în cazul în care accesul respectiv:

- (a) nu ar necesita un acord de interoperabilitate, în cazul instrumentelor financiare derivate care nu sunt instrumente financiare derivate extrabursiere în temeiul articolului 2 punctul 7 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau
- (b) nu ar reprezenta o amenințare la adresa funcționării uniforme și ordonate a piețelor, în special din cauza fragmentării lichidității, sau nu ar avea un efect negativ asupra riscului sistemic.

Nicio dispoziție de la primul paragraf litera (a) nu împiedică acordarea accesului în cazul în care cererea menționată la alineatul (2) necesită interoperabilitate, iar locul de tranzacționare și toate CPC care iau parte la acordul de interoperabilitate propus și-au dat consimțământul pentru respectivul acord, iar riscurile la care este expusă CPC derivate din pozițiile inter-CPC sunt garantate la nivelul unei terțe părți.

În cazul în care necesitatea unui acord de interoperabilitate constituie, integral sau parțial, motivul respingerii unei cereri, locul de tranzacționare va consilia CPC și va informa ESMA cu privire la ce alte CPC au acces la locul de tranzacționare, iar ESMA va publica respectiva informație, astfel încât firmele de investiții să poată alege să își exercite drepturile în temeiul articolului 37 din Directiva 2014/65/UE în privința CPC respective, în vederea facilitării unor acorduri de acces alternative.

Atunci când o autoritate competentă refuză accesul, ea emite decizia respectivă în termen de două luni de la primirea cererii menționate la alineatul (2) și furnizează celelalte autorități competente, CPC și locului de tranzacționare o expunere integrală a motivelor, inclusiv dovezile care stau la baza deciziei sale.

(5) În ceea ce privește valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare, o CPC care a fost instituită și autorizată recent drept CPC în sensul definiției de la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 să efectueze operațiuni de compensare în temeiul articolului 17 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau a fost recunoscută în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ori a fost autorizată în temeiul unui regim național de autorizare preexistent pe o perioadă mai scurtă de trei ani la 2 iulie 2014 poate, înainte de 3 ianuarie 2017, să solicite autorității sale competente permisiunea de a se prevala de regimul de tranziție. Autoritatea competentă poate decide că prezentul articol nu se aplică CPC în ceea ce privește valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare pentru o perioadă de tranziție până la 3 iulie 2019.

În cazul în care este aprobată o perioadă de tranziție, CPC nu poate beneficia de drepturile de acces conferite în temeiul articolului 36 sau al prezentului articol în ceea ce privește valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare pe durata regimului de tranziție. Autoritatea competentă notifică membrilor colegiului de autorități competente pentru CPC și ESMA aprobarea unei perioade de tranziție. ESMA publică lista tuturor notificărilor pe care le primește.

În cazul în care o CPC care a fost aprobată pentru regimul de tranziție menționat la prezentul alineat este conectată prin legături strânse cu unul sau mai multe locuri de tranzacționare, respectivele locuri de tranzacționare nu beneficiază de drepturi de acces în temeiul articolului 36 sau al prezentului articol în ceea ce privește valorile mobiliare și instrumentele pieței monetare pe durata regimului de tranziție.

O CPC care este autorizată în perioada de trei ani anterioară intrării în vigoare, dar care este formată printr-o fuziune sau achiziție care implică cel puțin o CPC autorizată înaintea acestei perioade nu are dreptul de a solicita regimul de tranziție în temeiul prezentului alineat.

- (6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:
- (a) condițiile specifice în care o CPC poate refuza cererea de acces, inclusiv volumul de tranzacții anticipat, numărul și tipul utilizatorilor, măsuri de gestionare a riscului operațional și a complexității sau alți factori care creează riscuri nejustificate semnificative;
  - (b) condițiile în care o CPC trebuie să permită accesul, inclusiv confidențialitatea informațiilor furnizate pe parcursul perioadei de elaborare referitoare la instrumentele financiare, abordarea nediscriminatorie și transparentă în ceea ce privește taxele de compensare, precum și cerințele operaționale și de garantare privind stabilirea marjelor;
  - (c) condițiile în care acordarea accesului va amenința funcționarea uniformă și ordonată a piețelor sau ar avea un efect negativ asupra riscului sistemic;
  - (d) procedura pentru transmiterea unei notificări în temeiul alineatului (5);
  - (e) condițiile pentru tratamentul nediscriminatoriu în ceea ce privește modul în care sunt tratate contractele tranzacționate la locul de tranzacționare respectiv, cu privire la cerințele de garantare, la compensarea contractelor echivalente din punct de vedere economic și la încrucișarea marjelor cu contracte corelate compensate de aceeași CPC.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 36

Acces nediscriminatoriu la locurile de tranzacționare

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 8 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, locurile de tranzacționare furnizează, la cerere, în mod transparent și nediscriminatoriu, fluxuri de informații (feed-uri) referitoare la tranzacții, în special în ceea ce privește taxele legate de acces, oricărei CPC autorizate sau recunoscute prin Regulamentul (UE) nr. 648/2012 care dorește să compenseze tranzacții cu instrumente financiare, încheiate în respectivul loc de tranzacționare. Această cerință nu se aplică niciunui contract cu instrumente financiare derivate care face deja obiectul obligației de acces prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

Un loc de tranzacționare nu are obligații în temeiul prezentului articol dacă este conectat, prin legături strânse, cu o CPC care a emis o notificare privind faptul că se prevalează de regimul de tranziție în temeiul articolului 35 alineatul (5).

(2) Solicitățile de acces la locurile de tranzacționare din partea CPC se adresează în mod oficial locurilor de tranzacționare, autorităților competente pertinente ale acestora și autorității competente a CPC.

(3) Locul de tranzacționare furnizează un răspuns scris CPC în termen de trei luni în cazul valorilor mobiliare și instrumentelor pieței monetare și în termen de șase luni în cazul instrumentelor financiare derivate tranzacționate la bursă, prin care fie permite accesul acesteia, cu condiția ca o autoritate competentă pertinentă să fi acordat accesul în temeiul alineatului (4), fie i-l refuză. Locurile de tranzacționare nu pot refuza accesul decât în conformitate cu condițiile specificate la alineatul (6) litera (a). În cazul în care se refuză accesul, locul de tranzacționare furnizează o expunere exhaustivă a motivelor în răspunsul său și informează în scris autoritatea sa competentă cu privire la respectiva decizie. Atunci când CPC este stabilită într-un stat membru diferit de cel al locului de tranzacționare, locul de tranzacționare transmite o astfel de notificare și motivare și autorității competente a CPC. Locurile de tranzacționare fac posibil accesul în termen de trei luni de la furnizarea unui răspuns pozitiv la cererea de acces.

(4) Autoritatea competentă a locului de tranzacționare sau cea a CPC acordă acces la un loc de tranzacționare numai în cazul în care accesul respectiv:

- (a) nu necesită un acord de interoperabilitate, în cazul instrumentelor financiare derivate care nu sunt instrumente financiare derivate extrabursiere în temeiul articolului 2 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau
- (b) nu ar reprezenta o amenințare la adresa funcționării armonioase și ordonate a piețelor, în special din cauza fragmentării lichidității, iar locul de tranzacționare a instituit mecanisme adecvate pentru a preveni o asemenea fragmentare, sau nu ar avea un efect negativ asupra riscului sistemic.

Nicio dispoziție de la primul paragraf litera (a) nu împiedică acordarea accesului în cazul în care cererea, astfel cum este menționată la alineatul (2), necesită interoperabilitate, iar locul de tranzacționare și toate CPC care iau parte la acordul de interoperabilitate propus și-au dat consimțământul pentru respectivul acord, iar riscurile la care este expusă CPC, derivate din pozițiile inter-CPC, sunt garantate la nivelul unei terțe părți.

În cazul în care necesitatea unui acord de interoperabilitate constituie, integral sau parțial, motivul respingerii unei cereri, locul de tranzacționare va consilia CPC și va informa ESMA cu privire la ce alte CPC au acces la locul de tranzacționare, iar ESMA va publica respectiva informație, astfel încât firmele de investiții să poată alege să își exercite drepturile în temeiul articolului 37 din Directiva 2014/65/UE în privința CPC respective, în vederea facilitării unor acorduri de acces alternative.

Atunci când o autoritate competentă refuză accesul, ea emite respectiva decizie în termen de două luni de la primirea solicitării menționate la alineatul (2) și furnizează celeilalte autorități competente, locul de tranzacționare și CPC o expunere exhaustivă a motivelor care stau la baza deciziei sale, inclusiv dovezile aferente.

(5) În ceea ce privește instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă, un loc de tranzacționare care coboară sub pragul relevant în anul calendaristic care precedă intrarea în vigoare a prezentului regulament poate notifica ESMA și autoritatea sa competentă, înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament, faptul că nu dorește să aibă obligații în temeiul prezentului articol pentru instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă care respectă pragul respectiv, pentru o perioadă de treizeci de luni de la aplicarea prezentului regulament. Un loc de tranzacționare care se menține sub pragul relevant în fiecare an din timpul perioadei respective de treizeci de luni sau al altei perioade ulterioare de treizeci de luni poate, la sfârșitul perioadei, să notifice ESMA și autoritatea sa competentă faptul că în continuare nu dorește să aibă obligații în temeiul prezentului articol pentru o perioadă suplimentară de treizeci de luni. În momentul transmiterii notificării, locul de tranzacționare nu mai poate beneficia de acces în temeiul articolului 35 sau al prezentului articol în ceea ce privește instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă care respectă pragul respectiv, pe durata perioadei de neparticipare. ESMA publică lista tuturor notificărilor pe care le primește.

Pragul relevant pentru neparticipare este o valoare anuală noțională tranzacționată de 1 000 000 milioane EUR. Valoarea noțională este calculată o singură dată și include toate tranzacțiile cu instrumente financiare derivate tranzacționate la bursă încheiate conform normelor locului de tranzacționare.

În cazul în care un loc de tranzacționare face parte dintr-un grup care este conectat prin legături strânse, pragul este calculat prin adăugarea valorii noționale anuale tranzacționate a tuturor locurilor de tranzacționare din cadrul grupului în ansamblu care își au sediul în Uniune.

În cazul în care un loc de tranzacționare care a transmis o notificare în temeiul prezentului alineat este conectat prin legături strânse cu una sau mai multe CPC, respectivele CPC nu beneficiază de acces în temeiul articolului 35 sau al prezentului articol pentru instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă care respectă pragul relevant, pe durata neparticipării.

(6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

- (a) condițiile specifice pe baza cărora locurile de tranzacționare pot respinge cererile de acces, inclusiv condiții bazate pe volumul de tranzacții anticipat, numărul utilizatorilor, măsuri de gestionare a riscului operațional și a complexității sau alți factori care creează riscuri nejustificate semnificative;

- (b) condițiile pe baza cărora se acordă accesul, inclusiv confidențialitatea informațiilor furnizate pe parcursul perioadei de elaborare referitoare la instrumentele financiare și abordarea nediscriminatorie și transparentă în ceea ce privește taxele legate de acces;
- (c) condițiile în care acordarea accesului va amenința funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor sau ar avea un efect negativ asupra riscului sistemic;
- (d) procedura de transmitere a unei notificări în temeiul alineatului (5), inclusiv specificațiile suplimentare pentru calcularea valorii noționale și metoda prin care ESMA poate verifica calcularea volumelor și aproba neparticiparea.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisia este împuternicită să adopte standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 37

Accesul nediscriminatoriu la valorile de referință și obligația de a acorda licențe pentru acestea

(1) În cazul în care valoarea oricărui instrument financiar este calculată prin raportarea la o valoare de referință, persoanele care dețin drepturile de proprietate asupra valorii de referință se asigură că, în scopul tranzacționării și al compensării, CPC și locurilor de tranzacționare li se permite acces nediscriminatoriu la:

- (a) prețurile și la fluxurile de date relevante, precum și la informațiile relevante referitoare la compoziția, metodologia și stabilirea prețului valorii de referință pentru compensare și tranzacționare și la
- (b) licențe.

O licență care include accesul la informații este acordată în condiții echitabile, rezonabile și nediscriminatorii, în termen de trei luni de la data prezentării cererii de către o CPC sau un loc de tranzacționare.

Accesul se acordă în schimbul unui preț comercial rezonabil, ținând seama de prețul la care a fost acordat accesul la valoarea de referință sau licența de proprietate intelectuală în termeni echivalenți altei CPC, altor locuri de tranzacționare sau oricăror alte persoane conexe în scopul compensării și tranzacționării. Pot fi solicitate prețuri diferite unor CPC, locuri de tranzacționare sau altor persoane conexe numai atunci când acest lucru este justificat în mod obiectiv, ținând seama de temeiuri comerciale rezonabile, precum cantitatea, domeniul de aplicare sau de utilizare solicitat.

(2) În cazul în care este elaborată o nouă valoare de referință după 3 ianuarie 2017, obligația de a acorda licențe începe cel târziu la 30 de luni de la începerea tranzacționării sau de la admiterea la tranzacționare a unui instrument financiar care face referire la respectiva valoare de referință. În cazul în care o persoană cu drepturi de proprietate privind o nouă valoare de referință deține o valoare de referință existentă, persoana respectivă stabilește faptul că, în raport cu orice altă astfel de valoare de referință existentă, noua valoare de referință îndeplinește următoarele criterii cumulative:

- (a) noua valoare de referință nu este o simplă copie ori adaptare a oricărei alte astfel de valori de referință existente, iar metodologia noii valori de referință, inclusiv datele de bază, este în mod real diferită de orice astfel de valoare de referință existentă; și
- (b) noua valoare de referință nu este un substitut pentru nicio astfel de valoare de referință existentă.

Prezentul alineat nu aduce atingere aplicării normelor în materie de concurență, în special articolelor 101 și 102 din TFUE.

(3) Nicio CPC, loc de tranzacționare sau altă entitate conexă nu poate încheia un acord cu vreun furnizor de valori de referință dacă efectul acestui acord ar fi:

(a) să împiedice obținerea de către orice altă CPC sau loc de tranzacționare a accesului la informațiile sau drepturile menționate la alineatul (1); sau

(b) să împiedice obținerea de către orice altă CPC sau loc de tranzacționare a accesului la o astfel de licență, conform alineatului (1).

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) informațiile care trebuie puse la dispoziție prin acordarea licenței, în conformitate cu alineatul (1) litera (a), pentru a fi folosite numai de CPC sau locul de tranzacționare;

(b) alte condiții în care se acordă accesul, inclusiv confidențialitatea informațiilor furnizate;

(c) standardele pe baza cărora se poate dovedi că o valoare de referință este nouă, în conformitate cu alineatul (2) literele (a) și (b).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 38

Accesul pentru CPC și locurile de tranzacționare din țările terțe

(1) Un loc de tranzacționare stabilit într-o țară terță poate solicita accesul la o CPC stabilită în Uniune numai dacă Comisia a adoptat o decizie în conformitate cu articolul 28 alineatul (4) cu privire la respectiva țară terță. O CPC stabilită într-o țară terță poate cere acces la un loc de tranzacționare din Uniune cu condiția recunoașterii CPC în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012. CPC și locurile de tranzacționare stabilite în țări terțe pot avea permisiunea de a face uz de drepturile de acces prevăzute la articolele 35 și 36 numai în cazul în care Comisia a adoptat o decizie în conformitate cu alineatul (3) prin care se atestă că cadrul juridic și de supraveghere al țării terțe respective prevede un sistem echivalent și eficace pentru a permite CPC și locurilor de tranzacționare autorizate în temeiul legislațiilor străine acces la CPC și locurile de tranzacționare stabilite în respectiva țară terță.

(2) CPC și locurile de tranzacționare stabilite în țări terțe pot solicita o licență și drepturi de acces în conformitate cu articolul 37 numai în cazul în care Comisia a adoptat o decizie în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol prin care se atestă că cadrul juridic și de supraveghere al țării terțe respective prevede un sistem echivalent și eficace conform căruia CPC și locurilor de tranzacționare autorizate în jurisdicții străine li se permite acces echitabil, rezonabil și nediscriminatoriu la:

(a) prețurile și la fluxurile de date relevante, precum și la informațiile relevante referitoare la compoziția, metodologia și stabilirea prețului valorii de referință pentru compensare și tranzacționare și

(b) licențe

din partea persoanelor cu drepturi de proprietate în raport cu valorile de referință, stabilite în respectiva țară terță.

(3) În conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 51, Comisia poate adopta decizii prin care să se ateste că cadrul juridic și de supraveghere al unei țări terțe garantează respectarea de către locurile de tranzacționare și CPC autorizate în respectiva țară terță a unor cerințe legale obligatorii echivalente cu cerințele menționate la alineatul (2) din prezentul articol și care fac obiectul unei supravegheri și al unei aplicări eficiente în respectiva țară terță.

Cadrul legal și de supraveghere al unei țări terțe este considerat echivalent dacă îndeplinește următoarele condiții:

- (a) locurile de tranzacționare din țara terță respectivă fac obiectul autorizării și al supravegherii și aplicării eficiente în mod permanent;
- (b) asigură un sistem echivalent eficient prin care să permită CPC și locurilor de tranzacționare autorizate în temeiul legislațiilor străine acces la CPC și la locuri de tranzacționare stabilite în țara terță respectivă;
- (c) cadrul juridic și de supraveghere al țării terțe respective prevede un sistem echivalent și eficient conform căruia CPC și locurilor de tranzacționare autorizate în temeiul legislațiilor străine li se permite accesul echitabil, rezonabil și nediscriminatoriu la:
  - (i) prețurile și la fluxurile de date relevante, precum și la informațiile relevante referitoare la compoziția, metodologia și stabilirea prețului valorii de referință pentru compensare și tranzacționare și
  - (ii) licențe

din partea persoanelor cu drepturi de proprietate în raport cu valorile de referință, stabilite în respectiva țară terță.

TITLUL VII

MĂSURI DE SUPRAVEGHERE PRIVIND INTERVENȚIA ASUPRA PRODUSELOR ȘI ADMINISTRAREA POZIȚIILOR

CAPITOLUL 1

Intervenția asupra produselor și monitorizarea acestora

Articolul 39

Monitorizarea pieței

(1) În conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, ESMA monitorizează piața instrumentelor financiare care sunt comercializate, distribuite sau vândute în Uniune.

(2) În conformitate cu articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE monitorizează piața depozitelor structurate care sunt comercializate, distribuite sau vândute în Uniune.

(3) Autoritățile competente monitorizează piața instrumentelor financiare și depozitelor structurate care sunt comercializate, distribuite sau vândute în sau din statul membru respectiv.

Articolul 40

Competențele ESMA de a interveni temporar

(1) În conformitate cu articolul 9 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, în cazul îndeplinirii condițiilor de la alineatele (2) și (3), ESMA poate să interzică sau să restrângă temporar în Uniune:

- (a) comercializarea, distribuția sau vânzarea anumitor instrumente financiare sau a unor instrumente financiare cu anumite caracteristici specificate sau

(b) un tip de activitate sau de practică financiară.

Interdicțiile sau restricțiile se pot aplica în condiții precizate de ESMA sau pot face obiectul unor excepții specificate de aceasta.

(2) ESMA ia decizii în temeiul alineatului (1) doar în cazul în care sunt îndeplinite integral următoarele condiții:

(a) acțiunea propusă contracarează o preocupare semnificativă în legătură cu protecția investitorilor sau o amenințare la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a piețelor de mărfuri, ori la adresa stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia;

(b) cerințele de reglementare aplicabile instrumentului sau activității financiare în cauză în temeiul dreptului Uniunii nu contracarează amenințarea;

(c) una sau mai multe autorități competente nu au luat măsuri pentru contracararea amenințării sau acțiunile întreprinse nu contracarează în mod corespunzător amenințarea.

În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la primul paragraf, ESMA poate impune o interdicție sau o restricție prevăzută la alineatul (1) din motive de prudență înainte de comercializarea, distribuția sau vânzarea unui instrument financiar către clienți.

(3) Atunci când acționează în temeiul prezentului articol, ESMA se asigură că acțiunea:

(a) nu are un efect negativ asupra eficienței piețelor financiare sau asupra investitorilor, care să fie disproporționat față de beneficiile acțiunii;

(b) nu creează un risc de arbitraj de reglementare și

(c) a fost luată după consultarea cu organismele publice competente în supravegherea, administrarea și reglementarea piețelor agricole fizice în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1234/2007, în cazul în care măsura se referă la instrumente financiare derivate pe mărfuri agricole.

În cazul în care una sau mai multe autorități competente au luat măsuri în temeiul dispozițiilor articolului 42, ESMA poate lua oricare dintre măsurile menționate la alineatul (1) fără emiterea avizului prevăzut la articolul 43.

(4) Înainte de a decide în privința luării vreunei măsuri în temeiul prezentului articol, ESMA trebuie să informeze autoritățile competente cu privire la acțiunile pe care le propune.

(5) ESMA publică pe site-ul său de internet o notificare cu privire la fiecare decizie de a lua măsuri în temeiul prezentului articol. Notificarea prezintă detalii privind interdicția sau restricția și precizează o dată ulterioară publicării notificării de la care măsurile vor intra în vigoare. Interdicțiile sau restricțiile se aplică doar acțiunilor întreprinse după intrarea în vigoare a măsurilor.

(6) ESMA examinează interdicțiile sau restricțiile impuse în conformitate cu alineatul (1) la intervale de timp corespunzătoare și cel puțin o dată la fiecare trei luni. Interdicția sau restricția expiră după respectivul termen de trei luni dacă nu este reînnoită.

(7) Acțiunile adoptate de ESMA în temeiul prezentului articol au prioritate față de orice acțiune întreprinsă anterior de o autoritate competentă.

(8) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50 prin care specifică criteriile și factorii care trebuie avuți în vedere de către ESMA la determinarea apariției unor preocupări semnificative cu privire la protecția investitorilor sau a unei amenințări la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a piețelor de mărfuri, sau la adresa stabilității întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia, la care se face referire la alineatul (2) litera (a).

Printre aceste criterii și acești factori se numără:

- (a) gradul de complexitate al unui instrument financiar și relația cu tipul de client căruia îi este propus și vândut;
- (b) mărimea sau valoarea noțională a unei emisiuni de instrumente financiare;
- (c) gradul de inovare al unui instrument financiar, al unei activități sau al unei practici;
- (d) efectul de levier furnizat de un instrument financiar sau de o practică.

Articolul 41

Competențele ABE de a interveni temporar

(1) În conformitate cu articolul 9 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în cazul îndeplinirii condițiilor de la alineatele (2) și (3), ABE poate să interzică sau să restrângă temporar în Uniune:

- (a) comercializarea, distribuția sau vânzarea anumitor depozite structurate sau a unor depozite structurate cu anumite caracteristici specificate sau
- (b) un tip de activitate sau de practică financiară.

Interdicțiile sau restricțiile se pot aplica în condițiile precizate de ABE sau pot face obiectul unor excepții specificate de aceasta.

(2) ABE ia decizii în temeiul alineatului (1) doar în cazul în care sunt îndeplinite integral următoarele condiții:

- (a) acțiunea propusă contracarează o preocupare semnificativă în legătură cu protecția consumatorilor sau o amenințare la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare ori a stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia;
- (b) cerințele de reglementare aplicabile depozitului structurat sau activității în cauză în temeiul dreptului Uniunii nu contracarează amenințarea;
- (c) una sau mai multe autorități competente nu au luat măsuri pentru contracararea amenințării sau acțiunile întreprinse nu contracarează în mod corespunzător amenințarea.

În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la primul paragraf, ABE poate impune o interdicție sau o restricție prevăzută la alineatul (1) din motive de prudență înainte de comercializarea, distribuția sau vânzarea unui depozit structurat către clienți.

(3) Atunci când acționează în temeiul prezentului articol, ABE se asigură că acțiunea:

- (a) nu are un efect negativ asupra eficienței piețelor financiare sau asupra investitorilor, efect care să fie disproporționat față de beneficiile acțiunii [și]

(b) nu creează un risc de arbitraj de reglementare.

În cazul în care una sau mai multe autorități competente au luat măsuri în temeiul dispozițiilor articolului 42, ABE poate lua oricare dintre măsurile menționate la alineatul (1) fără emiterea avizului prevăzut la articolul 43.

(4) Înainte de a decide în privința luării vreunei măsuri în temeiul prezentului articol, ABE informează autoritățile competente cu privire la acțiunile pe care le propune.

(5) ABE publică pe site-ul său de internet o notificare cu privire la fiecare decizie de a lua măsuri în temeiul prezentului articol. Notificarea prezintă detalii privind interdicția sau restricția și precizează o dată ulterioară publicării notificării de la care măsurile vor intra în vigoare. Interdicțiile sau restricțiile se aplică doar acțiunilor întreprinse după intrarea în vigoare a măsurilor.

(6) ABE examinează interdicțiile sau restricțiile impuse în conformitate cu alineatul (1) la intervale de timp corespunzătoare și cel puțin o dată la fiecare trei luni. Interdicția sau restricția expiră după respectivul termen de trei luni dacă nu este reînnoită.

(7) Acțiunile adoptate de ABE în temeiul prezentului articol au prioritate față de orice acțiune întreprinsă anterior de o autoritate competentă.

(8) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50 prin care specifică criteriile și factorii care trebuie avuți în vedere de către ABE la determinarea apariției unor preocupări semnificative cu privire la protecția investitorilor sau a unei amenințări la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare, precum și la adresa stabilității întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia, la care se face referire la alineatul (2) litera (a).

Printre aceste criterii și acești factori se numără:

(a) gradul de complexitate al unui depozit structurat și relația cu tipul de client căruia îi este propus și vândut;

(b) mărimea sau valoarea noțională a unei emisiuni de depozite structurate;

(c) gradul de inovare al unui depozit structurat, al unei activități sau al unei practici;

(d) efectul de levier furnizat de un depozit structurat sau de o practică.

Articolul 42

Intervenția autorităților competente asupra produselor

(1) Pe sau dinspre teritoriul unui stat membru, autoritatea competentă poate interzice sau restricționa:

(a) comercializarea, distribuția sau vânzarea anumitor instrumente financiare sau depozite structurate sau a unor instrumente financiare sau depozite structurate cu anumite caracteristici specificate; sau

(b) un tip de activitate sau de practică financiară.

(2) Autoritatea competentă poate lua măsura prevăzută la alineatul (1) în cazul în care deține dovezi satisfăcătoare din care rezultă că:

- (a) fie
- (i) un anumit instrument, depozit structurat sau activitate ori practică financiară dă naștere la preocupări semnificative legate de protecția investitorilor sau reprezintă o amenințare la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a piețelor de mărfuri, ori a stabilității întregului sistem financiar sau a unei părți a acestuia din cel puțin un stat membru; sau
  - (ii) un instrument financiar derivat are un efect negativ asupra mecanismului de formare a prețurilor pe piața activului suport;
- (b) cerințele de reglementare existente conform legislației Uniunii și aplicabile instrumentului financiar, depozitului structurat sau activității sau practicii financiare nu contracarează suficient riscurile menționate la litera (a), iar această situație nu ar fi abordată mai satisfăcător prin îmbunătățirea supravegherii sau asigurarea punerii în aplicare a cerințelor existente;
- (c) acțiunea este proporțională ținând seama de natura riscurilor identificate, de nivelul de sofisticare al investitorilor sau al participanților de pe piață vizați și de efectul probabil al acțiunii asupra investitorilor și participanților de pe piață care pot deține, utiliza sau beneficia de pe urma instrumentului financiar, a depozitului structurat sau a activității sau practicii financiare respective;
- (d) autoritatea competentă s-a consultat în mod corespunzător cu autoritățile competente din alte state membre care ar putea fi afectate în mod semnificativ de respectiva acțiune;
- (e) acțiunea nu are un efect discriminatoriu asupra serviciilor sau activităților prestate dintr-un alt stat membru; și
- (f) s-au consultat în mod corespunzător cu organismele publice competente în privința supravegherii, a administrării și a reglementării piețelor agricole fizice în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 în cazul în care un instrument financiar, o activitate sau o practică financiară reprezintă o amenințare gravă la adresa bunei funcționări și a integrității pieței agricole fizice.

În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la primul paragraf, autoritatea competentă poate impune o interdicție sau o restricție prevăzută la alineatul (1) din motive de prudență înainte de comercializarea, distribuția sau vânzarea unui instrument financiar către clienți.

Interdicțiile sau restricțiile se pot aplica în condiții sau pot face obiectul unor excepții specificate de autoritatea competentă.

(3) Autoritatea competentă nu impune o interdicție sau o restricție în temeiul prezentului articol decât în cazul în care, cu cel puțin o lună înainte de data la care măsurile urmează să intre în vigoare, ea notifică în scris sau printr-un alt mijloc convenit între autorități toate celelalte autorități competente și ESMA precizând:

- (a) instrumentul, activitatea sau practica financiară la care se raportează acțiunea propusă;
  - (b) natura exactă a interdicției sau restricției propuse și momentul prevăzut pentru intrarea lor în vigoare și
  - (c) dovezile pe baza cărora a luat decizia și din care rezultă că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la alineatul (2).
- (4) În cazuri excepționale, atunci când autoritatea competentă consideră că este necesar să treacă la acțiuni urgente în temeiul prezentului articol pentru a preveni apariția unor prejudicii din cauza instrumentelor financiare, depozitelor structurate, practicilor sau activităților menționate la alineatul (1), autoritatea competentă poate lua măsuri provizorii, notificând în scris cu minimum 24 de ore înainte de momentul pentru intrarea preconizată în vigoare a măsurii, toate celelalte autorități competente și ESMA sau ABE pentru depozitele structurate, cu condiția ca toate criteriile din prezentul articol să fie îndeplinite și ca, în plus, să se determine cu claritate că un termen de notificare prealabilă de o lună nu ar răspunde în mod adecvat la preocuparea sau amenințarea respectivă. Autoritatea competentă nu ia măsuri provizorii pentru o perioadă care depășește trei luni.

(5) Autoritatea competentă publică pe site-ul său de internet o notificare privind orice fel de decizie de impunere a vreunei restricții sau interdicții menționate la alineatul (1). Notificarea prezintă detalii cu privire la respectivele interdicții sau restricții, o dată ulterioară publicării notificării, de la care măsurile vor intra în vigoare, precum și dovezile din care rezultă că sunt îndeplinite toate condițiile enunțate la alineatul (2). Interdicția sau restricția se aplică doar acțiunilor întreprinse după publicarea notificării.

(6) Autoritatea competentă trebuie să retragă interdicția sau restricția în cazul în care condițiile enunțate la alineatul (2) nu se mai aplică.

(7) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 50 prin care specifică criteriile și factorii care trebuie avuți în vedere de către autoritățile competente la determinarea apariției unor preocupări semnificative cu privire la protecția investitorilor sau a unei amenințări la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a piețelor de mărfuri, precum și la adresa stabilității sistemului financiar din cel puțin un stat membru, la care se face referire la alineatul (2) litera (a).

Printre aceste criterii și factori se numără:

- (a) gradul de complexitate al unui instrument financiar sau a unui depozit structurat și relația cu tipul de client căruia îi este propus, distribuit și vândut;
- (b) gradul de inovare al unui instrument financiar sau al unui depozit structurat, al unei activități sau al unei practici;
- (c) efectul de levier al unui instrument financiar, al unui depozit structurat sau al unei practici;
- (d) în legătură cu buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau a piețelor de mărfuri, dimensiunea sau valoarea noțională a unei emisiuni de instrumente financiare sau de depozite structurate.

Articolul 43

Coordonarea de către ESMA și ABE

(1) ESMA sau ABE pentru depozitele structurate are rol de mediator și coordonator în raport cu măsurile luate de autoritățile competente în temeiul articolului 42. ESMA sau ABE pentru depozitele structurate se asigură în special că acțiunile întreprinse de autoritățile competente sunt justificate și proporționale și, după caz, că autoritățile competente au o abordare coerentă.

(2) După primirea notificării în conformitate cu articolul 42 privind orice fel de acțiune care urmează a fi impusă în temeiul articolului respectiv, ESMA sau ABE pentru depozitele structurate adoptă un aviz prin care își precizează poziția în legătură cu caracterul justificat și proporțional al interdicției sau al restricției. În cazul în care ESMA sau ABE pentru depozitele structurate consideră că este necesar ca alte autorități competente să ia măsuri pentru a contracara riscul, aceasta precizează acest lucru în avizul său. Avizul se publică pe site-ul de internet al ESMA sau al ABE pentru depozitele structurate.

(3) În cazul în care o autoritate competentă intenționează să ia sau ia măsuri contrare unui aviz adoptat de ESMA sau ABE exprimat în temeiul alineatului (2) ori refuză să ia măsuri, contrar unui astfel de aviz, ea publică imediat pe site-ul său de internet o notificare furnizând o expunere exhaustivă a motivelor sale.

CAPITOLUL 2

Poziții

Articolul 44

Coordonarea de către ESMA a măsurilor de administrare și a limitelor pozițiilor la nivel național

(1) ESMA are rol de mediator și coordonator în ceea ce privește măsurile adoptate de autoritățile competente în temeiul articolului 69 alineatul (2) literele (o) și (p) din Directiva 2014/65/UE. ESMA se asigură în special că autoritățile competente au o abordare coerentă în ceea ce privește momentul în care aceste competențe sunt exercitate, natura și domeniul de aplicare ale măsurilor impuse, precum și durata și acțiunile de follow-up pentru oricare dintre măsuri.

(2) După primirea unei notificări privind orice fel de măsură luată în conformitate cu articolul 79 alineatul (5) din Directiva 2014/65/UE, ESMA înregistrează măsura și justificările aferente. În ceea ce privește măsurile luate în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) literele (o) sau (p) din Directiva 2014/65/UE, ESMA menține și publică pe site-ul său de internet o bază de date conținând rezumate ale măsurilor în vigoare, inclusiv detalii referitoare la persoana în cauză, instrumentele financiare aplicabile, orice limite privind dimensiunea pozițiilor pe care persoanele le pot deține în orice moment, orice fel de derogări de la acestea acordate în conformitate cu articolul 57 din Directiva 2014/65/UE și justificările aferente.

Articolul 45

Competențele ESMA privind administrarea pozițiilor

(1) În conformitate cu articolul 9 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, în cazul în care sunt îndeplinite ambele condiții de la alineatul (2), ESMA ia una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

- (a) solicită tuturor persoanelor toate informațiile relevante privind dimensiunea și scopul poziției sau al expunerii stabilite prin intermediul unui instrument financiar derivat;
- (b) după analizarea informațiilor obținute conform literei (a), solicită tuturor acestor persoane să reducă dimensiunea poziției sau a expunerii sau a elimina poziția sau expunerea, în conformitate cu actul delegat menționat la alineatul (10) litera (b);
- (c) în ultimă instanță, limitează capacitatea unei persoane de a intra într-o tranzacție referitoare la un instrument financiar derivat pe mărfuri.

(2) ESMA ia decizii în temeiul alineatului (1) doar în cazul în care sunt îndeplinite următoarele două condiții:

- (a) măsurile enumerate la alineatul (1) contracarează o amenințare la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare, inclusiv în ceea ce privește piețele derivate pe mărfuri, conform obiectivelor enumerate la articolul 57 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE și inclusiv în ceea ce privește modalitățile de livrare a mărfurilor fizice, sau la adresa stabilității întregului sistem financiar din Uniune ori a unei părți a acestuia;
- (b) una sau mai multe autorități competente nu au luat măsuri pentru contracararea amenințării sau măsurile luate nu contracarează suficient amenințarea.

ESMA evaluează îndeplinirea condițiilor menționate în prezentul alineat primul paragraf literele (a) și (b) în conformitate cu criteriile și factorii prevăzuți în actul delegat menționat la alineatul (10) litera (a) de la prezentul articol.

(3) Atunci când ia măsurile menționate la alineatul (1), ESMA se asigură că măsura:

- (a) contracarează în mod semnificativ amenințarea la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare, inclusiv la adresa piețelor derivate pe mărfuri conform obiectivelor enumerate la articolul 57 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE și inclusiv în ceea ce privește modalitățile de livrare a mărfurilor fizice, sau la adresa stabilității întregului sistem financiar din Uniune ori a unei părți a acestuia, sau mărește în mod semnificativ capacitatea autorităților competente de a monitoriza amenințarea, astfel cum este măsurată aceasta în conformitate cu criteriile și factorii specificați în actul delegat menționat la alineatul (10) litera (a) din prezentul articol;
- (b) nu creează un risc de arbitraj de reglementare, astfel cum este măsurat în conformitate cu alineatul (10) litera (c) din prezentul articol;
- (c) nu are niciunul dintre următoarele efecte negative asupra eficienței piețelor financiare, disproporționate față de avantajele măsurilor: reducerea lichidității pe piețele respective, înăsprirea condițiilor de reducere a riscurilor direct legate de activitatea comercială a unei contrapărți nefinanciare sau crearea de incertitudini pentru participanții pe piață.

ESMA consultă Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energetic, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (¹), înainte de a lua orice măsuri referitoare la produsele energetice angro.

ESMA se consultă cu organismele publice competente în supravegherea, administrarea și reglementarea piețelor agricole fizice în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1234/2007, înainte de a lua orice măsuri referitoare la instrumente financiare derivate pe mărfuri agricole.

(4) Înainte de a hotărî aplicarea sau reînnoirea uneia dintre măsurile menționate la alineatul (1), ESMA notifică autoritățile competente cu privire la măsura propusă. În cazul unei cereri formulate în temeiul alineatului (1) litera (a) sau (b), notificarea include identitatea persoanei sau a persoanelor cărora le-a fost adresată, precum și detaliile și justificările aferente. În cazul unei măsuri luate în temeiul alineatului (1) litera (c), notificarea include detalii privind persoana în cauză, instrumentele financiare aplicabile, măsurile cantitative corespunzătoare, cum ar fi mărimea maximă a unei poziții pe care persoana în cauză poate intra și justificările aferente.

(5) Notificarea se face cu cel puțin 24 de ore înainte de momentul la care se dorește intrarea în vigoare sau reînnoirea măsurii. În situații excepționale, ESMA poate efectua notificarea cu mai puțin de 24 de ore înainte de intrarea în vigoare a măsurii, atunci când nu este posibilă acordarea unui preaviz de 24 de ore.

(6) ESMA publică pe site-ul său de internet toate deciziile de impunere sau reînnoire a măsurilor menționate la alineatul (1) litera (c). Notificarea include detalii privind persoana în cauză, instrumentele financiare aplicabile, măsurile cantitative corespunzătoare, cum ar fi mărimea maximă a unei poziții pe care persoana în cauză poate intra și justificările aferente.

(7) Măsurile luate în temeiul alineatului (1) litera (c) intră în vigoare în momentul publicării anunțului sau la o dată ulterioară, precizată în anunț, și se aplică doar tranzacțiilor efectuate după ce măsura a intrat în vigoare.

(8) ESMA evaluează propriile măsuri menționate la alineatul (1) litera (c) la intervale adecvate și cel puțin o dată la trei luni. O măsură care nu este reînnoită după respectiva perioadă de trei luni expiră în mod automat. Alineatele (2)-(8) se aplică, de asemenea, în cazul reînnoirii măsurilor.

(9) Măsurile adoptate de ESMA în temeiul prezentului articol prevalează asupra oricărei măsuri adoptate anterior de către o autoritate competentă în temeiul articolului 69 alineatul (2) literele (o) sau (p) din Directiva 2014/65/UE.

(10) Comisia adoptă, în conformitate cu articolul 50, acte delegate pentru a preciza criteriile și factorii pentru stabilirea:

- (a) existenței unei amenințări la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare, inclusiv a piețelor derivate pe mărfuri, conform obiectivelor enumerate la articolul 57 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE și inclusiv în ceea ce privește modalitățile de livrare a mărfurilor fizice, ori la adresa stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia conform alineatului (2) litera (a) ținând seama de gradul de utilizare a pozițiilor pentru a se acoperi pozițiile în mărfuri fizice sau în contracte pe mărfuri și de gradul în care prețurile de pe piețele activelor suport sunt stabilite prin referire la prețurile instrumentelor financiare derivate pe mărfuri;
- (b) reducerii adecvate a unei poziții sau expunerii în care se intră prin intermediul unui instrument financiar derivat menționat la alineatul (1) litera (b) din prezentul articol;
- (c) situațiilor în care ar putea apărea un risc de arbitraj de reglementare, astfel cum se menționează la alineatul (3) litera (b) din prezentul articol.

Criteriile și factorii respectivi țin seama de standardele tehnice de reglementare menționate la articolul 57 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE și fac diferența între situațiile în care ESMA adoptă măsuri din cauza faptului că o autoritate competentă nu a acționat și situațiile în care ESMA urmărește contracararea unui risc suplimentar pe care autoritatea competentă nu îl poate contracara în mod suficient, în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) literele (j) sau (o) din Directiva 2014/65/UE.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de instituire a Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (JO L 211, 14.8.2009, p. 1).

TITLUL VIII

PRESTAREA DE SERVICII SAU DE ACTIVITĂȚI DE CĂTRE SOCIETĂȚI DIN ȚĂRI TERȚE ÎN URMA UNEI DECIZII DE ECHIVALARE ÎN PREZENȚA SAU ÎN ABSENȚA UNEI SUCURSALE*Articolul 46***Dispoziții generale**

(1) Societățile din țări terțe pot presta servicii de investiții sau activități de investiții cu sau fără servicii auxiliare în beneficiul contrapărților eligibile și al clienților profesionali în sensul secțiunii I din anexa II la Directiva 2014/65/UE stabiliți pe întreg teritoriul Uniunii, fără a înființa o sucursală, în cazul în care sunt înregistrate în registrul societăților din țările terțe ținute de ESMA în conformitate cu articolul 47.

(2) ESMA înregistrează o societate dintr-o țară terță care a solicitat prestarea de servicii sau de activități de investiții pe întreg teritoriul Uniunii în conformitate cu alineatul (1) doar în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) Comisia a adoptat o decizie în conformitate cu articolul 47 alineatul (1);

(b) societatea este autorizată în jurisdicția în care este înființat sediul său principal să presteze serviciile sau activitățile de investiții care urmează a fi furnizate în cadrul Uniunii și face obiectul unei supravegheri și al unor controale eficace care asigură conformitatea deplină cu cerințele aplicabile în țara terță respectivă;

(c) au fost încheiate acorduri de cooperare în conformitate cu articolul 47 alineatul (2).

(3) În cazul în care o societate dintr-o țară terță este înregistrată conform dispozițiilor prezentului articol, statele membre nu impun acesteia cerințe suplimentare în ceea ce privește aspectele reglementate prin prezentul regulament sau prin Directiva 2014/65/UE și, de asemenea, nu tratează societățile din țările terțe într-un mod mai favorabil decât societățile din Uniune.

(4) Societatea din țara terță menționată la alineatul (1) depune cererea de înregistrare la ESMA, după adoptarea de către Comisie a deciziei menționate la articolul 47 prin care se stabilește echivalența cadrului juridic și de supraveghere din țara terță în care este autorizată societatea respectivă cu cerințele menționate la articolul 47 alineatul (1).

Societatea solicitantă din țara terță furnizează ESMA toate informațiile necesare pentru înregistrarea sa. În termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea cererii, ESMA stabilește dacă aceasta este completă. În cazul în care cererea nu este completă, ESMA fixează un termen limită în care societatea solicitantă din țara terță trebuie să furnizeze informații suplimentare.

Decizia de înregistrare trebuie să se bazeze pe condițiile stabilite la alineatul (2).

În termen de 180 de zile lucrătoare de la data depunerii unei cereri complete, ESMA informează în scris societatea solicitantă din țara terță, oferind explicații și argumente referitoare la acordarea sau refuzarea înregistrării.

Statele membre pot permite societăților din țări terțe să presteze servicii de investiții sau să desfășoare activități de investiții, împreună cu serviciile auxiliare, pentru contrapărțile eligibile și clienții profesionali în sensul secțiunii I din anexa II la Directiva 2014/65/UE pe teritoriul lor în conformitate cu legislațiile naționale, în lipsa unei decizii a Comisiei luate în conformitate cu articolul 47 alineatul (1) sau în cazul în care o astfel de decizie nu mai este valabilă.

(5) Societățile din țări terțe care furnizează servicii în conformitate cu prezentul articol informează clienții stabiliți în Uniune, înainte de furnizarea oricăror servicii de investiții, în legătură cu faptul că nu sunt autorizate să furnizeze servicii către clienți alții decât contrapărțile eligibile și clienții profesionali în sensul secțiunii I din anexa II la Directiva 2014/65/UE și că nu fac obiectul unei supravegheri în Uniune. Ele trebuie să menționeze denumirea și adresa autorității competente din țara terță responsabilă cu supravegherea.

Informațiile menționate la primul paragraf trebuie furnizate în scris și într-un mod care să le facă ușor de observat.

Statele membre se asigură că, în cazul în care o contraparte eligibilă sau un client profesional în sensul secțiunii I din anexa II la Directiva 2014/65/UE, care este stabilit sau situat pe teritoriul Uniunii, inițiază, la inițiativa sa exclusivă, prestarea unui serviciu de investiții sau a unei activități de investiții de către o societate dintr-o țară terță, prezentul articol nu se aplică prestării serviciului sau activității respective de către societatea din țara terță pentru persoana în cauză și nici relației legate în mod specific de prestarea serviciului sau a activității respective. O inițiativă a unor astfel de clienți nu îndreptățește societatea dintr-o țară terță să comercializeze noi categorii de produse de investiții sau de servicii de investiții către acea persoană.

(6) Societățile din țări terțe care prestează servicii sau activități în conformitate cu prezentul articol oferă clienților stabiliți în Uniune, înainte de prestarea oricărui tip de serviciu sau activități de investiții în favoarea respectivului client stabilit în Uniune, posibilitatea de a înainta orice fel de litigiu cu privire la serviciile sau activitățile respective jurisdicției unei instanțe sau a unui tribunal de arbitraj dintr-un stat membru.

(7) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile pe care societatea solicitantă din țara terță le furnizează ESMA în cererea sa de înregistrare în conformitate cu alineatul (4), precum și formatul informațiilor care urmează să fie furnizate în conformitate cu alineatul (5).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la data de 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 47

Decizia de echivalare

(1) Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 51 alineatul (2), o decizie referitoare la o țară terță care să ateste că regimul juridic și de supraveghere al respectivei țări terțe asigură respectarea de către societățile autorizate din acea țară terță a cerințelor de natură prudențială și referitoare la conduita profesională obligatorii din punct de vedere juridic, care produc efecte echivalente cu cele ale cerințelor stabilite în prezentul regulament, în Directiva 2013/36/UE și în Directiva 2014/65/UE și în măsurile de punere în aplicare adoptate în temeiul prezentului regulament și al respectivelor directive și că cadrul juridic al țării terțe respective prevede un sistem echivalent eficient de recunoaștere a firmelor de investiții autorizate în conformitate cu regimul juridic din țara terță.

Cadrul prudențial și de conduită profesională al unei țări terțe poate fi considerat ca având efect echivalent dacă îndeplinește în totalitate următoarele condiții:

- (a) societățile furnizoare de servicii și activități de investiții din țara terță respectivă fac în permanență obiectul autorizării, supravegherii și al unor controale eficiente;
- (b) societățile furnizoare de servicii și activități de investiții din țara terță respectivă fac obiectul unor cerințe de capital și al unor cerințe corespunzătoare aplicabile acționarilor și membrilor organismelor de conducere ale acestora;
- (c) societățile furnizoare de servicii și activități de investiții fac obiectul unor cerințe adecvate în materie de organizare în domeniul funcțiilor de control intern;
- (d) societățile furnizoare de servicii și activități de investiții fac obiectul unor norme corespunzătoare de conduită profesională;
- (e) asigură transparența și integritatea pieței, prevenind abuzuri de piață de tipul utilizării abuzive a informațiilor privilegiate și manipulării pieței.

(2) ESMA încheie acorduri de cooperare cu autoritățile competente relevante din țările terțe ale căror cadre juridice și de supraveghere au fost recunoscute ca fiind efectiv echivalente în conformitate cu alineatul (1). Acordurile în cauză specifică cel puțin:

- (a) mecanismul utilizat pentru schimbul de informații dintre ESMA și autoritățile competente ale țărilor terțe în cauză, inclusiv accesul la toate informațiile solicitate de ESMA referitoare la societățile din țările terțe autorizate din afara Uniunii;
- (b) mecanismul utilizat pentru notificarea imediată a ESMA, în cazul în care o autoritate competentă dintr-o țară terță consideră că o societate dintr-o țară terță pe care o supraveghează și pe care ESMA a înregistrat-o în registrul prevăzut la articolul 48 încalcă condițiile de autorizare sau alte acte normative la care aceasta are obligația de a adera;
- (c) procedurile referitoare la coordonarea activităților de supraveghere, inclusiv, după caz, inspecțiile la fața locului.

(3) Societățile din țări terțe stabilite într-o țară al cărei cadru juridic și de supraveghere a fost recunoscut ca fiind efectiv echivalent în conformitate cu alineatul (1) și care este autorizat în conformitate cu articolul 39 din Directiva 2014/65/UE pot presta serviciile și activitățile acoperite de autorizație în beneficiul contrapărților eligibile și al clienților profesioniști în sensul secțiunii I din anexa II la Directiva 2014/65/UE din alte state membre ale Uniunii fără a înființa sucursale noi. În acest scop, societățile respectă cerințele de informare referitoare la prestarea de servicii și activități transfrontaliere prevăzute la articolul 34 din Directiva 2014/65/UE.

Sucursala rămâne sub supravegherea statului membru în care a fost înființată, în conformitate cu articolul 39 din Directiva 2014/65/UE. Cu toate acestea și fără a aduce atingere obligațiilor de cooperare prevăzute în Directiva 2014/65/UE, autoritatea competentă a statului membru în care este înființată sucursala și autoritatea competentă a statului membru gazdă pot încheia acorduri de cooperare proporționale pentru a garanta că sucursala societății din țara terță care furnizează servicii de investiții în Uniune respectă un nivel adecvat de protecție a investitorilor.

(4) Societatea din țara terță nu își mai poate folosi drepturile conform articolului 46 alineatul (1) în cazul în care Comisia adoptă o decizie în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 51 alineatul (2) prin care își retrage decizia referitoare la respectiva țară terță, luată conform alineatului (1) din prezentul articol.

Articolul 48

Registrul

ESMA ține un registru cu societățile din țări terțe cărora li se permite să furnizeze servicii de investiții sau să execute activități de investiții în Uniune, în conformitate cu articolul 46. Registrul este accesibil publicului pe site-ul de internet al ESMA și conține informații privind serviciile sau activitățile pe care respectivele societăți din țări terțe au permisiunea să le furnizeze sau să le execute, precum și trimeri la autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea acestora în țara terță.

Articolul 49

Retragerea înregistrării

- (1) ESMA retrage înregistrarea unei societăți dintr-o țară terță din registrul stabilit în conformitate cu articolul 48, dacă:
  - (a) ESMA are motive întemeiate, bazate pe dovezi documentate, să considere că prin furnizarea de servicii și activități de investiții în Uniune societatea dintr-o țară terță acționează într-un mod care prejudiciază în mod evident interesele investitorilor ori buna funcționare a piețelor sau
  - (b) ESMA are motive întemeiate, bazate pe dovezi documentate, să considere că prin furnizarea de servicii și activități de investiții în Uniune societatea dintr-o țară terță a încălcat în mod grav dispozițiile care îi sunt aplicabile în țara terță și pe baza cărora Comisia a adoptat decizia în conformitate cu articolul 47 alineatul (1);

- (c) ESMA a sesizat autoritatea competentă din țara terță, iar respectiva autoritate competentă din țara terță nu a luat măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii și buna funcționare a piețelor din Uniune sau nu a reușit să demonstreze că societatea respectivă din țara terță îndeplinește cerințele care i se aplică în țara terță și
- (d) ESMA a informat autoritatea competentă din țara terță cu privire la intenția sa de a retrage înregistrarea societății din țara terță, cu cel puțin 30 de zile înainte de retragere.
- (2) ESMA informează fără întârziere Comisia cu privire la orice măsură adoptată în conformitate cu alineatul (1) și publică decizia sa pe propriul site de internet.
- (3) Comisia evaluează în ce măsură condițiile în care a fost adoptată o decizie în conformitate cu articolul 47 alineatul (1) persistă în ceea ce privește țara terță în cauză.

TITLUL IX

ACTE DELEGATE ȘI ACTE DE PUNERE ÎN APLICARE

CAPITOLUL 1

Acte delegate

Articolul 50

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 1 alineatul (9), articolul 2 alineatul (2), articolul 13 alineatul (2), articolul 15 alineatul (5), articolul 17 alineatul (3), articolul 19 alineatele (2) și (3), articolul 31 alineatul (4), articolul 40 alineatul (8), articolul 41 alineatul (8), articolul 42 alineatul (7), articolul 45 alineatul (10) și articolul 52 alineatele (10) și (12) se conferă Comisiei pe o perioadă de timp nedeterminată de la 2 iulie 2014.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 1 alineatul (9), articolul 2 alineatul (2), articolul 13 alineatul (2), articolul 15 alineatul (5), articolul 17 alineatul (3), articolul 19 alineatele (2) și (3), articolul 31 alineatul (4), articolul 40 alineatul (8), articolul 41 alineatul (8), articolul 42 alineatul (7), articolul 45 alineatul (10) și articolul 52 alineatele (10) și (12) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (9), articolului 2 alineatul (2), articolului 13 alineatul (2), articolului 15 alineatul (5), articolului 17 alineatul (3), articolului 19 alineatele (2) și (3), articolului 31 alineatul (4), articolului 40 alineatul (8), articolului 41 alineatul (8), articolului 42 alineatul (7), articolului 45 alineatul (10) și articolului 52 alineatele (10) și (12) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

CAPITOLUL 2

Actele de punere în aplicare

Articolul 51

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de Comitetul European pentru valori mobiliare, instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei ⁽¹⁾. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

TITLUL X

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 52

Rapoarte și revizuire

(1) Până la 3 martie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la impactul în practică al obligațiilor de transparență stabilite în conformitate cu articolele 3-13, în special impactul mecanismului de plafonare a volumului descris la articolul 5, inclusiv asupra costului tranzacționării pentru contrapărțile eligibile și clienții profesionali și asupra tranzacționării acțiunilor întreprinderilor cu capitalizare mică și medie și eficiența acestui mecanism în a garanta că utilizarea derogărilor relevante nu afectează formarea prețurilor, precum și modul în care poate funcționa un mecanism adecvat de sancționare a nerespectării plafonului de volum, precum și privind aplicarea și menținerea caracterului adecvat al derogărilor de la obligațiile privind transparența pretranzacționare stabilite în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3) și articolul 9 alineatele (2) - (5).

(2) Raportul menționat la alineatul (1) de mai sus include impactul utilizării derogării menționate la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și la articolul 4 alineatul (1) litera (b) punctul (i) asupra piețelor europene de acțiuni și a mecanismului de plafonare a volumului prevăzut la articolul 5, în special în ceea ce privește:

- (a) nivelul și tendința tranzacționării sub formă de registru de ordine opac (non-lit order book) în Uniune de la introducerea prezentului regulament;
- (b) impactul asupra spreadurilor cotate transparente pretranzacționare;
- (c) impactul asupra amplitudinii lichidității registrelor de ordine transparente (lit order books);
- (d) impactul asupra concurenței și investitorilor de pe teritoriul Uniunii;
- (e) impactul asupra tranzacționării acțiunilor întreprinderilor cu capitalizare mică și medie;
- (f) evoluțiile de la nivel internațional și a discuțiilor cu țările terțe și organizațiile internaționale.

(3) În cazul în care în cadrul raportului se concluzionează că utilizarea derogării de la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și litera (b) punctul (i) are un efect negativ asupra formării prețurilor și asupra tranzacționării acțiunilor întreprinderilor cu capitalizare mică și medie, Comisia face propuneri, după caz, inclusiv de modificare a prezentului regulament, cu privire la utilizarea derogărilor respective. Aceste propuneri includ o evaluare a impactului modificărilor propuse și țin seama de obiectivele prezentului regulament și de efectele asupra perturbării pieței și asupra concurenței și de potențialele efecte asupra investitorilor din Uniune.

(4) Până la 3 martie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la funcționarea articolului 26, inclusiv cu privire la măsura în care conținutul și formatul rapoartelor de tranzacție permise și schimbate între autoritățile competente permit monitorizarea în mod cuprinzător a activităților

⁽¹⁾ Decizia 2001/528/CE a Comisiei din 6 iunie 2001 de instituire a Comitetului European pentru valori mobiliare (JO L 191, 13.7.2001, p. 45).

firmelor de investiții în conformitate cu articolul 26 alineatul (1). Comisia poate propune orice fel de măsuri corespunzătoare, inclusiv aceea ca tranzacțiile să fie raportate unui sistem desemnat de ESMA și nu autorităților competente, fapt ce permite autorităților competente relevante să acceseze toate informațiile raportate în temeiul prezentului articol, în sensul prezentului regulament și al Directivei 2014/65/UE și în scopul detectării utilizărilor abuzive ale informațiilor confidențiale și a manipulărilor pieței în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 596/2014.

(5) Până la 3 martie 2019 și după consultarea ESMA, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la soluțiile adecvate de a reduce asimetriile în materie de informații la nivelul participanților de pe piață, precum și instrumentele cu ajutorul cărora autoritățile de reglementare să poată monitoriza mai eficient activitățile de cotație exercitate în locurile de tranzacționare. Acest raport evaluează cel puțin fezabilitatea dezvoltării unui Sistem european al celei mai bune cereri și oferte (European Best Bid and Offer System) pentru cotații consolidate și dacă acest sistem va contribui la atingerea acestor obiective.

(6) Până la 3 martie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la progresul înregistrat în ceea ce privește transferarea la bursă sau pe platforme electronice de tranzacționare în conformitate cu articolele 25 și 28 a tranzacțiilor cu instrumentele financiare derivate extrabursiere standardizate.

(7) Până la 3 iulie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la evoluția prețurilor, pentru transparența datelor pretranzacționare și posttranzacționare de pe piețele reglementate, MTF-uri, OTF-uri, APA-uri și CTP-uri.

(8) Până la 3 iulie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport de reexaminare a dispozițiilor privind interoperabilitatea de la articolul 36 din prezentul regulament și de la articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(9) Până la 3 iulie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea articolelor 35 și 36 din prezentul regulament și a articolelor 7 și 8 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

Până la 3 iulie 2021 și în urma consultării ESMA, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea articolului 37.

(10) Până la 3 iulie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la impactul articolelor 35 și 36 din prezentul regulament asupra CPC nou-înființate și autorizate menționate la articolul 35 alineatul (5) și asupra locurilor de tranzacționare conectate cu respectivele CPC prin legături strânse, precum și cu privire la oportunitatea prelungirii regimului de tranziție prevăzut la articolul 35 alineatul (5), comparând posibilele beneficii pentru consumatori ale îmbunătățirii concurenței și a gradului de alegere disponibil pentru participanții de pe piață cu posibilul efect disproporționat al acestor dispoziții asupra CPC nou-înființate și autorizate și cu constrângerile impuse participanților locali de pe piață privind accesul la CPC globale și buna funcționare a pieței.

În funcție de concluziile acestui raport, Comisia poate adopta un act delegat în conformitate cu articolul 50 pentru a prelunge regimul de tranziție în conformitate cu articolul 35 alineatul (5) cu maximum 30 de luni.

(11) Până la 3 iulie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport privind măsura în care pragul menționat la articolul 36 alineatul (5) continuă să fie adecvat și dacă mecanismul de neparticipare referitor la instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă trebuie să fie în continuare disponibil.

(12) Până la 3 iulie 2016 și pe baza unei evaluări a riscului realizate de ESMA în consultare cu CERS, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului un raport prin care evaluează necesitatea excluderii temporare a instrumentelor financiare derivate tranzacționate la bursă din domeniul de aplicare a articolelor 35 și 36. Raportul ține seama de potențialele riscuri la adresa stabilității generale și bune funcționări a piețelor financiare din întreaga Uniune, derivate din dispozițiile privind accesul deschis referitoare la instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă.

Sub rezerva concluziilor acestui raport, Comisia poate adopta un act delegat în conformitate cu articolul 50 pentru a exclude instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă din domeniul de aplicare al articolelor 35 și 36 pentru o perioadă de până la 30 de luni de la 3 ianuarie 2017.

Articolul 53

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 648/2012

Regulamentul (UE) nr. 648/2012 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Dezvoltarea standardelor tehnice de reglementare conform prezentului alineat de către ESMA nu aduce atingere dispoziției tranzitorii privind contractele derivate pe produse energetice C6, prevăzute la articolul 95 din Directiva 2014/65/UE (*).

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).”

2. Articolul 7 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) este înlocuit cu următorul text:

„(1) O CPC care a fost autorizată să compenseze contracte cu instrumente derivate extrabursiere acceptă să compenseze astfel de contracte în mod nediscriminatoriu și transparent, inclusiv în ceea ce privește cerințele de garantare și taxele legate de acces, indiferent de locul de tranzacționare. Acest lucru în special asigură faptul că un loc de tranzacționare are dreptul la tratament nediscriminatoriu în ceea ce privește modul în care sunt tratate contractele tranzacționate în respectivul loc de tranzacționare în ceea ce privește:

(a) cerințele de garantare și de compensare a contractelor echivalente din punct de vedere economic atunci când includerea unor astfel de contracte în procedurile de lichidare sau alte proceduri de compensare ale unei CPC conform legislației aplicabile privind insolvabilitatea nu periclitează buna funcționare, validitatea sau aplicabilitatea unor astfel de proceduri; și

(b) apelurile în marjă încrucișate cu contracte corelate compensate de aceeași CPC conform unui model de risc care respectă dispozițiile articolului 41.

O CPC poate solicita ca un loc de tranzacționare să respecte cerințele operaționale și tehnice stabilite de CPC, inclusiv cerințele în materie de gestionare a riscului.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(6) Condițiile prevăzute la alineatul (1) privind tratamentul nediscriminatoriu în ceea ce privește modul în care sunt tratate contractele tranzacționate la locul de tranzacționare respectiv, în ceea ce privește cerințele de garantare, compensarea contractelor echivalente din punct de vedere economic și încrucișarea marjelor cu contracte corelate compensate de aceeași CPC sunt specificate detaliat în standardele tehnice adoptate în conformitate cu articolul 35 alineatul (6) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 (*).”

3. La articolul 81 alineatul (3) se adaugă următorul paragraf:

„Registrele centrale de tranzacții transmit date către autoritățile competente în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 (*).”

(*) Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 173, 12.6.2014, p. 84).

Articolul 54

Dispoziții tranzitorii

(1) Societățile din țări terțe pot continua prestarea de servicii și activități în statele membre în conformitate cu regimurile naționale timp de trei ani de la adoptarea de către Comisie a unei decizii privind țara terță în cauză în conformitate cu articolul 47.

(2) În cazul în care Comisia consideră că nu mai este nevoie să se excludă instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă din domeniul de aplicare al articolelor 35 și 36, în conformitate cu articolul 52 alineatul (12), o CPC sau un loc de tranzacționare pot, înainte de punerea în aplicare a prezentului regulament, să solicite autorității sale competente permisiunea de a se prevala de regimul de tranziție. Autoritatea competentă, ținând seama de riscurile care rezultă din aplicarea drepturilor de acces conform articolelor 35 sau 36 în ceea ce privește instrumentele derivate tranzacționate la bursă pentru buna funcționare a CPC sau a locului de tranzacționare respectiv, poate decide ca articolele 35 sau 36 să nu se aplice CPC relevante și, respectiv, locului de tranzacționare în ceea ce privește instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă pentru o perioadă de tranziție până la 3 iulie 2019. În cazul în care este aprobată o perioadă de tranziție, CPC sau locul de tranzacționare nu poate beneficia de drepturile de acces acordate în temeiul articolelor 35 sau 36 în ceea ce privește instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă pe durata perioadei de tranziție. Autoritatea competentă notifică ESMA și, în cazul unei CPC, membrilor colegiului de autorități competente pentru respectiva CPC, atunci când este aprobată perioada de tranziție.

În cazul în care o CPC care a fost aprobată pentru regimul de tranziție este conectată prin legături strânse cu unul sau mai multe locuri de tranzacționare, respectivele locuri de tranzacționare nu beneficiază de drepturi de acces în temeiul articolelor 35 sau 36 în ceea ce privește instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă pe durata perioadei de tranziție.

În cazul în care un loc de tranzacționare care a fost aprobat pentru regimul de tranziție este conectat prin legături strânse cu una sau mai multe CPC, respectivele CPC nu beneficiază de drepturi de acces în temeiul articolelor 35 sau 36 în ceea ce privește instrumentele financiare derivate tranzacționate la bursă pe durata perioadei de tranziție.

Articolul 55

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la 3 ianuarie 2017.

În pofida celui de-al doilea paragraf, articolul 1 alineatele (8) și (9), articolul 2 alineatul (2), articolul 5 alineatele (6) și (9), articolul 7 alineatul (2), articolul 9 alineatul (5), articolul 11 alineatul (4), articolul 12 alineatul (2), articolul 13 alineatul (2), articolul 14 alineatul (7), articolul 15 alineatul (5), articolul 17 alineatul (3), articolul 19 alineatele (2) și (3), articolul 20 alineatul (3), articolul 21 alineatul (5), articolul 22 alineatul (4), articolul 23 alineatul (3), articolul 25 alineatul (3), articolul 26 alineatul (9), articolul 27 alineatul (3), articolul 28 alineatul (4), articolul 28 alineatul (5), articolul 29 alineatul (3), articolul 30 alineatul (2), articolul 31 alineatul (4), articolul 32 alineatele (1), (5) și (6), articolul 33 alineatul (2), articolul 35 alineatul (6), articolul 36 alineatul (6), articolul 37 alineatul (4), articolul 38 alineatul (3), articolul 40 alineatul (8), articolul 41 alineatul (8), articolul 42 alineatul (7), articolul 45 alineatul (10), articolul 46 alineatul (7), articolul 47 alineatele (1) și (4), articolul 52 alineatele (10) și (12) și articolului 54 alineatul (1) se aplică imediat după intrarea în vigoare a prezentului regulament.

În pofida celui de al doilea paragraf, articolele 37 alineatele (1), (2) și (3) se aplică de la 3 ianuarie 2019.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2014/49/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

privind schemele de garantare a depozitelor

(reformare)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ a fost modificată substanțial ⁽⁴⁾. Întrucât se impun noi modificări, este necesar, din motive de claritate, să se procedeze la reformarea respectivei directive.
- (2) Pentru a facilita inițierea și desfășurarea activității instituțiilor de credit, este necesar să se elimine anumite diferențe dintre legislațiile statelor membre în ceea ce privește regulile în materie de scheme de garantare a depozitelor (SGD) aplicabile acestor instituții de credit.
- (3) Prezenta directivă reprezintă un instrument esențial pentru realizarea pieței interne din punctul de vedere al libertății de stabilire și al libertății de a presta servicii financiare în domeniul instituțiilor de credit, sporind totodată stabilitatea sistemului bancar și protecția deponenților. Având în vedere costurile economice totale generate de falimentul unei instituții de credit, precum și impactul negativ asupra stabilității financiare și încrederii deponenților, este indicat nu numai să se stabilească obligații de rambursare către deponenți, ci și să se permită statelor membre să aibă suficientă flexibilitate pentru a autoriza SGD-urile să pună în aplicare măsuri de diminuare a posibilității apariției unor creanțe viitoare împotriva SGD-urilor. Aceste măsuri ar trebui să respecte întotdeauna normele privind ajutoarele de stat.
- (4) Pentru a ține seama de integrarea crescândă pe piața internă, ar trebui să fie posibilă fuzionarea SGD-urilor din diferite state membre sau crearea unor scheme transfrontaliere separate pe bază de voluntariat. Statele membre ar trebui să asigure suficientă stabilitate și o componență echilibrată a SGD-urilor noi și a celor existente. Ar trebui evitate efectele negative asupra stabilității financiare, cum ar fi în cazul în care sunt transferate într-o SGD transfrontalieră doar instituțiile de credit cu un profil de risc ridicat.

⁽¹⁾ JO C 99, 31.3.2011, p. 1.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 16 februarie 2012 (JO C 249 E, 30.8.2013, p. 81) și Decizia în primă lectură a Consiliului din 3 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial). Poziția Parlamentului European din 16 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor (JO L 135, 31.5.1994, p. 5).

⁽⁴⁾ A se vedea anexa III.

- (5) Directiva 94/19/CE impune Comisiei, atunci când este cazul, să prezinte propuneri de modificare a respectivei directive. Prezenta directivă include armonizarea mecanismelor de finanțare a SGD-urilor, introducerea contribuțiilor în funcție de risc, precum și armonizarea sferei de produse și de deponenți care beneficiază de acoperire.
- (6) Directiva 94/19/CE se bazează pe principiul armonizării minime. În consecință, în prezent în Uniune există SGD-uri având caracteristici foarte diferite. Ca urmare a cerințelor comune prevăzute în prezenta directivă, ar trebui să se asigure deponenților un nivel uniform de protecție în întreaga Uniune, concomitent cu același nivel de stabilitate a SGD-urilor. În același timp, aceste cerințe comune sunt extrem de importante pentru a elimina denaturările pieței. Prezenta directivă contribuie, prin urmare, la finalizarea pieței interne.
- (7) Drept consecință a prezentei directive, deponenții vor beneficia de un acces mult îmbunătățit la SGD-uri, grație unui domeniu de aplicare lărgit și clarificat, unor perioade de rambursare mai scurte, unor informații îmbunătățite și unor cerințe de finanțare solidă. Acest lucru va spori încrederea consumatorilor în stabilitatea financiară pe întreaga piață internă.
- (8) Statele membre ar trebui să se asigure că SGD-urile lor dispun de practici de guvernare solide și că întocmesc rapoarte anuale de activitate.
- (9) În eventualitatea închiderii unei instituții de credit insolubile, deponenții la oricare dintre sucursalele situate într-un stat membru, altul decât cel în care instituția de credit își are sediul, ar trebui să fie protejați prin aceeași SGD ca și ceilalți deponenți la instituția de credit respectivă.
- (10) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să includă în domeniul său de aplicare instituțiile de credit astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ care nu intră sub incidența Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ în temeiul articolului 2 alineatul (5) din respectiva directivă. Statele membre ar trebui să fie capabile să decidă că, în sensul prezentei directive, casa centrală și toate instituțiile de credit afiliate casei centrale respective sunt tratate drept o singură instituție de credit.
- (11) În principiu, prezenta directivă impune fiecărei instituții de credit să devină membră a unei SGD. Un stat membru care acceptă sucursale ale unei instituții de credit care își are sediul într-o țară terță ar trebui să decidă cum să aplice prezenta directivă acestor sucursale și să țină cont de nevoia de protecție a deponenților și de păstrare a integrității sistemului financiar. Deponenții la aceste sucursale ar trebui să fie pe deplin conștienți de acordurile de garantare care îi afectează.
- (12) Ar trebui să fie recunoscut faptul că există sisteme instituționale de protecție (SIP) care protejează instituția de credit în sine și care garantează, în special, lichiditatea și solvabilitatea acesteia. Dacă o astfel de schemă este separată de SGD, rolul său de protecție suplimentară ar trebui luat în considerare la stabilirea contribuțiilor membrilor săi la SGD-uri. Nivelul armonizat al acoperirii prevăzut de prezenta directivă nu ar trebui să afecteze schemele care protejează instituțiile de credit în sine, decât dacă acestea efectuează rambursări către deponenți.
- (13) Fiecare instituție de credit ar trebui să participe la o SGD recunoscută în temeiul prezentei directive, asigurându-se astfel un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și condiții de concurență echitabile între instituțiile de credit, precum și prevenirea arbitrajului de reglementare. SGD ar trebui să fie în măsură să ofere această protecție în permanență.
- (14) Funcția de bază a unei SGD este aceea de a proteja deponenții de consecințele insolvenței unei instituții de credit. SGD-urile ar trebui să fie în măsură să ofere această protecție în mai multe moduri. SGD-urile ar trebui utilizate în special pentru a oferi rambursări deponenților în temeiul prezentei directive (o funcție de „ghîșeu de plăți”).

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (15) SGD-urile ar trebui, de asemenea, să asiste în finanțarea rezoluției instituțiilor de credit în conformitate cu Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾.
- (16) De asemenea, ar trebui să fie posibil, în limitele permise de dreptul intern, ca o SGD să depășească simpla funcție de rambursare și să utilizeze resursele financiare disponibile pentru a preveni falimentul unei instituții de credit, evitând astfel costurile pe care le implică rambursarea către deponenți, precum și alte efecte negative. Totuși, aceste măsuri ar trebui puse în practică într-un cadru clar definit și ar trebui să respecte în orice caz normele privind ajutoarele de stat. Printre altele, SGD-urile ar trebui să dispună de sisteme și proceduri adecvate pentru selectarea și punerea în aplicare a unor astfel de măsuri și pentru monitorizarea riscurilor aferente. Punerea în aplicare a unor astfel de măsuri ar trebui să fie supusă impunerii de condiții asupra instituției de credit, care să implice cel puțin monitorizarea mai strictă a riscurilor și drepturi suplimentare de verificare pentru SGD-uri. Costurile măsurilor luate pentru a preveni falimentul unei instituții de credit nu ar trebui să depășească costurile de îndeplinire a obligațiilor legale sau contractuale ale respectivei SGD în ceea ce privește protecția depozitelor acoperite la instituția de credit sau a instituției înseși.
- (17) SGD-urile ar trebui, de asemenea, să poată lua forma unui SIP. Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a recunoaște SIP-urile drept SGD-uri dacă îndeplinesc criteriile prevăzute în prezenta directivă.
- (18) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice schemelor contractuale sau SIP-urilor care nu sunt recunoscute oficial drept SGD-uri, exceptând în ceea ce privește cerințele limitate privind publicitatea și informarea deponenților în cazul excluderii sau retragerii unei instituții de credit. În orice caz, schemele contractuale și SIP-urile sunt supuse normelor privind ajutoarele de stat.
- (19) Pe perioada crizei financiare recente, creșterile necoordonate ale acoperirii în Uniune a determinat deponenții, în unele cazuri, să își transfere fondurile către instituții de credit în țări în care nivelul de garantare a depozitelor era mai ridicat. Astfel de creșteri necoordonate au dus la epuizarea lichidităților instituțiilor de credit în perioade de dificultăți financiare. În perioadele de stabilitate este posibil ca acoperirea diferită să determine deponenții să aleagă depozitele cel mai bine protejate în detrimentul produselor de depozit cel mai adecvate pentru aceștia. Este posibil ca o asemenea acoperire diferită să ducă la denaturarea concurenței pe piața internă. Este așadar necesară asigurarea unui nivel armonizat al protecției depozitelor de către toate SGD-urile recunoscute, indiferent de locul în care se află depozitele în cadrul Uniunii. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibil pe o perioadă limitată de timp ca anumite depozite legate de situația personală a deponenților să fie acoperite la un nivel mai ridicat.
- (20) Același nivel de acoperire ar trebui să se aplice tuturor deponenților, indiferent dacă moneda statului membru este euro sau nu. Statele membre a căror monedă nu este euro ar trebui să aibă posibilitatea de a rotunji sumele rezultate din conversie fără a compromite protecția echivalentă a deponenților.
- (21) Pe de o parte, nivelul de acoperire prevăzut de prezenta directivă nu ar trebui să lase o prea mare parte a depozitelor fără protecție, atât în interesul protecției consumatorilor, cât și în cel al stabilității sistemului financiar. Pe de altă parte, costul finanțării SGD-urilor ar trebui luat în considerare. Este indicat, așadar, să se stabilească nivelul armonizat de acoperire la 100 000 EUR.
- (22) Prezenta directivă reține principiul unei limite armonizate pentru fiecare deponent, și nu pentru fiecare depozit. Este așadar adecvat să se ia în considerare depozitele plasate de deponenți care nu sunt menționați ca titulari ai unui cont sau care nu sunt titulari unici ai unui cont. Limita ar trebui aplicată fiecărui deponent care poate fi identificat. Principiul conform căruia limita se aplică fiecărui deponent care poate fi identificat nu ar trebui aplicat organismelor de plasament colectiv supuse unor norme speciale de protecție care nu se aplică unor astfel de depozite.
- (23) Directiva 2009/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾ a introdus un nivel de acoperire fix stabilit la 100 000 EUR, care a pus unele state membre în situația de a fi nevoite să își micșoreze nivelul de acoperire, riscând să submineze încrederea deponenților. Deși armonizarea este esențială pentru a garanta condiții de concurență echitabile și o stabilitate financiară pe piața internă, ar trebui avute în vedere riscurile de subminare a încrederii deponenților. Prin urmare, statele membre ar trebui să fie în măsură să aplice un nivel superior de

(1) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (a se vedea pagina 190 din prezentul Jurnal Oficial).

(2) Directiva 2009/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2009 de modificare a Directivei 94/19/CE privind sistemele de garantare a depozitelor, în ceea ce privește plafonul de garantare și termenul de plată a compensațiilor (JO L 68, 13.3.2009, p. 3).

acoperire dacă acestea au prevăzut un nivel de acoperire care era mai mare decât nivelul armonizat înainte de aplicarea Directivei 2009/14/CE. Un asemenea nivel superior de acoperire ar trebui să fie limitat în timp și ca domeniu de aplicare, iar statele membre vizate ar trebui să adapteze în mod proporțional nivelul țintă și contribuțiile achitate către SGD-urile proprii. Întrucât nu este posibilă adaptarea nivelului țintă atunci când nivelul de acoperire este nelimitat, este oportun ca opțiunea să fie limitată la statele membre care, la 1 ianuarie 2008, aplicau un nivel de acoperire într-un interval stabilit între 100 000 și 300 000 EUR. Pentru a limita impactul diferenței dintre nivelurile de acoperire și având în vedere faptul că punerea în aplicare a prezentei directive va fi reexaminată de Comisie până la 31 decembrie 2018, este oportună oferirea acestei opțiuni cel târziu până la această dată.

- (24) SGD-urile ar trebui să aibă permisiunea de a compensa datoriile unui deponent cu cererile de rambursare ale respectivului deponent doar dacă datoriile în cauză au devenit scadente la data sau înaintea datei indisponibilizării. O astfel de compensare nu ar trebui să afecteze capacitatea SGD-urilor de a rambursa depozitele în termenul stabilit de prezenta directivă. Statele membre nu ar trebui împiedicate să ia măsurile corespunzătoare privind drepturile SGD-urilor în cadrul unei proceduri de lichidare sau de reorganizare a unei instituții de credit.
- (25) Ar trebui să fie posibilă excluderea de la rambursare a depozitelor în care, în conformitate cu dreptul intern, fondurile depuse nu sunt la dispoziția deponentului, deoarece deponentul și instituția de credit au convenit prin contract că depozitul va servi exclusiv rambursării unui împrumut contractat pentru achiziționarea unui bun imobil. Astfel de depozite ar trebui să fie compensate cu suma nerambursată din împrumut.
- (26) Statele membre ar trebui să garanteze că protecția depozitelor care rezultă în urma anumitor tranzacții sau care servesc anumitor scopuri sociale sau de alt tip este mai mare decât 100 000 EUR pe o perioadă dată. Statele membre ar trebui să decidă cu privire la un nivel maxim de acoperire temporară a acestor depozite, ținând seama în același timp de însemnătatea protecției pentru deponenți și de condițiile de trai din statele membre. În toate aceste cazuri, ar trebui respectate normele privind ajutoarele de stat.
- (27) Este necesar să se armonizeze metodele de finanțare a SGD-urilor. Pe de o parte, costul finanțării SGD-urilor ar trebui suportat, în principiu, de instituțiile de credit în sine și, pe de altă parte, capacitatea de finanțare a SGD-urilor ar trebui să fie proporțională cu datoriile acestora. Pentru a se asigura că deponenții din toate statele membre se bucură de niveluri de protecție similare, finanțarea SGD-urilor ar trebui să fie armonizată la un nivel înalt cu un nivel țintă financiar *ex ante* care să fie uniform pentru toate SGD-urile.
- (28) Totuși, în anumite situații, instituțiile de credit pot funcționa pe o piață extrem de concentrată, unde majoritatea instituțiilor de credit sunt atât de mari și de interconectate, încât este puțin probabil să poată fi lichidate printr-o procedură de insolvență normală fără a pune în pericol stabilitatea financiară și, prin urmare, ar fi mai firesc să facă obiectul unei proceduri de rezoluție ordonată. În astfel de situații, schemele respective li s-ar putea aplica un nivel țintă mai scăzut.
- (29) În conformitate cu Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, moneda electronică și fondurile încasate în schimbul monedei electronice nu ar trebui tratate drept depozite și, prin urmare, nu ar trebui să intre în domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (30) Pentru a limita protecția depozitelor în măsura necesară pentru a asigura securitatea juridică și transparența în beneficiul deponenților, precum și pentru a evita transferarea riscurilor investiționale către SGD-uri, ar trebui ca instrumentele financiare să fie excluse din domeniul de aplicare, cu excepția produselor de economisire existente, atestate prin intermediul unui certificat de depozit eliberat în numele unei persoane desemnate.
- (31) Anumiți deponenți nu ar trebui să fie eligibili pentru protecția depozitelor, în special autoritățile publice sau alte instituții financiare. Numărul redus al acestora raportat la toți ceilalți deponenți reduce la minimum impactul asupra stabilității financiare în cazul falimentului unei instituții de credit. Totodată, autoritățile au acces la credit mult mai ușor decât cetățenii. Cu toate acestea, ar trebui să li se permită statelor membre să decidă ca depozitele autorităților locale cu un buget anual de până la 500 000 EUR să fie acoperite. Întreprinderile nefinanciare ar trebui, în principiu, să fie acoperite, indiferent de dimensiunea lor.

⁽¹⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitoare de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

- (32) Deponenții ale căror activități includ spălarea banilor în sensul articolului 1 alineatul (2) sau (3) din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ ar trebui excluși de la rambursare de către o SGD.
- (33) Costurile pe care le suportă o instituție de credit pentru a participa la o SGD nu au legătură cu costurile care ar putea apărea ca urmare a unei retrageri masive a depozitelor, nu numai de la instituția de credit aflată în dificultate, ci și de la instituții sănătoase, din cauza faptului că deponenții își pierd încrederea în soliditatea sistemului bancar.
- (34) Este necesar ca resursele financiare disponibile ale SGD-urilor să atingă un anumit nivel țintă și să poată fi colectate contribuții extraordinare. În orice caz, SGD-urile ar trebui să dispună de mecanisme de finanțare alternative adecvate care să le permită să obțină suficientă finanțare pe termen scurt pentru a plăti creanțele deținute împotriva lor. Ar trebui ca resursele financiare aflate la dispoziția SGD-urilor să poată include numerar, depozite, angajamente de plată și active cu grad scăzut de risc, care pot fi lichidate într-un interval de timp scurt. Cuantumul contribuțiilor la SGD ar trebui să țină seama în mod corespunzător de ciclul economic, de stabilitatea sectorului atragerii de depozite și de datoriile existente ale SGD.
- (35) SGD-urile ar trebui să investească în active cu grad scăzut de risc.
- (36) Contribuțiile la SGD-uri ar trebui să se bazeze pe cuantumul depozitelor acoperite și pe gradul de risc prezentat de membrul respectiv. Acest lucru ar permite o imagine a profilelor de risc ale fiecărei instituții de credit, inclusiv a modelelor lor diferite de afaceri. De asemenea, ar trebui să ducă la calcularea corectă a contribuțiilor și să ofere stimulente pentru desfășurarea activității după un model de afaceri mai puțin riscant. Pentru a adapta contribuțiile la specificul pieței și la profilurile de risc, SGD-urile ar trebui să poată utiliza metode proprii bazate pe risc. Pentru a ține seama de sectoarele cu risc deosebit de scăzut, care sunt reglementate în temeiul dreptului intern, statelor membre ar trebui să li se permită să prevadă reduceri corespunzătoare ale contribuțiilor, respectând în același timp nivelul țintă al fiecărei SGD. În orice caz, metodele de calcul ar trebui să fie aprobate de autoritățile competente. Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ ar trebui să emită orientări pentru a preciza metodele de calcul al contribuțiilor.
- (37) Protecția depozitelor este un element esențial pentru finalizarea pieței interne și o completare indispensabilă pentru sistemul de supraveghere a instituțiilor de credit, datorită solidarității pe care o creează între toate instituțiile care operează în cadrul unei anumite piețe financiare în cazul în care una dintre acestea se află în faliment. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată permite SGD-urilor să își acorde reciproc împrumuturi pe bază de voluntariat.
- (38) Perioada de rambursare existentă este contrară nevoii de a păstra încrederea deponenților și nu corespunde necesităților acestora. Prin urmare, perioada de rambursare ar trebui redusă la șapte zile lucrătoare.
- (39) Cu toate acestea, adesea nu există încă procedurile necesare pentru un termen scurt de rambursare. Prin urmare, ar trebui ca statelor membre să li se acorde posibilitatea de a alege, pe o perioadă de tranziție, să reducă treptat perioada de rambursare până la șapte zile lucrătoare. Termenul maxim de rambursare prevăzut în prezenta directivă nu ar trebui să împiedice SGD-urile să efectueze mai devreme rambursările către deponenți. Totuși, pentru a se asigura că, pe perioada de tranziție, deponenții nu vor întâmpina dificultăți financiare în cazul falimentului instituției lor de credit, ar trebui ca deponenții să poată avea acces, la cerere, la un quantum corespunzător din depozitele lor acoperite, pentru a-și acoperi costul vieții. Acest acces ar trebui oferit doar pe baza datelor furnizate de instituția de credit. Date fiind diferențele între costul vieții din diferite state membre, cuantumul respectiv ar trebui să fie stabilit de statele membre.
- (40) Perioada necesară pentru rambursarea depozitelor ar trebui să țină seama de cazurile în care schemele întâmpină dificultăți în stabilirea cuantumului de rambursat și a drepturilor deponenților, în special dacă depozitele sunt constituite în urma unor tranzacții din domeniul locativ sau a anumitor evenimente din viața privată, dacă deponenții nu au drepturi exclusive asupra sumelor aflate într-un cont, dacă depozitele fac obiectul unor litigii sau al unor revendicări concurente asupra sumelor aflate în cont sau dacă depozitele fac obiectul unor sancțiuni economice impuse de guvernele naționale sau de organisme internaționale.

⁽¹⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (41) Pentru a garanta rambursarea, SGD-urile ar trebui să aibă dreptul de a se subroga în drepturile deponenților despăgubiți împotriva instituției de credit falimentară. Statele membre ar trebui să poată limita perioada în care deponenții ale căror depozite nu au fost rambursate sau recunoscute în termenul de rambursare pot solicita rambursarea depozitelor lor în scopul de a permite SGD-urilor să își exercite drepturile în care se subrogă până la data la care drepturile respective trebuie să fie înregistrate în cadrul procedurii de insolvență.
- (42) O SGD dintr-un stat membru în care o instituție de credit și-a deschis sucursale ar trebui să ofere informații și să efectueze rambursări către deponenți în numele SGD din statul membru în care instituția de credit a fost autorizată. Sunt necesare mecanisme de siguranță care să asigure faptul că o SGD care efectuează rambursări către deponenți primește din partea SGD din statul membru de origine resursele financiare și instrucțiunile necesare înaintea efectuării unor asemenea rambursări. SGD care ar putea fi vizată ar trebui să încheie în prealabil acorduri pentru a facilita aceste sarcini.
- (43) Informația este un element esențial pentru protejarea deponenților. Prin urmare, deponenții ar trebui să fie informați, prin intermediul extraselor de cont, cu privire la acoperirea de care beneficiază și la SGD responsabilă. Potențialii deponenți ar trebui să fie informați cu privire la aceleași aspecte prin intermediul unei fișe informative standardizate a cărei primire ar trebui să li se solicite să o confirme. Conținutul acestor informații ar trebui să fie identic pentru toți deponenții. Utilizarea nereglementată, în scopuri publicitare, a datelor privind nivelul și domeniul de acoperire a SGD ar putea afecta stabilitatea sistemului bancar sau încrederea deponenților. Prin urmare, menționarea SGD-urilor în scopuri publicitare ar trebui să se limiteze la scurte declarații factuale.
- (44) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate în temeiul prezentei directive. SGD-urile și autoritățile relevante ar trebui să prelucreze cu maximă atenție datele referitoare la depozitele individuale și să păstreze un înalt standard de protecție a datelor, în conformitate cu directiva respectivă.
- (45) Prezenta directivă nu ar trebui să aibă drept rezultat faptul că statele membre sau autoritățile relevante ale acestora sunt răspunzătoare față de deponenți, în măsura în care au asigurat introducerea și recunoașterea oficială a uneia sau a mai multor scheme care garantează depozitele sau a instituțiilor de credit în sine care să asigure compensarea sau protejarea deponenților, potrivit condițiilor prevăzute în prezenta directivă.
- (46) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 a conferit ABE o serie de sarcini referitoare la Directiva 94/19/CE.
- (47) Respectând supravegherea SGD-urilor de către statele membre, ABE ar trebui să contribuie la atingerea obiectivului de a facilita instituțiilor de credit inițierea și desfășurarea activității, asigurând în același timp protecția eficientă a deponenților și reducând la minimum riscurile pentru contribuabili. Ar trebui ca statele membre să informeze Comisia și ABE cu privire la identitatea autorității desemnate având în vedere cerința de cooperare între ABE și autoritățile desemnate, prevăzută în prezenta directivă.
- (48) Este necesară introducerea de orientări aplicabile serviciilor financiare, pentru a asigura condiții de concurență echitabile și protecția adecvată a deponenților în întreaga Uniune. Astfel de orientări ar trebui emise pentru a preciza metoda de calculare a contribuțiilor bazate pe risc.
- (49) Pentru a asigura funcționarea eficientă și eficace a SGD-urilor și o evaluare echilibrată a pozițiilor lor în statele membre, ABE ar trebui să fie abilitată să dea soluții cu efect obligatoriu în disputele dintre acestea.
- (50) Date fiind diferențele dintre practicile administrative privind SGD-urile din statele membre, statele membre ar trebui să aibă libertatea de a decide care este autoritatea care stabilește indisponibilitatea depozitelor.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

- (51) Autoritățile competente, autoritățile desemnate, autoritățile de rezoluție, autoritățile administrative relevante și SGD-urile ar trebui să coopereze între ele și să își exercite competențele în conformitate cu prezenta directivă. Acestea ar trebui să coopereze de la primele etape ale pregătirii și ale punerii în aplicare a măsurilor de rezoluție pentru a stabili cuantumul de care SGD se face răspunzătoare atunci când sunt utilizate resursele financiare pentru a finanța rezoluția instituțiilor de credit.
- (52) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei cu scopul de a adapta nivelul de acoperire pentru totalul depozitelor aceluiași deponent astfel cum este prevăzut în prezenta directivă în funcție de inflația din Uniune, pe baza modificărilor indicelui prețurilor de consum. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.
- (53) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁽¹⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (54) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea normelor privind funcționarea SGD-urilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (55) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de substanță față de directivele anterioare. Transpunerea dispozițiilor care nu au făcut obiectul unor modificări se efectuează în temeiul directivelor anterioare.
- (56) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenele de transpunere în dreptul intern a directivelor menționate în anexa II,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește norme și proceduri privind instituirea și funcționarea schemelor de garantare a depozitelor (SGD-uri).
- (2) Prezenta directivă se aplică:
- (a) SGD-urilor statutare;
- (b) SGD-urilor contractuale care sunt recunoscute oficial drept SGD-uri în conformitate cu articolul 4 alineatul (2);
- (c) sistemelor instituționale de protecție care sunt recunoscute oficial drept SGD-uri în conformitate cu articolul 4 alineatul (2);
- (d) instituțiilor de credit afiliate schemelor menționate la litera (a), (b) sau (c) din prezentul alineat.

⁽¹⁾ Declarație politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative (JO C 369, 17.12.2011, p. 14).

- (3) Fără a aduce atingere articolului 16 alineatele (5) și (7), prezenta directivă nu se aplică următoarelor scheme:
- (a) schemelor contractuale care nu sunt recunoscute oficial drept SGD-uri, inclusiv schemelor care oferă protecție suplimentară față de nivelul de acoperire stabilit la articolul 6 alineatul (1);
  - (b) sistemelor instituționale de protecție (SIP-uri) care nu sunt recunoscute oficial drept SGD-uri.

Statele membre se asigură că schemele menționate la literele (a) și (b) din primul paragraf dispun de resursele financiare adecvate sau de mecanismele de finanțare relevante pentru a-și îndeplini obligațiile.

Articolul 2

Definiții

- (1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:
1. „scheme de garantare a depozitelor” sau „SGD-uri” înseamnă schemele menționate la articolul 1 alineatul (2) litera (a), (b) sau (c);
  2. „sisteme instituționale de protecție” sau „SIP-uri” înseamnă sistemele instituționale de protecție menționate la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
  3. „depozit” înseamnă un sold creditor rezultat din fondurile rămase într-un cont sau din situații temporare care derivă din tranzacții bancare normale și pe care o instituție de credit are obligația să îl ramburseze în conformitate cu condițiile legale și contractuale aplicabile, inclusiv depozitele la termen și depozitele de economii, cu excepția unui sold creditor în cazul în care:
    - (a) existența sa poate fi dovedită doar printr-un instrument financiar definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cu excepția cazului în care este un produs de economisire atestat printr-un certificat de depozit eliberat pe numele unei anumite persoane și care există într-un stat membru la 2 iulie 2014;
    - (b) principalul nu este rambursabil la valoarea nominală;
    - (c) principalul poate fi rambursat la valoarea nominală numai în temeiul unei anumite garanții sau al unui anumit acord furnizat de instituția de credit sau de o terță parte;
  4. „depozite eligibile” înseamnă depozitele care nu sunt excluse de la protecție în temeiul articolului 5;
  5. „depozite acoperite” înseamnă acea parte din depozitele eligibile care nu depășește nivelul de acoperire stabilit la articolul 6;
  6. „deponent” înseamnă titularul sau, în cazul unui cont comun, fiecare titular al unui depozit;
  7. „cont comun” înseamnă un cont deschis în numele a două sau mai multe persoane sau asupra căruia două sau mai multe persoane exercită drepturi pe baza semnăturii uneia sau a mai multora dintre aceste persoane;

⁽¹⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

8. „depozit indisponibil” înseamnă un depozit datorat și exigibil care nu a fost plătit de către o instituție de credit în condițiile legale sau contractuale care îi sunt aplicabile, dacă:
  - (a) autoritățile administrative relevante au constatat că, din punctul lor de vedere, instituția de credit în cauză pare să nu fie capabilă, pentru moment și din motive legate direct de situația sa financiară, să ramburseze depozitul și nu are perspective imediate de a putea să o facă; sau
  - (b) o autoritate judiciară a dat o hotărâre, din motive direct legate de situația financiară a instituției de credit, care are efectul de a suspenda exercitarea dreptului deponenților de a-și recupera creanțele;
9. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
10. „sucursală” înseamnă un punct de lucru dintr-un stat membru care, din punct de vedere juridic, este dependentă de o instituție de credit și care desfășoară direct toate tranzacțiile sau o parte dintre tranzacțiile specifice activității instituțiilor de credit;
11. „nivel țintă” înseamnă cuantumul resurselor financiare disponibile la care SGD are obligația de a ajunge în conformitate cu articolul 10 alineatul (2), exprimat ca procent din depozitele acoperite ale membrilor săi;
12. „resurse financiare disponibile” înseamnă numerar, depozite și active cu grad scăzut de risc care pot fi lichidate într-un termen care să nu depășească termenul menționat la articolul 8 alineatul (1) și angajamente de plată în limita stabilită la articolul 10 alineatul (3);
13. „angajamente de plată” înseamnă angajamente de plată ale unei instituții de credit către un SGD care sunt integral garantate, cu condiția ca garanțiile reale:
  - (a) să conștie în active cu grad scăzut de risc;
  - (b) să nu fie grevate de sarcini/servituți în favoarea terților și să fie la dispoziția SGD;
14. „active cu grad scăzut de risc” înseamnă elementele care se încadrează în prima sau a doua categorie menționată în tabelul 1 din articolul 336 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau orice active care sunt considerate la fel de sigure și de lichide de către autoritatea competentă sau desemnată;
15. „stat membru de origine” înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
16. „stat membru gazdă” înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
17. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă națională astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
18. „autoritate desemnată” înseamnă un organism care administrează o SGD în temeiul prezentei directive sau, în cazul în care funcționarea SGD este administrată de o entitate privată, autoritatea publică desemnată de statul membru în cauză pentru supravegherea respectivei scheme în temeiul prezentei directive.
  - (2) În cazul în care prezenta directivă face trimitere la Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, un organism care administrează o SGD sau, în cazul în care funcționarea SGD este administrată de o entitate privată, autoritatea publică însărcinată cu supravegherea schemei respective este considerată, în sensul regulamentului respectiv, drept autoritate competentă conform definiției de la articolul 4 alineatul (2) din regulamentul respectiv.

(3) Acțiunile la societățile de credit ipotecar (de tip „building society”) din Irlanda sau Regatul Unit, cu excepția celor de tipul instituțiilor de credit cuprinse în articolul 5 alineatul (1) litera (b), sunt considerate depozite.

Articolul 3

Autorități administrative relevante

(1) Statele membre identifică autoritatea administrativă relevantă de pe propriul teritoriu în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a).

(2) Autoritățile competente, autoritățile desemnate, autoritățile de rezoluție și autoritățile administrative relevante cooperează între ele și își exercită competențele în conformitate cu prezenta directivă.

Autoritatea administrativă relevantă face constatarea menționată la articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (i) cât mai curând posibil și în orice caz nu mai târziu de cinci zile lucrătoare de la data la care a stabilit pentru prima oară că acea instituție de credit nu a rambursat depozitele datorate și exigibile.

Articolul 4

Recunoașterea oficială, aderarea la sistem și supravegherea

(1) Fiecare stat membru se asigură că pe teritoriul său sunt constituite și recunoscute oficial una sau mai multe SGD-uri.

Acest lucru nu împiedică fuziunea SGD-urilor din state membre diferite sau constituirea unor SGD-uri transfrontaliere. Aprobarea unor SGD-uri transfrontaliere sau fuzionate se obține de la statele membre în care sunt stabilite SGD-urile în cauză.

(2) O schemă contractuală astfel cum este menționată la articolul 1 alineatul (2) litera (b) din prezenta directivă poate fi recunoscută oficial drept SGD dacă respectă prezenta directivă.

Un SIP poate fi recunoscut oficial drept SGD dacă îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și respectă prezenta directivă.

(3) O instituție de credit autorizată într-un stat membru în temeiul articolului 8 din Directiva 2013/36/UE nu acceptă depozite decât dacă este membră a unei scheme recunoscute oficial în statul membru de origine în temeiul alineatului (1) din prezentul articol.

(4) În cazul în care o instituție de credit nu respectă obligațiile care îi revin în calitate de membră a unei SGD, sunt notificate imediat autoritățile competente care, în cooperare cu SGD, adoptă prompt toate măsurile necesare, inclusiv, dacă este necesar, impunerea de sancțiuni, pentru a se asigura că instituția de credit își respectă obligațiile.

(5) În cazul în care măsurile luate în temeiul alineatului (4) nu reușesc să asigure respectarea obligațiilor din partea instituției de credit, sub rezerva dreptului intern și cu acordul expres al autorităților competente, SGD poate notifica, cu un preaviz de cel puțin o lună, intenția sa de a exclude instituția de credit din SGD. Depozitele plasate înainte de expirarea preavizului respectiv continuă să fie acoperite în întregime de SGD. În cazul în care, la data expirării preavizului respectiv, instituția de credit nu și-a respectat obligațiile, SGD exclude respectiva instituție de credit.

(6) Depozitele deținute la data la care o instituție de credit este exclusă din rândurile membrilor unei SGD continuă să fie acoperite de respectiva SGD.

(7) Autoritățile desemnate supraveghează permanent toate SGD-urile menționate la articolul 1 în ceea ce privește respectarea prezentei directive.

SGD-urile transfrontaliere sunt supravegheate de reprezentanți ai autorităților desemnate de statele membre în care instituțiile de credit afiliate sunt autorizate.

(8) Statele membre se asigură că o SGD primește de la membrii ei, în orice moment și la cererea SGD, toate informațiile necesare pentru a pregăti rambursările către deponenți, inclusiv marcajele de la articolul 5 alineatul (4).

(9) SGD-urile asigură confidențialitatea și protecția datelor aferente conturilor deponenților. Prelucrarea acestor date se efectuează în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

(10) Statele membre se asigură că SGD-urile efectuează simulări de criză ale propriilor sisteme și că SGD-urile sunt informate cât mai curând posibil în cazul în care autoritățile competente identifică, la nivelul unei instituții de credit, probleme care pot determina intervenția unei SGD.

Aceste simulări au loc cel puțin o dată la trei ani sau mai frecvent, atunci când este oportun. Prima simulare are loc până la 3 iulie 2017.

Pe baza rezultatelor simulărilor de criză, ABE efectuează cel puțin o dată la cinci ani evaluări *inter pares* în temeiul articolului 30 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în scopul de a evalua reziliența SGD-urilor. SGD-urile sunt supuse obligațiilor privind secretul profesional în conformitate cu articolul 70 din regulamentul respectiv atunci când fac schimb de informații cu ABE.

(11) SGD-urile utilizează informațiile necesare pentru efectuarea simulărilor de criză ale sistemelor lor numai pentru realizarea simulărilor respective și nu păstrează astfel de informații mai mult decât este necesar în acest scop.

(12) Statele membre se asigură că SGD-urile lor dispun de practici de guvernare solide și transparente. SGD-urile elaborează un raport anual cu privire la activitățile lor.

Articolul 5

Eligibilitatea depozitelor

(1) Sunt excluse de la rambursare de către SGD:

(a) sub rezerva articolului 7 alineatul (3) din prezenta directivă, depozitele plasate de alte instituții de credit în nume și cont propriu;

(b) fondurile proprii, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) depozitele rezultate din operațiuni în legătură cu care a existat o condamnare penală pentru spălarea banilor astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2005/60/CE;

(d) depozitele plasate de către instituții financiare, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) depozitele plasate de către întreprinderi de investiții, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2004/39/CE;

(f) depozitele al căror titular nu a fost niciodată identificat în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Directiva 2005/60/CE, atunci când devin indisponibile;

- (g) depozitele plasate de întreprinderile de asigurare și întreprinderile de reasigurare menționate la articolul 13 punctele 1-6 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹);
- (h) depozite plasate de către organismele de plasament colectiv;
- (i) depozitele plasate de către fondurile de pensii;
- (j) depozitele plasate de către autoritățile publice;
- (k) titlurile de datorie emise de către o instituție de credit și datoriile care decurg din acceptări proprii și bilete la ordin.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1) din prezentul articol, statele membre pot asigura includerea următoarelor depozite în limita nivelului de acoperire stabilit la articolul 6 alineatul (1):
- (a) depozitele deținute de sisteme de pensii personale și sisteme de pensii ocupaționale ale întreprinderilor mici sau mijlocii;
- (b) depozitele deținute de către autoritățile locale cu un buget anual de până la 500 000 EUR.
- (3) Statele membre pot prevedea exceptarea de la rambursare de către o SGD pentru depozitele care pot fi deblocate în conformitate cu dreptul intern exclusiv pentru a achita un împrumut contractat pentru un bun imobil, fie că a fost contractat cu instituția de credit sau cu o altă instituție care deține depozitul.
- (4) Statele membre se asigură că instituțiile de credit marchează depozitele eligibile într-un mod care să permită identificarea lor imediată ca atare.

Articolul 6

Nivelul de acoperire

- (1) Statele membre se asigură că nivelul de acoperire pentru depozitele agregate ale fiecărui deponent este de 100 000 EUR în caz de indisponibilitate a depozitelor.
- (2) În plus față de alineatul (1), statele membre se asigură că următoarele depozite sunt protejate peste plafonul de 100 000 EUR timp de minimum 3 luni, dar nu mai mult de 12 luni de la data la care suma a fost creditată sau de la data la care depozitele respective pot fi transferate legal:
- (a) depozitele care rezultă în urma tranzacțiilor imobiliare referitoare la bunuri imobile locative private;
- (b) depozitele care servesc unor scopuri sociale stabilite în dreptul intern și care sunt legate de anumite evenimente din viața a unui deponent, cum ar fi căsătoria, divorțul, pensionarea, concedierea, disponibilizarea, invaliditatea sau decesul;
- (c) depozitele care servesc unor scopuri stabilite în dreptul intern și care se bazează pe plata unor indemnizații de asigurare sau a unor compensații pentru daune penale sau pentru condamnări pe nedrept.
- (3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă scheme de protecție a produselor de asigurare de bătrânețe și a pensiilor, cu condiția ca aceste scheme să nu acopere doar depozitele, ci să ofere o acoperire integrală pentru toate produsele și situațiile relevante în acest sens.

(¹) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

(4) Statele membre se asigură că rambursările se efectuează în oricare dintre următoarele monede:

- (a) moneda statului membru în care se află SGD;
- (b) moneda statului membru în care este rezident titularul contului;
- (c) euro;
- (d) moneda contului;
- (e) moneda statului membru în care se află contul.

Deponenții sunt informați cu privire la moneda rambursării.

În cazul în care contul respectiv este deținut într-o monedă diferită de cea a rambursării, se utilizează cursul de schimb de la data la care autoritatea relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau la care o autoritate judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b).

(5) Statele membre care convertesc în propria monedă națională suma menționată la alineatul (1) utilizează inițial pentru conversie cursul de schimb la 3 iulie 2015.

Statele membre pot rotunji sumele care rezultă în urma conversiei, cu condiția ca această rotunjire să nu depășească 5 000 EUR.

Fără a aduce atingere paragrafului al doilea, statele membre ajustează nivelurile de acoperire convertite într-o altă monedă la suma menționată la alineatul (1) din prezentul articol o dată la cinci ani. Statele membre pot ajusta mai devreme nivelurile de acoperire, după consultarea Comisiei, în cazul unor evenimente neprevăzute precum fluctuațiile valutare.

(6) Suma menționată la alineatul (1) face obiectul unei reexaminări periodice de către Comisie și cel puțin o dată la cinci ani. Dacă este cazul, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o propunere de directivă pentru modificarea sumei menționate la alineatul (1), luând în considerare, în special, evoluțiile din sectorul bancar și situația economică și monetară din Uniune. Prima examinare nu are loc înainte de 3 iulie 2020, cu excepția cazului în care evenimente neprevăzute impun o examinare înaintea acestei date.

(7) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 18 în ceea ce privește modificarea sumei menționate la alineatul (6) cel puțin o dată la cinci ani, în funcție de inflația din Uniune, pe baza modificărilor indicelui armonizat al prețurilor de consum publicat de Comisie de la ultima ajustare.

Articolul 7

Stabilirea sumei rambursabile

(1) Limita menționată la articolul 6 alineatul (1) se aplică depozitelor agregate plasate la aceeași instituție de credit, indiferent de numărul depozitelor, de monedă și de situarea în interiorul Uniunii.

(2) Cota-parte a fiecărui deponent într-un cont comun este luată în considerare la calcularea limitei prevăzute la articolul 6 alineatul (1).

În absența unor prevederi speciale, un astfel de cont este împărțit în mod egal între deponenți.

Statele membre pot prevedea posibilitatea ca depozitele într-un cont ai cărui beneficiari sunt două sau mai multe persoane în calitatea lor de membri ai unui parteneriat de afaceri, ai unei asociații sau grupări de natură asemănătoare, fără personalitate juridică, să poată fi agregate și tratate ca și când ar fi fost plasate de un singur deponent, în scopul calculării limitei prevăzute la articolul 6 alineatul (1).

(3) În cazul în care deponentul nu este îndreptățit la sumele aflate într-un cont, persoana îndreptățită este acoperită de garantare, cu condiția ca acea persoană să fi fost identificată sau să poată fi identificată înainte de data la care autoritatea administrativă relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau de data la care autoritatea judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b). În cazul în care mai multe persoane sunt îndreptățite, la calcularea limitei prevăzute la articolul 6 alineatul (1) se ia în considerare cota-parte a fiecăreia în temeiul acordurilor în conformitate cu care sunt gestionate sumele.

(4) Data de referință pentru calcularea sumei rambursabile este data la care autoritatea administrativă relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau de la data la care autoritatea judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b). Datoriile deponentului față de instituția de credit nu se iau în calcul la calcularea sumei rambursabile.

(5) Statele membre pot decide ca datoriile deponentului către instituția de credit să fie luate în considerare la calcularea sumei rambursabile, în cazul în care acestea au devenit scadente cel târziu la data la care autoritatea administrativă relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau la data la care autoritatea judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b), în măsura în care este posibilă compensarea, în temeiul dispozițiilor legale și contractuale care reglementează contractul dintre instituția de credit și deponent.

Deponenții sunt informați înainte de încheierea contractului de către instituția de credit în cazurile în care datoriile pe care le au față de instituția de credit sunt luate în considerare la calcularea sumei rambursabile.

(6) Statele membre se asigură că SGD-urile pot solicita în orice moment instituțiilor de credit informații privind suma agregată a depozitelor eligibile ale fiecărui deponent.

(7) Dobânda la depozite care a fost acumulată, dar nu a fost creditată la data la care autoritatea administrativă relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau data la care autoritatea judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b) este rambursată de către SGD. Limita menționată la articolul 6 alineatul (1) nu poate fi depășită.

(8) Statele membre pot decide ca anumite categorii de depozite care îndeplinesc un obiectiv social definit în dreptul intern, pentru care o terță parte a oferit o garanție ce îndeplinește normele privind ajutoarele de stat, să nu fie luate în calcul la agregarea depozitelor deținute de un deponent la aceeași instituție de credit, astfel cum se menționează la alineatul (1) din prezentul articol. În aceste cazuri, garanția oferită de partea terță este limitată la nivelul de acoperire stabilit la articolul 6 alineatul (1).

(9) În cazul în care dreptul intern permite instituțiilor de credit să funcționeze cu utilizarea unor mărci diferite, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, statul membru se asigură că deponenții sunt informați în mod clar cu privire la faptul că instituția de credit funcționează cu utilizarea unor mărci diferite și că nivelul de acoperire stabilit la articolul 6 alineatele (1), (2) și (3) din prezenta directivă se aplică depozitelor agregate deținute de către deponent la instituția de credit respectivă. Aceste informații sunt incluse în informațiile oferite deponenților menționate la articolul 16 din prezenta directivă și în anexa I la aceasta.

Articolul 8

Rambursarea

(1) SGD-urile se asigură că suma rambursabilă este disponibilă în termen de șapte zile lucrătoare de la data la care autoritatea administrativă relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau de la data la care o autoritate judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b).

⁽¹⁾ Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, 8.11.2008, p. 25).

(2) Cu toate acestea, statele membre pot institui, pentru o perioadă de tranziție până la 31 decembrie 2023, următoarele perioade maxime de rambursare:

- (a) 20 de zile lucrătoare, până la 31 decembrie 2018;
- (b) 15 zile lucrătoare, începând de la 1 ianuarie 2019 până la 31 decembrie 2020;
- (c) 10 zile lucrătoare, începând de la 1 ianuarie 2021 până la 31 decembrie 2023.

(3) Statele membre pot decide că pentru depozitele menționate la articolul 7 alineatul (3) se aplică o perioadă de rambursare mai lungă care nu poate depăși trei luni de la data la care autoritatea administrativă relevantă face o constatare în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (a) sau de la data la care autoritatea judiciară pronunță o hotărâre în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) punctul 8 litera (b).

(4) Pe parcursul perioadei de tranziție, până la 31 decembrie 2023, în cazul în care nu pot face disponibil cuantumul rambursabil în termen de șapte zile lucrătoare, SGD-urile asigură accesul deponenților în termen de cinci zile lucrătoare de la o cerere în acest sens, la un cuantum adecvat din depozitele lor acoperite pentru acoperirea costului vieții.

SGD-urile acordă accesul la cuantumul adecvat astfel cum este menționat la primul paragraf numai pe baza datelor furnizate de SGD sau de instituția de credit.

Cuantumul adecvat, astfel cum este menționat la primul paragraf, se deduce din cuantumul rambursabil menționat la articolul 7.

(5) Rambursarea menționată la alineatele (1) și (4) poate fi amânată atunci când:

- (a) nu este clar dacă o persoană are dreptul de a primi rambursări sau depozitul face obiectul unui litigiu;
- (b) depozitul face obiectul unor măsuri restrictive impuse de guvernele naționale sau de organismele internaționale;
- (c) prin derogare de la alineatul (9) din prezentul articol, nu au avut loc tranzacții legate de depozit în ultimele 24 de luni (contul este inactiv);
- (d) cuantumul care urmează să fie rambursat este considerat a face parte dintr-un sold temporar ridicat, conform definiției de la articolul 6 alineatul (2); sau
- (e) cuantumul care urmează să fie rambursat urmează să fie plătit de SGD din statul membru gazdă în conformitate cu articolul 14 alineatul (2).

(6) Cuantumul rambursabil este făcut disponibil fără a fi necesară o cerere către SGD. În acest scop, instituțiile de credit transmit imediat informațiile necesare asupra depozitelor și a deponenților la cererea SGD.

(7) Corespondența dintre SGD și deponent se redactează:

- (a) în limba oficială a instituțiilor Uniunii utilizată de instituția de credit la care se află depozitul acoperit, pentru a comunica cu deponentul; sau
- (b) în limba sau limbile oficiale ale statului membru în care este plasat depozitul acoperit.

Dacă o instituție de credit își desfășoară activitatea direct într-un alt stat membru fără a avea deschise sucursale, informațiile se furnizează în limba aleasă de deponent la deschiderea contului.

(8) În pofida termenului prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, în cazul în care un deponent sau orice persoană care este beneficiarul sumelor aflate într-un cont sau deține un interes asupra acestora a fost acuzată de o infracțiune decurgând din sau având legătură cu spălarea banilor, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2005/60/CE, SGD poate suspenda orice plată legată de deponentul în cauză până la pronunțarea hotărârii judecătorești.

(9) Nu se efectuează nicio rambursare dacă nu a avut loc nicio tranzacție legată de depozit în ultimele 24 de luni și valoarea depozitului este inferioară costurilor administrative care ar fi suportate de SGD pentru efectuarea unei astfel de rambursări.

Articolul 9

Creanțe asupra SGD-urilor

(1) Statele membre se asigură că drepturile deponenților la compensație pot face obiectul unei acțiuni împotriva SGD.

(2) Fără a aduce atingere drepturilor pe care le poate avea în conformitate cu dreptul intern, SGD care efectuează plăți garantate într-un cadru național au dreptul de subrogare în drepturile deponenților în cadrul procedurii de lichidare sau de reorganizare, până la concurența unei sume egale cu plata acestora către deponenți. În cazul în care o SGD efectuează plăți în contextul unei proceduri de rezoluție, inclusiv al aplicării unor instrumente de rezoluție sau al exercitării competențelor de rezoluție în conformitate cu articolul 11, SGD are o creanță împotriva instituției de credit relevante corespunzătoare unei sume egale cu plățile efectuate. Creanța respectivă este de același rang ca și depozitele acoperite în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență astfel cum sunt definite în Directiva 2014/59/UE.

(3) Statele membre pot limita perioada în care deponenții ale căror depozite nu au fost rambursate sau recunoscute de către SGD în termenele prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (3) pot pretinde rambursarea depozitelor lor.

Articolul 10

Finanțarea SGD-urilor

(1) Statele membre se asigură că SGD-urile dispun de sisteme adecvate pentru stabilirea datoriilor lor potențiale. Resursele financiare disponibile ale SGD-urilor trebuie să fie proporționale cu aceste datorii.

SGD-urile obțin resursele financiare disponibile prin contribuțiile care trebuie efectuate de membrii lor cel puțin anual. Acest lucru nu împiedică obținerea unei finanțări suplimentare din alte surse.

(2) Statele membre se asigură că, până la 3 iulie 2024, resursele financiare disponibile ale SGD ating cel puțin un nivel țintă de 0,8 % din cuantumul depozitelor acoperite ale membrilor lor.

Atunci când capacitatea de finanțare nu atinge nivelul țintă, plata contribuțiilor se reia cel puțin până la atingerea nivelului țintă.

În cazul în care, după ce a fost atins nivelul țintă pentru prima dată, resursele financiare disponibile au fost reduse la o valoare mai mică de două treimi din nivelul țintă, contribuția periodică se stabilește la un plafon care să permită atingerea nivelului țintă în termen de șase ani.

Contribuția periodică ține seama în mod corespunzător de etapa din ciclul economic, precum și de impactul pe care îl pot avea contribuțiile prociclice atunci când se stabilesc contribuțiile anuale în contextul acestui articol.

Statele membre pot prelungi perioada inițială menționată la primul paragraf cu maximum patru ani, în cazul în care SGD a efectuat plăți cumulate care depășesc 0,8 % din depozitele acoperite.

(3) Resursele financiare disponibile care urmează să fie luate în considerare în vederea atingerii nivelului țintă pot include angajamentele de plată. Totalul angajamentelor de plată nu depășește 30 % din cuantumul total al resurselor financiare disponibile obținute în conformitate cu prezentul articol.

Pentru a asigura aplicarea coerentă a prezentei directive, ABE emite orientări cu privire la angajamentele de plată.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (1) din prezentul articol, un stat membru poate, cu scopul de a îndeplini obligațiile care îi revin, să obțină resursele financiare disponibile prin contribuțiile obligatorii plătite de instituțiile de credit la schemele existente de contribuții obligatorii instituite de un stat membru pe teritoriul său cu scopul de a acoperi costurile legate de riscul sistemic, de faliment și de rezoluția instituțiilor.

SGD-urile au dreptul la un cuantum egal cu cel al contribuțiilor respective, până la nivelul țintă stabilit la alineatul (2) din prezentul articol, pe care statul membru îl va pune de îndată la dispoziția SGD-urilor respective, la cerere, pentru a fi folosit exclusiv în scopurile prevăzute la articolul 11.

SGD-urile au dreptul la acest cuantum numai dacă autoritatea competentă consideră că SGD-urile nu sunt în măsură să colecteze contribuții extraordinare din partea membrilor acestora. SGD-urile rambursează suma respectivă din contribuțiile membrilor săi, în conformitate cu articolul 10 alineatele (1) și (2).

(5) Contribuțiile la mecanismele de finanțare a rezoluției în temeiul titlului VII din Directiva 2014/59/UE, inclusiv resursele financiare disponibile care urmează a fi luate în considerare în vederea atingerii nivelului țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 102 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE, nu sunt luate în considerare în vederea atingerii nivelului țintă.

(6) Prin derogare de la alineatul (2), statele membre pot autoriza, în cazuri justificate și cu aprobarea Comisiei, un nivel țintă minim mai scăzut decât nivelul țintă specificat la alineatul (2), cu condiția îndeplinirii următoarelor condiții:

- (a) reducerea se bazează pe ipoteza că este puțin probabil ca o parte semnificativă a resurselor financiare disponibile să fie utilizată pentru măsuri de protecție a deponenților care beneficiază de acoperire, altele decât cele prevăzute la articolul 11 alineatele (2) și (6); și
- (b) sectorul bancar în cadrul căruia își desfășoară activitatea instituțiile de credit afiliate la SGD este foarte concentrat, cu un volum mare de active fiind deținut de un număr redus de instituții de credit sau grupuri bancare, supuse supravegherii pe bază consolidată, care, având în vedere dimensiunile lor, este posibil să fie supuse unor proceduri de rezoluție în caz de faliment.

Respectivul nivel țintă redus nu poate fi mai mic de 0,5 % din depozitele acoperite.

(7) Resursele financiare disponibile ale SGD-urilor fac obiectul unor investiții cu grad scăzut de risc și suficient de diversificate.

(8) În cazul în care resursele financiare disponibile ale unei SGD sunt insuficiente pentru a plăti rambursări deponenților atunci când depozitele devin indisponibile, membrii acestuia plătesc contribuții extraordinare care nu pot depăși 0,5 % din depozitele lor acoperite pe an calendaristic. În situații excepționale și cu acordul autorității competente, SGD-urile pot solicita contribuții mai mari.

Autoritatea competentă poate amâna, integral sau parțial, obligația unei instituții de credit de a plăti contribuțiile ex-post extraordinare la SGD-uri în cazul în care contribuțiile ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea instituției de credit.

O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției de credit.

Contribuțiile amânate în temeiul prezentului paragraf sunt achitate atunci când plata nu mai periclitează lichiditatea sau solvabilitatea instituției de credit.

(9) Statele membre se asigură că SGD-urile dispun de mecanisme de finanțare alternative adecvate, care le permit să obțină finanțare pe termen scurt pentru a satisface creanțele împotriva respectivelor SGD-uri.

(10) Statele membre informează ABE anual, până la 31 martie, cu privire la cuantumul depozitelor acoperite de pe teritoriul lor și cu privire la cuantumul resurselor financiare disponibile ale SGD-urilor proprii la data de 31 decembrie a anului precedent.

Articolul 11

Utilizarea fondurilor

(1) Resursele financiare menționate la articolul 10 sunt utilizate în principal pentru plata rambursărilor către deponenți în temeiul prezentei directive.

(2) Resursele financiare ale unei SGD sunt utilizate pentru a finanța rezoluția instituțiilor de credit în conformitate cu articolul 109 din Directiva 2014/59/UE. Autoritatea de rezoluție stabilește, după consultarea SGD, suma pentru care SGD este răspunzătoare.

(3) Statele membre pot permite unei SGD să utilizeze resursele financiare disponibile pentru măsuri alternative în vederea evitării falimentului unei instituții de credit, cu condiția îndeplinirii următoarelor condiții:

(a) autoritatea de rezoluție nu a luat nicio măsură de rezoluție în temeiul articolului 32 din Directiva 2014/59/UE;

(b) SGD dispune de sisteme și proceduri adecvate pentru selectarea și punerea în aplicare a unor măsuri alternative și pentru monitorizarea riscurilor aferente;

(c) costurile măsurilor nu depășesc costurile pentru îndeplinirea obligațiilor legale sau contractuale ale SGD;

(d) utilizarea unor măsuri alternative de către SGD este legată de condiții impuse instituției de credit sprijinite, care includ cel puțin monitorizarea mai strictă a riscurilor și drepturi suplimentare de verificare pentru SGD;

(e) utilizarea unor măsuri alternative de către SGD este legată de angajamente asumate de instituția de credit sprijinită, în vederea garantării accesului la depozitele acoperite;

(f) capacitatea instituțiilor de credit afiliate de a plăti contribuțiile extraordinare în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol este confirmată de evaluarea autorității competente.

SGD se consultă cu autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă cu privire la măsurile și condițiile impuse instituției de credit.

(4) Măsurile alternative menționate la alineatul (3) din prezentul articol nu se aplică în cazul în care autoritatea competentă, după consultarea în prealabil a autorității de rezoluție, consideră că sunt îndeplinite condițiile pentru măsura de rezoluție, în temeiul articolului 27 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE.

(5) În cazul utilizării resurselor financiare disponibile, în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, instituțiile de credit afiliate furnizează imediat SGD resursele folosite pentru măsuri alternative, dacă este necesar, sub formă de contribuții extraordinare, atunci când:

(a) apare necesitatea de rambursare către deponenți, iar resursele financiare disponibile ale SGD se ridică la mai puțin de două treimi din nivelul țintă;

(b) resursele financiare disponibile se situează sub 25 % din nivelul țintă.

(6) Statele membre pot decide ca resursele financiare disponibile să poată fi, de asemenea, utilizate pentru a finanța măsuri care să mențină accesul deponenților la depozitele acoperite, inclusiv la transferul activelor și datorilor și la transferul depozitelor dintr-un cont în altul, în contextul unor proceduri naționale de insolvență, cu condiția ca costurile suportate de SGD să nu depășească valoarea netă a compensației deponenților care beneficiază de acoperire în cadrul instituției de credit în cauză.

Articolul 12

Împrumuturi între SGD-uri

(1) Statele membre pot permite SGD-urilor să acorde împrumuturi altor SGD-uri de pe teritoriul Uniunii, pe bază de voluntariat, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) SGD împrumutată nu își poate onora obligațiile care îi revin în temeiul articolului 9 alineatul (1) din cauza lipsei de resurse financiare disponibile astfel cum sunt menționate la articolul 10;

(b) SGD împrumutată a apelat la contribuțiile extraordinare menționate la articolul 10 alineatul (8);

(c) SGD împrumutată își ia angajamentul legal de a utiliza fondurile împrumutate pentru a plăti creanțele în conformitate cu articolul 9 alineatul (1);

(d) SGD împrumutată nu are deja obligația de a rambursa un împrumut altor SGD-uri în temeiul prezentului articol;

(e) SGD împrumutată declară suma de bani solicitată;

(f) suma totală împrumutată nu depășește 0,5 % din depozitele acoperite ale SGD împrumutată;

(g) SGD împrumutată informează fără întârziere ABE și declară motivele pentru care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în prezentul alineat și suma de bani solicitată.

(2) Împrumutul este supus următoarelor condiții:

(a) SGD împrumutată trebuie să ramburseze împrumutul într-un termen de maximum cinci ani. Împrumutul poate fi rambursat în tranșe anuale. Dobânda este scadentă numai la data rambursării;

(b) rata stabilită a dobânzii trebuie să fie cel puțin echivalentă cu rata marginală a dobânzii la împrumuturi a Băncii Centrale Europene din perioada de creditare;

(c) SGD împrumutătoare trebuie să informeze ABE cu privire la rata inițială a dobânzii și la durata împrumutului.

(3) Statele membre se asigură că SGD împrumutată percepe contribuții suficiente pentru a rambursa suma împrumutată și pentru a restabili nivelul țintă cât mai curând posibil.

Articolul 13

Calcularea contribuțiilor la SGD-uri

(1) Contribuțiile la SGD-urile menționate la articolul 10 se stabilesc pe baza cuantumului depozitelor acoperite și al gradului de risc asumat de către membrul respectiv.

Statele membre pot să prevadă contribuții mai mici din partea sectoarelor cu grad scăzut de risc reglementate prin dreptul intern.

Statele membre pot decide dacă membrii unui SIP plătesc contribuții mai mici la SGD.

Statele membre pot permite ca pentru casa centrală și toate instituțiile de credit afiliate în mod permanent unei case centrale, astfel cum este menționat la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să se aplice în bloc ponderea la risc determinată pentru casa centrală și instituțiile sale afiliate, pe bază consolidată.

Statele membre pot decide ca instituțiile de credit să plătească o contribuție minimă, indiferent de valoarea depozitelor lor acoperite.

(2) SGD-urile își pot utiliza propriile lor metode bazate pe profilul de risc pentru stabilirea și calcularea contribuțiilor în funcție de riscuri ale membrilor lor. Calcularea contribuțiilor se face în mod proporțional cu riscul prezentat de membri și reflectă în mod corespunzător profilul de risc al diferitelor modele economice. Aceste metode pot, de asemenea, să ia în considerare activele din bilanț și anumiți indicatori de risc, precum adecvarea capitalului, calitatea activelor și lichiditatea.

Fiecare metodă este aprobată de către autoritatea competentă, în cooperare cu autoritatea desemnată. ABE este informată cu privire la metodele aprobate.

(3) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentei directive, până la data de 3 iulie 2015 ABE emite orientări în temeiul articolului 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza metodele de calculare a contribuțiilor la SGD-uri, în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol.

În special, sunt incluse o formulă de calcul, indicatori specifici, clase de risc pentru membri, praguri pentru ponderi ale riscurilor alocate anumitor clase de risc și alte elemente necesare.

Până la 3 iulie 2017 și, ulterior, cel puțin la fiecare cinci ani, ABE efectuează o revizuire a orientărilor privind metodele bazate pe profilul de risc sau metodele alternative bazate pe profilul de risc propriu aplicate de către SGD-uri.

Articolul 14

Cooperarea în cadrul Uniunii

(1) SGD-urile acoperă deponenții de la sucursalele înființate în alte state membre de instituțiile de credit membre.

(2) Rambursarea către deponenții de la sucursalele înființate de instituțiile de credit într-un alt stat membru se efectuează prin intermediul unei SGD din statul membru gazdă în numele SGD din statul membru de origine. SGD din statul membru-gazdă efectuează rambursări în conformitate cu instrucțiunile din partea SGD din statul membru de origine. SGD din statul membru gazdă nu este în niciun fel responsabilă pentru actele îndeplinite în conformitate cu instrucțiunile din partea SGD din statul membru de origine. SGD din statul membru de origine furnizează finanțarea necesară înainte de plata compensației și restituie SGD din statul membru gazdă contravaloarea tuturor cheltuielilor efectuate.

SGD din statul membru gazdă îi informează totodată pe deponenții interesați în numele SGD din statul membru de origine și are dreptul de a primi corespondență de la deponenți în numele SGD din statul membru de origine.

(3) Dacă o instituție de credit încetează să mai fie membră a unei SGD și se alătură unei alte SGD, contribuțiile plătite în cele 12 luni care precedă încetarea afilierii la sistem, cu excepția contribuțiilor extraordinare în conformitate cu articolul 10 alineatul (8), sunt transferate celeilalte SGD. Această dispoziție nu se aplică dacă instituția de credit a fost exclusă dintr-o SGD în temeiul articolului 4 alineatul (5).

Dacă o parte din activitățile unei instituții de credit sunt transferate în alt stat membru și, prin urmare, se afiliază unei alte SGD, contribuțiile plătite de instituția de credit respectivă în cele 12 luni care precedă transferul, cu excepția contribuțiilor extraordinare prevăzute la articolul 10 alineatul (8), sunt transferate celeilalte SGD proporțional cu cuantumul depozitelor acoperite transferate.

(4) Statele membre se asigură că SGD din statul membru de origine fac schimb de informații menționate la articolul 4 alineatul (7) sau alineatele (8) și (10) cu SGD din statele membre gazdă. Sunt aplicabile restricțiile prevăzute la articolul respectiv.

În cazul în care intenționează să se transfere de la o SGD către o alta, în conformitate cu prezenta directivă, instituțiile de credit dau un preaviz de cel puțin șase luni cu privire la intenția lor în acest sens. În perioada respectivă, instituțiile de credit au în continuare obligația de a contribui la SGD la care erau afiliate inițial, în conformitate cu articolul 10, în ceea ce privește finanțarea *ex ante* și finanțarea *ex post*.

(5) Pentru a facilita cooperarea eficientă dintre SGD-uri, în special în ceea ce privește prezentul articol și articolul 12, SGD-urile sau, dacă este cazul, autoritățile desemnate trebuie să încheie acorduri scrise de cooperare. Aceste acorduri trebuie să țină seama de cerințele prevăzute la articolul 4 alineatul (9).

Autoritatea desemnată notifică ABE cu privire la existența și conținutul unor astfel de acorduri și ABE poate emite avize în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În cazul în care autoritățile desemnate sau SGD-urile nu pot ajunge la un acord sau dacă există un litigiu cu privire la interpretarea unui acord, oricare dintre părți poate înainta cazul către ABE, în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, iar ABE acționează în conformitate cu articolul menționat.

Absența unor astfel de acorduri nu afectează creanțele deponenților prevăzute la articolul 9 alineatul (1) sau ale instituțiilor de credit prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol.

(6) Statele membre se asigură că se aplică proceduri adecvate pentru a permite SGD-urilor să facă schimb de informații și să comunice în mod eficace cu alte SGD-uri, cu instituțiile de credit afiliate, cu autoritățile competente relevante și cu autoritățile desemnate din jurisdicția lor și cu alte agenții la nivel transfrontalier, după caz.

(7) ABE și autoritățile competente și autoritățile desemnate cooperează reciproc și își exercită competențele în conformitate cu dispozițiile prezentei directive și cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Statele membre informează Comisia și ABE cu privire la identitatea autorității desemnate de acestea până la 3 iulie 2015.

(8) ABE cooperează cu Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ la analiza riscului sistemic privind SGD-urile.

Articolul 15

Sucursale ale instituțiilor de credit înființate în țări terțe

(1) Statele membre verifică dacă sucursalele înființate pe teritoriul lor de instituțiile de credit care își au sediul în afara Uniunii dispun de o protecție echivalentă celei prevăzute de prezenta directivă.

În cazul în care protecția nu este echivalentă, statele membre pot prevedea, sub rezerva articolului 47 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE, ca sucursalele înființate de instituțiile de credit care au sediul în afara Uniunii să adere la o SGD care funcționează pe teritoriul lor.

La efectuarea verificării prevăzute la primul paragraf din prezentul articol, statele membre verifică cel puțin dacă deponenții beneficiază de același nivel de acoperire și domeniu de aplicare a protecției precum cel prevăzut în prezenta directivă.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

(2) Fiecare sucursală înființată de o instituție de credit care își are sediul în afara Uniunii și care nu este afiliată unei SGD care funcționează într-un stat membru furnizează toate informațiile relevante privind acordurile de garantare pentru depozitele deponenților existenți și potențiali la sucursala respectivă.

(3) Informațiile menționate la alineatul (2) sunt puse la dispoziție în limba asupra căreia deponentul și instituția de credit au convenit la deschiderea contului sau în limba sau limbile oficiale ale statului membru în care este înființată o sucursală, în modalitatea prevăzută de dreptul intern, și sunt clare și inteligibile.

Articolul 16

Informații oferite deponenților

(1) Statele membre se asigură că instituțiile de credit pun la dispoziția deponenților existenți și potențiali informațiile necesare pentru identificarea SGD-urilor la care participă instituția și sucursalele sale din interiorul Uniunii. Statele membre se asigură că instituțiile de credit informează deponenții existenți și potențiali asupra excluderilor de la protecția SGD aplicabile.

(2) Înainte de încheierea unui contract de depozit, se furnizează deponenților informațiile menționate la alineatul (1). Aceștia confirmă primirea informațiilor respective. Se utilizează în acest scop modelul care figurează în anexa I.

(3) Confirmarea faptului că depozitele sunt eligibile este furnizată deponenților în extrasele de cont, alături de o trimitere la fișa informativă care figurează în anexa I. Pe fișa informativă se indică site-ul web al SGD relevante. Fișa informativă care figurează în anexa I este furnizată deponentului cel puțin o dată pe an.

Site-ul web al SGD conține informațiile necesare pentru deponenți, în special informațiile referitoare la dispozițiile privind procesul și condițiile de garantare a depozitelor, astfel cum sunt prevăzute de prezenta directivă.

(4) Informațiile menționate la alineatul (1) sunt puse la dispoziție în modalitatea indicată de dreptul intern, în limba asupra căreia deponentul și instituția de credit au convenit la deschiderea contului sau în limba sau limbile oficiale ale statului membru în care este înființată sucursala.

(5) Statele membre limitează utilizarea în scopuri publicitare a informațiilor menționate la alineatele (1), (2) și (3) la o simplă menționare a SGD care garantează produsul la care se referă materialul publicitar și la orice informații suplimentare necesare în temeiul dreptului intern.

Astfel de informații pot cuprinde descrierea faptică a funcționării SGD, dar nu conțin referiri la acoperirea nelimitată a depozitelor.

(6) În caz de fuziune, de conversie a filialelor în sucursale sau de operațiuni similare, deponenții sunt informați cu cel puțin o lună înainte ca operațiunea să producă efecte juridice, cu excepția cazului în care autoritatea competentă permite un termen mai scurt, din motive de secret comercial sau de stabilitate financiară.

Se acordă deponenților un termen de trei luni de la notificarea fuziunii sau conversiei sau a operațiunilor similare pentru a-și retrage sau transfera la o altă instituție de credit, fără a-și atrage penalități, depozitele eligibile, inclusiv toate dobânzile și beneficiile acumulate, în măsura în care acestea depășesc nivelul de acoperire în temeiul articolului 6 la momentul operațiunii.

(7) Statele membre se asigură că, în cazul în care o instituție de credit se retrage sau este exclusă din cadrul unei SGD, instituția de credit își informează deponenții în termen de o lună de la retragerea sau excluderea respectivă.

(8) În cazul în care un deponent efectuează operațiuni bancare pe internet, informațiile care trebuie furnizate în temeiul prezentei directive îi pot fi comunicate pe cale electronică. În cazul în care deponentul solicită acest lucru, informațiile îi sunt comunicate pe suport de hârtie.

*Articolul 17***Lista instituțiilor de credit autorizate**

- (1) Statele membre se asigură că atunci când notifică ABE cu privire la autorizații în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente indică SGD la care este membră fiecare instituție de credit.
- (2) Atunci când publică și actualizează lista instituțiilor de credit autorizate în conformitate cu articolul 20 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, ABE indică SGD la care este membră fiecare instituție de credit.

*Articolul 18***Exercitarea delegării de competențe**

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 6 alineatul (7) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 6 alineatul (7) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 6 alineatul (7) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

*Articolul 19***Dispoziții tranzitorii**

- (1) Atunci când anumite depozite sau categorii de depozite sau alte instrumente încetează să mai fie acoperite, integral sau parțial, de SGD-uri după transpunerea prezentei directive sau a Directivei 2009/14/CE în dreptul intern, statele membre pot permite ca depozitele și alte instrumente care au o scadență inițială să fie acoperite până la data scadenței inițiale, în cazul în care acestea au fost constituite sau emise înainte de 2 iulie 2014.
- (2) Statele membre se asigură că deponenții sunt informați cu privire la depozitele sau categoriile de depozite sau celelalte instrumente care nu vor mai fi acoperite de o SGD începând cu 3 iulie 2015.
- (3) Până la atingerea pentru prima dată a nivelului țintă, statele membre pot aplica pragurile de la articolul 11 alineatul (5) în legătură cu resursele financiare disponibile.
- (4) Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1), statele membre care, la 1 ianuarie 2008, au prevăzut un nivel de acoperire între 100 000 EUR și 300 000 EUR pot decide să aplice din nou respectivul nivel de acoperire mai ridicat până la 31 decembrie 2018. În acest caz, nivelul țintă și contribuțiile instituțiilor de credit se ajustează în mod corespunzător.
- (5) Până la 3 iulie 2019, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport și, dacă este necesar, o propunere legislativă care să prevadă modalitatea prin care SGD-urile care desfășoară operațiuni în Uniune pot coopera prin intermediul unei scheme europene pentru a preveni riscurile generate de activitățile transfrontaliere și a proteja depozitele împotriva acestor riscuri.

(6) Până la 3 iulie 2019, Comisia, sprijinită de ABE, prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind progresele realizate în punerea în aplicare a prezentei directive. Acest raport examinează în special:

- (a) nivelul ținută pe baza depozitelor acoperite, cu o evaluare a adecvării procentului fixat, luând în considerare falimentul instituțiilor de credit din Uniune înregistrat în trecut;
- (b) impactul măsurilor alternative utilizate în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) privind protecția deponenților și consecvența față de procedurile de lichidare ordonată în sectorul bancar;
- (c) impactul asupra diverselor modele bancare;
- (d) gradul de adecvare a nivelului actual de acoperire pentru deponenți; și
- (e) dacă activitățile menționate la prezentul paragraf au fost realizate într-un mod care permite menținerea protecției acordate deponenților.

Până la 3 iulie 2019, ABE prezintă Comisiei un raport privind modelele de calcul și relevanța acestora pentru riscul comercial al membrilor. În cadrul raportului, ABE ține seama în mod corespunzător de profilurile de risc ale diverselor modele de afaceri.

Articolul 20

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-4, articolului 5 alineatul (1) literele (d)-(k), articolului 5 alineatele (2), (3) și (4) articolului 6 alineatele (2)-(7), articolului 7 alineatele (4)-(9), articolului 8 alineatele (1), (2), (3), (5), (6), (7) și (9), articolului 9 alineatele (2) și (3), articolelor 10-16, 18 și 19 și anexei I până la 3 iulie 2015. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 8 alineatul (4) până la 31 mai 2016.

În cazul în care, după o examinare amănunțită, autoritățile corespunzătoare stabilesc faptul că o SGD nu este încă în măsură să respecte articolul 13 până la 3 iulie 2015, actele cu putere de lege și actele administrative relevante intră în vigoare până la 31 mai 2016.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. De asemenea, acestea conțin o mențiune care precizează că trimiterile în actele cu putere de lege și în actele administrative în vigoare la directivele abrogate prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea acestei mențiuni.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 21

Abrogare

Directiva 94/19/CE, astfel cum a fost modificată prin directivele enumerate în anexa II, este abrogată de la 4 iulie 2019, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenul de transpunere în dreptul intern și datele de aplicare a directivelor menționate în anexa II.

Trimiterile la directivele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa III.

Articolul 22

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5 alineatul (1) literele (a), (b) și (c), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatele (1), (2) și (3), articolul 8 alineatul (8), articolul 9 alineatul (1) și articolul 17 se aplică începând de la 4 iulie 2015.

Articolul 23

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
D. KOURKOULAS

ANEXA I

FORMULAR PENTRU INFORMAȚIILE OFERITE DEPONENTILOR

Informații de bază referitoare la protecția depozitului

Depozitele de la (a se insera denumirea instituției de credit) sunt protejate prin:	[a se insera denumirea SGD relevantă] ⁽¹⁾
Limita protecției:	100 000 EUR per deponent per instituție de credit ⁽²⁾ [a se înlocui cu quantumul corespunzător dacă moneda este alta decât EUR] [după caz:] Următoarele mărci aparțin instituției dumneavoastră de credit [a se insera toate mărcile care funcționează pe baza aceleiași licențe]
Dacă aveți mai multe depozite plasate la aceeași instituție de credit:	Toate depozitele plasate la aceeași instituție de credit sunt „agregate” și totalul este supus limitei de 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător dacă moneda este alta decât EUR] ⁽²⁾
Dacă aveți un cont comun cu altă persoană (alte persoane):	Se aplică limita de 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător dacă moneda este alta decât EUR] separat, pentru fiecare deponent ⁽³⁾
Perioada de rambursare în caz de faliment al instituției de credit:	7 zile lucrătoare ⁽⁴⁾ [a se înlocui cu un alt termen, dacă este cazul]
Moneda de rambursare:	euro [a se înlocui cu o altă monedă, dacă este cazul]
Date de contact:	[a se insera datele de contact ale SGD relevante (adresă, telefon, e-mail etc.)]
Informații suplimentare:	[a se insera site-ul web al SGD relevante]
Confirmarea deponentului:	

Informații suplimentare (toate informațiile de mai jos sau o parte dintre acestea)

⁽¹⁾ Schema responsabilă de protecția depozitului dumneavoastră

[numai dacă este cazul:] Depozitul dumneavoastră este acoperit de o schemă contractuală recunoscută în mod oficial ca schemă de garantare a depozitelor. În caz de insolvență a instituției dumneavoastră de credit, depozitele vă vor fi rambursate până la un quantum de 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR].

[numai dacă este cazul:] Instituția dumneavoastră de credit participă la o schemă instituțională de protecție recunoscută în mod oficial ca schemă de garantare a depozitelor. Acest lucru înseamnă că toate instituțiile care participă la această schemă își acordă sprijin reciproc pentru a evita situația de insolvență. În caz de insolvență, depozitele vă vor fi rambursate până la un quantum de 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR].

[numai dacă este cazul:] Depozitul dumneavoastră este acoperit de o schemă de garantare a depozitelor legală și de o schemă de garantare a depozitelor contractuală. În caz de insolvență a instituției dumneavoastră de credit, depozitele vă vor fi rambursate, în orice caz, până la 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR].

[numai dacă este cazul:] Depozitul dumneavoastră este acoperit de o schemă de garantare a depozitelor legală. În plus, instituția dumneavoastră de credit participă la un sistem instituțional de protecție ai cărui membri își acordă sprijin reciproc pentru a evita situația de insolvență. În caz de insolvență, depozitele vă vor fi rambursate până la un quantum de 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR] de către sistem de garantare a depozitelor.

⁽²⁾ Limita generală a protecției

În cazul în care un depozit nu este disponibil deoarece o instituție de credit nu este în măsură să își îndeplinească obligațiile financiare, deponentii primesc rambursări din partea unui sistem de garantare a depozitelor. Fiecare rambursare are un plafon maxim de 100 000 EUR [a se înlocui cu quantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR] per instituție de credit. Acest lucru înseamnă că toate depozitele de la aceeași instituție de credit sunt agregate pentru a stabili nivelul de acoperire. De exemplu, dacă un deponent deține un cont de economii în valoare de 90 000 EUR și un cont curent în care are 20 000 EUR, acestuia i se vor rambursa doar 100 000 EUR.

[numai dacă este cazul:] Această metodă va fi aplicată și dacă o instituție de credit funcționează sub mai multe mărci. [a se insera denumirea instituției de credit la care este deschis contul] desfășoară activități și sub următoarele mărci [a se insera toate celelalte mărci ale aceleiași instituții de credit]. Acest lucru înseamnă că toate depozitele la una sau mai multe entități cu aceste mărci sunt acoperite până la un quantum maxim de 100 000 EUR.

(³) Limita protecției pentru conturile comune

În cazul conturilor comune, limita de 100 000 EUR se aplică fiecărui deponent.

[numai dacă este cazul:] Cu toate acestea, depozitele într-un cont ai cărui beneficiari sunt două sau mai multe persoane în calitatea lor de membri ai unui parteneriat de afaceri, asociații sau grupări de natură asemănătoare, fără personalitate juridică, sunt agregate și tratate ca și când ar fi fost plasate de un singur deponent, pentru calculul limitei de 100 000 EUR [a se înlocui cu cuantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR].

În anumite cazuri [a se insera cazurile definite în legislația națională], depozitele sunt garantate până la un quantum de peste 100 000 EUR [a se înlocui cu cuantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR]. Informații suplimentare sunt disponibile la [a se insera adresa site-ului web al SGD relevant].

(⁴) Rambursarea

Schema de garantare a depozitelor responsabilă este [a se insera denumirea și adresa, numărul de telefon, adresa de e-mail și adresa site-ului web]. Aceasta vă va rambursa depozitele (până la un quantum de 100 000 EUR [a se înlocui cu cuantumul corespunzător, dacă moneda este alta decât EUR]) în termen de [a se insera perioada de rambursare în conformitate cu dispozițiile legislației naționale] cel târziu, iar de la [31 decembrie 2023] în termen de [7 zile lucrătoare].

[A se adăuga informații cu privire la plățile în condiții de urgență/plățile intermediare în cazul în care quantumul rambursabil (cuantumurile rambursabile) nu poate fi disponibilizat (nu pot fi disponibilizate) în termen de 7 zile lucrătoare.]

Dacă nu ați primit o rambursare în acest termen, vă recomandăm să contactați schema de garantare a depozitelor, întrucât termenul în care puteți pretinde rambursarea poate fi limitat. Informații suplimentare sunt disponibile la [a se insera adresa site-ului web al SGD responsabile].

Alte informații importante

În general, toți deponenții, persoane fizice sau societăți, sunt acoperiți de scheme de garantare a depozitelor. Excepțiile pentru anumite depozite sunt indicate pe site-ul web al schemei de garantare a depozitelor responsabilă. Instituția dumneavoastră de credit vă va informa, de asemenea, la cerere, dacă anumite produse sunt sau nu acoperite. Dacă depozitele sunt acoperite, banca vă confirmă acest lucru și în extrasul de cont.

ANEXA II

PARTEA A

Directive abrogate împreună cu modificările lor succesive (menționate la articolul 21

Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului

Directiva 2009/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului

PARTEA B

Termene de transpunere (menționate la articolul 21

Directiva	Termenul de transpunere
94/19/CE	1.7.1995
2009/14/CE	30.6.2009
2009/14/CE [articolul 1 punctul 3 litera (i) al doilea paragraf, articolul 7 alineatele (1a) și (3) și articolul 10 alineatul (1) din Directiva 94/19/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/14/CE]	31.12.2010

ANEXA III

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Directiva 94/19/CE	Directiva 2009/14/CE	Prezenta directivă
—	—	Articolul 1
Articolul 1 punctul 1		Articolul 2 alineatul (1) punctul 1
Articolul 1 punctul 2		Articolul 2 alineatul (1) punctul 3
Articolul 1 punctul 3		Articolul 2 alineatul (1) punctul 4
Articolul 1 punctul 4		Articolul 2 alineatul (1) punctul 7
Articolul 1 punctul 5		Articolul 2 alineatul (1) punctul 8
		Articolul 2 alineatul (1) punctul 9
		Articolul 2 alineatul (1) punctul 10
		Articolul 2 alineatul (1) punctele 11-18
		Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 1 punctul 1		Articolul 2 alineatul (3)
		Articolul 3
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 1 punctul 1	Articolul 4 alineatul (1)
		Articolul 4 alineatul (2)
Articolul 3 alineatul (1)		Articolul 4 alineatul (3)
Articolul 3 alineatul (2)		Articolul 4 alineatul (4)
Articolul 3 alineatul (3)		Articolul 4 alineatele (5) și (6)
		Articolul 4 alineatul (9)
		Articolul 4 alineatele (10) și (11)
Articolul 2		Articolul 5 alineatul (1) literele (a), (b) și (c)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctul 1		Articolul 5 alineatul (1) litera (d)
		Articolul 5 alineatul (1) litera (e)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctul 10		Articolul 5 alineatul (1) litera (f)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctul 2		Articolul 5 alineatul (1) litera (g)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctul 5		Articolul 5 alineatul (1) litera (h)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctul 6		Articolul 5 alineatul (1) litera (i)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctele 3 și 4		Articolul 5 alineatul (1) litera (j)
Articolul 7 alineatul (2), anexa I punctul 12		Articolul 5 alineatul (1) litera (k)

Directiva 94/19/CE	Directiva 2009/14/CE	Prezenta directivă
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 1 punctul 3 litera (a)	Articolul 6 alineatul (1) Articolul 6 alineatele (2) și (3) Articolul 6 alineatul (4)
Articolul 7 alineatul (5)	Articolul 1 punctul 3 litera (a)	Articolul 6 alineatul (5) Articolul 6 alineatul (6)
Articolul 8	Articolul 1 punctul 3 litera (d)	Articolul 6 alineatul (7) Articolul 7 alineatele (1), (2) și (3) Articolul 7 alineatele (4)-(9)
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 1 punctul 6 litera (a)	Articolul 8 alineatul (1) Articolul 8 alineatele (2)-(6)
Articolul 10 alineatul (4)		Articolul 8 alineatul (7)
Articolul 10 alineatul (5)		Articolul 8 alineatul (8) Articolul 8 alineatul (9)
Articolul 7 alineatul (6)		Articolul 9 alineatul (1)
Articolul 11		Articolul 9 alineatul (2) Articolul 9 alineatul (3) Articolele 10-13
Articolul 4 alineatul (1)		Articolul 14 alineatul (1) Articolul 14 alineatele (2)-(8)
Articolul 6		Articolul 15
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 1 punctul 5	Articolul 16 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 9 alineatul (2)		Articolul 16 alineatul (4) Articolul 16 alineatul (5)
Articolul 13		Articolul 17
	Articolul 1 punctul 4	Articolul 18

DIRECTIVA 2014/57/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI
din 16 aprilie 2014
privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (directiva privind abuzul de piață)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului actului legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) O piață financiară integrată și eficientă, precum și o mai mare încredere din partea investitorilor necesită integritate. Funcționarea fără probleme a piețelor valorilor mobiliare și încrederea publică în piețe sunt condiții prealabile pentru creștere economică și bunăstare. Abuzurile de piață periclitează integritatea piețelor financiare și încrederea publicului în valorile mobiliare, instrumentele financiare derivate și indicii de referință.
- (2) Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ a completat și a actualizat cadrul legislativ al Uniunii cu scopul de a proteja integritatea pieței. De asemenea, aceasta a solicitat statelor membre să se asigure că autoritățile competente au competența de a detecta și a investiga abuzurile de piață. Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a impune sancțiuni penale, Directiva 2003/6/CE a solicitat totodată statelor membre să se asigure că se pot lua măsuri administrative corespunzătoare sau că pot fi aplicate sancțiuni administrative persoanelor responsabile de încălcarea normelor naționale de punere în aplicare a directivei respective.
- (3) Conform recomandărilor din raportul din 25 februarie 2009 al Grupului la nivel înalt pentru supraveghere financiară în UE prezidat de Jacques de Larosière (denumit în continuare „grupul de Larosière”), un cadru prudential și de conduită profesională solid pentru sectorul financiar trebuie să se bazeze pe regimuri robuste de supraveghere și de sancționare. În acest scop, grupul de Larosière a considerat că autoritățile de supraveghere trebuie să dispună de competențe suficiente pentru a acționa și că ar trebui să existe, de asemenea, regimuri de sancțiuni uniforme, severe și disuasive împotriva tuturor infracțiunilor financiare, sancțiuni care ar trebui aplicate eficient, pentru a menține integritatea pieței. Grupul de Larosière a concluzionat că regimurile de sancțiuni ale statelor membre sunt în general slabe și neomogene.

⁽¹⁾ JO C 161, 7.6.2012, p. 3.

⁽²⁾ JO C 181, 21.6.2012, p. 64.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 4 februarie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (abuzul de piață) (JO L 96, 12.4.2003, p. 16).

- (4) Un cadru legislativ funcțional privind abuzul de piață necesită o aplicare eficientă. Evaluarea regimurilor naționale de sancțiuni administrative în temeiul Directivei 2003/6/CE a arătat că nu toate autoritățile competente naționale dispuneau de un set de competențe prin care să asigure sancțiuni adecvate pentru abuzul de piață. În special, nu toate statele membre prevedeau sancțiuni administrative pecuniare pentru utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate și manipularea pieței, iar nivelul sancțiunilor varia considerabil între statele membre. Așadar, este necesar un nou act legislativ care să garanteze aplicarea unor norme minime comune pe întreg teritoriul Uniunii.
- (5) Adoptarea de sancțiuni administrative de către statele membre s-a dovedit a fi, până în prezent, insuficientă pentru a asigura respectarea normelor de prevenire și de combatere a abuzului de piață.
- (6) Este esențial ca respectarea normelor privind abuzul de piață să fie întărită prin dispunerea de sancțiuni penale, care să demonstreze o dezaprobare socială mai puternică în comparație cu sancțiunile administrative. Stabilirea de infracțiuni cel puțin pentru formele grave de abuz de piață stabilește limite clare pentru tipurile de comportamente care sunt considerate deosebit de inacceptabile și transmite publicului și potențialilor infractori mesajul că autoritățile competente iau foarte în serios astfel de comportamente.
- (7) Nu toate statele membre au prevăzut sancțiuni penale pentru anumite tipuri de încălcări grave ale dreptului intern care pune în aplicare Directiva 2003/6/CE. Abordările divergente ale statelor membre periclitează uniformitatea condițiilor de funcționare pe piața internă și pot încuraja anumite persoane să se implice în abuzuri de piață în statele membre care nu aplică sancțiuni penale pentru astfel de infracțiuni. Mai mult, până în acest moment, nu a existat o înțelegere la nivelul Uniunii privind comportamentele care sunt considerate a constitui o încălcare gravă a regulilor privind abuzul de piață. Prin urmare, ar trebui stabilite norme minime cu privire la definirea infracțiunilor comise de persoane fizice, răspunderea persoanelor juridice și sancțiunile relevante. Normele minime comune ar face posibilă, de asemenea, utilizarea unor metode de investigație mai eficiente, precum și cooperarea mai eficientă în interiorul statelor membre și între acestea. Având în vedere criza financiară, este evident că manipularea pieței are potențialul de a provoca prejudicii pe scară largă asupra vieții a milioane de oameni. Scandalul legat de Libor, care a scos în evidență un caz grav de manipulare a indicilor de referință, a demonstrat că problemele relevante și lacunele existente în acest domeniu au un impact major asupra încrederii pieței și pot conduce la pierderi considerabile pentru investitori și la denaturarea economiei reale. Absența unui regim comun de sancțiuni penale la nivelul Uniunii oferă autorilor de abuzuri de piață ocazia de a profita de regimuri mai puțin ferme în unele state membre. Impunerea de sancțiuni penale pentru abuzul de piață va avea un efect mai puternic de descurajare a potențialilor infractori.
- (8) Introducerea sancțiunilor penale de către toate statele membre cel puțin în cazul celor mai grave infracțiuni de abuz de piață este, prin urmare, esențială pentru asigurarea implementării eficiente a politicii Uniunii de combatere a abuzului de piață.
- (9) Pentru ca domeniul de aplicare al prezentei directive să fie aliniat la cel al Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, tranzacțiile cu acțiuni proprii efectuate în cadrul programelor de răscumpărare și tranzacțiile cu valori mobiliare sau cu instrumente asociate pentru stabilizarea valorilor mobiliare; tranzacțiile, ordinele sau comportamentul în vederea aplicării politicii monetare, de administrare a ratei de schimb sau a datoriei publice; activitățile asociate certificatelor de emisii desfășurate în cadrul politicii Uniunii în domeniul climatic; și activitățile desfășurate în cadrul politicii agricole comune și al politicii comune în domeniul pescuitului ale Uniunii ar trebui excluse din sfera de aplicare a prezentei directive.
- (10) Statele membre ar trebui să aibă obligația de a prevedea, cel puțin pentru cazurile grave de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate, de manipulare a pieței și de divulgare ilegală a informațiilor privilegiate, că acestea constituie infracțiuni atunci când sunt comise cu intenție.
- (11) În sensul prezentei directive, utilizarea abuzivă și divulgarea ilegală a informațiilor privilegiate ar trebui să fie considerate grave, în cazuri precum cele în care impactul asupra integrității pieței, profitul concret sau potențial obținut sau pierderea evitată, nivelul de prejudiciu cauzat pieței sau valoarea globală a instrumentelor financiare este mare. Alte circumstanțe care ar putea fi luate în considerare sunt, de exemplu, cazul în care infracțiunea a fost comisă în cadrul unei organizații criminale sau cazul în care persoana în cauză a mai săvârșit anterior o infracțiune similară.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (a se vedea pagina 1 a prezentului Jurnal Oficial).

- (12) În sensul prezentei directive, manipularea pieței ar trebui să fie considerată gravă, în cazuri precum cele în care impactul asupra integrității pieței, profitul concret sau potențialul obținut sau pierderea evitată, nivelul de prejudiciu cauzat pieței, nivelul de modificare a valorii instrumentului financiar sau a contractului spot pe mărfuri sau valoarea fondurilor utilizate inițial sunt mari sau în cazul în care manipularea este comisă de o persoană angajată sau care lucrează în sectorul financiar sau pentru o autoritate de supraveghere sau de reglementare.
- (13) Din cauza efectelor negative ale tentativelor de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate și de manipulare a pieței asupra integrității piețelor financiare și a încrederii investitorilor în respectivele piețe, aceste forme de comportament ar trebui, de asemenea, incriminate ca infracțiuni.
- (14) Prezenta directivă ar trebui să oblige statele membre să prevadă în dreptul intern sancțiuni penale pentru utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, manipularea pieței și divulgarea ilegală a informațiilor privilegiate cărora li se aplică prezenta directivă. Prezenta directivă nu ar trebui să creeze obligații privind aplicarea, în cazuri individuale, a unor astfel de sancțiuni sau a oricărui alt sistem disponibil de aplicare a legii.
- (15) Prezenta directivă ar trebui să oblige statele membre să se asigure că și instigarea și complicitatea la astfel de infracțiuni sunt incriminate.
- (16) Pentru ca sancțiunile pentru infracțiunile prevăzute în prezenta directivă să fie eficiente și disuasive, ar trebui stabilit un nivel minim al pedepsei maxime cu închisoarea.
- (17) Prezenta directivă ar trebui aplicată ținându-se cont de cadrul legislativ stabilit prin Regulamentul (UE) nr. 596/2014 și normele de punere în aplicare a acestuia.
- (18) Pentru a se asigura implementarea eficientă a politicii europene de garantare a integrității piețelor financiare, stabilită în Regulamentul (UE) nr. 596/2014, statele membre ar trebui să extindă angajarea răspunderii pentru infracțiunile prevăzute în prezenta directivă pentru a include și persoanele juridice, prin impunerea de sancțiuni penale sau fără caracter penal sau de alte măsuri care să fie eficiente, proporționale și disuasive, de exemplu, cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 596/2014. Aceste sancțiuni sau alte măsuri pot include publicarea unei hotărâri finale privind o sancțiune, inclusiv a identității persoanei juridice responsabile, cu respectarea drepturilor fundamentale, a principiului proporționalității și ținând seama de riscurile pentru stabilitatea piețelor financiare și de anchetele în curs. Statele membre ar trebui, dacă acest lucru este necesar și în cazul în care dreptul intern prevede angajarea răspunderii penale a persoanelor juridice, să extindă răspunderea penală menționată, în conformitate cu dreptul intern, pentru a include și infracțiunile prevăzute în prezenta directivă. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere competenței statelor membre de a publica hotărâri finale privind angajarea răspunderii sau privind sancțiunile.
- (19) Statele membre ar trebui să adopte măsurile necesare pentru a asigura faptul că autoritățile responsabile cu aplicarea legii, autoritățile judiciare și alte autorități competente responsabile cu anchetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute de prezenta directivă au acces la măsuri eficiente de investigare. Ținând seama, printre altele, de principiul proporționalității, utilizarea unor astfel de măsuri în conformitate cu dreptul intern ar trebui să fie corespunzătoare naturii și gravității infracțiunilor care fac obiectul anchetei.
- (20) Dat fiind faptul că prezenta directivă prevede norme minime, statele membre pot adopta sau menține norme de drept penal mai severe pentru abuzul de piață.
- (21) Statele membre pot prevedea, de exemplu, faptul că manipularea pieței comisă din imprudență sau din neglijență gravă constituie o infracțiune.
- (22) Obligațiile din prezenta directivă de a impune sancțiuni persoanelor fizice sau juridice în dreptul intern nu scutesc statele membre de obligația de a prevedea în dreptul intern sancțiuni administrative și alte măsuri pentru încălcările prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu excepția cazului în care statele membre au decis, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 596/2014, să prevadă în dreptul intern doar sancțiuni penale pentru astfel de încălcări.

- (23) Domeniul de aplicare al prezentei directive este stabilit în așa fel încât să completeze și să asigure punerea în aplicare eficientă a Regulamentului (UE) nr. 596/2014. Având în vedere că prezenta directivă prevede sancțiuni pentru infracțiunile care sunt comise cu intenție cel puțin în cazul infracțiunilor grave, în cazul încălcărilor Regulamentului (UE) nr. 596/2014 nu este necesar să se demonstreze că au fost comise intenționat sau ca aceste încălcări să fie calificate drept grave. În aplicarea dreptului intern care transpune prezenta directivă, statele membre ar trebui să se asigure că impunerea de sancțiuni penale pentru infracțiunile în conformitate cu prezenta directivă și de sancțiuni administrative în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 596/2014 nu duce la o încălcare a principiului *non bis in idem*.
- (24) Fără a aduce atingere normelor generale de drept penal intern cu privire la aplicarea și executarea pedepselor, ținând seama de circumstanțele concrete ale fiecărui caz individual, impunerea sancțiunilor ar trebui să fie proporțională, luând în considerare profiturile realizate sau pierderile evitate de persoanele considerate responsabile, precum și daunele aduse altor persoane în urma infracțiunii comise și, dacă este cazul, daunele aduse funcționării piețelor sau economiei în general.
- (25) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume asigurarea aplicării pe teritoriul Uniunii a sancțiunilor penale cel puțin pentru abuzul de piață grav, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (26) Intensificarea activităților transfrontaliere necesită o cooperare eficientă și eficace între autoritățile naționale care au competențe în domeniul anchetării și urmăririi penale a infracțiunilor de abuz de piață. Organizarea și competențele autorităților naționale din diferite state membre nu ar trebui să creeze obstacole în calea cooperării acestora.
- (27) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta) astfel cum acestea sunt recunoscute de Tratatul UE. Mai precis, directiva ar trebui aplicată cu respectarea corespunzătoare a dreptului la protecția datelor cu caracter personal (articolul 8), a libertății de exprimare și de informare (articolul 11), a libertății de a desfășura o activitate comercială (articolul 16), a dreptului la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47), a prezumției de nevinovăție și a dreptului la apărare (articolul 48), a principiilor legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor (articolul 49), precum și a dreptului de a nu fi judecat și condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune în cadrul procedurilor penale (articolul 50).
- (28) În punerea în aplicare a prezentei directive, statele membre ar trebui să garanteze respectarea drepturilor procesuale ale persoanelor suspectate sau inculcate în cadrul procedurilor penale. Obligațiile stabilite de prezenta directivă nu aduc atingere obligațiilor statelor membre în temeiul dreptului Uniunii privind drepturile procedurale în cadrul procedurilor penale. Nicio dispoziție din prezenta directivă nu este destinată să restrângă libertatea presei sau libertatea de exprimare în mass-media în măsura în care acestea sunt garantate în Uniune și în statele membre, în special în temeiul articolului 11 din Cartă și al altor dispoziții relevante. Ar trebui să se sublinieze acest lucru, mai ales în ceea ce privește divulgarea informațiilor privilegiate în conformitate cu dispozițiile referitoare la o astfel de divulgare din prezenta directivă.
- (29) Fără a aduce atingere articolului 4 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.
- (30) În conformitate cu articolele 1, 2, 3 și 4 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la TFUE, Irlanda a notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (31) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale.

(32) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a emis un aviz la 10 februarie 2012 ⁽¹⁾,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește norme minime pentru sancțiuni penale aferente utilizării abuzive a informațiilor privilegiate, divulgării ilegale a informațiilor privilegiate și manipulării pieței, pentru a garanta integritatea piețelor financiare din Uniune și pentru a spori protecția investitorilor și încrederea în aceste piețe.

(2) Prezenta directivă se aplică:

- (a) instrumentelor financiare admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare pe o piață reglementată;
- (b) instrumentelor financiare tranzacționate în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare (MTF), admise la tranzacționare în cadrul unui MTF sau pentru care s-a depus o cerere de admitere la tranzacționare în cadrul unui MTF;
- (c) instrumentelor financiare tranzacționate în cadrul unui sistem organizat de tranzacționare (OTF);
- (d) instrumentelor financiare necuprinse la literele (a), (b) sau (c), al căror preț sau valoare depinde de prețul sau valoarea unui instrument financiar menționat la literele respective sau are un efect asupra acestora și care poate include, dar nu se limitează la swapuri pe riscul de credit și contracte pe diferență.

Prezenta directivă se aplică, de asemenea, comportamentelor sau tranzacțiilor, inclusiv oferte, legate de licitarea pe o platformă de licitație autorizată ca o piață reglementată a certificatelor de emisii sau a altor produse licitate pe baza acestora, inclusiv atunci când produsele licitate nu sunt instrumente financiare, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010 al Comisiei ⁽²⁾. Fără a aduce atingere dispozițiilor specifice referitoare la ofertele depuse în contextul unei licitații, dispozițiile din prezenta directivă referitoare la ordinele de tranzacționare se aplică și acestor oferte.

(3) Prezenta directivă nu se aplică:

- (a) tranzacțiilor cu acțiuni proprii efectuate în cadrul programelor de răscumpărare, în cazul în care respectivele tranzacții se desfășoară în conformitate cu articolul 5 alineatele (1), (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
- (b) tranzacțiilor cu valori mobiliare sau cu instrumente asociate menționate la articolul 3 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 pentru stabilizarea valorilor mobiliare, în cazul în care respectivele tranzacții se desfășoară în conformitate cu articolul 5 alineatele (4) și (5) din regulamentul respectiv;
- (c) tranzacțiilor, ordinelor sau comportamentelor desfășurate în vederea aplicării politicii monetare, de administrare a ratei de schimb sau a datoriei publice în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, ordinelor de tranzacții sau comportamentelor desfășurate în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din regulamentul respectiv, activităților desfășurate în cadrul politicii Uniunii în domeniul climei în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din regulamentul respectiv sau activităților desfășurate în cadrul politicii agricole comune sau al politicii comune în domeniul pescuitului a Uniunii, în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din regulamentul respectiv.

(4) Articolul 5 se aplică, de asemenea:

- (a) contractelor spot pe mărfuri care nu sunt produse energetice angro, atunci când tranzacția, ordinul sau comportamentul are un efect asupra prețului sau valorii unui instrument financiar menționat la alineatul (2) din prezentul articol;

⁽¹⁾ JO C 177, 20.6.2012, p. 1.

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1031/2010 al Comisiei din 12 noiembrie 2010 privind calendarul, administrarea și alte aspecte ale licitării certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 302, 18.11.2010, p. 1).

(b) tipurilor de instrumente financiare, inclusiv contractelor derivate sau instrumentelor financiare derivate pentru transferul riscului de credit, atunci când tranzacția, ordinul, oferta sau comportamentul are sau poate avea un efect asupra prețului sau valorii contractului spot pe mărfuri, în cazul în care prețul sau valoarea depinde de prețul sau valoarea respectivelor instrumente financiare;

(c) comportamentului în ceea ce privește indicii de referință.

(5) Prezenta directivă se aplică oricărei tranzacții, ordin sau comportament care are legătură cu orice instrumente financiare menționate la alineatele (2) și (4), indiferent dacă tranzacția, ordinul sau comportamentul respectiv se desfășoară sau nu într-un loc de tranzacționare.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „instrument financiar” înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
2. „contract spot pe mărfuri” înseamnă un contract spot pe mărfuri astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 15 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
3. „program de răscumpărare” înseamnă tranzacții cu acțiuni proprii în conformitate cu articolele 21-27 din Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾;
4. „informații privilegiate” înseamnă informații în sensul articolului 7 alineatele (1)-(4) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
5. „certificat de emisii” înseamnă un certificat de emisii astfel cum este definit la anexa I secțiunea C punctul 11 din Directiva 2014/65/UE;
6. „indice de referință” înseamnă orice indice de referință astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
7. „practici comerciale admise” înseamnă anumite practici comerciale care sunt acceptate de autoritățile competente ale unui stat membru în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
8. „stabilizare” înseamnă o măsură de stabilizare astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014;
9. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE;
10. „sistem multilateral de tranzacționare”, respectiv „MTF”, înseamnă un sistem multilateral de tranzacționare, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Directiva 2014/65/UE;
11. „sistem organizat de tranzacționare”, respectiv „OTF”, înseamnă un sistem organizat de tranzacționare, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 23 din Directiva 2014/65/UE;
12. „loc de tranzacționare” înseamnă un loc de tranzacționare în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 24 din Directiva 2014/65/UE;

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2011/61/UE și a Directivei 2002/92/CE (a se vedea pagina 349 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO L 315, 14.11.2012, p. 74).

13. „produs energetic angro” înseamnă un produs energetic angro astfel cum este definit la articolul 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (¹);
14. „emitent” înseamnă un emitent astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014.

Articolul 3

Utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, recomandarea sau determinarea unei alte persoane să participe la practici de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate, recomandarea sau determinarea unei alte persoane să participe la practici de utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate, astfel cum sunt menționate la alineatele (2)-(8), constituie infracțiuni, cel puțin în cazuri grave și atunci când actele sunt comise cu intenție.

(2) În sensul prezentei directive, utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate are loc atunci când o persoană deține informații privilegiate și utilizează aceste informații pentru a achiziționa sau a ceda instrumente financiare la care se referă informațiile respective, în nume propriu sau în numele unui terț, direct sau indirect.

(3) Prezentul articol se aplică oricărei persoane care deține informații privilegiate ca urmare a faptului că persoana respectivă:

- (a) este membră în organele administrative, de conducere sau de supraveghere ale emitentului sau ale participantului pe piața certificatelor de emisii;
- (b) deține o parte din capitalul emitentului sau al participantului pe piața certificatelor de emisii;
- (c) are acces la informații prin natura postului ocupat, a profesiei sau a sarcinilor profesionale; sau
- (d) este implicată în activități infracționale.

Prezentul articol se aplică, de asemenea, oricărei persoane care a obținut informații privilegiate în alte împrejurări decât cele menționate la primul paragraf, în cazul în care persoana respectivă știe că sunt informații privilegiate.

(4) Utilizarea informațiilor privilegiate prin anularea sau modificarea unui ordin privind un instrument financiar la care se referă informațiile, în cazul în care acel ordin a fost emis înainte ca persoana în cauză să cunoască informațiile privilegiate, se consideră de asemenea ca fiind utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate.

(5) În cazul licitațiilor pentru certificate de emisii sau alte produse licitate pe baza acestora care sunt organizate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1031/2010, utilizarea informațiilor privilegiate menționată la alineatul (4) din prezentul articol cuprinde și prezentarea, modificarea sau retragerea unei oferte de către o persoană în nume propriu sau în numele unui terț.

(6) În sensul prezentei directive, acțiunea de a recomanda sau a determina o altă persoană să se implice în utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate are loc în cazul în care persoana deține informații privilegiate și:

- (a) pe baza informațiilor respective, recomandă unei alte persoane să achiziționeze sau să cedeze instrumentele financiare la care se referă informațiile sau determină persoana respectivă să realizeze o astfel de achiziție sau cedare; sau
- (b) pe baza informațiilor respective, recomandă unei alte persoane să anuleze sau să modifice un ordin privind un instrument financiar la care se referă informațiile respective sau determină persoana respectivă să realizeze anularea sau modificarea respectivă.

(¹) Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind integritatea și transparența pieței angro de energie (JO L 326, 8.12.2011, p. 1).

(7) Utilizarea recomandărilor sau a stimulentei prevăzute la alineatul (6) devine utilizare abuzivă a informațiilor privilegiate în cazul în care persoana care utilizează recomandarea sau stimulentele știe că se bazează pe informații privilegiate.

(8) În sensul prezentului articol, pentru simplul fapt că o persoană deține sau a deținut informații privilegiate nu se consideră că persoana respectivă a utilizat informațiile respective și că ar fi implicată astfel în utilizarea abuzivă a informațiilor privilegiate printr-un act de achiziționare sau cedare, atunci când comportamentul său este calificat drept comportament legitim în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014.

Articolul 4

Divulgarea ilegală a informațiilor privilegiate

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că divulgarea ilegală a informațiilor privilegiate menționată la alineatele (2)-(5) constituie o infracțiune cel puțin în cazurile grave și dacă s-a comis cu intenție.

(2) În sensul prezentei directive, divulgarea ilegală a informațiilor privilegiate are loc în cazul în care o persoană deține informații privilegiate și divulgă informațiile respective unei alte persoane, cu excepția cazului în care divulgarea se face prin exercitarea normală a postului ocupat, profesiei sau sarcinilor profesionale, inclusiv în cazul în care divulgarea este calificată drept sondare a pieței, efectuată în conformitate cu articolul 11 alineatele (1)-(8) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014.

(3) Prezentul articol se aplică oricărei persoane în situațiile sau circumstanțele menționate la articolul 3 alineatul (3).

(4) În sensul prezentei directive, dezvăluirea recomandărilor sau a mijloacelor de convingere prevăzute la articolul 3 alineatul (6) devine divulgare ilegală a informațiilor privilegiate în temeiul prezentului articol în cazul în care persoana care dezvăluie recomandarea sau modul de determinare știe că acestea se bazează pe informații privilegiate.

(5) Prezentul articol se aplică în conformitate cu necesitatea protejării libertății presei și a libertății de exprimare.

Articolul 5

Manipularea pieței

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că manipularea pieței, astfel cum este menționată la alineatul (2), constituie o infracțiune cel puțin în cazurile grave și atunci când actele sunt comise cu intenție.

(2) În sensul prezentei directive, manipularea pieței reprezintă următoarele tipuri de activități:

(a) efectuarea unei tranzacții, emiterea unui ordin de tranzacționare sau orice alt comportament care:

(i) furnizează indicații false sau înșelătoare cu privire la oferta, cererea sau prețul unui instrument financiar sau al unui contract spot pe mărfuri conexe; sau

(ii) fixează prețul unuia sau mai multor instrumente financiare sau al unui contract spot pe mărfuri conexe la un nivel anormal sau artificial;

cu excepția cazului în care motivele pentru care persoana care a participat la tranzacții sau a emis ordinele de tranzacționare a acționat astfel sunt legitime și respectivele tranzacții sau ordine de tranzacționare sunt în conformitate cu practicile de piață acceptate la locul de tranzacționare în cauză;

(b) efectuarea unei tranzacții, emiterea unui ordin sau orice altă activitate sau comportament care influențează prețul unuia sau mai multor instrumente financiare sau al unui contract spot pe mărfuri conexe, activitate care recurge la procedee fictive sau orice altă formă de înșelătorie sau artificiu;

- (c) difuzarea de informații prin intermediul mass-mediei, inclusiv pe internet sau prin orice alte mijloace, care oferă semnale false sau înșelătoare referitoare la furnizarea, cererea sau prețul unui instrument financiar, al unui contract spot pe mărfuri conexe sau care fixează prețul unuia sau mai multor instrumente financiare sau al unui contract spot pe mărfuri conexe la un nivel anormal sau artificial, atunci când persoanele care au realizat difuzarea obțin, pentru sine sau pentru altă persoană, foloase sau beneficii ca urmare a difuzării informațiilor în cauză; sau
- (d) transmiterea de informații false sau înșelătoare, furnizarea de date de intrare false sau înșelătoare sau orice alt comportament care manipulează calcularea unui indice de referință.

Articolul 6

Instigare, complicitate și tentativă

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că instigarea și complicitatea la infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (2)-(5) și la articolele 4 și 5 sunt incriminate ca infracțiuni.
- (2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că tentativa de a comite oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (2)-(5) și alineatul (7) și la articolul 5 este incriminată ca infracțiune.
- (3) Articolul 3 alineatul (8) se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 7

Sancțiuni penale pentru persoanele fizice

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3-6 se pedepsesc prin sancțiuni penale eficiente, proporționale și disuasive.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunile menționate la articolele 3 și 5 sunt sancționate cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin patru ani.
- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că infracțiunea menționată la articolul 4 este sancționată cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin doi ani.

Articolul 8

Răspunderea persoanelor juridice

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru infracțiunile menționate la articolele 3-6 comise în beneficiul lor de către orice persoană acționând în nume propriu sau în calitate de membru al unui organism al persoanei juridice și care are o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice în cauză, pe baza:
- (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice;
- (b) unei atribuții de a lua decizii în numele persoanei juridice respective; sau
- (c) unei atribuții legate de exercitarea controlului în cadrul persoanei juridice respective.
- (2) Statele membre adoptă, de asemenea, măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi considerate responsabile atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea infracțiunilor menționate la articolele 3-6 în beneficiul acelei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.
- (3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude inițierea procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la infracțiunile menționate la articolele 3-6.

*Articolul 9***Sancțiuni pentru persoanele juridice**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică a cărei răspundere este antrenată în temeiul articolului 8 este pasibilă de sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau de altă natură și pot include alte sancțiuni, precum:

- (a) excluderea de la dreptul de a primi beneficii publice sau ajutor public;
- (b) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;
- (c) plasarea sub supraveghere judiciară;
- (d) o măsură de dizolvare judiciară;
- (e) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

*Articolul 10***Jurisdicție**

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a-și stabili jurisdicția în privința infracțiunilor menționate la articolele 3-6, atunci când aceste infracțiuni au fost comise:

- (a) integral sau parțial pe teritoriul lor; sau
- (b) de către unul dintre resortisanții lor, cel puțin în cazurile în care acțiunea constituie o infracțiune acolo unde a fost săvârșită.

(2) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3-6 care au fost săvârșite în afara teritoriului său, în cazul în care:

- (a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său; sau
- (b) infracțiunea a fost săvârșită în beneficiul unei persoane juridice având sediul pe teritoriul său.

*Articolul 11***Formare**

Fără a aduce atingere independenței judecătorești și diferențelor în organizarea sistemelor judiciare din Uniune, statele membre cer responsabililor de formarea judecătorilor, procurorilor, poliției, personalului judiciar și personalului autorităților competente implicat în proceduri penale să asigure instruirea corespunzătoare a acestor persoane cu privire la obiectivele prezentei directive.

*Articolul 12***Raportare**

Până la 4 iulie 2018, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la funcționarea prezentei directive și, dacă este necesar, cu privire la necesitatea modificării ei, inclusiv în ceea ce privește interpretarea cazurilor grave, astfel cum sunt menționate la articolul 3 alineatul (1), la articolul 4 alineatul (1) și la articolul 5 alineatul (1), cu privire la nivelul sancțiunilor prevăzute de statele membre și la măsura în care elementele opționale prevăzute de prezenta directivă au fost adoptate.

Raportul Comisiei este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

*Articolul 13***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică până la 3 iulie 2016 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

Statele membre aplică dispozițiile respective începând cu 3 iulie 2016, sub rezerva intrării în vigoare a Regulamentului (UE) nr. 596/2014.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern adoptate în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 14***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 15***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

DIRECTIVA 2014/59/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 15 mai 2014**

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate (denumite în continuare „instituții”). Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.
- (2) Criza financiară a cunoscut dimensiuni sistemice în sensul că a afectat accesul la finanțare pentru multe instituții de credit. Pentru a evita intrarea în dificultate, cu consecințe pentru întreaga economie, o astfel de criză necesită măsuri menite să asigure accesul la finanțare, în condiții asemănătoare pentru toate instituțiile de credit altfel solvabile. Măsurile respective implică un aport general de lichiditate din partea băncilor centrale și garanții din partea statelor membre pentru titlurile de valoare emise de instituțiile de credit solvabile.
- (3) Piețele financiare din Uniune prezintă un nivel ridicat de integrare și de interconectare, multe instituții desfășurându-și deseori operațiunile dincolo de granițele naționale. Intrarea în dificultate a unei instituții transfrontaliere este susceptibil de a afecta stabilitatea piețelor financiare din statele membre în care își desfășoară activitatea. Incapacitatea statelor membre de a prelua controlul instituțiilor în curs de a intra în dificultate și de a proceda la rezoluția acestora astfel încât să se evite în mod eficient producerea de daune sistemice mai extinse poate submina încrederea reciprocă a statelor membre, precum și credibilitatea pieței interne a serviciilor financiare. Stabilitatea piețelor financiare este, prin urmare, o condiție esențială pentru instituirea și funcționarea pieței interne.

⁽¹⁾ JO C 39, 12.2.2013, p. 1.

⁽²⁾ JO C 44, 15.2.2013, p. 68.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.

- (4) În prezent, procedurile de rezoluție a instituțiilor nu sunt armonizate la nivelul Uniunii. Unele state membre aplică în cazul instituțiilor aceleași proceduri pe care le aplică altor societăți insolubile; aceste proceduri sunt uneori adaptate pentru instituțiile. Există mari diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește fondul și procedurile prevăzute în actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează insolvența instituțiilor din statele membre. În plus, criza financiară a demonstrat faptul că procedurile generale de insolvență nu sunt întotdeauna adecvate pentru instituțiile, deoarece ele nu asigură întotdeauna o intervenție suficient de rapidă, menținerea funcțiilor critice ale instituției ori păstrarea stabilității financiare.
- (5) Este prin urmare necesară instituirea unui regim care să ofere autorităților un set credibil de instrumente pentru a interveni suficient de timpuriu și de rapid în cazul unei instituții neviabile sau în curs de a intra în dificultate, astfel încât să garanteze continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acesteia, reducând în același timp la minimum impactul situației de dificultate a instituției asupra economiei și a sistemului financiar. Acest regim ar trebui să garanteze faptul că acționarii sunt cei care suportă pierderile primii, iar creditorii suportă pierderi ulterioare acționarilor, cu condiția ca pierderile suferite de fiecare creditor să nu depășească pierderile care ar fi fost suferite de acesta dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, în conformitate cu principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, astfel cum este specificat în prezenta directivă. Noi competențe ar trebui să permită autorităților, de exemplu, să mențină un acces neîntrerupt la depozite și la operațiunile de plată, să vândă după caz activitățile viabile ale instituției și să repartizeze pierderile în mod corect și previzibil. Aceste obiective ar trebui să contribuie la evitarea destabilizării piețelor financiare și să reducă la minimum costurile pentru contribuabili.
- (6) Revizuirea în curs a cadrului de reglementare, în special consolidarea rezervelor de capital și de lichidități, precum și îmbunătățirea instrumentelor pentru politicile macroprudențiale, ar trebui să reducă probabilitatea unor crize viitoare și să îmbunătățească reziliența instituțiilor la situații de tensiuni economice, cauzate fie de perturbări sistemice, fie de evenimente specifice fiecărei instituții. Cu toate acestea, nu este posibil să se elaboreze un cadru de reglementare și de supraveghere care să evite ca instituțiile respective să se confrunte vreodată cu situații dificile. Prin urmare, statele membre ar trebui să fie pregătite și să dispună de instrumente adecvate de redresare și rezoluție pentru a face față situațiilor care implică atât crize sistemice, cât și intrări în dificultate ale instituțiilor individuale. Astfel de instrumente ar trebui să includă mecanisme care să permită autorităților să gestioneze în mod eficient situația instituțiilor care sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate.
- (7) Exercițarea unor astfel de competențe și măsurile luate ar trebui să ia în considerare circumstanțele în care se produce intrarea în dificultate. Dacă problema apare într-o anumită instituție, iar restul sistemului financiar nu este afectat, autoritățile ar trebui să-și exercite competențele de rezoluție fără a se preocupa de efectele de contagiare. Într-un mediu fragil, pe de altă parte, ar trebui să se acorde o mai mare atenție pentru a evita destabilizarea piețelor financiare.
- (8) Rezoluția unei instituții care își menține activitatea poate, în ultimă instanță, să implice instrumente publice de stabilizare financiară, inclusiv trecerea temporară în proprietatea publică. De aceea, este esențial să se structureze competențele de rezoluție și facilitățile de finanțare pentru rezoluție astfel încât contribuabilii să fie beneficiarii oricărui surplus care poate rezulta din restructurarea unei instituții care este reeadusă pe un curs sigur de către autorități. Responsabilitatea și asumarea riscurilor ar trebui să fie recompensate.
- (9) Unele state membre au adoptat deja modificări legislative care introduc mecanisme de rezoluție a instituțiilor în curs de a intra în dificultate; altele și-au exprimat intenția de a adopta astfel de mecanisme, în cazul în care ele nu sunt adoptate la nivel european. Absența condițiilor, competențelor și procedurilor comune de rezoluție a instituțiilor poate constitui un obstacol în calea bunei funcționări a pieței interne și poate frâna cooperarea dintre autoritățile naționale în cazul grupurilor de instituții transfrontaliere în curs de a intra în dificultate. Acest lucru este valabil atunci când, din cauza unor abordări diferite, autoritățile naționale nu au același nivel de control sau aceeași capacitate de a proceda la rezoluția instituțiilor. Aceste diferențe între regimurile de rezoluție pot afecta costurile de finanțare ale instituțiilor de credit, în mod diferit de la un stat la altul și pot crea denaturări ale concurenței între instituții. Existența unor regimuri de rezoluție eficiente în toate statele membre este necesară pentru a garanta că exercitarea de către instituții a drepturilor de stabilire pe care le conferă piața internă nu poate fi limitată de capacitatea financiară a statului membru de origine de a gestiona situația de dificultate a acestora.
- (10) Aceste obstacole ar trebui eliminate și ar trebui adoptate norme care să garanteze că dispozițiile pieței interne nu sunt compromise. În acest scop, normele care reglementează rezoluția instituțiilor de credit ar trebui să facă obiectul unor dispoziții comune minime de armonizare.

- (11) Pentru a asigura coerența cu legislația existentă a Uniunii în domeniul serviciilor financiare și pentru a garanta tuturor instituțiilor un nivel maxim de stabilitate financiară, regimul de rezoluție ar trebui să se aplice instituțiilor care fac obiectul cerințelor prudențiale prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. Totodată, regimul ar trebui să se aplice holdingurilor financiare, holdingurilor financiare mixte prevăzute în Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, holdingurilor cu activitate mixtă și instituțiilor financiare, în cazul în care acestea din urmă sunt filiale ale unei instituții sau a unui holding financiar, a unui holding financiar mixt sau a unui holding cu activitate mixtă și sunt supuse supravegherii întreprinderii-mamă pe o bază consolidată. Criza a demonstrat că insolvabilitatea unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității întregului grup, putând astfel avea chiar implicații sistemice. Prin urmare, autoritățile ar trebui să dispună de mijloace eficiente de acțiune în ceea ce privește aceste entități, pentru a preveni contaminarea și pentru a elabora un plan de rezoluție coerent pentru ansamblul grupului, deoarece insolvabilitatea unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității întregului grup.
- (12) Pentru a asigura coerența cadrului de reglementare, contrapărțile centrale definite în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾ și depozitarii centrali de titluri de valoare, definiți în regulamentul care urmează să fie adoptat de Parlamentul European și de Consiliu privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare (CSD), ar putea să facă obiectul unei inițiative legislative separate care să instituie un cadru de redresare și rezoluție pentru aceste entități.
- (13) Utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție prevăzute în prezenta directivă poate afecta drepturile acționarilor și pe cele ale creditorilor. Mai exact, competența autorităților de a transfera acțiunile sau o parte ori totalitatea activelor unei instituții către un cumpărător privat, fără acordul acționarilor, afectează drepturile de proprietate ale acționarilor. În plus, competența de a decide care datoriile unei instituții în curs de a intra în dificultate să fie transferate, în conformitate cu obiectivul de a asigura continuitatea serviciilor și de a evita efectele negative asupra stabilității financiare, ar putea afecta tratamentul egal al creditorilor. Prin urmare, măsurile de rezoluție ar trebui să fie luate doar atunci când acest lucru este necesar în interes public, iar orice atingeri aduse drepturilor proprietarilor și creditorilor ca urmare a măsurilor de rezoluție ar trebui să fie compatibile cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta). În special, ar trebui ca, în acele situații în care creditorii din aceeași categorie sunt tratați diferiți în contextul unei măsuri de rezoluție, aceste distincții să fie justificate din perspectiva interesului public și să fie proporționale cu riscurile abordate și, de asemenea, ele nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate.
- (14) Autoritățile ar trebui să ia în considerare tipul de activitate a instituției, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activității economice, dacă este sau nu membru al unui mecanism de protecție instituțională sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă, măsura în care exercită servicii sau activități de investiții și dacă intrarea sa în dificultate și lichidarea ulterioară prin procedurile de insolvență obișnuite ar putea avea un efect negativ semnificativ asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare sau asupra economiei în ansamblu în contextul planurilor de redresare și de rezoluție și atunci când utilizează diversele competențe și instrumente pe care le au la dispoziție, asigurându-se că procedura este aplicată în mod corespunzător și proporțional și că există o sarcină administrativă minimă legată de obligațiile aferente pregătirii planurilor de redresare și de rezoluție. Întrucât conținutul și informațiile menționate în prezenta directivă și în anexa la aceasta stabilesc un standard minim pentru instituții cu relevanță sistemică evidentă, autoritățile pot aplica cerințe diferite sau semnificativ mai reduse în materie de planificare a redresării sau a rezoluției și de informare, în funcție de instituție și cu o frecvență a actualizărilor mai rară de un an. Pentru o instituție mică cu un grad redus de interconectare și de complexitate, un plan de redresare ar putea fi redus la unele informații de bază privind structura sa, condițiile pentru declanșarea procedurii de redresare, precum și acțiunile și opțiunile de redresare. În cazul în care s-ar putea permite unei instituții să intre în insolvență, atunci și planul de rezoluție ar

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁽³⁾ Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Parlamentului European și Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 7.2.2012, p. 1).

putea fi redus. De asemenea, regimul ar trebui aplicat în așa fel încât să nu periclitaze stabilitatea piețelor financiare. În special, în situațiile caracterizate de probleme mai generale sau chiar de îndoieli cu privire la reziliența multora dintre instituții, este esențial ca autoritățile să examineze riscul de contagiare provocat de măsurile luate în legătură cu oricare dintre instituții.

- (15) Pentru a garanta rapiditatea de acțiune necesară, independența în raport cu actorii economici și pentru a evita conflictele de interese, statele membre ar trebui să desemneze autorități administrative publice sau autorități investite cu competențe administrative publice care să îndeplinească funcțiile și sarcinile de rezoluție, în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să se asigure că acestor autorități de rezoluție le sunt alocate resursele corespunzătoare. Desemnarea de autorități publice nu ar trebui să excludă delegarea de funcții, sub responsabilitatea unei autorități de rezoluție. Nu este necesar să se prevadă însă tipul de autoritate sau autorități pe care statele membre ar trebui să le desemneze drept autoritate de rezoluție. Deși armonizarea acestui aspect ar veni în sprijinul coordonării, ea ar reprezenta un amestec important în sistemele constituționale și administrative ale statelor membre. Este însă posibilă atingerea unui grad suficient de coordonare, cu ajutorul unei cerințe mai puțin intruzive, în virtutea căreia toate autoritățile implicate în rezoluția instituțiilor ar trebui să fie reprezentate în colegii de rezoluție, care ar asigura coordonarea la nivel transnațional sau la nivelul Uniunii. Statele membre ar trebui, prin urmare, să aibă libertatea de a alege autoritățile responsabile pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor prevăzute în prezenta directivă. În cazul în care un stat membru desemnează autoritatea responsabilă cu supravegherea prudențială a instituțiilor (autoritate competentă) drept autoritate de rezoluție, ar trebui instituite mecanisme structurale adecvate pentru a separa funcția de supraveghere de cea de rezoluție. Această separare nu ar trebui să împiedice funcția de rezoluție să aibă acces la orice informație aflată la dispoziția funcției de supraveghere.
- (16) Având în vedere consecințele pe care le-ar putea avea intrarea în dificultate a unei instituții asupra sistemului financiar și asupra economiei unui stat membru, precum și eventuala necesitate de a utiliza fonduri publice pentru soluționarea unei crize, ministerele de finanțe sau alte ministere relevante din statele membre ar trebui să fie strâns implicate, încă din faza de început, în procesul de gestionare a crizelor și de rezoluție.
- (17) Rezoluția eficientă a instituțiilor sau a entităților dintr-un grup active la nivelul Uniunii necesită cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție în cadrul colegiilor de supraveghere și de rezoluție în toate etapele acoperite de prezenta directivă, de la pregătirea planurilor de redresare și de rezoluție, până la rezoluția propriu-zisă a unei instituții. În caz de dezacord între autoritățile naționale cu privire la deciziile care urmează să fie adoptate referitor la instituții în conformitate cu prezenta directivă, autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ ar trebui să joace, în cazurile specificate în prezenta directivă și în ultimă instanță, un rol de mediere. În anumite cazuri, prezenta directivă prevede medierea obligatorie realizată de ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. O astfel de mediere obligatorie nu constituie un obstacol pentru utilizarea, în alte situații, a medierii facultative, în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (18) În cadrul procedurii de rezoluție a instituțiilor sau a grupurilor active la nivelul Uniunii, deciziile luate ar trebui, de asemenea, să vizeze păstrarea stabilității financiare și reducerea la minimum a efectelor economice și sociale în statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea.
- (19) Pentru a putea acționa în mod eficient în cazul instituțiilor în curs de a intra în dificultate, autoritățile ar trebui să aibă competența de a impune măsuri de pregătire și prevenire.
- (20) Având în vedere extinderea responsabilităților și a sarcinilor ABE prevăzută de prezenta directivă, Parlamentul European, Consiliul și Comisia ar trebui să asigure punerea imediată la dispoziție a unor resurse umane și financiare adecvate. În acest scop, procedura de stabilire, execuție și control al bugetului său, astfel cum sunt menționate la articolele 63 și 64 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ar trebui să țină seama în mod corespunzător de sarcinile respective. Parlamentul European și Consiliul ar trebui să garanteze respectarea celor mai înalte standarde de eficiență.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (21) Este esențial ca instituțiile se elaboreze planuri de redresare și să le actualizeze în mod regulat, stabilind măsurile care trebuie luate pentru restabilirea poziției lor financiare în urma unei deteriorări semnificative. Aceste planuri ar trebui să fie detaliate și să se bazeze pe ipoteze realiste, aplicabile unei serii de scenarii solide și grave. Obligația de a întocmi planuri de redresare ar trebui aplicată însă proporțional, astfel încât să se țină cont de importanța sistemică a instituției sau a grupului și a gradului său de interconectare, inclusiv prin sisteme de garanții reciproce. În acest sens, conținutul solicitat ar trebui să țină cont de natura surselor de finanțare ale instituției, inclusiv finanțarea pe bază de garanții reciproce sau pasive, și de credibilitatea perspectivelor de a primi sprijin din partea grupului. Instituțiile ar trebui să aibă obligația de a-și prezenta planurile autorităților competente în vederea unei evaluări complete, care să stabilească printre altele dacă aceste planuri sunt suficient de cuprinzătoare și dacă ele ar putea restabili la timp viabilitatea instituției, chiar și în perioade de dificultăți financiare grave.
- (22) Planurile de redresare ar trebui să includă posibile măsuri care ar putea fi luate de către conducerea instituției atunci când sunt întrunite condițiile pentru intervenția timpurie.
- (23) Pentru a determina dacă o acțiune a sectorului privat ar putea împiedica într-un interval de timp rezonabil intrarea în dificultate a unei instituții, autoritatea relevantă ar trebui să ia în considerare eficacitatea măsurilor de intervenție timpurie întreprinse în termenul prestabilit de către autoritatea competentă. În cazul planurilor de redresare la nivel de grup, la elaborarea planurilor ar trebui să se țină seama de posibilul impact al măsurilor de redresare în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.
- (24) În cazul în care o instituție nu prezintă un plan de redresare adecvat, autoritățile competente ar trebui să aibă competența de a solicita instituțiilor luarea măsurilor necesare pentru remedierea deficiențelor majore ale planului. Această cerință ar putea afecta libertatea de a desfășura o activitate comercială, garantată prin articolul 16 din Cartă. Limitarea acestui drept fundamental este însă necesară pentru atingerea obiectivelor de stabilitate financiară. Mai precis, această limitare este necesară pentru consolidarea activității instituțiilor și pentru a evita o creștere excesivă a instituțiilor sau a asumării unor riscuri excesive de către acestea, fără capacitatea de a depăși eșecurile și pierderile și de a-și restabili baza de capital. Limitarea este proporțională deoarece permite măsuri preventive în măsura în care acestea sunt necesare pentru abordarea deficiențelor și, prin urmare, este conformă cu articolul 52 din Cartă.
- (25) Planificarea rezoluției este una dintre condițiile esențiale ale unei rezoluții eficiente. Autoritățile ar trebui să dețină toate informațiile necesare pentru a identifica funcțiile critice și pentru a asigura continuitatea acestora. Conținutul unui plan de rezoluție ar trebui, totuși, să fie proporțional cu importanța sistemică a instituției sau a grupului.
- (26) Având în vedere cunoștințele privilegiate deținute de instituție cu privire la propria funcționare și la orice problemă care poate decurge din aceasta, planurile de rezoluție ar trebui elaborate de autoritățile de rezoluție printre altele pe baza informațiilor furnizate de instituțiile implicate.
- (27) Pentru a respecta principiul proporționalității și pentru a evita impunerea unei sarcini administrative excesive, ar trebui ca, pentru cazurile limitate prevăzute în prezenta directivă, să se permită autorităților competente și, după caz, autorităților de rezoluție, să acorde derogări legate de diversele situații individuale de la cerințele legate de întocmirea planurilor de redresare și de rezoluție. Astfel de cazuri includ instituțiile afiliate unui organism central și scutite în totalitate sau parțial de cerințele prudențiale din dreptul intern în conformitate cu articolul 21 din Directiva 2013/36/UE, precum și instituțiile care aparțin unui mecanism de protecție instituțională în conformitate cu articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În fiecare caz, acordarea unei derogări ar trebui să facă obiectul condițiilor specificate în prezenta directivă.
- (28) Având în vedere structura capitalului instituțiilor afiliate unui organism central, în sensul prezentei directive, aceste instituții nu ar trebui să fie obligate să elaboreze fiecare planuri de redresare sau de rezoluție separate doar din cauză că organismul central la care sunt afiliate se află sub supravegherea directă a Băncii Centrale Europene.

- (29) Autoritățile de rezoluție, în baza evaluării posibilităților de soluționare de către autoritățile de rezoluție relevante, ar trebui să aibă competența de a solicita modificări ale structurii și organizării instituțiilor direct sau indirect prin intermediul autorității competente, în vederea luării de măsuri necesare și proporționale în scopul de a reduce sau a elimina obstacolele importante din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru a se asigura că entităților în cauză li se pot aplica posibilitățile de soluționare. Datorită naturii potențial sistemice a tuturor instituțiilor, este esențial ca, pentru a putea menține stabilitatea financiară, autoritățile să aibă posibilitatea de a aplica oricărei instituții procedura de rezoluție. Pentru a nu încălca dreptul de a desfășura o activitate comercială prevăzut la articolul 16 din Cartă, puterile discreționare ale autorităților ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a simplifica structura și funcționarea instituției, exclusiv cu scopul de a spori posibilitățile de soluționare ale acesteia. În plus, orice măsură instituită în acest scop ar trebui să fie conformă cu dreptul Uniunii. Măsurile nu ar trebui să conțină niciun fel de discriminare directă sau indirectă pe criterii de naționalitate și ar trebui să fie justificate de un motiv imperios, și anume de menținerea stabilității financiare în interesul public. În plus, măsurile nu ar trebui să depășească nivelul minim necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite. Atunci când definesc măsurile care trebuie luate, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare avertismentele și recomandările Comitetului european pentru risc sistemic, înființat în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și Consiliului ⁽¹⁾.
- (30) Măsurile propuse în vederea abordării sau eliminării obstacolelor din calea posibilităților de soluționare ale unei instituții sau a unui grup nu ar trebui să împiedice instituțiile să își exercite dreptul de stabilire conferit lor de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (31) Planurile de redresare și de rezoluție nu ar trebui să se bazeze pe accesul la sprijin financiar public extraordinar și nu ar trebui să expună contribuabilii la riscuri de pierdere.
- (32) Tratatamentul grupurilor în cazul planificării redresării și a rezoluției prevăzute în prezenta directivă ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor supravegheate pe bază consolidată, inclusiv grupurilor ale căror întreprinderi sunt legate printr-o relație în sensul articolului 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. Planurile de redresare și de rezoluție ar trebui să țină seama de structura financiară, tehnică și economică a grupului relevant. Dacă se întocmesc planuri de redresare și de rezoluție individuale pentru instituții care fac parte dintr-un grup, autoritățile relevante ar trebui să încerce să asigure, în măsura în care este posibil, coerența cu planuri de redresare și de rezoluție pentru restul grupului.
- (33) Regula generală ar trebui să fie ca planurile de redresare de rezoluție ale grupului să fie elaborate pentru grup în ansamblul acestuia și identifică măsuri în raport cu o instituție-mamă, precum și în raport cu toate filialele individuale care fac parte din grup. Autoritățile relevante, acționând în cadrul colegiului de rezoluție, ar trebui să facă toate eforturile necesare pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la evaluarea și adoptarea planurilor respective. Totuși, în cazuri specifice, în care a fost elaborat un plan individual de redresare sau de rezoluție, domeniul de aplicare al planului de redresare a grupului evaluat de supraveghetorul consolidant sau al planului de rezoluție a grupului decis de autoritatea de rezoluție a grupului nu ar trebui să acopere acele entități din grup pentru care planurile individuale au fost evaluate sau elaborate de autoritățile relevante.
- (34) În cazul planurilor de rezoluție la nivel de grup, la elaborarea planurilor de rezoluție la nivel de grup ar trebui să se țină seama în mod specific de posibilul impact al măsurilor de rezoluție în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. La elaborarea planului ar trebui implicate autoritățile de rezoluție din statele membre în care grupul deține filiale.
- (35) Planurile de redresare și de rezoluție ar trebui să includă proceduri pentru informarea și consultarea reprezentanților angajaților pe întreg procesul de redresare și de rezoluție, după caz. Dacă este cazul, ar trebui respectate în acest sens acordurile colective sau alte înțelegeri convenite de partenerii sociali, precum și dreptul intern și dreptul Uniunii privind implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor în procesele de restructurare a întreprinderilor.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macro-prudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

- (36) Dat fiind caracterul sensibil al informațiilor cuprinse în aceste planuri, informațiile confidențiale din planurile de redresare și de rezoluție ar trebui să facă obiectul dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute în prezenta directivă.
- (37) Autoritățile competente ar trebui să transmită planurile de redresare și orice modificare adusă la acestea autorităților de rezoluție relevante, iar acestea din urmă ar trebui să transmită planurile de rezoluție și orice modificare adusă la acestea autorităților competente, pentru ca fiecare autoritate de rezoluție relevantă să fie informată pe deplin și în permanență.
- (38) Furnizarea de sprijin financiar din partea uneia dintre entitățile unui grup transnațional către o altă entitate din același grup este în prezent limitată de o serie de dispoziții stabilite de dreptul intern din anumite state membre. Aceste dispoziții sunt destinate protejării creditorilor și a acționarilor fiecărei entități. Ele nu iau însă în considerare interdependența dintre entitățile acelui grup. Este prin urmare oportun să se stabilească condițiile în care sprijinul financiar poate fi acordat între entitățile unui grup transnațional de instituții, cu scopul de a asigura stabilitatea financiară a grupului în ansamblu fără a pune în pericol starea de lichiditate sau de solvabilitate a entității din grup care oferă acest sprijin. Sprijinul financiar între entitățile unui grup ar trebui să fie voluntar și ar trebui să facă obiectul unor mecanisme de siguranță corespunzătoare. Este oportun ca statele membre să nu condiționeze, direct sau indirect, exercitarea dreptului de stabilire de existența unui acord privind furnizarea de sprijin financiar. Dispozițiile privind sprijinul financiar intragrup din prezenta directivă nu afectează obligațiile contractuale sau statutare asumate între instituții și care protejează instituțiile participante prin intermediul garanțiilor încrucișate sau al unor mecanisme echivalente. Dacă o autoritate competentă restricționează sau interzice sprijinul financiar intragrup și dacă planul de redresare a grupului face referire la sprijinul financiar intragrup, o astfel de interdicție sau restricție ar trebui să fie considerată ca fiind o modificare substanțială în scopul revizuirii planului de redresare.
- (39) Pe parcursul fazelor de redresare și intervenție timpurie prevăzute în prezenta directivă, acționarii ar trebui să păstreze responsabilitatea integrală și controlul instituției cu excepția cazului în care un administrator temporar a fost desemnat de autoritatea competentă. Aceștia nu ar mai trebui să păstreze o astfel de responsabilitate odată ce instituția a intrat în procesul de rezoluție.
- (40) În vederea menținerii stabilității financiare, este important ca autoritățile competente să fie în măsură să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții înainte ca aceasta să ajungă într-un stadiu în care singura alternativă rămasă la dispoziția autorităților să fie rezoluția. În acest scop, autorităților competente ar trebui să li se acorde competențe de intervenție timpurie, inclusiv competența de a numi un administrator temporar, care fie să înlocuiască organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții, fie să coopereze temporar cu acestea. Sarcina administratorului temporar ar trebui să constea în a exercita toate competențele de care dispune pentru a promova soluții în vederea redresării situației financiare a instituției. Numirea administratorului temporar nu ar trebui să aducă atingere în mod excesiv drepturilor acționarilor sau celor ale proprietarilor, ori obligațiilor procedurale instituite în temeiul dreptului comercial al Uniunii sau al celui național și ar trebui să respecte obligațiile internaționale ale Uniunii și ale statelor membre referitoare la protecția investițiilor. Competențele de intervenție timpurie ar trebui să le includă pe cele deja prevăzute în temeiul Directivei 2013/36/UE pentru împrumuturi, altele decât cele considerate drept intervenție timpurie, precum și pentru alte situații considerate necesare pentru a restabili soliditatea financiară a unei instituții.
- (41) Cadrul de rezoluție ar trebui să prevadă declanșarea rapidă a procedurii de rezoluție, înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanș și înainte ca toate titlurile de capital să fi fost șterse. Procedura de rezoluție ar trebui demarată în momentul în care o autoritate competentă, în urma consultării unei autorități de rezoluție, stabilește că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și că măsurile alternative specificate în prezenta directivă ar putea preveni o astfel de situație de dificultate într-un interval de timp rezonabil. În mod excepționale, statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, și autoritatea de rezoluție poate să stabilească dacă instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în urma consultării autorității competente. Faptul că o instituție nu îndeplinește condițiile de autorizare nu ar trebui să justifice în sine declanșarea procedurii de rezoluție, mai ales dacă instituția este sau ar putea fi încă viabilă. O instituție ar trebui considerată în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate atunci când nu respectă sau când este susceptibilă să nu respecte, în viitorul apropiat, cerințele pentru continuarea autorizării, atunci când activele instituției sunt inferioare pasivelor sale sau sunt susceptibile să devină, în viitorul apropiat, inferioare pasivelor sale, atunci când instituția este în imposibilitatea de a-și plăti obligațiile la scadență sau este susceptibilă să se afle în această imposibilitate în viitorul apropiat sau atunci când instituția necesită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția circumstanțelor specifice prevăzute în prezenta directivă. Necesitatea unei asistențe privind lichiditatea în situații de urgență din partea unei bănci centrale nu ar trebui să fie, în sine, o condiție care demonstrează în mod suficient faptul că o instituție se află sau se va afla în viitorul apropiat în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență.

În cazul garantării de către stat a acestei facilități, o instituție care accesează o astfel de facilitate ar face obiectul normelor privind ajutoarele de stat. În vederea menținerii stabilității financiare, în special în cazul unui deficit de lichiditate sistemic, garanțiile acordate de stat pentru facilitățile de trezorerie oferite de băncile centrale sau garanțiile acordate de stat pentru instrumentele de datorie nou emise, pentru remedierea unei perturbări grave a economiei unui stat membru, nu ar trebui să conducă la declanșarea procedurii de rezoluție, dacă sunt îndeplinite anumite condiții. În special, garanțiile de stat ar trebui să fie aprobate în conformitate cu cadrul privind ajutoarele de stat și nu ar trebui să facă parte dintr-un pachet mai mare de măsuri de ajutor, iar utilizarea măsurilor de garantare ar trebui să fie strict limitată în timp. Ar trebui interzisă garantarea de către statele membre a creanțelor din titluri de capital. Atunci când furnizează o garanție, pentru noile emisiuni e instrumente de datorie, altele decât titluri de capital, un stat membru ar trebui să se asigure că garanția este remunerată în mod suficient de instituție. Mai mult, acordarea de sprijin financiar public extraordinar nu ar trebui să conducă la declanșarea rezoluției în cazul în care, cu titlu de precauție, un stat membru devine participant la capitalul unei instituții, inclusiv al unei instituții publice, care își respectă cerințele de capital. Un exemplu în acest sens ar putea fi situația în care o instituție este obligată să atragă capital nou ca urmare a rezultatelor unui test de rezistență bazat pe scenarii de criză sau ale unui exercițiu echivalent desfășurat de autoritățile macroprudențiale care include o cerință ce vizează menținerea stabilității financiare în contextul unei crize sistemice, instituția neputând însă atrage capital prin mecanisme private, pe piețele de profil. Simplul fapt că unei instituții i s-a acordat sprijin financiar public extraordinar înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive nu ar trebui să constituie un temei pentru ca instituția să fie considerată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate. În fine, accesul la facilitățile de trezorerie, inclusiv la asistența privind lichiditatea în situații de urgență, oferite de băncile centrale poate constitui ajutor de stat în temeiul normelor privind ajutoarele de stat.

- (42) În cazul rezoluției unui grup cu activitate transfrontalieră, orice măsură de rezoluție ar trebui să ia în considerare impactul potențial al rezoluției în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea.
- (43) Competențele autorităților de rezoluție ar trebui să se aplice și holdingurilor, în cazurile în care atât holdingul, cât și o instituție-filială a acestuia sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate în Uniune sau într-o țară terță. În plus, chiar în cazul în care un anumit holding nu este în curs de a intra în dificultate sau nu este susceptibil de a intra în dificultate, competențele autorităților de rezoluție ar trebui să se aplice holdingului atunci când una sau mai multe instituții filiale îndeplinesc condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, sau o instituție dintr-o țară terță îndeplinește condițiile pentru rezoluție în acea țară terță, iar aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție în raport cu holdingul este necesară pentru rezoluția uneia sau mai multora dintre filialele acestuia, ori pentru rezoluția întregului grup.
- (44) În cazul în care o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să aibă la dispoziție un set minim armonizat de instrumente și de competențe în materie de rezoluție. Exercițarea acestora ar trebui să fie supusă unor condiții și obiective comune, precum și unor principii generale. Odată ce autoritatea de rezoluție a luat decizia de a declanșa procedura de rezoluție împotriva unei instituții, procedurile obișnuite de insolvență ar trebui să fie excluse, cu excepția situației în care este necesar să fie combinate cu utilizarea instrumentelor de rezoluție și la inițiativa autorității de rezoluție. Statele membre ar trebui să fie în măsură să confere autorităților de rezoluție competențe și instrumente suplimentare, pe lângă cele care le-au fost conferite în temeiul prezentei directive. Utilizarea acestor instrumente și competențe suplimentare ar trebui să respecte însă principiile și obiectivele rezoluției, stabilite prin prezenta directivă. Mai exact, utilizarea unor astfel de instrumente sau competențe nu ar trebui să afecteze rezoluția eficientă a grupurilor transnaționale.
- (45) Pentru a evita hazardul moral, orice instituție în curs de a intra în dificultate ar trebui să fie în măsură să iasă de pe piață, indiferent de mărimea și de gradul său de interconectare, fără a provoca perturbări sistemice. În principiu, o instituție în curs de a intra în dificultate ar trebui să fie lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Cu toate acestea, lichidarea prin procedura obișnuită de insolvență ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă derularea funcțiilor critice și să afecteze protecția deponenților. În astfel de cazuri, este foarte probabilă existența unui interes public pentru a declanșa procedura de rezoluție împotriva unei instituții și pentru a aplica instrumentele de rezoluție în locul recurgerii la procedura obișnuită de insolvență. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative asupra stabilității financiare, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței instituțiilor în curs de a intra în dificultate de sprijinul financiar public extraordinar și protejarea deponenților care beneficiază de acoperire, a investitorilor, precum și a fondurilor și activelor clienților.
- (46) Înainte de aplicarea instrumentelor de rezoluție, ar trebui întotdeauna avută în vedere lichidarea instituției în curs de a intra în dificultate prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență. Atunci când se recurge la instrumente de rezoluție, activitatea unei instituții în curs de a intra în dificultate ar trebui să fie menținută, în măsura posibilului, prin utilizarea de fonduri private. Acest lucru poate fi realizat fie prin vânzarea sau fuzionarea cu un cumpărător din sectorul privat, fie prin reducerea pasivelor instituției, fie prin conversia datoriei sale în titluri de capital, în vederea efectuării unei recapitalizări.

- (47) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii, inclusiv cel al participării în mod corespunzător la pierderi a acționarilor și a creditorilor, cel al înlocuirii conducerii, în principiu, cel al reducerii la minimum a costurilor legate de rezoluția instituției și cel al tratamentului echitabil al creditorilor aparținând aceleiași categorii. În special, trebuie ca, în acele situații în care creditorii din aceeași categorie sunt tratați diferiți în contextul unei măsuri de rezoluție, aceste distincții ar trebui să fie justificate din perspectiva interesului public și, de asemenea, ele nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate. Atunci când utilizarea instrumentelor de rezoluție implică acordarea de ajutor de stat, intervențiile ar trebui evaluate în conformitate cu dispozițiile relevante privind ajutoarele de stat. Ajutorul de stat poate intra în joc, printre altele, atunci când fondurile de rezoluție sau fondurile de garantare a depozitelor intervin în rezoluția unei instituții în curs de a intra în dificultate.
- (48) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să informeze și să consulte reprezentanții angajaților, dacă este cazul. După caz, contractele colective sau alte proceduri prevăzute de către partenerii sociali ar trebui să fie respectate pe deplin în acest sens.
- (49) Limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să fie conforme principiilor enunțate la articolul 52 din Cartă. Prin urmare, instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice doar acelor instituții de credit care sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate, și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, în interesul general. Mai exact, instrumentele de rezoluție ar trebui aplicate atunci când instituția nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență, deoarece acest lucru ar putea destabiliza sistemul financiar, iar aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și atunci când nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsim a unei soluții alternative provenind din sectorul privat care să fie suficientă pentru redresarea deplină a instituției, nici chiar majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte. În plus, atunci când se aplică instrumente de rezoluție și se exercită competențe în materie de rezoluție, ar trebui să se țină seama de principiul proporționalității și de particularitățile formei juridice a unei instituții.
- (50) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproportionale. Acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În cazul unui transfer parțial al activelor unei instituții aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau o bancă-punte, partea reziduală a instituției aflate în rezoluție ar trebui lichidată în baza procedurilor obișnuite de insolvență. În scopul protejării, în cadrul procedurii de lichidare a instituției, a acționarilor și a creditorilor rămași, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a primi drept plată sau compensare a creanțelor în cadrul acestei proceduri, cel puțin suma pe care, conform estimărilor, ar fi recuperat-o în cazul în care întreaga instituție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.
- (51) Cu scopul de a proteja dreptul acționarilor și al creditorilor, ar trebui stabilite obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și a pasivelor instituției aflate în rezoluție și, acolo unde se prevede în cadrul prezentei directive, evaluarea tratamentului pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Începerea evaluării ar trebui să fie posibilă deja din faza de intervenție timpurie. Înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, ar trebui efectuată o evaluare corectă și realistă a activelor și pasivelor instituției. Această evaluare ar trebui să fie supusă unei căi de atac numai împreună cu decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. În plus, în cazurile în care se prevede acest lucru în cadrul prezentei directive, ar trebui să se efectueze, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, o comparație *ex post* între tratamentul acordat efectiv acționarilor și creditorilor și tratamentul de care aceștia ar fi beneficiat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În cazul în care se constată că acționarii și creditorii au primit ca plată sau compensare a creanțelor echivalentul unei sume inferioară celei pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ei ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței, în cazurile în care prezenta directivă prevede acest lucru. Spre deosebire de evaluarea efectuată înaintea de luarea măsurilor de rezoluție, ar trebui să existe posibilitatea de a contesta rezultatele comparației, separat de decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a decide procedura de urmat pentru achitarea către acționari și creditori a diferenței de tratament constatate. Această eventuală diferență ar trebui plătită din fondurile mecanismelor financiare instituite în conformitate cu prezenta directivă.
- (52) Este importantă contabilizarea pierderilor în cazul intrării în dificultate a instituției. Evaluarea activelor și a pasivelor instituțiilor în curs de a intra în dificultate ar trebui să se bazeze pe estimări corecte, prudente și realiste, la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Valoarea pasivelor nu ar trebui însă să fie afectată în cadrul evaluării de situația financiară a instituției. Din rațiuni de urgență, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată

efectua o evaluare rapidă a activelor sau a pasivelor unei instituții în curs de a intra în dificultate. Această evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente. Standardele tehnice obligatorii ale ABE referitoare la metoda de evaluare ar trebui să stabilească un cadru de principii aplicabile cu ocazia desfășurării acestor evaluări și ar trebui să permită aplicarea unor diferite metodologii specifice de către autoritățile de rezoluție și evaluatorii independenți, după caz.

- (53) Pentru a menține încrederea pieței și a reduce la minimum contagiunea, este necesară o acțiune rapidă și coordonată. În momentul în care se stabilește că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și nu există nicio perspectivă rezonabilă ca vreo măsură alternativă, a sectorului privat sau de supraveghere, să prevină intrarea în dificultate a instituției într-un interval de timp rezonabil, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia fără întârziere măsuri adecvate și coordonate de rezoluție în interesul public. Ținând cont de circumstanțele intrării în dificultate a unei instituții și, în special, de posibilul caracter urgent al situației, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție, fără impunerea obligației ca acestea să facă mai întâi uz de competențele de intervenție timpurie.
- (54) Atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare și să urmeze măsurile prevăzute în planurile de rezoluție, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție.
- (55) Cu excepția situațiilor prevăzute în mod expres în prezenta directivă, instrumentele de rezoluție ar trebui să fie aplicate înainte ca instituțiile să beneficieze de vreo infuzie de capital din partea sectorului public sau de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar echivalent. Acest fapt nu trebuie să împiedice însă utilizarea fondurilor provenind din schemele de garantare a depozitelor sau a fondurilor de rezoluție pentru a absorbi pierderi care ar fi fost altfel suferite de deponenții care beneficiază de acoperire sau de creditorii excluși în temeiul competențelor discreționare. În acest sens, utilizarea sprijinului financiar public extraordinar, a fondurilor de rezoluție sau a schemelor de garantare a depozitelor, pentru sprijinirea procesului de rezoluție a instituțiilor în curs de a intra în dificultate ar trebui să respecte dispozițiile relevante privind ajutoarele de stat.
- (56) Problemele de pe piețele financiare din Uniune care sunt determinate de evenimente sistemice ar putea avea efecte negative asupra economiei și cetățenilor Uniunii. Prin urmare, instrumentele de rezoluție ar trebui să fie concepute astfel încât să poată face față unei game largi de scenarii în mare parte imprezvizibile, ținând seama de faptul că ar putea exista o diferență între situația unei singure instituții aflate în criză și o criză bancară sistemică mai amplă.
- (57) Atunci când Comisia inițiază, în temeiul articolului 107 din TFUE, procedura de evaluare a ajutoarelor de stat în cazul instrumentelor publice de stabilizare menționate în prezenta directivă, ea ar trebui să evalueze în mod distinct dacă instrumentele publice de stabilizare notificate nu încalcă vreuna dintre dispozițiile din dreptul Uniunii legate intrinsec, inclusiv cele referitoare la cerința minimă de 8 % privind absorbția pierderilor prevăzută în prezenta directivă, precum și dacă există situația extraordinară a unei crize sistemice care justifică recurgerea la aceste instrumente în temeiul prezentei directive, garantând în același timp condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne. În conformitate cu articolele 107 și 108 din TFUE, această evaluare ar trebui efectuată înainte de a permite utilizarea oricărui instrument public de stabilizare.
- (58) Aplicarea instrumentelor publice de stabilizare ar trebui să fie neutră din punct de vedere fiscal pe termen mediu.
- (59) Instrumentele de rezoluție ar trebui să includă vânzarea activității sau a acțiunilor instituției aflate în rezoluție, crearea unei instituții-punte, separarea activelor performante ale instituției în curs de a intra în dificultate de activele slab performante sau toxice și recapitalizarea internă a acționarilor și creditorilor instituției în curs de a intra în dificultate.
- (60) În cazul în care pentru a transfera serviciile de importanță sistemică sau activitățile viabile ale unei instituții către o entitate solidă (cum ar fi un cumpărător din sectorul privat sau o instituție-punte) au fost utilizate instrumentele de rezoluție, partea reziduală a instituției ar trebui lichidată într-un termen adecvat, ținându-se cont de necesitatea instituției în curs de a intra în dificultate de a furniza eventuale servicii sau sprijin, astfel încât să permită cumpărătorului sau instituției-punte să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate prin transferul respectiv.

- (61) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită autorităților să efectueze vânzarea instituției sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor. Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritățile ar trebui să ia măsurile necesare pentru scoaterea pe piață a instituției sau a unei părți a activității acesteia în cadrul unui proces deschis, transparent și nediscriminatoriu, încercând în același timp să obțină prețul maxim de vânzare. În cazul în care, din motive de urgență, un astfel de proces este imposibil, autoritățile ar trebui să ia măsuri pentru a remedia efectele negative asupra concurenței și a pieței interne.
- (62) Orice venituri nete din transferul activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar trebui să revină instituției rămase în procedură de lichidare. Orice venituri nete din transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar trebui să revină deținătorilor respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate. Încasările ar trebui să fie calculate prin deducerea costurilor ocazionate de intrarea în dificultate a instituției și de procesul de rezoluție.
- (63) Pentru a efectua vânzarea activității în timp util și pentru a proteja stabilitatea financiară, evaluarea cumpărătorului unei dețineri calificate trebuie efectuată în mod prompt, în așa fel încât să nu se întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității în conformitate cu prezenta directivă, prin derogare de la termenele și procedurile prevăzute în Directiva 2013/36/UE și Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.
- (64) Informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei instituții în curs de a intra în dificultate și la negocierile cu potențialii cumpărători anterioare aplicării instrumentului de vânzare a activității sunt susceptibile de a avea o importanță sistemică. În scopul asigurării stabilității financiare este important ca publicarea acestor informații impusă de Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ să poată fi amânată pentru perioada de timp necesară planificării și structurării procesului de rezoluție a instituției, în conformitate cu întârzierile permise în cadrul regimului abuzului de piață.
- (65) Ca instituție aflată integral sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice sau controlată de autoritatea de rezoluție, rolul principal al instituției-punte ar fi asigurarea continuității în furnizarea de servicii financiare esențiale către clienții instituției în curs de a intra în dificultate și a continuității în desfășurarea activităților financiare esențiale. Instituția-punte ar trebui să funcționeze ca entitate viabilă și să fie introdusă înapoi pe piață în momentul în care există circumstanțele corespunzătoare și în termenul prevăzut în prezenta directivă ori să fie lichidată în cazul în care ea nu este viabilă.
- (66) Instrumentul de separare a activelor ar trebui să permită autorităților transferarea către un vehicul separat a activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție. Acest instrument ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente, pentru a preveni apariția unui avantaj concurențial nejustificat pentru instituția în curs de a intra în dificultate.
- (67) Un regim de rezoluție eficient ar trebui să reducă la minimum acele costuri ale rezoluției unei instituții în curs de a intra în dificultate care sunt suportate de contribuabili. Acesta ar trebui să garanteze o rezoluție a instituțiilor de importanță sistemică care să nu pună în pericol stabilitatea financiară. Instrumentul de recapitalizare internă atinge aceste obiective prin garantarea faptului că acționarii și creditorii instituției în curs de a intra în dificultate participă la pierderi și suportă aceste costuri ocazionate de intrarea în dificultate a instituției în mod corespunzător. Instrumentul de recapitalizare internă îi va încuraja mai mult pe acționarii și creditorii instituțiilor să monitorizeze soliditatea unei instituții în condiții normale și corespunde recomandării Consiliului pentru stabilitate financiară referitoare la includerea de competențe statutare privind reducerea valorii contabile a datorilor și de conversie într-un cadru pentru rezoluție, ca o opțiune suplimentară în coroborare cu alte instrumente de rezoluție.
- (68) Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție au flexibilitatea necesară, în diferite circumstanțe, de a aloca pierderile către creditori, este adecvat ca respectivele autorități să fie în măsură să aplice instrumentul de recapitalizare internă atât atunci când obiectivul este acela de a aplica instituției în curs de a intra în dificultate procedura de rezoluție în condițiile menținerii activității acesteia, dacă există perspective reale de restabilire a viabilității instituției, cât și atunci când serviciile de importanță sistemică sunt transferate unei instituții-punte, iar partea reziduală a instituției își încetează activitatea și este lichidată.

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (a se vedea pagina 349 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

- (69) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă este aplicat cu scopul de a reface fondurile proprii ale instituției în curs de a intra în dificultate, pentru a permite menținerea activității acesteia, rezoluția prin recapitalizare internă ar trebui să fie însoțită de înlocuirea cadrelor de conducere, cu excepția situațiilor în care păstrarea acestora este adecvată și necesară pentru îndeplinirea obiectivelor rezoluției, și de restructurarea ulterioară a instituției și a activităților acesteia, într-un mod care să țină cont de motivele care au condus la intrarea ei în dificultate. Această restructurare ar trebui să fie realizată prin punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității. După caz, aceste planuri trebuie să fie compatibile cu planul de restructurare pe care instituția trebuie să îl prezinte Comisiei conform cadrului privind ajutoarele de stat. Mai exact, pe lângă măsurile care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției, planul ar trebui să includă măsuri de limitare a ajutorului astfel încât să se reducă la minimum partajarea sarcinii suportate, precum și măsuri de limitare a denaturării concurenței.
- (70) Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în cazul datorilor nu este oportună, dacă acestea sunt garantate prin garanții mobiliare, garanții reale sau prin alte mijloace. Cu toate acestea, pentru a se asigura că instrumentul de recapitalizare internă este eficace și își atinge obiectivele, este de dorit ca aceasta să poată fi aplicat unui număr cât mai mare de obligații negarantate ale unei instituții în curs de a intra în dificultate. Cu toate acestea, este adecvată excluderea anumitor tipuri de obligații negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a proteja deținătorii de depozite acoperite, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice depozitelor protejate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹). Pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice anumitor datorii față de angajații instituției în curs de a intra în dificultate sau creanțelor comerciale care se referă la mărfuri și servicii esențiale pentru funcționarea de zi cu zi a instituției. Pentru a onora drepturile la pensie și sumele aferente pensiilor datorate societăților de administrare a fondurilor de pensii și administratorilor fondurilor de pensii, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice datorii instituției în curs de a intra în dificultate față de un sistem de pensii. Cu toate acestea, instrumentul de recapitalizare internă s-ar aplica datoriiilor pentru prestațiile de pensie care pot fi atribuite unei remunerații variabile nedecurgând din contractele colective de muncă, precum și componente variabile a remunerației entităților care își asumă riscuri substanțiale. Pentru a reduce riscul de contagiune sistemică, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice pasivelor care rezultă din participarea la sisteme de plată și care au o scadență reziduală sub șapte zile și nici datoriiilor față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială sub șapte zile.
- (71) Din moment ce protecția deponenților care beneficiază de acoperire constituie unul dintre cele mai importante obiective ale rezoluției, depozitele acoperite nu ar trebui să facă obiectul exercitării instrumentului de recapitalizare internă. Schema de garantare a depozitelor ar trebui să contribuie însă la finanțarea procesului de rezoluție absorbind pierderi pe măsura pierderilor nete pe care ar fi trebuit să le înregistreze după compensarea deponenților în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Exercițarea competențelor de recapitalizare internă ar garanta faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite până cel puțin la nivelul de acoperire, acesta fiind principalul motiv pentru care au fost instituite schemele de garantare a depozitelor. Lipsa prevederii implicării acestor scheme în astfel de cazuri ar constitui un avantaj necuvenit față de restul creditorilor care ar fi condiționați de exercitarea competențelor autorității de rezoluție.
- (72) Autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să excludă pasive, integral sau parțial, într-o serie de circumstanțe, inclusiv în cazurile în care recapitalizarea internă a pasivelor respective nu este posibilă într-un termen rezonabil, excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale sau în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru pasivele în cauză ar conduce la o deteriorare a valorii, astfel încât pierderile suferite de alți creditorii ar fi superioare cazului în care pasivele respective nu ar fi excluse de la recapitalizare. Autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să excludă pasive, integral sau parțial, atunci când acest lucru este necesar pentru a evita răspândirea contaminării sau a instabilității financiare care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru. Atunci când efectuează aceste evaluări, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare consecințele unei potențiale recapitalizări interne a pasivelor care rezultă din depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii peste nivelul de acoperire prevăzută în Directiva 2014/49/UE.
- (73) În cazul în care se aplică excluderile menționate, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei altor pasive eligibile poate fi majorat pentru a ține seama de astfel de excluderi, sub rezerva respectării principiului „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență”. În cazul în care pierderile nu pot fi transferate altor creditorii, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție, sub rezerva unei serii de condiții stricte, inclusiv cerința ca pierderile în valoare totală de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii, să fi fost deja absorbite și ca finanțarea furnizată din fondul de rezoluție să fie limitată la oricare valoare este mai mică dintre 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii sau mijloacele disponibile fondului de rezoluție, și suma care poate fi percepută prin contribuții *ex post* în termen de trei ani.

(¹) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (a se vedea pagina 149 din prezentul Jurnal Oficial).

- (74) În circumstanțe extraordinare, atunci când pasivele au fost excluse și fondul de rezoluție a fost utilizat pentru a contribui la recapitalizarea internă în locul pasivelor respective în măsura plafonului permis, autoritatea de rezoluție ar trebui să poată solicita finanțare din surse de finanțare alternative.
- (75) Cuantumul minim al contribuției la absorbția pierderilor și recapitalizării interne, de 8 % din totalul pasivelor inclusiv fondurile proprii sau, după caz, de 20 % din activele ponderate în funcție de risc ar trebui să se calculeze pe baza evaluării efectuate în scopul rezoluției în conformitate cu prezenta directivă. Pierderile istorice care au fost deja absorbite de acționari printr-o reducere a fondurilor proprii anterioară respectivei evaluări nu ar trebui incluse în procentele respective.
- (76) Niciun element din cadrul prezentei directive nu ar trebui să solicite statelor membre să finanțeze mecanisme de finanțare a rezoluției prin mijloace de la bugetul general al acestora.
- (77) Cu excepția situațiilor pentru care dispozițiile prezentei directive specifică altfel, autoritățile de rezoluție ar trebui să aplice instrumentul de recapitalizare internă astfel încât să respecte tratamentul egal al creditorilor și rangul statutar al creanțelor, conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Pierderile ar trebui să fie absorbite în primul rând de instrumentele de capital reglementare și ar trebui să fie alocate acționarilor fie prin anularea sau transferul acțiunilor, fie prin diluarea semnificativă a acestora. În cazul în care aceste instrumente nu sunt suficiente, datoriile subordonate ar trebui convertite sau reduse. Atunci când clasele subordonate au fost convertite sau reduse integral, datoriile principale ar trebui convertite sau reduse.
- (78) În cazul în care există scutiri aplicabile pasivelor, de exemplu pentru sisteme de plată și de decontare, pentru angajați sau creditori comerciali, sau o ordine preferențială, de exemplu pentru depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, acestea ar trebui să se aplice în țările terțe, precum și în Uniune. Pentru a asigura capacitatea de a reduce valoarea contabilă a pasivelor sau de a le converti, dacă este cazul, în țări terțe, recunoașterea acestei posibilități ar trebui să fie inclusă în prevederile contractuale cărora li se aplică dreptul țării terțe, în special în ceea ce privește datoriile de rang inferior în cadrul ierarhiei creditorilor. Astfel de clauze contractuale nu ar trebui cerute pentru pasivele scutite de procedura de recapitalizare internă pentru depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii sau în cazul în care legislația țării terțe sau un acord obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă permite autorității de rezoluție a statului membru să își exercite competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.
- (79) Pentru a evita structurarea de către instituții a propriilor pasive într-un mod care să împiedice funcționarea eficientă a instrumentului de recapitalizare internă, este oportun să se stabilească ca instituțiile să îndeplinească, în orice moment, o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile, exprimată ca procent din pasivele totale și fondurile proprii ale instituției. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita, de la caz la caz, ca acest procent să fie format, integral sau parțial, din fonduri proprii sau dintr-o anumită categorie de pasive.
- (80) Prezenta directivă abordează „de sus în jos” modul de stabilire a cerinței minime de fonduri proprii și de pasive eligibile în cadrul unui grup. Abordarea respectivă recunoaște, în continuare, faptul că acțiunea de rezoluție se aplică la nivelul fiecărei persoane juridice în parte și că este neapărat necesar ca la nivelul entității din cadrul grupului în care se produc pierderile să fie localizată capacitatea de absorbție a pierderilor sau acestei persoane juridice să îi fie creat accesul la acea capacitate. În acest scop, autoritățile de rezoluție ar trebui să garanteze distribuția în întregul grup a capacității de absorbție a pierderilor dintr-un grup, în conformitate cu nivelul de risc al persoanelor juridice care îl constituie. Cerința minimă necesară pentru fiecare filială în parte ar trebui evaluată separat. Mai mult, autoritățile de rezoluție ar trebui să se asigure că întregul capital și pasivele contabilizate în contul cerinței minime consolidate sunt localizate la nivelul entităților susceptibile să înregistreze pierderi sau sunt în alt mod puse la dispoziție pentru a absorbi pierderi. Prezenta directivă ar trebui să permită o procedură de rezoluție cu mai multe puncte de intrare sau cu un singur punct de intrare. Cerințele minime pentru fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui să reflecte strategia de rezoluție adecvată pentru un grup în conformitate cu planul de rezoluție. În special, cerințele minime pentru fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui impuse la nivelul adecvat în cadrul grupului, astfel încât să reflecte o abordare cu mai multe puncte de intrare sau o abordare cu un singur punct de intrare, cuprinsă în planul de rezoluție, ținând seama de faptul că ar putea exista situații în care o abordare diferită de cea menționată în planul respectiv este utilizată, deoarece aceasta ar permite, de exemplu, atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficient. În acest context, indiferent dacă un grup a ales abordarea cu un singur punct de intrare sau abordarea cu mai multe puncte de intrare, toate instituțiile și persoanele juridice din grup ar trebui să fie obligate de autoritățile de rezoluție să dispună în permanență de cerințe minime solide pentru fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel încât să evite riscul de contagiare sau de panică bancară.

- (81) Statele membre ar trebui să se asigure că fondurile proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2 absorb integral pierderile în momentul în care instituția emitentă atinge punctul de neviabilitate. În consecință, ar trebui să se solicite autorităților de rezoluție reducerea valorii contabile a respectivelor instrumente în întregime sau conversia lor în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în momentul în care instituția atinge punctul de neviabilitate și înainte de luarea alte măsuri de rezoluție. În acest scop, punctul de neviabilitate al instituției ar trebui înțeles drept momentul în care autoritatea relevantă stabilește că instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau momentul în care autoritatea decide că instituția ar înceta să mai fie viabilă, dacă instrumentele de capital respective nu ar fi reduse sau convertite. Faptul că instrumentele vor fi reduse sau convertite de către autorități, în circumstanțele prevăzute de prezenta directivă, ar trebui să fie menționat în condițiile care reglementează instrumentul și în orice prospect sau document de ofertă publicat sau furnizat în legătură cu instrumentele respective.
- (82) Pentru a permite obținerea de rezultate efective în urma procedurii de rezoluție ar trebui să existe posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă înainte de 1 ianuarie 2016.
- (83) Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată aplica doar parțial instrumentul de recapitalizare internă, în cazul în care o evaluare a posibilului impact asupra stabilității sistemului financiar din statele membre vizate și din restul Uniunii Europene demonstrează că aplicarea sa în totalitate ar fi contrară intereselor publice generale ale statelor membre sau ale Uniunii în ansamblul său.
- (84) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de toate competențele juridice necesare, care pot fi exercitate, în diferite combinații, în aplicarea instrumentelor de rezoluție. Acestea ar trebui să includă competența de a transfera acțiuni sau active, drepturi sau pasive ale unei instituții în curs de a intra în dificultate către o altă entitate, cum ar fi o altă instituție sau o instituție-punte, competența de a reduce valoarea contabilă a acțiunilor sau de a le anula, ori de a reduce valoarea contabilă a pasivelor unei instituții în curs de a intra în dificultate sau a le converti, competența de a înlocui cadrele de conducere și competența de a impune un moratoriu temporar privind plata creanțelor. Sunt necesare competențe suplimentare, inclusiv cea de a solicita altor părți ale grupului asigurarea continuității serviciilor esențiale.
- (85) Nu este necesar să se impună autorităților de rezoluție mijloacele exacte de intervenție în cazul instituțiilor în curs de a intra în dificultate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între preluarea controlului printr-o intervenție directă asupra instituției sau prin ordin executiv. Ele ar trebui să decidă în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. Impunerea unui sistem unic pentru asigurarea unei cooperări eficiente între statele membre nu pare a fi necesară la acest moment.
- (86) Cadru de rezoluție ar trebui să cuprindă cerințe procedurale prin care să se garanteze faptul că măsurile de rezoluție sunt notificate și făcute publice în mod corect, sub rezerva excepțiilor limitate prevăzute în prezenta directivă. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul unui regim de confidențialitate eficient. Ar trebui să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, informația conform căreia autoritatea de rezoluție examinează o anumită instituție ar putea fi de ajuns să producă efecte negative asupra instituției respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de redresare și de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.
- (87) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de competențe auxiliare privind asigurarea eficacității transferului de acțiuni, instrumente de datorie și active, drepturi și pasive. Sub rezerva mecanismelor de siguranță prevăzute în prezenta directivă, aceste competențe ar trebui să includă competența de a ridica drepturile deținute de terți asupra instrumentelor sau activelor transferate, competența de a asigura respectarea contractelor și continuitatea acordurilor în beneficiul destinatarului activelor și acțiunilor transferate. Cu toate acestea, drepturile angajaților de a rezilia contractul de muncă nu ar trebui să fie afectate. De asemenea, nu ar trebui să fie afectat nici dreptul unei părți de a rezilia un contract cu o instituție aflată în rezoluție sau, cu o entitate din grup, pentru alte motive decât rezoluția instituției în curs de a intra în dificultate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența auxiliară de a solicita instituției reziduale care se află în curs de lichidare în temeiul procedurii obișnuite de insolvență

prestarea acelor servicii care sunt necesare pentru a permite instituției către care au fost transferate active sau acțiuni în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte să își desfășoare activitatea.

- (88) În conformitate cu articolul 47 din Cartă, părțile în cauză au dreptul la un proces echitabil și la o cale de atac eficientă împotriva măsurilor care le afectează. În consecință, deciziile luate de autoritățile de rezoluție ar trebui să facă obiectul dreptului la o cale de atac.
- (89) Măsurile de gestionare a crizelor luate de autoritățile naționale de rezoluție pot necesita evaluări economice complexe și o marjă largă de apreciere. Autoritățile naționale de rezoluție sunt special înzestrate cu capacitatea de expertiză necesară pentru a realiza aceste evaluări și pentru a stabili utilizarea adecvată a marjei de apreciere. Prin urmare, este important să se asigure că evaluările economice complexe efectuate de autoritățile naționale de rezoluție în acest context sunt utilizate ca bază de către instanțele naționale cu ocazia examinării măsurilor de gestionare a crizelor în cauză. Cu toate acestea, natura complexă a acestor evaluări nu ar trebui să împiedice instanțele naționale să analizeze dacă elementele de probă invocate de către autoritatea de rezoluție sunt exacte din punct de vedere material, fiabile și coerente, dacă elementele de probă conțin toate informațiile relevante care ar trebui să fie luate în considerare pentru a evalua o situație complexă și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse pe baza lor.
- (90) Ținând cont de faptul că prezenta directivă are drept obiectiv tratarea unor situații de extremă urgență și că suspendarea oricărei decizii a autorităților de rezoluție ar putea afecta continuitatea funcțiilor critice, este necesar să se prevadă faptul că introducerea unei căi de atac nu ar trebui să aibă drept rezultat suspendarea automată a efectelor deciziei contestate, iar decizia autorității de rezoluție ar trebui să aibă imediat titlu executoriu, cu prezumția că suspendarea ar fi contrară interesului public.
- (91) În plus, acolo unde este necesar, pentru a proteja părțile terțe care au achiziționat cu bună-credință active, drepturi și obligații ale instituției aflate în rezoluție, în temeiul exercitării de către autorități a competențelor de rezoluție și pentru a asigura stabilitatea piețelor financiare, nicio cale de atac nu ar trebui să afecteze actele administrative sau tranzacțiile încheiate ulterior pe baza unei decizii anulate. În astfel de cazuri, reparațiile în cazul unei decizii abuzive ar trebui să se limiteze prin urmare la acordarea de despăgubiri pentru daunele suferite de persoanele afectate.
- (92) Având în vedere că este posibil să se impună luarea urgentă a unor măsuri de gestionare a crizelor din cauza riscurilor majore la adresa stabilității financiare a statului membru respectiv și a Uniunii, orice procedură în temeiul dreptului intern referitoare la cererea de aprobare judiciară *ex ante* a unei astfel de măsuri, precum și examinarea de către instanță a cererii respective ar trebui să fie realizate rapid. Dată fiind cerința ca o măsură de gestionare a crizelor să fie luată de urgență, instanța ar trebui să adopte o decizie în termen de 24 de ore, iar statele membre ar trebui să se asigure că autoritatea relevantă poate lua o decizie imediat după ce instanța și-a dat acordul. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere posibilului drept al părților interesate de a depune o cerere în fața instanței în vederea anulării deciziei pentru o perioadă de timp limitată după ce autoritatea de rezoluție a luat măsura de gestionare a crizelor.
- (93) Pentru ca procedura de rezoluție să producă efectele dorite și pentru a evita conflictele de competență, pe parcursul perioadei în care autoritatea de rezoluție își exercită competențele de rezoluție sau aplică instrumentele de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență pentru instituția în curs de a intra în dificultate nu ar trebui deschisă sau, după caz, continuată decât la inițiativa sau cu consimțământul autorității de rezoluție. Este util și necesar ca anumite obligații contractuale să fie suspendate pentru o perioadă limitată, astfel încât autoritatea de rezoluție să aibă timpul necesar punerii în practică a acestor instrumente. Totuși, acest lucru nu ar trebui să se aplice obligațiilor în legătură cu sistemele desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, contrapartidele centrale și băncile centrale. Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Pentru a se asigura că aceste protecții se aplică în mod corespunzător în situații de criză, menținând, în același timp, un nivel adecvat de certitudine pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare, precum și pentru alți participanți pe piață, prezenta directivă prevede că o măsură de prevenire sau de gestionare a crizelor nu ar trebui, de una singură, să fie recunoscută ca o procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale să fie îndeplinite în continuare. Cu toate acestea, nicio dispoziție din prezenta directivă nu aduce atingere funcționării unui sistem desemnat în temeiul Directivei 98/26/CE sau dreptului la garanții suplimentare garantat prin articolul 9 din Directiva 98/26/CE.

⁽¹⁾ Directiva nr. 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

- (94) Pentru a se asigura că, atunci când efectuează transferul de active și pasive către un cumpărător din sectorul privat sau o instituție-punte, autoritățile de rezoluție au la dispoziție o perioadă corespunzătoare de timp pentru a identifica acele contracte care trebuie transferate, ar putea fi oportună impunerea de restricții proporționale asupra drepturilor contrapartidelor de a rezilia, de a anticipa scadența sau de a pune capăt în orice alt fel contractelor financiare, înainte de efectuarea transferului. O astfel de restricție ar fi necesară pentru a permite autorităților să obțină o imagine fidelă a bilanțului unei instituții în curs de a intra în dificultate, fără modificările pe care exercitarea pe scară largă a drepturilor de reziliere le-ar aduce valorii și sferei de activitate ale instituției. Pentru a afecta într-o măsură cât mai mică posibil drepturile contractuale ale contrapartidelor, restricțiile privind drepturile de reziliere ar trebui să se aplice doar în legătură cu măsura de prevenire a crizelor sau cu măsura de gestionare a crizelor, inclusiv cu producerea unui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, iar drepturile de reziliere care decurg din orice alt tip de nerespectare a obligațiilor, inclusiv din nerespectarea obligațiilor de plată sau a obligațiilor de a da curs apelului în marjă, ar trebui să fie menținute.
- (95) Pentru ca acordurile legitime încheiate pe piețele de capital să nu fie afectate în eventualitatea transferării unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și obligațiilor instituției în curs de a intra în dificultate, este oportună includerea de mecanisme de siguranță care să prevină divizarea pasivelor, drepturilor și a contractelor conexe, după caz. Această restricție privind anumite practici legate de contractele conexe ar trebui extinsă la contractele încheiate cu aceeași contraparte și acoperite prin acorduri de garanție, contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, acorduri de compensare reciprocă și acorduri de compensare cu exigibilitate imediată (set-off și close out netting), precum și prin mecanisme de finanțare structurate. Atunci când se aplică mecanisme de siguranță, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie obligate ori să transfere toate contractele conexe, în cadrul unui acord protejat, ori să le mențină pe toate la instituția în curs de a intra în dificultate. Aceste mecanisme de siguranță ar trebui să garanteze faptul că tratamentul reglementar al cerințelor de capital în ceea ce privește expunerile care fac obiectul unui acord de compensare în sensul Directivei 2013/36/UE nu este compromis.
- (96) Garantarea faptului că autoritățile de rezoluție au la dispoziție aceleași instrumente și competențe va facilita o acțiune coordonată în eventualitatea intrării în dificultate a unui grup transnațional, însă pentru promovarea cooperării și prevenirea fragmentării abordărilor naționale par a fi necesare eforturi suplimentare. În ceea ce privește procedurile de rezoluție declanșate împotriva entităților din grup, ar trebui să se prevadă obligația autorităților de rezoluție de a se consulta reciproc și de a coopera în cadrul colegiilor de rezoluție, pentru a conveni asupra unei scheme de rezoluție a grupului. Aceste colegii ar trebui create pornind de la colegiile de supraveghere existente, prin includerea autorităților de rezoluție și prin implicarea ministerelor competente, a băncilor centrale, a ABE și, după caz, a autorităților responsabile de schemele de garantare a depozitelor. În caz de criză, colegiul de rezoluție va juca rolul de forum pentru schimbul de informații și pentru coordonarea măsurilor de rezoluție.
- (97) Rezoluția grupurilor transnaționale ar trebui să țină cont de două imperative majore: pe de o parte, necesitatea unor proceduri care să ia în considerare caracterul urgent al situației și care să permită găsirea de soluții eficiente, corecte și tempestive pentru întregul grup, iar pe de altă parte, necesitatea de a proteja stabilitatea financiară în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Autoritățile de rezoluție ar trebui să-și împărtășească opiniile în cadrul colegiilor de rezoluție. Măsurile de rezoluție propuse de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să fie pregătite și discutate de diferitele autorități de rezoluție în contextul planurilor de rezoluție a grupului. Colegiile de rezoluție ar trebui să includă punctele de vedere ale autorităților de rezoluție din toate statele membre în care grupul desfășoară activitate, în scopul de a facilita, ori de câte ori este posibil, luarea unor decizii comune și rapide. Măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să țină întotdeauna cont de impactul lor eventual asupra stabilității financiare în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Acest aspect ar trebui garantat prin posibilitatea autorităților de rezoluție din statul membru de stabilire al filialei de a se opune deciziilor autorității de rezoluție la nivel de grup, nu doar din rațiuni legate de caracterul oportun sau inoportun al măsurilor de rezoluție, ci și invocând necesitatea protejării stabilității financiare a respectivului stat membru.
- (98) Colegiul de rezoluție nu ar trebui să fie un organism decizional, ci o platformă care facilitează procesul decizional al autorităților naționale. Deciziile comune ar trebui luate de autoritățile naționale vizate.
- (99) Crearea unei scheme de rezoluție a grupului ar trebui să faciliteze o rezoluție coordonată, ceea ce va conduce probabil la obținerea celor mai bune rezultate pentru toate instituțiile din grup. Schema de rezoluție a grupului ar trebui să fie propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup și să fie prezentată colegiului de rezoluție. Autoritățile naționale de rezoluție care nu sunt de acord cu schema respectivă sau decid să ia măsuri de rezoluție în mod independent ar trebui să explice care sunt motivele dezacordului lor și să comunice motivele respective, precum și detaliile eventualelor măsuri de rezoluție pe care intenționează să le ia în mod independent, autorității de rezoluție a grupului, precum și altor autorități de rezoluție vizate de schema de rezoluție la nivel de grup. Orice autoritate națională care decide să se abată de la schema de rezoluție a grupului ar trebui să țină seama în mod corespunzător de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în care sunt situate celelalte autorități de rezoluție, precum și de efectele potențiale asupra altor părți ale grupului.

- (100) Ca parte a schemei de rezoluție a grupului, autoritățile ar trebui invitate să aplice același instrument persoanelor juridice care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Autoritățile de rezoluție ale grupurilor ar trebui să aibă competența de a recurge la un instrument de instituție-punte la nivel de grup (ceea ce poate include, după caz, acorduri de partajare a sarcinii) pentru a stabili un grup în ansamblul său. Proprietatea filialelor ar putea fi transferată către banca-punte în vederea vânzării ulterioare, fie sub forma unui pachet, fie individual, atunci când condițiile de piață sunt adecvate. În plus, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de recapitalizare internă la nivelul entității-mamă.
- (101) Rezoluția eficace a instituțiilor și grupurilor care își desfășoară activitatea la nivel internațional necesită cooperarea între Uniune, statele membre și autoritățile de rezoluție din țări terțe. Această cooperare va fi facilitată în cazul în care regimurile de rezoluție din țările terțe se bazează pe principiile și abordările comune elaborate în prezent de Consiliul pentru Stabilitate Financiară și de G20. În acest scop, ABE ar trebui să fie abilitată să încheie acorduri-cadru de cooperare facultativă cu autoritățile țărilor terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, iar autorităților naționale ar trebui să li se permită să încheie acorduri bilaterale conforme cu aceste acorduri-cadru ale ABE. Elaborarea respectivelor acorduri dintre autoritățile naționale responsabile cu gestionarea situației de dificultate a firmelor transnaționale ar trebui să reprezinte un mijloc de a asigura o planificare, un proces decizional și o coordonare eficiente în ceea ce privește grupurile internaționale. În general, în cadrul acestor acorduri ar trebui să existe reciprocitate. Autoritățile naționale de rezoluție, ca parte a colegiului de rezoluție european ar trebui, după caz, să recunoască și să execute procedurile de rezoluție ale țărilor terțe în situațiile prevăzute în prezenta directivă.
- (102) Ar trebui să se coopereze atât în ceea ce privește filialele grupurilor din Uniune sau din țări terțe, cât și în ceea ce privește sucursalele instituțiilor din Uniune sau din țări terțe. Filialele grupurilor din țări terțe sunt întreprinderi stabilite în Uniune și, prin urmare, se supun în totalitate dreptului Uniunii, inclusiv instrumentelor de rezoluție prevăzute în prezenta directivă. Este totuși necesar ca statele membre să își păstreze dreptul de a acționa în raport cu sucursalele instituțiilor care își au sediul în țări terțe, atunci când recunoașterea și aplicarea, în cazul unei sucursale, a procedurilor de rezoluție din țara terță ar pune în pericol stabilitatea financiară din Uniune ori atunci când deponenții din Uniune nu ar beneficia de tratament egal față de deponenții din țara terță. În astfel de situații, precum și în celelalte situații prevăzute de prezenta directivă, statele membre ar trebui să aibă dreptul ca, în urma consultării autorităților de rezoluție naționale, să refuze recunoașterea procedurilor de rezoluție din țările terțe cu privire la sucursale din Uniune de către instituții având sediul în țara terță.
- (103) Există situații în care eficacitatea instrumentelor de rezoluție aplicate poate depinde de posibilitățile de finanțare pe termen scurt ale instituției sau ale instituției-punte, de furnizarea de garanții cumpărătorilor potențiali sau de furnizarea de capital instituției-punte. Fără a aduce atingere rolului deținut de băncile centrale în furnizarea de lichidități pentru sistemul financiar chiar și în perioade de criză, este important ca statele membre să instituie mecanisme de finanțare, pentru a evita situația în care fondurile necesare în aceste scopuri provin de la bugetele naționale. Stabilizarea sistemului financiar ar trebui finanțată de ansamblul sectorului financiar.
- (104) Ca regulă generală, statele membre ar trebui să-și creeze mecanismele de finanțare naționale prin fonduri controlate de autorități de rezoluție, menit să fie utilizat în scopurile prevăzute în prezenta directivă. Cu toate acestea, ar trebui să se prevadă o excepție strict limitată pentru a permite statelor membre să își creeze mecanismele de finanțare naționale prin contribuții obligatorii din partea instituțiilor care sunt autorizate pe teritoriile loe și care nu sunt deținute printr fonduri controlat de autoritățile lor de rezoluție, cu condiția îndeplinirii anumitor condiții.
- (105) În principiu, contribuțiile ar trebui colectate din sectorul financiar înaintea oricărei operațiuni de rezoluție și independent de aceasta. Atunci când finanțarea prealabilă este insuficientă pentru acoperirea pierderilor sau a costurilor suportate prin recurgerea la mecanismele de finanțare, ar trebui colectate contribuții suplimentare pentru acoperirea costurilor sau a pierderilor suplimentare.
- (106) Pentru a atinge o masă critică și pentru a evita efectele prociclice care ar putea apărea în caz de criză sistemică, dacă mecanismele de finanțare ar fi alimentate exclusiv prin contribuții *ex post*, este indispensabil ca mijloacele financiare *ex ante* disponibile ale mecanismelor de finanțare naționale să se cifreze cel puțin la un anumit nivel-țintă minim.

- (107) Pentru a asigura un calcul corect al contribuțiilor și a oferi stimulente pentru funcționarea în conformitate cu un model mai puțin riscant, contribuțiile la mecanismele de finanțare naționale ar trebui să țină seama de gradul de risc pentru credite, lichidități și piață la care sunt expuse instituțiile.
- (108) Garantarea unei rezoluții eficiente a instituțiilor în curs de a intra în dificultate pe întreg cuprinsul Uniunii este un element esențial al finalizării pieței interne. Intrarea în dificultate a acestor instituții are un efect negativ nu doar asupra stabilității financiare a piețelor pe care acestea operează în mod direct, ci și asupra întregii piețe financiare a Uniunii. Odată cu realizarea pieței interne a serviciilor financiare, se consolidează interacțiunea diferitelor sisteme financiare naționale. Instituțiile funcționează în afara statului membru de stabilire și sunt interconectate prin intermediul pieței interbancare și al altor piețe care au, în esență, un caracter paneuropean. Asigurarea finanțării eficiente a rezoluției acestor instituții în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care ele își desfășoară activitatea, cât și în interesul tuturor statelor membre în general, ca mijloc de a asigura condiții egale de concurență și de a îmbunătăți funcționarea pieței financiare interne. Înființarea unui sistem european al mecanismelor de finanțare ar trebui să garanteze faptul că toate instituțiile care operează în Uniune fac obiectul unor mecanisme de finanțare a rezoluției la fel de performante și să contribuie la stabilitatea pieței interne.
- (109) În scopul îmbunătățirii rezilienței sistemului european respectiv al mecanismelor de finanțare și în conformitate cu obiectivul potrivit căruia ar trebui ca finanțarea să provină în principal de la acționarii și creditorii instituției aflate în rezoluție și apoi de la sectorul financiar, mai degrabă decât de la bugetele publice, mecanismele de finanțare pot cere împrumut de la alte mecanisme de finanțare, în caz de necesitate. În mod asemănător, ele ar trebui să aibă competența de a acorda împrumuturi altor mecanisme care au nevoie de creditare. Acordarea de împrumuturi în cauză ar trebui să fie strict pe bază de voluntariat. Decizia de a acorda un împrumut unui alt mecanism ar trebui să fie luată de mecanismul de finanțare creditor, însă, având în vedere implicațiile fiscale potențiale, ar trebui ca statele membre să aibă posibilitatea de a solicita o consultare sau un consimțământ din partea ministerului competent.
- (110) Deși mecanismele de finanțare sunt instituite la nivel național, ele ar trebui să devină reciproce în contextul rezoluției grupurilor, cu condiția să se ajungă la un acord al autorităților naționale în ceea ce privește rezoluția instituției. Nu ar trebui ca depozitele acoperite de schemele de garantare a depozitelor să suporte vreo pierdere în procesul de rezoluție. Atunci când o acțiune de rezoluție garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite, ar trebui ca schemelor de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituție aflată în rezoluție să li se ceară să facă o contribuție care să nu depășească valoarea pierderilor pe care aceste scheme ar fi trebuit să o suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.
- (111) Deși depozitele acoperite sunt protejate în caz de pierdere în procesul de rezoluție, alte depozite eligibile sunt potențial disponibile în scopul absorbției pierderilor. Pentru a oferi un anumit nivel de protecție persoanelor fizice, microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii care dețin depozite eligibile care depășesc nivelul depozitelor acoperite, astfel de depozite ar trebui să aibă un rang mai înalt de prioritate față de creanțele deținute de creditorii chirografari neprivilegiați obișnuiți în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență. În temeiul aceluiași drept intern, creanța schemei de garantare a depozitelor ar trebui să aibă un rang și mai înalt decât categoriile de depozite eligibile menționate anterior. Armonizarea legislației naționale referitoare la insolvență în acest domeniu este necesară pentru a reduce la minim expunerea fondurilor de rezoluție ale statelor membre în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, după cum se prevede în prezenta directivă.
- (112) Atunci când sunt transferate depozite către o altă instituție în contextul rezoluției unei instituții, deponenții nu ar trebui să fie asigurați dincolo de nivelul de acoperire prevăzut de Directiva 2014/49/UE. Prin urmare, creanțele asociate depozitelor rămase în instituția aflată în rezoluție ar trebui să fie limitate la diferența dintre fondurile transferate și nivelul de acoperire prevăzut de Directiva 2014/49/UE. În cazurile în care valoarea depozitelor transferate este superioară nivelului de acoperire, deponentul ar trebui să nu poată invoca schema de garantare a depozitelor în ceea ce privește depozitele menținute în instituția aflată în rezoluție.
- (113) Stabilirea mecanismelor de finanțare care instituie sistemul european al mecanismelor de finanțare prevăzut de prezenta directivă ar trebui să asigure coordonarea utilizării fondurilor disponibile la nivel național pentru procedurile de rezoluție.

- (114) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește specificarea criteriilor pentru definirea „funcțiilor critice” și a „liniilor de activitate esențiale” în temeiul prezentei directive; a circumstanțelor când este necesară excluderea pasivelor de la cerințele privind reducerea valorii contabile sau conversia, în temeiul prezentei directive; a categoriilor de acorduri pentru care statele membre ar trebui să asigure o protecție adecvată în cazul transferului; a modului în care ar trebui să fie ajustate contribuțiile instituțiilor la mecanismele de finanțare a rezoluției, proporțional cu profilul de risc al acestora; înregistrarea, contabilitatea, obligațiile de raportare și alte obligații menite să asigure faptul că contribuțiile *ex ante* sunt plătite în mod efectiv; și a circumstanțelor și condițiilor în care o instituție poate să fie temporar scutită de la plata contribuțiilor *ex post*. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (115) Este oportun ca, în cazurile prevăzute de prezenta directivă, ABE să promoveze convergența practicilor autorităților naționale prin intermediul unor orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În domeniile care nu fac obiectul unor standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, ABE poate emite din proprie inițiativă orientări și recomandări cu privire la aplicarea dreptului Uniunii.
- (116) Parlamentul European și Consiliul ar trebui să aibă la dispoziție trei luni de la data notificării pentru a formula obiecțiuni la un act delegat. De asemenea, ar trebui ca Parlamentul European și Consiliul să poată informa celelalte instituții în legătură cu intenția lor de a nu formula obiecțiuni.
- (117) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să faciliteze o armonizare coerentă și o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Ar fi eficient și oportun ca, în cazurile precizate în prezenta directivă, să se încredințeze ABE, ca organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care nu implică alegeri strategice, urmând ca acestea să fie înaintate Comisiei.
- (118) În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE prin intermediul actelor delegate, în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE prin intermediul actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (119) Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ prevede recunoașterea și executarea reciprocă în toate statele membre a deciziilor privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor având sucursale în state membre, altele decât cele în care își au sediul social. Directiva garantează faptul că toate activele și pasivele instituției, indiferent de țara în care se află, sunt tratate în cadrul unui proces unic, în statul membru de origine, iar creditorii din statele membre-gazdă sunt tratați în același mod ca și creditorii din statul membru de origine. Pentru ca procedura de rezoluție să fie eficace, Directiva 2001/24/CE ar trebui să se aplice în cazul utilizării instrumentelor de rezoluție, atât în cazurile în care aceste instrumente li se aplică instituțiilor, cât și în cele în care li se aplică altor entități care fac obiectul regimului de rezoluție. Prin urmare, Directiva 2001/24/CE ar trebui modificată în consecință.
- (120) Directivele Uniunii în materie de drept al societăților comerciale conțin norme obligatorii privind protecția acționarilor și a creditorilor instituțiilor care se încadrează în domeniul de aplicare al acestor directive. Atunci când este necesară o acțiune rapidă a autorităților de rezoluție, aceste norme pot reduce atât eficacitatea acțiunilor întreprinse de autoritățile de rezoluție, cât și utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție, astfel că ar trebui incluse derogări corespunzătoare în prezenta directivă. În scopul de a garanta părților interesate maxima certitudine juridică, derogările ar trebui definite în mod clar și strict și ar trebui să fie utilizate exclusiv în interes public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Recurgerea la instrumentele de rezoluție presupune îndeplinirea obiectivelor rezoluției și a condițiilor de rezoluție prevăzute de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, 5.5.2001, p. 15).

- (121) Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ conține norme privind drepturile acționarilor de a decide în legătură cu majorările sau reducerile capitalului, dreptul de a participa, prin aport în numerar, la orice nouă emisiune de acțiuni, protecția creditorilor în cazul reducerii capitalului și convocarea adunării acționarilor, în cazul unor grave pierderi de capital. Aceste norme pot împiedica acțiunea rapidă a autorităților de rezoluție și ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la aceste norme.
- (122) Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ stabilește, printre altele, norme privind aprobarea fuziunilor de către adunările generale ale fiecăreia dintre societățile care fuzionează, privind cerințele referitoare la proiectul de fuziune, raportul de gestionare și raportul de expertiză, precum și privind protecția creditorilor. Directiva 82/891/CEE a Consiliului ⁽³⁾ conține prevederi similare referitoare la societățile comerciale publice pe acțiuni. Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ prevede normele corespunzătoare fuziunilor transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni. Pentru a le permite autorităților de rezoluție să acționeze rapid, ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la aceste directive.
- (123) Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ prevede obligația de a lansa o ofertă publică de cumpărare privind toate acțiunile societății, la un preț echitabil în sensul directivei respective, în cazul în care un acționar preia, în mod direct sau indirect, singur sau împreună cu alții, un anumit procent din acțiunile unei societăți, stabilit de dreptul intern, care îi asigură controlul asupra respectivei societăți. Scopul acestei norme privind oferta obligatorie este protejarea acționarilor minoritari în caz de schimbare a controlului. Cu toate acestea, perspectiva unei astfel de obligații costisitoare ar putea descuraja investițiile în instituția afectată, făcând astfel dificilă exercitarea de către autoritățile de rezoluție a tuturor competențelor în materie. Ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la norma privind oferta obligatorie, în măsura necesară utilizării competențelor de rezoluție, în timp ce, după încheierea perioadei de rezoluție, norma privind oferta obligatorie ar trebui să se aplice oricărui acționar care dobândește controlul asupra instituției afectate.
- (124) Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ prevede drepturile procedurale ale acționarilor în ceea ce privește adunările generale. Directiva 2007/36/CE prevede, printre altele, termenul minim de convocare a adunărilor generale și conținutul convocării unei adunări generale. Normele respective pot împiedica acțiunea rapidă a autorităților de rezoluție și, prin urmare, ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la această directivă. Înainte de declanșarea procedurii de rezoluție ar putea fi necesară o creștere rapidă a capitalului, în cazul în care instituția nu îndeplinește sau este susceptibilă să nu îndeplinească cerințele prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE, iar o creștere a capitalului ar restabili probabil situația financiară și ar evita atingerea pragului de declanșare a procedurii de rezoluție. În astfel de situații, ar trebui permisă convocarea adunării generale în termen scurt. Cu toate acestea, acționarii ar trebui să-și păstreze competența decizională în ceea ce privește prelungirea sau scurtarea termenului de convocare a adunărilor generale. Ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la Directiva 2007/36/CE pentru instituirea acestui mecanism.
- (125) Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție sunt reprezentate în sistemul european de supraveghere financiară instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului

⁽¹⁾ Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO L 315, 14.11.2012, p. 74).

⁽²⁾ Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (JO L 110, 29.4.2011, p. 1).

⁽³⁾ A șasea Directivă 82/891/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1982 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni (JO L 378, 31.12.1982, p. 47).

⁽⁴⁾ Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni (JO L 310, 25.11.2005, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

⁽⁶⁾ Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă (JO L 184, 14.7.2007, p. 17).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

European și al Consiliului⁽¹⁾ și că ABE are expertiza necesară pentru a îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ar trebui modificat, pentru a include autoritățile naționale de rezoluție, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în conceptul de autorități competente definit în regulamentul respectiv. Această asimilare a autorităților de rezoluție la autoritățile competente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 este în concordanță cu funcțiile atribuite ABE în conformitate cu articolul 25 din respectivul regulament, și anume de a contribui și a participa activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție și de a face eforturi în vederea facilitării rezoluției instituțiilor în curs de a intra în dificultate, în special a grupurilor transnaționale.

- (126) În scopul garantării respectării obligațiilor ce decurg din prezenta directivă de către instituții, de către persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și de către organele de conducere ale acestora, și pentru a se asigura că aceștia fac obiectul unui tratament similar pe întreg teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să fie obligate să prevadă sancțiuni administrative și alte măsuri administrative care să fie eficiente, proporționale și disuasive. Prin urmare, sancțiunile administrative și alte măsuri administrative instituite de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea sancțiunilor sau a unei alte măsuri administrative, publicarea sancțiunilor sau a altor măsuri administrative, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile amenzilor administrative. Sub rezerva respectării unor cerințe stricte de păstrare a secretului profesional, ABE ar trebui să păstreze o bază de date centrală cu toate sancțiunile administrative și informațiile referitoare la recursuri care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție.
- (127) Prezenta directivă face referire atât la sancțiuni administrative cât și la alte măsuri administrative, în scopul de a include toate dispozițiile aplicate după comiterea unei infracțiuni și de a preveni comiterea unor noi infracțiuni, indiferent dacă aceste dispoziții sunt încadrate în dreptul intern cu titlul de sancțiuni sau de alte măsuri administrative.
- (128) Chiar dacă nimic nu împiedică statele membre să stabilească norme pentru sancțiuni administrative, precum și sancțiuni penale pentru aceleași încălcări, nu ar trebui ca statelor membre să li se impună să stabilească norme pentru sancțiuni administrative aplicate încălcărilor prezentei directive care fac obiectul dreptului penal intern. În conformitate cu dreptul intern, statele membre nu au obligația de a impune atât sancțiuni administrative cât și penale pentru aceeași încălcare, dar pot face acest lucru dacă dreptul intern le-o permite. Cu toate acestea, menținerea sancțiunilor penale mai degrabă decât a sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative pentru încălcări ale prezentei directive nu ar trebui să reducă sau să afecteze în alt mod capacitatea autorităților de rezoluție și a autorităților competente de a coopera, a accesa și a face schimb de informații în timp util cu autoritățile de rezoluție și cu autoritățile competente din alte state membre în sensul prezentei directive, inclusiv după eventuala trimitere a cazurilor de încălcare relevante către autoritățile judiciare competente în vederea urmăririi penale.
- (129) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁽²⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (130) Prezenta directivă respectă atât drepturile fundamentale, cât și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în particular de Cartă, în special dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și dreptul la apărare.
- (131) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea normelor și a procedurilor aplicabile rezoluției instituțiilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere efectele intrării în dificultate a oricărei instituții la nivelul întregii Uniuni, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(1) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(2) JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (132) Atunci când iau decizii sau măsuri în temeiul prezentei directive, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar trebui să acorde întotdeauna atenția cuvenită impactului deciziilor și măsurilor lor asupra stabilității financiare din alte state membre și asupra situației economice din alte state membre și ar trebui să aibă în vedere însemnătatea oricărei filiale sau sucursale pentru sectorul financiar și pentru economia statului membru în care este stabilită sau situată filiala sau sucursala respectivă, chiar și în cazurile în care filiala sau sucursala în cauză are o importanță mai mică pentru grupul consolidat.
- (133) Comisia va examina aplicarea generală a prezentei directive și în special, va lua în considerare în lumina acordurilor încheiate în temeiul oricărui act de drept al Uniunii care instituie un mecanism de rezoluție care vizează mai mult de un stat membru, exercitarea competențelor ABE în temeiul prezentei directive de a media între o autoritate de rezoluție dintr-un stat membru care participă la mecanismul în cauză și o autoritate de rezoluție dintr-un stat membru care nu participă la acesta,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI AUTORITĂȚI

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește normele și procedurile de redresare și de rezoluție pentru următoarele entități:
- (a) instituții stabilite în Uniune;
  - (b) instituțiile financiare stabilite în Uniune, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale uneia dintre societățile menționate la litera (c) sau (d) și care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă în conformitate cu articolele 6-17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
  - (c) holdingurile financiare, holdingurile financiare mixte și holdingurile cu activitate mixtă stabilite în Uniune;
  - (d) holdingurile financiare-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare-mamă din Uniune, holdingurile financiare mixte-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare mixte-mamă din Uniune;
  - (e) sucursalele instituțiilor stabilite sau situate în afara Uniunii, conform condițiilor specifice stipulate în prezenta directivă.

În stabilirea și aplicarea cerințelor prezentei directive și în utilizarea diferitelor instrumente de care dispun relativ la una dintre entitățile prevăzute la primul paragraf, și în conformitate cu dispoziții specifice aplicabile, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente țin cont de tipul de activitate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al unei instituții cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activității economice, calitatea de membru al unui sistem instituțional de protecție (SIP) ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (6) din respectivul regulament, precum și măsura în care exercită servicii sau activități de investiții astfel sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE.

- (2) Statele membre pot adopta sau menține dispoziții care sunt mai stringente sau suplimentare față de cele din prezenta directivă și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive, cu condiția ca acestea să aibă o aplicabilitate generală și să nu contravină prezentei directive și actelor delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive.

*Articolul 2***Definiții**

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție sau a unui instrument prevăzut la articolul 37 alineatul (9) în vederea atingerii unuia sau mai multor obiective de rezoluție menționate la articolul 31 alineatul (2);
2. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția entităților menționate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE;
3. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 care face obiectul cerinței privind capitalul inițial prevăzute la articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE;
4. „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
5. „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
6. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
7. „bază consolidată” înseamnă baza situației consolidate astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
8. „sistem instituțional de protecție” sau „SIP” înseamnă un mecanism ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
9. „societate financiară holding” înseamnă un holding financiar astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
10. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
11. „societate holding cu activitate mixtă” înseamnă o societate holding cu activitate mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
12. „societate financiară holding -mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
13. „societate financiară holding-mamă din Uniune” înseamnă societate financiară holding-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 31 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
14. „societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru” înseamnă societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 32 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
15. „societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 33 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
16. „obiectivele rezoluției” sunt obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2);
17. „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

18. „autoritate de rezoluție” înseamnă autoritatea desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;
19. „instrument de rezoluție” înseamnă un instrument de rezoluție menționat la articolul 37 alineatul (3);
20. „competență de rezoluție” înseamnă o competență în sensul articolelor 63-72;
21. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv Banca Centrală Europeană, referitor la anumite competențe conferite prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului (¹);
22. „ministere competente” înseamnă ministerele de finanțe sau alte ministere ale statelor membre responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel național, conform competențelor naționale, care au fost desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (5);
23. „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o firmă de investiții;
24. „organ de conducere” înseamnă un organ de conducere astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2013/36/UE;
25. „conducere superioară” înseamnă conducerea superioară astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2013/36/UE;
26. „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale;
27. „grup transfrontalier” înseamnă un grup ale cărui entități sunt stabilite în cel puțin două state membre;
28. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau orice alt sprijin financiar public la nivel supranațional, care, dacă ar fi furnizat la nivel național ar constitui un ajutor de stat și care este furnizat pentru a menține sau restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) sau a unui grup din care face parte o astfel de entitate sau grup;
29. „asistență privind lichiditatea în situații de urgență” înseamnă furnizarea de bani ai băncii centrale sau orice altă formă de asistență ce poate conduce la creșterea volumului de bani ai băncii centrale, către o instituție financiară solvabilă sau un grup de instituții financiare solvabile, care se confruntă temporar cu probleme de lichidități, fără ca o astfel de operațiune să fie parte a politicii monetare;
30. „criză sistemică” înseamnă o perturbare a sistemului financiar care poate genera consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală; toate tipurile de entități financiare intermediare, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură;
31. „entitate din grup” înseamnă o persoană juridică care face parte dintr-un grup;
32. „plan de redresare” înseamnă un plan de redresare elaborat și actualizat de o instituție în conformitate cu articolul 5;
33. „plan de redresare a grupului” înseamnă un plan de redresare a grupului elaborat și păstrat la zi în conformitate cu articolul 7;
34. „sucursală semnificativă” înseamnă o sucursală care ar fi considerată drept semnificativă într-un stat membru-gazdă în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE;

(¹) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

35. „funcții critice” înseamnă activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni;
36. „linii de activitate esențiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o instituție sau pentru un grup din care face parte instituția;
37. „supraveghetor consolidant” înseamnă un supraveghetor consolidant, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 41 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
38. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
39. „condiții de declanșare a procedurii de rezoluție” înseamnă condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1);
40. „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) unei proceduri de rezoluție în conformitate cu articolul 32 sau 33, precum și aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție;
41. „plan de rezoluție” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru o instituție în conformitate cu articolul 10;
42. „rezoluția grupului” înseamnă oricare dintre următoarele măsuri:
  - (a) adoptarea unei măsuri de rezoluție la nivelul unei întreprinderi-mamă sau al unei instituții care face obiectul supravegherii consolidate; sau
  - (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
43. „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru un grup în conformitate cu articolele 12 și 13;
44. „autoritate de rezoluție a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru în care se află sediul supraveghetorului consolidant;
45. „schemă de rezoluție a grupului” înseamnă un plan întocmit în conformitate cu articolul 91 în scopul rezoluției unui grup;
46. „colegiu de rezoluție” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 88 în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1);
47. „procedură obișnuită de insolvență” înseamnă procedura de insolvență colectivă care implică dezinvestirea parțială sau integrală a dreptului de administrare a unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, aplicabilă în mod normal instituțiilor în temeiul dreptului intern și care este fie specifică instituțiilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice;
48. „instrumente de datorie” în sensul articolului 63 alineatul (1) literele (g) și (j) înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;
49. „instituție-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 28 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

50. „instituție-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
51. „cerințe de fonduri proprii” înseamnă cerințele prevăzute la articolele 92-98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
52. „colegiu de supraveghere” înseamnă un colegiu de supraveghere instituit în conformitate cu articolul 116 din Directiva 2013/36/UE;
53. „cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107, 108 și 109 din TFUE și prin reglementările și toate actele Uniunii, inclusiv orientări, comunicări și avize stabilite sau adoptate în temeiul articolului 108 alineatul (4) sau al articolului 109 din TFUE;
54. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d);
55. „instrument de separare a activelor” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 42, un transfer al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții supuse procedurii de rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor;
56. „vehicul de gestionare a activelor” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 42 alineatul (2);
57. „instrument de recapitalizare internă” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție exercită, în conformitate cu articolul 43, competențele de reducere a valorii contabile și conversie referitoare la pasivele unei instituții aflate în rezoluție;
58. „instrumentul de vânzare a activității” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 38, un transfer al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție, către un cumpărător care nu este o instituție-punte;
59. „instituție punte” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 40 alineatul (2);
60. „instrumentul instituției-punte” înseamnă mecanismul de transfer către o instituție-punte, în conformitate cu articolul 40, al acțiunilor ori al altor instrumente de proprietate care au fost emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție;
61. „instrumente de proprietate” înseamnă acțiuni, alte instrumente care conferă dreptul de proprietate, instrumente care dau dreptul de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau care pot fi convertite în acestea și instrumente reprezentând participații în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate;
62. „acționari” înseamnă acționari sau deținători ai altor instrumente de proprietate;
63. „competențe de transfer” înseamnă competențele menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (c) sau (d) privind transferarea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de datorie, a activelor, a drepturilor ori pasivelor sau a oricărei combinații a acestor elemente, de la o instituție aflată în rezoluție către un destinatar;
64. „contraparte centrală” înseamnă o CPC, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
65. „instrument financiar derivat” înseamnă un instrument financiar derivat, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
66. „competențe de reducere a valorii contabile și de conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i);

67. „obligație garantată” înseamnă o datorie pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare este asigurat printr-un privilegiu, o, un gaj sau drept de retenție, sau prin contracte de garanție reală, inclusiv datorii care rezultă din tranzacții de răscumpărare sau din alte contracte de garanție cu transfer de proprietate;
68. „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 28 alineatele (1)-(4), articolul 29 alineatele (1)-(5) sau articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
69. „instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
70. „quantum agregat” înseamnă quantumul agregat cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile, rezultată în urma evaluării efectuate de autoritatea de rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1);
71. „pasive eligibile” înseamnă acele pasive și instrumente de capital care nu se îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);
72. „schemă de garantare a depozitelor” înseamnă o schemă de garantare a depozitelor introdusă și recunoscută în mod oficial de un stat membru în temeiul articolului 4 din Directiva 2014/49/UE;
73. „instrumente de fonduri proprii de nivel 2” înseamnă instrumente de capital sau împrumuturi subordonate ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
74. „instrumente de capital relevante” în sensul dispozițiilor titlului IV capitolul IV secțiunea 5 și ale titlului IV capitolul V înseamnă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;
75. „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în care poate fi convertită o datorie aparținând unei anumite categorii, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creație;
76. „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creație este legată de un element de pasiv redus sau convertit în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, în urma utilizării instrumentului de recapitalizare internă;
77. „deținător afectat” înseamnă un deținător de instrumente de proprietate ale cărui instrumente sunt anulate prin exercitarea competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (h);
78. „autoritate corespunzătoare” înseamnă autoritatea dintr-un stat membru, desemnată conform articolului 61, care, conform dreptului intern din statul membru respectiv, este responsabilă cu stabilirea elementelor menționate la articolul 59 alineatul (3);
79. „instituție-mamă relevantă” înseamnă o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate financiară holding cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune căruia i se aplică instrumentul de recapitalizare internă;
80. „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi ori pasive sau orice combinație a acestor elemente, aparținând unei instituții aflate în rezoluție;
81. „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi decât sâmbăta, duminica sau zilele de sărbătoare legală din statul membru în cauză;

82. „drept de încetare” înseamnă dreptul de a înceta un contract, dreptul de a accelera, lichida ori compensa obligații sau orice clauză similară care suspendă, modifică sau stinge o obligație a uneia dintre părțile la contract sau o clauză care împiedică nașterea unei obligații în temeiul contractului, obligație care ar s-ar fi născut în absența acesteia;
83. „instituție aflată în rezoluție” înseamnă o instituție, o instituție financiară, societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, o societate holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune care face obiectul unei măsuri de rezoluție;
84. „filială din Uniune” înseamnă o instituție stabilită într-un stat membru și care este filială a unei instituții dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță;
85. „întreprindere-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din Uniune, o societate financiară holding-mamă din Uniune sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune;
86. „instituție dintr-o țară terță” înseamnă o entitate care are sediul central stabilit într-o țară terță și care ar face obiectul definiției unei instituții, dacă ar fi stabilită în Uniune;
87. „întreprindere-mamă dintr-o țară terță” înseamnă o instituție-mamă, o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă, stabilită într-o țară terță;
88. „procedură de rezoluție dintr-o țară terță” înseamnă o măsură prevăzută de legislația unei țări terțe pentru a gestiona intrarea în dificultate a unei instituții sau a unei întreprinderi-mamă din țara terță respectivă care este comparabilă, din punctul de vedere al obiectivelor și al rezultatelor anticipate, cu măsurile de rezoluție întreprinse în temeiul prezentei directive;
89. „sucursală din Uniune” înseamnă o sucursală a unei instituții dintr-o țară terță, situată într-un stat membru;
90. „autoritate relevantă dintr-o țară terță” înseamnă o autoritate dintr-o țară terță care îndeplinește funcții comparabile cu cele ale autorităților de rezoluție sau ale autorităților competente prevăzute în prezenta directivă;
91. „mecanism de finanțare a grupului” înseamnă mecanismul sau mecanismele de finanțare ale statului membru al autorității de rezoluție a grupului;
92. „tranzacție back-to-back” înseamnă o tranzacție încheiată între două entități din grup cu scopul de a transfera, în totalitate sau în parte, riscul generat de o altă tranzacție încheiată între una dintre aceste entități din grup și o terță parte;
93. „garanție intragrup” înseamnă un contract prin care o entitate din grup garantează obligațiile unei alte entități din grup față de o terță parte;
94. „depozite acoperite” înseamnă depozite acoperite astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/49/UE;
95. „depozite eligibile” înseamnă depozite eligibile astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE;
96. „obligațiune garantată” înseamnă un instrument astfel cum este menționat la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹);

(¹) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

97. „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾;
98. „acord de compensare” înseamnă un acord prin care mai multe creanțe sau obligații pot fi convertite într-o singură creanță netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unui eveniment determinat (oricum și oriunde ar fi definit acesta), scadența obligațiilor părților este accelerată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile, fie sunt stinse și, în orice caz, sunt convertite într-o singură creanță netă sau înlocuite cu aceasta, inclusiv „clauza de compensare cu exigibilitate imediată” astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i) din Directiva 2002/47/CE și „compensarea” astfel cum este definită la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE;
99. „acord de compensare reciprocă” înseamnă un acord prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituție aflată în rezoluție și o contrapartidă pot face obiectul unei compensări reciproce;
100. „contracte financiare” înseamnă următoarele contracte și acorduri:
- (a) contracte de titluri de valoare, inclusiv:
    - (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;
    - (ii) opțiuni pe un titlu de valoare, grup sau indice de titluri de valoare;
    - (iii) tranzacții de răscumpărare sau tranzacții de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;
  - (b) contracte pe mărfuri, inclusiv:
    - (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri pentru livrări viitoare;
    - (ii) opțiuni pe o marfă, un grup sau un indice de mărfuri;
    - (iii) tranzacții de răscumpărare sau tranzacții de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri;
  - (c) contractele futures și forward, inclusiv contractele (altele decât cele pe mărfuri) privind cumpărarea, vânzarea sau transferul de mărfuri sau bunuri de orice natură, de servicii, drepturi sau interese contra unui anumit preț, la un anumit moment în viitor;
  - (d) contracte swap, inclusiv:
    - (i) swapuri și opțiuni pe rata dobânzii; acorduri pe cursul valutar la vedere sau de alt tip pe piața valutară; swapuri pe valută, pe indici ai titlurilor de capital sau pe titluri de capital, pe indici ai datoriei sau pe datorii, pe indici ai mărfurilor sau pe mărfuri, condiții meteorologice; emisii sau inflație;
    - (ii) swapuri pe randamentul total, pe marja de credit sau swapuri pe riscul de credit;
    - (iii) orice acord sau tranzacție similară cu unul dintre acordurile menționate la punctele (i) sau (ii) de la prezenta literă și care face obiectul unor tranzacționări repetate pe piețele swapurilor sau ale instrumentelor financiare derivate;
  - (e) acorduri de împrumut interbancar în cazul cărora împrumutul se acordă pe o perioadă de maxim trei luni;
  - (f) acorduri-cadru referitoare la toate tipurile de contracte sau acorduri menționate la literele (a)-(e);

⁽¹⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

101. „măsură de prevenire a crizelor” înseamnă exercitarea competențelor privind eliminarea directă a deficiențelor sau a obstacolelor din calea posibilității de redresare în temeiul articolului 6 alineatul (6), exercitarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de soluționare în temeiul articolului 17 sau al articolului 18, aplicarea unei măsuri de intervenție timpurie în temeiul articolului 27, numirea unui administrator temporar în temeiul articolului 29 sau exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 59;
102. „măsură de gestionare a crizelor” înseamnă o măsură de rezoluție sau numirea unui administrator special în temeiul articolului 35 sau a unei persoane în temeiul articolului 51 alineatul (2) sau al articolului 72 alineatul (1);
103. „capacitate de redresare” înseamnă capacitatea unei instituții de a-și restabili poziția financiară în urma unei deteriorări semnificative;
104. „deponent” înseamnă un deponent astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 6 din Directiva 2014/49/UE;
105. „investitor” înseamnă un investitor în sensul articolului 1 punctul 4 din Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
106. „autoritate națională macroprudențială desemnată” înseamnă autoritatea însărcinată cu realizarea politicii macroprudențiale, menționată în recomandarea B1 din Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul autorităților naționale pentru chestiuni macroprudențiale (CERS/2011/3);
107. „microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii” înseamnă microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii astfel cum sunt definite în funcție de criteriul cifrei anuale de afaceri la articolul 2 alineatul (1) din anexa la Recomandarea Comisiei 2003/361/CE ⁽²⁾;
108. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată astfel cum e definită în articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza criteriile pentru stabilirea activităților, serviciilor și operațiunilor menționate la punctul 35 din primul paragraf, în ceea ce privește definiția „funcțiilor critice”, precum și criteriile pentru stabilirea liniilor de activitate și a serviciilor asociate menționate la punctul 36 din primul paragraf, în ceea ce privește definiția „liniilor de activitate esențiale”.

Articolul 3

Desemnarea autorităților responsabile cu rezoluția

- (1) Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.
- (2) Autoritatea de rezoluție este o autoritate publică administrativă sau autorități investite cu competențe administrative publice.
- (3) Autoritățile de rezoluție pot fi băncile centrale, ministerele competente sau alte autorități publice administrative sau alte autorități investite cu competențe administrative publice. Statele membre pot prevedea, în mod excepțional, ca autoritatea de rezoluție să fie autoritățile competente pentru supraveghere în sensul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE. Se instituie mecanisme structurale corespunzătoare pentru a se asigura independența operațională și pentru a evita conflictele de interese între funcțiile de supraveghere prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE sau alte funcții ale autorității relevante și funcțiile autorităților de rezoluție prevăzute în prezenta directivă, fără a aduce atingere schimburilor de informații și cerințelor de cooperare prevăzute la alineatul (4). Mai exact, statele membre se asigură că, în cadrul autorităților competente, al băncilor centrale naționale, al ministerelor competente sau al altor autorități, există independență operațională între funcția de rezoluție și funcțiile de supraveghere sau de altă natură ale autorității relevante.

⁽¹⁾ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

⁽²⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

Personalul implicat în exercitarea funcțiilor autorității de rezoluție în temeiul prezentei directive este supus unor linii distincte de subordonare și este separat structural față de personalul ce exercită sarcini în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Directivei 2013/36/UE sau față de alte funcții ale autorității relevante.

În sensul prezentului alineat, statul membru sau autoritatea de rezoluție adoptă și publică orice reguli interne necesare, inclusiv dispoziții privind secretul profesional și schimburile de informații între diferitele domenii de răspundere.

(4) Statele membre impun ca autoritățile care exercită funcții de supraveghere și de rezoluție și persoanele care exercită aceste funcții în numele autorităților respective să coopereze îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție, atât în cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă sunt entități separate, cât și în cazul în care funcțiile sunt exercitate în cadrul aceleiași entități.

(5) Fiecare stat membru desemnează un singur minister care este responsabil de exercitarea funcțiilor ministerului competent în temeiul prezentei directive.

(6) În cazul în care autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru nu este ministerul competent, aceasta informează ministerul competent cu privire la deciziile luate în temeiul prezentei directive și, în cazul în care dreptul intern nu prevede altfel, obține aprobarea acestuia anterior aplicării deciziilor ce au un impact fiscal direct sau implicații sistemice.

(7) Deciziile luate de autoritățile competente, de autoritățile de rezoluție și de ABE în conformitate cu prezenta directivă țin seama de posibilul impact al deciziei în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea și reduc la minimum efectele negative asupra stabilității financiare și efectele socioeconomice negative în statele membre respective. Deciziile ABE respectă prevederile articolului 38 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dispun de experiența, resursele și capacitatea operațională pentru a aplica măsurile de rezoluție și că sunt în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției.

(9) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, se asigură că dispune de expertiză, de resursele și de capacitățile operaționale și necesare și monitorizează punerea în aplicare a alineatului (8) prin evaluări inter pares periodice.

(10) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (1), un stat membru desemnează mai multe autorități pentru a aplica instrumentele de rezoluție și a exercita competențele de rezoluție, el transmite ABE și Comisiei o notificare de justificare și repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între aceste autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile relevante din alte state membre.

(11) Statele membre informează ABE în legătură cu autoritatea națională sau autoritățile desemnate drept autorități de rezoluție și autoritate de contact și, după caz, în legătură cu funcțiile și responsabilitățile lor specifice. ABE publică lista acestor autorități de rezoluție și autorități de contact.

(12) Fără a aduce atingere articolului 85, statele membre pot limita răspunderea autorității de rezoluție, a autorității competente și a personalului respectiv al acestora în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește acțiunile și omisiunile în cursul exercitării funcțiilor lor în temeiul prezentei directive.

TITLUL II

PREGĂTIREA

CAPITOLUL I

Planificarea redresării și a rezoluției

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite instituții

(1) Având în vedere impactul pe care intrarea în dificultate a unei instituții l-ar putea avea asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare și asupra economiei în general, ca urmare a naturii activității sale, a structurii acționariatului, a formei juridice, a profilului de risc, a dimensiunii și a statutului juridic sau a interconectării sale cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, a domeniului și complexității de activitate, a statutului de membru al unui SIP sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și exercitarea de servicii sau activități de investiții astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE, precum și având în vedere potențialele efecte pe care situația de dificultate și lichidarea sa ulterioară prin procedurile normale de insolvență le-ar avea, statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție stabilesc:

- (a) conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție prevăzute la articolele 5-12;
  - (b) data până la care primele planuri de redresare și rezoluție sunt elaborate și frecvența pentru actualizarea acestor planuri, care poate fi inferioară celei prevăzute la articolul 5 alineatul (2), articolul 7 alineatul (5), articolul 10 alineatul (6) și articolul 13 alineatul (3);
  - (c) conținutul și detaliile informațiilor solicitate din partea instituțiilor în conformitate cu articolul 5 alineatul (5), articolul 11 alineatul (1) și articolul 12 alineatul (2) și în secțiunile A și B din anexă;
  - (d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de soluționare prevăzut la articolele 15 și 16 și în secțiunea C din anexă;
- (2) Autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție efectuează evaluarea menționată la alineatul (1) în urma consultării, după caz, cu autoritatea națională macroprudențială.
- (3) Statele membre se asigură că, în cazurile în care sunt prevăzute cerințe simplificate, autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot impune în orice moment cerințe standard.
- (4) Statele membre se asigură că aplicarea unor obligații simplificate nu afectează, în sine, competențele autorității competente și, după caz, ale autorității de rezoluție de a lua măsuri de prevenire a crizelor sau măsuri de gestionare a crizelor.
- (5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu respectivul alineat, impactul intrării în dificultate a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiilor de finanțare.
- (6) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în punerea în aplicare a orientărilor menționate la alineatul (5), ABE este abilitată să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare cu scopul de a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu alineatul (1), impactul intrării în dificultate a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiilor de finanțare.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție informează ABE în legătură cu modul în care au aplicat dispozițiile de la alineatele (1), (8), (9) și (10) instituțiilor aflate în propria jurisdicție. ABE transmite un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei până la 31 decembrie 2017 în legătură cu punerea în aplicare a alineatelor (1), (8), (9) și (10). În special, raportul respectiv identifică orice divergență existentă cu privire la punerea în aplicare la nivel național a alineatelor (1), (8), (9) și (10).

(8) În conformitate cu alineatele (9) și (10), statele membre se asigură că autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot deroga de la aplicarea:

(a) cerințelor prevăzute la secțiunile 2 și 3 instituțiilor afiliate unui organism central și complet sau parțial exceptate de la aplicarea cerințelor prudențiale în dreptul intern în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerințelor prevăzute la secțiunea 2 instituțiilor care sunt membre ale unui SIP.

(9) În cazul acordării unei derogări în conformitate cu alineatul (8), statele membre:

(a) aplică cerințele de la secțiunile 2 și 3 din prezentul capitol pe bază consolidată organismului central și instituțiilor afiliate la acesta în sensul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) impun SIP respectarea cerințelor din secțiunea 2 în cooperare cu fiecare dintre membrii ce se bucură de o derogare.

În acest scop, în cadrul prezentului capitol secțiunile 2 și 3, orice trimitere la un grup include un organism central și instituțiile afiliate acestuia în înțelesul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și filialele acestora, iar orice trimitere la întreprinderi-mamă sau la instituții care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE include organismul central.

(10) Instituțiile supuse supravegherii directe a Băncii Centrale Europene în temeiul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sau ce constituie o pondere importantă în sistemul financiar al unui stat membru își elaborează propriile planuri de redresare în conformitate cu secțiunea 2 din prezentul capitol și fac obiectul unor planuri de rezoluție individualizate în conformitate cu secțiunea 3.

În sensul prezentului alineat, se consideră că activitatea unei instituții are o pondere importantă în cadrul sistemului financiar al respectivului stat membru în cazul în care se întrunește oricare dintre condițiile următoare:

(a) valoarea totală a activelor sale depășește 30 000 000 000 EUR; sau

(b) ponderea totalului activelor în PIB-ul statului membru în care este stabilită depășește 20 %, cu excepția cazului în care totalul activelor este sub 5 000 000 000 EUR;

(11) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea de informații de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție către ABE în sensul alineatului (7), cu respectarea deplină a principiului proporționalității.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea 2

Planificarea redresării

Articolul 5

Planuri de redresare

(1) Statele membre se asigură că fiecare instituție care nu este parte a unui grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE elaborează și mențin un plan de redresare care să prevadă măsuri ce trebuie luate de instituție pentru restabilirea poziției financiare a acesteia în cazul deteriorării sale semnificative. Planurile de redresare sunt considerate a fi principii de governanță în sensul articolului 74 din Directiva 2013/36/UE.

(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își actualizează planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaționale sau juridice, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

(3) Planurile de redresare nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.

(5) Fără a aduce atingere articolului 4, statele membre se asigură că planurile de redresare includ informațiile stipulate în secțiunea A din anexă. Statele membre pot impune includerea unor informații suplimentare în planurile de redresare.

De asemenea, planurile de redresare includ posibile măsuri care ar putea fi luate de către instituție atunci când sunt întrunite condițiile de la articolul 27 pentru intervenția timpurie.

(6) Statele membre solicită ca planurile de redresare să includă condiții și proceduri adecvate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare, precum și o gamă largă de opțiuni de redresare. Statele membre solicită ca planurile de redresare să aibă în vedere o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă, relevante pentru condițiile specifice instituției, care să includă evenimente de amploare sistemică și crize specifice la nivelul persoanelor juridice individuale și la nivelul grupurilor.

(7) În strânsă consultare cu Comitetul european pentru riscul sistemic (CERS), până la 3 iulie 2015 ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 care să specifice avantajul de scenarii care trebuie utilizate în sensul alineatului (6) din prezentul articol.

(8) Statele membre pot prevedea ca autoritățile competente să aibă competența de a solicita unei instituții să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare la care este parte.

(9) Conducerea instituției menționate la alineatul (1) evaluează și aprobă planul de redresare înainte de transmiterea acestuia către autoritatea competentă.

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică, fără a aduce atingere articolului 4, informațiile pe care trebuie să le conțină planul de redresare menționat la alineatul (5) din prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 6***Evaluarea planurilor de redresare**

(1) Statele membre solicită instituțiilor care au obligația de a elabora planuri de redresare în temeiul articolului 5 alineatul (1) și al articolului 7 alineatul (1) să le transmită autorității competente spre examinare. Statele membre solicită instituțiilor să demonstreze, spre satisfacția autorității competente, că planurile de redresare respective îndeplinesc criteriile de la alineatul (2).

(2) Autoritățile competente, în termen de șase luni de la prezentarea fiecărui plan și după consultarea autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă, examinează planurile de redresare și evaluează măsura în care fiecare plan îndeplinește atât cerințele prevăzute la articolul 5, cât și următoarele criterii:

(a) în mod rezonabil, este probabil ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în aceste planuri să păstreze sau să restabilească viabilitatea și poziția financiară a instituției sau a grupului, ținând seama de măsurile pregătitoare pe care instituția le-a luat sau a planificat să le ia;

(b) în mod rezonabil, este probabil ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficient în situații de criză financiară, evitând pe cât posibil vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina și alte instituții să pună în aplicare planuri de redresare în aceeași perioadă.

(3) La evaluarea caracterului adecvat al planurilor de redresare, autoritatea competentă ține seama de caracterul adecvat al structurii de capital și de finanțare a instituției pentru nivelul de complexitate a structurii organizatorice și profilul de risc ale instituției.

(4) Autoritatea competentă transmite planul de redresare autorității de rezoluție. Autoritatea de rezoluție poate examina planul de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilității de soluționare a instituției și poate face recomandări autorității competente cu privire la aceste aspecte.

(5) În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituția sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu rezultatul evaluării sale și îi solicită instituției să prezinte, în termen de două luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorității, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficiențe sau obstacole au fost abordate.

Înainte de a solicita unei instituții să depună din nou un plan de redresare, autoritatea competentă oferă instituției posibilitatea prezentării opiniei sale cu privire la respectiva cerință.

În cazul în care autoritatea competentă nu consideră că deficiențele și obstacolele au fost abordate în mod corespunzător în planul revizuit, aceasta poate impune instituției să aducă planului anumite modificări.

(6) În cazul în care instituția nu prezintă un plan de redresare revizuit sau autoritatea competentă stabilește că planul de redresare revizuit nu soluționează în mod adecvat deficiențele sau obstacolele potențiale identificate în cadrul evaluării inițiale și că nu este posibil să se soluționeze în mod adecvat deficiențele sau obstacolele prin impunerea unor modificări punctuale ale planului, autoritatea competentă solicită instituției să identifice într-un orizont de timp rezonabil modificările pe care le poate aduce activității sale economice pentru a soluționa respectivele deficiențe sau obstacole din calea punerii în aplicare a planului de redresare.

În cazul în care instituția nu identifică astfel de modificări în orizontul de timp stabilit de autoritatea competentă sau în cazul în care autoritatea competentă estimează că acțiunile propuse de instituție nu ar soluționa în mod adecvat deficiențele sau obstacolele, autoritatea competentă poate impune instituției să ia orice măsuri pe care le consideră necesare și proporționale, ținând seama de gravitatea deficiențelor sau obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activității economice a instituției.

Autoritatea competentă poate solicita instituției, fără a aduce atingere articolului 104 din Directiva 2013/36/UE, următoarele:

- (a) reducerea profilului de risc al instituției, inclusiv al riscului de lichiditate;
- (b) aplicarea de măsuri de recapitalizare în timp util;
- (c) revizuirea strategiei și structurii instituției;
- (d) efectuarea de modificări în strategia de finanțare, pentru îmbunătățirea rezilienței liniilor de activitate esențiale și a funcțiilor critice;
- (e) efectuarea de modificări în structura de guvernanță a instituției.

Lista de măsuri menționată în prezentul alineat nu împiedică statele membre să autorizeze autoritățile competente să ia măsuri suplimentare în temeiul dreptului intern.

(7) Atunci când o autoritate competentă solicită unei instituții să ia măsuri în conformitate cu alineatul (6), decizia sa cu privire la aceste măsuri este justificată și proporțională.

Decizia se notifică în scris instituției și se supune dreptului la recurs.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în vederea evaluării menționate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 8 alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 7

Planuri de redresare a grupului

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă din Uniune elaborează și înaintează supraveghetorului consolidant un plan de redresare a grupului. Planurile de redresare a grupului constau într-un plan de redresare destinat grupului în ansamblul său, în frunte cu întreprinderea-mamă din Uniune. Planul de redresare a grupului identifică măsuri a căror implementare poate fi necesară la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune și la nivelul fiecărei filiale în parte.

(2) În conformitate cu articolul 8, autoritățile competente pot solicita filialelor să elaboreze și să înainteze planuri de redresare pe bază individuală.

(3) Supraveghetorul consolidant, cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate prevăzute în prezenta directivă, transmite planurile de redresare a grupului:

- (a) autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE;
- (b) autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă;
- (c) autorității de rezoluție a grupului; și
- (d) autorităților de rezoluție ale filialelor.

(4) Planul de redresare a grupului urmărește stabilizarea grupului în ansamblu sau stabilizarea unei instituții din grup, atunci când aceasta se află în criză, astfel încât să soluționeze sau să elimine cauzele dificultății și să restabilească poziția financiară a grupului sau a instituției în cauză, ținând seama în același timp de poziția financiară a altor entități ale grupului.

Planul de redresare a grupului include dispoziții menite să asigure coordonarea și consecvența măsurilor care se iau la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, la nivelul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și a măsurilor care se iau la nivelul filialelor și, după caz, în conformitate cu Directiva 2013/36/UE la nivelul sucursalelor semnificative.

(5) Planul de redresare a grupului și orice plan elaborat pentru o filială individuală include elementele menționate la articolul 5. Planurile respective includ, după caz, dispoziții privind un sprijin financiar intragrup, adoptat în conformitate cu un acord privind sprijinul financiar intragrup încheiat în temeiul prevederilor capitolului III.

(6) Planurile de redresare a grupului includ o serie de opțiuni de redresare, stabilind măsuri vizând soluționarea scenariilor menționate la articolul 5 alineatul (6).

În cazul fiecărui scenariu, planul de redresare a grupului identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului, inclusiv la nivelul entităților individuale prevăzute în plan, și eventualele obstacole majore de natură juridică sau practică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor ori activelor în cadrul grupului.

(7) Organul de conducere al entității ce elaborează planul de redresare al grupului în temeiul alineatului (1) evaluează și aprobă planul de redresare a grupului înainte de prezentarea acestuia către supraveghetorul consolidant.

Articolul 8

Evaluarea planurilor de redresare a grupurilor

(1) Supraveghetorul consolidant, împreună cu autoritățile competente ale filialelor, în urma unei consultări cu autoritățile competente menționate la articolul 116 din Directiva 2013/36/UE și cu autoritățile competente ale sucursalelor semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, examinează planul de redresare a grupului și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la articolele 6 și 7. Această evaluare se efectuează în conformitate cu procedurile stabilite la articolul 6 și cu prezentul articol și ține seama de impactul potențial al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare în toate statele membre în care grupul operează.

(2) Supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor depun toate eforturile să ajungă la o decizie comună cu privire la:

- (a) examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului;
- (b) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile care fac parte din grup; și
- (c) aplicarea măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6).

Părțile depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către supraveghetorul consolidant a planului de redresare a grupului, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3).

ABE poate, la cererea unei autorități competente, să acorde asistență autorităților competente, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În absența unei decizii comune luate de autoritățile competente, în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului sau la orice măsuri pe care întreprinderea-mamă din Uniune are obligația să le ia în conformitate cu articolul 6 alineatele (5) și (6), supraveghetorul consolidant ia propria decizie în ceea ce privește aceste chestiuni. Supraveghetorul consolidant adoptă decizia ținând cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia întreprinderii-mamă din Uniune și celorlalte autorități competente.

Dacă, până la finalul respectivei perioade de patru luni, oricare dintre autoritățile competente menționate la alineatul (2) a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia supraveghetorului consolidant.

(4) În absența unei decizii comune între autoritățile competente în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la:

(a) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile aflate sub jurisdicția sa; sau

(b) aplicarea la nivel de filială a măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6);

fiecare autoritate competentă ia propria sa decizie cu privire la acest aspect.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea competentă a filialei își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității competente responsabile pentru filială la nivel individual.

(5) Celelalte autorități competente între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (4) pot ajunge la o decizie comună privind planul de redresare a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (2) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile competente în absența deciziei comune menționate la alineatele (3) și (4) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către autoritățile competente din statele membre în cauză.

(7) La solicitarea unei autorități competente în conformitate cu alineatul (3) sau (4), ABE poate doar să acorde asistență autorităților competente pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 referitor la evaluarea planurilor de redresare și la punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la articolul 6 alineatul (6) literele (a), (b) și (d).

Articolul 9

Indicatorii planului de redresare

(1) În sensul articolelor 5-8, autoritățile competente solicită ca fiecare plan de redresare să includă un cadru de indicatori, stabilit de instituție, care identifică etapele în care pot fi luate măsurile corespunzătoare menționate în plan. Acești indicatori sunt agreeți de către autoritățile competente atunci când evaluează planurile de redresare în conformitate cu articolele 6 și 8. Indicatorii pot fi calitativi sau cantitativi în ceea ce privește poziția financiară a instituției, și pot fi monitorizați cu ușurință. Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare dispoziții adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

Fără a aduce atingere primului paragraf, o instituție poate:

- (a) să ia măsuri pe baza planului său de redresare în cazul în care indicatorul relevant nu a fost respectat, însă numai atunci când conducerea instituției consideră că acest lucru este adecvat în condițiile date; sau
- (b) să nu ia o astfel de măsură în cazul în care conducerea instituției consideră că acest lucru nu este adecvat în condițiile date.

Decizia de a lua o măsură prevăzută în planul de redresare sau decizia de a nu lua o astfel de măsură este notificată fără întârziere autorității competente.

(2) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică lista minimă a indicatorilor calitativi și cantitativi menționați la alineatul (1).

Secțiunea 3

Planificarea rezoluției

Articolul 10

Planuri de rezoluție

- (1) Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, precum și după consultarea cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, elaborează un plan de rezoluție pentru fiecare instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE. Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție ar putea să le întreprindă atunci când instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Informațiile prevăzute la alineatul (7) litera (a) se comunică instituției în cauză.
- (2) În elaborarea planului de rezoluție, autoritatea de rezoluție identifică obstacolele majore în calea posibilității de soluționare și, dacă este necesar și proporționat, prevede măsuri relevante pentru soluționarea respectivelor obstacole în conformitate cu capitolul II din prezentul titlu.
- (3) Planul de rezoluție ia în considerare scenarii relevante, prevăzând inclusiv posibilitatea ca intrarea în dificultate să se datoreze unor circumstanțe particulare și individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice. Planul de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:
  - (a) orice sprijin financiar public extraordinar pe lângă utilizarea mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
  - (b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
  - (c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.
- (4) Planul de rezoluție include o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.
- (5) Autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor să le ofere asistență la elaborarea și actualizarea planurilor.
- (6) Planul de rezoluție al instituției este reexaminat și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an și după orice modificare importantă a structurii organizaționale sau juridice, a activității economice sau a poziției financiare a instituției care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității respectivului plan sau care ar impune o modificare a planului de rezoluție.

În scopul examinării sau actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu primul paragraf, instituțiile și autoritățile competente comunică prompt autorităților de rezoluție orice modificare care impune o astfel de examinare sau actualizare a planului.

(7) Fără a aduce atingere articolului 4, planul de rezoluție stabilește opțiuni de aplicare asupra instituției a instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV. Acesta cuprinde, cuantificat de câte ori este necesar și posibil:

- (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
- (b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații referitoare la rezoluție;
- (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în cazul intrării în dificultate a instituției;
- (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
- (e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol și articolul 15;
- (f) o descriere a tuturor măsurilor necesare conform articolului 17 pentru a aborda sau înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare, identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 15;
- (g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;
- (h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în conformitate cu articolul 11 sunt actualizate și puse la dispoziția autorităților de rezoluție în orice moment;
- (i) explicarea, de către autoritatea de rezoluție, a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la oricare dintre următoarele:
  - (i) niciun fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
  - (ii) asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
  - (iii) asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard;
- (j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile și termenele aplicabile;
- (k) o descriere a interdependențelor critice;
- (l) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și o evaluare a portabilității pozițiilor clientului;
- (m) o analiză a impactului planului asupra angajaților instituției, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate și o descriere a procedurilor vizate pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluție, ținând seama de sistemele naționale de dialog cu partenerii sociali, după caz;
- (n) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;

- (o) cerința minimă de fonduri proprii și pasive eligibile necesare în temeiul articolului 45 alineatul (1) și, după caz, termenul în care trebuie să se ajungă la acest nivel;
- (p) acolo unde este cazul, cerința minimă de fonduri proprii și instrumente contractuale de recapitalizare internă, în temeiul articolului 45 alineatul (1) și, după caz, termenul în care trebuie să se ajungă la acest nivel;
- (q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției;
- (r) după caz, orice opinie exprimată de instituție cu privire la planul de rezoluție.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții și unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) să păstreze o evidență detaliată a contractelor financiare la care aceasta este parte. Autoritatea de rezoluție poate specifica un termen în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze respectivele evidențe. Același termen se aplică tuturor instituțiilor și tuturor entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) aflate sub jurisdicția sa. Autoritatea de rezoluție poate decide să stabilească termene diferite pentru diferitele tipuri de contracte financiare menționate la articolul 2 punctul 100. Prezentul alineat nu aduce atingere competențelor de colectare a informațiilor ale autorității competente.

(9) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare detaliate, specificând conținutul planului de redresare.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 11

Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție și cooperarea din partea instituției

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituțiilor:
  - (a) să coopereze atât cât este necesar la elaborarea planurilor de rezoluție;
  - (b) să furnizeze, fie direct, fie prin intermediul autorității competente, toate informațiile necesare elaborării și punerii în aplicare a planurilor de rezoluție.

Mai exact, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita, printre altele, informațiile și analiza menționate în secțiunea B din anexă.

(2) Autoritățile competente din statele membre relevante cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica în ce măsură informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile, în întregime sau în parte. În cazul în care ele sunt disponibile, autoritățile competente furnizează aceste informații autorităților de rezoluție.

(3) ABE elaborează proiectele de standarde tehnice pentru a specifica procedurile de punere în aplicare referitoare la proceduri și un set minim de formulare și modele tip pentru furnizarea informațiilor în temeiul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 12

Planuri de rezoluție a grupului

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale sucursalelor semnificative în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă, elaborează planuri de rezoluție a grupului. Planurile de rezoluție a grupului includ un plan de rezoluție a grupului condus de întreprinderea-mamă din Uniune per ansamblu, fie prin rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, fie prin separare și rezoluție la nivelul filialelor. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile necesare pentru rezoluția:

- (a) întreprinderii-mamă din Uniune;
  - (b) filialelor ce fac parte din grup și sunt situate în Uniune;
  - (c) entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d); și
  - (d) conform titlului VI, a filialelor ce fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.
- (2) Planul de rezoluție a grupului trebuie să fie elaborat pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu articolul 11.
- (3) Planul de rezoluție a grupului:
- (a) stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în cadrul scenariilor prevăzute la articolul 10 alineatul (3), pentru toate entitățile din grup, atât prin intermediul măsurilor de rezoluție luate cu privire la entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), la întreprinderea-mamă și la instituțiile-filiale, cât și prin intermediul unor măsuri de rezoluție coordonate referitoare la instituțiile-filiale;
  - (b) examinează măsura în care instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate și exercitate în mod coordonat în cazul entităților din grup stabilite în Uniune, inclusiv măsurile vizând facilitarea achiziționării de către o terță parte a grupului în ansamblu, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate fie de mai multe entități din grup, fie doar de unele dintre acestea, și să identifice eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;
  - (c) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, identifică modalitățile adecvate de cooperare și de coordonare cu autoritățile relevante ale respectivelor țări terțe și implicațiile pentru rezoluția în cadrul Uniunii.
  - (d) identifică măsurile necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcții sau liniile de activitate, pentru a facilita rezoluția grupului, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
  - (e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă și pe care autoritatea de rezoluție la nivel de grup intenționează să le aplice pentru rezoluția grupului;
  - (f) identifică modul în care ar putea fi finanțate măsurile de rezoluție a grupului și în cazul în care ar fi necesare mecanisme de finanțare, definește principii de partajare a responsabilității pentru respectiva finanțare între surse de finanțare din diferite state membre. Planul nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:
    - (i) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
    - (ii) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau

- (iii) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale funizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

Principiile respective sunt definite pe baza unor criterii echitabile și echilibrate și iau în considerare în special articolul 107 alineatul (5) și impactul asupra stabilității financiare în toate statele membre vizate.

- (4) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul articolului 16 se realizează concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție a grupului în conformitate cu prezentul articol. În planul de rezoluție a grupului se include o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu articolul 16.

- (5) Planul de rezoluție a grupului nu are un impact disproporționat asupra niciunui stat membru.

- (6) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând conținutul planului de redresare, ținând cont de diversitatea modelelor de afaceri ale grupurilor de pe piața internă.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 13

Cerințe și proceduri pentru planurile de rezoluție a grupurilor

- (1) Întreprinderile-mamă din Uniune transmit informațiile care pot fi solicitate în conformitate cu articolul 11 către autoritatea de rezoluție a grupului. Aceste informații se referă la întreprinderea-mamă din Uniune, și, conform solicitării, la fiecare dintre entitățile care fac parte din grup, inclusiv cele menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate prevăzute de prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile menționate în prezentul alineat către:

- (a) ABE;
- (b) autoritățile de rezoluție ale filialelor;
- (c) autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă;
- (d) autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE; și
- (e) autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Informațiile furnizate de autoritatea de rezoluție a grupului autorităților de rezoluție și autorităților competente ale filialelor, autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative și autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE, includ cel puțin toate informațiile relevante pentru filială sau pentru sucursala semnificativă. Informațiile furnizate ABE cuprind toate informațiile relevante pentru rolul ABE referitor la planurile de rezoluție a grupului. În cazul informațiilor referitoare la filiale din țări terțe, autoritatea de rezoluție la nivel de grup nu are obligația de a le transmite fără consimțământul autorității de supraveghere sau al autorității de rezoluție relevante din țara terță respectivă.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupurilor, acționând împreună cu autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul articol, elaborează și actualizează planurile de rezoluție a grupurilor, în cadrul colegiilor de rezoluție și după consultarea cu autoritățile competente relevante, inclusiv cu autoritățile competente din jurisdicțiile statelor membre în care sunt situate sucursale de importanță semnificativă. Autoritățile de rezoluție a grupului pot, cu condiția să îndeplinească cerințele de confidențialitate stabilite la articolul 98 din prezenta directivă, să ia inițiativa de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupului autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale, holdinguri financiare sau sucursale semnificative în sensul articolului 51 din Directiva 2013/36/UE.

(3) Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupului sunt reexamineate și, după caz, actualizate, cel puțin o dată pe an, precum și după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea un efect major asupra planului sau ar necesita modificarea sa.

(4) Adoptarea planului de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor.

Aceste autorități de rezoluție iau o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către autoritatea de rezoluție a grupului a informațiilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

ABE poate, la cererea unei autorități competente, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie cu privire la planul de rezoluție a grupului. Decizia este temeinic motivată și ia în considerare avizele și rezervele altor autorități de rezoluție. Decizia se transmite întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(6) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială ia propria sa decizie și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluție pentru entitățile aflate în jurisdicția sa. Fiecare dintre deciziile individuale este temeinic motivată, prezintă motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorități competente și ale celorlalte autorități de rezoluție. Fiecare autoritate de rezoluție notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție în cauză își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

(7) Celelalte autorități de rezoluție între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (6) pot ajunge la o decizie comună privind planul de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(8) Deciziile comune menționate la alineatele (4) și (7), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatele (5) și (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În conformitate cu alineatele (5) și (6) din prezentul articol, la cererea unei autorități de rezoluție, ABE poate acorda asistență autorităților de rezoluție în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu excepția cazului în care oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate evaluează că aspectul care face obiectul dezacordului poate afecta în orice mod responsabilitățile fiscale ale statului său membru.

(10) În cazul în care sunt luate decizii comune în temeiul alineatelor (4) și (7) și în cazul în care o autoritate de rezoluție consideră, în temeiul alineatului (9), că motivul dezacordului privind planurile de rezoluție a grupului aduce atingere responsabilităților fiscale ale statului său membru, aceasta procedează la o reevaluare a planului de rezoluție a grupului, inclusiv cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

Articolul 14

Transmiterea planurilor de rezoluție către autoritățile competente

(1) Autoritatea de rezoluție transmite autorităților competente relevante planurile de rezoluție și orice modificări aduse acestora.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite autorităților competente relevante planurile de rezoluție a grupurilor și orice modificări aduse acestora.

CAPITOLUL II

Posibilitățile de soluționare

Articolul 15

Evaluarea posibilităților de soluționare în cazul instituțiilor

(1) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru succursalele semnificative, evaluează măsura în care o instituție ce nu face parte din grup poate face obiectul unei rezoluții, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

(a) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;

(c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale oferit cu garanții, dobânzi sau durate non-standard.

Se consideră că rezoluția unei instituții este posibilă dacă autoritatea de rezoluție consideră fezabil și credibil, fie să lichideze instituția prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție, aplicând instituției diferitele instrumente și competențe de rezoluție evitând pe cât posibil orice efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar al statului membru în care este stabilită instituția, al altor state membre sau al Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice desfășurate de instituție. Autoritățile de rezoluție notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unei instituții nu este posibilă.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare menționate la alineatul (1), autoritatea de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare în temeiul prezentului articol este efectuată de autoritatea de rezoluție concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție în conformitate cu articolul 10, și totodată în scopul elaborării și actualizării planului.

(4) ABE, după consultarea CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând criteriile și procesele care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităților de soluționare a instituțiilor sau a grupurilor menționate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 16.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 16

Evaluarea posibilităților de soluționare în cazul grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, după consultarea cu supraveghetorul consolidant și cu autoritățile competente ale filialelor respective, precum și autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru succursalele semnificative, evaluează măsura în care un grup poate face obiectul unei proceduri de rezoluție, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

(a) orice sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;

(c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard.

Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă dacă autoritățile de consideră că este fezabil și credibil, fie să lichideze entitățile din grup prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție aplicând entităților din grup instrumente și competențe de rezoluție, evitând totodată, pe cât posibil, orice efect negativ semnificativ asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile din grup, ale altor state membre sau al Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de entitățile din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurință în timp util sau prin alte mijloace. Autoritățile de rezoluție la nivel de grup notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.

Evaluarea posibilităților de soluționare a unui grup este luată în considerare în cadrul colegiilor de rezoluție menționate la articolul 88.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare a grupului, autoritățile de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul prezentului articol se realizează concomitent cu și în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 12. Evaluarea se realizează în cadrul procedurilor de luare a deciziilor prevăzute la articolul 13.

Articolul 17

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare

(1) Statele membre se asigură că, atunci când, în urma evaluării posibilităților de soluționare a unei instituții, efectuată în conformitate cu articolele 15 și 16, autoritatea de rezoluție, după consultări cu autoritatea competentă, constată existența unor obstacole semnificative în calea posibilităților de soluționare a instituției respective, autoritatea de rezoluție notifică aceste constatări în scris instituției în cauză, autorității competente și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

(2) Cerința aplicabilă autorităților de rezoluție de a elabora planuri de rezoluție și autorităților de rezoluție relevante de a ajunge la o decizie comună cu privire la planurile de rezoluție a grupurilor de la articolul 10 alineatul (1) și, respectiv, articolul 13 alineatul (4) este suspendată ca urmare a notificării menționate la alineatul (1) din prezentul articol, până ce măsurile de îndepărtare a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare au fost acceptate de autoritatea de rezoluție în temeiul alineatului (3) din prezentul articol sau au fost decise în temeiul alineatului (4) din prezentul articol.

(3) În termen de patru luni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), instituția propune autorității de rezoluție măsuri posibile având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative identificate în notificare. Autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă, evaluează eficiența măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(4) Dacă estimează că măsurile propuse de o instituție în conformitate cu alineatul (3) nu reduc sau nu înlătură în mod eficient obstacolele în cauză, autoritatea de rezoluție, fie direct, fie indirect prin intermediul autorității competente, solicită instituției să ia măsuri alternative care pot conduce la atingerea acestui obiectiv și notifică măsurile respective în scris instituției, care în termen de o lună propune un plan vizând intrarea în conformitate cu acestea.

În identificarea măsurilor alternative, autoritatea de rezoluție demonstrează că măsurile propuse de instituție nu ar reuși să îndeparteze obstacolele din calea posibilității de soluționare și în ce mod măsurile alternative propuse sunt potrivite pentru îndepartarea acestora. Autoritatea de rezoluție ține seama de amenințarea pentru stabilitatea financiară pe care o reprezintă aceste obstacole din calea posibilității de soluționare și de efectul măsurilor asupra activității economice a instituției, asupra stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.

(5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a lua oricare dintre următoarele măsuri:

- (a) să solicite instituției revizuirea oricăror acorduri de finanțare intragrup sau examinarea motivelor pentru absența acestora, sau încheierea unor acorduri de servicii, fie intragrup, fie cu părți terțe, pentru a asigura furnizarea de funcții critice;
- (b) să solicite instituției limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;
- (c) să impună cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;
- (d) să solicite instituției renunțarea la anumite active;
- (e) să solicite instituției limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în curs de desfășurare sau propuse;
- (f) să limiteze sau să împiedice crearea de noi linii de activitate economică, dezvoltarea celor existente, vânzarea de produse noi sau vânzarea produselor existente;
- (g) să solicite modificarea structurilor juridice sau operaționale ale instituției sau ale oricărei entități din grup, fie în mod direct, fie în mod indirect sub controlul lor, pentru a reduce complexitatea și a garanta astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operațional, a funcțiilor critice de alte funcții, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;

- (h) să solicite unei instituții sau unei întreprinderi-mamă înființarea unei societăți financiare holding-mamă într-un stat membru sau a unei societăți financiare holding-mamă din Uniune;
- (i) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să emită pasive eligibile pentru a îndeplini cerințele de la articolele 45;
- (j) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă pentru fondurile proprii și pentru pasivele eligibile în temeiul articolului 45, inclusiv, îndeosebi, să încerce să renegocieze orice pasiv eligibil și orice instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrument de fonduri proprii de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce valoarea contabilă a pasivului sau instrumentului în cauză sau de a-l converti ar fi aplicată în temeiul legislației jurisdicției care îl reglementează; și
- (k) în cazul în care o instituție este filială a unei societăți holding cu activitate mixtă, poate solicita societății holding cu activitate mixtă înființarea unei societăți financiare holding separate pentru a controla instituția, dacă este necesar pentru a facilita rezoluția instituției și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV asupra părții nefinanciare a grupului.
- (6) O decizie luată în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (4) îndeplinește următoarele cerințe:
- (a) să fie susținute de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;
- (b) să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la alineatul (4); și
- (c) să se supună dreptului la recurs.
- (7) Înainte de identificarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (4), autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente și, după caz, a autorității macroprudențiale naționale desemnate, iau în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra instituției respective, asupra pieței interne de servicii financiare, asupra stabilității financiare din alte state membre și asupra Uniunii în ansamblu.
- (8) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică detalii suplimentare prevăzute la alineatul (5) și a circumstanțelor în care fiecare dintre acestea pot fi aplicate.

Articolul 18

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare: tratamentul grupurilor

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate instituțiile care fac parte din grup.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, conform articolului 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl vor transmite filialelor care fac obiectul supravegherii și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul, întocmit după consultarea cu autoritățile competente, conține o analiză a obstacolelor de fond aflate în calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în raport cu grupul. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului economic al instituției și recomandă orice măsuri proporționale și specifice care, în opinia autorității, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de eliminare a obstacolelor identificate în raport.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, orice măsuri propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție a grupurilor și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau eliminării obstacolelor care țin seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.

(5) Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării oricăror observații de către întreprinderea-mamă din Uniune sau la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3), în funcție de care survine mai întâi. Decizia comună trebuie să fie motivată și prezentată sub forma unui document, care trebuie transmis de autoritatea de rezoluție a grupului întreprinderii-mamă din Uniune.

ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În absența unei decizii comune în termenul menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului.

Decizia este temeinic motivată și ține seama de opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia este transmisă de către autoritatea de rezoluție a grupului întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE ia propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor iau propriile decizii privind măsurile adecvate care urmează să fie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4). Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei vizate și autorității de rezoluție a grupului.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE ia propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

(8) Decizia comună menționată la alineatul (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6) sau (7) din prezentul articol, să acorde asistență autorităților de rezoluție în vederea obținerii unui acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL III

Sprijin financiar intragrup

Articolul 19

Acord de sprijin financiar intragrup

(1) Statele membre se asigură că o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) și filialele sale din alte state membre sau din țări terțe, care sunt instituții sau instituții financiare care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă, pot încheia un acord privind acordarea de sprijin financiar oricărei alte părți la acord care îndeplinește condițiile de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27, dacă sunt respectate condițiile prevăzute în prezentul capitol.

(2) Prezentul capitol nu se aplică acordurilor financiare intragrup, inclusiv acordurilor de finanțare și derulării acordurilor de finanțare centralizate, cu condiția ca niciuna dintre părțile la respectivele acorduri să nu îndeplinească condițiile de intervenție timpurie.

(3) Un acord de sprijin financiar intragrup nu constituie o condiție prealabilă:

(a) pentru acordarea de sprijin financiar intragrup oricărei entități din grup care întâmpină dificultăți financiare, dacă instituția decide acest lucru, pentru fiecare situație în mod individual și conform politicilor grupului, în cazul în care aceasta nu reprezintă un risc pentru întreg grupul; sau

(b) pentru a funcționa într-un stat membru.

(4) Statele membre elimină din dreptul intern orice obstacole de natură juridică din calea tranzacțiilor de sprijin financiar intragrup desfășurate în conformitate cu prezentul capitol, cu condiția ca nicio dispoziție din prezentul capitol să nu împiedice statele membre să impună limite tranzacțiilor intragrup în temeiul dreptului intern de punere în aplicare a opțiunilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau de transpunere a Directivei 2013/36/UE, sau care impune separarea, din motive de stabilitate financiară, a unor părți dintr-un grup sau a activităților desfășurate în cadrul unui grup.

(5) Acordul de sprijin financiar intragrup poate:

(a) să acopere una sau mai multe filiale ale grupului și poate prevedea sprijin financiar din partea întreprinderii-mamă către filiale, din partea filialelor către întreprinderea-mamă, între filialele din grup care sunt parte la acord sau orice combinație a acestor entități;

(b) să prevadă sprijin financiar sub forma unui împrumut, a acordării de garanții, a furnizării de active pentru a fi utilizate drept garanție reală sau a oricărei combinații între aceste forme de sprijin financiar, în cadrul uneia sau mai multor tranzacții, inclusiv între beneficiarul sprijinului și o terță parte.

(6) În cazul în care, în conformitate cu termenii acordului de sprijin financiar intragrup, o entitate din grup se angajează să acorde sprijin financiar unei alte entități din grup, acest acord poate include un altul, reciproc, prin care entitatea din grup care primește sprijinul se angajează, să acorde sprijin financiar entității din grup care acordă sprijinul.

(7) Acordul de sprijin financiar intragrup specifică principiile pentru calcularea contraprestației datorată pentru orice tranzacție efectuată în temeiul acordului. Aceste principii includ cerința de a stabili contraprestația în momentul furnizării sprijinului financiar. Acordul, inclusiv principiile pentru calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, precum și ceilalți termeni ai acordului, respectă următoarele principii:

- (a) fiecare parte trebuie să decidă în mod liber cu privire la încheierea acordului;
  - (b) la încheierea acordului și la calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, fiecare parte trebuie să acționeze potrivit propriilor interese, care pot ține seama de eventualele beneficii directe sau indirecte pe care le poate obține partea în urma furnizării sprijinului financiar;
  - (c) fiecare parte care acordă sprijin financiar trebuie să primească toate informațiile relevante de la părțile care primesc sprijin financiar, înainte de stabilirea contraprestației aferente furnizării acestuia și înainte de luarea oricărei decizii privind furnizarea acestuia;
  - (d) contraprestația aferentă furnizării sprijinului financiar poate ține seama de informațiile pe care partea furnizoare de sprijin financiar le deține în virtutea faptului că aparține aceleiași grup ca și partea beneficiară a sprijinului financiar și care nu sunt disponibile pentru piață; și
  - (e) în ceea ce privește principiile de calcul al contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, nu există obligația de a se ține seama de eventualele efecte temporare anticipate asupra prețurilor de pe piață ca urmare a unor evenimente externe grupului.
- (8) Acordul de sprijin financiar intragrup poate fi încheiat numai dacă, la momentul elaborării proiectului de acord, autoritățile lor competente respective estimează că niciuna dintre părți nu îndeplinește condițiile de intervenție timpurie.
- (9) Statele membre se asigură că toate drepturile, creanțele sau acțiunile decurgând din acordul de sprijin financiar intragrup pot fi exercitate numai de către părțile la acord, cu excluderea părților terțe.

Articolul 20

Examinarea de către autoritățile competente a proiectului de acord și medierea

- (1) Instituția-mamă din Uniune depune pe lângă supraveghetorul consolidant o cerere de autorizare pentru orice proiect de acord de sprijin financiar intragrup propus în temeiul articolului 19. Cererea trebuie să conțină textul proiectului de acord și să indice entitățile din grup care intenționează să fie parte la acord.
- (2) Supraveghetorul consolidant transmite fără întârziere cererea autorităților competente ale fiecărei filiale care intenționează să fie parte la acord, pentru a se ajunge la o decizie comună.
- (3) În conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, supraveghetorul consolidant acordă autorizația în cazul în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.
- (4) Supraveghetorul consolidant poate, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, să interzică încheierea acordului propus în cazul în care se consideră că acesta nu respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.
- (5) Autoritățile competente trebuie să facă tot posibilul pentru ca, în termen de patru luni de la data primirii cererii de către supraveghetorul consolidant, să ajungă la o decizie comună, luând în considerare impactul potențial, inclusiv orice consecințe de ordin fiscal, al executării acordului în toate statele membre în care funcționează grupul, cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23. Decizia comună se redactează într-un document conținând decizia motivată temeinic, care va fi transmis solicitantului de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termen de patru luni, supraveghetorul consolidant adoptă propria decizie în legătură cu cererea respectivă. Decizia este prezentată într-un document conținând decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate pe parcursul perioadei de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia sa solicitantului și celorlalte autorități competente.

(7) Dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Articolul 21

Aprobarea de către acționari a proiectului de acord

(1) Statele membre solicită ca orice proiect de acord care a fost autorizat de autoritățile competente să fie prezentat pentru aprobare acționarilor fiecărei entități din grup care intenționează să fie parte la acord. În acest caz, acordul nu este valabil decât pentru acele părți ai căror acționari au aprobat acordul în conformitate cu alineatul (2).

(2) Un acord de sprijin financiar la nivelul grupului este valabil pentru o entitate din grup numai dacă acționarii acesteia au aprobat organul de conducere al respectivei entități din grup să ia o decizie stipulând faptul că entitatea din grup acordă sau primește sprijin financiar în conformitate cu termenii acordului și cu condițiile stabilite în prezentul capitol și numai dacă această autorizare din partea acționarilor nu a fost revocată.

(3) Organul de conducere al fiecărei entități parte la un acord prezintă acționarilor în fiecare an un raport privind executarea acordului și punerea în aplicare a oricărei decizii luate în temeiul acestuia.

Articolul 22

Transmiterea acordurilor de sprijin financiar la nivel de grup către autoritățile de rezoluție

Autoritățile competente transmit autorităților de rezoluție relevante acordurile de sprijin financiar la nivel de grup pe care le-au autorizat și orice modificări la acestea.

Articolul 23

Condiții de acordare a sprijinului financiar la nivel de grup

(1) Sprijinul financiar poate fi acordat de o entitate din grup în conformitate cu articolul 19 doar dacă sunt îndeplinite toate următoarele condiții:

(a) există o perspectivă rezonabilă conform căreia sprijinul acordat va contribui în mod semnificativ la soluționarea dificultăților financiare ale entității din grup beneficiare;

(b) furnizarea de sprijin financiar are ca obiectiv menținerea sau refacerea stabilității financiare a grupului în ansamblul său sau a oricărei entități din grup și este în interesul entității din grup care furnizează sprijinul;

(c) sprijinul financiar este oferit în termenii prevăzuți la articolul 19 alineatul (7), inclusiv în ceea ce privește contra-prestația;

- (d) pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere al entității din grup furnizoare de sprijin financiar la momentul luării deciziei de acordare a sprijinului financiar, există o perspectivă rezonabilă ca entitatea din grup beneficiară să achite contraprestația sprijinului acordat, iar dacă sprijinul este acordat sub formă de împrumut, ca entitatea din grup beneficiară să îl ramburseze. Dacă sprijinul este acordat sub forma unei garanții sau a unui titlu de valoare de orice fel, se aplică aceeași condiție datoriei rezultate pentru beneficiar în cazul executării garanției sau titlului de valoare respective;
- (e) furnizarea sprijinului financiar nu ar compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității din grup care furnizează sprijinul;
- (f) furnizarea sprijinului financiar nu ar reprezenta o amenințare la adresa stabilității financiare în statul membru al entității din grup care furnizează sprijinul;
- (g) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării cerințelor Directivei 2013/36/UE referitoare la capital sau la lichidități, precum și oricăror cerințe impuse în temeiul articolului 104 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, iar furnizarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea de către entitate a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității care furnizează sprijinul;
- (h) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării acestuia cerințelor Directivei 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 referitoare la expunerile mari, inclusiv legislația națională privind exercitarea opțiunilor prevăzute în aceasta, iar acordarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea, de către entitatea din grup, a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității din grup care acordă sprijinul;
- (i) furnizarea sprijinului financiar nu ar submina posibilitățile de soluționare a entității din grup care furnizează sprijinul.
- (2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (c), (e) și (i).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să promoveze convergența diferitelor practici și să specifice condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (b), (d), (f), (g) și (h) din prezentul articol.

Articolul 24

Decizia de a furniza sprijin financiar

Decizia de a furniza sprijin financiar intragrup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care furnizează sprijinul financiar. Această decizie trebuie să fie motivată și să indice scopul sprijinului financiar propus. Mai exact, decizia precizează modul în care furnizarea sprijinului financiar este conformă cu condițiile prevăzute la articolul 23 alineatul (1). Decizia de a accepta sprijinul financiar la nivel de grup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care primește sprijin financiar.

Articolul 25

Dreptul de opoziție al autorităților competente

(1) Înainte de a acorda sprijin conform unui acord de sprijin financiar intragrup, organul de conducere al unei entități din grup care intenționează să acorde sprijinul financiar trebuie să notifice:

- (a) propria autoritate competentă;

- (b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;
- (c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (d) ABE.

Notificarea trebuie să conțină decizia motivată a organului de conducere, în conformitate cu articolul 24, precum și detalii cu privire la sprijinul financiar propus, inclusiv o copie a acordului de sprijin financiar la nivel de grup.

(2) În termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii unei notificări complete, autoritatea competentă a entității din grup care furnizează sprijin financiar poate aproba acordarea de sprijin financiar, poate interzice sau limita acest lucru în cazul în care evaluează că nu au fost îndeplinite condițiile pentru acordarea de sprijin financiar intragrup prevăzute la articolul 23. Orice decizie a autorității competente privind interzicerea sau limitarea sprijinului financiar trebuie să fie motivată.

(3) Decizia autorității competente privind aprobarea, interzicerea sau limitarea sprijinului financiar este notificată imediat către:

- (a) supraveghetorul consolidant;
- (b) autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (c) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

(4) Dacă supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă care răspunde de entitatea din grup beneficiară a sprijinului au obiecții privind decizia de interzicere sau de limitare a sprijinului financiar, ele pot sesiza ABE în termen de două zile și pot solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În cazul în care autoritatea competentă nu interzice sau nu limitează sprijinul financiar în termenul prevăzut la alineatul (2), sau a fost de acord cu acel sprijin înainte de sfârșitul acelei perioade, acesta poate fi acordat în conformitate cu condițiile prezentate autorității competente.

(6) Decizia organului de conducere al instituției de a furniza sprijin financiar se transmite către:

- (a) autoritatea competentă;
- (b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;
- (c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (d) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

(7) Dacă autoritatea competentă limitează sau interzice sprijinul financiar la nivel de grup în temeiul alineatului (2) din prezentul articol și dacă planul de redresare la nivel de grup în conformitate cu articolul 7 alineatul (5) face referire la sprijinul financiar intragrup, autoritatea competentă a entității din grup pentru care sprijinul este refuzat sau interzis poate solicita supraveghetorului consolidant să lanseze o reevaluare a planului de redresare la nivel de grup în temeiul articolului 8 sau, dacă planul de redresare este întocmit cu titlu individual, să solicite entității din grup să prezinte un plan de redresare revizuit.

*Articolul 26***Prezentarea informațiilor**

(1) Statele membre se asigură că entitățile din grup fac public faptul că au încheiat sau nu un acord de sprijin financiar intragrup în conformitate cu articolul 19 și publică o descriere a condițiilor generale ale acordului și denumirile entităților din grup care sunt parte la acesta și actualizează aceste informații cel puțin o dată pe an.

Se aplică articolele 431-434 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica forma și conținutul descrierii menționate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

INTERVENȚIE TIMPURIE*Articolul 27***Măsuri de intervenție timpurie**

(1) În cazul în care o instituție încalcă sau, datorită, printre altele, unei stări de deteriorare rapidă a situației financiare ce include o situație de deteriorare rapidă a lichidităților, de creștere rapidă a nivelului de îndatorare, a creditelor neperformante sau a concentrării expunerilor, evaluată pe baza unui set de indicatori de declanșare, care poate include cerință de fonduri proprii a instituției plus 1,5 puncte procentuale, sau este susceptibilă de a încălca, în viitorul apropiat, cerințele pentru autorizare prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în Directiva 2013/36/UE, în titlul II din Directiva 2014/65/UE sau în oricare dintre articolele 3-7, articolele 14-17, articolul 24, articolul 25 și articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, statele membre se asigură că, fără a aduce atingere măsurilor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente au la dispoziție, după caz, cel puțin următoarele măsuri:

- (a) să solicite organului de conducere al instituției punerea în aplicare a unuia sau a mai multora dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul de redresare sau în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) să actualizeze acest plan de redresare atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare unul sau mai multe dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul actualizat într-un anumit interval de timp, pentru a garanta faptul că condițiile menționate în fraza introductivă nu se mai aplică;
- (b) să solicite organului de conducere al instituției examinarea situației, identificarea de măsuri vizând depășirea oricăror probleme constatate, precum și întocmirea unui program de acțiune pentru depășirea acestor probleme și a unui calendar de punere în aplicare a acestuia;
- (c) să solicite organului de conducere al instituției convocarea unei adunări a acționarilor instituției sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;
- (d) să solicite destituirea sau înlocuirea unuia sau a mai multor membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare, în cazul în care aceste persoane se dovedesc necorespunzătoare pentru exercitarea atribuțiilor lor în sensul articolului 13 din Directiva 2013/36/UE sau articolului 9 din Directiva 2014/65/UE;
- (e) să solicite organului de conducere ale instituției elaborarea unui plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor instituției, în conformitate cu planul de redresare, după caz;

- (f) să solicite efectuarea de modificări în strategia de afaceri a instituției;
- (g) să solicite efectuarea de modificări în structurile juridice sau operaționale ale instituției; și
- (h) să dobândească, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să prezinte autorității de rezoluție, toate informațiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluție și pentru a pregăti rezoluția eventuală a instituției, precum și pentru a efectua o evaluare a activelor și pasivelor instituției în conformitate cu articolul 36;
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică autoritățile de rezoluție, fără întârziere, cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1) în legătură cu o instituție și că printre competențele autorităților de rezoluție se numără și competența de a solicita instituției să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute la articolul 84;
- (3) Pentru fiecare din măsurile menționate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc un termen adecvat pentru finalizare pentru a permite autorității competente să evalueze eficacitatea măsurii;
- (4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru promovarea unei aplicări consecvente a factorului declanșator al utilizării măsurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol;
- (5) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (4), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili un set minim de factori declanșatori pentru utilizarea măsurilor menționate la alineatul (1).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 28

Demiterea conducerii superioare și a organului de conducere

În cazul în care situația financiară a unei instituții se deteriorează în mod semnificativ sau atunci când se produc încălcări grave ale legislației, reglementărilor sau statutelor instituției, ori grave nereguli administrative și când alte măsuri luate în conformitate cu articolul 27 nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, statele membre se asigură că autoritățile competente pot solicita demiterea conducerii superioare sau a organului de conducere a instituției, în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente. Numirea noii conduceri superioare sau a noului organ de conducere se efectuează în conformitate cu dreptul intern și dreptul Uniunii și face obiectul aprobării din partea autorității competente.

Articolul 29

Administratorul temporar

(1) În cazul în care înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere astfel cum se menționează la articolul 28 este considerată, de către autoritatea competentă, ca fiind insuficientă pentru remedierea situației, statele membre se asigură că autoritățile competente sunt abilitate să numească unul sau mai mulți administratori temporari ai instituției. În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritățile competente pot numi orice administrator temporar, fie pentru a înlocui temporar organul de conducere a instituției, fie pentru a colabora temporar cu organul de conducere a instituției, iar acest lucru este precizat de autoritatea competentă în momentul numirii. În cazul în care numește un administrator temporar pentru a colabora cu organul de conducere a instituției, autoritatea competentă precizează de asemenea, în momentul numirii, rolul, sarcinile și competențele administratorului temporar, precum și eventualele cerințe pentru organul de conducere a instituției, și anume de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri. Autorității competente i se solicită să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta instituția. În plus, statele membre trebuie să se asigure că orice administrator temporar deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale și nu este implicat în niciun conflict de interese.

(2) În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritatea competentă precizează competențele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere ale instituției în conformitate cu statutul instituției și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere a instituției. Competențele administratorului temporar în raport cu instituția sunt în conformitate cu dreptul societăților aplicabil.

(3) Rolul și funcțiile administratorului temporar sunt precizate de autoritatea competentă în momentul numirii acestuia și pot include estimarea poziției financiare a instituției, gestionarea activității sau a unei părți a activității instituției în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a instituției și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii gestionării corecte și prudente a activității instituției. Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dețin competența exclusivă de a numi și de a destitui orice administrator temporar. Autoritatea competentă poate destitui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv. Autoritatea competentă poate modifica în orice moment mandatul administratorului temporar, sub rezerva prezentului articol.

(5) Autoritatea competentă poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării prealabile a autorității competente. Autoritatea competentă precizează orice astfel de cerințe în momentul numirii unui administrator temporar sau în momentul oricărei modificări a condițiilor mandatului administratorului temporar.

În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.

(6) Autoritatea competentă poate solicita administratorului temporar să întocmească rapoarte privind poziția financiară a instituției și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă, precum și la sfârșitul mandatului său.

(7) Numirea unui administrator temporar nu trebuie să depășească un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile de numire a unui administrator temporar continuă să fie îndeplinite. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a decide în ce măsură condițiile sunt adecvate pentru menținerea unui administrator temporar și de a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.

(8) Sub rezerva prezentului articol, numirea unui administrator temporar nu aduce atingere drepturilor acționarilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau dreptul comercial național.

(9) În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita răspunderea oricărui administrator temporar în ceea ce privește actele și omisiunile survenite în exercitarea atribuțiilor acestuia în calitate de administrator temporar în conformitate cu alineatul (3).

(10) Un administrator temporar numit în temeiul prezentului articol nu este considerat ca membru din umbră sau de facto al organului de conducere în temeiul dreptului intern.

Articolul 30

Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și numirea administratorului temporar în cazul grupurilor

(1) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(2) În urma acestei notificări și consultări, supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul acestor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică această decizie celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și ABE.

(3) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolele respective notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

La primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al impunerii cerințelor prevăzute la articolul 27 sau al numirii unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 asupra instituției în cauză, asupra grupului sau asupra entităților din grup situate în alte state membre. Această autoritate comunică evaluarea respectivă autorității competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29. La luarea acestei decizii se ține seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia supraveghetorului consolidant și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere, precum și ABE.

(4) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să numească un administrator temporar sau să aplice oricare din măsurile de la articolul 27 mai multor instituții din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente relevante evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării oricăroră din măsurile menționate la articolul 27 mai multor instituții ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituției în cauză. Această evaluare ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absența unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale privind numirea unui administrator temporar în instituțiile față de care sunt responsabile și privind aplicarea oricăreia din măsurile menționate la articolul 27.

(5) În cazul în care o autoritate competentă implicată nu este de acord cu decizia notificată în conformitate cu alineatul (1) sau cu alineatul (3), sau în absența unei decizii comune în conformitate cu alineatul (4), autoritatea competentă poate sesiza ABE în conformitate cu alineatul (6).

(6) La solicitarea oricărei autorități competente, ABE poate să acorde asistență autorităților competente care intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menționate la articolul 27 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește punctele 4, 10, 11 și 19 din secțiunea A din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (1) litera (e) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (1) litera (g) din prezenta directivă pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Decizia fiecărei autorități competente trebuie să fie motivată. Această decizie ține seama de opiniile și rezervele exprimate de celelalte autorități competente pe parcursul perioadei de consultare menționate la alineatul (1) sau la alineatul (3) sau pe parcursul perioadei de 5 zile menționate la alineatul (4) precum și de impactul potențial al deciziei asupra stabilității financiare din statele membre vizate. Deciziile sunt transmise întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant și filialelor de către autoritățile competente respective.

În situațiile menționate la alineatul (6) din prezentul articol, în care înainte de sfârșitul perioadei de consultare menționate la alineatele (1) și (3) din prezentul articol sau până la finalul perioadei de cinci zile menționate la alineatul (4) din prezentul articol, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente își amână deciziile și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând apoi propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Perioada de cinci zile se consideră a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria sa decizie în termen de trei zile. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(8) În absența unei decizii din partea ABE în termen de trei zile, se aplică deciziile individuale luate în conformitate cu alineatele (1) sau (3), sau cu alineatul (4) al treilea paragraf.

TITLUL IV

REZOLUȚIA

CAPITOLUL I

Obiective, condiții și principii generale

Articolul 31

Obiectivele rezoluției

(1) Atunci când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să țină cont de obiectivele rezoluției și să aleagă acele instrumente și competențe care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor relevante pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt:

(a) asigurarea continuității funcțiilor critice;

(b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv asupra infrastructurilor pieței și prin menținerea disciplinei pe piață;

(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a sprijinului financiar public extraordinar;

(d) protecția deponenților care intră sub incidența Directivei 2014/49/UE și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE;

(e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmărește obiectivele de mai sus, autoritatea de rezoluție încearcă să reducă la minimum costul rezoluției și să evite distrugerea valorii, cu excepția cazului în care aceasta este necesară pentru a realiza obiectivele rezoluției.

(3) Sub rezerva unei serii de dispoziții din prezenta directivă, obiectivele rezoluției au o importanță egală, iar autoritățile de rezoluție trebuie să le aplice în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

Articolul 32

Condiții pentru declanșarea procedurii de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție cu privire la una dintre instituțiile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (a) numai dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate se face de către autoritatea competentă, după consultarea autorității de rezoluție sau, sub rezerva condițiilor prevăzute în alineatul (2), de către autoritatea de rezoluție după consultarea autorității competente;
- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ar putea fi împiedicat, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv măsuri luate de către un SIP, sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie sau măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) luate în legătură cu instituția în cauză;
- (c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public în sensul alineatului (5).

(2) Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate conform alineatului (1) litera (a) poate fi făcută și de autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a stabili acest lucru, în special de acces adecvat la informațiile relevante. Autoritatea competentă prezintă autorității de rezoluție orice informații relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea realiza evaluarea fără întârziere.

(3) Adoptarea prealabilă a unei măsuri de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27 nu constituie o condiție pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție.

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile următoare:

- (a) instituția încalcă cerințele deținerii în continuare a autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția le va încălca în viitorul apropiat, într-o măsură suficientă pentru a justifica retragerea autorizației de către autoritatea competentă, inclusiv cazul în care instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă din fondurile proprii, dar fără a se limita la acesta;
- (b) activul instituției este inferior pasivului sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (c) instituția se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru evita sau a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:
  - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;

- (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise; sau
- (iii) o injecție de fonduri proprii sau achiziționarea de instrumente de capital la prețuri și în condiții care nu conferă un avantaj instituției, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu există nici circumstanțele menționate la literele (a), (b) sau (c) din prezentul alineat, nici circumstanțele menționate la articolul 59 alineatul (3).

În fiecare din cazurile menționate la litera (d) punctele (i), (ii) și (iii) din primul paragraf, măsurile de garantare sau măsurile echivalente acestora menționate la aceste puncte se limitează la instituțiile solvabile și sunt condiționate de aprobarea finală în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat. Măsurile respective au caracter temporar și preventiv și sunt proporționale în raport cu remediarea consecințelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în viitorul apropiat.

Măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) se limitează la injecțiile necesare pentru a soluționa deficitul de capital a cărui existență a fost stabilită în cadrul simulării situațiilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS, la evaluări ale calității activelor sau la exerciții echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmate de către autoritatea competentă.

Până la 3 ianuarie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind tipul de simulări, evaluări sau exerciții menționate anterior care pot duce la un asemenea sprijin.

Până la 31 decembrie 2015, Comisia examinează dacă există în continuare nevoia de a permite măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) din primul paragraf și condițiile ce trebuie îndeplinite în cazul continuării și informează în acest sens Parlamentul European și Consiliul. După caz, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) din prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru a realiza și este proporțională cu cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 31, iar lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

(6) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența practicilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește interpretarea diferitelor circumstanțe în care se consideră că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

Articolul 33

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție în cazul instituțiilor financiare și al societăților financiare holding

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție în legătură cu o instituție financiară menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b) atunci când condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește instituția financiară, cât și în ceea ce privește întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d) atunci când condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d), cât și în ceea ce privește una sau mai multe filiale ale acesteia care sunt instituții sau, în cazul în care filiala nu este stabilită în Uniune, autoritatea din țara terță care a stabilit că aceasta îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe respective.

(3) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, statele membre se asigură că măsurile de rezoluție vizând rezoluția grupului sunt luate în raport cu societatea financiară holding intermediară și nu iau măsuri de rezoluție vizând rezoluția grupului în raport cu societatea holding cu activitate mixtă.

(4) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3) din prezentul articol, în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când una sau mai multe dintre instituțiile-filiale îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 32 alineatele (1), (4) și (5), și activele și pasivele acestora sunt de așa natură încât intrarea lor în dificultate amenință o instituție sau grupul în ansamblul său, sau legislația în materie de insolvență a statului membru impune ca grupurile să fie tratate în ansamblu iar măsurile de rezoluție luate cu privire la entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) sunt necesare pentru rezoluția unor asemenea instituții-filiale, sau pentru rezoluția grupului în ansamblul său.

În sensul alineatului (2) și al primului paragraf din prezentul alineat, atunci când se evaluează dacă condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite în ce privește una sau mai multe instituții-filiale, autoritatea de rezoluție și autoritatea de rezoluție a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d), printr-un acord comun, pot să nu ia în considerație niciun transfer intragrup de capital sau pierderi între entitățile, inclusiv exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie.

Articole 34

Principii generale care reglementează rezoluția

(1) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, ele iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție sunt luate în conformitate cu următoarele principii:

- (a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
- (b) creditorii instituției aflate în rezoluție suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod expres altceva;
- (c) organul de conducere și conducerea superioară ale instituției aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazurilor în care păstrarea integrală sau parțială a organului de conducere sau a conducerii superioare, în funcție de circumstanțe, este considerată necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
- (d) organul de conducere și conducerea superioară a instituției aflată în rezoluție oferă întreaga asistență necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
- (e) persoanele fizice și juridice sunt trase la răspundere, în temeiul legislației statului membru, în conformitate cu dreptul civil sau penal, pentru responsabilitatea lor legată de intrarea în dificultate a instituției;
- (f) cu excepția unor dispoziții contrare din prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;
- (g) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență conform mecanismelor de siguranță de la articolele 73-75;
- (h) depozitele acoperite sunt protejate în întregime; și
- (i) măsurile de rezoluție se iau conform mecanismelor de siguranță din prezenta directivă.

(2) În cazul în care o instituție este o entitate din grup, autoritățile de rezoluție, fără a aduce atingere articolului 31, aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție într-un mod care reduce la minimum impactul asupra altor entități din grup și asupra grupului în ansamblu, precum și efectele negative asupra stabilității financiare în Uniunea Europeană și în statele sale membre, în special în țările în care grupul își desfășoară activitatea.

(3) Când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, statele membre se asigură că respectă, după caz, cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(4) În cazul în care unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) i se aplică un instrument de vânzare a activității, un instrument al instituției-punte sau un instrument de separare a activelor, se consideră că instituția sau entitatea face obiectul procedurii de insolvență sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului ⁽¹⁾.

(5) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție informează și se consultă cu reprezentanții angajaților, dacă este cazul.

(6) Autoritățile de rezoluție aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție fără a aduce atingere dispozițiilor privind reprezentarea angajaților în organele de conducere ale întreprinderilor, conform dreptului intern sau practicii naționale.

CAPITOLUL II

Administratorul special

Articolul 35

Administratorul special

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot desemna un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în procedură de rezoluție. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. În plus, statele membre se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

(2) Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției. Cu toate acestea, administratorul special nu poate exercita aceste competențe decât sub controlul autorității de rezoluție.

(3) Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare pentru a promova obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 și pentru a pune în aplicare măsurile de rezoluție în conformitate cu decizia autorității de rezoluție. După caz, această obligație are prioritate față de orice altă obligație de conducere rezultând din statutul instituției sau din dreptul intern, dacă acestea sunt incompatibile. Măsurile în cauză pot include o majorare a capitalului, reorganizarea structurii de proprietate a instituției sau preluarea controlului de către instituții solide din punct de vedere financiar și organizațional, în conformitate cu instrumentele de rezoluție menționate la capitolul IV.

(4) Autoritățile de rezoluție pot stabili limite ale acțiunilor administratorului special sau pot solicita ca anumite acte ale administratorului special să facă obiectul aprobării prealabile a autorității de rezoluție. Autoritățile de rezoluție pot destitui administratorul special în orice moment.

(5) Statele membre solicită administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției și măsurile întreprinse cu ocazia exercitării atribuțiilor sale.

(6) Mandatul unui administrator special nu poate depăși un an. Mandatul poate fi reînnoit, în cazuri excepționale, dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt în continuare îndeplinite condițiile de numire a unui administrator special.

(7) În cazul în care mai multe autorități de rezoluție intenționează să numească un administrator special pentru o entitate afiliată la un grup, ele evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator special pentru toate entitățile în cauză ar fi mai oportună pentru a facilita găsirea unor soluții de restabilire a solidității financiare ale entităților în cauză.

⁽¹⁾ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82 22.3.2001, p. 16).

(8) În caz de insolvență, dacă dreptul intern prevede numirea unui administrator de insolvență, acesta poate fi considerat administrator special în sensul prezentului articol.

CAPITOLUL III

Evaluare

Articolul 36

Evaluare în scopul rezoluției

(1) Înainte de a lua vreo măsură de rezoluție sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, autoritățile de rezoluție se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Sub rezerva alineatului (13) din prezentul articol și a articolului 85, în cazul în care sunt respectate toate cerințele enunțate la prezentul articol, evaluarea se consideră a fi definitivă.

(2) Dacă o evaluare independentă în conformitate cu alineatul (1) nu este posibilă, autoritățile de rezoluție pot efectua o evaluare provizorie a activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu alineatul (9) din prezentul articol.

(3) Obiectivul evaluării este acela de a evalua valoarea activelor și pasivelor instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolele 32 și 33.

(4) Scopurile evaluării sunt:

- (a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;
- (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia privind măsura de rezoluție corespunzătoare care trebuie luată în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei instrumentelor de capital relevante;
- (d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei pasivelor eligibile;
- (e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații ce trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;
- (f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care autoritatea de rezoluție o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 38;
- (g) în toate situațiile, să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

(5) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de default și gravitatea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar sau de asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din momentul în care se ia măsura de rezoluție sau în care se exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante. În plus, evaluarea ține seama de faptul că, în cazul în care se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție:

(a) autoritatea de rezoluție și orice mecanisme de finanțare care acționează în temeiul articolului 101 poate recupera eventualele cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător de la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 37 alineatul (7);

(b) mecanismul de finanțare a rezoluției poate percepe dobânzi sau taxe în legătură cu eventualele împrumuturi sau garanții furnizate instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 101.

(6) Evaluarea trebuie să fie însoțită de următoarele informații, care trebuie să figureze în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d):

(a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

(c) o listă a soldului din bilanț și din afara bilanțului a datoriilor care figurează în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu indicarea creditelor relevante și a rangurilor de prioritate ale acestora, conform legislației aplicabile privind insolvența;

(7) După caz, în vederea fundamentării deciziilor menționate la alineatul (4) literele (e) și (f), informațiile de la alineatul (6) litera (b) pot fi însoțite de o analiză și de o estimare a valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pe baza valorii de piață.

(8) Evaluarea indică repartizarea creditorilor pe categorii în funcție de rangurile de prioritate conform legislației aplicabile privind insolvența și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare dintre categoriile de acționari și de creditori dacă instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată conform procedurilor obișnuite de insolvență.

Această estimare nu afectează aplicarea principiului „nici un creditor nu trebuie să fie dezavantajat” în conformitate cu articolul 74.

(9) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (6) și (8) sau se aplică alineatul (2), trebuie efectuată o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (3) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cu cerințele de la alineatele (1), (6) și (8).

Evaluarea provizorie menționată la prezentul alineat cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, cu justificarea adecvată.

(10) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute în prezentul articol este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele prevăzute la prezentul articol. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la articolul 74, fie simultan cu cea efectuată de aceeași persoană independentă, însă este distinctă de aceasta.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

- (a) să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în registrele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) să fundamenteze o decizie de a reajusta creanțele creditorilor sau să majoreze valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (11).

(11) În situația în care evaluarea definitivă *ex post* estimează că valoarea activului net al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este mai mare decât valoarea activului net al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) estimată de evaluarea provizorie, autoritatea de rezoluție are posibilitatea:

- (a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau a proprietarilor de instrumente de capital relevante care au fost reduse în cadrul instrumentului de recapitalizare internă;
- (b) să împuternicească o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să efectueze o plată suplimentară de contraprestații aferente activelor, drepturilor sau datoriilor față de instituția aflată în rezoluție sau, după caz, aferente acțiunilor sau instrumentelor de proprietate către deținătorii acțiunilor sau altor instrumente de proprietate.

(12) Fără a aduce atingere alineatului (1), evaluarea provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (9) și (10) este un temei valabil pentru ca autoritățile de rezoluție să ia măsuri de rezoluție, inclusiv să preia controlul unei instituții sau entități în curs de a intra în dificultate menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), sau să își exercite competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital.

(13) Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument sau de exercitare a unei competențe de rezoluție sau din decizia de exercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unei căi de atac separate, dar poate fi supusă unei căi de atac împreună cu decizia luată în conformitate cu articolul 85.

(14) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza circumstanțele în care o persoană este independentă de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sensul aplicării alineatului (1) din prezentul articol și a articolului 74.

(15) ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile de mai jos, în sensul aplicării alineatelor (1), (3) și (9) din prezentul articol și a articolului 74:

- (a) metodologia utilizată pentru evaluarea valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) separarea evaluărilor în temeiul articolelor 36 și 74;
- (c) metodologia utilizată pentru calcularea și includerea unei rezerve pentru pierderi suplimentare în evaluarea provizorie.

(16) ABE înaintează proiectele de standarde tehnice menționate la alineatul (14) Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatele (14) și (15), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL IV

Instrumente de rezoluție

Secțiunea 1

Principii generale

Articolul 37

Principii generale ale instrumentelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție decide să aplice un instrument de rezoluție unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), iar măsura de rezoluție respectivă ar duce la suportarea unor pierderi de către creditorii sau la conversia creanțelor acestora, autoritatea de rezoluție își exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital în conformitate cu articolul 59 imediat înainte sau odată cu aplicarea instrumentului de rezoluție.

(3) Instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activității;

(b) instrumentul instituției-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

(4) Sub rezerva alineatului (5), autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentele de rezoluție fie individual, fie într-o combinație oarecare.

(5) Autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de separare a activelor numai împreună cu un alt instrument de rezoluție.

(6) În cazul în care doar instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (3) litera (a) sau (b) din prezentul articol sunt utilizate pentru a transfera doar parțial active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, instituția sau entitatea reziduală menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele este lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Acest lucru se realizează într-un termen rezonabil, având în vedere orice eventuală situație în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu articolul 65, pentru a permite beneficiarului să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate în temeiul transferului, precum și orice alt motiv care face continuarea părții reziduale a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor prevăzute la articolul 34.

(7) Autoritatea de rezoluție și orice mecanism de finanțare ce acționează în temeiul articolului 101 poate recupera orice eventuale cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție, cu exercitarea competențelor de rezoluție sau cu utilizarea instrumentelor guvernamentale de stabilizare financiară, într-una sau mai multe dintre modalitățile următoare:

(a) ca deducere din orice contraprestații plătite de beneficiar instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

- (b) de la instituția aflată în rezoluție, în calitate de creditor preferențial; or
- (c) din eventualele încasări ca urmare a încetării funcționării instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor, în calitate de creditor preferențial.
- (8) Statele membre se asigură că normele legislației naționale în materie de insolvență referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau pasive de la o instituție aflată în rezoluție către o altă entitate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluție, a exercitării unei competențe de rezoluție sau a utilizării unui instrument guvernamental de stabilizare financiară.
- (9) Statele membre pot să confere autorităților de rezoluție instrumente și competențe suplimentare care să poată fi exercitate în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, dacă:
- (a) atunci când sunt aplicate unui grup transfrontalier, aceste competențe suplimentare nu ridică obstacole în calea unei rezoluții eficiente a grupului; și
- (b) ele respectă obiectivele rezoluției și principiile generale care reglementează rezoluția, menționate la articolele 31 și 34.
- (10) În situația extraordinară a unei crize sistemice, autoritatea de rezoluție poate căuta finanțare din surse de finanțare alternative prin utilizarea instrumentelor de stabilizare guvernamentale prevăzute la articolele 56-58 atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte pasive eligibile au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36;
- (b) aceasta va fi condiționată de aprobarea prealabilă și finală în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

Secțiunea 2

Instrumentul de vânzare a activității

Articolul 38

Instrumentul de vânzare a activității

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera către un cumpărător care nu este o instituție-punte:
- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (b) orice categorii de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva alineatelor (8) și (9) din prezentul articol și a articolului 85, transferul menționat la primul paragraf are loc fără n a obține acordul acționarilor instituției aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât cumpărătorul și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare, altele decât cele incluse la articolul 39.

(2) Un transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1) se efectuează în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(3) În conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile pentru a obține un transfer în condiții comerciale care sunt conforme evaluării efectuate în conformitate cu articolul 36, având în vedere circumstanțele cazului.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de cumpărător se face în favoarea:

(a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la cumpărător;

(b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la cumpărător.

(5) Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni ori de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

(6) După aplicarea instrumentului de vânzare a activității și cu aprobarea cumpărătorului, autoritățile de rezoluție pot exercita competențele de transfer în ceea ce privește activele, drepturile ori pasivele transferate cumpărătorului, în vederea transferului activelor, drepturilor sau pasivelor înapoi la instituția aflată în rezoluție, ori al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a accepta orice astfel de active, drepturi sau pasive, acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

(7) Cumpărătorul are autorizația corespunzătoare de desfășurare a activităților pe care le dobândește atunci când transferul este efectuat în conformitate cu alineatul (1). Statele membre se asigură că cererea de autorizare, coroborată cu transferul, este luată în considerare în timp util.

(8) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE de la obligația de a informa autoritățile competente de la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligația de notificare menționată la articolul 11 alineatul (3) din respectiva directivă, în cazul în care o vânzare de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității ar duce la achiziționarea sau majorarea unei participații calificate într-o instituție de tipul celor menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritatea competentă a acelei instituții efectuează evaluarea necesară în temeiul acelor articole în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității și să împiedice măsura de rezoluție să își atingă obiectivele relevante ale rezoluției.

(9) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă a respectivei instituții nu a finalizat evaluarea menționată la alineatul (8) de la data transferului de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate în cursul aplicării instrumentului de vânzare a activității de către autoritatea de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

(a) respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător are efect juridic imediat;

(b) în cursul perioadei de evaluare și în cursul eventualelor perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), dreptul cumpărătorului de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate este suspendat și îi revine doar autorității de rezoluție, care nu are nicio obligație de a exercita vreun astfel de drept de vot și care nu are nici o răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea respectivelor drepturi de vot;

- (c) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), sancțiunile și celelalte măsuri aplicate încălcării condițiilor pentru achiziții sau cedări ale participațiilor calificate avute în vedere la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică respectivelor transferuri de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;
- (d) autoritatea competentă, imediat după finalizarea evaluării, notifică în scris autorității de rezoluție și cumpărătorului decizia autorității competente de a aproba sau, în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE, de a se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător;
- (e) în cazul în care autoritatea competentă aprobă un astfel de transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, dreptul de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate se consideră acordat în întregime cumpărătorului, imediat după primirea de către autoritatea de rezoluție și de către cumpărător a respectivei notificări de aprobare din partea autorității competente;
- (f) dacă autoritatea competentă se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, atunci:
- (i) dreptul de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate prevăzut la punctul (b) rămâne în vigoare în întregime;
  - (ii) autoritatea de rezoluție poate cere cumpărătorului să cedeze respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate într-un termen de dezinvestire determinat de autoritatea de rezoluție după ce a luat în considerare condițiile de piață prevalente; și
  - (iii) în cazul în care cumpărătorul nu finalizează respectiva dezinvestire în termenul de dezinvestire stabilit de autoritatea de rezoluție, atunci autoritatea competentă, cu aprobarea autorității de rezoluție, poate impune cumpărătorului sancțiuni și alte măsuri pentru încălcarea cerințelor de achiziție sau de cedare a participațiilor calificate menționate la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE.

(10) Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității fac obiectul mecanismelor de siguranță menționate în capitolul VII din titlul IV.

(11) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(12) Statele membre se asigură că cumpărătorul menționate la alineatul (1) poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

- (a) accesul nu este refuzat pentru motivul că cumpărătorul nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menționate în primul paragraf;
- (b) în cazul în care cumpărătorul nu îndeplinește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensații pentru investitori sau la o schemă de garantare a depozitelor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluție, demaxim 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea cumpărătorului adresată autorității de rezoluție.

(13) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, ori în legătură cu acestea.

Articolul 39

Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale

(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, atunci când aplică unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și pasive pot fi scoase pe piață separat.

(2) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

(a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;

(b) ea nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali;

(c) ea trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;

(d) ea nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;

(e) ea trebuie să țină seama de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;

(f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

Sub rezerva prezentului alineat litera (b), principiile menționate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

Orice publicare a scoaterii pe piață a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din respectivul regulament.

(3) Autoritatea de rezoluție poate aplica instrumentul de vânzare a activității fără respectarea cerinței privind scoaterea pe piață prevăzută la alineatul (1), în cazul în care stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) acesta consideră că intrarea în dificultate sau susceptibila intrare în dificultate a instituției aflate în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și

(b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) litera (b).

(4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică circumstanțele de facto care constituie o amenințare gravă și elementele legate de eficacitatea instrumentului de vânzare a activității menționate la alineatul (3) literele (a) și (b).

Secțiunea 3

Instrumentul instituției-punte

Articolul 40

Instrumentul instituției-punte

(1) Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace și pentru a ține seama de necesitatea de a păstra funcțiile critice ale instituției-punte, statele membre trebuie să se asigure că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera către o instituție-punte:

- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituții aflate în rezoluție;
- (b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva articolului 85, transferul menționat la primul paragraf poate avea loc fără a obține aprobarea acționarilor instituțiilor aflate în rezoluție sau a oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte și fără respectarea niciunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare.

(2) Instituția-punte este o persoană juridică care îndeplinește toate cerințele următoare:

- (a) ea se află total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției și este controlată de autoritatea de rezoluție;
- (b) este creată în scopul de a primi și a deține unele sau toate acțiunile sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție ori unele sau toate activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor instituții aflate în rezoluție în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacității autorității de rezoluție de a exercita un control asupra instituției-punte.

(3) Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritatea de rezoluție se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituției-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau furnizate din alte surse.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de instituția-punte se face în favoarea:

- (a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la instituția-punte;
- (b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la instituția-punte.

(5) Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

(6) În urma aplicării instrumentului instituției-punte, autoritatea de rezoluție poate:

(a) transfera înapoi drepturile, activele sau pasivele de la instituția-punte la instituția aflată în rezoluție, sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a reprimi toate aceste active, drepturi sau pasive, sau acțiuni sau alte instrumente de proprietate, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (7);

(b) transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate, sau active, drepturi sau pasive de la instituția-punte către o terță parte.

(7) Autoritățile de rezoluție pot transfera înapoi acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau active, drepturi sau pasive de la instituția-punte într-una dintre următoarele situații:

(a) atunci când posibilitatea ca anumite acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;

(b) atunci când aceste acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

Un astfel de transfer înapoi se poate efectua în orice moment dat și în conformitate cu orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(8) Transferurile între instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali ai acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate pe de o parte și instituția-punte pe de altă parte fac obiectul mecanismelor de siguranță prevăzute în titlul IV capitolul VII.

(9) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, instituția-punte este considerată a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

În alte scopuri, autoritățile de rezoluție pot solicita ca o instituție-punte să fie considerată drept o continuare a instituției aflate în rezoluție și să poată continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(10) Statele membre se asigură că instituția-punte poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

(a) accesul nu este refuzat pentru motivul că instituția-punte nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menționate la primul paragraf;

(b) În cazul în care instituția-punte nu întrunește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensare pentru investitori sau la un sistem de garantare a depozitelor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluție, de maximum 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea instituției-punte adresată autorității de rezoluție.

(11) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate instituției-punte nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate instituției-punte, organului de conducere sau conducerii superioare ori în legătură cu acestea.

(12) Obiectivele instituției-punte nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea instituțiilor-punte și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor.

Articolul 41

Funcționarea unei instituții-punte

(1) Statele membre se asigură că funcționarea unei instituții-punte respectă următoarele cerințe:

(a) conținutul documentelor constitutive ale instituției-punte este aprobat de autoritatea de rezoluție;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a instituției-punte, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul de conducere al instituției-punte;

(c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilitățile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale instituției-punte;

(e) instituția-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau, după caz, cu Directiva 2014/65/UE, și deține autorizațiile necesare, în temeiul dreptului intern aplicabile, pentru desfășurarea activităților sau furnizarea serviciilor pe care le achiziționează în urma unui transfer efectuat conform articolului 63 din prezenta Directivă;

(f) instituția-punte respectă, după caz, dispozițiile Regulamentului (UE) 575/2013 și ale Directivelor 2013/36/UE și 2014/65/UE, și face obiectul unei supravegheri în conformitate cu respectivele dispoziții.

(g) instituția-punte funcționează în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, iar autoritatea de rezoluție poate prevedea restricții asupra activității sale în consecință.

Fără a aduce atingere dispozițiilor menționate la literele (e) și (f) din primul paragraf și în cazul în care este necesar pentru a îndeplini obiectivele rezoluției, instituția-punte poate fi instituită și autorizată fără respectarea Directivei 2013/36/UE sau Directivei 2014/65/UE, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcționării sale. În acest scop, autoritatea de rezoluție înaintează autorității competente o cerere în acest sens. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, autoritatea competentă indică intervalul în care instituția-punte este scutită de respectarea cerințelor respectivei directive.

(2) Sub rezerva eventualelor restricții aplicate în conformitate cu normele Uniunii sau cele naționale în materie de concurență, conducerea instituției-punte gestionează instituția-punte în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), a activelor, drepturilor sau pasivelor sale către unul sau mai mulți cumpărători din sectorul privat, atunci când condițiile sunt prielnice și în termenul specificat la alineatul (4) din prezentul articol sau la alineatul (6) din prezentul articol, după caz.

(3) Autoritatea de rezoluție decide că o instituție-punte nu mai reprezintă o instituție-punte în conformitate cu articolul 40 alineatul (2) în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:

(a) fuzionarea instituției-punte cu o altă entitate;

(b) instituția-punte nu mai respectă cerințele articolului 40 alineatul (2);

(c) vânzarea tuturor sau aproape a tuturor activelor, drepturilor sau pasivelor instituției-punte către o terță parte;

(d) expirarea perioadei specificate la alineatul (5) sau, după caz, la alineatul (6);

(e) activele instituției-punte sunt complet lichidate, iar pasivele sale sunt achitate integral.

(4) Atunci când autoritatea de rezoluție încearcă să vândă instituția-punte sau activele, drepturile ori pasivele acesteia, statele membre se asigură că instituția-punte sau activele ori pasivele relevante sunt puse în vânzare în mod deschis și că vânzarea nu le denaturează în mod semnificativ, nu favorizează sau discriminează în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali.

Toate aceste vânzări trebuie efectuate în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(5) În cazul în care nu se aplică niciuna dintre situațiile menționate la alineatul (3) literele (a), (b), (c) și (e), autoritatea de rezoluție pune capăt funcționării instituției-punte cât mai curând posibil, și în orice caz, după o perioadă de doi ani de la data efectuării ultimului transfer, în temeiul instrumentului instituției-punte, de la o instituție aflată în rezoluție.

(6) Autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (5) cu una sau mai multe perioade suplimentare de un an, atunci când o astfel de prelungire:

(a) vine în sprijinul realizării uneia dintre situațiile menționate la alineatul (3) litera (a), (b), (c) sau (e); sau

(b) este necesară pentru a asigura continuitatea unor servicii bancare și financiare esențiale.

(7) Toate deciziile autorității de rezoluție de a prelungi perioada menționată la alineatul (5) se motivează și cuprind o evaluare detaliată a situației care justifică prelungirea, inclusiv a condițiilor și perspectivelor pieței.

(8) În cazul în care funcționarea unei instituții-punte încetează în situațiile menționate la alineatul (3) litera (c) sau (d), instituția-punte este lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.

Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), toate încasărilor ca urmare a încetării funcționării instituției-punte revin acționarilor instituției-punte.

(9) În cazul în care o instituție-punte este utilizată cu scopul de a transfera activele și pasivele aparținând mai multor instituții aflate în rezoluție, obligația prevăzută la alineatul (8) se referă la activele și pasivele transferate de la fiecare dintre aceste instituții aflate în rezoluție și nu la instituția-punte în sine.

Secțiunea 4

Instrumentul de separare a activelor

Articolul 42

Instrumentul de separare a activelor

(1) Pentru ca instrumentul de separare a activelor să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor.

Sub rezerva articolului 85, transferul menționat la primul paragraf poate avea loc fără a obține acordul acționarilor instituțiilor aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de dreptul titlurilor de valoare.

(2) În sensul instrumentului de separare a activelor, un vehicul de gestionare a activelor este o persoană juridică ce îndeplinește toate cerințele de mai jos:

(a) este total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției și este controlată de autoritatea de rezoluție;

(b) a fost creată în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte.

(3) Vehiculul de gestionare a activelor gestionează activele care îi sunt transferate cu scopul de a optimiza valoarea acestora prin intermediul unei eventuale vânzări sau prin lichidarea lor ordonată.

(4) Statele membre se asigură că funcționarea unui vehicul de gestionare a activelor respectă următoarele dispoziții:

(a) conținutul documentelor constitutive ale vehiculului de gestionare a activelor este aprobat de autoritatea de rezoluție;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a vehiculului de gestionare a activelor, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul de conducere al vehiculului de gestionare a activelor;

(c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilitățile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de gestionare a activelor;

(5) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (1) pentru a transfera active, drepturi sau pasive numai în cazul în care:

(a) situația de pe piața specifică a acelor active este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare;

(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte; sau

(c) un astfel de transfer este necesar pentru a maximiza încasările rezultate din lichidare.

(6) Atunci când aplică instrumentul de separare a activelor, autoritățile de rezoluție stabilesc contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele, drepturile și pasivele către vehiculul de gestionare a activelor în conformitate cu principiile stabilite la articolul 36 și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Prezentul alineat nu împiedică contraprestația să aibă o valoare nominală sau negativă.

(7) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de vehiculul de gestionare a activelor aferente activelor, drepturilor sau pasivelor dobândite în mod direct de la instituția aflată în rezoluție se fac în favoarea instituției aflată în rezoluție. Contraprestația poate fi plătită sub forma unei datorii emise de vehiculul de gestionare a activelor.

(8) În cazul în care s-a aplicat instrumentul instituției-punte, un vehicul de gestionare a activelor poate, după aplicarea instrumentului instituției-punte, să dobândească active, drepturi sau pasive de la instituția-punte.

(9) Autoritățile de rezoluție pot transfera active, drepturi sau pasive de la instituția aflată în rezoluție la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor în mai multe rânduri și pot transfera înapoi active, drepturi sau pasive de la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (10).

Instituția aflată în rezoluție are obligația de a reprimi orice active, drepturi sau pasive de acest fel.

(10) Autoritățile de rezoluție pot transfera înapoi drepturi, active sau pasive, de la vehiculul de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, într-una dintre următoarele situații:

- (a) atunci când posibilitatea ca anumite drepturi, active sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;
- (b) atunci când aceste drepturi, active sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

În oricare dintre cazurile prevăzute la literele (a) și (b), transferul înapoi se poate efectua în orice moment și respectă orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(11) Transferurile între instituția aflată în rezoluție și vehiculul de gestionare a activelor trebuie să facă obiectul mecanismelor de siguranță privind transferurile parțiale de proprietate specificate în titlul IV capitolul VII.

(12) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate vehiculului de gestionare a activelor sau organului de conducere sau conducerii superioare ale acestuia, ori în legătură cu acestea.

(13) Obiectivele vehiculului de gestionare a activelor nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele sau omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea vehiculelor de gestionare a activelor și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor.

(14) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări, în conformitate articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența procedurilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește stabilirea situațiilor în care, în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol, lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ pe una sau mai multe piețe financiare.

Secțiunea 5

Instrumentul de recapitalizare internă

Subsecțiunea 1

Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

Articolul 43

Instrumentul de recapitalizare internă

(1) Pentru ca instrumentul de recapitalizare internă să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele de rezoluție menționate la articolul 63 alineatul (1).

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în vederea îndeplinirii obiectivelor rezoluției specificate la articolul 31, în conformitate cu principiile rezoluției specificate la articolul 34 pentru oricare din următoarele scopuri:

- (a) recapitalizarea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a se conforma condițiilor de autorizare (în măsura în care respectivele condiții se aplică entității) și de a continua să-și desfășoare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, în cazul în care entitatea este autorizată în conformitate cu respectivele directive și pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței în instituție sau entitate;
- (b) conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:
  - (i) către o instituție-punte, în vederea unui aport de capital către respectiva instituție-punte; sau
  - (ii) în cadrul instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de separare a activelor.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în scopul menționat la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol, numai în cazul în care există o perspectivă rezonabilă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, împreună cu alte măsuri relevante, inclusiv măsuri puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității menționat la articolul 52 va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, ci și restabilirea viabilității pe termen lung și a solidității financiare a instituției sau a entității în cauză menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 37 alineatul (3) literele (a), (b) și (c) și instrumentul de recapitalizare internă menționat la alineatul (2) litera (b) din prezentul articol, în cazul în care condițiile prevăzute la primul paragraf nu sunt îndeplinite.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă tuturor instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) respectând, în fiecare caz, forma juridică a instituției sau a entității în cauză, sau că pot schimba forma juridică.

Articolul 44

Domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

(1) Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor pasivelor unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2) sau (3) din prezentul articol.

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul următoarelor pasive fie că sunt reglementate de dreptul unui stat membru, fie de dreptul unui stat terț:

- (a) depozitele acoperite;
- (b) obligațiile garantate inclusiv obligațiunile garantate și pasivele sub forma unor instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate;
- (c) orice datorie care rezultă în virtutea deținerii de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă a unor active sau lichidități aparținând clienților, inclusiv active sau lichidități aparținând clienților deținute în numele unui OPCVM, în conformitate cu definiția de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE, sau de un FIA, în conformitate cu definiția de la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cu condiția ca respectivul client să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența;
- (d) orice datorie care rezultă în virtutea existenței unei relații fiduciare între instituție sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar), cu condiția ca respectivul beneficiar să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența sau în baza dreptului civil;
- (e) datorii față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială de sub șapte zile;
- (f) datorii cu o scadență reziduală de sub șapte zile față de sisteme sau operatorii de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE, sau participanții la astfel de sisteme și care rezultă din participarea la un astfel de sistem;
- (g) o datorie față de oricare dintre următoarele persoane:
  - (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, beneficiile de tipul pensiilor sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;
  - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de mărfuri sau servicii care sunt cruciale pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, inclusiv servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;
  - (iii) autorități fiscale și de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile;
  - (iv) scheme de garantare a depozitelor care decurg din contribuțiile datorate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE.

Litera (g) punctul (i) din primul paragraf nu se aplică componentei variabile a remunerației personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri semnificative astfel cum este identificat la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

Statele membre se asigură că toate activele garantate asociate unui portofoliu de acoperire a obligațiunilor garantate rămân neafectate, segregate și cu fonduri suficiente. Nici respectiva dispoziție și nici primul paragraf litera (b) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii pentru care s-a depus o garanție reală care depășește valoarea activelor, gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă.

⁽¹⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

Primul paragraf litera (a) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unui depozit care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

Fără a aduce atingere normelor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE, statele membre se asigură că, pentru a garanta posibilități de soluționare a instituțiilor și grupurilor, autoritățile de rezoluție limitează, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (b) din prezenta directivă, măsura în care alte instituții dețin pasive eligibile pentru un instrument de recapitalizare internă, cu excepția pasivelor care sunt deținute de entități care fac parte din același grup.

(3) În situații excepționale, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, autoritatea de rezoluție poate exclude, integral sau parțial, anumite pasive de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazurile în care:

- (a) recapitalizarea pasivului respectiv nu este posibilă într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună credință de către autoritatea de rezoluție;
- (b) excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale într-un mod care să mențină capacitatea instituției aflate în rezoluție de a continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile-cheie;
- (c) excluderea este strict necesară și proporțională pentru evitarea declanșării unei contaminări la scară largă, în special în ceea ce privește depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, care ar perturba grav funcționarea piețelor financiare, inclusiv a infrastructurilor pieței financiare, într-un mod care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a Uniunii; sau
- (d) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii care ar face ca pierderile suportate de alți creditori să fie mai mari decât în cazul în care respectivele pasive ar fi fost excluse de la recapitalizarea internă.

În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, un pasiv eligibil sau o categorie de pasive eligibile în temeiul prezentului alineat, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei aplicate altor pasive eligibile poate fi crescut pentru a ține seama de excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei aplicate altor pasive eligibile să respecte principiul prevăzut la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, un pasiv eligibil sau o categorie de pasive eligibile în temeiul prezentului articol, iar pierderile care ar fi fost suportate de pasivele respective nu au fost transferate complet altor creditori, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție în unul sau mai multe din următoarele scopuri:

- (a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de pasive eligibile și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (a);
  - (b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția aflată în rezoluție, pentru a recapitaliza instituția în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (b).
- (5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție menționată la alineatul (4) numai în cazul în care:
- (a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte pasive eligibile au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36; și

(b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.

(6) Contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției menționat la alineatul (4) poate fi finanțată prin:

(a) suma aflată la dispoziția mecanismului de finanțare care a fost obținută prin contribuții de la instituții și sucursale din Uniune în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103;

(b) suma care poate fi obținută prin contribuții *ex post* în conformitate cu articolul 104 în termen de trei ani; și

(c) în cazul în care sumele menționate la literele (a) și (b) din acest alineat sunt insuficiente, sume obținute din surse de finanțare alternative în conformitate cu articolul 105.

(7) În circumstanțe extraordinare, autoritatea de rezoluție poate urmări să obțină finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative după ce:

(a) a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (5) litera (b); și

(b) toate pasivele negarantate și nepriviligiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral.

Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite la primul paragraf, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție din resursele care au fost percepute prin contribuții *ex ante* în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103 și care nu au fost încă utilizate.

(8) Prin derogare de la alineatul (5) litera (a), mecanismul de finanțare a rezoluției poate, de asemenea, să facă o contribuție, astfel cum se menționează la alineatul (4), numai dacă:

(a) contribuția la absorbția pierderilor și recapitalizare menționată la alineatul (5) punctul (i) are o valoare de cel puțin 20 % din activele ponderate în funcție de risc ale instituției în cauză;

(b) mecanismul de finanțare a rezoluției al statului membru în cauză are la dispoziție, prin intermediul contribuțiilor *ex ante* (excluzând contribuțiile către o schemă de garantare a depozitelor) percepute în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103, o sumă cel puțin egală cu 3 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul statului membru respectiv; și

(c) instituția în cauză deține active în valoare mai mică de 900 de miliarde EUR pe bază consolidată.

(9) Atunci când își exercită competențele discreționare menționate la alineatul (3), autoritățile de rezoluție acordă atenția cuvenită:

(a) principiului conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acționari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituției aflate în rezoluție, în ordinea de preferință;

(b) nivelului capacității de absorbție a pierderilor de care ar mai dispune instituția aflată în rezoluție în cazul excluderii pasivului sau a categoriei de pasive; și

(c) necesității de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanțarea rezoluției.

(10) Excluderile prevăzute la alineatul (3) pot fi aplicate fie pentru a exclude complet un pasiv de la reducerea valorii contabile, fie pentru a limita amploarea reducerii valorii contabile aplicate respectivului pasiv.

(11) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a specifica în detaliu situațiile în care excluderea este necesară pentru atingerea obiectivelor menționate la alineatul (3) din prezentul articol.

(12) Înainte de a exercita competența discreționară de a exclude un pasiv în temeiul alineatului (3), autoritatea de rezoluție notifică Comisia. În cazul în care excluderea ar necesita o contribuție din mecanismul de finanțare a rezoluției sau dintr-o sursă de finanțare alternativă în temeiul alineatelor (4)-(8), Comisia poate, în termen de 24 de ore de la primirea unei astfel de notificări sau într-un termen mai lung, cu acordul autorității de rezoluție, să interzică sau să solicite modificări la excluderea propusă, dacă nu sunt îndeplinite cerințele din prezentul articol și din actele delegate, cu scopul de a proteja integritatea pieței interne. Aceasta nu aduce atingere aplicării de către Comisie a cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

Subsecțiunea 2

Cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

Articolul 45

Aplicarea cerinței minime

(1) Statele membre se asigură că instituțiile îndeplinesc, în permanență, o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Cerința minimă se calculează ca suma fondurilor proprii și a pasivelor eligibile, exprimată ca procentaj din totalul pasivelor și al fondurilor proprii ale instituției.

În sensul primului paragraf, datoriile care provin din instrumente financiare derivate sunt incluse în pasivele totale pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică în detaliu criteriile de evaluare menționate la alineatul (6) literele (a)-(f) pe baza cărora urmează să se stabilească, pentru fiecare instituție în parte, o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, inclusiv datoriile subordonate și datoriile cu rang prioritar negarantate cu o scadență de cel puțin 12 luni, care fac obiectul competenței de recapitalizare internă și care se încadrează în categoria fondurilor proprii.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate în primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Statele membre pot să prevadă criterii suplimentare pe baza cărora se stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), autoritățile de rezoluție exceptează instituțiile de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care, conform dreptului intern, nu pot primi depozite, de obligația de a îndeplini, în orice moment, o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile, deoarece:

- (a) aceste instituții vor lichidate prin aplicarea procedurilor naționale de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu articolele 38, 40 sau 42 din prezenta directivă, prevăzute pentru aceste instituții; și
- (b) procedurile naționale de insolvență respective, sau celelalte tipuri de proceduri, vor garanta faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, vor suporta pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

(4) Pasivele eligibile sunt incluse în suma fondurilor proprii și a pasivelor eligibile menționată la alineatul (1) numai în cazul în care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) instrumentul este emis și achitat integral;
- (b) pasivul nu este datorat instituției înseși și nu face obiectul unei garanții acordate de aceasta;
- (c) achiziționarea instrumentului nu a fost finanțată, direct sau indirect, de instituție;
- (d) pasivul are o scadență reziduală de cel puțin un an;
- (e) pasivul nu provine dintr-un instrument financiar derivat;
- (f) pasivul nu provine dintr-un depozit care beneficiază de preferință în ierarhia națională a creanțelor, în conformitate cu articolul 108.

În sensul literei (d), atunci când un pasiv conferă proprietarului său un drept de rambursare anticipată, scadența pasivului respectiv este prima dată la care se naște acest drept.

(5) Atunci când un pasiv este reglementat de dreptul unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot solicita instituției să demonstreze că orice decizie a unei autorități de rezoluție de a reduce valoarea contabilă a pasivului respectiv sau de a-l converti ar fi eficientă în contextul dreptului țării terțe respective, ținând seama de termenii contractului care reglementează pasivul, de acordurile internaționale privind recunoașterea procedurilor de rezoluție și de alte chestiuni relevante. În cazul în care autoritatea de rezoluție nu consideră că o decizie este eficientă în contextul dreptului țării terțe respective, pasivul nu este inclus în calculul cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

(6) Cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile ale fiecărei instituții în conformitate cu alineatul (1) este determinată de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării cu autoritatea competentă, cel puțin pe baza următoarelor criterii:

- (a) necesitatea de a garanta faptul că instituția poate face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
- (b) necesitatea de a garanta, după caz, că instituția deține o cantitate suficientă de pasive eligibile pentru a garanta că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă pierderile pot fi absorbite, iar ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției poate fi readusă la un nivel care să-i permită să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau Directivei 2014/65/UE, precum și să mențină în continuare un grad suficient de încredere a pieței în respectiva instituție sau entitate;
- (c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, instituția deține suficiente alte pasive eligibile pentru a garanta că pierderile ar putea fi absorbite și că ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției ar putea fi readusă la un nivel necesar pentru a-i permite să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;
- (d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc ale instituției;
- (e) măsura în care schema de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 109;

(f) măsura în care intrarea în dificultate a instituției ar avea efecte negative asupra stabilității financiare, mai exact din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării sale cu alte instituții sau cu restul sistemului financiar,

(7) Instituțiile respectă cerințele minime stabilite în prezentul articol în mod individual.

O autoritate de rezoluție poate, în urma consultării cu o autoritate competentă, să decidă să aplice cerința minimă stabilită în prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(8) Pe lângă alineatul (7), întreprinderile-mamă din Uniune respectă cerințele minime stabilite în prezentul articol pe bază consolidată.

Cerința minimă pentru fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul consolidat al unei întreprinderi-mamă din Uniune este determinată de autoritatea de rezoluție a grupului, în urma consultării supraveghetorului consolidant, în conformitate cu alineatul (9), cel puțin pe baza criteriilor prevăzute la alineatul (6) și dacă filialele grupului din țările terțe trebuie să facă obiectul unei proceduri de rezoluție în mod separat în temeiul planului de rezoluție.

(9) Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună privind nivelul cerinței minime aplicate la nivel consolidat.

Decizia comună este pe deplin motivată și este pusă la dispoziția întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

În absența unei decizii comune în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului ia o decizie privind cerința minimă consolidată după examinarea atentă a evaluării filialelor, efectuată de autoritățile de rezoluție competente. Dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție relevante aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

Decizia comună și decizia autorității de rezoluție a grupului luate în absența unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție din statele membre vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(10) Autoritățile de rezoluție stabilesc cerința minimă care urmează să fie aplicată filialelor grupului, la nivel individual. Cerințele minime respective se stabilesc la un nivel corespunzător pentru filială, ținând seama de următoarele:

(a) criteriile menționate la alineatul (6), în special dimensiunea, modelul economic și profilul de risc ale filialei, inclusiv fondurile sale proprii; și

(b) cerința consolidată care a fost stabilită pentru grup în conformitate cu alineatul (9).

Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună privind nivelul cerinței minime care urmează să fie aplicată fiecărei filiale vizate la nivel individual.

Decizia comună este pe deplin motivată și este pusă la dispoziția filialelor și a instituției-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a filialelor și, respectiv, de către autoritatea de rezoluție a grupului.

În absența unei astfel de decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, decizia este luată de către autoritățile de rezoluție respective ale filialelor, ținând seama în mod corespunzător de avizele și rezervele exprimate de autoritatea de rezoluție a grupului.

Dacă până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria lor decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a reprezenta etapa de conciliere în sensul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. Autoritatea de rezoluție a grupului nu sesizează ABE respectiva chestiune în vederea medierii cu caracter obligatoriu în cazul în care nivelul stabilit de autoritatea de rezoluție a filialei se încadrează în limita unui punct procentual față de nivelul consolidat stabilit în conformitate cu alineatul (9) din prezentul articol.

În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică deciziile autorităților de rezoluție ale filialelor.

Decizia comună și orice decizii luate de autoritățile de rezoluție ale filialelor în absența unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(11) Autoritatea de rezoluție a grupului poate acorda unei instituții-mamă din Uniune o derogare deplină de la aplicarea cerinței minime individuale, în cazul în care:

- (a) instituția-mamă din Uniune respectă, pe bază consolidată, cerința minimă stabilită la alineatul (8); și
- (b) autoritatea competentă a instituției-mamă din Uniune a acordat instituției o derogare deplină de la aplicarea cerințelor individuale de capital, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(12) Autoritatea de rezoluție a unei filiale poate acorda respectivei filiale o derogare deplină de la aplicarea alineatului (7), în cazul în care:

- (a) atât filiala, cât și întreprinderea-mamă a acesteia fac obiectul autorizării și supravegherii de către același stat membru;
- (b) filiala este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a instituției care este întreprinderea-mamă;
- (c) instituția situată la cel mai înalt nivel în cadrul grupului din statul membru al filialei, în cazul în care este diferită de instituția-mamă din Uniune, respectă, pe bază subconsolidată, cerința minimă stabilită în conformitate cu alineatul (7);

- (d) nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor către filială de către întreprinderea sa mamă;
- (e) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;
- (f) procedurile de evaluare, măsurare și control al riscului aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;
- (g) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot aferente acțiunilor din capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei; și
- (h) autoritatea competentă a filialei a acordat filialei o derogare deplină de la aplicarea cerințelor individuale de capital, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (13) Deciziile luate în conformitate cu prezentul articol pot prevedea ca cerința minimă pentru fondurile proprii și pasivele eligibile să fie respectată parțial la nivel consolidat sau individual, prin instrumente contractuale de recapitalizare internă.
- (14) Pentru a se califica drept instrument contractual de recapitalizare internă în temeiul alineatului (13), autoritatea de rezoluție consideră oportun ca instrumentul:
- (a) să conțină o clauză contractuală care prevede faptul că, în cazul în care autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției respective instrumentul de recapitalizare internă, acesta este redus sau convertit în măsura necesară, înainte ca alte pasive eligibile să fie reduse sau convertite; și
- (b) să facă obiectul unui acord, al unui angajament sau al unei dispoziții de subordonare cu caracter obligatoriu potrivit cărora, în eventualitatea unor proceduri obișnuite de insolvență, instrumentul este de rang inferior altor pasive eligibile să fie reduse în temeiul articolului 43 alineatul (1) litera (d) și nu poate fi rambursat decât după lichidarea altor pasive eligibile datorate la momentul respectiv.
- (15) Autoritățile de rezoluție, în colaborare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către instituții a cerințelor minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilite la alineatul (1) și, după caz, a cerințelor stabilite la alineatul (13), și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.
- (16) Autoritățile de rezoluție, în colaborare cu autoritățile competente, informează ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile și, după caz, cu privire la cerința stabilită la alineatul (13), stabilite pentru fiecare instituție aflată sub jurisdicția lor.
- (17) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în colaborare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (16).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(18) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (19), până la 31 decembrie 2016 Comisia înaintează, după caz, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind aplicarea armonizată a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Propunerea respectivă include, după caz, propuneri de introducere a unui număr adecvat de niveluri minime ale cerinței minime, ținând seama de diferitele modele de afaceri ale instituțiilor și grupurilor. Propunerea include orice ajustări adecvate ale parametrilor cerinței minime și, dacă este necesar, modificări corespunzătoare referitoare la aplicarea cerinței minime în cazul grupurilor.

(19) ABE transmite un raport Comisiei, până la 31 octombrie 2016, cu privire la cel puțin următoarele aspecte:

- (a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile și, în special, dacă au existat divergențe referitoare la nivelurile stabilite pentru instituții comparabile între statele membre;
- (b) modul în care a fost aplicată în statele membre competența de a impune instituțiilor să respecte cerința minimă prin instrumente contractuale de recapitalizare internă și dacă au existat divergențe în respectivele abordări;
- (c) identificarea modelelor de afaceri care reflectă profilurile de risc globale ale instituției;
- (d) nivelul adecvat al cerinței minime pentru fiecare dintre modelele de afaceri identificate la litera (c);
- (e) dacă ar trebui stabilită o sferă de aplicare pentru cerința minimă aferentă fiecărui model de afaceri;
- (f) perioada de tranziție adecvată pentru ca instituțiile să realizeze respectarea eventualelor niveluri minime armonizate prevăzute;
- (g) dacă cerințele prevăzute la articolul 45 sunt suficiente pentru a garanta că fiecare instituție dispune de o capacitate de absorbție a pierderilor adecvată și, în caz contrar, ce îmbunătățiri suplimentare sunt necesare pentru a asigura realizarea acestui obiectiv;
- (h) dacă sunt necesare modificări ale metodologiei de calcul prevăzute la prezentul articol pentru a garanta că cerința minimă poate fi utilizată drept indicator adecvat al capacității unei instituții de absorbție a pierderilor;
- (i) dacă este oportun ca cerința să se bazeze pe totalul pasivelor și fondurile proprii și, în special, dacă este mai oportun să se utilizeze ca numitor pentru cerința activele ponderate în funcție de risc ale instituției;
- (j) dacă abordarea prezentului articol privind aplicarea cerinței minime în cazul grupurilor este oportună și, în special, dacă ea asigură în mod adecvat faptul că capacitatea de absorbție a pierderilor în cadrul grupului este situată în entitățile în care ar putea apărea pierderi sau este accesibilă acestora;
- (k) dacă condițiile pentru derogări de la cerința minimă sunt adecvate și, în special, dacă astfel de derogări ar trebui să fie disponibile pentru filiale la nivel transfrontalier;
- (l) dacă este oportun ca autoritățile de rezoluție să poată solicita ca cerința minimă să fie respectată prin instrumente contractuale de recapitalizare internă și dacă este oportună o armonizare suplimentară a abordării privind instrumentele contractuale de recapitalizare internă;
- (m) dacă cerințele instrumentelor contractuale de recapitalizare internă prevăzute la alineatul (14) sunt adecvate; și
- (n) dacă este oportun ca instituțiilor și grupurilor să li se impună să facă publică cerința lor minimă de fonduri proprii și pasive eligibile sau nivelul lor de fonduri proprii și pasive eligibile și, dacă acesta este cazul, cu ce frecvență și în ce format se fac publice aceste informații.

(20) Raportul menționat la alineatul (19) acoperă cel puțin perioada cuprinsă între 2 iulie 2014 și 30 iunie 2016 și ia în considerare cel puțin următoarele aspecte:

- (a) impactul cerinței minime și al oricăror propuneri de niveluri armonizate ale cerinței minime asupra:
- (i) piețelor financiare în general și piețelor de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;
  - (ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special profilul de finanțare și strategia de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;
  - (iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;
  - (iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudențiale;
  - (v) inovației financiare;
  - (vi) prevalenței instrumentelor contractuale de recapitalizare internă, precum și asupra naturii și capacității de comercializare a acestor instrumente;
  - (vii) comportamentului instituțiilor în ceea ce privește asumarea de riscuri;
  - (viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituțiilor;
  - (ix) acțiunilor întreprinse de instituții pentru a respecta cerințele minime, în special măsura în care cerințele minime au fost respectate prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de datorie pe termen lung și mobilizarea de capital; și
  - (x) nivelului de creditare al instituțiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv împrumuturi acoperite de sistemele oficiale de asigurare a creditelor de export;
- (b) interacțiunea dintre cerințele minime și cerințele de fonduri proprii, efectul de levier și cerințele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE.
- (c) capacitatea instituțiilor de a mobiliza în mod independent capital sau finanțare de pe piețe pentru a respecta eventualele cerințe minime armonizate propuse.
- (d) coerența cu cerințele minime legate de eventualele standarde internaționale elaborate de forurile internaționale.

Subsecțiunea 3

Punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Articolul 46

Stabilirea valorii recapitalizării interne

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție stabilesc, pe baza unei evaluări care respectă articolul 36:

- (a) după caz, cuantumul cu care trebuie reduse pasivele eligibile pentru a garanta faptul că valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție este egală cu zero; și

(b) după caz, cuantumul cu care pasivele eligibile trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază, fie a:

(i) instituției aflate în rezoluție; sau

(ii) instituției-punte.

(2) Evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, stabilește ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă și pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să respecte condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.

Atunci când autoritățile de rezoluție intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor menționat la articolul 42, valoarea cu care trebuie reduse pasivele eligibile va ține seama de o estimare prudentă a necesităților de fonduri proprii ale vehiculului de gestionare a activelor, după caz.

(3) Atunci când capitalul a fost redus în conformitate cu articolele 59-62 și recapitalizarea internă a fost aplicată în temeiul articolului 43 alineatul (2) și se constată că nivelul reducerii valorii contabile pe baza evaluării preliminare menționate la articolul 36 depășește cerințele atunci când este evaluat definitiv în conformitate cu articolul 36 alineatul (10), ar trebui să se aplice un mecanism de majorare a valorii contabile pentru a rambursa creditorii și apoi acționarii, atât cât este necesar.

(4) Autoritățile de rezoluție instituie și mențin mecanisme care să garanteze faptul că procesul de verificare și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai exhaustive posibil referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție.

Articolul 47

Tratamentul acționarilor în cadrul recapitalizării interne sau al reducerii valorii contabile sau al conversiei instrumentelor de capital

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă de la articolul 43 alineatul (2) sau la reducerea valorii contabile sau la conversia instrumentelor de capital de la articolul 59, autoritățile de rezoluție iau, în ceea ce-i privește pe acționari și pe deținătorii altor instrumente de proprietate, cel puțin una dintre următoarele măsuri:

(a) anulează acțiunile sau alte instrumente de proprietate existente sau le transferă creditorilor care fac obiectul unei recapitalizări interne;

(b) cu condiția ca, în conformitate cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 36, instituția aflată în rezoluție să aibă o valoare netă pozitivă, diluează acționarii existenți și deținătorii altor instrumente de proprietate ca urmare a conversiei în acțiuni și alte instrumente de proprietate a:

(i) instrumentelor de capital relevante, emise de instituție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2); sau

(ii) pasivelor eligibile emise de instituția aflată în rezoluție în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (f).

În ceea ce privește litera (b) al primului paragraf, conversia este efectuată la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni și alte instrumente de proprietate.

- (2) Măsurile menționate la alineatul (1) se aplică referitor la acționarii și deținătorii altor instrumente de proprietate ale căror acțiuni sau alte instrumente de proprietate au fost emise sau acordate în următoarele circumstanțe:
- (a) ca urmare a conversiei unor instrumente de datorie în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate în conformitate cu clauzele contractuale ale instrumentelor inițiale de datorie, efectuată cu ocazia producerii unui eveniment care a precedat sau care a avut loc în același timp cu evaluarea autorității de rezoluție potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinea condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție;
  - (b) ca urmare a conversiei instrumentelor de capital relevante în instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 60.
- (3) Atunci când examinează măsurile de luat în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție au în vedere:
- (a) evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36;
  - (b) cuantumul cu care autoritatea de rezoluție a evaluat că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază trebuie să fie reduse și instrumentele de capital relevante trebuie reduse sau convertite în temeiul articolului 60 alineatul (1); și
  - (c) cuantumul agregat evaluat de autoritatea de rezoluție în temeiul articolului 46.
- (4) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE, de la obligația de comunicare menționată la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligația de notificare menționată la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE, în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital ar duce la achiziționarea sau sporirea unei participații calificate într-o instituție de tipul celor menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritățile competente efectuează evaluarea necesară în temeiul articolelor respective în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital sau să nu împiedice acțiunea de rezoluție să își atingă obiectivele relevante ale rezoluției.
- (5) În cazul în care autoritatea competentă a instituției respective nu a finalizat evaluarea necesară în temeiul alineatului (4) la data aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital, dispozițiile stabilite la articolul 38 alineatul (9) se aplică oricărei achiziții sau sporiri a participației calificate de către un achizitor, rezultată în urma aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital.
- (6) Până la 3 iulie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind circumstanțele adecvate aplicării fiecăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1) din prezentul articol, ținând cont de factorii enumerați la alineatul (3) din prezentul articol.

Articolul 48

Ordinea reducerii valorii contabile și a conversiei

- (1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, sub rezerva oricăror excluderi menționate la articolul 44 alineatele (2) și (3), cu respectarea următoarelor cerințe:
- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt reduse în conformitate cu articolul 60 alineatul (1) litera (a);
  - (b) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literei (a) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;

- (c) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literelor (a) și (b) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 2, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;
- (d) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante în temeiul literelor (a), (b) și (c) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc, în măsura în care este necesar, principalul datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura obișnuită de insolvență, coroborat cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b) și (c), pentru a obține cuantumul agregat menționat la la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c);
- (e) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante, precum și a pasivelor eligibile în temeiul literelor (a)-(d) din prezentul alineat este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (d), autoritățile reduc în măsura în care este necesar, conform articolului 44, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente acelor pasive eligibile rămase în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile obișnuite de insolvență, inclusiv a ierarhiei depozitelor menționate la articolul 108, coroborat cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b), (c) și (d) din prezentul alineat, pentru a obține cuantumul agregat menționat la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

(2) La aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție alocă pierderile reprezentate de suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c) în mod egal între acțiuni sau alte instrumente de proprietate și pasive eligibile de același rang, prin reducerea în mod egal a principalului sau a sumei de plată restante aferente acțiunilor sau altor instrumente de proprietate și pasivelor eligibile respective, proporțional cu valoarea acestora, cu excepția cazului în care se permite o repartitie diferită a pierderilor între pasivele de același rang în situațiile menționate la articolul 44 alineatul (3).

Prezentul alineat nu împiedică acordarea unui tratament mai favorabil pasivelor care au fost excluse de la recapitalizarea internă în conformitate cu articolul 44 alineatele (2) și (3), în comparație cu pasivele eligibile de același nivel ierarhic, în cadrul unei proceduri de insolvență obișnuite.

(3) Înainte de a aplica reducerea valorii contabile sau conversia menționată la alineatul (1) litera (e), autoritățile de rezoluție convertesc sau reduc valoarea contabilă a principalului instrumentelor menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d), atunci când aceste instrumente conțin următoarele clauze și nu au fost deja convertite:

(a) reducerea valorii principalului instrumentului, în caz de producere a unui eveniment care afectează situația financiară, solvabilitatea sau fondurile proprii ale instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) conversia instrumentelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în caz de producere a unui astfel de eveniment.

(4) În cazul în care valoarea contabilă a principalului unui instrument a fost redusă, dar nu la zero, în conformitate cu clauzele menționate la alineatul (3) litera (a) înainte de aplicarea recapitalizării interne în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în ceea ce privește valoarea reziduală a principalului în cauză, în conformitate cu alineatul (1).

(5) Atunci când decide dacă pasivele trebuie reduse sau convertite în titluri de capital, autoritățile de rezoluție nu convertesc o categorie de pasive în timp ce o altă categorie de pasive, care este subordonată primei, rămâne în esență neconvertită în titluri de capital sau fără reducerea valorii, cu excepția unor dispoziții contrare în temeiul articolului 44 alineatele (2) și (3).

(6) În sensul prezentului articol, până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru orice interpretare referitoare la interacțiunile dintre dispozițiile prezentei directive și cele ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE.

Articolul 49

Instrumente financiare derivate

(1) Statele membre garantează că prezentul articol este respectat în momentul aplicării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie datorii care provin din instrumente financiare derivate.

(2) Autoritățile de rezoluție își exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în raport cu o datorie care provine dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul închiderii sau după închiderea instrumentelor financiare derivate. La intrarea în procedura de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt împuternicite să pună capăt și să închidă orice contract derivat în acest scop.

În cazul în care o datorie derivată a fost exclusă de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3), autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să pună capăt contractului derivat sau să îl închidă.

(3) În cazul în care tranzacțiile derivate fac obiectul unui acord de compensare, autoritatea de rezoluție sau un evaluator independent stabilește, ca parte a evaluării desfășurate în conformitate cu articolul 36, pasivul ce rezultă din respectivele tranzacții pe o bază netă, în conformitate cu dispozițiile acordului în cauză.

(4) Autoritățile de rezoluție stabilesc quantumul datoriei ce provin din instrumente financiare derivate pe baza:

(a) unor metode adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente financiare derivate, inclusiv a tranzacțiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;

(b) unor principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziții pe instrumente financiare derivate; și

(c) unor metodologii adecvate pentru compararea distrugerii valorii care ar rezulta din închiderea și recapitalizarea internă a instrumentelor financiare derivate cu valoarea pierderilor care ar fi suportate de instrumentele financiare derivate într-o recapitalizare internă.

(5) ABE, după consultarea Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (AEVMP), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru precizarea metodologiilor și a principiilor menționate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c) privind evaluarea pasivelor ce rezultă din instrumente financiare derivate:

În ceea ce privește tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care fac obiectul unui acord de compensare, ABE ia în considerare metodologia pentru închidere stabilită în acordul de compensare. ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 50***Rata de conversie a datoriilor în titluri de capital**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când își exercită competențele prevăzute la articolul 59 alineatul (3) și la articolul 63 alineatul (1) litera (f), autoritățile de rezoluție pot aplica rate de conversie diferite pentru categorii de instrumente de capital și pasive diferite, în conformitate cu cel puțin unul dintre principiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol.

(2) Rata de conversie trebuie să reprezinte, pentru creditorul afectat, o despăgubire adecvată pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie.

(3) Atunci când sunt aplicate rate de conversie diferite în conformitate cu alineatul (1), rata de conversie aplicabilă pasivelor considerate cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența este mai mare decât cea aplicată pasivelor subordonate.

(4) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la stabilirea ratelor de conversie.

Orientările indică în special modul în care creditorii afectați pot fi compensați în mod corespunzător prin intermediul ratei de conversie și ratele de conversie relative care ar putea reflecta în mod adecvat prioritatea datoriilor cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența.

*Articolul 51***Măsurile de redresare și de reorganizare care trebuie să însoțească recapitalizarea internă**

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă pentru a recapitaliza o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), se adoptă dispoziții pentru a garanta elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității pentru instituția sau entitatea, în conformitate cu articolul 52.

(2) Dispozițiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol pot include numirea de către autoritatea de rezoluție a uneia sau mai multor persoane numite în conformitate cu articolul 72 alineatul (1) cu obiectivul de a elabora și pune în aplicare planul de reorganizare a activității prevăzut la articolul 52.

*Articolul 52***Planul de reorganizare a activității**

(1) Statele membre solicită organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1), în termen de o lună de la aplicarea în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a) a instrumentului de recapitalizare internă în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), să elaboreze și să prezinte autorităților de rezoluție un plan de reorganizare a activității care satisface cerințele stipulate la alineatele (4) și (5) din prezentul articol. În cazul în care este aplicabil cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, statele membre se asigură că acest plan este compatibil cu planul de restructurare pe care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este obligată să-l prezinte Comisiei în temeiul respectivului cadru.

(2) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (a) este aplicat pentru două sau mai multe entități din grup, planul de reorganizare a activității este elaborat de instituția-mamă din Uniune și acoperă toate instituțiile din cadrul grupului, în conformitate cu procedura specificată la articolele 7 și 8 și este prezentat autorității de rezoluție a grupului. Autoritatea de rezoluție a grupului comunică planul celorlalte autorități de rezoluție implicate și ABE.

(3) În situații excepționale și dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor rezoluției, autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (1) cu o perioadă de maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă.

Atunci când planul de reorganizare a activității trebuie notificat conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (1) fie cu maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă, fie până la data limită stabilită de cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, indiferent care dintre situații intervine mai întâi.

(4) Planul de reorganizare a activității definește măsuri care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau a unor părți ale activității acestora, într-un termen rezonabil. Aceste măsuri se bazează pe ipoteze realiste cu privire la condițiile economice și financiare de pe piață, în care va funcționa instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Planul de reorganizare a activității ia în considerare, printre altele, situația actuală și perspectivele de viitor ale piețelor financiare, reflectând atât ipotezele cele mai optimiste, cât și pe cele mai pesimiste, inclusiv o combinație de evenimente care să permită identificarea principalelor puncte vulnerabile ale instituției. Ipotezele trebuie să fie comparate cu indicatori de sector adecvați.

(5) Planul de reorganizare a activității include cel puțin următoarele elemente:

(a) un diagnostic detaliat al factorilor și problemelor care au făcut ca instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să fie în curs de a intra în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate, și circumstanțele care au condus la dificultățile acestea;

(b) o descriere a măsurilor care urmează să fie adoptate, vizând restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(c) un calendar de punere în aplicare a măsurilor respective;

(6) Măsurile menite să restabilească viabilitatea pe termen lung a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pot include:

(a) reorganizarea activităților instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) schimbări ale sistemelor operaționale și ale infrastructurii din cadrul instituției;

(c) încetarea activităților producătoare de pierderi;

(d) restructurarea activităților existente care pot fi făcute competitive;

(e) vânzarea de active sau de linii de activitate.

(7) În termen de o lună de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea de rezoluție relevantă evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Evaluarea este realizată de comun acord cu autoritatea competentă relevantă.

În cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă estimează că planul va atinge acest obiectiv, autoritatea de rezoluție îl aprobă.

(8) În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul stabilit la alineatul (7), autoritatea de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, notifică preocupările sale organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) și solicită modificarea planului într-un mod care să răspundă acestor preocupări.

(9) În termen de două săptămâni de la data primirii notificării menționate la alineatul (8), organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) prezintă autorității de rezoluție un plan modificat pentru aprobare. Autoritatea de rezoluție evaluează planul modificat și comunică organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) în termen de o săptămână în ce măsură estimează că planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.

(10) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) pun în aplicare planul de reorganizare aprobat de autoritatea de rezoluție și de autoritatea competentă și îi transmit autorității de rezoluție un raport cel puțin la fiecare șase luni în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului.

(11) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) revizuiesc planul dacă, în opinia autorității de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii obiectivului prevăzut la alineatul (4) și prezintă orice astfel de revizuire autorității de rezoluție pentru aprobare.

(12) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) elementele minime care trebuie incluse în planul de reorganizare a activității în conformitate cu alineatul (5); și

(b) conținutul minim al rapoartelor menționate la alineatul (10).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(13) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

(14) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (13), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica în detaliu criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Subsecțiunea 4

Instrumentul de recapitalizare internă: dispoziții auxiliare

Articolul 53

Efectul recapitalizării interne

(1) Statele membre se asigură că în cazul în care autoritățile de rezoluție exercită una dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), reducerea valorii principalului sau a datoriei restante, conversia sau anularea produc imediat efecte și devin obligatorii atât pentru instituția aflată în rezoluție, cât și pentru creditorii și acționarii afectați.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție deține competența de a îndeplini sau de a solicita îndeplinirea tuturor sarcinilor administrative și procedurale necesare pentru a da efect exercitării uneia dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), inclusiv:

- (a) modificarea tuturor registrelor relevante;
- (b) radierea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, sau a instrumentelor de datorie;
- (c) cotarea sau admiterea la tranzacționare a noilor acțiuni sau a altor instrumente de proprietate.
- (d) cotarea din nou sau readmiterea oricăror instrumente de datorie care au fost reduse, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce la zero valoarea contabilă a principalului sau suma restantă de plată aferentă unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), pasivul respectiv și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succede acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.

(4) În cazul în care autoritățile de rezoluție reduc în parte, dar nu în totalitate, valoarea principalului sau a sumelor de plată restante aferente unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e):

- (a) pasivul este achitat proporțional cu valoarea redusă;
- (b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere pasivului inițial continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a principalului, sau cu suma de plată restantă aferentă pasivului, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea valorii principalului, precum și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o facă în virtutea competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (j).

Articolul 54

Eliminarea impedimentelor procedurale din calea recapitalizării interne

(1) Fără a aduce atingere articolului 63 alineatul (1) litera (i), statele membre solicită, după caz, instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să dețină în permanență o cantitate suficientă de capital social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel încât, în cazul în care autoritatea de rezoluție și-ar exercita competențele prevăzute la articolul 63 alineatul (1) literele (e) și (f) în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricare dintre filialele sale, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu fie împiedicată să emită suficiente acțiuni sau alte instrumente de proprietate noi pentru a garanta o conversie eficace a pasivelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

(2) În contextul elaborării și actualizării planului de rezoluție al unei instituții date sau al unui grup dat, autoritățile de rezoluție evaluează oportunitatea impunerii asupra instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației prevăzute la alineatul (1), ținând cont în special de măsurile de rezoluție prevăzute în acel plan. Dacă planul de rezoluție prevede posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile verifică în ce măsură capitalul social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt suficiente pentru a acoperi suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

⁽¹⁾ Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

(3) Statele membre se asigură că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o mărire de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia pasivelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere modificărilor directivelor 82/891/CEE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE și Directiva 2012/30/UE enunțate în titlul X din prezenta directivă.

Articolul 55

Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă un termen contractual până la care creditorul sau partea la acordul care creează pasivul recunoaște că acesta poate face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare efectuate de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, cu condiția ca acest pasiv:

- (a) să nu fie excluse în temeiul articolului 44 alineatul (2);
- (b) să nu fie depozite menționate la articolul 108 litera (a);
- (c) să fie reglementate de dreptul unei țări terțe; și
- (d) să fie emise sau contractate după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transunerii prezentei secțiuni.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru stabilește că pasivele sau instrumentele menționate la primul paragraf pot face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru în conformitate cu dreptul țării terțe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă.

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităților un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea unei asemenea clauze.

(2) Dacă o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în prevederile contractuale aplicabile pasivelor relevante o clauză de tipul celei prevăzute la alineatul (1), această neîndeplinire a obligațiilor nu împiedică autoritatea de rezoluție să-și exercite competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în legătură cu pasivul respectiv.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista pasivelor care fac obiectul excluderii de la alineatul (1) și conținutul clauzelor cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 56***Instrumente publice de stabilizare financiară**

(1) Statele membre pot acorda sprijin financiar public extraordinar prin intermediul unor instrumente suplimentare de stabilizare financiară în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, articolul 37 alineatul (10) și cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, pentru a participa la rezoluția unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), inclusiv intervenind direct în vederea evitării lichidării acesteia, cu scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) în legătură cu statul membru sau cu Uniunea în ansamblul său. O astfel de măsură se ia sub conducerea ministerului competent sau a guvernului în strânsă cooperare cu autoritatea de rezoluție.

(2) Pentru a asigura eficacitatea instrumentelor publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente dispun de competențele de rezoluție prevăzute la articolele 63-72 și se asigură că articolele 66, 68, 83 și 117 sunt aplicate.

(3) Instrumentele publice de stabilizare financiară se utilizează în ultimă instanță, în urma evaluării și valorificării la maximum a celorlalte instrumente de rezoluție, menținând, în același timp, stabilitatea financiară, așa cum a fost stabilit de ministerul sau guvernul său competent după consultarea cu autoritatea de rezoluție.

(4) Atunci când se recurge la instrumentele publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente și autoritatea de rezoluție aplică doar dacă sunt îndeplinite toate condițiile de la articolul 32 alineatul (1) precum și una dintre următoarele condiții:

- (a) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluție, după consultarea băncii centrale și a autorității competente, stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare;
- (b) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluție stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției i-a fost deja acordat anterior un aport extraordinar de lichiditate din partea băncii centrale;
- (c) în ceea ce privește instrumentul de trecere temporară în proprietate publică, ministerul competent sau guvernul, după consultarea autorității competente și a autorității de rezoluție, stabilește că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției i-a fost deja acordat anterior sprijin financiar public prin intermediul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital.

(5) Instrumentele de stabilizare financiară constau în:

- (a) instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital prevăzut la articolul 57;
- (b) instrumentul de trecerea temporară în proprietate publică prevăzut la articolul 58.

*Articolul 57***Instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital**

(1) Respectând legislația națională privind societățile comerciale, statele membre pot să participe la recapitalizarea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă prin aport de capital în schimbul următoarelor instrumente, sub rezerva condițiilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

- (a) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;
- (b) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2.

(2) Statele membre se asigură, în măsura în care participarea lor într-o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) o permite, că instituțiile sau entitățile care fac obiectul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital public în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial.

(3) În cazul în care un stat membru furnizează instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital în conformitate cu prezentul articol, acesta asigură transferul participării într-o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sectorul privat imediat ce circumstanțele economice și financiare o permit.

Articolul 58

Instrumentul de trecere temporară în proprietate publică

(1) Statele membre pot trece temporar în proprietate publică o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) În acest scop, un stat membru poate face unul sau mai multe ordine de transfer în care beneficiarul transferului este:

(a) o persoană desemnată de statul membru; sau

(b) o întreprindere deținută în întregime de statul membru.

(3) Statele membre se asigură că instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care fac obiectul instrumentului de trecere temporară în proprietate publică în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial și redevin private imediat ce circumstanțele economice și financiare o permit.

CAPITOLUL V

Reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital

Articolul 59

Obligația de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital

(1) Competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante poate fi exercitată fie:

(a) independent de măsura de rezoluție; sau

(b) în combinație cu o măsură de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșare a procedurii de rezoluție specificate la articolele 32 și 33.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a reduce valoarea contabilă a instrumentelor de capital relevante sau de a le converti în acțiuni sau alte instrumente de proprietate ale instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d).

(3) Statele membre solicită ca autoritățile de rezoluție să-și exercite competența de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 60 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de capital relevante emise de către o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), atunci când este satisfăcută cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) dacă s-a stabilit faptul că condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție specificate la articolele 32 și 33 au fost îndeplinite înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție;

(b) autoritatea corespunzătoare stabilește că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital relevante, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) va înceta să mai fie viabilă;

- (c) în cazul instrumentelor de capital relevante emise de o filială și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare a statului membru al filialei stabilesc împreună, sub forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4), faptul că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;
- (d) în cazul instrumentelor de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală la nivelul întreprinderii-mamă sau pe bază consolidată, iar autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant stabilește că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;
- (e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (d) punctul (iii).
- (4) În sensul alineatului (3), se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:
- (a) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau grupul este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate;
- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar putea fi împiedicată în timp util prin vreo măsură, fie ea o măsură alternativă a sectorului privat sau o măsură de supraveghere (inclusiv măsurile de intervenție timpurie), în afara unei măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital, individual sau în combinație cu o măsură de rezoluție.
- (5) În sensul alineatului (4) litera (a) din prezentul articol, se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate dacă este îndeplinită una sau sunt îndeplinite mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4).
- (6) În sensul alineatului (4) litera (a), se consideră că un grup este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate dacă grupul încalcă, sau există elemente obiective care sprijină concluzia că grupul respectiv va încalca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă pentru a justifica acțiunea din partea autorității competente, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă a fondurilor proprii.
- (7) Un instrument de capital relevant relevant emis de o filială nu este redus într-o măsură mai mare sau convertit în condiții mai negative în temeiul alineatului (3) litera (c) decât cele cu care au fost reduse sau convertite instrumentele de capital de nivel egal la nivelul întreprinderii-mamă.
- (8) Dacă o autoritate corespunzătoare ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) din prezentul articol, ea informează imediat autoritatea de rezoluție responsabilă cu instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, în cazul în care cele două autorități sunt distincte.
- (9) Înainte de a ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) litera (c) din prezentul articol în legătură cu o filială care emite instrumente de capital relevante, contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii, pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare respectă cerințele de notificare și de consultare prevăzute la articolul 62.

(10) Înainte de a-și exercita competența de a reduce valoarea contabilă a instrumentelor de capital sau de a le converti, autoritățile de rezoluție se asigură că se efectuează o evaluare a activelor și a pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolul 36. Această evaluare stă la baza calculării reducerii valorii contabile care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante în scopul de a absorbi pierderile și a nivelului de conversie care urmează să fie aplicat instrumentelor de capital relevante în scopul recapitalizării instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Articolul 60

Dispoziții care reglementează reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital sau conversia acestora

(1) Atunci când se conformează cerinței prevăzute la articolul 59, autoritățile de rezoluție exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:

- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază se reduc în primul rând în funcție de pierderi și în limitele capacității lor, iar autoritatea de rezoluție ia una sau ambele măsuri specificate la articolul 47 alineatul (1) cu privire la deținătorii instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază;
- (b) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar relevanteste redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 și în limitele capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică;
- (c) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 și în limitele capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.

(2) Atunci când valoarea principalului unui instrument de capital relevant este redusă:

- (a) reducerea valorii respectivului principal este permanentă, sub rezerva oricărei majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare din articolul 46 alineatul (3);
- (b) față de deținătorul instrumentului de capital relevant nu subzistă nicio datorie în cadrul respectivei valori a instrumentului care a fost redus sau în legătură cu aceasta, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a oricăror datorii legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalității exercitării competenței de reducere a valorii contabile;
- (c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor de instrumente de capital relevante, în afara celor prevăzute la alineatul (3).

Dispozițiile prevăzute la litera (b) nu împiedică furnizarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază către un deținător de instrumente de capital relevante în conformitate cu alineatul (3).

(3) Pentru a efectua, în temeiul alineatului (1) litera (b) din prezentul articol, o conversie a instrumentelor de capital relevante, autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 literele (b), (c) și (d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deținătorii instrumentelor de capital relevante. Instrumentele de capital relevante pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau de către o întreprindere-mamă a respectivei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu acordul autorității de rezoluție a instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau, după caz, al autorității de rezoluție a întreprinderii-mamă;

- (b) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise anterior oricărei emisiuni de acțiuni sau de instrumente de proprietate efectuate de către instituția sau entitatea respectivă, menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;
- (c) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;
- (d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt furnizate pentru fiecare instrument de capital relevant respectă principiile stabilite la articolul 50 și toate orientările elaborate de ABE în temeiul articolului 50 alineatul (4).
- (4) În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu alineatul (3), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară emiterii numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.
- (5) În cazul în care o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, iar autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției un instrument de rezoluție, înainte de aplicarea respectivului instrument autoritatea de rezoluție trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 61

Autoritățile responsabile cu constatarea

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile responsabile cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) sunt cele stabilite la prezentul articol.
- (2) Fiecare stat membru desemnează, în conformitate cu dreptul intern, o autoritate corespunzătoare responsabilă de efectuarea constatărilor în temeiul articolului 59. Autoritatea corespunzătoare poate fi autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție, în conformitate cu articolul 32.
- (3) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală în conformitate cu articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.
- (4) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt emise de o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) reprezentând o filială și sunt contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) este următoarea:
- (a) autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înființată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE este responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă;

- (b) autoritatea corespunzătoare din statul membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înființată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE sunt responsabile cu efectuarea constatării comune, sub forma unei decizii comune, menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) din prezenta directivă.

Articolul 62

Aplicare consolidată: procedura de constatare

(1) Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) literele (b), (c), (d) sau (e) în legătură cu o filială care emite instrumente de capital relevante contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritățile corespunzătoare respectă următoarele cerințe:

- (a) o autoritate corespunzătoare care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e) notifică fără întârziere supraveghetorul consolidant și, dacă nu este una și aceeași, autoritatea corespunzătoare din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant;
- (b) o autoritate corespunzătoare care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) notifică fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecărei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a emis instrumentele de capital relevante în raport cu care trebuie exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată, precum și, dacă sunt diferite, de autoritățile corespunzătoare și supraveghetorul consolidant din statele membre în care sunt situate.

(2) Atunci când se face o constatare menționată la literele (c), (d) sau (e) din articolul 59 alineatul (3) în cazul unei instituții sau unui grup cu activitate transfrontalieră, autoritățile corespunzătoare țin seama de impactul potențial al rezoluției în toate statele membre în care își desfășoară activitatea instituția sau grupul.

(3) O notificare transmisă de o autoritate corespunzătoare în conformitate cu alineatul (1) trebuie însoțită de o explicație a motivelor pentru care acesta are în vedere efectuarea constatării în cauză.

(4) În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea corespunzătoare, după consultarea cu autoritățile notificate, trebuie să examineze următoarele aspecte:

- (a) existența unei eventuale măsuri alternative, care ar putea înlocui exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 59 alineatul (3);
- (b) dacă o astfel de măsură alternativă există, cât de fezabilă ar fi aplicarea sa;
- (c) dacă aplicarea unei astfel de măsuri alternative este fezabilă, care sunt perspectivele reale ca această măsură să abordeze, într-un interval de timp corespunzător, acele circumstanțe care altminteri ar necesita efectuarea uneia dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3).

(5) În sensul alineatului (4) din prezentul articol, „măsuri alternative” înseamnă măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 27 din prezenta directivă, măsurile prevăzute la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau un transfer de fonduri ori de capital de la întreprinderea-mamă.

(6) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (4), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate, estimează că una sau mai multe măsuri alternative sunt disponibile, că aplicarea lor este fezabilă și că ele ar permite obținerea rezultatului menționat la litera (c) de la alineatul respectiv, autoritățile în cauză trebuie să garanteze aplicarea acestor măsuri.

(7) În cazul în care, în situația menționată la alineatul (1) litera (a) și în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol, autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate, estimează că nu există măsuri alternative care ar permite obținerea rezultatului menționat la alineatul (4) litera (c), autoritatea corespunzătoare decide în ce măsură este oportună efectuarea constatării avute în vedere, menționată la articolul 59 alineatul (3).

(8) Dacă o autoritate corespunzătoare decide să facă o constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c), ea trimite imediat o notificare autorităților corespunzătoare din statele membre în care sunt situate filialele în cauză, iar constatarea ia forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4). În absența unei decizii comune, nu poate fi efectuată nicio constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c).

(9) Autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care este situată fiecare dintre filialele în cauză pune cu promptitudine în aplicare decizia de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital, adoptată în conformitate cu prezentul articol, ținând cont în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

CAPITOLUL VI

Competențe de rezoluție

Articolul 63

Competențe generale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin toate competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor, precum și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. În special, autoritățile de rezoluție trebuie să dețină următoarele competențe de rezoluție, pe care le pot exercita separat sau în orice combinație:

- (a) competența de a solicita oricărei persoane să prezinte orice fel de informație solicitată autorității de rezoluție pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului;
- (b) competența de a prelua controlul asupra unei instituții aflate în rezoluție și de a exercita toate drepturile și competențele conferite acționarilor, altor proprietari și organului de conducere al instituției aflate în rezoluție;
- (c) competența de a transfera acțiuni și alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (d) competența de a transfera unei alte entități, cu consimțământul acesteia, anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (e) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea contabilă a principalului sau suma restantă datorată în temeiul pasivelor eligibile ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (f) competența de a converti pasivele eligibile ale unei instituții aflate în rezoluție în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale instituției respective sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ale unei instituții-mamă relevante sau ale unei instituții-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau pasivele instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (g) competența de a anula instrumente de datorie emise de o instituție aflată în rezoluție, cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);
- (h) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei instituții aflate în rezoluție, precum și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
- (i) competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau unei instituții-mamă relevante emiterea unor noi acțiuni, a altor instrumente de proprietate sau a altor instrumente de capital, inclusiv a unor acțiuni preferențiale și a unor instrumente convertibile contingente;

- (j) competența de a modifica sau de a ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor pasive eligibile emise de o instituție aflată în rezoluție sau competența de a modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective și al altor pasive eligibile sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);
  - (k) competența de a lichida și a rezilia contracte financiare sau contracte derivate în scopul aplicării articolului 49;
  - (l) competența de a demite sau de a înlocui organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții aflate în rezoluție;
  - (m) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din directiva 2014/65/UE.
- (2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumente și exercită competențele de rezoluție, autoritățile de rezoluție nu fac obiectul nici uneia dintre următoarele cerințe care s-ar aplica în mod normal în virtutea dreptului intern, a contractelor sau a altor dispoziții:
- (a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1), obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție;
  - (b) înaintea exercitării competenței, obligația procedurală de a notifica o persoană anume, inclusiv eventuala obligație de a publica orice notificare sau prospect ori de a depune sau de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.

În special, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot exercita competențele prevăzute la prezentul articol, indiferent de restricțiile sau de cerințele referitoare la obținerea acordului care s-ar aplica în mod normal transferului respectiv de instrumente financiare, drepturi, active sau pasive.

Litera (b) din prezentul paragraf nu aduce atingere cerințelor prevăzute la articolul 81 și la articolul 83 sau oricăror alte obligații de notificare în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

(3) Statele membre se asigură că, în măsura în care niciuna dintre competențele enumerate la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică unei entități care face obiectul articolului 1 alineatul (1) din prezenta directivă, ca urmare a formei sale juridice specifice, autoritățile de rezoluție dețin competențe pe cât posibil similare, inclusiv în privința efectelor acestora.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție exercită competențele în temeiul alineatului (3), mecanismele de siguranță din prezenta directivă sau mecanismele de siguranță care au același efect se aplică persoanelor afectate, inclusiv acționarilor, creditorilor sau contrapărților.

Articolul 64

Competențe auxiliare

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența:
  - (a) sub rezerva articolului 78, de a lua măsuri, astfel încât un transfer să poată fi efectuat în condițiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau datoriile transferate sunt libere de orice obligație sau grevare cu sarcini; în acest sens, orice drept de compensare în conformitate cu prezenta directivă nu se consideră obligație sau grevare cu sarcini;

- (b) de a revoca drepturile de a achiziționa alte acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
- (c) de a solicita autorității relevante încetarea sau suspendarea admiterii la tranzacționare pe o piață reglementată sau a coterii oficiale a instrumentelor financiare conform Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
- (d) de a lua măsuri, astfel încât destinatarul să fie tratat în același mod în care ar fi tratată instituția aflată în rezoluție în legătură cu orice drepturi sau obligații ale instituției aflate în rezoluție, ori acțiuni întreprinse de aceasta, inclusiv, sub rezerva articolelor 38 și 40, eventuale drepturi sau obligații referitoare la participarea la infrastructura pieței;
- (e) solicita instituției aflate în rezoluție sau destinatarului să furnizeze celelalte părți informații și asistență; și
- (f) de a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau de a se substitui unei entități destinate în calitate de parte semnatară;

(2) Autoritățile de rezoluție exercită competențele menționate la alineatul (1) în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră oportun să contribuie la asigurarea faptului că măsurile de rezoluție sunt eficiente sau la atingerea unuia sau a mai multor obiective ale rezoluției.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a institui acorduri de continuitate, necesare pentru a garanta atât eficiența măsurilor de rezoluție, cât și capacitatea destinatarului, după caz, de a desfășura activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, în special:

- (a) continuitatea contractelor încheiate de instituția aflată în rezoluție, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și pasivele instituției aflate în rezoluție referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat și să se substituie instituției aflate în rezoluție, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;
- (b) substituirea instituției aflate în rezoluție cu destinatarul, în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat.

(4) Competențele menționate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu aduc atingere:

- (a) dreptului de reziliere a contractului de muncă deținut de angajații instituției aflate în rezoluție;
- (b) sub rezerva articolelor 69, 70 și 71, niciunui drept al unei părți la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de reziliere, atunci când clauzele contractuale o permit, în temeiul unui act sau al unei omisiuni comise fie de către instituția aflată în rezoluție, anterior transferului în cauză, fie de către destinatar, ulterior respectivului transfer.

Articolul 65

Competența de a solicita furnizarea de servicii și facilități

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau oricărui dintre entitățile din grupul său, să furnizeze orice servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite eficient activitățile care i-au fost transferate.

Primul paragraf se aplică inclusiv în cazul în care instituției aflate în rezoluție sau entității în cauză i-a fost aplicată procedura obișnuită de insolvență.

⁽¹⁾ Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

(2) Statele membre se asigură că propriile autorități de rezoluție au competența de a asigura respectarea de către entitățile membre ale unui grup stabilite pe teritoriul lor a obligațiilor impuse în conformitate cu alineatul (1) de către autoritățile de rezoluție din alte state membre.

(3) Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) se limitează la servicii și facilități operaționale și nu includ niciun fel de sprijin financiar.

(4) Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) sunt furnizate în următoarele condiții:

(a) în aceleași condiții, în cadrul unui acord, în cazul în care serviciile și facilitățile au fost furnizate instituției aflate în rezoluție în perioada imediat anterioară luării măsurii de rezoluție și pe durata aceluia acord;

(b) în cazul în care nu există un acord sau acordul a expirat, în condiții rezonabile.

(5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea stabilirii listei minime de servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite în mod eficient o activitate care i-a fost transferată.

Articolul 66

Competența de a pune în aplicare măsuri de gestionare a crizelor sau măsuri de prevenire a crizelor luate de alte state membre

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un transfer de acțiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi și pasive include fie active situate în alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, fie drepturi sau obligații ce decurg în temeiul legislației unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, transferul produce efecte în acest alt stat membru sau în conformitate cu legislația acestui alt stat membru.

(2) Statele membre acordă autorității de rezoluție care a efectuat sau intenționează să efectueze transferul toată asistența rezonabil necesară pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile și pasivele sunt transferate către destinatar în conformitate cu toate dispozițiile dreptului intern aplicabile.

(3) Statele membre se asigură că acționarii, creditorii și părțile terțe afectate de transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive menționate la alineatul (1) nu au dreptul de a împiedica, contesta sau retrage transferul din circuit în temeiul niciunei dispoziții legislative a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul niciunei dispoziții legislative aplicabile acțiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau pasivelor.

(4) Atunci când o autoritate de rezoluție a unui stat membru (denumit în continuare „statul membru A”) exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, inclusiv în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 59, iar pasivele eligibile sau instrumentele de fonduri proprii relevante ale instituției aflate în rezoluție includ:

(a) instrumente sau pasive reglementate de legislația unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie (denumit în continuare „statul membru B”);

(b) pasive datorate creditorilor situați în statul membru B,

Statul membru B se asigură că principalul acestor pasive sau al acestor instrumente este redus, sau că pasivele ori instrumentele sunt convertite ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie de către autoritatea de rezoluție din statul membru A.

(5) Statele membre se asigură că creditorii afectați de exercitare a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie menționate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea sau, după caz, convertirea principalului instrumentului sau al pasivului în temeiul niciunei dispoziții legislative din statul membru B.

(6) Fiecare stat membru se asigură că următoarele elemente sunt determinate în conformitate cu legislația statului membru al autorității de rezoluție:

- (a) dreptul acționarilor, creditorilor și al părților terțe de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, transferul menționat la alineatul (1) din prezentul articol al acțiunilor, altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor;
- (b) dreptul creditorilor de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, reducerea principalului sau conversia unui instrument ori a unui pasiv menționat la prezentul articol alineatul (4) literele (a) sau (b);
- (c) mecanismele de siguranță menționate în capitolul VII referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor și pasivelor prevăzute la alineatul (1).

Articolul 67

Competența în ceea ce privește activele, drepturile, acțiunile și alte instrumente de proprietate situate în țări terțe

(1) Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluție implică luarea de măsuri cu privire la activele situate într-o țară terță sau cu privire la acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de dreptul unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot solicita ca:

- (a) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție și destinatarul să fie obligați să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă are loc;
- (b) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție să aibă obligația de a deține acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele sau drepturile sau de a achita datoriile în numele destinatarului până când transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă produce efecte;
- (c) cheltuielile rezonabile ale destinatarului, efectuate corespunzător, asociate aplicării oricărei măsuri necesare în conformitate cu literele (a) și (b) din prezentul alineat, sunt acoperite prin oricare dintre metodele prevăzute la articolul 37 alineatul (7).

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că, în ciuda tuturor măsurilor necesare luate de administrator, lichidator sau orice altă persoană în conformitate cu alineatul (1) litera (a), este foarte puțin probabil ca transferul, conversia sau măsura respectivă să fie pusă în practică în raport cu anumite active situate într-o țară terță sau anumite acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de legislația unei țări terțe, autoritatea de rezoluție nu procedează la efectuarea transferului, reducerea valorii contabile, efectuarea conversiunii sau măsurii respective. În cazul în care autoritatea a ordonat transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă, ordinul este nul în cazul activelor, acțiunilor, instrumentelor de proprietate, drepturilor sau datoriilor respective.

Articolul 68

Excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenției timpurii și al rezoluției

(1) O măsură de prevenire sau de gestionare a crizei, luată în cazul unei entități în conformitate cu prezenta directivă, care include producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu este considerată în sine drept eveniment care determină executarea în sensul Directivei 2002/47/CE ori drept procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare.

Mai mult, măsura de prevenire sau de gestionare a crizei nu este considerată în sine a fi un eveniment care determină executarea ori o procedură de insolvență în cadrul unui contract încheiat de:

- (a) o filială a instituției ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de întreprinderea-mamă sau de oricare altă entitate din grup; sau
- (b) orice entitate care face parte din același grup ca și instituția care include clauze de tip „cross-default” (declararea simultană a exigibilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

(2) În cazul în care procedurile de rezoluție din țări terțe sunt recunoscute în conformitate cu articolul 94 sau în alte cazuri în care autoritatea de rezoluție decide astfel, aceste proceduri constituie măsuri de gestionare a crizelor în sensul prezentului articol.

(3) Cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire sau de gestionare a crizei, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea:

(a) de a exercita vreun drept de reziliere, de suspendare, modificare, de grup de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv legat de un contract încheiat de:

(i) o filială, ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de o entitate de grup;

(ii) oricare entitate din grup care include clauze de tip „cross-default”;

(b) de a intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”, de a-și exercita controlul asupra acestora sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;

(c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției sau ale entității vizate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde una dintre acțiunile menționate la alineatul (3), atunci când acest drept se naște în urma unei situații, alta decât măsura de prevenire sau gestionare a crizelor sau producerea vreunui eveniment legat direct de aplicarea unei astfel de măsuri.

(5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 69, 70 sau 71 nu constituie nerespectarea obligației contractuale în sensul alineatelor (1) și (2) din prezentul articol.

(6) Dispozițiile prezentului articol sunt considerate norme de aplicare imediată în sensul articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).

Articolul 69

Competența de a suspenda anumite obligații

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare decurgând dintr-un contract la care o instituție aflată în rezoluție este parte, începând de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

(2) Atunci când o obligație de plată sau de livrare ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării, această obligație devine exigibilă imediat după expirarea perioadei de suspendare.

(3) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare ale unei instituții aflate în rezoluție sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapartidelor instituției respective în temeiul aceluiași contract se suspendă în același interval de timp.

(4) Nicio decizie de suspendare luată în temeiul dispozițiilor alineatului (1) nu se aplică:

(a) depozitelor eligibile;

(b) obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme numiți în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și băncilor centrale.

(c) creanțelor eligibile, în scopurile prevăzute în Directiva 97/9/CE.

(5) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

Articolul 70

Competența de a limita executarea garanțiilor reale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a impune limitări creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele respectivei instituții începând de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită instituția aflată în rezoluție.

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența prevăzută la alineatul (1) în legătură cu garanțiile reale deținute de sisteme sau operatori de sisteme desemnate în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărți centrale și bănci centrale, în legătură cu activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de garanție reală de către instituția aflată în rezoluție.

(3) În cazurile în care se aplică articolul 80, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților din grup care fac obiectul unor măsuri de rezoluție.

(4) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

Articolul 71

Competența de suspendare temporară a drepturilor de reziliere

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o instituție aflată în rezoluție, începând de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o filială a unei instituții aflate în rezoluție atunci când:

(a) obligațiile contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de instituția aflată în rezoluție;

- (b) drepturile contractuale de reziliere se întemeiază exclusiv pe insolvența sau pe starea financiară a instituției aflate în rezoluție; și
- (c) s-a exercitat sau se poate exercita competența de transfer în cazul instituției aflate în rezoluție, fie:
- (i) toate activele și pasivele filialei care fac obiectul contractului au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta; sau
  - (ii) autoritatea de rezoluție furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

Suspendarea intră în vigoare de la data publicării avizului în temeiul articolului 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită filiala instituției aflate în rezoluție.

(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnate în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale sau băncilor centrale.

(4) O persoană poate exercita un drept de reziliere în temeiul unui contract înainte de expirarea perioadei menționate la alineatul (1) sau (2), în cazul în care persoana respectivă primește un aviz din partea autorității de rezoluție prin care i se aduce la cunoștință faptul că drepturile și pasivele care fac obiectul contractului nu vor fi:

- (a) transferate unei alte entități; sau
- (b) supuse reducerii valorii contabile sau conversiei aferente aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a).

(5) În cazul în care autoritatea de rezoluție exercită competența de suspendare a drepturilor de reziliere prevăzută la alineatul (1) sau (2) din prezentul articol și în cazul în care nu s-a dat un aviz în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, aceste drepturi pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, sub rezerva articolului 68, după cum urmează:

- (a) dacă drepturile și obligațiile ce decurg în temeiul contractului au fost transferate către o altă entitate, o contraparte poate exercita drepturile de reziliere în conformitate cu clauzele contractului respectiv doar în cazul continuării sau producerii ulterioare a vreunui eveniment care determină executarea de către entitatea destinatară;
- (b) dacă instituția aflată în rezoluție își păstrează drepturile și obligațiile care decurg în temeiul contractului, iar autoritatea de rezoluție nu a aplicat instituției respective instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), o contraparte poate exercita dreptul de reziliere, în conformitate cu clauzele respectivului contract la expirarea suspendării în temeiul alineatului (1).

(6) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

(7) Autoritățile competente sau autoritățile de rezoluție pot solicita unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare.

La cererea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție, registrele centrale de tranzacții pun informațiile necesare la dispoziția autorităților competente sau a autorităților de rezoluție pentru a le permite să-și îndeplinească responsabilitățile și mandatele în conformitate cu articolul 81 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele elemente în sensul alineatului (7):

- (a) un set minim de informații privind contractele financiare care trebuie să figureze în registrele detaliate; și
- (b) circumstanțele în care trebuie impusă această cerință.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 72

Exercitarea competențelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, în vederea aplicării unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt în măsură să exercite un control asupra instituției aflate în rezoluție care să le permită:

- (a) să asigure funcționarea și să desfășoare activitățile și serviciile instituției aflate în rezoluție, dispunând de toate competențele acționarilor săi și ale organului său de conducere; și
- (b) să gestioneze și să dispună de activele și de patrimoniul instituției aflate în rezoluție.

Controlul menționat la primul paragraf poate fi exercitat direct de către autoritatea de rezoluție sau indirect, de către una sau mai multe persoane desemnate de autoritatea de rezoluție. Statele membre se asigură că drepturile de vot conferite de acțiuni sau de alte instrumentele de proprietate ale instituției aflate în rezoluție nu pot fi exercitate în timpul perioadei de rezoluție.

(2) Sub rezerva articolului 85 alineatul (1), statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție prin ordonanță, în conformitate cu competențele și procedurile administrative naționale, fără a exercita controlul asupra instituției aflate în rezoluție.

(3) Autoritățile de rezoluție decid, de la caz la caz, oportunitatea aplicării unei măsuri de rezoluție prin intermediul mijloacelor specificate la alineatul (1) sau (2), ținând cont de obiectivele rezoluției și de principiile generale care o reglementează, de circumstanțele specifice instituției aflate în rezoluție și de necesitatea de a facilita rezoluția eficientă a grupurilor transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție nu sunt considerate ca membri din umbră sau de facto ai organului de conducere în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL VII

Mecanisme de siguranță

Articolul 73

Tratamentul acționarilor și al creditorilor în caz de transfer parțial și aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Statele membre se asigură că, în cazurile în care au fost aplicate unul sau mai multe instrumente de rezoluție și în special în sensul articolului 75:

- (a) cu excepția cazurilor în care se aplică litera (b), în cazul în care autoritățile de rezoluție transferă doar anumite părți din drepturile, activele și pasivele instituției aflate în rezoluție, acționarii și acei creditori ale căror creanțe nu au fost transferate primesc ca soluționare a creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei menționate la articolul 82;

- (b) în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost reduse sau convertite în titluri de capital nu acumulează pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat la momentul luării deciziei menționate la articolul 82.

Articolul 74

Evaluarea diferenței de tratament

(1) În scopul de a evalua dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi urmat o procedură obișnuită de insolvență, inclusiv, dar fără a se limita la sensul articolului 73, statele membre se asigură de efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă cât mai curând posibil, după ce măsura sau măsurile de rezoluție au fost luate. Această evaluare este distinctă de evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36.

(2) Evaluarea de la alineatul (1) identifică:

- (a) tratamentul pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit, sau schemele de garantare a depozitelor relevante, în cazul în care instituția aflată în rezoluție, în legătură cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) tratamentul efectiv de care acționarii și creditorii au beneficiat în cadrul rezoluției instituției aflate în rezoluție; și
- (c) existența unei eventuale diferențe între tratamentul menționat la litera (a) și cel menționat la litera (b).

(3) Evaluarea:

- (a) ia în calcul ipoteza că conform căreia instituția aflată în rezoluție, în raport cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) să ia în calcul ipoteza că măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;
- (c) nu ține cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar instituției aflate în rezoluție.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice metodologia de efectuare a evaluării conform prezentului articol, în special metodologia de evaluare a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 75

Mecanisme de siguranță pentru acționari și creditori

Statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 74 stabilește că oricare dintre acționarii sau creditorii menționați la articolul 73 sau schema de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1) a acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, acesta are dreptul la plata diferenței din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției.

Articolul 76

Mecanisme de siguranță pentru contrapărți în caz de transfer parțial

(1) Statele membre se asigură că măsurile de protecție menționate la alineatul (2) se aplică în cazurile următoare:

(a) atunci când o autoritate de rezoluție transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către o altă entitate sau, în exercitarea instrumentului de rezoluție, de la o instituție-punte sau vehiculul de gestionare a activelor către o altă persoană;

(b) atunci când o autoritate de rezoluție exercită competențele menționate la articolul 64 alineatul (1) litera (f).

(2) Statele membre trebuie să garanteze protecția corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărților la aceste acorduri:

(a) contracte de garanție reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanție, de un drept real sau contingent în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă această valoare mobilă este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanție mobilă (floating charge) sau printr-un acord similar;

(b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin care garanțiile reale care garantează sau acoperă executarea anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției, cu condiția ca beneficiarul să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;

(c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituția aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;

(d) acorduri de compensare;

(e) obligațiuni garantate;

(f) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate, care implică acordarea de garanții mobiliare și deținerea acestora de către una dintre părțile la acord ori un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

Forma de protecție adecvată pentru categoriile de acorduri menționate la literele (a)-(f) din prezentul alineat este precizată în mod mai detaliat la articolele 77-80 și face obiectul limitărilor prevăzute la articolele 68-71.

(3) Cerința prevăzută la alineatul (2) se aplică indiferent de numărul părților implicate în aceste acorduri și de posibilitatea ca ele:

(a) să fie create prin contract, fiducie sau prin alte mijloace ori să decurgă în mod automat din aplicarea legii;

(b) să decurgă sau să fie reglementate în întregime sau parțial din dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe.

(4) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza mai în detaliu categoriile de acorduri care se încadrează în domeniul de aplicare al dispozițiilor alineatului (2) literele (a)-(f) din prezentul articol.

*Articolul 77***Protecție pentru garanțiile financiare și acordurile de compensare și compensare reciprocă**

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată în cazul contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate și al acordurilor de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare pentru a preveni transferul unei părți, dar nu a totalității drepturilor și pasivelor protejate în temeiul unui astfel de contract sau acord, între instituția aflată în rezoluție și o altă persoană, precum și modificarea sau rezilierea acestor drepturi și datorii protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate sau al unui acord de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare prin exercitarea competențelor auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și pasivele trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui astfel de acord în cazul în care părțile la acord au dreptul la compensarea sau compensarea reciprocă a acestor drepturi și pasive.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și
- (b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 78***Protecție pentru contractele de garanție reală**

(1) Statele membre se asigură că pasivele acoperite printr-un contract de garanție beneficiază de o protecție adecvată, astfel încât să se împiedice:

- (a) transferul activelor cu care este garantat pasivul, cu excepția cazului în care sunt deopotrivă transferate atât pasivul respectiv, cât și dreptul de a beneficia de garanție reală;
- (b) transferul unei obligații garantate, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanție reală;
- (c) transferul dreptului de a beneficia de garanție reală, cu excepția cazului în care este transferată și obligația garantată;
- (d) modificarea sau rezilierea unui contract de garanție prin exercitarea competențelor auxiliare, dacă respectiva modificare sau reziliere are drept efect încetarea garantării pasivului.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și
- (b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 79***Protecție pentru mecanismele de finanțare structurate și pentru obligațiunile garantate**

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru mecanismele de finanțare structurate, inclusiv mecanismele menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f) astfel încât să se prevină oricare dintre circumstanțele următoare:

- (a) transferul unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte;

(b) rezilierea sau modificarea, prin exercitarea competențelor auxiliare, a activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite autoritatea de rezoluție poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism, și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

Articolul 80

Transferuri parțiale: protecția sistemelor de tranzacționare, decontare și compensare

(1) Statele membre se asigură că aplicarea unui instrument de rezoluție nu afectează nici normele referitoare la sistemele reglementate de Directiva 98/26/CE, nici funcționarea acestora, atunci când autoritatea de rezoluție:

(a) transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către o altă entitate; sau

(b) exercită competențele prevăzute la articolul 64 pentru a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau pentru a înlocui un destinatar ca parte semnatară;

(2) În special, transferul, anularea sau modificarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol nu revocă un ordin de transfer contravenind articolului 5 din Directiva 98/26/CE și nici nu modifică sau anulează caracterul executoriu al ordinelor de transfer și al compensării în conformitate cu articolele 3 și 5 din respectiva directivă, utilizarea de fonduri, titluri de valoare sau facilități de credit în conformitate cu dispozițiile articolului 4 din respectiva directivă sau protecția garanțiilor suplimentare în conformitate cu articolul 9 din respectiva directivă.

CAPITOLUL VIII

Obligații procedurale

Articolul 81

Cerințe de notificare

(1) Statele membre solicită conducerii unei instituții sau a oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să informeze autoritatea competentă în cazul în care consideră că instituția sau entitatea respectivă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4).

(2) Autoritățile competente informează autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu orice notificări primite în temeiul alineatului (1) din prezentul articol și cu orice măsuri de prevenire a crizelor sau orice măsuri menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă.

(3) În cazul în care o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție stabilește că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la literele (a) și (b) de la articolul 32 alineatul (1) în ceea ce privește o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta comunică această constatare fără întârziere următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

(a) autorității de rezoluție a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) autorității competente a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

- (c) autorității competente a unei eventuale sucursale a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (d) autorității de rezoluție a unei eventuale sucursale a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (e) băncii centrale;
- (f) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituție de credit, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcțiilor schemei în cauză;
- (g) organului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcțiilor mecanismelor în cauză;
- (h) autorității de rezoluție a grupului, după caz;
- (i) ministerului competent;
- (j) în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant; și
- (k) CERS și autoritatea macroprudențială națională desemnată.

(4) În cazul în care transmiterea informațiilor menționată la alineatele (3) literele (f) și (g) nu garantează nivelul adecvat de confidențialitate, autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție stabilește proceduri de comunicare alternative care îndeplinesc aceleași obiective, asigurând totodată nivelul adecvat de confidențialitate.

Articolul 82

Decizia autorității de rezoluție

(1) La primirea unei comunicări din partea autorității competente în conformitate cu alineatul (3) de la articolul 81 sau din proprie inițiativă, autoritatea de rezoluție stabilește, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) și articolul 33, în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de la paragraful respectiv în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză.

(2) Decizia prin care se stabilește dacă se iau sau nu măsuri de rezoluție în raport cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) conține următoarele informații:

- (a) motivele deciziei respective, inclusiv stabilirea faptului că instituția îndeplinește sau nu condițiile pentru rezoluție;
- (b) măsura pe care autoritatea de rezoluție intenționează să o ia, inclusiv, dacă este cazul, decizia de a cere lichidarea, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută de procedura obișnuită de insolvență sau, sub rezerva articolului 37 alineatul (9) de dreptul intern.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza procedurile și conținutul legate de următoarele cerințe:

- (a) notificările menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3),

(b) avizul de suspendare menționat la articolul 83.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 83

Obligații procedurale ale autorităților de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, după luarea unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție se conformează cerințelor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), imediat ce acest lucru devine în mod rezonabil posibil.

(2) Autoritatea de rezoluție notifică instituției aflate în rezoluție și următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

(a) autorității competente a instituției aflate în rezoluție;

(b) autorității competente a unei eventuale sucursale a instituției aflate în rezoluție;

(c) băncii centrale;

(d) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția aflată în rezoluție;

(e) organului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;

(f) autorității de rezoluție a grupului, după caz;

(g) ministerului competent;

(h) în cazul în care instituția aflată în rezoluție face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant;

(i) autorității macroprudențiale naționale desemnate și CERS;

(j) Comisiei, Băncii Centrale Europene, AEVMP, Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale) („EIOPA”) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și ABE;

(k) în cazul în care instituția aflată în rezoluție este o instituție definită în termenii articolului 2 litera (b) din Directiva 98/26/CE, operatorilor sistemelor din care face parte respectiva instituție.

(3) Notificarea menționată la alineatul (2) conține o copie a oricărui ordin sau instrument prin intermediul căruia sunt exercitate competențele relevante și precizează data de la care măsura sau măsurile de rezoluție produc efecte.

(4) Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea unei copii a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție, fie a unei informări care sumarizează efectele măsurii de rezoluție și, mai exact, efectele asupra clienților de retail și, dacă este cazul, condițiile și perioada de suspendare sau limitare menționată la articolele 69, 70 și 71, prin următoarele mijloace:

(a) pe site-ul său internet oficial;

- (b) pe site-ul internet al autorității competente, dacă aceasta este diferită de autoritatea de rezoluție și pe site-ul internet al ABE;
- (c) pe site-ul internet al instituției aflate în rezoluție;
- (d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale instituției aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, mijloacele utilizate pentru divulgarea informațiilor reglementate referitoare la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

(5) În cazul în care acțiunile sau instrumentele de proprietate ale acestora nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (4) sunt trimise acționarilor și creditorilor ai instituției aflate în rezoluție care sunt cunoscuți din registrele sau bazele de date ale instituției aflate în rezoluție care sunt disponibile autorității de rezoluție.

Articolul 84

Confidențialitate

- (1) Cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii pentru următoarele persoane:
  - (a) autoritățile de rezoluție;
  - (b) autoritățile competente și ABE;
  - (c) ministerele competente;
  - (d) administratorii speciali sau administratorii temporari desemnați în conformitate cu prezenta directivă;
  - (e) cumpărătorii potențiali, atât cei contactați de autoritățile competente, cât și cei solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă acest contact sau această solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii în vederea utilizării instrumentului de vânzare a activității sau dacă solicitarea respectivă a condus sau nu la o achiziție;
  - (f) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de autoritățile de rezoluție, de autoritățile competente, de ministerele competente sau de cumpărătorii potențiali menționați la litera (e);
  - (g) organismele care administrează scheme de garantare a depozitelor;
  - (h) organisme care administrează sisteme de compensare pentru investitori;
  - (i) organismului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;
  - (j) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;
  - (k) o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor;
  - (l) orice alte persoane care furnizează sau au furnizat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional persoanelor menționate la literele (a)-(k);

⁽¹⁾ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

(m) conducerea superioară, membrii organului de conducere și angajații organismelor sau entităților menționate la literele (a)-(k) înaintea, în timpul și după numirea acestora.

(2) Pentru a se asigura că cerințele privind confidențialitatea stabilite la alineatele (1) și (3) sunt respectate, persoanele menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (g), (h), (i) și (k) se asigură că sunt instituite norme interne, inclusiv norme pentru a garanta caracterul secret al informațiilor între persoanele implicate direct în procesul de rezoluție.

(3) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), persoanelor menționate la alineatul respectiv li se interzice divulgarea informațiilor confidențiale primite în exercițiul activităților lor profesionale sau de la o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție în legătură cu atribuțiile acestora în temeiul prezentei directive, către orice persoană sau autoritate, cu excepția cazului în care această divulgare se face în exercitarea atribuțiilor lor în temeiul acestei directive sau sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu poată fi identificate, fie cu consimțământul expres și prealabil al autorității, al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a furnizat informațiile respective.

Statele membre se asigură că nicio informație confidențială nu este divulgată de către persoanele menționate la alineatul (1) și că sunt evaluate efectele posibile ale divulgării informației respective asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor.

Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planului de redresare și restructurare astfel cum este menționat la articolele 5, 7, 10, 11 și 12 și rezultatul evaluărilor realizate în conformitate cu articolele 6, 8 și 15.

Orice persoană sau entitate menționată la alineatul (1) face obiectul răspunderii civile în cazul încălcării prezentului articol, în conformitate cu dreptul intern.

(4) Prezentul articol nu împiedică:

(a) angajații și experții organismelor sau ai entităților menționate la literele (a)-(j) de la alineatul (1) să facă schimb de informații între ei sau în cadrul fiecărui organism sau entități în parte; sau

(b) autoritățile de rezoluție și autoritățile competente, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ele, precum și cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu alte autorități competente din Uniune, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu scheme de garantare a depozitelor, cu sisteme de compensare pentru investitori, cu autorități responsabile de procedura obișnuită de insolvență, cu autorități responsabile de menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea normelor macroprudențiale” cu persoane însărcinate cu desfășurarea auditurilor statutare ale conturilor, cu ABE sau, sub rezerva articolului 98, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale autorităților de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial cumpărător sau cu orice altă persoană, dacă este cazul, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.

(5) Fără a aduce atingere oricăror altor prevederi ale prezentului articol, statele membre pot autoriza schimburile de informații cu oricare dintre următoarele:

(a) în condiții de strictă confidențialitate, cu orice altă persoană, atunci când este necesar în vederea planificării sau a efectuării unei acțiuni de rezoluție;

(b) cu comisiile parlamentare de anchetă din statul membru respectiv, curțile de conturi din statul membru respectiv și alte entități cu atribuții de anchetare în statul lor membru, în condiții corespunzătoare; și

(c) cu autoritățile naționale responsabile cu supravegherea sistemelor de plată, autoritățile responsabile de procedura obișnuită de insolvență, autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte entități din sectorul financiar, autoritățile responsabile de supravegherea piețelor financiare și a întreprinderilor de asigurare precum și inspectorii care acționează în numele acestora, autoritățile statelor membre care au responsabilitatea de a menține stabilitatea sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, autoritățile responsabile cu protejarea stabilității sistemului financiar, precum și persoanele responsabile cu auditarea legală;

(6) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului intern privind divulgarea informațiilor în vederea procedurii judiciare în dosare penale sau civile.

(7) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care ar trebui furnizate informațiile sub formă de rezumat sau în formă agregată, în sensul alineatului (3).

CAPITOLUL IX

Dreptul la recurs și excluderea altor măsuri

Articolul 85

Aprobarea judiciară ex ante și dreptul de a contesta deciziile

(1) Statele membre pot solicita ca decizia de adoptare a unei măsuri de prevenire sau de gestionare a crizelor să facă obiectul unei aprobări judiciare *ex ante*, cu condiția ca, în ceea ce privește decizia de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor, în conformitate cu dreptul intern, procedura pentru solicitarea aprobării și examinarea de către instanță să fie rapide.

(2) Statele membre prevăd în dreptul intern dreptul de a formula o cale de atac împotriva deciziei de a lua o măsură de prevenire a crizelor sau a deciziei de a exercita o competență, alta decât cea referitoare la măsurile de gestionare a crizelor, în temeiul prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de decizia de a lua măsuri de gestionare a crizelor au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective. Statele membre se asigură că controlul este rapid și că instanțele naționale utilizează evaluări economice complexe ale faptelor realizate de autoritatea de rezoluție ca bază a propriei lor evaluări.

(4) Dreptul la o cale de atac menționat la alineatul (3) se exercită sub rezerva următoarelor dispoziții:

(a) introducerea unei căi de atac nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;

(b) decizia autorității de rezoluție este executorie imediat și dă naștere unei prezumții refutabile potrivit căreia suspendarea executării deciziei ar fi contrară interesului public.

Atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bună-credință, au cumpărat acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, în temeiul utilizării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu afectează niciun act administrativ adoptat ulterior și nicio tranzacție încheiată ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei sale anulate. În acest caz, căile de recurs împotriva unei decizii sau măsuri prejudiciabile a autorităților de rezoluție trebuie să se limiteze la acordarea de compensații pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau a măsurii respective.

Articolul 86

Restricții referitoare la alte proceduri judiciare

(1) Fără a aduce atingere articolului 82 alineatul (2) litera (b), statele membre se asigură că, în privința unei instituții aflate în rezoluție sau a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pentru care se consideră că sunt îndeplinite condițiile pentru procedura de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență nu este declanșată decât la inițiativa autorității de rezoluție, precum și că decizia de aplicare a procedurii obișnuite de insolvență în cazul unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu poate fi luată decât cu consimțământul autorității de rezoluție.

- (2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:
- (a) autorităților competente și autorităților de rezoluție li se notifică fără întârziere orice cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), indiferent dacă instituția sau entitatea respectivă se află în rezoluție sau dacă a fost făcută publică o decizie în conformitate cu articolul 83 alineatele (4) și (5);
  - (b) cererea nu este stabilită decât dacă s-au făcut notificările menționate la litera (a) și dacă survine una dintre următoarele situații:
    - (i) autoritatea de rezoluție a informat autoritățile responsabile de procedura obișnuită de insolvență cu privire la intenția sa de a nu lua nicio măsură de rezoluție în raport cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
    - (ii) a expirat un termen de șapte zile de la data efectuării notificărilor menționate la litera (a).
- (3) Fără a aduce atingere niciunei limitări privind executarea garanțiilor reale mobiliare impuse în temeiul articolului 70, statele membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficiente a instrumentelor și competențelor de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot solicita instanței să suspende, pentru o perioadă adecvată conform obiectivului urmărit, orice acțiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o instituție aflată în rezoluție.

TITLUL V

REZOLUȚIA GRUPURILOR TRANSFRONTALIERE

Articolul 87

Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre

Statele membre se asigură că, atunci când iau, în temeiul prezentei directive, decizii sau măsuri care pot afecta unul sau mai multe state membre, autoritățile lor țin seama de următoarele principii generale:

- (a) necesitatea imperativă a eficacității procesului decizional și a păstrării costurilor rezoluției la un nivel cât mai scăzut posibil, în momentul luării măsurilor de rezoluție;
- (b) deciziile și măsurile sunt luate în timp util și în regim de urgență, atunci când se impune acest lucru;
- (c) autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și alte autorități cooperează pentru a se asigura că deciziile și măsurile sunt luate de o manieră coordonată și eficientă;
- (d) rolurile și responsabilitățile autorităților relevante din fiecare stat membru sunt clar definite;
- (e) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor statelor membre în care sunt stabilite întreprinderile-mamă din Uniune, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din statele membre respective;
- (f) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care este stabilită o filială, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din statele membre respective;
- (g) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care sunt stabilite sucursale semnificative, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare a statelor membre respective;

- (h) se acordă o atenție corespunzătoare obiectivelor privind echilibrarea intereselor diferitelor state membre implicate și evitarea prejudicierii nedrepte ori a protejării necuvenite a intereselor anumitor state membre, inclusiv evitarea alocării inechitabile între statele membre a sarcinii suportate;
- (i) orice obligație în temeiul prezentei directive de a consulta o autoritate înainte de luarea oricărei decizii sau măsuri să implice cel puțin obligația de a consulta autoritatea respectivă cu privire la acele elemente ale deciziei sau măsurii propuse care au sau probabil vor avea:
  - (i) efecte asupra întreprinderii-mamă din Uniune, a filialei sau a sucursalei, după caz;
  - (ii) impact asupra stabilității statului membru în care întreprinderea-mamă din Uniune, filiala sau sucursala (după caz) este stabilită sau situată;
- (j) atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție să țină seama și să urmărească planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
- (k) necesitatea transparenței, ori de câte ori există probabilitatea ca o decizie sau măsură propusă să aibă implicații asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din oricare stat membru relevant; și
- (l) recunoașterea faptului că cea mai mare probabilitate de a obține un rezultat care să ducă la scăderea costului global al rezoluției revine coordonării și cooperării.

Articolul 88

Colegii de rezoluție

(1) Autoritățile de rezoluție la nivel de grup instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile prevăzute la articolele 12, 13, 16, 18, 45, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.

În special, colegiile de rezoluție furnizează autorităților de rezoluție ale grupurilor, celorlalte autorități de rezoluție relevanți, după caz, autorităților competente și supraveghetorilor consolidanți în cauză un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații care prezintă interes din punctul de vedere al elaborării planurilor de rezoluție a grupurilor, al aplicării în cazul grupurilor a competențelor de pregătire și prevenire, precum și al rezoluției grupurilor;
- (b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolele 12 și 13;
- (c) evaluarea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu articolul 16;
- (d) exercitarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu articolul 18;
- (e) luarea deciziei cu privire la necesitatea de a institui o schemă de rezoluție a grupului menționată la articolul 91 sau 92;
- (f) obținerea acordului privind schema de rezoluție a grupului propusă în conformitate cu articolul 91 sau 92;
- (g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupului;
- (h) coordonarea utilizării mecanismelor de finanțare prevăzute în titlul VII;

- (i) stabilirea cerințelor minime pentru grupuri la nivel consolidat și la nivel de filială în temeiul articolului 45.

În plus, colegiile de rezoluție pot fi utilizate drept forum de discuții pe orice temă legată de rezoluția grupurilor trans-frontaliere.

- (2) Membrii colegiului de rezoluție sunt următorii:

- (a) autoritatea de rezoluție la nivel de grup;
- (b) autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea pe bază consolidată;
- (c) autoritățile de rezoluție din statele membre în care este stabilită întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții din grup, care este o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (d);
- (d) autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative;
- (e) supraveghetorul consolidant și autoritățile competente din statele membre în care autoritatea de rezoluție este membră a colegiului de rezoluție. În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru nu este banca centrală a acestuia, autoritatea competentă poate decide să fie însoțită de un reprezentant al băncii centrale a respectivului stat membru;
- (f) ministerele competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente;
- (g) autoritatea responsabilă de schema de garantare a depozitelor al unui stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluție din statul membru respectiv este membră a unui colegiu de rezoluție;
- (h) ABE, sub rezerva alineatului (4).

(3) Autoritățile de rezoluție din țări terțe, în cazul în care o întreprindere-mamă sau o instituție stabilită în Uniune are o instituție filială sau o sucursală care ar fi considerată semnificativă dacă ar fi situată în Uniune, pot, la cerere, să fie invitate să participe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluție ca observatori, cu condiția ca acestea să facă obiectul unor cerințe de confidențialitate echivalente, în opinia autorității de rezoluție la nivel de grup, cu cele prevăzute la articolul 98.

(4) ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării efective, eficiente și consecvente a colegiilor de rezoluție în conformitate cu standarde internaționale. În acest scop, ABE este invitată să participe la reuniunile colegiului de rezoluție. ABE nu are niciun drept de vot, în măsura în care au loc votări în cadrul colegiilor de rezoluție.

- (5) Autoritatea de rezoluție la nivel de grup prezidează colegiul de rezoluție. În această calitate, autoritatea respectivă:

- (a) stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, în urma consultării celorlalți membri ai colegiului de rezoluție;
- (b) coordonează toate activitățile colegiului de rezoluție;
- (c) își convoacă și își prezidează toate reuniunile și informează toți membrii colegiului de rezoluție pe deplin și anticipat în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluție, principalele aspecte care urmează a fi discutate și punctele ce vor fi examinate;
- (d) notifică membrii colegiului de rezoluție cu privire la eventualele reuniuni planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la ele;

- (e) decide care membri și care observatori sunt invitați să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluție, pe baza unor nevoi specifice, ținând seama de relevanța subiectului care urmează să fie discutat pentru acei membri și observatori și în special de impactul potențial asupra stabilității financiare a statului membru în cauză;
- (f) informează, în timp util, toți membrii colegiului în legătură cu deciziile adoptate în cadrul acestor reuniuni, precum și cu rezultatele lor.

Membrii care participă la colegiul de rezoluție cooperează strâns.

Fără a aduce atingere literei (e), autoritățile de rezoluție au dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluție ori de câte ori sunt înscrise pe ordinea de zi puncte care fac obiectul adoptării în comun a deciziilor sau care se referă la o entitate din grup situată în statul membru al acestor autorități.

(6) Autoritățile de rezoluție la nivel de grup nu sunt obligate să instituie un colegiu de rezoluție în cazul în care alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimerile la colegii de rezoluție din prezenta directivă sunt de asemenea înțelese ca trimeri la aceste alte grupuri sau colegii.

(7) ABE elaborează, ținând seama de standardele internaționale, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcționare operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 89

Colegii de rezoluție europene

(1) În cazul în care o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține filiale din Uniune stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale din Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite respectivele filiale din Uniune sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative, instituie un colegiu de rezoluție european.

(2) Colegiul de rezoluție european va îndeplini funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește instituțiile-filiale și sucursalele, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante.

(3) În cazul în care filialele din Uniune sau sucursalele semnificative sunt deținute de o societate financiară holding intermediară stabilită în Uniune sau în cazul în care sucursalele de importanță semnificativă fac parte din acesta în conformitate cu articolul 127 alineatul (3) al treilea paragraf din Directiva 2013/36/UE, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant în sensul supravegherii consolidate prevăzute în respectiva directivă.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, membrii colegiului de rezoluție european aleg și aleg de comun acord președintele.

(4) Pe baza unui acord reciproc al tuturor părților relevante, statele membre pot renunța la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă alte grupuri sau colegii, inclusiv colegiul de rezoluție înființat în temeiul articolului 88, îndeplinesc aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimerile la colegii de rezoluție europene din prezenta directivă trebuie de asemenea înțelese ca trimeri la aceste alte grupuri sau colegii.

(5) Sub rezerva alineatelor (3) și (4) din prezentul articol, colegiile de rezoluție europene funcționează altminteri în conformitate cu articolul 88.

Articolul 90

Schimbul de informații

(1) Sub rezerva articolului 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente își furnizează reciproc, la cerere, toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor lor în temeiul prezentei directive.

(2) Autoritatea de rezoluție la nivel de grup coordonează fluxul tuturor informațiilor relevante între autoritățile de rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție la nivel de grup furnizează autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante, în timp util, în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(i).

(3) În urma unei cereri de informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță, autoritatea de rezoluție cere aprobarea autorității de rezoluție din țara terță cu privire la transmiterea mai departe a acestor informații, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție din țara terță și-a dat deja acordul cu privire la transmiterea mai departe a acestor informații.

Autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să transmită informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță dacă autoritatea de rezoluție din țara terță nu și-a dat consimțământul cu privire la transmiterea mai departe a acestora.

(4) Autoritățile de rezoluție partajează informațiile cu ministerul competent atunci când acestea se referă la o decizie sau o chestiune care impune notificarea, consultarea sau acordul ministerului competent sau care ar putea avea implicații asupra fondurilor publice.

Articolul 91

Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia

(1) Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este filială într-un grup întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție la nivel de grup (dacă este vorba de o autoritate distinctă), supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:

(a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33;

(b) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția în cauză sau pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție relevant, evaluează impactul potențial al măsurilor de rezoluție ori al altor măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre, precum și, în special, probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri să ducă la îndeplinirea condițiilor de rezoluție în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

(3) Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție responsabilă pentru instituția respectivă sau pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate aplica măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol.

(4) Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție a grupului propune o schemă de rezoluție a grupului și o prezintă colegiului de rezoluție în termen de maxim 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu alineatul (1). Perioada de 24 de ore poate fi extinsă cu acordul autorității de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol.

(5) În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție la nivel de grup în termen de 24 de ore sau o perioadă mai lungă de timp care a fost convenită, după primirea notificării în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) poate lua măsuri de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu litera (b) de la acest alineat.

(6) Schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (4) trebuie:

(a) să țină seama și să urmeze planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

(b) să descrie măsurile de rezoluție care ar trebui întreprinse de autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniune sau cu anumite entități din grup în scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției și principiile prevăzute la articolele 31 și 34;

(c) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste măsuri de rezoluție;

(d) să stabilească un plan de finanțare care să țină cont de planul de rezoluție a grupului, de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f) și de mutualizare astfel cum este menționat la articolul 107.

(7) Sub rezerva alineatului (8), schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul acestei scheme.

ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup sau se abate de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele abaterii de la schema de rezoluție, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care le va lua. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție menționate la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra părții ale grupului.

(9) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul alineatului (8) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate statul membru.

(10) Decizia comună menționată la alineatul (7) sau (9), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune, menționate la alineatul (8), sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(11) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(12) În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care este în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate.

(13) Autoritățile de rezoluție care iau orice măsură de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile sau inițiativele respective și la aplicarea acestora.

Articolul 92

Rezoluția grupurilor

(1) În cazul în care o autoritate de rezoluție la nivel de grup decide că o întreprindere-mamă din Uniune pentru care este competentă întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, aceasta notifică fără întârziere informațiile prevăzute la articolul 91 alineatul (1) literele (a) și (b) supraveghetorului consolidant, dacă aceasta este o autoritate distinctă, precum și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție al grupului în cauză.

Măsurile de rezoluție sau de insolvență luate în sensul articolului 91 alineatul (1) litera (b) pot include punerea în aplicare a unei scheme de rezoluție a grupului întocmite în conformitate cu articolul 91 alineatul (6) dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele situații:

- (a) măsurile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul entității-mamă, notificate în conformitate cu articolul 91 alineatul (1) litera (b), fac probabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;
- (b) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate numai la nivelul entității-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau nu asigură, probabil, un rezultat optim;
- (c) una sau mai multe filiale îndeplinesc condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, conform hotărârii autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele respective; sau
- (d) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.

(2) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (1) nu includ o schemă de rezoluție a grupului, autoritatea de rezoluție a grupului își ia decizia după consultarea membrilor colegiului de rezoluție.

Decizia autorității de rezoluție la nivel de grup ia în considerare:

- (a) și dă curs planurilor de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, ținând seama de circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi realizate într-un mod mai eficient prin adoptarea unor măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
- (b) stabilitatea financiară din statele membre respective.

(3) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție la nivel de grup în temeiul alineatului (1) includ o schemă de rezoluție a grupului, aceasta ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul schemei respective.

ABE poate să acorde asistență autorităților de rezoluție, la cererea unei autorități de rezoluție, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție la nivel de grup propusă de autoritatea de rezoluție a grupului sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele de abatere de la schema de rezoluție a grupului, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care intenționează să le ia. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție la care se face referire la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra părții ale grupului.

(5) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul față de schema de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (4) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care se referă la entitățile din grup aflate în statul membru.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (3) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (4) sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(7) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

Autoritățile de rezoluție care iau măsuri de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile respective și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

TITLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 93

Acorduri cu țări terțe

(1) În conformitate cu articolul 218 din TFUE, Comisia poate înainta Consiliului propuneri în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe referitoare la modalitățile de cooperare dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile relevante din țări terțe, printre altele, cu scopul de a face schimb de informații referitor la planificarea redresării și rezoluției în ceea ce privește instituțiile, instituțiile financiare, întreprinderile-mamă și instituțiile din țări terțe, în special în următoarele situații:

- (a) în cazurile în care o instituție-mamă dintr-o țară terță are instituții-filiale sau sucursale în situația în care sucursalele respective sunt considerate semnificative în două sau mai multe state membre;
- (b) în cazurile în care o întreprindere-mamă care este stabilită într-un stat membru și are o filială sau o sucursală semnificativă în cel puțin un alt stat membru deține una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe;
- (c) în cazurile în care o instituție care este stabilită într-un stat membru și are o întreprindere-mamă, o filială sau o sucursală semnificativă în cel puțin un alt stat membru deține una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe țări terțe.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) își propun să garanteze în special instituirea de procese și mecanisme între autoritățile de rezoluție și autoritățile relevante din țări terțe în vederea cooperării pentru îndeplinirea a unor sau tuturor sarcinilor și exercitarea a unor sau tuturor competențelor prevăzute la articolul 97.

(3) Acordurile menționate la alineatul (1) nu conțin dispoziții care să vizeze în mod individual vreo instituție, instituție financiară, întreprindere-mamă sau instituție dintr-o țară terță.

(4) Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu o țară terță în ceea ce privește aspectele menționate la alineatele (1) și (2) până la data intrării în vigoare a unuia dintre acordurile menționate la alineatul (1) cu țara terță relevantă, în măsura în care acordurile bilaterale respective sunt conforme cu prezentul titlu.

Articolul 94

Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică procedurilor de rezoluție din țări terțe cu excepția cazului în care intră în vigoare un acord internațional menționat la articolul 93 alineatul (1) cu țara terță relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, menționat la articolul 93 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țara terță nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

(2) În cazul în care există un colegiu de rezoluție european înființat în conformitate cu articolul 89, acesta adoptă o decizie comună cu privire la oportunitatea recunoașterii, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluție ale țărilor terțe privind instituțiile sau întreprinderile-mamă din țările terțe care:

- (a) au filiale din Uniune stabilite în două sau mai multe state membre sau sucursale din Uniune situate și considerate semnificative de două sau mai multe state membre; sau
- (b) dețin, în orice alt mod, active, drepturi sau pasive situate în două sau mai multe state membre sau sunt reglementate de dreptul statelor membre respective.

În cazul în care se adoptă decizia comună privind recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe, autoritățile de rezoluție naționale relevante fac demersuri pentru executarea procedurilor de rezoluție recunoscute din țări terțe, în conformitate cu dreptul intern.

(3) Dacă autoritățile de rezoluție care fac parte din colegiul de rezoluție european nu iau o decizie comună, sau dacă nu există un colegiu de rezoluție european, fiecare autoritate de rezoluție implicată ia o decizie cu privire la oportunitatea recunoașterii și a executării, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluție din țări terțe privind o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță.

Decizia ține seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță și în special de impactul potențial al recunoașterii și al executării procedurilor de rezoluție din țări terțe asupra celorlalte părți ale grupului și a stabilității financiare din statele membre respective.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt cel puțin abilitate să aplice următoarele măsuri:

(a) exercitarea competențelor de rezoluție în legătură cu următoarele:

- (i) active ale unei instituții sau întreprinderi-mamă dintr-o țară terță care sunt situate în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia;

- (ii) drepturi sau pasive ale unei instituții dintr-o țară terță care sunt înregistrate de sucursala din Uniune în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia ori pentru care există creanțe cu titlu executoriu privind astfel de drepturi sau pasive în statul membru al autorității de rezoluție;
- (b) efectuarea transferului de acțiuni sau instrumente de proprietate într-o filială din Uniune stabilită în statul membru de desemnare, inclusiv solicitând unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea acestui transfer;
- (c) exercitarea competențelor prevăzute la articolul 69, 70 sau 71 în legătură cu drepturile oricărei părți dintr-un contract cu o entitate menționată la alineatul (2) din prezentul articol, atunci când aceste competențe sunt necesare pentru a executa proceduri de rezoluție din țări terțe; și
- (d) retragerea caracterului executoriu al oricărui drept contractual de a rezilia, lichida sau accelera contracte, de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităților menționate la alineatul (2) și ale altor entități din grup, în cazul în care un astfel de drept decurge din măsurile de rezoluție luate cu privire la instituția dintr-o țară terță, întreprinderea-mamă a entităților respective sau la alte entități din grup, fie de autoritatea de rezoluție din țara terță, fie în temeiul cerințelor legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluție din țara respectivă, cu condiția să fie în continuare îndeplinite obligațiile materiale stabilite prin contract, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și furnizarea de garanții.
- (5) Autoritățile de rezoluție pot lua, pentru a apăra interesele publice după caz, măsuri de rezoluție cu privire la o întreprindere-mamă în cazul în care autoritatea competentă din țara terță relevantă stabilește că o instituție care este înregistrată în țara terță respectivă sa îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe respective. În acest scop, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a utiliza orice competențe în materie de rezoluție cu privire la respectiva întreprindere-mamă și se aplică articolul 68.
- (6) Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe nu aduc atingere procedurilor obișnuite de insolvență în temeiul dreptului intern care sunt aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 95

Dreptul de a refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

După consultarea altor autorități de rezoluție, în cazul în care un colegiu de rezoluție european este stabilit prin articolul 89, autoritatea de rezoluție poate refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe în conformitate cu articolul 94 alineatul (2), în cazul în care consideră:

- (a) că procedurile de rezoluție din țara terță ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluție sau că procedurile respective ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din alte state membre;
- (b) că pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției este necesară luarea unei măsuri de rezoluție independente în conformitate cu articolul 96 în raport cu o sucursală din Uniune;
- (c) creditorii, inclusiv în special deponenții localizați sau care trebuie plătiți într-un stat membru ar beneficia de același tratament ca cel al creditorilor din țara terță și deponenții cu drepturi legale similare conform procedurii de rezoluție din țara terță de origine.
- (d) că recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluție din țara terță ar avea implicații fiscale semnificative pentru statul membru; sau
- (e) că efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern.

*Articolul 96***Rezoluția sucursalelor din Uniune**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a lua măsuri în raport cu o sucursală din Uniune care nu face obiectul niciunei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau face obiectul unei proceduri dintr-o țară terță și că se aplică una din situațiile specificate la articolul 95.

Statele membre se asigură că articolul 68 se aplică exercitării acestor competențe.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate să exercite competențele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care acestea consideră că aplicarea unei măsuri este necesară în interesul public și dacă cel puțin una dintre următoarele condiții este îndeplinită:

(a) sucursala din Uniune nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condițiile impuse de dreptul intern pentru autorizare și funcționare în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă conform căreia vreo măsură de supraveghere, ori vreo măsură a sectorului privat ori vreo măsură întreprinsă de țara terță relevantă ar putea restabili conformitatea sucursalei sau preveni intrarea sa în dificultate, într-un interval de timp rezonabil;

(b) instituția din țara terță nu este, în opinia autorității de rezoluție, capabilă sau dispusă, sau riscă să se afle în incapacitate de a-și achita obligațiile față de creditorii din Uniune, sau obligațiile create sau înregistrate prin sucursala sa, pe măsură ce ele devin exigibile, iar autoritatea de rezoluție este convinsă că nicio procedură de rezoluție sau de insolvență dintr-o țară terță nu a fost sau nu va fi declanșată în legătură cu respectiva instituție din țara terță într-un interval de timp rezonabil;

(c) autoritatea relevantă din țara terță a inițiat o procedură de rezoluție din țara terță în legătură cu instituția din țara terță sau a notificat autorității de rezoluție intenția sa de a iniția o astfel de procedură.

(3) În cazul în care ia o măsură independentă în legătură cu o sucursală din Uniune, o autoritate de rezoluție are în vedere obiectivele rezoluției și ia măsura în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:

(a) principiile stabilite la articolul 34;

(b) cerințele referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate în capitolul III din titlul IV.

*Articolul 97***Cooperarea cu autoritățile din țări terțe**

(1) Prezentul articol se aplică în legătură cu cooperarea cu țările terțe cu excepția cazului în care intră în vigoare acordul internațional menționat la articolul 93 alineatul (1) cu țara terță relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, prevăzut la articolul 93 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care obiectul prezentului articol nu este reglementat prin acordul respectiv.

(2) ABE poate să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu următoarele autorități relevante din țările terțe:

(a) în cazurile în care o filială din Uniune este stabilită în două sau mai multe state membre, autoritățile relevante din țara terță în care este stabilită întreprinderea-mamă sau o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d);

(b) în cazurile în care o instituție dintr-o țară terță își desfășoară activitatea prin sucursale din Uniune în două sau mai multe state membre, autoritatea relevantă a țării terțe în care este stabilită respectiva instituție;

- (c) în cazurile în care o întreprindere-mamă sau o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) stabilite într-un stat membru cu o instituție-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru are, de asemenea, una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe, autoritățile relevante din țările terțe în care au fost stabilite respectivele instituții-filiale;
- (d) în cazurile în care o instituție cu o instituție-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru a înființat una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe țări terțe, autoritățile relevante din țările terțe în care au fost situate respectivele sucursale.

Acordurile menționate la prezentul alineat nu vizează instituții în mod individual. Aceste acorduri nu impun obligații legale pentru statele membre.

(3) Acordurile-cadru de cooperare menționate la alineatul (2) instituie procese și acorduri între autoritățile participante privind schimbul de informații necesare pentru cooperarea pentru îndeplinirea parțială sau integrală a următoarelor sarcini și pentru exercitarea unor sau tuturor competențelor următoare în raport cu instituțiile menționate la alineatul (2) literele (a)-(d) sau cu grupurile care le includ:

- (a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu articolele 10-13 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
- (b) evaluarea posibilităților de soluționare ale acestor instituții și grupuri în conformitate cu articolele 15 și 16 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
- (c) aplicarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolele 17 și 18 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (d) aplicarea măsurilor de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (e) aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție, precum și a unor competențe similare care pot fi exercitate de către autoritățile relevante din țara terță.

(4) Autoritățile competente sau, după caz, autoritățile de rezoluție încheie acorduri de cooperare neobligatorii în conformitate cu acordul-cadru încheiat de ABE cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2).

Prezentul articol nu împiedică statele membre sau autoritățile competente ale acestora să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu țări terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Acordurile de cooperare încheiate între autoritățile de rezoluție ale statelor membre și cele ale țărilor terțe în conformitate cu prezentul articol pot să includă dispoziții privind următoarele aspecte:

- (a) schimbul de informații necesar pentru pregătirea și actualizarea planurilor de rezoluție;
- (b) consultarea și cooperarea pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a principiilor care guvernează exercitarea competențelor menționate la articolele 94 și 96 și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (c) schimbul de informații necesare pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;

- (d) avertizări timpurii adresate părților la acordul de cooperare sau consultarea acestora înainte de luarea oricărei măsuri importante în temeiul prezentei directive sau al legislației țărilor terțe relevante în raport cu instituția sau grupul care face obiectul acordului;
  - (e) coordonarea comunicărilor publice în cazul luării unor măsuri comune de rezoluție;
  - (f) procedurile și acordurile privind schimbul de informații și cooperarea în conformitate cu literele (a)-(e), inclusiv, după caz, prin instituirea și utilizarea unor grupuri de gestionare a crizelor.
- (6) Statele membre notifică ABE în legătură cu toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile competente în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 98

Confidențialitate

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritățile țărilor terțe respective fac obiectul unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse la articolul 84;

În cazul în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, procesarea și transmiterea acestor date către autoritățile țărilor terțe fac obiectul dreptului în vigoare la nivelul Uniunii și la cel național în ceea ce privește protecția datelor.

- (b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din țările terțe a funcțiilor de rezoluție prevăzute de dreptul intern al acestora care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă și, sub rezerva dispozițiilor prezentului alineat litera (a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

(2) În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente nu divulgă aceste informații autorităților relevante din țările terțe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informațiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;
- (b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.

(3) În sensul prezentului articol, informațiile sunt considerate confidențiale dacă ele fac obiectul cerințelor de confidențialitate în temeiul dreptului Uniunii.

TITLUL VII

MECANISMELE DE FINANȚARE

Articolul 99

Sistemul european al mecanismelor de finanțare

Se instituie sistemul european al mecanismelor de finanțare, care se compune din:

- (a) mecanismele de finanțare naționale instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) împrumuturile dintre mecanismele de finanțare naționale prevăzute la articolul 106;

(c) mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor conform prevederilor articolului 107.

Articolul 100

Cerința privind instituirea de mecanisme de finanțare a rezoluției

(1) Statele membre instituie unul sau mai multe mecanisme de finanțare în scopul asigurării aplicării efective a instrumentelor și competențelor de rezoluție de către autoritatea de rezoluție.

Statele membre se asigură că utilizarea mecanismelor de finanțare poate fi declanșată de către o autoritate publică desemnată sau de o autoritate investită cu competențe administrative publice.

Mecanismele de finanțare trebuie utilizate doar în conformitate cu obiectivele rezoluției și cu principiile stipulate la articolele 31 și 34.

(2) Statele membre pot folosi aceeași structură administrativă ca și mecanismele lor de finanțare pentru schema lor de garantare a depozitelor.

(3) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare dispun de resurse de finanțare adecvate.

(4) În sensul alineatului (3), mecanismele de finanțare dispună în special de competența de a:

(a) percepe contribuții *ex ante* menționate la articolul 103, în vederea atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102;

(b) percepe contribuții *ex post* extraordinare, menționate la articolul 104, în cazul în care contribuțiile menționate la litera (a) sunt insuficiente; și

(c) contracta împrumuturi și de a obține alte forme de sprijin menționate la articolul 105.

(5) Cu excepția cazurilor permise în temeiul alineatului (6), fiecare stat membru își instituie mecanismele de finanțare naționale printr-un fond a cărui utilizare poate fi declanșată de autoritatea sa de rezoluție, în scopurile prevăzute la articolul 101 alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, un stat membru poate, în scopul de a-și îndeplini obligațiile în temeiul prezentului articol alineatul (1), să își instituie mecanisme de finanțare naționale prin contribuții obligatorii din partea instituțiilor care sunt autorizate pe teritoriul său; contribuțiile respective au la bază criteriile menționate la articolul 103 alineatul (7) și nu sunt deținute printr-un fond controlat de autoritatea sa de rezoluție, dacă toate condițiile următoare sunt îndeplinite:

(a) suma percepută prin contribuții este cel puțin egală cu suma care se impune a fi percepută în temeiul articolului 102;

(b) autoritatea de rezoluție a statului membru are dreptul la o sumă egală cu valoarea respectivelor contribuții, pe care statul membru o pune imediat la dispoziția autorității de rezoluție în cauză la solicitarea acesteia din urmă, pentru a fi utilizate exclusiv în scopurile prevăzute la articolul 101;

(c) statul membru notifică Comisiei decizia sa de a se prevala de competența discreționară de a-și structura mecanismele de finanțare în conformitate cu prezentul alineat;

(d) statul membru notifică Comisiei cel puțin anual suma menționată la litera (b); și

(e) cu excepția cazurilor prevăzute în prezentul alineat, mecanismele de finanțare respectă articolele 99-102, articolul 103 alineatele (1)-(4) și (6) și articolele 104-109.

În sensul prezentului alineat, printre mijloacele financiare disponibile de care se ține seama pentru a atinge nivelul-țintă specificat la articolul 102 se pot număra contribuții obligatorii ale oricărei scheme de contribuții obligatorii instituite de un stat membru între 17 iunie 2010 și 2 iulie 2014 din partea instituțiilor de pe teritoriul său, cu scopul de a acoperi costurile aferente riscului sistemic, intrării în dificultate și rezoluției instituțiilor, cu condiția ca statul membru să respecte prevederile din prezentul titlu. Contribuțiile la schemele de garantare a depozitelor nu sunt luate în considerare în ceea ce privește atingerea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 102.

Articolul 101

Utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției

- (1) Mecanismele de finanțare instituite conform articolului 100 pot fi utilizate de autoritatea de rezoluție numai în măsura necesară pentru a asigura aplicarea efectivă a instrumentelor de rezoluție, în următoarele scopuri:
- (a) pentru garantarea activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, a filialelor sale, a unei instituții-punte sau a unui vehicul de gestionare a activelor;
  - (b) pentru a acorda împrumuturi instituției în aflate în rezoluție, filialelor sale, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;
  - (c) pentru a cumpăra active ale instituției aflate în rezoluție;
  - (d) pentru a furniza contribuții unei instituții-punte și unui vehicul de gestionare a activelor;
  - (e) pentru a plăti despăgubiri acționarilor sau creditorilor în conformitate cu articolul 75;
  - (f) pentru a furniza o contribuție instituției aflate în rezoluție în locul reducerii valorii contabile sau conversiei datoriilor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluție decide să excludă anumiți creditori din domeniul de aplicare al recapitalizării interne, în conformitate cu articolul 44 alineatele (3)-(8);
  - (g) pentru a acorda împrumuturi altor mecanisme de finanțare, în mod voluntar, în conformitate cu articolul 106;
  - (h) pentru orice fel de combinație a măsurilor menționate la literele (a)-(g).

Mecanismele de finanțare pot fi utilizate pentru luarea măsurilor menționate la primul paragraf și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activității.

(2) Mecanismul de finanțare a rezoluției nu se utilizează în mod direct pentru a absorbi pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau pentru a recapitaliza o astfel de instituție sau de entitate. În cazul în care utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției în scopurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol are drept rezultat indirect transferarea către acest mecanism de finanțare a unei părți din pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), se aplică principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 44.

Articolul 102

Nivelul-țintă

(1) Statele membre se asigură că, până la 31 decembrie 2024, mijloacele financiare disponibile ale propriilor mecanisme de finanțare se ridică la cel puțin 1 % din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe propriul teritoriu. Statele membre pot stabili niveluri-țintă superioare acestei valori.

(2) Pe parcursul perioadei inițiale prevăzute la alineatul (1), contribuțiile la mecanismele de finanțare percepute în conformitate cu articolul 103 trebuie repartizate cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă prevăzut, dar ținându-se seama în mod corespunzător de etapa ciclului de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra poziției financiare a instituțiilor care contribuie.

Statele membre pot prelungi perioada de timp inițială cu maximum patru ani dacă mecanismele de finanțare fac plăți cumulate care depășesc 0,5 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul lor, garantate în temeiul Directivei 2014/49/UE.

(3) În cazul în care, după scurgerea perioadei de timp inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul respectiv, se reiau contribuțiile obișnuite în conformitate cu articolul 103, până când este atins nivelul-țintă. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

Contribuția obișnuită ține seama în mod corespunzător de etapa unui ciclu de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea atunci când se stabilesc contribuțiile anuale în contextul prezentului alineat.

(4) ABE înaintează Comisiei, până în 31 octombrie 2016, un raport care cuprinde recomandări cu privire la punctul de referință adecvat pentru stabilirea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției și, mai ales, indică dacă totalul pasivelor constituie o bază mai potrivită decât depozitele acoperite.

(5) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (4), până la 31 decembrie 2016, Comisia înaintează, după caz, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind baza pentru nivelul-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției.

Articolul 103

Contribuții ex ante

(1) Pentru a atinge nivelul-țintă menționat la articolul 102, statele membre se asigură că respectivele contribuții sunt percepute cel puțin anual de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, inclusiv de la sucursalele din Uniune.

(2) Contribuția fiecărei instituții se determină ca raport între valoarea pasivelor sale (cu excepția fondurilor proprii) minus depozitele acoperite, și valoarea pasivelor agregate (cu excepția fondurilor proprii), minus depozitele acoperite, ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statului membru.

Aceste contribuții se ajustează proporțional cu profilul de risc al instituțiilor conform criteriilor adoptate în temeiul alineatului (7) din prezentul articol.

(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la dispoziția autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1). Partea angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească 30 % din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol.

(4) Statele membre se asigură că obligația de plată a contribuțiilor prevăzute la prezentul articol este executorie în temeiul dreptului intern, iar contribuțiile datorate sunt plătite integral.

Statele membre stabilesc obligații adecvate în materie de reglementare contabilizare, raportare și alte obligații pentru a se asigura de plata integrală a contribuțiilor datorate. Statele membre asigură măsuri vizând verificarea în mod corespunzător a achitării corecte a contribuțiilor. Statele membre asigură măsuri vizând prevenirea evaziunii, fraudei și abuzului.

(5) Sumele percepute în temeiul prezentului articol sunt utilizate exclusiv în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1).

(6) Sub rezerva articolelor 37, 38, 40, 41 și 42, sumele primite din partea instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri pot fi afectate mecanismelor de finanțare.

(7) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a specifica noțiunea de ajustare a contribuțiilor proporțional cu profilul de risc al instituțiilor, menționată la alineatul (2) de la prezentul articol, ținând seama de toate elementele următoare:

- (a) expunerea la risc a instituției, inclusiv importanța activităților sale de tranzacționare, expunerile sale extrabilanțiere și gradul său de îndatorare;
- (b) stabilitatea și diversitatea surselor de finanțare ale societății și ale activelor foarte lichide, negrevate;
- (c) situația financiară a instituției;
- (d) probabilitatea ca instituția să fie supusă unei proceduri de rezoluție;
- (e) măsura în care instituția a beneficiat în trecut de sprijin financiar public extraordinar;
- (f) complexitatea structurii instituției și posibilitățile de soluționare ale acesteia;
- (g) importanța instituției pentru stabilitatea sistemului financiar sau a economiei unuia sau mai multor state membre sau a Uniunii;
- (h) faptul că instituția face parte dintr-un SIP.

(8) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza:

- (a) obligațiile în materie de înregistrare, contabilitate și raportare, precum și celelalte obligații menționate la alineatul (4) vizând asigurarea achitării efective a contribuțiilor;
- (b) măsurile menționate la alineatul (4) vizând asigurarea verificării în mod corespunzător a achitării corecte a contribuțiilor.

Articolul 104

Contribuții ex post extraordinare

(1) În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, statele membre se asigură că sunt percepute contribuții ex post extraordinare de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, pentru acoperirea sumelor suplimentare. Aceste contribuții ex post extraordinare sunt repartizate instituțiilor în conformitate cu normele prevăzute la articolul 103 alineatul (2).

Contribuțiile *ex post* extraordinare nu depășesc de trei ori suma anuală a contribuțiilor stabilite în conformitate cu articolul 103.

(2) Contribuțiilor percepute în temeiul prezentului articol li se aplică articolul 103 alineatele (4)-(8).

(3) Autoritatea de rezoluție poate amâna, integral sau parțial, obligația unei instituții de a plăti contribuțiile *ex post* extraordinare la mecanismul de finanțare a rezoluției în cazul în care contribuțiile ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea instituției. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției. Contribuțiile amânate în temeiul prezentului paragraf sunt achitate atunci când plata nu mai periclitează lichiditatea și solvabilitatea instituției.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza circumstanțele și condițiile în care contribuția unei instituții poate fi amânată în temeiul alineatului (3) din prezentul articol.

Articolul 105

Mijloace de finanțare alternative

Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor sunt abilitate să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții, instituții financiare sau alte părți terțe, în cazurile în care sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, iar contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile sau suficiente.

Articolul 106

Împrumuturi între mecanismele de finanțare

(1) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor pot să solicite împrumuturi de la toate celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii, în cazurile în care:

(a) sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare;

(b) contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile; și

(c) mecanismele de finanțare alternative prevăzute la articolul 105 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.

(2) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor sunt abilitate să acorde împrumuturi altor mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii în situațiile menționate la alineatul (1).

(3) În urma unei solicitări efectuate în temeiul alineatului (1), fiecare dintre celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii decide dacă să acorde sau nu un împrumut mecanismului de finanțare solicitant. Statele membre pot solicita ca această decizie să fie luată după consultarea sau cu acordul ministerului competent sau al guvernului. Decizia este luată în regim de urgență.

(4) Rata dobânzii, perioada de rambursare și alți termeni și alte condiții ale împrumuturilor se stabilesc de comun acord de mecanismul de finanțare care primește împrumutul și celelalte mecanisme de finanțare care au decis să participe. Împrumuturile fiecărui mecanism de finanțare participant trebuie să aibă aceeași rată a dobânzii, aceeași perioadă de rambursare, aceiași termeni și aceleași condiții, cu excepția cazului în care mecanismele de finanțare participante convin, în unanimitate, să procedeze altfel.

(5) Suma acordată ca împrumut de fiecare acoperite de finanțare a rezoluției participant este determinată pe baza raportului dintre valoarea depozitelor acoperite din statul membru al respectivului mecanism de finanțare a rezoluției, și suma agregată a depozitelor acoperite din statele membre ale mecanismelor de finanțare a rezoluției participante. Aceste rate de contribuție pot fi modificate prin acordul tuturor mecanismelor de finanțare participante.

(6) Sumele de rambursat datorate, în temeiul prezentului articol, unui mecanism de finanțare a rezoluției dintr-un alt stat membru se tratează ca active ale mecanismului de finanțare a rezoluției care a acordat împrumutul și pot fi luate în considerare la atingerea nivelului-țintă aferent mecanismului de finanțare respectiv.

Articolul 107

Mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor

(1) Statele membre se asigură că, în cazul rezoluției grupurilor în conformitate cu articolul 91 sau cu articolul 92, mecanismul de finanțare național al fiecărei instituții care face parte din grup contribuie la finanțarea rezoluției grupului în conformitate cu prezentul articol.

(2) În sensul alineatului (1), autoritatea de rezoluție a grupului, în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale instituțiilor care fac parte din grup, propune, dacă este necesar înainte de luarea oricăror măsuri de rezoluție, un plan de finanțare ca element component al schemei de rezoluție a grupului prevăzute la articolele 91 și 92.

Planul de finanțare se stabilește în conformitate cu procedura decizională menționată la articolele 91 și 92.

(3) Planul de finanțare include:

(a) o evaluare în conformitate cu articolul 36 în ceea ce privește entitățile din grup afectate;

(b) pierderile care urmează să fie recunoscute de fiecare entitate din grup afectată la momentul punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluție;

(c) pentru fiecare entitate din grup afectată, pierderile care ar urma să fie suferite de fiecare categorie de acționari și de creditori;

(d) eventuala contribuție pe care ar trebui să o aducă schemele de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1);

(e) contribuția totală prin mecanismele de finanțare a rezoluției și scopul și forma contribuției;

(f) baza pentru calcularea sumei cu care fiecare dintre mecanismele naționale de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului pentru constituirea contribuției totale menționate la litera (e);

(g) suma cu care mecanismele naționale de finanțare ale fiecărei entități din grup afectată trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, precum și forma respectivelor contribuții;

(h) valoarea împrumuturilor pe care mecanismele de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate le vor contracta de la instituții, instituții financiare și alte terțe părți, în temeiul articolului 105;

(i) un calendar al utilizării mecanismelor de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate, calendar care ar trebui să poată fi extins dacă este necesar.

- (4) Baza pentru repartizarea contribuției menționate la alineatul (3) litera (e) este conformă cu alineatul (5) de la prezentul articol și cu principiile specificate în planul de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f), cu excepția cazului în care, în planul de finanțare, se convine să se procedeze altfel.
- (5) Dacă nu se convine altfel în planul de finanțare, baza pentru calcularea contribuției fiecărui mecanism național de finanțare ia în considerare, cu precădere, următoarele:
- (a) proporția din activele ponderate în funcție de risc ale grupului care este deținută în instituțiile și de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;
  - (b) proporția din activele grupului care este deținută în instituțiile și de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;
  - (c) proporția din totalul pierderilor care au făcut necesară rezoluția grupului care are drept sursă entități din grup aflate sub supravegherea autorităților competente din statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției; și
  - (d) proporția din resursele mecanismelor de finanțare a grupului care este preconizată, conform planului de finanțare, să fie utilizată în beneficiul direct al entităților din grup stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției.
- (6) Statele membre stabilesc în avans norme și proceduri prin care să se asigure că fiecare mecanism de finanțare național poate să-și aducă contribuția la finanțarea rezoluției grupului imediat, fără a aduce atingere alineatului (2).
- (7) În sensul prezentului articol, statele membre se asigură că mecanismele de finanțare a grupurilor sunt abilitate, în condițiile prevăzute la articolul 105, să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții, instituții financiare sau alte părți terțe.
- (8) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare naționale care intră sub jurisdicția lor pot garanta orice fel de împrumut contractat de mecanismele de finanțare a grupului în conformitate cu alineatul (7).
- (9) Statele membre se asigură că orice venituri sau profituri care rezultă din utilizarea mecanismelor de finanțare a grupului sunt alocate mecanismelor de finanțare naționale în conformitate cu contribuțiile lor la finanțarea rezoluției astfel cum se prevede la alineatul (2).

Articolul 108

Rangul acordat depozitelor în ierarhia în materie de insolvență

Statele membre se asigură că în dreptul intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență:

- (a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii obișnuiți neprivilegiați și negarantați:
  - (i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;
  - (ii) depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituții stabilite în Uniune;

(b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):

(i) depozitele acoperite;

(ii) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților aflați în insolvență care beneficiază de acoperire.

Articolul 109

Utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

(1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție și dacă această măsură garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată este responsabilă:

(a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, cuantumul cu care s-ar fi redus depozitele acoperite pentru a absorbi pierderile din instituție în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (a), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne, iar valoarea lor ar fi fost redusă în aceeași măsură ca creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență; sau

(b) în cazul aplicării unuia sau mai multor instrumente de rezoluție, altele decât instrumentul de recapitalizare internă, cuantumul pierderilor pe care deponenții care beneficiază de acoperire le-ar fi suferit dacă aceștia ar fi înregistrat pierderi proporționale cu pierderile înregistrate de creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență.

Indiferent de situație, suma ce trebuie acoperită de schema de garantare a depozitelor nu poate depăși valoarea pierderilor pe care acesta ar fi trebuit să le suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență.

În cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, schema de garantare a depozitelor nu are obligația de a contribui la costurile de majorare a capitalului instituției sau cele de constituire a capitalului instituției-punte în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (b).

Dacă se stabilește, printr-o evaluare în temeiul articolului 74, că schema de garantare a depozitelor a realizat o contribuție la rezoluție mai mare decât pierderile nete pe care ar fi fost nevoit să le suporte dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, schema de garantare a depozitelor este îndreptățită să beneficieze de plata diferenței din mecanismul de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 75.

(2) Statele membre se asigură că stabilirea sumei acoperite de schema de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol respectă condițiile menționate la articolul 36.

(3) Contribuția schemelor de garantare a depozitelor în sensul alineatului (1) trebuie vărsată în numerar.

(4) Atunci când depozitele eligibile la o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, deponenții nu au nicio creanță, în temeiul Directivei 2014/49/UE, față de schema de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora care nu este transferată de la instituția aflată în rezoluție, cu condiția ca valoarea fondurilor transferate să fie cel puțin egală cu nivelul de acoperire agregat prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), în cazul în care mijloacele financiare disponibile ale unei scheme de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu dispozițiile alineatelor respective și sunt reduse ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă al schemei de garantare a depozitelor, contribuția periodică la schema de garantare a depozitelor se stabilește la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

În toate cazurile, răspunderea unei scheme de garantare a depozitelor nu este mai mare decât suma egală cu 50 % din nivelul său ținută, în temeiul articolului 10 din Directiva 2014/49/UE. Ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, statele membre pot stabili un procent mai mare de 50 %.

Indiferent de situație, participarea sistemului de garantare a depozitelor prevăzută în temeiul prezentei directive nu depășește cuantumul pierderilor care ar fi fost suferite în cazul unei lichidări realizate prin procedura obișnuită de insolvență.

TITLUL VIII

SANCTIUNI

Articolul 110

Sanctiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și de a impune sancțiuni penale, statele membre prevăd norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul în care dispozițiile de drept intern adoptate pentru transpunerea prezentei directive nu sunt respectate și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. În cazul în care statele membre decid să nu stabilească norme pentru sancțiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, acestea îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante. Sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative sunt eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când obligațiile menționate la alineatul (1) se aplică instituțiilor, instituțiilor financiare și întreprinderilor-mamă din Uniune în cazul unei încălcări pot fi aplicate sancțiuni administrative, în condițiile prevăzute de dreptul intern, membrilor organului de conducere, precum și altor persoane fizice care se fac vinovate de respectiva încălcare în temeiul dreptului intern.

(3) Competențele de aplicare a sancțiunilor administrative prevăzute în prezenta directivă sunt atribuite autorităților de rezoluție sau autorităților competente, în cazul în care acestea diferă unele de celelalte, în funcție de tipul de încălcare. Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente au toate competențele de colectare de informații și competențele de investigare necesare exercitarea atribuțiilor lor corespunzătoare. Atunci când își exercită competențele de aplicare a sancțiunilor, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente colaborează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile administrative sau celelalte măsuri administrative produc efectele scontate și își coordonează acțiunile în cazurile cu caracter transfrontalier.

(4) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente își exercită competențele administrative de aplicare a sancțiunilor în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare din următoarele moduri:

- (a) direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

Articolul 111

Dispoziții specifice

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni și alte măsuri administrative cel puțin pentru următoarele cazuri:

- (a) nerespectarea obligației de a elabora, de a păstra și de a actualiza planul de redresare și planul de redresare a grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 5 sau 7;

- (b) nerespectarea obligației de a notifica autorității competente intenția de a acorda sprijin financiar grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 25;
  - (c) nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, cu încălcarea dispozițiilor articolului 11;
  - (d) nerespectarea de către organul de conducere al unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației de a notifica autorității competente faptul că instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, cu încălcarea dispozițiilor articolului 81 alineatul (1).
- (2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:
- (a) o declarație publică prin care să se indice persoana fizică, instituția, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniune sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;
  - (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea aceluși comportament;
  - (c) o interdicție temporară de a exercita funcții în instituțiile sau în entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), împotriva oricărui membru al organului de conducere instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricărei alte persoane fizice considerate responsabile;
  - (d) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative de până la 10 % din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri pe care aceasta a înregistrat-o în exercițiul financiar precedent. Dacă persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cea care rezultă din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în exercițiul financiar precedent;
  - (e) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la 2 iulie 2014;
  - (f) amenzi administrative egale cu până la de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi stabilit;

Articolul 112

Publicarea sancțiunilor administrative

(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, pe site-ul lor internet oficial, cel puțin sancțiunile administrative pe care le-au impus pentru încălcarea dispozițiilor naționale care transpun prezenta directivă, atunci când aceste sancțiuni nu au făcut obiectul unei căi de atac sau atunci când căile de atac au fost epuizate. Această publicare se realizează fără întârzieri nejustificate, după ce persoana fizică sau juridică respectivă este informată cu privire la sancțiune, informațiile publicate incluzând tipul și natura încălcării, precum și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor împotriva cărora există o cale de atac, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, fără întârzieri nejustificate, pe site-urile lor internet oficiale, informații privind situația căii de atac și rezultatul acestora.

(2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică sancțiunile pe care le impun, fără a indica identitatea entităților implicate, într-un mod conform cu dreptul intern, în oricare din următoarele situații:

- (a) atunci când sancțiunea este impusă unei persoane fizice, iar în urma unei evaluări anterioare obligatorii a proporționalității publicării datelor cu caracter personal, să dovedește că publicarea este disproporționată;

- (b) atunci când publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;
- (c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, prejudicii disproporționate instituțiilor implicate, entităților implicate de tipul celor menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau persoanelor fizice implicate.

Alternativ, în astfel de cazuri, publicarea datelor respective poate fi amânată pentru o perioadă rezonabilă de timp dacă se poate preconiza că, în cursul perioadei respective, motivele care au justificat publicarea informațiilor, fără a indica identitatea entităților implicate, vor înceta să existe.

(3) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. Datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul internet oficial al autorității de rezoluție sau al autorității competente numai pentru perioada care este necesară în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor.

(4) Până la 3 iulie 2016, ABE înaintează Comisiei un raport privind publicarea de către statele membre a sancțiunilor, fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu alineatul (2), în special atunci când au existat diferențe semnificative între statele membre în această privință. De asemenea, raportul abordează eventualele diferențe semnificative în ceea ce privește durata publicării sancțiunilor în temeiul dreptului intern din statele membre privind publicarea sancțiunilor.

Articolul 113

Menținerea de către ABE a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva cerințelor de păstrare a secretului profesional menționate la articolul 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 111 și cu privire la stadiul căii de atac și la rezultatul acesteia. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile de rezoluție. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile de rezoluție și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(2) ABE menține o pagină web cu link-uri către paginile pe care fiecare autoritate de rezoluție și fiecare autoritate competentă își publică sancțiunile în temeiul articolului 112 și indică perioada pentru care fiecare stat membru publică sancțiunile.

Articolul 114

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de sancționare de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, astfel cum este indicată, de exemplu, în funcție de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;
- (d) cuantumul profiturilor acumulate sau a pierderilor evitate de persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care ele pot fi stabilite;

- (e) pierderile suferite de părțile terțe din cauza încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă cooperează cu autoritatea competentă și cu autoritatea de rezoluție;
- (g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă;
- (h) orice consecințe potențial sistemice ale încălcării.

TITLUL IX

COMPETENȚE DE EXECUTARE

Articolul 115

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) se conferă Comisiei pe o perioadă de timp nedeterminată, de la 2 iulie 2014.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) sau la articolul 104 alineatul (4) intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.
- (6) Comisia nu adoptă acte delegate dacă perioada alocată controlului de către Parlamentul European este redusă prin pauze la mai puțin de cinci luni, inclusiv orice prelungire.

TITLUL X

MODIFICĂRI ADUSE DIRECTIVELOR 82/891/CEE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE ȘI 2013/36/UE ȘI REGULAMENTELOR (UE) nr. 1093/2010 ȘI (UE) nr. 648/2012

Articolul 116

Modificare adusă Directivei 82/891/CEE

Articolul 1 alineatul (4) din Directiva 82/891/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Se aplică articolul 1 alineatele (2), (3) și (4) din Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (JO L 110, 29.4.2011, p. 1).”

Articolul 117

Modificări aduse Directivei 2001/24/CE

Directiva 2001/24/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următoarele alineate:

„(3) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, firmelor de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și a Consiliului (*) și sucursalelor acestora situate în state membre, altele decât cele în care își au sediul central.

(4) În caz de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), prezenta directivă se aplică totodată instituțiilor financiare, societăților și întreprinderilor-mamă care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2014/59/UE.

(5) Articolele 4 și 7 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 83 din Directiva 2014/59/UE.

(6) Articolul 33 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 84 din Directiva 2014/59/UE.

(*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- «stat membru de origine» înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «stat membru gazdă» înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «sucursală» înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «autoritate competentă» înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau o autoritate de rezoluție în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei respective;

- «administrator» înseamnă orice persoană sau organ numit de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este să administreze măsuri de reorganizare;
- «autorități administrative sau judiciare» înseamnă autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente în materie de măsuri de reorganizare și proceduri de lichidare;
- «măsuri de reorganizare» înseamnă măsuri destinate menținerii sau restabilirii situației financiare a unei instituții de credit sau a unei firme de investiții astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terți, inclusiv măsuri care implică posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; aceste măsuri includ aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE;
- «lichidator» înseamnă orice persoană sau organism numit de autoritățile administrative sau judiciare a cărui sarcină este să administreze proceduri de lichidare;
- «proceduri de lichidare» înseamnă proceduri colective deschise și controlate de autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre, cu scopul de a lichida bunuri sub supravegherea acelor autorități, inclusiv când procedurile sunt încheiate printr-un concordat sau o altă măsură similară;
- «piață reglementată» înseamnă o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*);
- «instrument» înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349)."

3. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Acorduri de compensare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE, acordurile de compensare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

4. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Acorduri de răscumpărare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE și articolului 24 din prezenta directivă, acordurile de răscumpărare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

Articolul 118

Modificare adusă Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următorul alineat:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, a vreunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau unei dispoziții de compensare reciprocă care sunt impuse în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau oricărei astfel de restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform dreptului intern a unui stat membru, pentru a facilita rezoluția conformă a unei entități menționate la alineatul (2) litera (c) punctul (iv) și la alineatul (2) litera (d) care face obiectul mecanismelor de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute la titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE.

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9a

Directivele 2008/48/CE și 2014/59/UE

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivelor 2008/48/CE și 2014/59/UE.”

Articolul 119

Modificare adusă Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 120

Modificare adusă Directivei 2005/56/CE

La articolul 3 din Directiva 2005/56/CE, se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților care fac obiectul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 121

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

Directiva 2007/36/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă alineatul următor:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 5, se adaugă următoarele alineate:

„(5) Statele membre se asigură că, în sensul Directivei 2014/59/UE, adunarea generală poate, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, decide sau modifica statutul pentru a prevedea că o convocare la adunarea generală pentru a decide cu privire la o majorare de capital se face într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, cu condiția ca respectiva adunare să nu aibă loc în termen de zece zile calendaristice de la data convocării, să fie îndeplinite condițiile stipulate la articolul 27 sau 29 din Directiva 2014/59/UE, iar majorarea de capital să fie necesară pentru a evita condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolele 32 și 33 din directiva respectivă.

(6) În sensul alineatului (5), obligația ca fiecare stat membru să stabilească câte un singur termen-limită conform articolului 6 alineatul (3), obligația de a asigura la timp disponibilitatea unei ordini de zi revizuite conform articolului 6 alineatul (4) și obligația ca fiecare stat membru să stabilească o singură dată de referință conform articolului 7 alineatul (3) nu se aplică.”

Articolul 122

Modificare adusă Directivei 2011/35/UE

La articolul 1 din Directiva 2011/35/UE, se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților care fac obiectul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 123

Modificare adusă Directivei 2012/30/UE

La articolul 45 din Directiva 2012/30/UE, se adaugă următorul alineat:

„(3) Statele membre se asigură că articolul 10, articolul 19 alineatul (1), articolul 29 alineatele (1), (2) și (3), articolul 31 alineatul (2) primul paragraf, articolele 33-36 și articolele 40-42 din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 124

Modificare adusă Directivei 2013/36/UE

La articolul 74 din Directiva 2013/36/UE, se elimină alineatul (4).

Articolul 125

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. «autoritate competentă» înseamnă:

- (i) autoritate competentă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în sensul Directivelor 2007/64/CE și 2009/110/CE;
- (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile în a căror competență intră asigurarea conformității instituțiilor financiare și de credit cu dispozițiile directivelor respective;
- (iii) în ceea ce privește Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), autoritatea desemnată astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă;
- (iv) în ceea ce privește Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă.

(*) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 40 alineatul (6), se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când este chemat să acționeze în sensul Directivei 2014/59/UE, membrul Consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, după caz, de un reprezentant al autorităților de rezoluție din fiecare stat membru. Acest reprezentant nu va avea drept de vot.”

Articolul 126

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 648/2012

La articolul 81 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, se adaugă următoarea literă:

„(k) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

TITLUL XI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 127

Comitetul de rezoluție al ABE

ABE instituie un comitet permanent intern în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în vederea elaborării deciziilor ABE ce trebuie luate în conformitate cu articolul 44 din regulamentul respectiv, inclusiv a deciziilor legate de proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, cu privire la atribuțiile care au fost stabilite pentru autoritățile de rezoluție, astfel cum se prevede în prezenta directivă. În conformitate cu articolul 38 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE se asigură în special că nicio decizie menționată la respectivul articol nu afectează în vreun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Respectivul comitet intern cuprinde autoritățile de rezoluție menționate la articolul 3 din prezenta directivă.

În sensul prezentei directive, ABE cooperează cu EIOPA și AEVMP în cadrul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere instituit în temeiul articolului 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În sensul prezentei directive, ABE asigură o diferențiere structurală între comitetul de rezoluție și alte funcții menționate în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Comitetul de rezoluție susține elaborarea și coordonarea de planuri de rezoluție și dezvoltă metode de realizare a rezoluției instituțiilor financiare în curs de a intra în dificultate.

Articolul 128

Cooperarea cu ABE

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție furnizează, fără întârziere, ABE toate informațiile necesare îndeplinirii de către aceasta a sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 129***Reexaminare**

Până la 1 iunie 2018, Comisia reexaminează punerea în aplicare a prezentei directive și înaintează un raport cu privire la aceasta Parlamentului European și Consiliului. Aceasta evaluează în special următoarele:

- (a) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 4 alineatul (7);
- (b) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 45 alineatul (19);
- (c) funcționarea și eficiența rolului conferit ABE în prezenta directivă, inclusiv efectuarea medierii.

După caz, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

Fără a aduce atingere reexaminării prevăzute la primul paragraf, Comisia reexaminează, până la 3 iulie 2017, în mod special aplicarea articolelor 13, 18 și 45 în ceea ce privește competențele ABE de a efectua o mediere obligatorie, pentru a ține seama de evoluțiile viitoare ale legislației din domeniul serviciilor financiare. Raportul respectiv și orice eventuală propunere care îl însoțește, după caz, sunt transmise Parlamentului European și Consiliului.

*Articolul 130***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2014, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor măsuri.

Statele membre aplică aceste măsuri începând cu 1 ianuarie 2015.

Statele membre aplică însă dispozițiile adoptate pentru a se conforma prevederilor de la titlul IV capitolul IV secțiunea 5 cel târziu începând cu 1 ianuarie 2016.

(2) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatul (1), ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 131***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 124 intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

*Articolul 132***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
D. KOURKOULAS

ANEXĂ

SECȚIUNEA A

Informații care trebuie incluse în planurile de redresare

Planul de redresare include cel puțin următoarele informații:

1. un rezumat al elementelor-cheie ale planului și un rezumat al capacității generale de redresare;
2. un rezumat al modificărilor semnificative ale instituției survenite de la cel mai recent plan de redresare depus;
3. un plan de comunicare și informare care să expună modul în care întreprinderea intenționează să gestioneze eventualele reacții negative de pe piață;
4. gama de acțiuni privind capitalul și lichiditățile necesare pentru a menține sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a instituției;
5. o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
6. o descriere detaliată a oricăror obstacole semnificative în calea realizării efective și la timp a planului, inclusiv considerații privind impactul asupra restului grupului, clienților și partenerilor contractuali;
7. identificarea funcțiilor critice;
8. o descriere detaliată a proceselor pentru determinarea valorii și a tranzacționabilității liniilor de activitate de bază, a operațiunilor și activelor instituției;
9. o descriere detaliată a modului în care planificarea redresării este integrată în structura guvernancei corporative a instituției, precum și a politicilor și procedurilor care guvernează aprobarea planului de redresare și identificarea persoanelor din organizație care sunt responsabile cu pregătirea și punerea în aplicare a planului;
10. mecanismele și măsurile pentru conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituției;
11. mecanismele și măsurile pentru a garanta că instituția are acces la surse adecvate de finanțare de urgență, inclusiv la potențiale surse de lichidități, o evaluare a garanțiilor disponibile și o evaluare a posibilității de a transfera lichidități între entitățile și între liniile de activitate din grup, pentru a garanta că acesta își poate continua activitatea și își poate îndeplini în continuare obligațiile în momentul în care devin exigibile;
12. mecanismele și măsurile pentru a reduce riscul și efectul de levier;
13. mecanismele și măsurile de restructurare a pasivelor;
14. mecanismele și măsurile de restructurare a liniilor de activitate;
15. mecanismele și măsurile necesare pentru a menține accesul continuu la infrastructurile piețelor financiare;
16. aranjamentele și măsurile necesare pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției, inclusiv infrastructura și serviciile IT;
17. mecanismele pregătitoare menite să faciliteze vânzarea activelor sau a liniilor de activitate într-un interval de timp adecvat pentru a restabili soliditatea financiară;
18. alte acțiuni sau strategii de gestionare menite să restabilească soliditatea financiară și efectul financiar anticipat al acestor acțiuni sau strategii;

19. măsurile pregătitoare pe care le-a luat sau intenționează să le ia instituția pentru a facilita punerea în aplicare a planului de redresare, inclusiv măsurile necesare pentru a permite recapitalizarea în timp util a instituției;
20. un cadru de indicatori care identifică situațiile în care pot fi luate măsurile adecvate menționate în plan.

SECȚIUNEA B

Informații pe care autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție

Autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor să transmită, în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție, cel puțin următoarele informații:

1. o descriere detaliată a structurii organizatorice a instituției, inclusiv o listă a tuturor persoanelor juridice;
2. identificarea deținătorilor direcți și a procentului drepturilor de vot și al altor drepturi ale fiecărei persoane juridice;
3. sediul, jurisdicția locului de înregistrare, licențele și principalii administratori ai fiecărei persoane juridice;
4. o hartă a operațiunilor critice ale instituției și a liniilor de activitate de bază, inclusiv deținerile semnificative de active și pasive aferente respectivelor operațiuni și linii de activitate, în funcție de persoanele juridice;
5. o descriere detaliată a elementelor de pasiv ale instituției și ale tuturor persoanelor juridice ale acesteia, defalcate cel puțin pe tipuri și valori ale datoriilor pe termen scurt și lung, garantate, negarantate și subordonate;
6. detalii cu privire la pasivele instituției care sunt pasive eligibile;
7. identificarea proceselor necesare pentru a stabili entitățile în favoarea cărora instituția a constituit garanții reale, persoana care deține garanția și jurisdicția în care este situată garanția;
8. o descriere a angajamentelor în afara bilanțului ale instituției și ale persoanelor sale juridice, inclusiv stabilirea de corespondențe cu operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
9. principalele operațiuni de acoperire a riscurilor ale instituției inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice;
10. identificarea principalelor sau a celor mai importante contrapărți ale instituției, precum și o analiză a impactului intrării în dificultate a principalelor contrapărți asupra situației financiare a instituției;
11. fiecare sistem în care instituția efectuează tranzacții numeroase sau de o valoare semnificativă, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
12. fiecare sistem de plată, de compensare sau de decontare în cadrul căruia instituția este membru direct sau indirect, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
13. un inventar detaliat și o descriere a principalelor sisteme de gestiune a informației, inclusiv cele de gestiune a riscurilor, de contabilitate și de raportare financiară și statutară utilizate de instituție, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
14. identificarea proprietarilor sistemelor identificate la punctul 13, a acordurilor privind furnizarea serviciilor legate de acestea, precum și a oricăror programe informatice și sisteme sau licențe, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

15. identificarea și descrierea persoanelor juridice și a interconexiunilor și interdependențelor dintre diferitele persoane juridice, cum ar fi
  - personal, facilități și sisteme comune sau partajate;
  - mecanisme de capital, de finanțare sau de lichiditate;
  - expuneri de credit existente sau contingente;
  - acorduri de garanții personale încrucișate, acorduri de garanții reale încrucișate, acorduri privind clauze de tip „cross-default” și acorduri de tip compensare încrucișată între entități afiliate;
  - aranjamente privind transferul riscului și aranjamente de tranzacționare „back-to-back”; acorduri privind furnizarea de servicii;
16. autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție pentru fiecare persoană juridică;
17. membrul conducerii superioare responsabil cu furnizarea informațiilor necesare pentru elaborarea planului de rezoluție al instituției, precum și persoanele responsabile, dacă diferă, cu persoane juridice, operațiuni critice și linii de activitate de bază diferite;
18. o descriere a mecanismelor pe care instituția le-a pus la punct pentru a se asigura că, în caz de rezoluție, autoritatea de rezoluție va dispune de toate informațiile necesare, astfel cum au fost stabilite de către autoritatea de rezoluție, pentru aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție;
19. toate acordurile încheiate de instituții și de persoanele lor juridice cu terțe părți, a căror încetare poate fi declanșată de o decizie a autorităților de a aplica un instrument de rezoluție și dacă urmările provocate de încetare pot afecta aplicarea instrumentului de rezoluție;
20. o descriere a eventualelor surse de lichiditate în sprijinul rezoluției;
21. informații privind grevarea cu sarcini a activelor, activele lichide, activitățile în afara bilanțului, strategiile de acoperire împotriva riscurilor și practicile de înregistrare contabilă.

SECȚIUNEA C

Chestiuni pe care autoritatea de rezoluție trebuie să le ia în considerare la evaluarea posibilității de soluționare a unei instituții sau a unui grup

Atunci când evaluează posibilitatea de soluționare a unei instituții sau a unui grup, autoritatea de rezoluție ține cont de următoarele aspecte:

Atunci când se evaluează posibilitatea de soluționare a unui grup, referirile la o instituție trebuie să includă orice instituție sau entitate din cadrul unui grup menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d):

1. măsura în care instituția poate stabili corespondențe între liniile de activitate de bază, respectiv operațiunile critice și persoanele juridice;
2. măsura în care structurile juridice și corporative sunt armonizate cu liniile de activitate de bază și operațiunile critice;
3. măsura în care sunt în vigoare mecanisme care vizează asigurarea personalului, a infrastructurii, a finanțării, a lichidităților și a capitalului pentru a sprijini și menține liniile de activitate de bază și operațiunile critice;
4. măsura în care acordurile de servicii ale instituției sunt integral executabile în eventualitatea unei rezoluții a instituției;
5. măsura în care structura administrativă a instituției este adecvată pentru gestionarea și asigurarea conformității cu politicile interne ale instituției cu privire la acordurile sale privind furnizarea de servicii;

6. măsura în care instituția dispune de un proces pentru transferarea treptată către terți a serviciilor furnizate în cadrul contractelor privind furnizarea de servicii în caz de separare a funcțiilor critice sau a liniilor de activitate de bază;
7. măsura în care există planuri și măsuri de contingență pentru a asigura continuitatea în ceea ce privește accesul la sistemele de plată și decontare;
8. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a garanta că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să colecteze informații exacte și complete privind liniile de activitate de bază și operațiunile critice, astfel încât să se faciliteze luarea de decizii rapide;
9. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a furniza informațiile esențiale pentru rezoluția eficace a instituției în orice moment, chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid;
10. măsura în care instituția și-a testat sistemele informatice de gestiune pe baza scenariilor de criză astfel cum sunt definite de autoritatea de rezoluție;
11. măsura în care instituția poate asigura continuitatea funcționării sistemelor sale informatice de gestiune, atât pentru instituția afectată, cât și pentru noua instituție în cazul în care operațiunile critice și liniile de activitate de bază sunt separate de restul operațiunilor și liniilor de activitate;
12. măsura în care instituția a elaborat proceduri corespunzătoare pentru a se asigura că oferă autorităților de rezoluție informațiile necesare pentru identificarea deponenților și a sumelor acoperite de schemele de garantare a depozitelor;
13. în cazul în care grupul folosește garanții intragrup, măsura în care garanțiile respective sunt furnizate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor garanții sunt solide;
14. în cazul în care grupul se angajează în tranzacții „back to back”, măsura în care aceste tranzacții sunt efectuate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor tranzacții sunt solide;
15. măsura în care utilizarea garanțiilor intragrup sau a tranzacțiilor de înregistrare „back to back” sporește contaminarea din cadrul grupului;
16. măsura în care structura juridică a grupului împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluție, ca urmare a numărului de persoane juridice, a complexității structurii grupului sau a dificultății de a stabili corespondențe între liniile de activitate și entitățile din grup;
17. valoarea și tipul pasivelor eligibile ale instituției;
18. în cazul în care evaluarea implică un holding cu activitate mixtă, măsura în care rezoluția entităților din grup care sunt instituții sau instituții financiare ar putea avea un impact negativ asupra părții nefinanciare a grupului;
19. existența și soliditatea acordurilor privind furnizarea de servicii;
20. dacă autoritățile țărilor terțe dispun de instrumentele de rezoluție necesare pentru a sprijini măsurile de rezoluție întreprinse de autoritățile de rezoluție din Uniune, precum și posibilitatea de acțiune coordonată între autoritățile din Uniune și din țările terțe;
21. fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând seama de instrumentele disponibile și de structura instituției;
22. măsura în care structura grupului îi permite autorității de rezoluție să procedeze la rezoluția întregului grup sau a uneia sau mai multora dintre entitățile din grup fără să producă un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, încrederii pieței sau economiei și cu scopul de a maximiza valoarea grupului în ansamblul său;

23. mecanismele și mijloacele prin care ar putea fi facilitată rezoluția în cazul grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicții diferite;
  24. credibilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând cont de impactul posibil asupra creditorilor, contrapărților, clienților și angajaților, precum și de eventualele măsuri pe care le-ar putea lua autoritățile țărilor terțe;
  25. măsura în care impactul rezoluției instituției asupra sistemului financiar și asupra încrederii pieței financiare poate fi evaluat în mod adecvat;
  26. măsura în care rezoluția instituției ar putea avea un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, asupra încrederii pieței sau asupra economiei;
  27. măsura în care contaminarea altor instituții sau a piețelor financiare ar putea fi controlată prin aplicarea instrumentelor și competențelor de rezoluție;
  28. măsura în care rezoluția instituției ar putea avea un efect semnificativ asupra sistemelor de plăți și de decontare.
-

DIRECTIVA 2014/65/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 15 mai 2014****privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE****(reformare)****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ a fost modificată în mod substanțial de mai multe ori ⁽⁵⁾. Deoarece urmează să se efectueze modificări suplimentare, este necesar să se procedeze la reformarea acesteia, din motive de claritate.
- (2) Directiva 93/22/CEE a Consiliului ⁽⁶⁾ urmărea crearea unui mediu în care firmele de investiții și băncile autorizate să poată să furnizeze anumite servicii sau să înființeze sucursale în alte state membre pe baza autorizației eliberate de statul lor membru de origine și sub supravegherea exercitată de acesta. În acest sens, directiva menționată anterior încerca să armonizeze condițiile inițiale de autorizare și de funcționare aplicabile firmelor de investiții, inclusiv normele de conduită. De asemenea, aceasta prevedea armonizarea anumitor norme aferente funcționării piețelor reglementate.
- (3) În ultimii ani, investitorii apelează din ce în ce mai mult la piețele financiare, în care găsesc o gamă largă de servicii și instrumente, a căror complexitate a crescut. Această evoluție justifică o extindere a cadrului juridic al Uniunii, care ar trebui să includă toate activitățile oferite investitorilor. În acest sens, trebuie prevăzut nivelul de armonizare necesar pentru a oferi investitorilor un nivel ridicat de protecție și pentru a permite firmelor de investiții să își furnizeze serviciile în întreaga Uniune, care reprezintă o piață internă, pe baza supravegherii exercitate în statul membru de origine. Prin urmare, Directiva 93/22/CEE a fost înlocuită cu Directiva 2004/39/CE.
- (4) Criza financiară a evidențiat deficiențele în funcționarea și transparența piețelor financiare. Evoluția piețelor financiare a evidențiat necesitatea consolidării cadrului de reglementare în ceea ce privește piețele instrumentelor financiare, inclusiv în cazul tranzacțiilor extrabursiere (*over-the-counter* - OTC) de pe aceste piețe, pentru a spori gradul de transparență, protecția acordată investitorilor, gradul de încredere, pentru a aborda domeniile nereglementate, precum și pentru a conferi autorităților de supraveghere competențe adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile.

⁽¹⁾ JO C 161, 7.6.2012, p. 3.

⁽²⁾ JO C 191, 29.6.2012, p. 80.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 13 mai 2014.

⁽⁴⁾ Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare, de modificare a Directivelor 85/611/CEE și 93/6/CEE ale Consiliului și a Directivei 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 93/22/CEE a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

⁽⁵⁾ A se vedea anexa III partea A.

⁽⁶⁾ Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare (JO L 141, 11.6.1993, p. 27).

- (5) Organismele de reglementare la nivel internațional sunt unanim de acord că existența unor deficiențe ale guvernării corporative în mai multe instituții financiare, inclusiv absența unor mecanisme de control eficace în cadrul acestora, a fost unul dintre factorii determinanți ai crizei financiare. Asumarea în mod excesiv și imprudent a unor riscuri poate duce la colapsul unor instituții financiare și la probleme sistemice în statele membre și la nivel global. Conduita incorectă a societăților care furnizează servicii clienților poate crea prejudicii investitorilor și poate conduce la pierderea încrederii acestora. Pentru a aborda problema potențialelor prejudicii cauzate de deficiențele mecanismelor de guvernare corporativă, Directiva 2004/39/CE ar trebui completată cu principii mai detaliate și standarde minime. Respectivul principii și standarde ar trebui să se aplice având în vedere natura, dimensiunile și complexitatea firmelor de investiții.
- (6) Grupul la nivel înalt pentru supravegherea financiară în UE a invitat Uniunea să elaboreze un set de reglementări financiare mai armonizate. În contextul viitoarei configurații a mecanismelor de supraveghere la nivel european, Consiliul European din 18 și 19 iunie 2009 a subliniat, de asemenea, necesitatea stabilirii unui cadru de reglementare unic la nivel european, aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă.
- (7) Directiva 2004/39/CE ar trebui să fie parțial reformată prin prezenta directivă și parțial înlocuită prin Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾. Cele două instrumente juridice luate împreună ar trebui să constituie cadrul juridic de reglementare a cerințelor aplicabile firmelor de investiții, piețelor reglementate, furnizorilor de servicii de raportare de date, precum și societăților din țări terțe care furnizează servicii de investiții sau desfășoară activități de investiții în Uniune. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să fie interpretată împreună cu regulamentul respectiv. Prezenta directivă ar trebui să conțină dispozițiile care reglementează autorizarea activității, achiziția de participații calificate, exercitarea libertății de stabilire și a libertății de a furniza servicii, condițiile de funcționare ale firmelor de investiții pentru asigurarea protecției investitorilor, competențele autorităților de supraveghere din statele membre de origine și gazdă și regimul de sancțiuni. Având în vedere că obiectivul principal și obiectul prezentei directive reprezintă armonizarea dispozițiilor de drept intern privind domeniile menționate, aceasta ar trebui să se bazeze pe articolul 53 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Adoptarea acestor dispoziții sub forma unei directive este adecvată pentru a permite, atunci când este necesar, adaptarea dispozițiilor de punere în aplicare din domeniile reglementate de prezenta directivă în funcție de particularitățile pieței și ale sistemului juridic din fiecare stat membru.
- (8) Este oportună includerea în lista instrumentelor financiare a instrumentelor financiare derivate pe mărfuri și a celor care, prin modul de constituire și tranzacționare, implică aspecte de reglementare comparabile celor aplicabile instrumentelor financiare clasice.
- (9) Domeniul instrumentelor financiare va include contractele de energie care pot fi decontate prin livrare fizică tranzacționate într-un sistem organizat de tranzacționare (*organised trading facility* – OTF), cu excepția celor deja reglementate prin Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾. Au fost luate o serie de măsuri pentru a reduce impactul includerii acestor contracte asupra firmelor care tranzacționează aceste produse. Respectivul firme sunt în prezent exonerate de cerințele în materie de fonduri proprii în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, iar această exonerare va face obiectul revizuirii conform articolului 493 alineatul (1) din respectivul regulament, înainte de a expira, cel târziu la sfârșitul anului 2017. Respectivul contracte având calitatea de instrumente financiare, urmează să li se aplice încă de la început legislația privind piețele financiare, ceea ce înseamnă că cerințele privind limitarea pozițiilor, raportarea tranzacțiilor și abuzul de piață s-ar aplica de la data intrării în vigoare a prezentei directive și a Regulamentului (UE) nr. 600/2014. Cu toate acestea, se prevede o perioadă de tranziție de 42 de luni pentru aplicarea obligației de compensare și a cerințelor de marjă prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾.
- (10) Limitarea domeniului de aplicare în ceea ce privește instrumentele financiare derivate pe mărfuri tranzacționate pe un OTF și decontate prin livrare fizică ar trebui restrânsă, pentru a evita o lacună care poate conduce la un arbitraj de reglementare. Prin urmare, este necesar să se prevadă un act delegat prin care să se specifice în detaliu semnificația expresiei „trebuie decontate prin livrare fizică”, ținând seama cel puțin de introducerea unei obligații legale opozabile de a livra fizic care să nu poată fi eludată și care să excludă posibilitatea de decontare în numerar sau de compensare a tranzacțiilor mai puțin în caz de forță majoră, de neîndeplinire a obligațiilor sau incapacitate de respectare a obligațiilor cu bună-credință.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (a se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1227/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind integritatea și transparența pieței angro de energie (JO L 326, 8.12.2011, p. 1).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

- (11) Pe piețele secundare spot de tranzacționare a certificatelor de emisii (*EU Allowance* – EUA) au existat practici frauduloase care pot să submineze încrederea în sistemele de comercializare a certificatelor de emisii instituit prin Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, în prezent luându-se măsuri pentru a consolida sistemul registrelor de EUA și a institui condiții mai stricte pentru deschiderea conturilor de tranzacționare a acestor certificate. Pentru a consolida integritatea acestor piețe și pentru a garanta funcționarea lor eficientă, inclusiv supravegherea amplă a activităților de tranzacționare, este oportună completarea măsurilor adoptate prin Directiva 2003/87/CE prin includerea integrală a certificatelor de emisii în domeniul de aplicare al prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, clasificându-le drept instrumente financiare.
- (12) Prezenta directivă vizează să reglementeze întreprinderile a căror ocupație sau activitate obișnuită constă în furnizarea de servicii de investiții și/sau exercitarea de activități de investiții cu titlu profesional. Ar trebui, prin urmare, să nu intre sub incidența sa nicio persoană a cărei activitate profesională este de altă natură.
- (13) Este necesară instituirea unui cadru de reglementare global care să reglementeze executarea tranzacțiilor cu instrumente financiare, oricare ar fi metodele de tranzacționare utilizate în acest scop, pentru a garanta o calitate sporită de executare a tranzacțiilor investitorilor și pentru a păstra integritatea și eficiența globală a sistemului financiar. Prin urmare, se impune adoptarea unui cadru de reglementare coerent și adaptat riscurilor aplicabil principalelor tipuri de sisteme de executare a ordinelor utilizate în prezent pe piața financiară europeană. Este necesar să se recunoască apariția, în paralel cu piețele reglementate, a unei noi generații de sisteme organizate de tranzacționare, cărora ar trebui să li se aplice anumite obligații care vizează menținerea funcționării eficiente și ordonate a piețelor financiare și asigurarea faptului că aceste sisteme organizate de tranzacționare nu beneficiază de pe urma unor lacune de reglementare.
- (14) Toate locurile de tranzacționare, și anume piețele reglementate, sistemele multilaterale de tranzacționare (*multilateral trading facilities* – MTF-uri) și OTF-urile, ar trebui să instituie reguli transparente și nediscriminatorii care să reglementeze accesul la sistem. Cu toate acestea, în timp ce piețele reglementate și MTF-urilor ar trebui să li se aplice cerințe similare privind acceptarea de membri sau participanți, OTF-urile ar trebui să poată să stabilească și să restricționeze accesul, printre altele, pe baza rolului și a obligațiilor pe care le au față de clienții lor. În acest sens, locurile de tranzacționare ar trebui să poată specifica parametrii care guvernează sistemul, cum ar fi timpul minim de latență, cu condiția ca acest lucru să se realizeze într-un mod deschis și transparent și să nu implice un tratament discriminatoriu aplicat din partea operatorului platformei.
- (15) Contraparte centrală (CPC) înseamnă, conform definiției din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, o persoană juridică care se interpune între părțile la contractele tranzacționate pe una sau mai multe piețe financiare, devenind cumpărător pentru fiecare vânzător și vânzător pentru fiecare cumpărător. CPC-urile nu intră sub incidența definiției termenului OTF în conformitate cu prezenta directivă.
- (16) Persoanele care au acces la piețele reglementate sau la MTF-uri sunt denumite membri sau participanți. Ambii termeni pot fi utilizați în mod alternativ. Acești termeni nu includ utilizatorii care accesează locurile de tranzacționare exclusiv prin intermediul accesului electronic direct.
- (17) Operatorii independenți ar trebui definiți ca fiind acele firme de investiții care, în mod organizat, frecvent, sistematic și substanțial, tranzacționează pe cont propriu în executarea ordinelor clienților în afara unei piețe reglementate, a unui MTF sau a unui OTF. Pentru a asigura aplicarea obiectivă și eficace a acestei definiții în cazul firmelor de investiții, orice tranzacție bilaterală efectuată cu clienții ar trebui să fie relevantă și ar trebui adăugate criterii pentru identificarea firmelor de investiții care trebuie să se înregistreze ca operatori independenți. În timp ce locurile de tranzacționare sunt mecanisme în care interese multiple de vânzare și cumpărare ale unor terți interacționează în cadrul sistemului, unui operator independent nu ar trebui să i se permită să reunească interese de vânzare și cumpărare ale unor terți în mod similar, din punct de vedere funcțional, unui loc de tranzacționare.
- (18) Persoanele care își administrează propriile active și întreprinderi și care nu furnizează niciun serviciu de investiții sau nu exercită nicio altă activitate de investiții decât tranzacționarea pe cont propriu a instrumentelor financiare care nu sunt instrumente financiare derivate pe mărfuri, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate pe acestea nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive, cu excepția cazului în care sunt formatori de piață, participanți sau membri ai unei piețe reglementate sau ai unui MTF sau au acces electronic direct la un loc de tranzacționare, utilizează o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență sau tranzacționează pe cont propriu în executarea ordinelor clienților lor.

⁽¹⁾ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

- (19) În comunicatul miniștrilor de finanțe ai G20 și al guvernatorilor băncilor centrale din 15 aprilie 2011 se precizează că participanții pe piețele instrumentelor financiare derivate pe mărfuri ar trebui să se supună unei reglementări și unei supravegheri adecvate și, prin urmare, unele exonerări prevăzute de Directiva 2004/39/CE urmează să se modifice.
- (20) Persoanele care tranzacționează instrumente financiare pe cont propriu, inclusiv formatorii de piață pentru instrumente financiare derivate pe mărfuri, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate pe acestea, cu excepția persoanelor care tranzacționează pe cont propriu în executarea ordinelor clienților, sau care furnizează servicii de investiții privind instrumentele financiare derivate pe mărfuri sau certificatele de emisii sau instrumentele financiare derivate pe acestea clienților sau furnizorilor activității lor principale nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive, cu condiția ca această activitate să fie o activitate auxiliară în raport cu activitatea lor principală, activitate principală care, la nivel de grup, nu constituie nici furnizare de servicii de investiții în sensul prezentei directive, și nici activități bancare în sensul Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ sau formarea pieței instrumentelor financiare derivate pe mărfuri, și ca persoanele respective să nu utilizeze o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență. Criteriile tehnice pentru stabilirea caracterului auxiliar al unei activități față de activitatea principală ar trebui clarificate prin standarde tehnice de reglementare, ținând seama de criteriile specificate în prezenta directivă.

Criteriile respective ar trebui să garanteze că societățile nefinanciare care tranzacționează instrumente financiare într-un mod care nu este proporțional cu nivelul investițiilor în activitatea principală intră sub incidența prezentei directive. În acest scop, respectivele criterii ar trebui să țină seama cel puțin de necesitatea ca activitățile auxiliare să reprezinte o proporție minoritară din activitățile desfășurate la nivelul grupului și de dimensiunea activității lor de tranzacționare în raport cu activitatea globală de tranzacționare de pe piață pentru clasa de active respectivă. Este oportun ca, în cazul în care obligația de furniza lichidități la un loc de tranzacționare este impusă de autoritățile de reglementare în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative de la nivelul Uniunii sau de la nivel național sau este impusă de locurile de tranzacționare, tranzacțiile încheiate pentru a respecta o astfel de obligație ar trebui să fie excluse din evaluarea calității auxiliare a activității.

- (21) În sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014, ambele acte reglementând atât instrumentele financiare derivate extrabursiere, cât și pe cele tranzacționate la bursă, în sensul Regulamentului (UE) nr. 600/2014, activitățile considerate a fi măsurabile în mod obiectiv ca reducând riscurile direct legate de activitatea comercială sau de activitatea de finanțare a trezoreriei și de tranzacțiile intragrup ar trebui avute în vedere în concordanță cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012.
- (22) Persoanele care tranzacționează instrumente financiare derivate pe mărfuri, certificate de emisii și instrumente financiare derivate pe acestea pot, de asemenea, să tranzacționeze alte instrumente financiare în cadrul activităților lor comerciale de gestionare a riscului de trezorerie pentru a se proteja de riscuri precum cele privind cursul de schimb valutar. Prin urmare, este important să se clarifice faptul că exonerările se aplică în mod cumulativ. De exemplu, exonerarea de la articolul 2 alineatul (1) litera (j) poate fi coroborată cu exonerarea de la articolul 2 alineatul (1) litera (d).
- (23) Cu toate acestea, pentru a evita o potențială utilizare abuzivă a exonerărilor, formatorii de piață pentru instrumente financiare alții decât formatorii de piață pentru instrumente financiare derivate pe mărfuri, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate pe acestea, cu condiția ca activitatea acestora de formator de piață să fie auxiliară activității lor principale considerate la nivelul grupului și ca aceștia să nu utilizeze o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, ar trebui să intre sub incidența prezentei directive și nu ar trebui să poată beneficia de exonerare. Persoanele care tranzacționează pe cont propriu în executarea ordinelor clienților sau care utilizează o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, ar trebui să intre, de asemenea, sub incidența prezentei directive și nu ar trebui să poată beneficia de exonerare.
- (24) Tranzacționarea pe cont propriu în executarea ordinelor clienților ar trebui să includă executarea de către societăți a ordinelor de la clienți diferiți prin corelarea acestora efectuând cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu (tranzacționare de tipul *back-to-back*), iar aceste societăți ar trebui considerate ca acționând pe cont propriu și ar trebui să intre sub incidența dispozițiilor din prezenta directivă care reglementează atât executarea de ordine în numele clienților, cât și tranzacționarea pe cont propriu.
- (25) Executarea de ordine pentru instrumente financiare ca activitate auxiliară între două persoane a căror activitate principală, la nivel de grup, nu reprezintă nici furnizarea de servicii de investiții în sensul prezentei directive, nici activități bancare în sensul Directivei 2013/36/UE nu ar trebui considerată ca fiind tranzacționare pe cont propriu în executarea ordinelor clienților.

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

- (26) Trimiterile din text la termenul „persoane” ar trebui interpretate ca vizând atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice.
- (27) Se impune excluderea din domeniul de aplicare al prezentei directive a întreprinderilor de asigurări ale căror activități fac obiectul unei supravegheri adecvate de către autoritățile competente în materie de control prudencial și care sunt reglementate de Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ atunci când desfășoară activitățile menționate în directiva respectivă.
- (28) Persoanele care nu furnizează servicii terților, dar a căror activitate constă în furnizarea de servicii de investiții exclusiv întreprinderilor lor mamă, filialelor lor sau unor alte filiale ale întreprinderilor lor mamă nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive.
- (29) Unele întreprinderi locale de utilități din domeniul energiei și unii operatori de instalații industriale care intră sub incidența sistemului UE de comercializare a certificatelor de emisii își grupează și își externalizează activitățile de tranzacționare filialelor neconsolidate pentru a se proteja împotriva riscurilor comerciale. Aceste întreprinderi mixte nu furnizează niciun alt serviciu și îndeplinesc exact aceeași funcție ca persoanele menționate la considerentul 28. Pentru a asigura condiții de concurență echitabile, ar trebui să poată fi, de asemenea, excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive întreprinderile mixte deținute în comun de companii locale de utilități sau de operatorii din domeniul energetic definiți la articolul 3 litera (f) din Directiva 2003/87/CE care nu furnizează decât servicii de investiții pentru respectivele întreprinderi locale de utilități sau operatori din domeniul energetic definiți la articolul 3 litera (f) din Directiva 2003/87/CE, cu condiția ca întreprinderile locale de utilități sau operatorii în cauză să fie exceptați în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (j) dacă realizează ei înșiși aceste servicii de investiții. Cu toate acestea, pentru a garanta existența unor măsuri de protecție adecvate și pentru a garanta că investitorii sunt protejați în mod corespunzător, statele membre care aleg să exonereze astfel de întreprinderi mixte ar trebui să le aplice acestora din urmă cerințe cel puțin echivalente celor prevăzute de prezenta directivă, în special în etapa de autorizare, la evaluarea reputației și a experienței lor și a caracterului adecvat al tuturor acționarilor, la revizuirea condițiilor de autorizare inițială și la supravegherea continuă, precum și cu privire la obligațiile de conduită profesională.
- (30) Persoanele care furnizează servicii de investiții numai ocazional în cadrul activității lor profesionale nu ar trebui să intre, de asemenea, sub incidența prezentei directive, cu condiția ca respectiva activitate să fie reglementată și ca reglementările pertinente să nu interzică furnizarea ocazională de servicii de investiții.
- (31) Persoanele care furnizează servicii de investiții constând exclusiv în gestionarea unui sistem de participare a angajaților și care, prin urmare, nu furnizează servicii de investiții terților nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive.
- (32) Nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive băncile centrale și alte organisme cu funcții similare, precum și organismele publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau care intervin în această gestionare – noțiune care include plasarea datoriei – cu excepția organismelor deținute parțial sau integral de stat a căror misiune este comercială sau legată de achizițiile de participații.
- (33) Pentru a clarifica regimul exonerărilor acordate Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), altor organisme naționale care îndeplinesc funcții similare și organismelor care intervin în gestionarea datoriei publice, este oportun ca respectivele exonerări să se limiteze la organismele și instituțiile care își îndeplinesc funcțiile în conformitate cu legislația unui stat membru sau în conformitate cu dreptul Uniunii, precum și la organismele internaționale la care au aderat unul sau mai multe state membre, care au scopul de a mobiliza fonduri și de a oferi asistență financiară în beneficiul membrilor lor care sunt afectați sau amenințați de probleme grave de finanțare, cum ar fi Mecanismul european de stabilitate.
- (34) Nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive organismele de plasament colectiv și fondurile de pensii, fie că sunt sau nu coordonate la nivelul Uniunii, și nici depozitarii și administratorii acestor organisme, acestora aplicându-li-se o reglementare specifică adaptată direct activităților lor.

⁽¹⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

- (35) Este necesar să se excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive operatorii de transport și de sistem definiți la articolul 2 punctul 4 din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ sau la articolul 2 punctul 4 din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, atunci când aceștia își îndeplinesc sarcinile în temeiul directivelor menționate sau al Regulamentului (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ în temeiul Regulamentului (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾ sau conform codurilor de rețea sau orientărilor adoptate în conformitate cu actele legislative respective. Potrivit actelor legislative respective, operatorii de transport și de sistem au obligații și responsabilități specifice, sunt supuși unei atestări specifice și sunt supravegheați de autoritățile sectoriale competente. Operatorii de transport și de sistem ar trebui, de asemenea, să beneficieze de o astfel de exonerare în cazurile în care utilizează alte persoane care acționează ca furnizori de servicii în numele lor pentru a îndeplini sarcina care le revine în temeiul actelor legislative respective ori conform codurilor de rețea sau orientărilor adoptate în conformitate cu regulamentele respective. Operatorii de transport și de sistem nu ar trebui să poată beneficia de o astfel de exonerare atunci când furnizează servicii de investiții sau exercită activități cu instrumente financiare, inclusiv atunci când exploatează o platformă de tranzacționare secundară cu drepturi financiare de transport.
- (36) Pentru a beneficia de exonerările prevăzute de prezenta directivă, persoana în cauză trebuie să îndeplinească în permanență condițiile aferente. În special, în cazul în care o persoană furnizează servicii de investiții sau exercită activități de investiții și este exceptată de la măsurile prevăzute de prezenta directivă întrucât aceste servicii sau activități, considerate la nivelul grupului, sunt auxiliare activității sale principale, persoana respectivă nu ar trebui să mai fie exceptată în cazul în care furnizarea serviciilor respective sau exercitarea activităților respective încetează să fie auxiliară activității sale principale.
- (37) Persoanele care furnizează servicii de investiții și/sau exercită activități de investiții reglementate de prezenta directivă ar trebui să fie supuse autorizării de către statul lor membru de origine în scopul asigurării protecției investitorilor și a stabilității sistemului financiar.
- (38) Instituțiile de credit care sunt autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE nu ar trebui să aibă nevoie de o altă autorizație în temeiul prezentei directive pentru a furniza servicii de investiții sau a exercita activități de investiții. În cazul în care o instituție de credit decide să furnizeze servicii de investiții sau să exercite activități de investiții, autoritățile competente ar trebui să se asigure, înainte de a acorda autorizația în temeiul Directivei 2013/36/UE, că instituția de credit respectă dispozițiile pertinente ale prezentei directive.
- (39) Depozitele structurate au apărut ca o formă de produs de investiții, însă nu intră sub incidența niciunui act legislativ de la nivelul Uniunii privind protecția investitorilor, în timp ce alte tipuri de investiții structurate sunt reglementate de astfel de acte legislative. Prin urmare, este oportună consolidarea încrederii investitorilor și uniformizarea abordării utilizate de reglementări în ceea ce privește distribuția diferitelor pachete de produse de investiții cu amănuntul în vederea asigurării unui nivel adecvat de protecție a investitorilor la nivelul Uniunii. Din acest motiv, este oportună includerea depozitelor structurate în domeniul de aplicare al prezentei directive. În acest sens, este necesar să se precizeze că, având în vedere că depozitele structurate sunt o formă de produs de investiții, acestea nu includ depozitele legate exclusiv de rate ale dobânzilor, precum Euribor sau Libor, indiferent dacă ratele dobânzilor respective sunt sau nu prestabilite ori dacă sunt fixe sau variabile. Aceste depozite ar trebui, așadar, să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive.
- (40) Aplicarea prezentei directive în cazul firmelor de investiții și instituțiilor de credit atunci când acestea vând clienților depozite structurate sau le furnizează consultanță cu privire la acestea ar trebui înțeleasă ca în situațiile în care firmele de investiții și instituțiile de credit acționează ca intermediari pentru aceste produse emise de instituții de credit care pot accepta depozite în conformitate cu Directiva 2013/36/UE.
- (41) Depozitarii centrali pentru valori mobiliare (*Central Securities Depositories – CSD*) sunt instituții de importanță sistemică pentru piețele financiare care asigură înregistrarea inițială a valorilor mobiliare, administrarea conturilor care conțin valorile mobiliare emise și decontarea practic a tuturor tranzacțiilor cu valori mobiliare. CSD urmează să fie reglementați în mod specific de dreptul Uniunii și constituie, în special, subiectul autorizării și anumitor condiții de funcționare. Cu toate acestea, CSD pot presta, pe lângă serviciile principale menționate în alte acte de drept al Uniunii, servicii și activități de investiții care sunt reglementate de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 55).

⁽²⁾ Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE (JO L 211, 14.8.2009, p. 94).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1228/2003 (JO L 211, 14.8.2009, p. 15).

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1775/2005 (JO L 211, 14.8.2009, p. 36).

Pentru a garanta faptul că toate entitățile care prestează servicii și activități de investiții fac obiectul aceluiași cadru de reglementare, ar trebui să se garanteze faptul că respectivilor CSD nu li se aplică cerințele prezentei directive privind autorizarea și a anumitor condiții de funcționare, ci dreptul Uniunii care reglementează CSD care să garanteze că acestora li se aplică prezenta directivă atunci când prestează servicii de investiții sau exercită activități de investiții, în plus față de serviciile prevăzute de dreptul Uniunii.

- (42) Pentru a spori gradul de protecție a investitorilor la nivelul Uniunii, este oportună limitarea condițiilor pe baza cărora statele membre pot să excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive persoanele care furnizează servicii de investiții unor clienți, aceștia din urmă rămânând, în consecință, fără protecție în temeiul prezentei directive. În special, este necesar să se solicite statelor membre să aplice persoanelor respective cerințe cel puțin echivalente celor prevăzute de prezenta directivă, în special în cursul etapei de autorizare a acestora, la evaluarea reputației și experienței lor și a caracterului adecvat al eventualelor acționari, la analizarea condițiilor pentru autorizarea inițială și la supravegherea continuă, precum și cu privire la normele de conduită profesională.

În plus, persoanele exonerate de la aplicarea prezentei directive ar trebui să fie acoperite de un sistem de compensare a investitorilor recunoscut în temeiul Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹) sau de o asigurare de răspundere civilă profesională care să le asigure clienților lor o protecție echivalentă în situațiile reglementate de respectiva directivă.

- (43) În cazul în care furnizează ocazional unul sau mai multe servicii de investiții sau exercită ocazional una sau mai multe activități de investiții nereglementate de autorizația pe care o deține, o firmă de investiții nu ar trebui să aibă nevoie de o autorizație suplimentară în temeiul prezentei directive.
- (44) În sensul prezentei directive, activitatea de primire și transmitere a ordinelor ar trebui să includă, de asemenea, punerea în legătură a doi sau mai mulți investitori, permițându-se astfel realizarea unei tranzacții între acești investitori.
- (45) Firmele de investiții și instituțiile de credit care distribuie instrumente financiare pe care le emit ele însele nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive atunci când furnizează clienților lor consultanță de investiții. Pentru a elimina incertitudinea și pentru a spori gradul de protecție a investitorilor, este oportun să se impună aplicarea prezentei directive în cazurile în care firmele de investiții și instituțiile de credit distribuie, pe piața primară, instrumente financiare emise de ele însele fără a furniza consultanță. În acest scop, ar trebui extinsă definiția serviciului de executare a ordinelor în numele clienților.
- (46) Principiile recunoașterii reciproce și ale supravegherii exercitate de statul membru de origine reclamă ca autoritățile competente ale statelor membre să nu acorde autorizația sau să o retragă în cazul în care anumite elemente, precum conținutul programului de activitate, distribuirea geografică sau activitățile exercitate efectiv, indică faptul că, în mod evident, firma de investiții a optat pentru sistemul juridic al unui stat membru pentru a se sustrage de la normele mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia intenționează să își exercite sau își exercită majoritatea activităților. O firmă de investiții care este persoană juridică ar trebui să fie autorizată în statul membru în care se află sediul său social. O firmă de investiții care nu este persoană juridică ar trebui să fie autorizată în statul membru în care este situat sediul său principal. În plus, statele membre ar trebui să impună ca sediul central al unei firme de investiții să fie întotdeauna situat în statul său membru de origine și să funcționeze efectiv în acest stat.
- (47) Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului (²) prevede criterii detaliate pentru evaluarea prudențială a proiectelor de achiziții într-o firmă de investiții și o procedură pentru aplicarea acestora. Pentru a asigura securitatea juridică, claritatea și predictibilitatea în ceea ce privește procesul de evaluare, precum și rezultatul acestuia, este oportună confirmarea criteriilor și a procesului de evaluare prudențială prevăzute de respectiva directivă.

(¹) Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

(²) Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participării în sectorul financiar (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

Mai precis, autoritățile competente ar trebui să facă o evaluare a caracterului adecvat al potențialului achizitor și a solidității din punct de vedere financiar a proiectului de achiziție, pe baza următoarelor criterii: reputația potențialului achizitor; reputația și experiența oricărei persoane care va conduce activitatea firmei de investiții în urma achiziției propuse; soliditatea financiară a potențialului achizitor; capacitatea firmei de investiții de a respecta cerințele prudențiale prevăzute de prezenta directivă și de alte directive, în special Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și Directiva 2013/36/UE; existența unor motive rezonabile de a suspecta că a fost sau este săvârșită o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în înțelesul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ sau că proiectul de achiziție ar putea spori un astfel de risc.

- (48) O firmă de investiții autorizată în statul său membru de origine ar trebui să aibă dreptul să furnizeze servicii de investiții sau să exercite activități de investiții în întreaga Uniune, fără să fie necesar să solicite o autorizație distinctă din partea autorității competente a statului membru în care dorește să furnizeze astfel de servicii sau să exercite astfel de activități.
- (49) Firmele de investiții care sunt exonerate de la anumite obligații prevăzute de Directiva 2013/36/UE ar trebui obligate să dețină fie un capital minim sau o asigurare de răspundere civilă profesională, fie o combinație a acestora două. Orice adaptare a valorilor acestei asigurări ar trebui să țină seama de revizuirea efectuată în cadrul Directivei 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾. Acest regim special în materie de adecvare a capitalului nu ar trebui să aducă atingere niciunei decizii legate de tratamentul aplicat firmelor respective în cadrul revizuirilor viitoare ale dreptului Uniunii privind adecvarea capitalului.
- (50) Deoarece sfera de aplicare a reglementării prudențiale ar trebui să fie limitată la entitățile care reprezintă un risc de contraparte pentru alți participanți de pe piață datorită faptului că administrează un portofoliu de tranzacționare cu titlu profesional, nu ar trebui să intre sub incidența prezentei directive entitățile care tranzacționează instrumente financiare pe cont propriu, altele decât instrumente financiare derivate pe mărfuri, certificate de emisii sau instrumente financiare derivate pe acestea, cu condiția ca acestea să nu fie formatori de piață, să nu tranzacționeze pe cont propriu în executarea ordinelor clienților, să nu fie membri sau participanți ai unei piețe reglementate sau ai unui MTF, să nu aibă acces electronic direct la un loc de tranzacționare și să nu aplice o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență.
- (51) Pentru a proteja drepturile de proprietate și drepturile similare ale unui investitor asupra valorilor mobiliare, precum și drepturile investitorului asupra fondurilor încredințate unei societăți, ar trebui să se facă distincție între aceste drepturi și cele ale societății respective. Cu toate acestea, acest principiu nu ar trebui să împiedice o societate să acționeze pe cont propriu, dar în interesul unui investitor, în cazul în care însăși natura tranzacției o cere și investitorul își exprimă acordul în acest sens, de exemplu în cazul dării de titluri cu împrumut.
- (52) Cerințele privind protejarea activelor clienților reprezintă un instrument esențial de protejare a clienților în cadrul furnizării de servicii și al exercitării de activități. Aceste cerințe pot fi excluse în cazul în care proprietatea deplină asupra fondurilor sau asupra instrumentelor financiare este transferată unei firme de investiții în scopul acoperirii unor obligații prezente sau viitoare, fie că sunt reale, contingente sau potențiale. Spectrul larg al acestei posibilități poate genera incertitudini și poate periclita eficacitatea cerințelor privind protejarea activelor clienților. Prin urmare, cel puțin în cazurile care implică activele clienților de retail, se impune limitarea posibilității firmelor de investiții de a încheia contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, astfel cum sunt definite în cadrul Directivei 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾, în scopul garantării obligațiilor lor.
- (53) Se impune consolidarea rolului organelor de conducere ale firmelor de investiții, piețelor reglementate și furnizorilor de servicii de raportare de date în asigurarea administrării corecte și prudente a firmelor și în promovarea integrității pieței și a intereselor investitorilor. Organul de conducere al unei firme de investiții, al unei piețe reglementate și al unui furnizor de servicii de raportare de date ar trebui, în permanență, să dedice suficient timp și să dețină suficiente cunoștințe colective, competențe și experiență pentru a putea înțelege activitățile firmei,

⁽¹⁾ Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

⁽³⁾ Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări (JO L 9, 15.1.2003, p. 3).

⁽⁴⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

inclusiv principalele riscuri. Pentru a evita gândirea de grup și a promova opiniile independente și spiritul gândirii critice, organele de conducere ar trebui să aibă o componență suficient de eterogenă în ceea ce privește vârsta, sexul, proveniența geografică, educația și experiența profesională pentru a reuni opinii și experiențe variate. Reprezentarea angajaților în organele de conducere ar putea, de asemenea, să fie văzută drept un mod pozitiv de a spori diversitatea, prin faptul că adaugă o perspectivă esențială și o cunoaștere reală a funcționării interne a firmelor. Prin urmare, diversitatea ar trebui să constituie un criteriu pentru stabilirea componenței organelor de conducere. Diversitatea ar trebui să fie, de asemenea, tratată la nivel mai general în politica de recrutare a firmelor. De exemplu, această politică ar trebui să încurajeze firmele să selecteze candidați de pe liste scurte care să includă persoane de ambele sexe. În interesul unei abordări coerente a guvernantei corporative, este de dorit să se alinieze cât mai mult posibil cerințele privind firmele de investiții cu dispozițiile incluse în Directiva 2013/36/UE.

- (54) Pentru a asigura supravegherea și controlul eficace al activităților firmelor de investiții, piețelor reglementate și furnizorilor de servicii de raportare de date, organul de conducere ar trebui să poarte responsabilitatea strategiei globale a firmei, ținând cont de profilul de activitate și de risc al acesteia. Organul de conducere ar trebui să își asume responsabilități clare pe întregul ciclu de activitate al firmei, în ceea ce privește identificarea și definirea obiectivelor strategice, strategia privind riscurile și guvernanta internă a firmei, aprobarea organizării interne, incluzând criteriile pentru selecția și formarea personalului, supravegherea eficace a conducerii superioare, definirea politicilor globale referitoare la furnizarea de servicii și desfășurarea de activități, dar și remunerarea personalului responsabil de vânzări și aprobarea noilor produse în vederea distribuirii către clienți. Monitorizarea și evaluarea periodică a obiectivelor strategice ale firmelor, a organizării interne și a strategiilor lor referitoare la furnizarea de servicii și desfășurarea de activități ar trebui să asigure în permanență capacitatea unei administrări corecte și prudente, în interesul integrității piețelor și al protejării investitorilor. Un membru al organului de conducere care cumulează prea multe funcții de conducere nu ar dispune de timpul necesar îndeplinirii rolului de supraveghere menționat.

Prin urmare, este necesar să se limiteze numărul de funcții de conducere pe care un membru al organului de conducere al unei instituții le poate deține simultan la diverse entități. Cu toate acestea, funcțiile de conducere în cadrul unor organizații care nu urmăresc, în principal, obiective comerciale, cum ar fi organizațiile nonprofit sau de caritate, nu ar trebui avute în vedere în sensul aplicării unei astfel de limite.

- (55) În statele membre sunt utilizate diferite structuri de guvernantă. În majoritatea cazurilor este folosită o structură unitară sau duală de conducere. Definițiile utilizate în prezenta directivă au obiectivul de a cuprinde toate structurile existente, fără a recomanda în mod special vreuna dintre ele. Definițiile au caracter pur funcțional și vizează stabilirea de norme care să asigure un anumit rezultat, indiferent de dispozițiile de drept intern în domeniul societăților comerciale care se aplică instituțiilor din fiecare stat membru. Prin urmare, definițiile nu ar trebui să aducă atingere alocării generale a competențelor în conformitate cu dispozițiile de drept intern în domeniul societăților comerciale.
- (56) Extinderea gamei de activități exercitate simultan de multe dintre firmele de investiții a multiplicat sursele de potențiale conflicte de interese între aceste activități diferite și interesele clienților. În consecință, este necesar să se prevadă norme pentru a se evita situațiile în care aceste conflicte lezează interesele clienților. Firmele au datoria de a lua măsuri efective în vederea identificării și a prevenirii sau gestionării conflictelor de interese și a atenuării impactului potențial al acestor riscuri într-o măsură cât mai mare. Atunci când persistă totuși un risc rezidual de prejudiciu la adresa intereselor clientului, firmele ar trebui să își informeze în mod clar clienții, înainte de a acționa în numele lor, în legătură cu natura generală și/sau sursele de conflicte de interese, precum și cu măsurile luate în vederea atenuării respectivelor riscuri.
- (57) Directiva 2006/73/CE a Comisiei ⁽¹⁾ permite statelor membre să impună, în contextul cerințelor organizatorice pentru firmele de investiții, înregistrarea convorbirilor telefonice sau a corespondenței electronice care se referă la ordinele clienților. Înregistrarea convorbirilor telefonice sau a corespondenței electronice referitoare la ordinele clienților este compatibilă cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”) și este justificată având în vedere scopul sporirii gradului de protecție a investitorilor, al unei mai bune supravegheri a pieței și al creșterii securității juridice în interesul firmelor de investiții și al clienților lor. Importanța acestor înregistrări este, de asemenea, menționată în recomandările tehnice pentru Comisie emise de Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare la 29 iulie 2010. Aceste înregistrări ar trebui să garanteze că există dovezi care să ateste termenii oricărui ordine date de un client și corespondența lor cu tranzacțiile executate de firmele de investiții, precum și să permită depistarea oricărui comportament care ar putea fi relevante în ceea ce privește abuzul de piață, inclusiv în situațiile în care firmele efectuează tranzacții pe cont propriu.

⁽¹⁾ Directiva 2006/73/CE a Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind cerințele organizatorice și condițiile de funcționare ale întreprinderilor de investiții și termenii definiți în sensul directivei menționate (JO L 241, 2.9.2006, p. 26).

În acest scop, sunt necesare înregistrări ale tuturor conversațiilor care implică un reprezentant al firmei, în situațiile în care acesta efectuează sau intenționează să efectueze tranzacții pe cont propriu. Atunci când clienții transmit ordinele pe alte canale decât prin telefon, comunicările respective ar trebui să fie efectuate pe un suport durabil, respectiv prin poștă, fax, e-mail sau prin intermediul documentației aferente ordinelor clienților întocmite la întâlniri. De exemplu, conținutul conversațiilor relevante care au loc față în față cu un client ar putea fi înregistrate prin utilizarea proceselor-verbale scrise sau a notelor. Aceste ordine ar trebui să fie considerate echivalente ordinelor primite prin telefon. În cazul în care se întocmesc procese-verbale ale conversațiilor față în față cu clienții, statele membre se asigură că sunt luate toate măsurile de siguranță necesare pentru a garanta că clientul nu are de pierdut din cauza redactării imprecise a comunicării dintre părți. Aceste măsuri de siguranță nu implică asumarea niciunei răspunderi de către client.

Pentru a oferi securitate juridică în ceea ce privește sfera de aplicare a obligației, se cuvine ca aceasta să se aplice întregului echipament furnizat de firmă sau echipamentului a cărui utilizare este permisă de firma de investiții și să li se impună acestor firme să ia măsuri rezonabile pentru a garanta că nu se utilizează echipamente private în legătură cu tranzacțiile. Aceste înregistrări ar trebui să fie puse la dispoziția autorităților competente în vederea îndeplinirii sarcinilor lor de supraveghere și a realizării acțiunilor de asigurare a punerii în aplicare în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014, al Regulamentului (UE) nr. 596/2014 și al Directivei 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), pentru a permite autorităților competente să identifice comportamentele care încalcă cadrul juridic de reglementare a activității firmelor de investiții. Înregistrările respective ar trebui să fie, de asemenea, puse la dispoziția firmelor de investiții și a clienților lor, pentru a atesta evoluția relației lor în ceea ce privește ordinele transmise de clienți și tranzacțiile efectuate de firme. De aceea, este oportun ca prezenta directivă să prevadă principiile unui regim general aplicabil înregistrării convorbirilor telefonice sau a corespondenței electronice care se referă la ordine ale clienților.

- (58) Conform Concluziilor Consiliului cu privire la consolidarea supravegherii financiare europene din iunie 2009 și pentru a contribui la instituirea unei reglementări unice pentru piețele financiare din Uniune și la dezvoltarea în continuare a unor condiții echitabile de concurență pentru statele membre și participanții la piață, pentru a spori protecția investitorilor și pentru a asigura o mai bună supraveghere și un mai bun control al respectării normelor, Uniunea se angajează să reducă la minimum, acolo unde este cazul, marja de manevră a statelor membre în ceea ce privește dreptul Uniunii în domeniul serviciilor financiare. În plus față de introducerea în cadrul prezentei directive a unui regim comun aplicabil înregistrării convorbirilor telefonice sau a corespondenței electronice referitoare la ordinele clienților, este oportun să se reducă, în anumite cazuri, posibilitatea autorităților competente de a delega sarcini de supraveghere și să se limiteze marja de manevră în ceea ce privește cerințele aplicabile agenților delegați și raportării de către sucursale.
- (59) Utilizarea tehnologiilor pentru tranzacționare a evoluat semnificativ în ultimul deceniu, acestea fiind în prezent utilizate pe scară largă de participanții la piață. Mulți dintre aceștia utilizează în prezent tranzacționarea algoritmică, aceasta presupunând un algoritm computerizat care stabilește în mod automat elemente ale unui ordin cu intervenție umană minimă sau fără intervenție umană. Riscurile ce decurg din tranzacționarea algoritmică ar trebui reglementate. Utilizarea de algoritmi în cadrul prelucrării post-tranzacționare a tranzacțiilor executate nu se consideră însă tranzacționare algoritmică. O firmă de investiții care efectuează tranzacții algoritmice, urmărind aplicarea unei strategii de formare a pieței, ar trebui să desfășoare aceste acțiuni de formare a pieței în mod continuu în cursul unui segment specificat al programului locului de tranzacționare. Standardele tehnice de reglementare ar trebui să clarifice semnificația segmentului specificat al programului locului de tranzacționare, garantând că respectivul segment specificat este semnificativ în raport cu programul total de tranzacționare, luând în considerare lichiditatea, dimensiunea și natura pieței respective și caracteristicile instrumentelor financiare tranzacționate.
- (60) Firmele de investiții care practică tranzacționarea algoritmică urmărind o strategie de formare a pieței ar trebui să dispună de sisteme și de mecanisme de control adecvate pentru activitatea respectivă. O astfel de activitate ar trebui înțeleasă într-un mod specific contextului și scopului acesteia. Definiția unei astfel de activități este, prin urmare, independentă de definiții precum cea a „activităților de formare a pieței” din Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (²).
- (61) O subcategorie specială a tranzacționării algoritmice este tranzacționarea algoritmică de mare frecvență, care implică un sistem de tranzacționare capabil să analizeze date și semnale ale pieței cu viteză mare și, în urma acestei analize, să transmită sau să actualizeze un număr mare de ordine într-un interval de timp foarte scurt. În special, tranzacționarea algoritmică de mare frecvență poate conține elemente precum inițierea, generarea, direcționarea și executarea ordinelor stabilite de sistem, fără intervenție umană pentru fiecare tranzacție sau ordin individual, un interval scurt de timp pentru stabilirea și lichidarea pozițiilor, o rotație zilnică rapidă a portofoliului, o proporție intrazilnică ridicată a ordinelor comparativ cu tranzacțiile și încheierea zilei de tranzacționare în poziție închisă sau aproape în poziție închisă. Tranzacționarea algoritmică de mare frecvență se caracterizează, printre

(¹) Directiva 2014/57/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sancțiunile penale pentru abuzul de piață (Directiva privind abuzul de piață) (a se vedea pagina 179 din prezentul Jurnal Oficial).

(²) Regulamentul (UE) nr. 236/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 privind vânzarea în lipsă și anumite aspecte ale swapurilor pe riscul de credit (JO L 86, 24.3.2012, p. 1).

alte, prin rate intrazilnice ridicate de mesaje care constituie ordine, cotații sau anulări. Pentru a stabili ce anume constituie rate intrazilnice ridicate de mesaje, ar trebui să se țină seama de identitatea clientului final din spatele activității, de durata perioadei de observație, de comparația cu activitatea totală a pieței în cursul perioadei respective, precum și de concentrarea sau fragmentarea relativă a activității. Tranzacționarea algoritmică de mare frecvență este efectuată de regulă de traderi care își utilizează capitalul propriu pentru a tranzacționa și nu este o strategie în sine, ci mai degrabă utilizarea unei tehnologii sofisticate pentru a implementa strategii de tranzacționare tradiționale, precum formarea pieței sau arbitrajul.

- (62) Progresele tehnice au permis tranzacționarea de mare frecvență și evoluția modelelor comerciale. Tranzacționarea de mare frecvență este facilitată de amplasarea echipamentelor participanților la piață în imediata vecinătate fizică a sistemului de corelare al unui loc de tranzacționare. Pentru a asigura condiții de tranzacționare ordonate și echitabile, este esențial să se impună locurilor de tranzacționare să furnizeze astfel de servicii de colocare într-un mod nediscriminatoriu, echitabil și transparent. Utilizarea tehnologiilor pentru tranzacționare a dus la creșterea vitezei, capacității și complexității modului în care investitorii efectuează tranzacții. Aceasta permite, de asemenea, participanților la piață să faciliteze accesul electronic direct la piață al clienților lor prin intermediul sistemelor lor de tranzacționare, prin acces direct la piață sau prin acces sponsorizat. Tehnologiile pentru tranzacționare aduc beneficii pieței și participanților la piață în general, printr-o participare mai largă la piață, creșterea lichidității, marje mai mici, un grad mai mic de volatilitate pe termen scurt și existența unor mijloace de a obține o mai bună executare a ordinelor pentru clienți. Pe de altă parte, tehnologiile pentru tranzacționare implică, de asemenea, o serie de potențiale riscuri, precum riscul crescut de supraîncărcare a sistemelor locurilor de tranzacționare din cauza unui volum mare de ordine, riscul ca tranzacționarea algoritmică să conducă la apariția ordinelor duplicate sau eronate sau să funcționeze defectuos, generând o piață dezorganizată.

În plus, există riscul ca sistemele de tranzacționare algoritmică să reacționeze excesiv la alte evenimente de pe piață, ceea ce poate să agraveze volatilitatea în cazul în care există deja o problemă pe piață. În fine, dacă sunt utilizate în mod inadecvat, tranzacționarea algoritmică sau tehnicile de tranzacționare algoritmică de mare frecvență pot conduce, la fel ca orice altă formă de tranzacționare, la anumite forme de comportament, care sunt interzise în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014. Din cauza avantajului informațional oferit traderilor angajați în tranzacționarea de mare frecvență, aceasta poate determina investitorii să execute tranzacții în locuri în care pot evita interacțiunea cu traderii angajați în tranzacționarea de mare frecvență. Este oportun ca tehnicile de tranzacționare algoritmică de mare frecvență care se bazează pe anumite caracteristici specificate să fie supuse unui control normativ deosebit. Deși aceste tehnici se bazează predominant pe tranzacționarea pe cont propriu, controlul respectiv ar trebui să se aplice și în cazul în care execuția tehnicii este structurată astfel încât să se evite execuția pe cont propriu.

- (63) Respectivul riscuri potențiale implicate de utilizarea pe scară tot mai largă a tehnologiilor pot fi cel mai bine contracarate printr-o combinație de măsuri și acțiuni specifice de control al riscului care să vizeze firme care practică tranzacționarea algoritmică sau tehnicile de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, care asigură un acces electronic direct, și alte măsuri care să vizeze operatorii locurilor de tranzacționare accesate de firmele respective. În scopul de a consolida rezistența piețelor ca urmare a evoluțiilor tehnologice, măsurile respective ar trebui să reflecte și să se bazeze pe orientările tehnice emise de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) („ESMA”), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ în februarie 2012 privind sistemele și controalele din mediile de tranzacționare automate pentru platforme de tranzacționare, firmele de investiții și autoritățile competente (ESMA/2012/122). Este de dorit să se impună ca orice firmă care practică tranzacționarea algoritmică de mare frecvență să fie autorizată. O astfel de autorizare ar garanta că respectivele firme intră sub incidența cerințelor organizatorice prevăzute de prezenta directivă și că acestea sunt supravegheate în mod corespunzător. Cu toate acestea, entităților care sunt autorizate și supravegheate în temeiul dreptului Uniunii de reglementare a sectorului financiar și care sunt exonerate de aplicarea dispozițiilor prezentei directive, dar care utilizează tranzacționarea algoritmică sau tehnici de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, nu ar trebui să li se impună obținerea unei autorizații în temeiul prezentei directive și ar trebui să facă exclusiv obiectul măsurilor și acțiunilor de control vizând abordarea riscurilor specifice care decurg din aceste tipuri de tranzacționare. În acest sens, ESMA ar trebui să joace un rol de coordonare important prin definirea pasurilor de cotare corespunzătoare pentru a asigura funcționarea ordonată a piețelor la nivelul Uniunii.
- (64) Atât firmele de investiții, cât și locurile de tranzacționare ar trebui să se asigure că sunt instituite măsuri solide pentru ca tranzacționarea algoritmică sau tehnicile de tranzacționare algoritmică de mare frecvență să nu genereze o piață dezorganizată și să nu poată fi utilizată în scopuri abuzive. Locurile de tranzacționare ar trebui, de asemenea, să asigure sisteme de tranzacționare rezistente și testate corespunzător, capabile să facă față unor fluxuri crescute de ordine sau unor crize ale pieței, precum și existența în locurile de tranzacționare a unor mecanisme de întrerupere temporară a tranzacționării (*circuit breakers*) sau de limitare a acestora în cazul unor evoluții bruște și neașteptate ale prețurilor.
- (65) Este necesar, de asemenea, să se asigure că structurile de taxe ale locurilor de tranzacționare sunt transparente, nediscriminatorii și echitabile și nu sunt organizate astfel încât să favorizeze condiții de tranzacționare de natură să

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

perturbe stabilitatea pieței. Este, așadar, oportun să se permită locurilor de tranzacționare să își ajusteze taxele pentru ordinele anulate în funcție de durata de timp pentru care ordinul a fost menținut și să își calibreze taxele în funcție de fiecare instrument financiar cărora li se aplică. Statele membre ar trebui, de asemenea, să aibă posibilitatea să permită locurilor de tranzacționare să aplice taxe mai mari pentru introducerea unor ordine care sunt ulterior anulate sau pentru participanții care introduc un procentaj ridicat de ordine anulate și pentru cei care utilizează o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, pentru a reflecta presiunea suplimentară asupra capacității sistemului fără ca alți participanți la piață să beneficieze neapărat de acest lucru.

- (66) În plus față de măsurile legate de tehnicile de tranzacționare algoritmică și algoritmică de mare frecvență, este oportun să se interzică firmelor de investiții furnizarea unui acces electronic direct la piețe clienților lor, în cazul în care accesul respectiv nu face obiectul unor sisteme și mecanisme de control adecvate. Indiferent de forma accesului electronic direct furnizat, firmele care furnizează un astfel de acces ar trebui să analizeze și să evalueze caracterul adecvat al clienților care folosesc serviciul respectiv și să se asigure că utilizarea serviciului se supune unui control al riscurilor iar că acestor firme le revine responsabilitatea pentru tranzacțiile efectuate de clienții lor prin intermediul sistemelor lor sau prin utilizarea codurilor lor de tranzacționare. Este oportun ca cerințele organizaționale cu privire la aceste noi forme de tranzacționare să fie specificate mai detaliat în standardele tehnice de reglementare. Astfel se asigură posibilitatea modificării cerințelor respective, atunci când este necesar pentru a răspunde evoluțiilor și inovărilor în domeniul respectiv.
- (67) Pentru a asigura o supraveghere eficace și pentru a le permite autorităților competente să ia în timp util măsuri adecvate împotriva strategiilor algoritmice incorecte sau neloiale este necesar să se marcheze toate ordinele generate prin tranzacționare algoritmică. Prin intermediul marcării, autoritățile competente ar trebui să poată să identifice și să distingă ordinele care provin din diferiți algoritmi, precum și să reconstruiască în mod eficient și să evalueze strategiile utilizate de traderii care efectuează tranzacții algoritmice. Aceasta ar trebui să reducă riscul ca ordinele să nu fie atribuite în mod clar unei strategii algoritmice și unui trader. Marcarea le permite autorităților competente să reacționeze în mod eficient și eficace împotriva strategiilor de tranzacționare algoritmică marcate de abuzuri sau care prezintă riscuri la adresa bunei funcționări a pieței.
- (68) Pentru a asigura menținerea integrității pieței ca urmare a evoluțiilor tehnologice în domeniul piețelor financiare, ESMA ar trebui să solicite regulat contribuția experților naționali în ceea ce privește evoluțiile legate de tehnologia de tranzacționare inclusiv tranzacționarea de mare frecvență și noile practici care ar putea constitui un abuz de piață, cu scopul de a identifica și promova strategii eficiente de prevenire și soluționare a unor astfel de abuzuri.
- (69) Există o multitudine de locuri de tranzacționare care funcționează în prezent în Uniune, iar câteva dintre acestea au ca obiect tranzacționarea unor instrumente financiare identice. Pentru a aborda riscurile potențiale la care sunt supuse interesele investitorilor, trebuie aduse într-un cadru formal și coordonate în mai mare măsură procesele legate de consecințele tranzacționării în alte locuri de tranzacționare în cazul în care o firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un loc de tranzacționare decide suspendarea sau retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare. În scopul securității juridice și pentru a aborda în mod adecvat conflictele de interese atunci când se iau deciziile de suspendare sau de retragere a unor instrumente financiare de la tranzacționare, ar trebui să se stipuleze că, în cazul în care o firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un loc de tranzacționare sistează tranzacționarea din cauza nerespectării regulilor lor, celelalte locuri de tranzacționare se conformează respectivei decizii dacă autoritățile lor competente decid acest lucru, cu excepția cazului în care continuarea tranzacționării poate fi justificată de circumstanțe excepționale. În plus, este necesară îmbunătățirea și aducerea într-un cadru formal a schimbului de informații și a cooperării între autoritățile competente în ceea ce privește suspendarea și retragerea unor instrumente financiare de la tranzacționare într-un loc de tranzacționare. Aceste măsuri ar trebui să se aplice astfel încât să împiedice locurile de tranzacționare să utilizeze în scopuri comerciale informațiile transmise în contextul suspendării sau retragerii unui instrument financiar de la tranzacționare.
- (70) Numărul investitorilor activi pe piețele financiare a crescut, acestora fiindu-le oferită o gamă mai largă și mai complexă de servicii și instrumente și, având în vedere aceste evoluții, ar trebui să se prevadă un grad de armonizare capabil să ofere investitorilor un nivel de protecție ridicat în întreaga Uniune. La momentul adoptării Directivei 2004/39/CE, faptul că investitorii depindeau tot mai mult de recomandări personale a condus la necesitatea includerii furnizării consultanței de investiții ca și serviciu de investiții supus autorizării și condiției respectării unor norme de conduită profesională specifice. Menținerea importanței recomandărilor personale pentru clienți și complexitatea tot mai mare a serviciilor și a instrumentelor impun consolidarea normelor de conduită profesională pentru a spori gradul de protecție a investitorilor.
- (71) Statele membre ar trebui să se asigure că firmele de investiții acționează într-un mod care să corespundă cel mai bine intereselor clienților lor și sunt capabile să-și respecte obligațiile ce le revin în temeiul prezentei directive. Firmele de investiții ar trebui, prin urmare, să înțeleagă caracteristicile instrumentelor financiare pe care le

oferă sau le recomandă și să instituie și să revizuiască mecanisme și politici eficiente cu scopul de a identifica categoria de clienți pentru care urmează să furnizeze produsele și serviciile respective. Statele membre ar trebui să se asigure că firmele de investiții care produc instrumente financiare garantează că respectivele produse sunt create pentru a răspunde nevoilor unei piețe-țintă de clienți finali identificate în cadrul categoriei pertinente de clienți, adoptă măsuri rezonabile pentru a garanta că instrumentele financiare sunt distribuite pieței-țintă identificate și revizuiesc periodic identificarea pieței-țintă a produselor pe care le oferă, precum și performanța acestora. Firmele de investiții care oferă sau recomandă clienților instrumente financiare care nu sunt produse de către acestea ar trebui, de asemenea, să instituie mecanisme adecvate pentru a obține și a înțelege informațiile pertinente privind procesul de aprobare al produsului, inclusiv piața-țintă identificată și caracteristicile produsului pe care acestea îl oferă sau îl recomandă. Această obligație ar trebui să se aplice fără a aduce atingere eventualei evaluări a caracterului adecvat și corespunzător care urmează a fi realizată ulterior de către firma de investiții la furnizarea serviciilor de investiții pentru fiecare client, pe baza nevoilor, caracteristicilor și obiectivelor lor personale.

Pentru a se asigura că instrumentele financiare vor fi oferite sau recomandate doar în interesul clientului, firmele de investiții care oferă sau recomandă produsul creat de societăți care nu fac obiectul cerințelor privind guvernarea produsului stabilite în prezenta directivă sau creat de societăți din țări terțe ar trebui, de asemenea, să dispună de mecanisme adecvate pentru a obține informații suficiente cu privire la instrumentele financiare.

- (72) Pentru a pune la dispoziția investitorilor toate informațiile relevante, este oportun să se impună firmelor de investiții care furnizează consultanță de investiții să comunice costul consultanței, să specifice în mod clar baza recomandărilor pe care le fac, în special gama de produse pe care le au în vedere pentru a oferi recomandări personale clienților, să specifice dacă furnizează consultanță de investiții în mod independent și dacă oferă clienților o analiză periodică a caracterului adecvat al instrumentelor financiare pe care le recomandă acestora. Este, de asemenea, oportun să se impună firmelor de investiții să explice clienților lor fundamentele recomandărilor oferite.
- (73) Pentru a determina cadrul de reglementare al furnizării de consultanță de investiții, păstrând totodată libertatea de alegere a firmelor de investiții și a clienților, este oportună stabilirea condițiilor care stau la baza furnizării acestui serviciu atunci când firmele de investiții își informează clienții că serviciul este oferit în mod independent. Atunci când consultanța este furnizată în mod independent, înainte de formularea unei recomandări personale ar trebui evaluată o gamă suficient de largă de produse ale unor furnizori diferiți. Nu este necesar ca consilierul să evalueze produsele de investiții puse la dispoziție pe piață de toți furnizorii sau emitenții, însă gama de instrumente financiare nu ar trebui să fie limitată la cele emise sau furnizate de entități care au legături strânse cu firma de investiții sau orice altă relație legală sau economică, cum ar fi o relație contractuală, atât de strânsă încât să reprezinte un risc pentru independența consultanței oferite.
- (74) Pentru a spori gradul de protecție a investitorilor și pentru a garanta clienților o imagine mai clară asupra serviciului pe care îl primesc, este, de asemenea, oportună restrângerea în mai mare măsură a posibilității firmelor care furnizează serviciul de consultanță de investiții în mod independent și serviciul de administrare a portofoliului de a accepta și de a reține onorarii, comisioane sau orice beneficiu pecuniar sau nepecuniar de la terți, în special de la emitenți sau furnizori de produse. Acest lucru presupune că toate onorariile, comisioanele și eventualele beneficii pecuniare plătite sau oferite de o parte terță trebuie să fie restituite integral clientului cât mai curând posibil după primirea plăților respective de către firmă, iar firmei nu ar trebui să i se permită să compenseze nicio plată din partea unor părți terțe din onorariile datorate de client firmei. Clientul ar trebui să fie informat în mod corect și, dacă este cazul, în mod regulat, cu privire la toate onorariile, comisioanele și beneficiile pe care firma le-a primit în legătură cu serviciul de investiții furnizat clientului și transferate acestuia. Firmele care furnizează servicii de consultanță sau de administrare a portofoliului în mod independent ar trebui, de asemenea, ca în cadrul cerințelor lor organizatorice să instituie o politică pentru a garanta că plățile primite din partea terților sunt alocate și transferate clienților. Ar trebui permise numai beneficiile nepecuniare minore cu condiția ca aceste beneficii să fie comunicate în mod clar clientului, să fie în măsură să îmbunătățească calitatea serviciului oferit și să nu poată fi considerat că afectează capacitatea firmelor de investiții de a acționa în interesul clienților lor.
- (75) Atunci când furnizează serviciul de consultanță în mod independent sau serviciul de administrare a portofoliului, onorariile, comisioanele sau beneficiile nepecuniare plătite sau oferite de o persoană în numele clientului ar trebui să fie permise numai în măsura în care persoana este conștientă că astfel de plăți au fost făcute în numele său și că suma și frecvența oricărei plăți este convenită între client și firma de investiții și nu este determinată de o parte terță. Cazurile care ar îndeplini această cerință sunt cele în care un client plătește factura unei firme în mod direct sau aceasta este plătită de către o parte terță independentă care nu are nicio legătură cu firma de investiții în ceea ce privește serviciul de investiții furnizat clientului și acționează doar la primirea unor instrucțiuni din partea clientului și cazurile în care clientul negociază un onorariu pentru un serviciu furnizat de către o firmă de investiții și plătește acel onorariu. Acesta ar fi în general cazul contabililor sau al avocaților care acționează în temeiul unei instrucțiuni de plată clare primite din partea clientului sau cazul în care o persoană se ocupă doar de simpla transmitere a plății.

- (76) Prezenta directivă prevede condițiile și procedurile pe care statele membre trebuie să le respecte atunci când intenționează să impună cerințe suplimentare. Astfel de cerințe pot include interzicerea sau sporirea restricționării privind oferirea sau acceptarea de onorarii, comisioane sau alte tipuri de beneficii pecuniare sau nepecuniare plătite sau oferite de terți sau de persoane care acționează în numele unor terți în legătură cu furnizarea serviciului respectiv către client.
- (77) Pentru a proteja și mai mult consumatorii, este necesar să se garanteze că firma de investiții nu remunerează sau evaluează performanța propriului său personal într-un mod care este incompatibil cu obligația firmei de a acționa în interesul clienților săi, de exemplu prin remunerare, obiective de vânzare sau în alt mod care stimulează personalul să recomande sau să vândă cu precădere un anumit instrument financiar, în condițiile în care un alt produs poate răspunde într-un mod mai adecvat nevoilor clientului.
- (78) Atunci când, în conformitate cu alte acte legislative ale Uniunii, sunt furnizate informații suficiente cu privire la costurile și cheltuielile asociate sau la riscurile legate de instrumentul financiar în sine, informațiile respective ar trebui să fie considerate drept corespunzătoare obiectivului de a furniza informații clienților în temeiul prezentei directive. Cu toate acestea, firmele de investiții sau instituțiile de credit care distribuie instrumentul financiar respectiv ar trebui să furnizeze informații suplimentare clienților lor cu privire la toate celelalte costuri și cheltuieli asociate furnizării serviciilor de investiții în legătură cu instrumentul financiar respectiv.
- (79) Având în vedere complexitatea produselor de investiții și inovarea permanentă a structurii lor, este important și să se asigure că personalul care oferă consultanță cu privire la produse de investiții sau le vinde clienților de retail posedă un nivel adecvat de cunoștințe și de competențe referitoare la produsele oferite. Firmele de investiții ar trebui să asigure membrilor personalului lor suficient timp și resurse pentru ca aceștia să poată dobândi cunoștințele și competențele necesare și să le aplice atunci când furnizează servicii clienților.
- (80) Firmelor de investiții li se permite să furnizeze servicii de investiții care constau exclusiv în executarea și/sau primirea și transmiterea ordinelor clienților fără a fi obligați să obțină informații cu privire la cunoștințele și experiența clienților în scopul evaluării gradului de adecvare a serviciului sau a instrumentului financiar pentru aceștia. Având în vedere că astfel de servicii implică reducerea considerabilă a gradului de protecție a clienților, se impune ameliorarea condițiilor de furnizare a acestora. Este oportună, în special, eliminarea posibilității de a furniza un astfel de serviciu împreună cu serviciul auxiliar care constă în acordarea de credite sau împrumuturi unui investitor pentru a-i permite acestuia efectuarea unei tranzacții în care este implicată firma de investiții care acordă creditele sau împrumuturile, deoarece crește astfel complexitatea tranzacției, făcând dificilă înțelegerea riscului implicat. Este, de asemenea, oportună definirea mai clară a criteriilor de alegere a instrumentelor financiare pentru care se pot furniza astfel de servicii pentru a exclude anumite instrumente financiare, inclusiv cele care presupun un instrument derivat sau încorporează o structură care face dificilă înțelegerea de către client a riscurilor implicate, acțiunile la organisme de plasament colectiv de alt tip decât organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (organisme de plasament colectiv de alt tip decât OPCVM) și OPCVM-uri structurate în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 583/2010 al Comisiei ⁽¹⁾. Considerarea anumitor OPCVM-uri ca fiind produse complexe nu ar trebui să aducă atingere viitoarelor acte legislative ale Uniunii care definesc domeniul de aplicare și normele aplicabile acestor produse.
- (81) Practicile de vânzare încrucișată (*cross-selling*) reprezintă o strategie obișnuită a furnizorilor de servicii financiare de retail din întreaga Uniune. Acestea pot aduce beneficii clienților de retail, însă pot deveni de asemenea practici prin care interesele clienților nu sunt luate în considerare în mod corespunzător. De exemplu, anumite forme de vânzare încrucișată, cum este practica vânzării legate prin care două sau mai multe servicii financiare sunt vândute împreună ca pachet, cel puțin unul dintre aceste servicii nefiind disponibil separat, pot denatura concurența și pot avea un impact negativ asupra mobilității clienților și asupra abilității acestora de a alege în cunoștință de cauză. Un exemplu de vânzare legată poate fi necesitatea de a deschide un cont curent atunci când unui client de retail i se furnizează un serviciu de investiții. Deși practicile de vânzare grupată, prin care două sau mai multe servicii financiare sunt vândute împreună ca pachet, fiecare dintre aceste servicii putând fi achiziționat și separat, pot de asemenea să denatureze concurența și pot avea un impact negativ asupra mobilității clienților și asupra abilității acestora de a alege în cunoștință de cauză, acestea lasă totuși clienților posibilitatea de a alege, astfel periclitând mai puțin capacitatea firmelor de investiții de a se conforma prezentei directive. Utilizarea acestor practici trebuie analizată cu atenție pentru a promova concurența și libertatea consumatorului de a alege.
- (82) Atunci când oferă consultanță de investiții, firma de investiții ar trebui să specifice într-o declarație scrisă privind caracterul adecvat în ce mod consultanța oferită corespunde preferințelor, nevoilor și altor caracteristici ale clientului de retail. Declarația ar trebui să fie furnizată pe un suport durabil, inclusiv sub formă electronică.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 583/2010 al Comisiei din 1 iulie 2010 de punere în aplicare a Directivei 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește informațiile cheie destinate investitorilor și condițiile care trebuie îndeplinite pentru furnizarea informațiilor cheie destinate investitorilor sau a prospectului pe un suport durabil, altul decât hârtia, sau prin intermediul unui site web (JO L 176, 10.7.2010, p. 1).

Responsabilitatea de a efectua evaluarea privind caracterul adecvat și de a furniza clientului un raport exact privind caracterul adecvat revine firmei de investiții și ar trebui instituite garanții corespunzătoare pentru a se asigura că clientul nu este prejudiciat în urma raportului care prezintă într-un mod inexact sau abuziv recomandarea personală, inclusiv modul în care recomandarea furnizată este adecvată pentru clientul în cauză și care sunt dezavantajele măsurii recomandate.

- (83) Pentru a stabili ce înseamnă furnizarea informațiilor în timp util înainte de un termen stabilit în prezenta directivă, o firmă de investiții ar trebui să țină seama, având în vedere urgența situației, de nevoia clientului de a avea suficient timp pentru a le citi și a le înțelege înainte de a lua o decizie de investiție. Există o probabilitate mai mare ca un client să aibă nevoie de mai mult timp pentru a analiza informațiile furnizate cu privire la un produs sau un serviciu complex sau care nu îi este familiar ori un produs sau serviciu cu privire la care nu are experiență, decât pentru a analiza un produs sau un serviciu mai simplu sau mai familiar sau decât în cazurile în care clientul posedă o experiență anterioară relevantă.
- (84) Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să impună firmelor de investiții să furnizeze imediat și simultan toate informațiile necesare privind firma de investiții, instrumentele financiare, costurile și taxele asociate sau privind garantarea instrumentelor financiare sau a fondurilor clienților, cu condiția ca firmele de investiții să respecte obligația generală de a furniza informațiile pertinente în timp util înainte de termenul stabilit de prezenta directivă. Cu condiția ca informațiile să fie comunicate clientului în timp util înainte de furnizarea serviciului, prezenta directivă nu obligă firmele să furnizeze informațiile nici separat, nici în cadrul unui contract încheiat cu clientul.
- (85) Un serviciu ar trebui considerat ca fiind furnizat la inițiativa unui client, în afara cazurilor în care acesta solicită serviciul respectiv în urma unei comunicări personalizate care i-a fost transmisă de firmă sau în numele acesteia și prin care i se prezintă o invitație sau se intenționează influențarea lui în legătură cu un anumit instrument financiar sau cu o anumită tranzacție. Un serviciu poate fi considerat ca fiind furnizat la inițiativa clientului chiar dacă acesta solicită serviciul în urma unei comunicări conținând o promoție sau o ofertă privind instrumente financiare, efectuată în orice mod și care, prin însăși natura sa, are un caracter general și se adresează publicului sau unui grup sau unei categorii mai largi de clienți sau de clienți potențiali.
- (86) Unul dintre obiectivele prezentei directive este acela de a proteja investitorii. Măsurile destinate să protejeze investitorii trebuie să fie adaptate particularităților fiecărei categorii de investitori (de retail, profesioniști și contra-părți). Cu toate acestea, pentru a consolida cadrul de reglementare aplicabil furnizării de servicii indiferent de categoria de clienți cărora acestea li se adresează, este oportun să se specifice în mod clar că principiile onestității, corectitudinii și profesionalismului, precum și obligația de a fi echitabil, clar și fără echivoc se aplică relațiilor cu toate categoriile de clienți.
- (87) Investițiile care implică contracte de asigurare sunt deseori puse la dispoziția clienților ca alternative posibile sau substituente la instrumentele financiare care fac obiectul prezentei directive. Pentru a asigura o protecție solidă clienților de retail și a garanta condiții de concurență echitabile între produse similare, este important ca produsele de investiții bazate pe asigurări să facă obiectul unor cerințe corespunzătoare. Întrucât cerințele privind protecția investitorului din prezenta directivă ar trebui, prin urmare, să fie aplicate în egală măsură investițiilor sub formă de contracte de asigurare, diferitele lor structuri de piață și caracteristici ale produselor demonstrează că este mai potrivit ca cerințele detaliate să fie stabilite în cadrul revizuirii în curs a Directivei 2002/92/CE decât în prezenta directivă. Viitoarele acte legislative ale Uniunii de reglementare a activităților intermediarilor în asigurări și a societăților de asigurări ar trebui, așadar, să asigure în mod corespunzător instituirea unei abordări coerente de reglementare în ceea ce privește distribuirea diferitelor produse financiare care răspund unor nevoi similare ale investitorilor și, prin urmare, implică provocări comparabile legate de protecția acestora. Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) („EIOPA”), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și ESMA ar trebui să colaboreze pentru a realiza un nivel de coerență cât mai ridicat în ceea ce privește normele de conduită profesională pentru aceste produse de investiții. Aceste noi cerințe pentru produsele de investiții bazate pe asigurări ar trebui stabilite în Directiva 2002/92/CE.
- (88) Pentru a alinia normele privind conflictele de interese, principiile generale și informațiile furnizate clienților și pentru a permite statelor membre să introducă restricții asupra remunerării intermediarilor în asigurări, Directiva 2002/92/CE ar trebui să fie modificată în consecință.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

- (89) Produsele de investiții bazate pe asigurări care nu oferă oportunități de investiții și depozitele expuse numai ratelor dobânzii ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive. Produsele de pensii individuale și ocupaționale, al căror scop principal este să ofere investitorului un venit în perioada pensionării, ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive, având în vedere caracteristicile și obiectivele acestora.
- (90) Prin derogare de la principiul conform căruia statul membru de origine eliberează autorizația, exercită supravegherea și își asumă controlul îndeplinirii obligațiilor privind funcționarea unei sucursale, se cuvine a încredința autorității competente a statului membru gazdă a sucursalei responsabilitatea de a controla îndeplinirea anumitor obligații prevăzute de prezenta directivă pentru orice operațiune efectuată de o sucursală pe teritoriul statului membru în care este stabilită, această din urmă autoritate fiind, de fapt, cea mai apropiată de sucursală și, prin urmare, cel mai bine plasată pentru a detecta și a stopa încălcări ale normelor aplicabile operațiunilor efectuate de aceasta.
- (91) Este necesar să se impună firmelor de investiții o obligație efectivă de bună executare, pentru a asigura că acestea execută ordinele în condițiile care sunt cele mai favorabile pentru clienți. Această obligație ar trebui să se aplice firmelor de investiții care au obligații contractuale sau obligații de intermediar față de clienții lor.
- (92) Având în vedere că în prezent, în Uniune, există o gamă mai largă de locuri de executare, ar trebui să se consolideze cadrul de bună executare pentru investitorii de retail. La punerea în aplicare a cadrului de bună executare ar trebui luate în considerare evoluțiile tehnologiei de monitorizare a bunei executări, în conformitate cu articolul 27 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf.
- (93) În scopul stabilirii celei mai bune executări atunci când se execută ordine pentru clienții de retail, costurile executării respective ar trebui să includă comisioanele și taxele percepute clientului de către firma de investiții în scopuri limitate, în cazul în care mai multe locuri de executare indicate în politica de executare a firmei sunt în măsură să execute un ordin specific. În astfel de situații, ar trebui să se ia în considerare comisioanele și costurile firmei pentru executarea ordinului în cauză pe fiecare dintre locurile eligibile de executare pentru a putea evalua și compara rezultatele pentru client care ar putea fi obținute prin executarea ordinului pe fiecare dintre locurile de executare respective. Cu toate acestea, intenția nu este aceea de a solicita unei firme să compare rezultatele pe care le-ar putea obține pentru client pe baza propriei politici de executare și a propriilor comisioane și taxe cu rezultatele care ar putea fi obținute pentru același client de oricare altă firmă de investiții pe baza unei politici diferite de executare sau a unei structuri diferite a comisioanelor sau taxelor. Intenția nu este nici aceea de a solicita unei firme să compare diferențele dintre comisioanele sale care se datorează diferențelor aferente naturii serviciilor pe care firma le furnizează clienților.
- (94) Dispozițiile prezentei directive care prevăd că cheltuielile de executare ar trebui să includă comisioanele sau taxele pe care firma de investiții le percepe clienților pentru furnizarea unui serviciu de investiții nu ar trebui să se aplice și stabilirii locurilor de executare care ar trebui să fie incluse în politica de executare a firmei în sensul articolului 27 alineatul (5) din prezenta directivă.
- (95) Ar trebui să se considere că o firmă de investiții stabilește și percepe comisioane într-un mod care discriminează inechitabil între locurile de executare în cazul în care percepe clienților comisioane sau marje diferite pentru executarea ordinului în diferite locuri de executare, iar diferența respectivă nu reflectă diferențele reale din costurile firmei pentru executarea în locurile respective.
- (96) Pentru a ameliora condițiile în care firmele de investiții respectă obligația de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru clienți în conformitate cu prezenta directivă, este oportun să se prevadă obligația pentru instrumentele financiare care fac obiectul obligației de tranzacționare din articolele 23 și 28 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, fiecare loc de tranzacționare și operator independent și pentru alte instrumente financiare, fiecare loc de executare să pună la dispoziția publicului date referitoare la calitatea executării tranzacțiilor în fiecare astfel de loc.
- (97) Informațiile pe care firmele de investiții le furnizează clienților cu privire la politica lor de executare sunt adesea informații standard și cu caracter general și nu permit clienților să înțeleagă modul în care vor fi executate ordinele sau să verifice respectarea de către societățile respective a obligației de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru clienți. Pentru a spori gradul de protecție a investitorilor, este oportun să se precizeze principiile care stau la baza furnizării de către firmele de investiții a informațiilor cu privire la politica de executare și să se impună firmelor să publice anual, pentru fiecare categorie de instrumente financiare, cele mai importante cinci locuri în care acestea au executat ordine ale clienților în cursul anului precedent și să țină seama, în cadrul politicilor lor privind executarea optimă, de aceste informații și de informațiile publicate de locurile de tranzacționare în legătură cu calitatea executării.

- (98) Atunci când stabilește relația comercială cu clientul sau cu clientul potențial, firma de investiții poate să îi solicite acestuia acordul pentru politica de executare, precum și pentru posibilitatea ca respectivele ordine să fie executate în afara unui loc de tranzacționare.
- (99) Persoanele care furnizează servicii de investiții în contul mai multor firme de investiții nu trebuie să fie considerate ca agenți delegați, ci ca firme de investiții în cazul în care se încadrează în definiția prevăzută de prezenta directivă, cu excepția anumitor persoane care pot fi exonerate.
- (100) Prezenta directivă nu trebuie să aducă atingere dreptului agenților delegați de a întreprinde activități reglementate de alte directive sau activități auxiliare privind servicii sau produse financiare care nu sunt reglementate de prezenta directivă, inclusiv în contul unor entități ale grupului financiar de care aparțin.
- (101) Condițiile de exercitare a activităților care au loc în afara sediilor firmelor de investiții (vânzare la domiciliu) nu trebuie să fie reglementate de prezenta directivă.
- (102) Autoritățile competente ale statelor membre nu trebuie să elibereze certificatul de înregistrare sau trebuie să îl retragă în cazul în care activitățile exercitate efectiv indică în mod clar faptul că un agent delegat a optat pentru sistemul juridic al unui stat membru cu scopul de a se sustrage de la normele mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia acest agent delegat intenționează să își exercite sau își exercită efectiv majoritatea activităților.
- (103) În sensul prezentei directive, contrapărțile eligibile trebuie să fie considerate ca acționând în calitate de clienți.
- (104) Criza financiară a scos în evidență limite în ceea ce privește abilitatea clienților care nu sunt clienți de retail de a evalua riscul pe care îl implică investițiile lor. Trebuie confirmat faptul că este necesară asigurarea respectării normelor de conduită profesională în ceea ce privește acei investitori care au cea mai mare nevoie de protecție, fiind totodată oportună o mai bună calibrare a cerințelor aplicabile diferitelor categorii de clienți. În acest scop, este oportună extinderea aplicării unor cerințe privind furnizarea de informații și raportarea la relațiile cu contrapărțile eligibile. În special, cerințele respective ar trebui să vizeze protejarea instrumentelor financiare și a fondurilor care aparțin clienților, precum și furnizarea de informații și raportarea referitoare la instrumente financiare și tranzacții mai complexe. În vederea unei mai bune clasificări a municipalităților și a autorităților publice locale, este oportun să se prevadă cu claritate excluderea acestora din lista contrapărților eligibile și a clienților considerați a fi profesioniști, permițându-le totodată să fie tratate, la cerere, ca și clienți profesioniști.
- (105) În ceea ce privește tranzacțiile executate între contrapărțile eligibile, obligația de a divulga ordinele limită nu trebuie să se aplice decât în cazul în care contrapartea trimite în mod explicit ordinul limită unei firme de investiții în vederea executării acestuia.
- (106) Statele membre ar trebui să asigure respectarea dreptului de protecție a datelor cu caracter personal în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și cu Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ care reglementează activitățile de prelucrare a datelor cu caracter personal desfășurate în scopul aplicării prezentei directive. Prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată de ESMA în scopul aplicării prezentei directive intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾.
- (107) Firmele de investiții ar trebui să dispună de aceleași posibilități de a deveni membre ale piețelor reglementate sau de a avea acces la aceste piețe în întreaga Uniune. Oricare ar fi modurile de organizare a tranzacțiilor în vigoare în statele membre, se impune suprimarea limitărilor tehnice și juridice cu privire la accesul pe piețele reglementate.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (108) Pentru a facilita finalizarea tranzacțiilor transfrontaliere, ar trebui prevăzut accesul firmelor de investiții la sistemele de compensare și de decontare din întreaga Uniune, indiferent dacă tranzacția respectivă a fost sau nu încheiată pe o piață reglementată din statul membru în cauză. Firmele de investiții care doresc să adere direct la sistemele de decontare ale altor state membre trebuie să se conformeze cerințelor operaționale și comerciale care condiționează calitatea de membru, precum și măsurilor prudențiale vizând menținerea funcționării armonioase și ordonate a piețelor financiare.
- (109) Furnizarea de servicii de către societăți din țări terțe în Uniune face obiectul regimurilor și cerințelor de drept intern. Societățile autorizate în conformitate cu aceste regimuri și cerințe nu beneficiază de libertatea de a furniza servicii și de dreptul de a se stabili în alte state membre decât în cele în care acestea sunt stabilite. În cazul în care statele membre consideră că nivelul adecvat de protecție pentru clienții săi de retail sau clienții de retail care au solicitat să fie tratați ca clienți profesionali poate fi atins prin înființarea unei sucursale de către societatea dintr-o țară terță este oportună introducerea unui cadru comun minim de reglementare la nivelul Uniunii în ceea ce privește cerințele aplicabile respectivelor sucursale și în temeiul principiului potrivit căruia societățile din țările terțe nu ar trebui să primească un tratament mai favorabil decât societățile din Uniune.
- (110) La punerea în aplicare a dispozițiilor prezentei directive, statele membre țin seama de recomandările Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI) privind jurisdicțiile care au deficiențe strategice în domeniul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului în cazul cărora se aplică măsuri de contracarare sau jurisdicțiile care au deficiențe strategice în domeniul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului care nu au realizat progrese suficiente în soluționarea deficiențelor sau nu s-au angajat la un plan de acțiune elaborat împreună cu GAFI pentru soluționarea deficiențelor;
- (111) Dispozițiile prezentei directive referitoare la furnizarea de servicii de investiții sau la exercitarea de activități de investiții în Uniune de către societăți din țări terțe nu ar trebui să afecteze posibilitatea ca persoanele stabilite în Uniune să beneficieze, la inițiativa lor exclusivă, de servicii de investiții furnizate de societăți din țări terțe. În cazul în care o societate dintr-o țară terță furnizează servicii la inițiativa exclusivă a unei persoane stabilite în Uniune, aceste servicii nu ar trebui considerate a fi furnizate pe teritoriul Uniunii. În cazul în care o societate dintr-o țară terță contactează clienți sau clienți potențiali din Uniune sau își promovează sau face reclamă serviciilor sau activităților sale de investiții sau auxiliare în Uniune, acestea nu ar trebui considerate servicii furnizate la inițiativa exclusivă a clientului.
- (112) Autorizația pentru exploatarea unei piețe reglementate ar trebui să includă orice activitate care are legătură directă cu afișarea, prelucrarea, executarea, confirmarea și notificarea ordinelor, din momentul în care acestea sunt primite de piața reglementată și până în momentul în care sunt transmise pentru finalizare ulterioară, precum și orice activitate aferentă admiterii de instrumente financiare la tranzacționare. Autorizația ar trebui să includă, de asemenea, tranzacțiile încheiate prin intermediul formatorilor de piață desemnați la care apelează piața reglementată, în cazul în care aceste tranzacții se efectuează în cadrul sistemelor sale și în conformitate cu normele care reglementează aceste sisteme. Nu toate tranzacțiile încheiate de membri sau de către participanți ai pieței reglementate, ai unui MTF sau ai unui OTF trebuie considerate ca efectuate în cadrul sistemelor unei piețe reglementate, ale unui MTF sau ale unui OTF. Tranzacțiile pe care membrii sau participanții le încheie în mod bilateral și care nu îndeplinesc toate obligațiile stabilite pentru o piață reglementată, un MTF sau un OTF în temeiul prezentei directive ar trebui să fie considerate drept tranzacții încheiate în afara unei piețe reglementate, a unui MTF sau a unui OTF în scopul definirii operatorilor independenți. În astfel de cazuri, obligația firmelor de investiții de a publica cotații ferme ar trebui să se aplice în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta directivă și de Regulamentul (UE) nr. 600/2014.
- (113) Având în vedere importanța furnizării de lichidități pentru funcționarea ordonată și eficientă a piețelor, firmele de investiții care desfășoară activități de tranzacționare algoritmică urmărind o strategie de formare a pieței ar trebui să încheie acorduri scrise cu locurile de tranzacționare care să le clarifice obligațiile de a furniza lichidități pieței.
- (114) Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să impună autorităților competente să aprobe sau să examineze conținutul acordului scris dintre piața reglementată și firma de investiții impus de participarea la un sistem de formare a pieței. Totodată însă directiva nu împiedică acest lucru, atâta timp cât această aprobare sau examinare se bazează exclusiv pe respectarea de către piețele reglementate a obligațiilor lor în temeiul articolului 48.

- (115) Furnizarea principalelor servicii de date referitoare la piață, esențiale pentru ca utilizatorii să poată obține o imagine de ansamblu a activităților de tranzacționare pe piețele financiare din întreaga Uniune și pentru ca autoritățile competente să primească informații precise și complete cu privire la tranzacțiile relevante, ar trebui să facă obiectul autorizării și reglementării pentru a asigura nivelul necesar de calitate.
- (116) Introducerea mecanismelor de publicare aprobate (*approved publication arrangements* – APA-uri) are menirea de a îmbunătăți nivelul de calitate al informațiilor care asigură transparența în tranzacționare publicate în spațiul extrabursier (*over the counter* – OTC) și de a contribui semnificativ la garantarea publicării acestor date într-un mod care să faciliteze consolidarea lor cu datele publicate de locurile de tranzacționare.
- (117) Având în vedere faptul că în prezent există o structură a pieței care permite concurența între locuri de tranzacționare multiple, este esențial ca un sistem centralizat de raportare eficace și cuprinzător să intre în funcțiune cât mai curând posibil. Introducerea unei soluții comerciale pentru sistemul centralizat de raportare pentru instrumentele de capitaluri proprii și instrumentele financiare asimilabile instrumentelor de capitaluri proprii ar urma să contribuie la crearea unei piețe europene integrate în mai mare măsură și să înlesnească accesul participanților la piață la o imagine consolidată a informațiilor transparente disponibile referitoare la tranzacții. Soluția avută în vedere se bazează pe autorizarea furnizorilor care funcționează conform unor parametri predefiniți și supravegheați, care se află în concurență în scopul elaborării unor soluții inovatoare și foarte sofisticate din punct de vedere tehnic care să deservească piața în cea mai mare măsură posibilă și să asigure că sunt puse la dispoziție date coerente și corecte referitoare la piață. Solicitând tuturor furnizorilor de sisteme centralizate de raportare (*consolidated tape providers* - CTP-uri) să consolideze datele de la toate APA-urile și locurile de tranzacționare, se va asigura existența concurenței pe baza calității serviciilor furnizate clienților, și nu pe baza gamei de date acoperite. Cu toate acestea, este oportun să se prevadă acum un sistem centralizat de raportare care să fie pus în aplicare printr-un proces de atribuire a contractelor de achiziții publice, dacă mecanismul avut în vedere nu are drept rezultat producerea la timp a unui sistem centralizat de raportare eficace și cuprinzător pentru instrumentele financiare de capitaluri proprii sau asimilabile instrumentelor financiare de capitaluri proprii.
- (118) Instituirea unui sistem centralizat de raportare pentru alte instrumente financiare decât cele de capitaluri proprii este considerată a fi mai dificil de pus în practică decât instituirea unui astfel de sistem pentru instrumentele de capitaluri proprii, de aceea potențialii furnizori de sisteme centralizate de raportare ar trebui să aibă întâi posibilitatea de a acumula experiență cu acesta din urmă înainte de a-l realiza. Prin urmare, pentru a facilita instituirea în condiții corespunzătoare a unui sistem centralizat de raportare pentru alte instrumente financiare decât cele de capitaluri proprii, este oportun să se prevadă un termen extins de aplicare a măsurilor interne de transpunere a dispozițiilor relevante. Cu toate acestea, este oportun să se prevadă acum un sistem centralizat de raportare care să fie pus în aplicare printr-un proces de atribuire a contractelor de achiziții publice, dacă mecanismul avut în vedere nu are drept rezultat producerea la timp a unui sistem centralizat de raportare eficace și cuprinzător pentru alte instrumente financiare decât cele de capitaluri proprii.
- (119) La stabilirea, cu privire la alte instrumente financiare decât cele de capitaluri proprii, a locurilor de tranzacționare și a APA-urilor care trebuie să fie incluse în informațiile post-tranzacționare care urmează să fie diseminate de către CTP-uri, ESMA ar trebui să se asigure că obiectivul stabilirii unei piețe integrate a Uniunii pentru aceste instrumente financiare va fi atins, precum și că APA-urile și locurile de tranzacționare beneficiază de un tratament nediscriminatoriu.
- (120) Dreptul Uniunii privind cerințele în materie de fonduri proprii ar trebui să stabilească cerințele minime de capital pe care ar trebui să le îndeplinească piețele reglementate pentru a putea fi autorizate, ținând seama de natura specifică a riscurilor asociate acestor piețe.
- (121) Operatorii unei piețe reglementate ar trebui să poată exploata, de asemenea, un MTF sau un OTF în conformitate cu dispozițiile pertinente ale prezentei directive.
- (122) Dispozițiile prezentei directive referitoare la admiterea de instrumente financiare la tranzacționare în conformitate cu normele aplicate de o piață reglementată nu ar trebui să aducă atingere aplicării Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și a Directivei 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. O piață reglementată nu ar trebui împiedicată să aplice cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă emitenților de instrumente financiare pe care intenționează să le admită la tranzacționare.

⁽¹⁾ Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

- (123) Statele membre ar trebui să poată însărcina mai multe autorități competente cu aplicarea gamei variate de obligații prevăzute de prezenta directivă. Aceste autorități ar trebui să aibă un caracter public, care să le poată garanta independența în raport cu agenții economici și să asigure evitarea conflictelor de interese. Statele membre trebuie să garanteze o finanțare adecvată a autorității competente, în conformitate cu dreptul lor intern. Desemnarea autorităților publice nu trebuie să împiedice delegarea de funcții, sub responsabilitatea autorității competente.
- (124) Pentru a garanta desfășurarea în mod eficient și la timp a comunicării dintre autoritățile competente cu privire la suspendări, retrageri, perturbări, condiții de tranzacționare de natură să perturbe piața și circumstanțe care ar putea indica un abuz de piață, este necesar un proces eficient de comunicare și coordonare între autoritățile naționale competente, care se va realiza prin intermediul mecanismelor dezvoltate de ESMA.
- (125) Liderii G20, reuniți la Pittsburg la 25 septembrie 2009, au căzut de acord să îmbunătățească reglementarea, funcționarea și transparența piețelor financiare și de mărfuri pentru a rezolva problema volatilității excesive a prețului mărfurilor. Comunicarea Comisiei din 28 octombrie 2009 intitulată „Îmbunătățirea funcționării lanțului de aprovizionare cu alimente în Europa” și comunicarea din 2 februarie 2011 „Abordarea provocărilor de pe piețele de mărfuri și privind materiile prime” prezintă măsuri care trebuie luate în contextul revizuirii Directivei 2004/39/CE. În septembrie 2011, Organizația Internațională a Reglementatorilor de Valori Mobiliare a publicat Principiile de reglementare și de supraveghere a piețelor de instrumente derivate pe mărfuri. Aceste principii au fost aprobate de liderii G20 reuniți la Cannes la 4 noiembrie 2011, care au solicitat ca autoritățile de reglementare a piețelor să aibă competențe oficiale de administrare a pozițiilor, inclusiv competența de a stabili limite de poziție ex ante, dacă este necesar.
- (126) Competențele autorităților competente ar trebui completate cu competențe explicite de a obține, de la orice persoană, informații cu privire la dimensiunea și scopul unei poziții pe contracte derivate pe mărfuri și de a cere persoanei respective să ia măsuri pentru a-și diminua poziția pe respectivele contracte derivate.
- (127) Un regim armonizat privind limitele pozițiilor este necesar pentru a asigura o mai bună coordonare și coerență în aplicarea acordului G20, în special pentru contracte tranzacționate la nivelul Uniunii. Prin urmare, ar trebui să li se acorde autorităților competente competențe explicite de a stabili limite, pe baza metodologiei stabilite de ESMA, privind pozițiile pe care le poate deține orice persoană, la nivelul unui grup agregat, într-un contract pe un instrument derivat pe o anumită marfă în orice moment, pentru a preveni abuzurile de piață, inclusiv în ceea ce privește piața, și pentru a sprijini condițiile de decontare și de cotație ordonată, inclusiv prevenirea pozițiilor de distorsionare a pieței. Astfel de limite ar trebui să promoveze integritatea pieței instrumentelor derivate și a mărfurilor activ suport fără a aduce atingere descoperirii prețurilor pe piața de mărfuri activ suport și nu ar trebui aplicate pozițiilor care reduc în mod obiectiv riscurile care privesc direct de activitățile comerciale legate de mărfuri. De asemenea, ar trebui clarificată distincția dintre contractele spot pentru mărfuri și contractele derivate pe mărfuri. În vederea armonizării regimului este, de asemenea, oportun ca ESMA să monitorizeze punerea în aplicare a limitelor pozițiilor și autoritățile competente să creeze mecanisme de cooperare, inclusiv schimbul de date relevante între ele, și să facă posibilă monitorizarea și punerea în executare a limitelor.
- (128) Toate locurile de tranzacționare în care se efectuează tranzacții cu instrumente derivate pe mărfuri ar trebui să instituie mecanisme adecvate de control al administrării pozițiilor, prevăzând competențele necesare cel puțin pentru a monitoriza și accesa informațiile privind pozițiile aferente instrumentelor derivate pe mărfuri, a solicita reducerea sau eliminarea acestor poziții și a solicita ca lichiditățile să fie reintroduse pe piață pentru a reduce efectele unei poziții majore sau dominante. ESMA ar trebui să actualizeze constant și să publice o listă care descrie succint limitele pozițiilor și mecanismele de control al administrării pozițiilor în vigoare. Aceste limite și mecanisme ar trebui aplicate în mod coerent și ar trebui să țină seama de caracteristicile pieței vizate. Ar trebui să se precizeze în mod clar modul cum se aplică acestea și pragurile cantitative relevante care constituie limite sau care pot da naștere altor obligații.
- (129) Locurile de tranzacționare ar trebui să publice săptămânal situația agregată a pozițiilor deținute de diferitele categorii de persoane pentru diferitele contracte derivate pe mărfuri, certificatelor de emisii și instrumentelor derivate aferente acestora tranzacționate pe platformele lor. Ar trebui pusă la dispoziția autorității competente, cel puțin zilnic, o situație completă și detaliată, defalcată a pozițiilor deținute de toate persoanele. Mecanismele de raportare în temeiul prezentei directive ar trebui să țină seama, după caz, de cerințele de raportare deja impuse în baza articolului 8 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011.

- (130) Metodologia folosită pentru calcularea limitelor pozițiilor nu ar trebui să creeze bariere în calea dezvoltării de noi instrumente financiare derivate pe mărfuri, dar, în același timp, ESMA ar trebui să garanteze, atunci când stabilește metodologia de calculare, că dezvoltarea noilor instrumente derivate pe mărfuri nu poate fi folosită pentru a ocoli regimul limitării pozițiilor.
- (131) Ar trebui stabilite limite ale pozițiilor pentru fiecare contract derivat pe mărfuri individual. Pentru a evita ocolirea regimului limitării pozițiilor prin dezvoltarea în curs a noilor contracte derivate pe mărfuri, ESMA ar trebui să garanteze că metodologia de calculare previne orice ocolire, ținând seama de interesul deschis global în alte instrumente derivate pe mărfuri cu aceleași mărfuri activ suport.
- (132) Este de dorit facilitarea accesului la capital pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) și facilitarea dezvoltării în continuare a piețelor specializate care au menirea de a răspunde nevoilor emitenților care sunt întreprinderi mici sau mijlocii. Aceste piețe, care sunt de regulă operate în temeiul prezentei directive ca MTF-uri, sunt cunoscute sub denumirea de piețe de creștere pentru IMM-uri, piețe de creștere sau piețe junior. Crearea, în cadrul categoriei MTF-urilor, a subcategoriei piețelor de creștere pentru IMM-uri și înregistrarea acestor piețe are menirea de a asigura creșterea vizibilității și a profilului acestora și de a sprijini elaborarea unor standarde de reglementare comune pentru astfel de piețe în întreaga Uniune. Accentul ar trebui pus pe modul în care viitoarea reglementare ar trebui să stimuleze și să promoveze în continuare folosirea acestei piețe pentru a deveni mai atractivă pentru investitori și să ofere o reducere a poverii administrative, precum și stimulente suplimentare pentru ca IMM-urile să aibă acces la piețele de capital prin piețe de creștere pentru IMM-uri.
- (133) Cerințele aplicabile acestei noi categorii de piețe trebuie să ofere suficientă flexibilitate pentru a putea ține cont de modelele de piață actuale care funcționează cu succes în întreaga Europă. Prin aceste cerințe trebuie, de asemenea, să se realizeze un echilibru corect între menținerea unui nivel ridicat de protecție a investitorilor, vital pentru a stimula încrederea investitorilor în emitenții de pe piețele respective, reducând totodată sarcinile administrative inutile ale acestor emitenți. Se propune detalierea cerințelor privind piețele de creștere pentru IMM-uri, precum cele referitoare la criteriile de admitere la tranzacționare pe aceste piețe, în acte delegate sau standarde tehnice.
- (134) Având în vedere că este important ca piețele care funcționează cu succes să nu fie afectate, ar trebui menținută posibilitatea ca operatorii piețelor care vizează emitenții mici și mijlocii să opteze pentru a continua operarea unei astfel de piețe în conformitate cu cerințele prevăzute de prezenta directivă fără a trebui să se înregistreze ca piețe de creștere pentru IMM-uri. Un emitent care are statutul de IMM nu ar trebui să fie obligat să obțină admiterea la tranzacționare a instrumentelor sale financiare pe o piață de creștere pentru IMM-uri.
- (135) Pentru ca această nouă categorie de piețe să fie în beneficiul IMM-urilor, minimum 50 % dintre emitenții ale căror instrumente financiare sunt tranzacționate pe o piață de creștere pentru IMM-uri ar trebui să fie IMM-uri. Evaluarea acestei situații ar trebui realizată anual. Criteriul referitor la proporția de minimum 50 % dintre emitenți ar trebui să fie implementat în mod flexibil. Nerespectarea temporară a acestui criteriu nu ar trebui să însemne că locul de tranzacționare va trebui să fie radiat imediat sau că se va refuza înregistrarea acestuia ca piață de creștere pentru IMM-uri, dacă există perspectiva ca locul de tranzacționare respectiv să îndeplinească criteriul privind proporția de minimum 50 % începând cu anul următor. În ceea ce privește evaluarea menită să stabilească dacă un emitent este un IMM, aceasta se va realiza pe baza capitalizării bursiere din cei trei ani calendaristici anteriori. Aceasta ar trebui să asigure o tranziție mai lină a acestor emitenți de la aceste piețe specializate către piețele principale.
- (136) Informațiile confidențiale primite de punctul de contact al unui stat membru prin intermediul punctului de contact al unui alt stat membru nu ar trebui considerate informații cu caracter pur național.
- (137) Este necesar să fie sporită convergența prerogativelor de care dispun autoritățile competente, pentru a tinde spre o intensitate echivalentă a aplicării normelor în interiorul pieței financiare integrate. Un set minim comun de competențe, însoțit de resursele adecvate, ar trebui să garanteze eficiența supravegherii. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să prevadă un set minim de competențe de supraveghere și investigare cu care autoritățile competente ale statelor membre ar trebui investite în conformitate cu legislația națională. Respectivul competențe ar trebui exercitate, în cazul în care legislația națională prevede astfel, în baza unei cereri depuse la autoritățile judiciare competente. Atunci când își exercită competențele în temeiul prezentei directive, autoritățile competente ar trebui să acționeze în mod obiectiv și imparțial și să rămână autonome în cadrul procesului decizional.
- (138) Prezenta directivă specifică un set minim de atribuții pe care autoritățile competente ar trebui să le dețină, însă aceste atribuții trebuie exercitate în cadrul unui sistem legislativ național complet, care garantează respectarea drepturilor fundamentale, inclusiv dreptul la viață privată. Pentru exercitarea competențelor care pot implica încălcarea gravă a dreptului la respectarea vieții private în ceea ce privește familia, domiciliul și comunicațiile,

statele membre ar trebui să instituie mijloace adecvate și eficiente de protecție împotriva oricărui abuz, de exemplu în cazul în care este necesară o autorizație prealabilă din partea autorităților judiciare ale statului membru respectiv. Statele membre ar trebui să permită autorităților competente să exercite astfel de atribuții care presupun intruziune în măsura în care acest lucru este necesar pentru investigarea corespunzătoare a cazurilor grave, când nu există mijloace echivalente pentru obținerea eficientă a aceluiași rezultat.

- (139) Nicio acțiune întreprinsă de vreo autoritate competentă sau de ESMA în exercitarea atribuțiilor lor nu ar trebui să discrimineze, direct sau indirect, niciun stat membru sau grup de state membre ca loc de prestare a serviciilor de investiții sau de desfășurare a activităților de investiții, indiferent de monedă.
- (140) Având în vedere impactul semnificativ și cotele de piață pe care le au multe dintre MTF-uri, este oportun să se asigure instituirea unor mecanisme adecvate de cooperare între autoritatea competentă a MTF-ului și cea din jurisdicția în care MTF-ul respectiv furnizează servicii. Pentru a acționa din timp în ceea ce privește alte evoluții similare, această abordare ar trebui extinsă și la OTF-uri.
- (141) Pentru a se asigura respectarea obligațiilor care decurg din prezenta directivă și din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 de către firmele de investiții, operatorii autorizați să exploateze un MTF sau un OTF, piețe reglementate, APA-uri, CTP-uri sau mecanisme de raportare aprobate (ARM-uri), de către cei care controlează în mod efectiv activitatea acestora și de către membrii organelor de conducere ale firmelor de investiții și ale piețelor reglementate, precum și pentru a garanta un tratament similar în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să fie obligate să instituie sancțiuni și măsuri eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Sancțiunile și măsurile administrative instituite de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie luate în considerare la aplicarea unei sancțiuni sau măsuri, publicarea, principalele competențe de a impune sancțiuni și nivelurile amenzilor administrative.
- (142) În special, autoritățile competente ar trebui împuternicite să aplice amenzi suficient de mari pentru a contrabalansa beneficiile preconizate și pentru a avea un efect de descurajare chiar și pentru instituțiile mai mari și managerii acestora.
- (143) Este, de asemenea, necesar ca autoritățile competente să aibă, în conformitate cu dreptul intern și cu Carta, posibilitatea de acces în sediile persoanelor fizice și juridice. Accesul în aceste sedii este necesar atunci când există prezumții întemeiate cu privire la existența unor documente și a altor date legate de obiectul unei anchete, care ar putea fi concludente pentru a dovedi încălcarea prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014. În plus, accesul în aceste sedii este necesar atunci când persoana căreia i s-au solicitat deja informații nu se conformează, în totalitate sau parțial, acestei obligații sau atunci când există motive întemeiate pentru a considera că, dacă s-ar formula o astfel de solicitare, persoana în cauză nu i-ar da curs sau că documentele sau informațiile la care se referă solicitarea ar fi îndepărtate, falsificate sau distruse. În cazul în care este necesară o autorizare prealabilă din partea autorității judiciare a statului membru în cauză, în conformitate cu dreptul intern, acest drept de acces în sedii ar trebui să fie exercitat după ce s-a obținut autorizația judiciară prealabilă.
- (144) Înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date existente de care dispun firmele de investiții care execută și documentează execuția de tranzacții, precum și înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date existente de la operatorii de telecomunicații reprezintă probe cruciale, uneori chiar singurele probe, care ajută la detectarea și dovedirea abuzurilor de piață, precum și la verificarea respectării de către firme a cerințelor în materie de protecție a investitorului și a altor cerințe prevăzute în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 600/2014. Autoritățile competente ar trebui să poată solicita, prin urmare, înregistrările convorbirilor telefonice, ale comunicațiilor electronice și ale schimburilor de date existente deținute de o firmă de investiții sau o instituție de credit. Accesul la înregistrările datelor și ale convorbirilor telefonice este necesar pentru detectarea și sancționarea abuzurilor de piață sau a încălcărilor cerințelor prevăzute în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

Pentru a asigura condiții de concurență echitabile în Uniune în ceea ce privește accesul la înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date existente deținute de un operator de telecomunicații sau la înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date deținute de o firmă de investiții, autoritățile competente ar trebui să poată solicita, în conformitate cu dreptul intern, înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date existente deținute de un operator de telecomunicații, în măsura în care dreptul intern permite acest lucru, precum și înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date deținute de o firmă de investiții, în cazurile în care există motive întemeiate pentru a suspecta că aceste înregistrări sunt legate de obiectul inspecției sau al anchetei și pot fi relevante pentru a dovedi practici care sunt interzise în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 sau încălcări ale cerințelor prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014. Accesul la înregistrările convorbirilor telefonice și ale schimburilor de date deținute de un operator de telecomunicații nu ar trebui să includ conținutul comunicărilor telefonice vocale.

- (145) Pentru a garanta aplicarea coerentă a sancțiunilor în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să aibă obligația de a se asigura că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor sau al măsurilor administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante.
- (146) Pentru a garanta că deciziile luate de autoritățile competente au un efect de descurajare asupra publicului larg, acestea ar trebui, în mod normal, publicate. Publicarea deciziilor reprezintă, de asemenea, pentru autoritățile competente, un instrument important de informare a participanților pe piață cu privire la comportamentele care se consideră că încalcă prezenta directivă și pentru a promova un comportament adecvat în rândul participanților pe piață, în general. În cazul în care publicarea cauzează persoanelor implicate prejudicii disproporționate, periclitează stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs de desfășurare, autoritatea competentă ar trebui să publice anonim sancțiunile și celelalte măsuri, în conformitate cu dreptul intern, sau să amâne publicarea.

Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a nu publica sancțiunile în cazul în care publicarea anonimă sau amânarea publicării este considerată insuficientă pentru a garanta că stabilitatea piețelor financiare nu este pusă în pericol. De asemenea, autoritățile competente nu ar trebui să fie obligate să publice măsurile care sunt considerate a fi minore, în cazul în care publicarea lor ar fi disproporționată. Este oportun să se prevadă un mecanism cu ajutorul căruia să se comunice ESMA sancțiunile nepublicate pentru ca autoritățile competente să le poată lua în considerare în cadrul supravegherii lor continue. Prezenta directivă nu impune, însă nu ar trebui nici să împiedice, publicarea sancțiunilor penale aplicate ca urmare a încălcării prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014.

- (147) Pentru a depista orice eventuală încălcare, autoritățile competente ar trebui să aibă competențele de investigare necesare și ar trebui să stabilească mecanisme eficace și fiabile de încurajare a raportării eventualei încălcări sau a încălcării efective, inclusiv garantând protecția angajaților care semnalează încălcarea în cadrul propriei instituții. Aceste mecanisme nu ar trebui să aducă atingere protecției adecvate a persoanelor acuzate. Ar trebui să se instituie proceduri corespunzătoare pentru a garanta protecția adecvată a persoanei acuzate, în special având în vedere dreptul la protecția datelor cu caracter personal ale persoanei în cauză și procedurile prin care se asigură dreptul persoanei acuzate la apărare și dreptul de a fi ascultat înainte de adoptarea unei decizii cu privire la aceasta, precum și dreptul la o cale de atac efectivă împotriva unei astfel de decizii în fața unei instanțe.
- (148) Prezenta directivă ar trebui să prevadă sancțiunile și măsurile pentru a include toate acțiunile aplicate ulterior săvârșirii unei încălcări și care sunt destinate să împiedice altă încălcare, indiferent dacă acestea sunt considerate sancțiuni sau măsuri în temeiul dreptului intern.
- (149) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere niciunei dispoziții în materie de sancțiuni penale din legislația statelor membre.
- (150) Chiar dacă nici o dispoziție nu se opune stabilirii de către statele membre a unor norme privind sancțiunile administrative și penale pentru aceleași încălcări, statelor membre nu ar trebui să li se impună să stabilească regimul sancțiunilor administrative pentru încălcările prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 care fac obiectul dreptului penal intern. În conformitate cu dreptul intern, statelor membre nu le revine obligația de a impune atât sancțiuni administrative, cât și sancțiuni penale pentru aceeași infracțiune, dar ar trebui să poată acționa astfel dacă dreptul intern le-o permite. Cu toate acestea, menținerea sancțiunilor penale în locul celor administrative pentru încălcarea prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 nu ar trebui să reducă sau să afecteze în alt mod capacitatea autorităților competente de a coopera, de a accesa și de a face schimb de informații în timp util cu autoritățile competente din alte state membre în sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014, inclusiv după eventuala sesizare a autorităților judiciare competente cu privire la cazurile de încălcare relevante, în vederea urmăririi penale.
- (151) Pentru a proteja clienții și fără a se aduce atingere dreptului acestora de a-și prezenta litigiile în fața instanțelor, este oportun ca statele membre să asigure înființarea unor organisme publice sau private însărcinate cu soluționarea acestor litigii pe cale extrajudiciară, care să coopereze în scopul soluționării litigiilor transfrontaliere, ținând seama de Recomandările 98/257/CE ⁽¹⁾ și 2001/310/CE ⁽²⁾ ale Comisiei. Atunci când aplică dispozițiile privind procedurile extrajudiciare de depunere a reclamațiilor și de inițiere a căilor de atac, statele membre ar trebui încurajate să utilizeze mecanismele de cooperare transfrontaliere existente, în special rețeaua pentru reclamații privind serviciile financiare (*Financial Services Complaints Network* - FIN-Net)

⁽¹⁾ Recomandarea 98/257/CE a Comisiei din 30 martie 1998 privind principiile aplicabile organelor responsabile cu soluționarea extrajudiciară a litigiilor referitoare la consum (JO L 115, 17.4.1998, p. 31).

⁽²⁾ Recomandarea 2001/310/CE a Comisiei din 4 aprilie 2001 privind principiile aplicabile organelor extrajudiciare competente să soluționeze prin mediere litigiile de consum (JO L 109, 19.4.2001, p. 56).

- (152) Orice schimb sau orice transmitere de informații între autoritățile competente sau alte autorități, organisme sau persoane ar trebui să respecte normele privind transferul de date cu caracter personal către țările terțe prevăzute de Directiva 95/46/CE. Orice schimb sau orice transmitere de date cu caracter personal între ESMA și țări terțe ar trebui să respecte normele privind transferul de date cu caracter personal prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 45/2001.
- (153) Este necesar să se consolideze dispozițiile privind schimbul de informații între autoritățile competente naționale, precum și obligațiile reciproce ale acestor autorități în materie de asistență și cooperare. În contextul unei activități transfrontaliere tot mai intense, autoritățile competente ar trebui să își furnizeze reciproc informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor lor, astfel încât să garanteze aplicarea eficace a prezentei directive, inclusiv în cazul în care încălcarea, efectivă sau prezumată, poate fi de resortul autorităților competente ale mai multor state membre. În cadrul acestui schimb de informații, secretul profesional se impune întotdeauna, pentru a asigura transmiterea fără piedici a informațiilor respective, precum și protecția drepturilor persoanelor în cauză.
- (154) Atunci când exploatarea unui loc de tranzacționare care a instituit dispozitive într-un stat membru gazdă a dobândit o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor valorilor mobiliare și protecția investitorilor din statul membru gazdă respectiv, dispozițiile de cooperare proporționale care trebuie instituite ar trebui să îmbrace forma adecvată printre diferitele modalități de cooperare dintre autoritățile competente din țările membre de origine și cele gazdă, în funcție de nevoile de cooperare frontalieră în materie de supraveghere, în special cele legate de natura și amploarea impactului asupra piețelor valorilor mobiliare și a protecției investitorilor în statul membru gazdă, cum ar fi schimbul de informații, consultările și asistența ad hoc sau periodică.
- (155) În vederea realizării obiectivelor stabilite în prezenta directivă, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește precizările referitoare la exonerări, clarificarea definițiilor, criteriile de evaluare a proiectelor de achiziții ale firmelor de investiții, cerințele organizaționale pentru firmele de investiții, APA-uri și CTP-uri, gestionarea conflictelor de interese, normele de conduită profesională pentru furnizarea de servicii de investiții, executarea ordinelor în condițiile cele mai favorabile pentru clienți, prelucrarea ordinelor clienților, tranzacțiile cu contrapărți eligibile, circumstanțele care impun obligația de informare firmelor de investiții sau operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF, precum și operatorilor pe o piață reglementată, circumstanțele care afectează în mod semnificativ interesele investitorilor și compromisul funcționarea ordonată a pieței în vederea suspendării și a retragerii instrumentelor financiare de la tranzacționarea pe un MTF, un OTF sau o piață reglementată, piețele de creștere pentru IMM-uri, pragurile dincolo de care se aplică obligațiile în materie de raportare a poziției și criteriile pe baza cărora funcționarea unui loc de tranzacționare într-un stat membru gazdă poate fi considerată ca având o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor valorilor mobiliare și pentru protecția investitorilor. Este extrem de importantă derularea de către Comisie a unor consultări corespunzătoare pe parcursul lucrărilor pregătitoare, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează actele delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (156) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să asigure o armonizare coerentă și o protecție adecvată a investitorilor, inclusiv a celor care investesc în depozite structurate, și a consumatorilor din întreaga Uniune. Ar fi eficient și oportun să se încredințeze ESMA, ca organism care deține un nivel înalt de specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică opțiuni strategice și de a le înainta Comisiei. Pentru a asigura o protecție sistematică a investitorilor și a consumatorilor în sectoarele serviciilor financiare, ESMA ar trebui să își îndeplinească sarcinile, pe cât posibil, în strânsă cooperare cu autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (EBA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și cu EIOPA.
- (157) Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ESMA privind exonerările referitoare la activitățile considerate a fi auxiliare în raport cu activitatea principală, informațiile care trebuie furnizate și anumite cerințe în contextul procedurilor de aprobare și de respingere a cererilor de autorizare ale firmelor de investiții, achiziția de participații calificate, tranzacționarea algoritmică, obligația de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru client, suspendarea și retragerea instrumentelor financiare de la tranzacționarea pe o piață reglementată, un MTF sau un OTF, libertatea de a presta servicii și de a desfășura activități de investiții, înființarea unei sucursale, reziliența sistemelor, mecanismele de întrerupere a tranzacționării și tranzacționarea electronică, pasurile de cotare, sincronizarea ceasurilor profesionale, admiterea instrumentelor financiare la tranzacționare, limitele pozițiilor și mecanismele de control al administrării pozițiilor în cazul instrumentelor financiare derivate pe mărfuri, procedurile de aprobare și de respingere a cererilor de autorizare ale

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

furnizorilor de servicii de raportare a datelor, cerințele organizatorice pentru APA-uri, CTP-uri și ARM-uri și privind cooperarea între autoritățile competente. Comisia ar trebui să adopte aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare prin acte delegate, în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

- (158) Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să adopte standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu articolul 291 din TFUE și cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Ar trebui să se încredințeze ESMA sarcina de a elabora și de a înainta Comisiei standarde tehnice de punere în aplicare privind procedurile de aprobare și de respingere a cererilor de autorizare ale firmelor de investiții, achiziția de participații calificate, procesul de tranzacționare și finalizarea tranzacțiilor în MTF-uri și OTF-uri, suspendarea și retragerea instrumentelor de la tranzacționare, libertatea de a furniza servicii și de a desfășura activități de investiții, înființarea unei sucursale, furnizarea de servicii de către societățile din țări terțe, raportarea pozițiilor pe categorii de deținători de poziții, procedurile de aprobare și de respingere a cererilor de autorizare, procedurile și formularele pentru transmiterea informațiilor referitoare la publicarea deciziilor, obligația de cooperare, cooperarea între autoritățile competente, schimbul de informații și privind consultarea înainte de autorizarea unei firme de investiții.
- (159) Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport privind funcționarea OTF-urilor, funcționarea regimului pentru piețele de creștere pentru IMM-uri, impactul cerințelor privind tranzacționarea automatizată și tranzacționarea de mare frecvență, experiența cu mecanismele de interzicere a anumitor produse sau practici și impactul măsurilor legate de piețele instrumentelor financiare derivate pe mărfuri.
- (160) Comisia ar trebui să elaboreze, până la 1 ianuarie 2018, un raport de evaluare a impactului potențial asupra prețurilor la energie și a funcționării pieței energiei al expirării perioadei de tranziție prevăzute pentru aplicarea obligației de compensare și a cerințelor de marjă prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 648/2012. Dacă este cazul, Comisia ar trebui să prezinte o propunere legislativă pentru a stabili sau modifica legislația relevantă, inclusiv legislația sectorială specifică, cum ar fi Regulamentul (UE) nr. 1227/2011.
- (161) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ permite statelor membre să autorizeze administratorii de fonduri de investiții alternative (AFIA) să ofere anumite servicii de investiții pe lângă gestionarea colectivă a fondurilor de investiții alternative (FIA), inclusiv servicii de gestionare a portofoliilor de investiție, consultanță în materie de investiții, activități de păstrare și administrare legate de acțiunile sau unitățile unor organisme de plasament colectiv, precum și primirea și transmiterea ordinelor investitorilor pentru instrumente financiare. Având în vedere că cerințele care se aplică în cazul furnizării acestor servicii sunt armonizate în cadrul Uniunii, AFIA autorizați de autoritățile competente din țara lor de origine să furnizeze aceste servicii nu ar trebui să se supună niciunei alte autorizări suplimentare în țările membre gazdă și niciunei alte măsuri cu un efect similar.
- (162) În temeiul cadrului juridic în vigoare, AFIA autorizați să furnizeze aceste servicii de investiții care doresc să le furnizeze în alte state membre decât statul lor de origine trebuie să îndeplinească cerințe de drept intern suplimentare, inclusiv înființarea unei entități juridice distincte. Pentru a înlătura obstacolele din calea furnizării transfrontaliere de servicii de investiții armonizate și pentru a asigura un nivel de concurență echitabil între entitățile care furnizează aceleași servicii de investiții, în temeiul aceluiași cerințe juridice, un AFIA autorizat să furnizeze aceste servicii ar trebui să poată să le furnizeze la nivel transfrontalier, sub rezerva respectării cerințelor de notificare corespunzătoare, pe baza autorizației acordate de autoritățile competente din statul său membru de origine.
- (163) Directiva 2011/61/UE ar trebui, prin urmare, modificată în consecință.
- (164) Având în vedere că obiectivul prezentei directive, și anume crearea unei piețe financiare integrate în care investitorii să se bucure de o protecție suficientă și în care să fie protejate eficiența și integritatea pieței în general, necesită stabilirea unor norme comune aplicabile firmelor de investiții, indiferent de locul în care sunt autorizate în Uniune, și care să reglementeze funcționarea piețelor reglementate și a altor sisteme de tranzacționare, cu scopul de a evita

⁽¹⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

ca opacitatea unei singure piețe sau o blocare a acesteia să compromită funcționarea eficientă a sistemului financiar al Uniunii în ansamblul său, nu poate fi suficient realizat de către statele membre dar, având în vedere dimensiunile și efectele prezentei directive, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv.

- (165) Dată fiind creșterea numărului de sarcini conferite ESMA prin prezenta directivă și prin Regulamentul (UE) nr. 600/2014, Parlamentul European, Consiliul și Comisia ar trebui să se asigure că sunt puse la dispoziție resursele umane și financiare adecvate.
- (166) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la protecția consumatorilor, dreptul la o cale de atac eficace și la un proces echitabil și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune și ar trebui pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (167) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a emis un aviz în 10 februarie 2012 ⁽¹⁾.
- (168) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative din 28 septembrie 2011 ⁽²⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazuri justificate, notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (169) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la acele dispoziții care reprezintă o modificare substanțială în raport cu directivele precedente. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directivele precedente.
- (170) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenele de transpunere în dreptul intern și de aplicare a Directivei, prevăzute în anexa III partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică firmelor de investiții, operatorilor de piață, furnizorilor de servicii de raportare a datelor, precum și societăților din țări terțe care furnizează servicii de investiții sau exercită activități de investiții în Uniune prin înființarea unei sucursale.

(2) Prezenta directivă stabilește cerințe în legătură cu următoarele aspecte:

(a) condițiile de autorizare și de funcționare aplicabile firmelor de investiții;

(b) furnizarea de servicii de investiții sau exercitarea de activități de investiții de către societăți din țări terțe prin înființarea unei sucursale;

⁽¹⁾ JO C 147, 25.5.2012, p. 1.

⁽²⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (c) autorizarea și funcționarea piețelor reglementate;
  - (d) autorizarea și funcționarea furnizorilor de servicii de raportare a datelor; și
  - (e) supravegherea, cooperarea și punerea în aplicare de către autoritățile competente.
- (3) Următoarele dispoziții se aplică și instituțiilor de credit autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE în cazul în care acestea furnizează unul sau mai multe servicii de investiții și/sau desfășoară una sau mai multe activități de investiții:
- (a) articolul 2 alineatul (2), articolul 9 alineatul (3), articolul 14 și articolele 16-20;
  - (b) titlul II capitolul II, cu excepția articolului 29 alineatul (2) al doilea paragraf;
  - (c) titlul II capitolul III, cu excepția articolului 34 alineatele (2) și (3) și a articolului 35 alineatele (2)-(6) și (9);
  - (d) articolele 67-75 și articolele 80, 85 și 86.
- (4) Următoarele dispoziții se aplică, de asemenea, firmelor de investiții și instituțiilor de credit autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE, atunci când vând clienților depozite structurate sau le furnizează consultanță cu privire la acestea:
- (a) articolul 9 alineatul (3), articolul 14 și articolul 16 alineatele (2), (3) și (6);
  - (b) articolele 23-26, articolul 28, articolul 29 cu excepția alineatului (2) al doilea paragraf și articolul 30; și
  - (c) articolele 67-75.
- (5) Dispozițiile articolului 17 alineatele (1)-(6) se aplică și membrilor sau participanților pe piețele reglementate și MTF-uri cărora nu li se impune obținerea unei autorizații în conformitate cu prezenta directivă, în temeiul articolului 2 alineatul (1) literele (a), (e), (i) și (j).
- (6) Articolele 57 și 58 se aplică și persoanelor exonerate în temeiul articolului 2.
- (7) Toate sistemele multilaterale de instrumente financiare operează fie în conformitate cu dispozițiile titlului II în ceea ce privește MTF-urile sau OTF-urile, fie în conformitate cu dispozițiile titlului III în ceea ce privește piețele reglementate.

Orice firme de investiții care tranzacționează pe cont propriu în mod organizat, frecvent, sistematic și substanțial în executarea ordinelor clienților în afara unei piețe reglementate, a unui MTF sau a unui OTF funcționează în conformitate cu titlul III din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

Fără a aduce atingere articolelor 23 și 28 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, toate tranzacțiile cu instrumente financiare menționate la primul și la al doilea paragraf care nu sunt încheiate în cadrul sistemelor multilaterale sau al operatorilor independenți respectă dispozițiile relevante de la titlul III din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

*Articolul 2***Exonerări**

- (1) Prezenta directivă nu se aplică:
- (a) întreprinderilor de asigurări sau întreprinderilor care exercită activitățile de reasigurare și de retrocedare prevăzute de Directiva 2009/138/CE, atunci când desfășoară activitățile menționate în respectiva directivă;
  - (b) persoanelor care furnizează servicii de investiții exclusiv întreprinderii lor mamă, filialelor lor sau altor filiale ale întreprinderii lor mamă;
  - (c) persoanelor care furnizează servicii de investiții ocazional în cadrul unei activități profesionale, în cazul în care aceasta este reglementată de acte cu putere de lege sau de un cod deontologic care nu exclude furnizarea acestui serviciu;
  - (d) persoanelor care tranzacționează pe cont propriu alte instrumente financiare decât instrumentele financiare derivate pe mărfuri ori certificatele de emisii sau instrumentele derivate pe acestea și care nu furnizează niciun alt serviciu de investiții sau nu exercită nicio altă activitate de investiții cu instrumente financiare altele decât instrumentele financiare derivate pe mărfuri, certificatele de emisii sau instrumentele derivate pe acestea, decât dacă acestea:

(i) sunt formatori de piață;

(ii) sunt participanți sau membri ai unei piețe reglementate sau ai unui MTF sau au acces electronic direct la un loc de tranzacționare;

(iii) aplică o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență; sau

(iv) tranzacționează pe cont propriu în executarea ordinelor clienților.

Persoanele exonerate în temeiul literei (a), (i) sau (j) nu trebuie să respecte condițiile prevăzute la prezenta literă pentru a fi exonerate.

- (e) operatorilor care au obligații de conformitate în temeiul Directivei 2003/87/CE care, atunci când tranzacționează certificate de emisii, nu execută ordine ale clienților și care nu furnizează niciun alt serviciu de investiții și nu exercită nicio altă activitate de investiții decât tranzacționarea pe cont propriu, cu condiția ca persoanele respective să nu utilizeze o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență;
- (f) persoanelor care prestează servicii de investiții ce constau exclusiv în gestionarea unui sistem de participare a angajaților;
- (g) persoanelor care prestează servicii de investiții care constă numai în gestionarea unui sistem de participare a angajaților și în furnizarea de servicii de investiții exclusiv întreprinderii lor mamă, filialelor lor sau altor filiale ale întreprinderii lor mamă;
- (h) membrilor SEBC și ai organismelor naționale cu funcții similare din Uniune, altor organisme publice din Uniune însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau care intervin în această gestionare și instituțiilor financiare internaționale înființate de două sau mai multe state membre cu scopul de a mobiliza fonduri și de a oferi asistență financiară în beneficiul membrilor lor care sunt afectați sau amenințați de probleme grave de finanțare;

(i) organismelor de plasament colectiv și fondurilor de pensii, fie că sunt sau nu coordonate la nivelul Uniunii, și depozitarilor și administratorilor acestor organisme;

(j) persoanelor:

(i) care tranzacționează pe cont propriu instrumente financiare derivate pe mărfuri ori certificate de emisii sau instrumente derivate pe acestea, inclusiv formatorii de piață, cu excepția persoanelor care tranzacționează pe cont propriu în executarea ordinelor clienților; sau

(ii) care furnizează servicii de investiții, altele decât tranzacționarea pe cont propriu, privind instrumentele financiare derivate pe mărfuri sau certificatele de emisii sau instrumentele derivate pe acestea, clienților sau furnizorilor activității lor principale,

cu condiția ca:

— pentru fiecare dintre cazurile de mai sus, considerate în mod individual și agregat, aceste activități să fie auxiliare în raport cu activitatea lor principală la nivel de grup și ca activitatea principală să nu constea în furnizarea de servicii de investiții în sensul prezentei directive, activități bancare în sensul Directivei 2013/36/UE sau activități de formator de piață pentru instrumente financiare derivate pe mărfuri;

— persoanele respective să nu utilizeze o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență; și

— persoanele respective să notifice anual autorității competente relevante faptul că beneficiază de această exonerare și, la cerere, raportează autorității competente elementele pe baza cărora consideră că activitățile lor menționate la punctele (i) și (ii) sunt auxiliare în raport cu activitatea lor principală;

(k) persoanelor care furnizează servicii de consultanță de investiții în cadrul exercitării unei alte activități profesionale care nu este prevăzută în prezenta directivă, cu condiția ca furnizarea acestor servicii de consultanță să nu fie remunerată în mod specific;

(l) asociațiilor create de fonduri de pensii daneze și finlandeze cu unicul scop de a administra activele fondurilor de pensii afiliate;

(m) în cazul „agenti di cambio” ale căror activități și funcții sunt reglementate de articolul 201 din Decretul legislativ italian nr. 58 din 24 februarie 1998;

(n) operatorilor de transport și de sistem definiți la articolul 2 punctul 4 din Directiva 2009/72/CE sau la articolul 2 punctul 4 din Directiva 2009/73/CE, atunci când aceștia își îndeplinesc sarcinile în temeiul directivelor menționate, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 714/2009, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 715/2009 ori în temeiul codurilor de rețea sau orientărilor adoptate în conformitate cu regulamentele respective, oricăror persoane care acționează ca furnizori de servicii în numele lor pentru a îndeplini sarcina care le revine în temeiul actelor legislative respective ori în temeiul codurilor de rețea sau orientărilor adoptate în conformitate cu regulamentele respective și oricărui operator sau administrator al unui sistem de echilibrare a energiei, al unei rețele de conducte sau al unui sistem menit să echilibreze oferta și cererea de energie în momentul îndeplinirii acestor sarcini.

Această exonerare se aplică persoanelor angajate în activitățile prevăzute la această literă numai atunci când acestea desfășoară activități de investiții sau furnizează servicii de investiții legate de instrumentele financiare derivate pe mărfuri în vederea desfășurării activităților respective. Această exonerare nu se aplică exploatarea unei piețe secundare, inclusiv a unei platforme de tranzacționare secundară cu drepturi financiare de transport;

(o) CSD, dacă și în măsura în care intră sub incidența dreptului Uniunii.

(2) Drepturile conferite de prezenta directivă nu se aplică furnizării de servicii în calitate de contraparte în tranzacțiile efectuate de organisme publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau de membri ai SEBC, în cadrul sarcinilor care le sunt atribuite de TFUE și de Protocolul nr. 4 privind Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene sau al funcțiilor echivalente în temeiul unor dispoziții de drept intern.

(3) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a clarifica, în scopul aplicării alineatului (1) litera (c), când o activitate este exercitată ocazional.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza, în scopul alineatului (1) litera (j), criteriile pe baza cărora se stabilește când o activitate trebuie considerată ca fiind auxiliară în raport cu activitatea principală la nivelul grupului.

Criteriile respective țin seama de cel puțin de următoarele elemente:

- (a) necesitatea ca activitățile auxiliare să reprezinte o proporție minoritară din activitățile desfășurate la nivelul grupului;
- (b) dimensiunea activității de tranzacționare în raport cu activitatea globală de tranzacționare pe piață pentru clasa de active respectivă.

Pentru a determina măsura în care activitățile auxiliare reprezintă o proporție minoritară din activitățile desfășurate la nivelul grupului, ESMA poate stabili dacă trebuie analizat capitalul utilizat pentru desfășurarea activității auxiliare în raport cu capitalul utilizat pentru desfășurarea activității principale. Cu toate acestea, acest factor nu este, în niciun caz, suficient pentru a demonstra că activitatea este auxiliară în raport cu activitatea principală a grupului.

Activitățile menționate la prezentul alineat sunt analizate la nivelul grupului.

Elementele menționate la al doilea paragraf exclud:

- (a) tranzacțiile intragrup menționate la articolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 care servesc scopurilor de gestionare a lichidităților la nivelul grupului sau de gestionare a riscurilor;
- (b) tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care pot fi măsurate în mod obiectiv ca reducând riscurile direct legate de activitatea comercială sau de activitatea de finanțare a trezoreriei;
- (c) tranzacțiile cu instrumente financiare derivate pe mărfuri și certificate de emisii încheiate în scopul îndeplinirii obligațiilor de a furniza lichidități într-un loc de tranzacționare, atunci când astfel de obligații sunt impuse de autoritățile de reglementare în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu actele cu putere de lege și actele administrative de la nivel național sau de locurile de tranzacționare.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 3

Exonerări facultative

(1) Statele membre pot opta să nu aplice prezenta directivă persoanelor pentru care ele reprezintă statul membru de origine, cu condiția ca activitățile acestor persoane să fie autorizate și reglementate la nivel național, și ca aceste persoane:

- (a) să nu fie autorizate să dețină fonduri ale clienților sau valori mobiliare ale clienților și care, din acest motiv, să nu poată în niciun moment să fie debitoare față de aceștia;

- (b) să nu fie autorizate să furnizeze servicii de investiții, cu excepția preluării și transmiterii de ordine pentru valori mobiliare și unități de fond ale unor organisme de plasament colectiv și/sau a furnizării de servicii de consultanță în investiții în privința acestor instrumente financiare; și
- (c) în cadrul furnizării acestui serviciu, să fie autorizate să transmită ordinele doar către:
- (i) firmele de investiții autorizate în conformitate cu prezenta directivă;
  - (ii) instituțiile de credit autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE;
  - (iii) sucursalele firmelor de investiții sau ale instituțiilor de credit care sunt autorizate într-o țară terță și cărora li se aplică și care respectă norme prudențiale considerate de autoritățile competente ca fiind cel puțin la fel de stricte ca cele stabilite de prezenta directivă, de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau de Directiva 2013/36/UE;
  - (iv) organismele de plasament colectiv autorizate în temeiul dreptului unui stat membru să vândă publicului unități de fond și administratorilor acestor organisme;
  - (v) firmele de investiții cu capital fix definite la articolul 17 punctul 7 din Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, ale căror titluri sunt listate sau tranzacționate pe o piață reglementată a unui stat membru; sau
- (d) să furnizeze servicii de investiții exclusiv pe mărfuri, certificate de emisii și/sau instrumente financiare derivate pe acestea, cu unicul scop de a acoperi riscurile comerciale ale clienților lor, atunci când clienții respectivi sunt exclusiv întreprinderi locale din domeniul energiei electrice definite la articolul 2 punctul 35 din Directiva 2009/72/CE sau întreprinderi din sectorul gazelor naturale definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/73/CE și cu condiția ca respectivii clienți să dețină în comun 100 % din capitalul sau din drepturile de vot ale acestor persoane, să exercite controlul comun și să fie exonerate în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (j) din prezenta directivă în cazul în care prestează ele însele aceste servicii de investiții; sau
- (e) să furnizeze servicii de investiții exclusiv pe certificate de emisii și/sau instrumente financiare derivate pe acestea, cu unicul scop de a acoperi riscurile comerciale ale clienților lor, atunci când clienții respectivi sunt exclusiv operatori definiți la articolul 3 litera (f) din Directiva 2003/87/CE și cu condiția ca respectivii clienți să dețină în comun 100 % din capitalul sau din drepturile de vot ale acestor persoane, să exercite controlul comun și să fie exonerate în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (j) din prezenta directivă în cazul în care prestează ele însele aceste servicii de investiții.
- (2) Regimurile statelor membre impun persoanelor menționate la alineatul (1) respectarea unor cerințe care sunt cel puțin echivalente următoarelor cerințe impuse de prezenta directivă:
- (a) condițiile și procedurile de autorizare și supraveghere continuă prevăzute la articolul 5 alineatele (1) și (3) și la articolele 7-10, 21, 22 și 23, precum și în actele delegate adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 89;
  - (b) normele de conduită profesională stabilite la articolul 24 alineatele (1), (3), (4), (5), (7) și (10), la articolul 25 alineatele (2), (5) și (6) și, în cazul în care regimul național permite persoanelor respective să desemneze agenți delegați, la articolul 29, precum și măsurile de punere în aplicare aferente;

⁽¹⁾ Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO L 315, 14.11.2012, p. 74).

- (c) cerințele organizatorice prevăzute la articolul 16 alineatul (3) primul, al șaselea și al șaptelea paragraf și la articolul 16 alineatele (6) și (7) și în actele delegate corespunzătoare adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 89.

Statele membre impun persoanelor exonerate de la aplicarea prezentei directive în temeiul alineatului (1) din prezentul articol să fie acoperite de un sistem de compensare a investitorilor recunoscut în conformitate cu Directiva 97/9/CE. Statele membre pot permite firmelor de investiții să nu fie acoperite de un astfel de sistem, cu condiția să dețină o asigurare de răspundere civilă profesională prin care, ținând seama de dimensiunea, profilul de risc și natura juridică a persoanelor exonerate în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, să asigure clienților lor un grad echivalent de protecție.

Prin derogare de la al doilea paragraf din prezentul alineat, statele membre în care există deja în vigoare astfel de acte cu putere de lege sau acte administrative înainte de 2 iulie 2014 pot, până la 3 iulie 2019, să impună persoanelor exonerate de la aplicarea prezentei directive în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol care furnizează servicii de investiții care constau în primirea și transmiterea ordinelor și/sau în furnizarea de consultanță de investiții privind unități ale unor organisme de plasament colectiv și acționează ca intermediari pentru o societate de administrare definită în Directiva 2009/65/CE, să răspundă în mod solidar cu societatea de administrare pentru eventualele prejudicii suportate de client în legătură cu aceste servicii.

- (3) Persoanele exonerate de la aplicarea prezentei directive în temeiul alineatului (1) nu beneficiază de libertatea de a presta servicii/sau de a desfășura activități, nici de libertatea de a înființa sucursale în conformitate cu articolele 34 și, respectiv, 35.

- (4) Statele membre informează Comisia și ESMA cu privire la exercitarea opțiunii prevăzute de prezentul articol și se asigură că în toate autorizațiile acordate conform alineatului (1) se precizează faptul că acestea sunt acordate conform prezentului articol.

- (5) Statele membre comunică ESMA dispozițiile de drept intern care sunt echivalente cerințelor impuse de prezenta directivă enumerate la alineatul (2).

Articolul 4

Definiții

- (1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „firmă de investiții” înseamnă orice persoană juridică a cărei ocupație sau activitate obișnuită constă în furnizarea unuia sau mai multor servicii de investiții în beneficiul unor terțe părți și/sau în exercitarea uneia sau mai multor activități de investiții cu titlu profesional;

Statele membre pot include în definiția firmelor de investiții întreprinderi care nu sunt persoane juridice, cu următoarele condiții:

- (a) statutul lor juridic asigură intereselor terțelor părți un nivel de protecție echivalent cu cel oferit de o persoană juridică; și
- (b) acestea fac obiectul unei supravegheri prudențiale echivalente și adaptate formei lor juridice.

Cu toate acestea, în cazul în care furnizează servicii care implică deținerea de fonduri sau de valori mobiliare care aparțin unor terțe părți, o persoană fizică poate fi considerată firmă de investiții în sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 numai în cazul în care, fără a aduce atingere celorlalte cerințe stabilite de prezenta directivă, de Regulamentul (UE) nr. 600/2014, de Directiva 2013/36/UE, persoana respectivă îndeplinește următoarele condiții:

- (a) drepturile de proprietate ale terțelor părți asupra instrumentelor și fondurilor sunt salvagardate, în special în caz de insolvență a firmei sau a proprietarilor săi, de sechestrul, de compensare sau de orice altă acțiune intentată de creditorii firmei sau ai proprietarilor acesteia;

- (b) firma este supusă unor norme care au ca obiect supravegherea solvabilității sale și a celei a proprietarilor acesteia;
  - (c) conturile anuale ale firmei sunt verificate de una sau mai multe persoane abilitate, în temeiul dreptului intern, să efectueze auditul conturilor;
  - (d) în cazul în care firma are un singur proprietar, persoana respectivă adoptă dispoziții pentru a asigura protecția investitorilor în caz de încetare a activității din cauza decesului ori a incapacității sale sau a oricărei alte situații similare;
2. „servicii și activități de investiții” înseamnă orice serviciu și orice activitate enumerate în anexa I secțiunea A și referitoare la orice instrument menționat în anexa I secțiunea C.

Comisia adoptă, prin acte delegate în conformitate cu articolul 89, măsuri care precizează:

- (a) contractele derivate menționate în anexa I secțiunea C punctul 6 care au caracteristicile unor produse energetice angro care trebuie decontate prin livrare fizică și contractele derivate menționate în secțiunea C punctul 6;
  - (b) contractele derivate menționate în anexa I secțiunea C punctul 7 care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate;
  - (c) contractele derivate menționate în anexa I secțiunea C punctul 10 care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate, ținând seama, printre altele, dacă sunt tranzacționate pe o piață reglementată, un OTF sau un MTF;
3. „serviciu auxiliar” înseamnă orice serviciu menționat în anexa I secțiunea B;
4. „consultanță de investiții” înseamnă furnizarea de recomandări personale unui client, fie la cererea sa, fie la inițiativa firmei de investiții, în ceea ce privește una sau mai multe tranzacții cu instrumente financiare;
5. „executarea ordinelor în contul clienților” înseamnă o acțiune în vederea încheierii de acorduri de cumpărare sau de vânzare a unuia sau mai multor instrumente financiare în contul clienților și include încheierea de acorduri pentru vânzarea unor instrumente financiare emise de o firmă de investiții sau de o instituție de credit la momentul emiterii acestora;
6. „tranzacționarea pe cont propriu” înseamnă încheierea de tranzacții privind unul sau mai multe instrumente financiare prin angajarea capitalurilor proprii;
7. „formator de piață” înseamnă o persoană care este disponibilă în mod continuu pe piețele financiare pentru a tranzacționa pe cont propriu vânzând și cumpărând instrumente financiare prin angajarea capitalurilor proprii, la prețuri fixate de ea;
8. „administrare de portofolii” înseamnă administrarea discreționară și individualizată de portofolii care includ unul sau mai multe instrumente financiare, în cadrul unui mandat acordat de client;
9. „client” înseamnă orice persoană fizică sau juridică căreia o firmă de investiții îi furnizează servicii de investiții sau servicii auxiliare;
10. „client profesional” înseamnă orice client care îndeplinește criteriile prevăzute în anexa II;
11. „client de retail” înseamnă un client care nu este client profesional;

12. „piață de creștere pentru IMM-uri” înseamnă un MTF înregistrat ca piață de creștere pentru IMM-uri în conformitate cu articolul 33;
13. „întreprinderi mici și mijlocii” (IMM-uri) înseamnă, în sensul prezentei directive, societățile a căror capitalizare bursieră, pe baza cotațiilor de sfârșit de an din ultimii trei ani calendaristici, a fost mai mică de 200 000 000 EUR;
14. „ordin-limită” înseamnă ordinul de a cumpăra sau de a vinde un instrument financiar la limita de preț specificată sau mai avantajos și într-o cantitate precizată;
15. „instrumente financiare” înseamnă instrumentele menționate în anexa I secțiunea C;
16. „contracte derivate menționate în secțiunea C. punctul 6” înseamnă contracte de opțiuni, contractele la termen, contractele swap și orice alte contracte derivate menționate în anexa I secțiunea C punctul 6, referitoare la cărbune sau țiței, care sunt tranzacționate pe un OTF și care trebuie decontate fizic;
17. „instrumente ale pieței monetare” înseamnă categoriile de instrumente tranzacționate în mod obișnuit pe piața monetară, precum certificatele de trezorerie, certificatele de depozit și efectele de comerț, cu excepția instrumentelor de plată;
18. „operator de piață” înseamnă una sau mai multe persoane care administrează și/sau operează activitatea unei piețe reglementate și care poate fi însăși piața reglementată;
19. „sistem multilateral” înseamnă orice sistem sau mecanism în cadrul căruia pot interacționa multiple interese de tranzacționare ale terțelor părți privind cumpărarea și vânzarea de instrumente financiare;
20. „operator independent” înseamnă o firmă de investiții care, în mod organizat, frecvent, sistematic și substanțial, efectuează tranzacții pe cont propriu în executarea ordinelor clienților în afara unei piețe reglementate, a unui MTF sau a unui OTF, fără a administra un sistem multilateral;

Caracterul frecvent și sistematic se apreciază în funcție de numărul de tranzacții extrabursiere efectuate cu instrumentul financiar în cauză de firma de investiții pe cont propriu în executarea ordinelor clienților. Caracterul substanțial se apreciază fie în funcție de volumul tranzacțiilor extrabursiere efectuate de firma de investiții în raport cu tranzacțiile totale ale firmei de investiții pentru un anumit instrument financiar, fie în funcție de volumul tranzacțiilor extrabursiere efectuate de firma de investiții în raport cu tranzacțiile totale din Uniune pentru un anumit instrument financiar. Definiția unui operator independent se aplică, numai dacă limita prestabilită pentru caracterul frecvent și sistematic și caracterul substanțial sunt ambele depășite, sau atunci când o firmă de investiții alege opțiunea de a fi tratată conform regimului aplicabil operatorilor independenți;

21. „piață reglementată” înseamnă un sistem multilateral, operat și/sau administrat de un operator de piață, care reunește sau facilitează reunirea, în cadrul sistemului și în conformitate cu normele sale nediscreționare, a unor interese multiple de vânzare și cumpărare de instrumente financiare ale unor terțe părți, într-un mod care conduce la încheierea de contracte cu instrumente financiare admise la tranzacționare pe baza normelor și/sau a sistemelor sale și care este autorizat și funcționează în mod regulat și în conformitate cu titlul III din prezenta directivă;
22. „sistem multilateral de tranzacționare” (MTF) înseamnă un sistem multilateral operat de o firmă de investiții sau de un operator de piață care reunește, în cadrul sistemului și în conformitate cu normele sale nediscreționare, interese multiple de vânzare și cumpărare de instrumente financiare ale unor terțe părți, într-un mod care conduce la încheierea de contracte în conformitate cu titlul II din prezenta directivă;
23. „sistem organizat de tranzacționare” (OTF) înseamnă un sistem multilateral care nu este o piață reglementată sau un MTF și în cadrul căruia pot interacționa multiple interese ale unor terțe părți de vânzare și cumpărare de obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și instrumente financiare derivate, într-un mod care conduce la încheierea de contracte în conformitate cu titlul II din prezenta directivă;

24. „loc de tranzacționare” înseamnă o piață reglementată, un MTF sau un OTF;
25. „piață lichidă” înseamnă o piață a unui instrument financiar sau a unei clase de instrumente financiare pe care există în regim continuu cumpărători și vânzători pregătiți și dispuși, evaluată conform criteriilor de mai jos, ținând seama de structurile de piață specifice ale instrumentului financiar specific sau ale clasei de instrumente financiare:
- (a) frecvența medie și mărimea medie a tranzacțiilor în diverse condiții de piață, având în vedere natura și ciclul de viață al produselor în cadrul clasei respective de instrumente financiare;
  - (b) numărul și tipul participanților pe piață, inclusiv raportul dintre participanții pe piață și instrumentele financiare tranzacționate pe piața unui anumit produs;
  - (c) mărimea medie a spreadurilor, atunci când este disponibilă;
26. „autoritate competentă” înseamnă autoritatea desemnată de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 67, în afara cazurilor în care prezenta directivă conține o dispoziție contrară;
27. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
28. „societăți de administrare a OPCVM” înseamnă societăți de administrare în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
29. „agent delegat” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care, sub responsabilitatea deplină și necondiționată a unei singure firme de investiții în contul căreia acționează, promovează clienților sau clienților potențiali servicii de investiții și/sau servicii auxiliare, primește și transmite instrucțiunile sau ordinele de la clienți referitoare la servicii de investiții sau instrumente financiare, plasează instrumente financiare sau furnizează clienților sau clienților potențiali consultanță privind aceste instrumente sau servicii;
30. „sucursală” înseamnă un loc de desfășurare a activității, altul decât sediul principal, care face parte dintr-o firmă de investiții, care nu are personalitate juridică și care furnizează servicii de investiții și/sau exercită activități de investiții și care poate, de asemenea, furniza servicii auxiliare pentru care firma de investiții a obținut o autorizație; toate locurile de desfășurare a activității stabilite în același stat membru de o firmă de investiții al cărei sediu se află într-un alt stat membru sunt considerate ca fiind o singură sucursală;
31. „participație calificată” înseamnă deținerea, directă sau indirectă, într-o firmă de investiții, a unei participații care reprezintă cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot, astfel cum este prevăzut la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾, având în vedere condițiile de agregare a acestor participații stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva menționată, sau care permite exercitarea unei influențe semnificative asupra administrării firmei de investiții în care este deținută participația respectivă;
32. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă în sensul articolului 2 punctele 9 și 22 din Directiva 2013/34/UE Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽²⁾ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

⁽³⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

33. „filială” înseamnă o întreprindere afiliată în sensul articolului 2 punctele 10 și 22 din Directiva 2013/34/UE, inclusiv orice filială a unei întreprinderi filiale a întreprinderii-mamă care le conduce;
34. „grup” înseamnă un grup în sensul articolului 2 punctul 11 din Directiva 2013/34/UE;
35. „legături strânse” înseamnă o situație în care cel puțin două persoane fizice sau juridice sunt legate prin:
- (a) participație sub forma deținerii, direct sau prin intermediul controlului, a cel puțin 20 % din capitalul sau drepturile de vot ale unei societăți;
  - (b) „control”, și anume relația dintre o întreprindere-mamă și o filială, în toate cazurile prevăzute la articolul 22 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere, orice filială a unei întreprinderi filiale fiind considerată, de asemenea, ca filială a întreprinderii-mamă care le conduce;
  - (c) o legătură permanentă a amândurora sau a tuturor de una și aceeași persoană printr-o relație de control;
36. „organ de conducere” înseamnă organul sau organele unei firme de investiții, ale unui operator de piață sau ale unui furnizor de servicii de raportare a datelor, care sunt numite în conformitate cu dreptul intern, abilitate să stabilească strategia, obiectivele și direcția generală a entității, care supervizează și monitorizează procesul decizional și din care fac parte persoane care conduc efectiv activitatea entității.
- Atunci când prezenta directivă menționează organul de conducere și, în conformitate cu dreptul intern, funcțiile de conducere și de supraveghere ale organului de conducere sunt atribuite unor organe diferite sau unor membri diferiți din cadrul unui organ, statul membru identifică organele responsabile sau membrii responsabili ai organului de conducere în conformitate cu dreptul intern, cu excepția cazului în care se specifică altfel în prezenta directivă;
37. „conducerea superioară” înseamnă persoanele fizice care exercită funcții executive în cadrul unei firme de investiții, al unui operator de piață sau al unui furnizor de servicii de raportare a datelor și care răspund în fața organului de conducere de managementul activităților de zi cu zi ale entității, inclusiv de implementarea politicilor privind distribuția de servicii și produse clienților de către firmă și personalul acesteia;
38. „cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu” înseamnă o tranzacție în cadrul căreia facilitatorul însuși se interpune în tranzacție între cumpărător și vânzător, în așa fel încât nu este în niciun moment expus riscului de piață pe tot parcursul executării tranzacției, ambele laturi ale tranzacției fiind executate simultan, iar tranzacția este încheiată la un preț la care facilitatorul nici nu realizează profit, nici nu suferă pierderi, cu excepția unui comision, a unei taxe sau a unei rețineri percepute pentru tranzacție și comunicate în prealabil;
39. „tranzacționare algoritmică” înseamnă tranzacționarea de instrumente financiare pe baza unui algoritm computerizat care stabilește în mod automat, cu intervenție umană minimă sau fără intervenție umană, unii parametri individuali ai ordinelor, precum inițierea ordinului, momentul inițierii, prețul sau cantitatea ordinului sau modul în care ordinul să fie gestionat după trimiterea lui, și nu include sistemele utilizate exclusiv în scopul direcționării ordinelor către unul sau mai multe locuri de tranzacționare, al procesării ordinelor care nu implică stabilirea unor parametri de tranzacționare, al confirmării ordinelor sau al procesării post tranzacționare a tranzacțiilor executate;
40. „tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență” înseamnă o tehnică de tranzacționare algoritmică caracterizată prin:
- (a) o infrastructură menită să minimizeze perioadele de latență ale rețelei sau de alte tipuri, care dispune de cel puțin una dintre următoarele dotări aferente introducerii algoritmice a ordinelor: colocare, hosting de proximitate sau acces electronic direct de mare viteză;

- (b) determinarea prin sistem a inițierii, generării, direcționării sau executării ordinelor fără intervenție umană pentru tranzacțiile sau ordinele individuale; și
- (c) rate intrazilnice ridicate de mesaje constituind ordine, cotații sau anulări;
41. „acces electronic direct” înseamnă o procedură prin care un participant, un membru sau un client al unui loc de tranzacționare permite unei persoane să utilizeze codul său de tranzacționare pentru a putea transmite, în mod electronic, ordine referitoare la un instrument financiar direct către locul de tranzacționare, și include acordurile care implică utilizarea de către persoana în cauză a infrastructurii participantului, membrului sau clientului respectiv sau a unui alt sistem de conectare pus la dispoziție de participant, membru sau client, pentru a transmite ordine (acces direct pe piață) și acordurile prin care respectiva infrastructură nu este folosită de o persoană (acces sponsorizat);
42. „practici de vânzare încrucișată” înseamnă oferirea unui serviciu de investiții împreună cu un alt serviciu sau produs ca parte a unui pachet sau pentru a condiționa o înțelegere sau un pachet;
43. „depozit structurat” înseamnă un depozit astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, care este rambursabil integral la scadență în baza unor condiții potrivit cărora o dobândă sau o primă va fi plătită sau este supusă riscului, conform unei formule care implică factori precum:
- (a) un indice sau o combinație de indici, excluzând depozitele cu rată variabilă a căror rentabilitate este direct legată de un indice al ratei dobânzii, precum Euribor sau Libor;
- (b) un instrument financiar sau o combinație de instrumente financiare;
- (c) o marfă sau o combinație de marfă sau alte active fizice sau nefizice nefungibile; sau
- (d) un curs de schimb valutar sau o combinație de cursuri de schimb valutar;
44. „valori mobiliare” înseamnă clasele de titluri de valoare care pot fi negociate pe piața de capital, cu excepția instrumentelor de plată, ca, de exemplu:
- (a) acțiunile deținute la societăți și alte titluri de valoare echivalente acțiunilor deținute la societăți, la societăți de tip parteneriat sau la alte entități, precum și certificatele de depozit pentru acțiuni;
- (b) obligațiunile și alte titluri de creanță securizate, inclusiv certificatele de depozit pentru astfel de titluri;
- (c) orice alte titluri de valoare care conferă dreptul de a cumpăra sau de a vinde asemenea valori mobiliare sau care conduc la o decontare în numerar, stabilită în raport cu valori mobiliare, monede, rate ale dobânzii sau rentabilității, mărfuri sau alți indici ori unități de măsură;
45. „certificate de depozit” înseamnă titluri de valoare negociabile pe piața de capital, care reprezintă proprietatea asupra titlurilor unui emitent străin și care pot fi admise la tranzacționare pe o piață reglementată și tranzacționate independent de titlurile de valoare ale emitentului străin;

⁽¹⁾ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind sistemele de garantare a depozitelor (a se vedea pagina 149 din prezentul Jurnal Oficial).

46. „fond tranzacționat la bursă” înseamnă un fond care are cel puțin o clasă de unități sau de acțiuni tranzacționate pe toată durata zilei cel puțin într-un loc de tranzacționare și cu cel puțin un formator de piață care ia măsuri pentru a se asigura că prețul unităților sau al acțiunilor sale la locul de tranzacționare nu variază în mod semnificativ față de valoarea activului său net și, după caz, față de valoarea orientativă a activului net;
47. „certIFICATE” înseamnă certificate astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 27 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
48. „produse financiare structurate” înseamnă produse financiare structurate astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 28 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
49. „derivate” înseamnă derivate astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
50. „instrumente financiare derivate” înseamnă instrumente financiare derivate astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
51. „CPC” înseamnă o CPC astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
52. „mecanism de publicare aprobat” sau „APA” înseamnă o persoană autorizată, conform prezentei directive, să furnizeze serviciul de publicare a rapoartelor privind tranzacțiile în numele unor firme de investiții, în temeiul articolelor 20 și 21 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
53. „furnizor de sisteme centralizate de raportare” sau „CTP” înseamnă o persoană autorizată în temeiul dispozițiilor prezentei directive să furnizeze serviciul de colectare a rapoartelor privind tranzacțiile cu instrumente financiare enumerate la articolele 6, 7, 10, 12, 13, 20 și 21 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 de la piețele reglementate, MTF-uri, OTF-uri și APA și de consolidare a acestora într-un flux continuu de date electronice în direct care oferă date referitoare la prețuri și volume pentru fiecare instrument financiar;
54. „mecanism de raportare aprobat” sau „ARM” înseamnă o persoană autorizată, în temeiul dispozițiilor prezentei directive, să furnizeze autorităților competente sau ESMA, în numele firmelor de investiții, serviciul de raportare a detaliilor privind tranzacțiile;
55. „stat membru de origine” înseamnă:
- (a) pentru o firmă de investiții:
    - (i) statul membru în care este situat sediul său principal, în cazul în care este vorba despre o persoană fizică;
    - (ii) statul membru în care este situat sediul său social, în cazul în care este vorba despre o persoană juridică;
    - (iii) statul membru în care este situat sediul său principal, în cazul în care, în conformitate cu dreptul său intern, aceasta nu are sediu social;
  - (b) pentru o piață reglementată, statul membru în care este înregistrată piața reglementată sau, în cazul în care, în conformitate cu dreptul intern al statului membru respectiv, aceasta nu are sediu social, statul membru în care este situat sediul său principal;
  - (c) pentru un APA, un CTP sau un ARM:
    - (i) statul membru în care este situat sediul său principal, în cazul în care APA, CTP sau ARM este o persoană fizică;

- (ii) statul membru în care este situat sediul său social, în cazul în care APA, CTP sau ARM este o persoană juridică;
- (iii) în cazul în care, în conformitate cu dreptul intern al statului membru respectiv, APA, CTP sau ARM nu are sediu social, statul membru în care se află sediul său principal;
56. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, în care o firmă de investiții deține o sucursală sau furnizează servicii de investiții și/sau desfășoară activități de investiții ori statul membru în care o piață reglementată pune la dispoziție mecanisme adecvate pentru a permite membrilor sau participanților stabiliți în acest stat membru să participe la tranzacționare de la distanță în cadrul sistemului său;
57. „societate dintr-o țară terță” înseamnă o societate care ar fi o instituție de credit ce oferă servicii de investiții sau desfășoară activități de investiții ori o firmă de investiții dacă sediul său principal sau sediul său social s-ar afla pe teritoriul Uniunii;
58. „produs energetic angro” înseamnă produs energetic angro în sensul articolului 2 punctul 4 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011;
59. „instrumente financiare derivate pe mărfuri agricole” înseamnă contractele derivate referitoare la produsele enumerate la articolul 1 și în anexa I părțile I-XX și XXIV/1 la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
60. „emitent suveran” înseamnă oricare dintre următoarele entități care emit titluri de creanță:
- (i) Uniunea;
- (ii) un stat membru, inclusiv un serviciu guvernamental, o agenție sau un vehicul investițional special al statului membru;
- (iii) în cazul unui stat membru federal, unul dintre membrii federației;
- (iv) un vehicul investițional special pentru mai multe state membre;
- (v) o instituție financiară internațională instituită de două sau mai multe state membre, al cărei obiectiv este să mobilizeze fondurile necesare și să ofere asistență financiară membrilor săi care sunt afectați sau amenințați de probleme grave de finanțare; sau
- (vi) Banca Europeană de Investiții;
61. „datorie suverană” înseamnă un titlu de creanță emis de un emitent suveran;
62. „suport durabil” înseamnă orice instrument care:
- (a) permite unui client să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod care să permită ca informațiile respective să poată fi consultate ulterior pe o perioadă de timp adaptată scopului acestor informații și care
- (b) permite reproducerea fidelă a informațiilor stocate;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

63. „furnizor de rapoarte centralizate de date” înseamnă un APA, un CTP sau un ARM.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 89, pentru a specifica anumite elemente tehnice ale definițiilor menționate la alineatul (1), pentru a le adapta evoluțiilor pieței, progreselor tehnologice și experienței comportamentelor interzise în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 și pentru a asigura aplicarea uniformă a prezentei directive.

TITLUL II

CONDIȚII DE AUTORIZARE ȘI DE FUNCȚIONARE APLICABILE FIRMELOR DE INVESTIȚII

CAPITOLUL I

Condiții și proceduri de autorizare

Articolul 5

Cerința de autorizare

(1) Fiecare stat membru impune ca furnizarea de servicii de investiții și/sau exercitarea activităților de investiții ca ocupație sau activitate obișnuită cu titlu profesional să facă obiectul unei autorizări prealabile în conformitate cu prezentul capitol. O astfel de autorizare este acordată de autoritatea competentă a statului membru de origine desemnată în conformitate cu articolul 67.

(2) Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), statele membre autorizează orice operator de piață să exploateze un MTF sau un OTF, cu condiția să se fi verificat în prealabil că respectivul operator respectă prezentul capitol.

(3) Statele membre înregistrează toate firmele de investiții. Registrul este accesibil publicului și conține informații privind serviciile sau activitățile pentru care firma de investiții este autorizată. Acest registru se actualizează în mod regulat. Fiecare autorizare se notifică ESMA.

ESMA întocmește o listă a tuturor firmelor de investiții din Uniune. Lista respectivă conține informații privind serviciile și activitățile pentru care este autorizată fiecare firmă de investiții și este actualizată în mod regulat. ESMA publică lista respectivă pe site-ul său de internet și asigură actualizarea acesteia.

În cazul în care o autoritate competentă retrage o autorizare în conformitate cu articolul 8 literele (b), (c) și (d), respectiva retragere se publică în listă timp de cinci ani.

(4) Fiecare stat membru impune ca:

(a) orice firmă de investiții care este persoană juridică să aibă sediul principal în același stat membru în care are sediul social;

(b) orice firmă de investiții care nu este persoană juridică sau orice firmă de investiții care este persoană juridică, dar care, în conformitate cu dreptul său intern, nu are sediu social să aibă sediul principal în statul membru în care își exercită efectiv activitatea.

Articolul 6

Domeniul de aplicare al autorizației

(1) Statul membru de origine se asigură că autorizația precizează serviciile sau activitățile de investiții pe care firma de investiții respectivă este autorizată să le furnizeze. Autorizația poate acoperi unul sau mai multe dintre serviciile auxiliare prevăzute în anexa I secțiunea B. Cu toate acestea, în niciun caz, ea nu poate fi eliberată exclusiv pentru prestarea de servicii auxiliare.

(2) Orice firmă de investiții care intenționează să își extindă activitatea la alte servicii sau activități de investiții sau la alte servicii auxiliare neincluse în momentul autorizării inițiale înaintează o cerere de extindere a acestei autorizații.

(3) Autorizația este valabilă în întreaga Uniune și permite unei firme de investiții să furnizeze serviciile sau să exercite activitățile pentru care a fost autorizată în întreaga Uniune, fie prin dreptul de stabilire, inclusiv prin intermediul unei sucursale, fie prin libertatea de a presta servicii.

Articolul 7

Proceduri de aprobare și de respingere a cererilor de autorizare

(1) Autoritatea competentă nu acordă autorizația înainte de a se asigura pe deplin că solicitantul îndeplinește toate cerințele prevăzute de dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive.

(2) Firma de investiții furnizează toate informațiile – inclusiv un program de activitate care prezintă, printre altele, tipurile de operațiuni avute în vedere și structura organizatorică – de care are nevoie autoritatea competentă pentru a se asigura că firma a luat toate măsurile necesare, în momentul autorizării inițiale, pentru a respecta obligațiile prevăzute de prezentul capitol.

(3) Solicitantul este informat, în termen de șase luni de la prezentarea unei cereri complete, dacă autorizația îi este acordată sau nu.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în temeiul alineatului (2) din prezentul articol, inclusiv programul de activitate;

(b) cerințele aplicabile administrării firmelor de investiții în temeiul articolului 9 alineatul (6) și informațiile pentru notificarea prevăzută la articolul 9 alineatul (5);

(c) cerințele aplicabile acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorității competente, în temeiul articolului 10 alineatele (1) și (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(5) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formularele, modelele și procedurile standard pentru notificarea și furnizarea de informații prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 9 alineatul (5).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 8

Retragerea autorizațiilor

Autoritățile competente pot retrage autorizația oricărei firme de investiții care:

(a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la autorizație, nu a furnizat niciun serviciu de investiții sau nu a exercitat nicio activitate de investiții în ultimele șase luni, în afara cazurilor în care statul membru respectiv prevede caducitatea autorizației în asemenea situații;

- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice altă modalitate incorectă;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în care a fost acordată autorizația, precum respectarea condițiilor prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (d) a încălcat grav și sistematic dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 în ceea ce privește condițiile de funcționare aplicabile firmelor de investiții;
- (e) se încadrează în oricare dintre cazurile în care dreptul intern prevede retragerea autorizației pentru aspecte care nu sunt circumscrise sferei de aplicare a prezentei directive.

Orice retragere a unei autorizații se notifică ESMA.

Articolul 9

Organul de conducere

(1) Autoritățile competente care acordă autorizația în conformitate cu articolul 5 se asigură că firmele de investiții și organele lor de conducere respectă dispozițiile de la articolele 88 și 91 din Directiva 2013/36/UE.

ESMA și ABE adoptă orientări comune cu privire la elementele enumerate la articolul 91 alineatul (12) din Directiva 2013/36/UE.

(2) Atunci când acordă autorizația în conformitate cu articolul 5, autoritățile competente pot autoriza membrii organului de conducere să dețină o funcție de conducere suplimentară față de cele autorizate la articolul 91 alineatul (3) din Directiva 2013/36/UE. Autoritățile competente informează periodic ESMA în legătură cu astfel de autorizații.

ABE și ESMA coordonează colectarea informațiilor prevăzute la primul paragraf de la prezentul alineat și la articolul 91 alineatul (6) din Directiva 2013/36/UE referitoare la firmele de investiții.

(3) Statele membre se asigură că organul de conducere al unei firme de investiții definește, supraveghează și este responsabil de implementarea mecanismelor de guvernanta care să asigure gestionarea eficace și prudentă a firmei de investiții, inclusiv separarea sarcinilor în cadrul firmei de investiții și prevenirea conflictelor de interese, într-un mod care promovează integritatea pieței și interesele clienților săi.

Fără a aduce atingere cerințelor stabilite la articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE, mecanismele respective garantează că organul de conducere definește, aprobă și supervizează:

- (a) organizarea firmei, în vederea furnizării de servicii de investiții și a exercitării de activități de investiții, precum și de servicii auxiliare, inclusiv competențele, cunoștințele și experiența necesare personalului, resursele, procedurile și mecanismele de furnizare a serviciilor și de desfășurare a activităților, ținând cont de natura, amploarea și complexitatea profilului de activitate al societății, precum și cerințele pe care firma trebuie să le îndeplinească;
- (b) politicile referitoare la servicii, activități, produse și operațiuni oferite sau furnizate în conformitate cu nivelul de toleranță la risc al firmei de investiții, cu profilul și nevoile clienților firmei cărora acestea le sunt oferite sau furnizate, inclusiv, dacă este cazul, prin simulări de criză;
- (c) politica de remunerare a persoanelor implicate în furnizarea de servicii clienților, vizând încurajarea unei conduite profesionale responsabile, tratamentul echitabil al clienților, precum și evitarea conflictelor de interese în relațiile cu clienții.

Organul de conducere monitorizează și evaluează periodic caracterul adecvat și punerea în aplicare a obiectivelor strategice ale firmei în ceea ce privește furnizarea de servicii de investiții și exercitarea de activități de investiții, precum și de servicii auxiliare, eficacitatea mecanismelor de guvernare ale firmei de investiții și caracterul adecvat al politicilor privind furnizarea de servicii clienților și ia măsurile necesare pentru a soluționa eventualele deficiențe.

Membrii organului de conducere au acces adecvat la informațiile și documentele necesare pentru supervizarea și monitorizarea procesului decizional al conducerii.

(4) Autoritatea competentă refuză autorizarea dacă nu este convinsă că membrii organului de conducere al firmei de investiții au o reputație suficient de bună, posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență și dedică suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în cadrul firmei de investiții sau dacă există motive obiective și demonstrabile de a crede că organul de conducere al firmei ar risca să compromită administrarea eficace, corectă și prudentă a acesteia și să afecteze luarea în considerare în mod corespunzător a intereselor clienților săi și a integrității pieței.

(5) Statele membre impun firmelor de investiții să informeze autoritatea competentă cu privire la toți membrii organelor lor de conducere și la orice modificare a componenței acestora și să îi comunice, de asemenea, toate informațiile necesare pentru a aprecia dacă firma respectă cerințele de la alineatele (1), (2) și (3).

(6) Statele membre impun ca administrarea efectivă a firmelor de investiții solicitante să fie asigurată de cel puțin două persoane care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatul (1).

Prin derogare de la primul paragraf, statele membre pot autoriza firme de investiții care sunt persoane fizice sau firme de investiții care sunt persoane juridice conduse de o singură persoană fizică în conformitate cu statutul lor și cu dreptul intern aplicabil. Cu toate acestea, statele membre impun:

- (a) luarea de alte măsuri care să garanteze administrarea corectă și prudentă a acestor firme de investiții și luarea în considerare în mod corespunzător a intereselor clienților și a integrității pieței;
- (b) respectarea de către persoanele fizice respective a cerinței de a avea o reputație suficient de bună, cunoștințe, competențe și experiență suficiente și de a dedica suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor lor.

Articolul 10

Acționari și asociați care dețin participații calificate

(1) Autoritățile competente nu autorizează furnizarea de servicii de investiții sau exercitarea de activități de investiții de către o firmă de investiții înainte de a li se comunica identitatea acționarilor și a asociaților, direcți sau indirecti, persoane fizice sau juridice, care dețin participații calificate, și valoarea acestor participații.

Autoritățile competente refuză autorizarea în cazul în care, ținând seama de necesitatea de a garanta administrarea corectă și prudentă a unei firme de investiții, nu sunt convinse că acționarii sau asociații care dețin participații calificate au calitățile necesare.

În cazul în care există legături strânse între firma de investiții și alte persoane fizice sau juridice, autoritatea competentă nu eliberează autorizația decât în cazul în care aceste legături nu o împiedică să își exercite în mod eficace funcțiile de supraveghere.

(2) Autoritatea competentă refuză autorizarea în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative ale unei țări terțe aplicabile uneia sau mai multor persoane fizice sau juridice cu care firma de investiții are legături strânse, sau anumite dificultăți legate de aplicarea actelor menționate anterior o împiedică să își exercite efectiv funcțiile de supraveghere.

(3) Statele membre impun ca, în cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la primul paragraf de la alineatul (1) poate prejudicia administrarea corectă și prudentă a unei firme de investiții, autoritățile competente să ia măsurile necesare pentru a stopa această situație.

Aceste măsuri pot include cereri de hotărâri judecătorești și aplicarea de sancțiuni administratorilor și a persoanelor responsabile de conducerea activității sau suspendarea drepturilor de vot aferente acțiunilor deținute de acționarii sau asociații respectivi.

Articolul 11

Notificarea proiectelor de achiziții

(1) Statele membre impun oricărei persoane fizice sau juridice sau unor astfel de persoane care acționează concertat (denumite în continuare „potențialul achizitor”), care au decis să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o firmă de investiții sau să majoreze, direct sau indirect, o astfel de participație calificată într-o firmă de investiții astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie egală sau mai mare decât 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât firma de investiții să devină filiala lor (denumită în continuare „proiect de achiziție”), să notifice mai întâi în scris autoritățile competente ale firmei de investiții în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante, astfel cum se prevede la articolul 13 alineatul (4).

Statele membre impun oricărei persoane fizice sau juridice care a decis să cedeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o firmă de investiții, să notifice mai întâi în scris autoritățile competente, indicând mărimea participației vizate. O astfel de persoană trebuie, de asemenea, să notifice autoritățile competente în cazul în care a decis să își reducă participația calificată, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să scadă sub 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât firma de investiții să înceteze să mai fie filiala acesteia.

Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

Pentru a stabili dacă au fost respectate criteriile privind participația calificată prevăzute de articolul 10 și de prezentul articol, statele membre nu țin seama de drepturile de vot sau de acțiunile deținute de firme de investiții sau de instituții de credit ca urmare a subscrierii de instrumente financiare și/sau a plasării instrumentelor financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute în anexa I secțiunea A punctul 6, cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului, pe de o parte, și cedate în termen de un an de la data achiziției, pe de altă parte.

(2) Autoritățile competente implicate acționează consultându-se reciproc pe deplin atunci când efectuează evaluarea prevăzută la articolul 13 alineatul (1) (denumită în continuare „evaluarea”), în cazul în care potențialul achizitor este:

- (a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;
- (b) întreprinderea-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei firme de investiții sau a unei societăți de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție sau
- (c) o persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o firmă de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.

Autoritățile competente își furnizează reciproc informații esențiale sau relevante pentru evaluare, fără întârzieri nejustificate. Astfel, acestea își comunică, la cerere, orice informație relevantă și își comunică din proprie inițiativă orice informație esențială. Orice decizie a autorității competente care a autorizat firma de investiții vizată de proiectul de achiziție indică eventualele opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă responsabilă pentru potențialul achizitor.

(3) Statele membre impun firmelor de investiții care sunt informate cu privire la orice achiziție sau cedare de participații deținute în capitalul lor care ar face ca participațiile respective să depășească sau să scadă sub unul dintre pragurile prevăzute la primul paragraf de la alineatul (1) să anunțe de îndată autoritățile competente.

Cel puțin o dată pe an, firmele de investiții transmit autorităților competente, de asemenea, numele acționarilor și ale asociaților care dețin participații calificate și valoarea acestor participații, așa cum rezultă, de exemplu, din informațiile comunicate adunării generale anuale a acționarilor și asociaților sau în conformitate cu acele cu putere de lege aplicabile companiilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată.

(4) Statele membre impun autorităților competente să ia măsuri similare celor menționate la articolul 10 alineatul (3) în cazul persoanelor care nu respectă obligația de a furniza informațiile solicitate în prealabil cu privire la achiziționarea sau majorarea unei participații calificate. În cazul în care o astfel de participație este achiziționată în pofida opoziției autorităților competente, statele membre prevăd, în mod independent de orice altă sancțiune care poate fi aplicată, fie suspendarea drepturilor de vot aferente, fie nulitatea voturilor exprimate sau posibilitatea anulării lor.

Articolul 12

Termenul de evaluare

(1) Autoritățile competente transmit potențialului achizitor, imediat și în orice caz în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării prevăzute la articolul 11 alineatul (1) primul paragraf, precum și la eventuala primire ulterioară a informațiilor menționate la alineatul (2) din prezentul articol, confirmarea de primire în scris.

Autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult 60 de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor care statele membre solicită să fie anexate notificării în baza listei menționate la articolul 13 alineatul (4) (denumit în continuare „termen de evaluare”), pentru a realiza evaluarea.

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile competente comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

(2) În cursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de-a cincizecea zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile competente pot, dacă este necesar, să solicite informațiile suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

Termenul de evaluare se întrerupe între data solicitării de informații de către autoritățile competente și data primirii răspunsului potențialului achizitor la această solicitare. Întreruperea nu poate depăși 20 de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în vederea completării sau clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu pot conduce la întreruperea termenului de evaluare.

(3) Autoritățile competente pot prelungi perioada de întrerupere menționată la al doilea paragraf de la alineatul (2) cu până la 30 de zile lucrătoare în cazul în care potențialul achizitor se încadrează într-una dintre următoarele categorii:

(a) persoane fizice sau juridice stabilite sau care fac obiectul unor reglementări din afara Uniunii;

(b) persoane fizice sau juridice care nu fac obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive sau al Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE sau 2013/36/UE.

(4) În cazul în care autoritățile competente, la finalizarea evaluării, decid să se opună proiectului de achiziție, acestea informează în scris potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele care au stat la baza acestei decizii. În conformitate cu dreptul intern, la cererea potențialului achizitor, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei. Aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității competente să facă publică motivarea respectivă, fără a fi necesară cererea potențialului achizitor.

(5) În cazul în care autoritățile competente nu se opun proiectului de achiziție, exprimând acest lucru în scris în cursul termenului de evaluare, aceasta se consideră aprobată.

(6) Autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl pot prelungi, atunci când este necesar.

(7) Statele membre nu pot impune cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă pentru notificarea autorităților competente și pentru aprobarea de către acestea a unor achiziții directe sau indirecte de capital sau de drepturi de vot.

(8) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili lista exhaustivă a informațiilor, menționate la articolul 13 alineatul (4), care urmează să fie incluse de potențialii achizitori în notificarea lor, fără a aduce atingere alineatului (2) din prezentul articol.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 1 ianuarie 2014.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(9) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, în scopul stabilirii unor formulare, modele și proceduri standard pentru procesele de consultare între autoritățile competente relevante, așa cum se menționează la articolul 11 alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 13

Evaluarea

(1) La examinarea notificării prevăzute la articolul 11 alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 12 alineatul (2), autoritățile competente evaluează, pentru a asigura administrarea corectă și prudentă a firmei de investiții vizată de proiectul de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra firmei de investiții, caracterul adecvat al potențialului achizitor, precum și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, pe baza tuturor criteriilor următoare:

(a) reputația potențialului achizitor;

(b) reputația și experiența oricărei persoane care va conduce activitatea firmei de investiții în urma proiectului de achiziție;

(c) soliditatea financiară a potențialului achizitor, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura în cadrul firmei de investiții vizate de proiectul de achiziție;

- (d) capacitatea firmei de investiții de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale care îi revin în temeiul prezentei directive și, după caz, în temeiul altor directive, în special Directivele 2002/87/CE și 2013/36/UE, în special condiția ca grupul din care va face parte să aibă o structură care să permită exercitarea unei supravegheri eficiente, un schimb eficient de informații între autoritățile competente și împărțirea responsabilităților între autoritățile competente;
- (e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în înțelesul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE a fost sau este săvârșită în legătură cu proiectul de achiziție sau că proiectul de achiziție ar putea crește un astfel de risc.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89, de adaptare a criteriilor stabilite la primul paragraf din prezentul alineat.

(2) Autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, pe baza criteriilor stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete.

(3) Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește cota de participație care trebuie să fie achiziționată și nici nu permit autorităților lor competente să examineze proiectul de achiziție din punctul de vedere al nevoilor economice ale pieței.

(4) Statele membre fac publică o listă cu informațiile necesare pentru a efectua evaluarea și care trebuie furnizate autorităților competente în momentul notificării menționate la articolul 11 alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale cu natura potențialului achizitor și a proiectului de achiziție și adaptate acesteia. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială.

(5) Fără a aduce atingere articolului 12 alineatele (1), (2) și (3), în cazul în care autoritatea competentă este notificată în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție sau de majorare de participații calificate pentru aceeași firmă de investiții, autoritatea competentă tratează potențialii achizitori în mod nediscriminatoriu.

Articolul 14

Aderarea la un sistem acreditat de compensare a investitorilor

Autoritățile competente veghează ca orice entitate care solicită autorizarea ca firma de investiții să respecte, în momentul eliberării autorizației respective, obligațiile prevăzute de Directiva 97/9/CE.

Obligația prevăzută la primul paragraf este respectată în legătură cu depozitele structurate emise de instituțiile de credit care sunt membre ale unui sistem de garantare a depozitelor recunoscut în temeiul Directivei 2014/49/UE.

Articolul 15

Dotarea inițială de capital

Statele membre veghează ca autoritățile competente să elibereze autorizația doar în cazul în care firma de investiții în cauză are capital inițial suficient conform cerințelor Regulamentului (UE) nr. 575/2013, ținând seama de natura serviciului sau a activității de investiții avută în vedere.

Articolul 16

Cerințe organizatorice

(1) Statul membru de origine impune firmelor de investiții să îndeplinească cerințele organizatorice prevăzute la alineatele (2)-(10) din prezentul articol și la articolul 17.

(2) O firmă de investiții instituie politici și proceduri adecvate care să garanteze că firma, precum și directorii, salariații și agenții săi delegați respectă obligațiile stabilite prin prezenta directivă, precum și normele adecvate aplicabile tranzacțiilor personale efectuate de aceste persoane.

(3) O firmă de investiții menține și aplică dispoziții organizatorice și administrative eficiente, în vederea adoptării tuturor măsurilor rezonabile destinate a preveni prejudicierea intereselor clienților săi de conflicte de interese, astfel cum sunt definite la articolul 23.

O firmă de investiții care creează instrumente financiare pentru a le vinde clienților întreține, utilizează și revizuieste un proces pentru aprobarea fiecărui instrument financiar și adaptări semnificative ale instrumentelor financiare existente înainte de comercializarea sau distribuirea acestora către clienți.

Procesul de aprobare a produselor specifică, pentru fiecare instrument financiar, o piață-țintă identificată de clienți finali din cadrul categoriei relevante de clienți și garantează că toate riscurile relevante pentru respectiva piață-țintă identificată sunt evaluate și că strategia de distribuție avută în vedere este în concordanță cu piață-țintă identificată.

Firma de investiții revizuieste, de asemenea, cu regularitate, instrumentele financiare oferite sau vândute, ținând seama de orice eveniment care ar putea afecta în mod semnificativ riscul potențial pentru piața-țintă identificată, pentru evalua cel puțin dacă instrumentul financiar este în continuare în concordanță cu nevoile pieței-țintă identificate și dacă strategia de distribuție avută în vedere este în continuare adecvată.

O firmă de investiții care creează instrumente financiare pune la dispoziția oricărui distribuitor toate informațiile adecvate cu privire la instrumentul financiar și la procesul de aprobare a produsului, inclusiv la piața-țintă identificată a instrumentului financiar.

În cazul în care o firmă de investiții oferă sau recomandă instrumente financiare pe care nu le creează, ea instituie mecanisme adecvate pentru a obține informațiile menționate la al cincilea paragraf și pentru a înțelege caracteristicile și piața-țintă identificată pentru fiecare instrument financiar.

Politicele, procesele și mecanismele menționate la prezentul alineat nu aduc atingere altor cerințe conform prezentei directive și Regulamentului (UE) nr. 600/2014, inclusiv cele cu privire la publicare, caracterul adecvat, identificarea și gestionarea conflictelor de interese, precum și stimulentele.

(4) O firmă de investiții adoptă măsuri rezonabile pentru a garanta continuitatea și regularitatea în furnizarea serviciilor de investiții și în exercitarea activităților de investiții. În acest scop, ea utilizează sisteme, resurse și proceduri adecvate și proporționate.

(5) În cazul în care încredințează unei terțe părți executarea sarcinilor operaționale esențiale pentru furnizarea unui serviciu continuu și satisfăcător pentru clienți și pentru exercitarea de activități de investiții în mod continuu și satisfăcător, o firmă de investiții adoptă măsuri rezonabile pentru a evita o agravare nejustificată a riscului operațional. Externalizarea funcțiilor operaționale importante nu poate fi realizată într-un mod care să dăuneze semnificativ calității controlului intern al firmei de investiții și care să împiedice autoritatea de supraveghere să controleze respectarea tuturor obligațiilor care îi revin firmei de investiții.

Orice firmă de investiții dispune de proceduri contabile și administrative sigure, de mecanisme de control intern, de tehnici eficiente de evaluare a riscurilor și de proceduri eficiente de control și de protecție a sistemelor sale informatice.

Fără a aduce atingere capacității autorităților competente de a cere accesul la comunicările realizate conform prezentei directive și Regulamentului (UE) nr. 600/2014, o firmă de investiții instituie mecanisme de securitate solide destinate să garanteze securitatea și autentificarea mijloacelor de transmitere a informațiilor, să reducă la minimum riscul de corupere a datelor și de acces neautorizat și să prevină scurgerile de informații, menținând în permanență confidențialitatea datelor.

(6) O firmă de investiții asigură păstrarea de înregistrări referitoare la toate serviciile furnizate și la toate activitățile și tranzacțiile efectuate, care să permită autorității competente să își îndeplinească sarcinile de supraveghere și să desfășoare acțiunile de asigurare a punerii în aplicare prevăzute de prezenta directivă, de Regulamentul (UE) nr. 600/2014 de Directiva 2014/57/UE și de Regulamentul (UE) nr. 596/2014, și în special să ateste respectarea tuturor obligațiilor firmei de investiții respective, inclusiv în ceea ce privește clienții sau clienții potențiali și integritatea pieței.

(7) Înregistrările respective includ cel puțin înregistrările convorbirilor telefonice sau ale corespondenței electronice referitoare la tranzacțiile încheiate pe cont propriu și prestarea de servicii aferente ordinelor clienților referitoare la primirea, transmiterea și executarea ordinelor clienților.

Respectivele convorbiri telefonice și corespondența electronică includ pe cele care urmăresc să ducă la încheierea unor tranzacții prin tranzacționări pe cont propriu sau prin prestarea de servicii aferente ordinelor clienților referitoare la primirea, transmiterea și executarea ordinelor clienților, chiar dacă respectivele convorbiri și respectiva corespondență nu rezultă în încheierea unor astfel de tranzacții sau la prestarea de servicii aferente ordinelor clienților.

În acest scop, o firmă de investiții ia toate măsurile necesare pentru a înregistra convorbirile telefonice și corespondența electronică relevante, desfășurate, transmise sau primite prin echipamente furnizate de firma de investiții unui angajat sau contractant, sau a căror utilizare de către un angajat sau un contractant a fost acceptată sau permisă de firma de investiții.

Firma de investiții informează clienții noi și pe cei existenți cu privire la faptul că convorbirile telefonice sau corespondența electronică dintre firma de investiții și clienții săi, care au drept rezultat sau pot avea drept rezultat efectuarea unor tranzacții, vor fi înregistrate.

O astfel de informare poate fi efectuată o singură dată, înainte de furnizarea serviciilor de investiții către clienții noi și către cei existenți.

Firma de investiții nu furnizează prin telefon servicii de investiții și nu desfășoară prin telefon activități de investiții pentru clienții care nu au fost informați în prealabil cu privire la înregistrarea convorbirilor lor telefonice sau a corespondenței lor electronice, în cazul în care astfel de servicii și de activități de investiții sunt legate de primirea, transmiterea și executarea ordinelor clienților.

Ordinele pot fi transmise de clienți pe alte căi, cu toate acestea astfel de căi de comunicație trebui să fie efectuate pe un suport durabil, respectiv prin poștă, fax, e-mail sau prin intermediul documentației aferente ordinelor clienților întocmite în cadrul întrevederilor. În special, conținutul conversațiilor relevante care au loc față în față cu un client poate fi înregistrat prin utilizarea proceselor-verbale scrise sau a notelor. Respectivele ordine sunt considerate echivalente ordinelor primite prin telefon.

O firmă de investiții trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a împiedica angajații sau contractanții să efectueze, să transmită sau să primească apeluri telefonice și corespondență electronică relevante prin echipamente private pe care firma de investiții nu le poate înregistra sau copia.

Înregistrările efectuate în conformitate cu prezentul paragraf sunt puse la dispoziția clienților implicați, la cererea acestora, și sunt păstrate timp de cinci ani și, atunci când se solicită de către autoritatea competentă, pe o perioadă de până la șapte ani.

(8) În cazul în care deține instrumente financiare aparținând clienților, o firmă de investiții adoptă dispoziții adecvate pentru a proteja drepturile de proprietate ale clienților respectivi, în special în caz de insolvabilitate a firmei și pentru a împiedica utilizarea instrumente financiare ale clienților pe cont propriu, exceptând cazurile în care există un consimțământ expres al clienților.

(9) În cazul în care deține fonduri aparținând clienților, o firmă de investiții adoptă dispoziții adecvate pentru a proteja drepturile clienților respectivi și, cu excepția instituțiilor de credit, pentru a împiedica utilizarea acestor fonduri pe cont propriu.

(10) O firmă de investiții nu poate încheia contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate cu clienți de retail în scopul garantării unor obligații prezente sau viitoare ale clienților, fie că aceste obligații ale clienților sunt reale, condiționale sau potențiale.

(11) Pentru orice sucursală a unei firme de investiții, autoritatea competentă a statului membru în care este stabilită această sucursală controlează respectarea obligației prevăzute la alineatele (6) și (7) în ceea ce privește tranzacțiile efectuate de sucursală, fără a aduce atingere posibilității de acces direct al autorității competente a statului membru de origine a firmei de investiții la înregistrările în cauză.

În situații excepționale, statele membre pot impune firmelor de investiții cerințe privind protejarea activelor deținute de clienți suplimentare față de cerințele menționate la alineatele (8), (9) și (10), precum și actele delegate respective menționate la alineatul (12). Aceste cerințe trebuie justificate în mod obiectiv și trebuie să fie proporționale pentru a aborda, în situațiile în care firmele de investiții protejează activele clienților și fondurile acestora, riscurile specifice protecției investitorilor sau integrității pieței care sunt deosebit de importante dată fiind structura pieței respectivului stat membru.

Statele membre notifică Comisiei, fără întârzieri nejustificate, orice cerință pe care intenționează să o impună în conformitate cu prezentul alineat, cu cel puțin două luni înainte de data stabilită pentru intrarea în vigoare a respectivei cerințe. Notificarea include o justificare a cerinței respective. Niciuna dintre obligațiile suplimentare impuse nu restricționează sau afectează în vreun fel drepturile firmelor de investiții prevăzute la articolele 34 și 35.

În termen de două luni de la notificarea menționată la al treilea paragraf, Comisia își prezintă avizul cu privire la caracterul proporțional și justificat al cerințelor suplimentare.

Statele membre pot reține cerințe suplimentare dacă acestea au fost aduse la cunoștința Comisiei în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2006/73/CE înainte de 2 iulie 2014 și cu condiția respectării cerințelor prevăzute la respectivul articol.

Comisia comunică statelor membre și publică pe site-ul său cerințele suplimentare impuse în temeiul prezentului alineat.

(12) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89, privind precizarea cerințelor organizatorice concrete prevăzute la alineatele (2)-(10) din prezentul articol care trebuie impuse firmelor de investiții și sucursalelor societăților din țări terțe autorizate în conformitate cu articolul 41 care oferă diferite servicii și/sau activități de investiții și servicii auxiliare sau o combinație a acestora.

Articolul 17

Tranzacționarea algoritmică

(1) O firmă de investiții care utilizează tranzacționarea algoritmică dispune de sisteme eficiente și de mecanisme de control al riscului adecvate activităților pe care le desfășoară pentru a avea garanția că sistemele sale de tranzacționare sunt reziliante, au capacitate suficientă și funcționează pe baza unor praguri și limite adecvate pentru a preveni transmiterea unor ordine eronate sau o funcționare necorespunzătoare a sistemelor care poate genera perturbații ale pieței sau poate contribui la apariția acestora. O astfel de societate trebuie, de asemenea, să dispună de sisteme eficiente și de mecanisme de control al riscului pentru a garanta că sistemele de tranzacționare nu pot fi utilizate în scopuri care contravin Regulamentului (UE) nr. 596/2014 sau regulilor locului de tranzacționare la care este conectată firma respectivă. Firma de investiții dispune de mecanisme eficiente de asigurare a continuității activităților pentru a putea face față oricărei disfuncții a sistemului său de tranzacționare și se asigură că sistemele sale sunt suficient testate și monitorizate corespunzător pentru a răspunde cerințelor prevăzute la prezentul alineat.

(2) O firmă de investiții care efectuează tranzacții algoritmice într-un stat membru notifică acest fapt autorităților competente ale statului său membru de origine și ale locului de tranzacționare în care firma de investiții își desfășoară activitățile de tranzacționare algoritmică în calitate de membru sau participant la locul de tranzacționare.

Autoritatea competentă a statului membru de origine a firmei de investiții îi poate solicita acesteia din urmă să furnizeze, în mod periodic sau ad hoc, o descriere a naturii strategiilor sale de tranzacționare algoritmică, detalii referitoare la parametrii de tranzacționare sau limitele la care se supune funcționarea sistemului, principalele mecanisme de control al riscului și al conformității de care dispune firma pentru a asigura îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1), precum și detalii privind testarea sistemelor sale. Autoritatea competentă a statului membru al firmei de investiții poate, în orice moment, să solicite unei firme de investiții informații suplimentare cu privire la activitățile sale de tranzacționare algoritmică și la sistemele utilizate în acest scop.

La cererea unei autorități competente a unui loc de tranzacționare în care firma de investiții, în calitate de membru sau participant la locul de tranzacționare respectiv, desfășoară activități de tranzacționare algoritmică și fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă a statului membru de origine al firmei de investiții comunică informațiile menționate la al doilea paragraf, pe care le primește de la firma de investiții care desfășoară activități de tranzacționare algoritmică.

Firma de investiții ia măsuri pentru a asigura păstrarea înregistrărilor legate de chestiunile menționate la prezentul alineat și se asigură că respectivele înregistrări sunt suficiente pentru a permite autorității sale competente să monitorizeze respectarea cerințelor prezentei directive.

O firmă de investiții care utilizează o strategie de tranzacționare de mare frecvență păstrează, într-o formă acceptată, înregistrări precise și succesive ale tuturor ordinelor sale plasate, inclusiv anulările de ordine, ordinele executate și cotațiile de la locurile de tranzacționare și le pune la dispoziția autorității naționale competente, la cerere.

(3) O firmă de investiții care utilizează tranzacționarea algoritmică urmărind o strategie de formare a pieței, ținând seama de lichiditatea, dimensiunile și natura pieței respective și de caracteristicile instrumentului tranzacționat:

- (a) realizează aceste activități de formare a pieței în mod continuu, în cursul unui segment specificat al programului locului de tranzacționare, cu excepția unor circumstanțe excepționale, asigurând astfel, în mod regulat și previzibil, lichiditatea în cadrul locului respectiv de tranzacționare;
- (b) încheie un acord scris executoriu cu locul de tranzacționare, în care se specifică cel puțin obligațiile firmei de investiții conform literei (a); și
- (c) dispune de sisteme și de mecanisme eficiente de control pentru a asigura că își poate îndeplini, în orice moment, obligațiile care îi revin în temeiul acordului menționat la litera (b).

(4) În sensul prezentului articol și al articolului 48 din prezenta directivă, se consideră că o firmă de investiții care efectuează tranzacții algoritmice urmărește aplicarea unei strategii de formare a pieței atunci când, în calitate de membru sau participant la unul sau mai multe locuri de tranzacționare, strategia sa implică, în cazul tranzacționării pe cont propriu, comunicarea fermă, simultană a unor cotații bilaterale de dimensiuni comparabile, la prețuri competitive, referitoare la unul sau mai multe instrumente financiare într-un singur loc de tranzacționare sau în cadrul unor locuri de tranzacționare diferite, având drept rezultat furnizarea de lichidități, în mod periodic și frecvent, către piața globală.

(5) O firmă de investiții care furnizează acces electronic direct la un loc de tranzacționare dispune de sisteme eficiente și de mecanisme de control care să asigure evaluarea și analizarea corespunzătoare a caracterului adecvat al clienților care utilizează acest serviciu, să garanteze că clienților respectivi nu li se permite să depășească pragurile prestabilite de tranzacționare și de creditare, să asigure monitorizarea corespunzătoare a activităților de tranzacționare desfășurate de acești clienți și să împiedice, prin mecanisme adecvate de control al riscului, tranzacționări care ar putea genera riscuri pentru firma de investiții, care ar putea genera perturbări ale pieței sau ar putea contribui la apariția acestora sau care ar putea încălca Regulamentul (UE) nr. 596/2014 sau regulile locului de tranzacționare. Accesul electronic direct în lipsa acestor controale este interzis.

Firma de investiții care furnizează acces electronic direct răspunde de asigurarea faptului că clienții care utilizează respectivul serviciu respectă cerințele prezentei directive și normele locului de tranzacționare. Firma de investiții monitorizează tranzacțiile pentru a identifica încălcările normelor respective, condițiile de tranzacționare de natură să perturbe piața sau comportamentele care pot implica un abuz de piață și care trebuie raportate autorității competente. Firma de investiții se asigură că există un acord scris, cu caracter obligatoriu, între firmă și clientul respectiv cu privire la principalele drepturi și obligații ce decurg din furnizarea serviciului și că, în baza acestui acord, firmei îi revine responsabilitatea în temeiul prezentei directive.

O firmă de investiții care furnizează acces electronic direct la un loc de tranzacționare notifică acest lucru autorităților competente ale statului său de origine și ale locului de tranzacționare la care firma de investiții furnizează acces electronic direct.

Autoritatea competentă a statului membru de origine al firmei de investiții îi poate solicita acesteia din urmă să furnizeze, în mod periodic sau ad hoc, o descriere a sistemelor și a mecanismelor de control menționate la primul paragraf, precum și dovezi cu privire la aplicarea acestora.

La cererea unei autorități competente a unui loc de tranzacționare în legătură cu care firma de investiții furnizează acces electronic direct și fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă a statului membru de origine al firmei de investiții comunică informațiile menționate la al patrulea paragraf, pe care le primește de la firma de investiții.

Firma de investiții ia măsuri pentru a asigura păstrarea înregistrărilor legate de chestiunile menționate la prezentul alineat și se asigură că respectivele înregistrări sunt suficiente pentru a permite autorității sale competente să monitorizeze respectarea cerințelor prezentei directive.

(6) O firmă de investiții care acționează în calitate de membru compensator general pentru alte persoane dispune de sisteme eficiente și de mecanisme de control pentru a se asigura că serviciile de compensare sunt furnizate exclusiv persoanelor potrivite, care corespund unor criterii clare și că acestor persoane li se impun cerințe adecvate în vederea atenuării riscurilor pentru firma de investiții și pentru piață. Firma de investiții asigură încheierea unui acord scris, cu caracter obligatoriu, între firma de investiții și persoana respectivă cu privire la principalele drepturi și obligații ce decurg din furnizarea acestor servicii.

(7) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele:

- (a) detaliile privind cerințele organizatorice detaliate prevăzute la alineatele (1)-(6) care trebuie impuse firmelor de investiții ce oferă diferite servicii și/sau activități de investiții și servicii auxiliare sau o combinație a acestora, atunci când specificațiile referitoare la cerințele organizaționale menționate la alineatul (5) stabilesc cerințele specifice privind accesul direct la piață și privind accesul sponsorizat într-un mod care să garanteze că controalele aplicate accesului sponsorizat sunt cel puțin echivalente cu cele aplicate accesului direct la piață;
- (b) circumstanțele în care o firmă de investiții ar fi obligată să încheie un acord de formare a pieței în conformitate cu alineatul (3) litera (b) și conținutul unui astfel de acord, inclusiv segmentul programului de tranzacționare al locului de tranzacționare prevăzut la alineatul (3);
- (c) situațiile care constituie circumstanțe excepționale, astfel cum se menționează la alineatul (3), inclusiv circumstanțele de volatilitate extremă, chestiunile politice și macroeconomice, aspectele operaționale și cele legate de sistem, precum și circumstanțele care contrazic capacitatea firmei de investiții de a menține practici prudente de gestionare a riscurilor, astfel cum se prevede la alineatul (1);
- (d) conținutul și formatul formularului aprobat menționat la al cincilea paragraf de la alineatul (2) și durata pe care trebuie păstrate aceste registre de către firma de investiții.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 18

Procesul de tranzacționare și finalizarea tranzacțiilor în MTF-uri și în OTF-uri

(1) Pe lângă cerințele organizatorice prevăzute la articolul 16, statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să stabilească reguli și proceduri transparente și nediscreționare pentru a garanta un proces de tranzacționare echitabil și organizat și să stabilească criterii obiective pentru o executare eficientă a ordinelor. Firmele și operatorii respectivi instituie măsuri pentru administrarea corectă a operațiunilor tehnice din cadrul sistemului, inclusiv proceduri eficiente pentru situații excepționale, pentru a contracara riscurile de perturbare a sistemelor.

(2) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să stabilească reguli transparente privind criteriile de stabilire a instrumentelor financiare ce pot fi tranzacționate în cadrul sistemelor lor.

Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să furnizeze, după caz, informații suficiente publicului sau să se asigure că există un acces la astfel de informații pentru a permite utilizatorilor să își formeze o opinie în ceea ce privește investițiile, ținând seama de tipurile de utilizatori și, în același timp, de tipurile de instrumente tranzacționate.

(3) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să stabilească, să publice și să pună în aplicare reguli transparente și nediscriminatorii, pe baza unor criterii obiective, care să reglementeze accesul la sistemul lor.

(4) Statele membre impun ca firmele de investiții și operatorii care exploatează un MTF sau un OTF să instituie mecanisme prin care să identifice în mod clar și să gestioneze potențialele consecințe negative pentru operarea MTF sau a OTF sau pentru membri sau participanți și utilizatori, ale oricărui conflict de interese între MTF, OTF, deținătorii acestora sau firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează un MTF sau un OTF și buna funcționare a MTF-ului sau a OTF-ului.

(5) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor care exploatează un MTF sau un OTF să se conformeze articolelor 48 și 49 și să dispună de sisteme, proceduri și mecanisme eficiente în acest scop.

(6) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să informeze în mod clar membrii sau participanții în legătură cu responsabilitățile ce le revin în ceea ce privește decontarea tranzacțiilor executate în cadrul sistemului respectiv. Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să dispună de mecanismele necesare pentru a facilita decontarea eficientă a tranzacțiilor efectuate prin intermediul sistemelor din cadrul MTF-ului sau al OTF-ului respectiv.

(7) Statele membre impun ca MTF-urile și OTF-urile să aibă cel puțin trei membri sau utilizatori activi în mod real, fiecare dintre aceștia având posibilitatea de a interacționa cu toți ceilalți în ceea ce privește formarea prețurilor.

(8) În cazul în care o valoare mobilă admisă la tranzacționare pe o piață reglementată este tranzacționată în același timp pe un MTF sau pe un OTF fără consimțământul emitentului, acesta nu este supus niciunei obligații de informare financiară inițială, periodică sau specifică în privința respectivului MTF sau OTF.

(9) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să se conformeze imediat oricărei instrucțiuni date de autoritatea sa competentă în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) în vederea suspendării sau retragerii unui instrument financiar de la tranzacționare.

(10) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să furnizeze autorității competente o descriere detaliată a funcționării respectivului MTF sau OTF, inclusiv, fără a aduce atingere articolului 20 alineatele (1), (4) și (5), cu privire la orice legături sau participare pe o piață reglementată, un MTF, un OTF sau un operator independent deținute de aceeași firmă de investiții sau de același operator de piață, precum și o listă a membrilor, participanților și/sau utilizatorilor lor. Autoritățile competente pun aceste informații la dispoziția ESMA la cerere. Orice autorizație eliberată unei firme de investiții sau unui operator de piață pentru exploatarea unui MTF sau a unui OTF se notifică ESMA. ESMA întocmește o listă a tuturor MTF-urilor și OTF-urilor din Uniune. Lista conține informații cu privire la serviciile pe care MTF-urile sau OTF-urile le furnizează, precum și codul unic de identificare pentru fiecare MTF sau OTF, care se utilizează în scopul raportărilor în conformitate cu articolele 6, 10 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014. Acest registru se actualizează în mod regulat. ESMA publică lista respectivă pe site-ul său de internet și asigură actualizarea acesteia.

(11) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili conținutul și formatul descrierilor și notificărilor menționate la alineatul (10).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 19

Cerințe specifice aplicabile MTF-urilor

(1) Pe lângă obligațiile prevăzute la articolele 16 și 18, statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF să stabilească și să pună în aplicare reguli nediscreționare de executare a ordinelor în cadrul sistemului.

(2) Statele membre impun ca regulile menționate la articolul 18 alineatul (3) care reglementează accesul la un MTF să respecte condițiile stabilite la articolul 53 alineatul (3).

(3) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF să dispună de mecanisme prin care:

(a) să fie dotat în mod corespunzător pentru gestionarea riscurilor la care este expus, să instituie măsuri și sisteme adecvate pentru identificarea tuturor riscurilor semnificative care îi pot compromite funcționarea și să aplice măsuri eficiente de diminuare a riscurilor respective;

(b) să instituie mecanisme vizând să faciliteze finalizarea eficientă și la timp a tranzacțiilor executate în cadrul sistemelor său; și

(c) să dispună, în momentul autorizării și ulterior în orice moment, de resurse financiare suficiente pentru a facilita funcționarea sa corectă, ținând seama de natura și de amploarea tranzacțiilor încheiate pe piață, precum și de gama și de nivelul riscurilor la care este expus.

(4) Statele membre se asigură că articolele 24 și 25, articolul 27 alineatele (1), (2) și (4)-(10) și articolul 28 nu se aplică tranzacțiilor încheiate în conformitate cu regulile aplicabile unui MTF între membrii sau participanții săi sau între MTF și membrii sau participanții săi, în ceea ce privește utilizarea MTF-ului. Cu toate acestea, membrii sau participanții la MTF respectă obligațiile prevăzute la articolele 24, 25, 27 și 28 în ceea ce privește clienții lor în cazul în care, acționând în contul clienților lor, execută ordinele acestora prin intermediul sistemelor unui MTF.

(5) Statele membre nu permit firmelor de investiții sau operatorilor de piață care exploatează un MTF să execute ordine ale unui client prin angajarea capitalurilor proprii și nici să se implice în cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu.

Articolul 20

Cerințe specifice aplicabile OTF-urilor

(1) Statele membre impun unei firme de investiții și unui operator de piață care exploatează un OTF să instituie mecanisme prin care să împiedice executarea ordinelor clienților în cadrul unui OTF cu angajarea capitalurilor proprii ale firmei de investiții sau ale operatorului de piață care exploatează OTF-ul sau a ordinelor oricărei entități care face parte din același grup sau din aceeași persoană juridică ca firma de investiții sau operatorul de piață.

(2) Statele membre permit unei firme de investiții sau unui operator de piață care exploatează un OTF să se implice în cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu cu obligațiuni, produse financiare structurate, certificate de emisii și anumite instrumente financiare derivate numai în cazul în care clientul și-a dat acordul cu privire la acest proces.

Firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează un OTF nu utilizează cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu pentru a executa ordinele clienților într-un OTF în cazul tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate care aparțin unei categorii de instrumente financiare derivate care a fost declarată ca fiind supusă obligației de compensare în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

O firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un OTF instituie mecanisme prin care să se asigure că se conformează definiției efectuării de cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu de la articolul 4 alineatul (1) punctul 38.

(3) Statele membre permit unei firme de investiții sau unui operator de piață care exploatează un OTF să se implice în cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu, alta decât tranzacționarea simultană pe cont propriu în ceea ce privește instrumentele de datorie suverană pentru care nu există piață lichidă.

(4) Statele membre nu permit ca exploatarea unui OTF și a unui operator independent să aibă loc în cadrul aceleiași entități juridice. Un OTF nu se poate conecta la un operator independent într-un mod care să permită interacțiunea dintre ordinele din OTF și ordinele sau cotațiile din operatorul independent. Niciun OTF nu poate fi conectat la un alt OTF într-un mod care să permită interacționarea ordinelor din cadrul unor OTF-uri diferite.

(5) Statele membre nu împiedică o firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un OTF să angajeze o altă firmă de investiții pentru a desfășura activități de formare a pieței în cadrul unui OTF, în mod independent.

În sensul prezentului articol, nu se consideră că o firmă de investiții desfășoară activități de formare a pieței în cadrul unui OTF în mod independent dacă firma respectivă are legături strânse cu firma de investiții sau cu operatorul de piață care exploatează acel OTF.

(6) Statele membre impun ca executarea ordinelor pe un OTF să se desfășoare în mod discreționar.

O firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un OTF ia decizii în mod discreționar numai într-una sau în ambele următoare circumstanțe:

(a) atunci când decide să plaseze sau să retragă un ordin pe OTF-ul pe care îl exploatează;

(b) atunci când decide să nu tranzacționeze simultan un anumit ordin al clientului cu alte ordine disponibile în sisteme la un moment dat, cu condiția ca aceasta să fie în conformitate cu instrucțiunile specifice primite din partea unui client și cu obligațiile sale în conformitate cu articolul 27.

Pentru sistemul care încrucișează ordinele clienților, firma de investiții sau operatorul de piață poate decide dacă, în ce moment și în ce măsură dorește să realizeze corespondența dintre două sau mai multe ordine în cadrul sistemului. În conformitate cu alineatele (1), (2), (4) și (5) și fără a aduce atingere alineatului (3), în ceea ce privește un sistem care organizează tranzacții cu valori mobiliare altele decât capitalurile proprii, firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează OTF-ul poate facilita negocierea dintre clienți, astfel încât să reunească două sau mai multe interese de tranzacționare potențial compatibile în cadrul unei singure tranzacții.

Această obligație nu aduce atingere articolelor 18 și 27.

(7) Autoritatea competentă poate solicita, fie atunci când o firmă de investiții sau un operator de piață solicită să fie autorizată în vederea exploatării unui OTF, fie în mod ad hoc, o descriere detaliată a motivelor pentru care sistemul nu corespunde unei piețe reglementate, unui MTF sau unui operator independent, precum și o descriere detaliată a modalităților de exercitare a puterii discreționare, în special atunci când un ordin către OTF poate fi retras, și a modalităților și a circumstanțelor în care două sau mai multe ordine ale clienților vor fi corelate în cadrul OTF-ului. În plus, firma de investiții sau operatorul de piață al unui OTF informează autoritatea competentă cu privire la felul cum utilizează cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu. Autoritatea competentă monitorizează angajamentul unei firme de investiții sau al unui operator de piață de a utiliza efectuarea de cumpărări și vânzări simultane pe cont propriu pentru a se asigura că aceștia continuă să intre sub incidența definiției acestora și că angajamentul acestora în utilizarea tranzacționării simultane pe cont propriu nu dă naștere unor conflicte de interese între firma de investiții sau operatorul de piață și clienții acestora.

- (8) Statele membre se asigură că articolele 24, 25, 27 și 28 se aplică tranzacțiilor încheiate în cadrul unui OTF.

CAPITOLUL II

Condiții de funcționare aplicabile firmelor de investiții

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 21

Analiza regulată a respectării condițiilor autorizării inițiale

- (1) Statele membre impun oricărei firme de investiții autorizate pe teritoriul lor să se conformeze în permanență condițiilor autorizării inițiale prevăzute la capitolul I.

- (2) Statele membre impun autorităților competente să stabilească procedurile adecvate pentru a controla dacă firmele de investiții își respectă obligația prevăzută la alineatul (1). Acestea impun firmelor de investiții să semnaleze autorităților competente orice modificare importantă a condițiilor autorizării inițiale.

ESMA poate elabora orientări referitoare la procedurile de control menționate în prezentul alineat.

Articolul 22

Obligația generală de supraveghere continuă

Statele membre se asigură că autoritățile competente monitorizează activitatea firmelor de investiții pentru a verifica respectarea condițiilor de funcționare prevăzute de prezenta directivă. Statele membre se asigură că sunt adoptate măsurile adecvate pentru a permite autorităților competente să obțină informațiile necesare pentru a verifica respectarea acestor obligații de către firmele de investiții.

Articolul 23

Conflicte de interese

- (1) Statele membre impun firmelor de investiții să adopte toate măsurile corespunzătoare pentru a detecta și pentru a preveni conflictele de interese care apar între ele, inclusiv între directorii, salariații sau agenții lor delegați, sau orice persoană direct sau indirect legată de ele printr-o relație de control și clienții lor sau între doi clienți cu ocazia furnizării oricărui serviciu de investiții și a oricărui serviciu auxiliar sau a unei combinații a acestor servicii, inclusiv pe cele cauzate de primirea de stimulente de la terți sau de remunerarea proprie a firmei de investiții și de alte structuri de stimulente.

- (2) În cazul în care dispozițiile organizatorice sau administrative adoptate de o firmă de investiții în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) pentru a preveni ca conflictele de interese să afecteze negativ interesele clientului nu sunt suficiente pentru a garanta, cu o certitudine rezonabilă, că riscul de a afecta interesele clienților va fi evitat, firma de investiții își informează în mod clar clienții, înainte de a acționa în numele lor, în legătură cu natura generală și/sau sursele conflictelor de interese și cu măsurile luate în scopul diminuării riscurilor respective.

- (3) Informarea menționată la alineatul (2):

(a) este efectuată pe un suport durabil; și

(b) include suficiente detalii, ținând seama de natura clientului, pentru a-i permite acestuia din urmă să ia o decizie documentată cu privire la serviciul în contextul căruia apare conflictul de interese.

- (4) Comisia are competența să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 în vederea:
- (a) definirii măsurilor pe care firmele de investiții le pot adopta în mod rezonabil pentru a detecta, a preveni, a gestiona și a face cunoscute conflictele de interese care apar cu ocazia furnizării de servicii de investiții și de servicii auxiliare sau a unei combinații între aceste servicii;
  - (b) definirii criteriilor pertinente pentru a stabili tipurile de conflicte de interese a căror existență poate aduce atingere intereselor clienților sau ale clienților potențiali ai firmei de investiții.

Secțiunea 2

Dispoziții vizând garantarea protecției investitorilor

Articolul 24

Principii generale și informații care trebuie furnizate clienților

(1) Statele membre impun ca, în cazul în care furnizează clienților servicii de investiții sau, după caz, servicii auxiliare, firmele de investiții să acționeze într-un mod onest, echitabil și profesionist, care să corespundă cel mai bine intereselor clienților respectivi și să respecte în special principiile enunțate în prezentul articol și în articolul 25.

(2) Firmele de investiții care produc instrumente financiare pentru a le vinde clienților se asigură că respectivele instrumente financiare sunt concepute pentru a răspunde nevoilor unei piețe-țintă identificate de clienți finali din cadrul categoriei relevante de clienți, că strategia de distribuție a instrumentelor financiare este compatibilă cu piața-țintă identificată și că firma de investiții adoptă măsuri rezonabile pentru a garanta că instrumentul financiar este distribuit pe piața-țintă identificată.

Firma de investiții înțelege instrumentele financiare pe care le oferă sau le recomandă, evaluează compatibilitatea instrumentelor financiare în raport cu nevoile clienților cărora le oferă servicii de investiții, ținând seama, de asemenea, de piața-țintă identificată de clienți finali menționată la articolul 16 alineatul (3) și se asigură că instrumentele financiare sunt oferite sau recomandate numai atunci când acest lucru este în interesul clientului.

(3) Toate informațiile, inclusiv publicitare, adresate de firma de investiții clienților sau clienților potențiali sunt corecte, clare și neînșelătoare. Informațiile publicitare sunt clar identificabile ca atare.

(4) Clienților sau clienților potențiali le sunt furnizate, în timp util, informații adecvate privind firma de investiții și serviciile sale, instrumentele financiare și strategiile de investiții propuse, locurile de executare, precum și toate costurile și cheltuielile aferente. Informațiile respective includ următoarele:

(a) în cazul în care se oferă consultanță de investiții, firma de investiții trebuie să informeze clientul, cu suficient timp înainte de a furniza consultanța de investiții, cu privire la următoarele aspecte:

(i) dacă consultanța este sau nu este furnizată în mod independent;

(ii) dacă consultanța se bazează pe o analiză largă sau pe o analiză mai restrânsă a diferitelor tipuri de instrumente financiare și, în special, dacă gama acestora este limitată la instrumentele financiare emise sau furnizate de entitățile care au cu firma de investiții legături strânse sau orice alte relații juridice și economice, cum ar fi relațiile contractuale, suficient de strânse încât să poată afecta independența consultanței oferite;

(iii) dacă firma de investiții îi va oferi clientului o evaluare periodică a caracterului adecvat al instrumentelor financiare recomandate clientului respectiv;

- (b) informații privind instrumentele financiare și strategiile de investiții propuse trebuie să includă orientări și avertizări adecvate privind riscurile inerente investiției în aceste instrumente sau anumitor strategii de investiții și să arate dacă instrumentul financiar este destinat clienților de retail sau clienților profesionali, ținând seama de piața-țintă identificată în conformitate cu alineatul (2);
- (c) informațiile privind toate costurile și cheltuielile aferente trebuie să includă informații referitoare atât la serviciile de investiții, cât și la serviciile auxiliare, inclusiv costurile consultanței, dacă este cazul, costurile instrumentului financiar recomandat sau vândut clientului și modalitățile de plată de care dispune clientul, menționând, de asemenea, orice plăți efectuate de terți.

Informațiile despre toate costurile și cheltuielile, inclusiv despre costurile și cheltuielile aferente serviciului de investiții și instrumentului financiar, care nu sunt generate de apariția riscului de pe piața activului suport, sunt agregate pentru a permite clientului să înțeleagă costul global, precum și efectul cumulativ al randamentului investiției și se furnizează clientului, la cererea acestuia, o defalcare detaliată pe componente. După caz, aceste informații sunt furnizate clientului în mod regulat, cel puțin anual, pe durata investiției.

(5) Informațiile menționate la alineatele (4) și (9) se furnizează într-o formă comprehensibilă, astfel încât clienții sau clienții potențiali să poată înțelege natura serviciului de investiții sau a tipului specific de instrument financiar propus, precum și riscurile aferente acestora și, prin urmare, să poată lua decizii în materie de investiții în cunoștință de cauză. Statele membre pot permite ca aceste informații să fie furnizate într-o formă standardizată.

(6) În cazul în care un serviciu de investiții este propus în cadrul unui produs financiar care face deja obiectul altor dispoziții de drept al Uniunii privind instituțiile de credit și creditele de consum în privința cerințelor în materie de informații, serviciul respectiv nu este supus și obligațiilor prevăzute la alineatele (3), (4) și (5).

(7) În cazul în care o firmă de investiții își informează clientul cu privire la faptul că serviciul de consultanță de investiții este furnizat în mod independent, respectiva firmă de investiții:

(a) face o analiză a unei game suficient de mari de instrumente financiare disponibile pe piață, care trebuie să fie suficient de diversificată din punctul de vedere al tipului și al emitenților sau al furnizorilor de produse pentru a garanta că obiectivele de investiții ale clientului pot fi atinse în mod obiectiv și nu trebuie să se limiteze la acele instrumente financiare emise sau furnizate de:

(i) firma de investiții însăși sau de entități care au legături strânse cu firma de investiții; sau

(ii) alte entități cu care firma de investiții are legături de natură juridică și economică, cum ar fi relații contractuale, suficient de strânse încât să poată afecta independența consultanței oferite;

(b) nu acceptă și nu reține niciun fel de onorarii, comisioane sau alte tipuri de beneficii pecuniare sau nepecuniare plătite sau acordate de terți sau de persoane care acționează în numele unor terți în legătură cu furnizarea serviciului respectiv către client. Beneficiile nepecuniare minore care pot îmbunătăți calitatea serviciului furnizat unui client și care, prin dimensiunea și natura lor, nu pot fi considerate ca fiind în măsură să afecteze respectarea datoriei firmei de investiții de a acționa în interesul clientului trebuie comunicate în mod clar și nu intră sub incidența prezentei litere.

(8) Atunci când furnizează un serviciu de administrare de portofoliu, o firmă de investiții nu acceptă și nu reține niciun fel de onorarii, comisioane sau alte tipuri de beneficii pecuniare sau nepecuniare plătite sau acordate de terți sau de persoane care acționează în numele unor terți în legătură cu furnizarea serviciului respectiv către client. Beneficiile nepecuniare minore care pot îmbunătăți calitatea serviciului furnizat unui client și care, prin dimensiunea și natura lor, nu pot fi considerate ca fiind în măsură să afecteze respectarea datoriei firmei de investiții de a acționa în interesul clientului sunt comunicate în mod clar și nu intră sub incidența prezentului alineat.

(9) Statele membre se asigură că se consideră că firmele de investiții nu își îndeplinesc obligațiile prevăzute la articolul 23 sau la alineatul (1) din prezentul articol în cazul în care acestea plătesc sau percep orice taxă sau comision ori oferă sau beneficiază de orice fel de beneficii nemonetare în legătură cu furnizarea unui serviciu de investiții sau a unui serviciu auxiliar către sau de la orice persoană cu excepția clientului sau a unei persoane care acționează în numele clientului, în alte cazuri decât atunci când plata sau beneficiul:

- (a) are scopul de a îmbunătăți calitatea serviciului în cauză destinat clientului; și
- (b) nu afectează obligația firmei de investiții de a acționa într-un mod onest, echitabil și profesionist, care să corespundă cel mai bine intereselor clienților săi.

Existența, natura și cuantumul plății sau beneficiului menționate la primul paragraf sau, atunci când cuantumul nu poate fi stabilit, metoda de calculare a cuantumului respectiv, trebuie să fie comunicate cu exactitate clientului, în mod complet, fiabil și inteligibil, înainte de furnizarea serviciului de investiții sau a serviciului auxiliar în cauză. După caz, firma de investiții informează, de asemenea, clientul despre mecanismele pentru transferarea către client a taxelor, comisioanelor și beneficiilor monetare sau nemonetare permise în legătură cu furnizarea serviciului de investiții sau a serviciului auxiliar.

Plățile sau beneficiile care permit sau sunt necesare pentru furnizarea serviciilor de investiții, cum ar fi costurile de custodie, costurile de decontare și de schimb valutar, impozitele reglementate și onorariile juridice, și care, prin natura lor, nu pot genera conflicte cu obligațiile firmei de investiții de a acționa într-un mod onest, echitabil și profesionist, care să corespundă cel mai bine intereselor clienților săi nu intră sub incidența cerințelor de la primul paragraf.

(10) O firmă de investiții care le furnizează clienților servicii de investiții se asigură că nu remunerează și nu evaluează performanța personalului său într-un mod incompatibil cu obligația sa de a acționa în interesul clienților săi. În special, firma nu ar trebui să ia niciun fel de măsuri care, prin intermediul remunerării sau al obiectivelor în materie de vânzări sau prin alte mijloace, să stimuleze personalul să recomande un anumit instrument financiar unui client de retail atunci când firma de investiții ar putea oferi un alt instrument financiar care ar răspunde mai bine nevoilor clientului respectiv.

(11) În cazul în care un serviciu de investiții este oferit împreună cu un alt serviciu sau produs, ca parte a unui pachet sau pentru a condiționa o înțelegere sau un pachet, firma de investiții informează clientul cu privire la posibilitatea de a achiziționa componentele pachetului în mod separat, furnizându-i o evidență separată a costurilor și cheltuielilor aferente fiecărei componente.

În cazul în care există probabilitatea ca riscurile aferente unei astfel de înțelegeri sau unui astfel de pachet oferit unui client de retail să difere de riscurile asociate componentelor luate separat, firma de investiții furnizează o descriere adecvată a diferitelor componente ale înțelegerii sau ale pachetului și prezintă modalitatea în care riscurile se modifică prin interacțiunea sa.

În cooperare cu EBA și cu EIOPA, ESMA elaborează, până la 3 ianuarie 2016, orientări pentru evaluarea și supravegherea practicilor de vânzare încrucișată, indicând în special situațiile în care practicile de vânzare încrucișată nu sunt compatibile cu obligațiile prevăzute la alineatul (1), și actualizează periodic aceste orientări.

(12) În cazuri excepționale, statele membre pot impune firmelor de investiții cerințe suplimentare față de dispozițiile prevăzute la prezentul articol. Aceste cerințe trebuie justificate în mod obiectiv și trebuie să fie proporționale pentru a aborda riscurile specifice protecției investitorilor sau integrității pieței care sunt deosebit de importante dată fiind structura pieței respectivului stat membru.

Statele membre notifică Comisiei, fără întârzieri nejustificate, orice cerință pe care intenționează să o impună în conformitate cu prezentul alineat, cu cel puțin două luni înainte de data stabilită pentru intrarea în vigoare a respectivei cerințe. Notificarea include o justificare a cerinței respective. Niciuna dintre obligațiile suplimentare impuse nu restricționează sau afectează în vreun fel drepturile firmelor de investiții prevăzute la articolele 34 și 35 din prezenta directivă.

În termen de două luni de la notificarea menționată la al doilea paragraf, Comisia își prezintă avizul cu privire la proporționalitatea și justificarea cerințelor suplimentare.

Comisia comunică statelor membre și publică pe site-ul său de internet cerințele suplimentare impuse în temeiul prezentului alineat.

Statele membre pot reține cerințe suplimentare care au fost aduse la cunoștința Comisiei în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2006/73/CE înainte de 2 iulie 2014, cu condiția respectării cerințelor de la articolul menționat.

(13) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 89, pentru a garanta că firmele de investiții respectă principiile prevăzute de prezentul articol atunci când furnizează servicii de investiții sau servicii auxiliare clienților, inclusiv:

- (a) condițiile pe care trebuie să le respecte informațiile pentru a fi corecte, clare și neînșelătoare;
- (b) detaliile referitoare la conținutul și formatul informațiilor prezentate clienților în legătură cu clasificarea clienților, societățile de investiții și serviciile acestora, instrumentele financiare, costurile și cheltuielile;
- (c) criteriile pentru evaluarea unei game de instrumente financiare disponibile pe piață;
- (d) criteriile pentru evaluarea respectării de către firmele care beneficiază de stimulente a obligației de a acționa în mod onest, corect și profesionist, în interesul suprem clientului.

La formularea cerințelor de informare cu privire la instrumentele financiare menționate la alineatul (4) litera (b), ar trebui incluse informații privind structura produsului, atunci când este cazul, ținând seama de orice informații relevante standardizate conform dreptului Uniunii.

(14) Actele delegate menționate la alineatul (13) iau în considerare:

- (a) natura serviciului sau a serviciilor propuse sau furnizate clientului sau clientului potențial, ținând seama de tipul, obiectul, amploarea și frecvența tranzacțiilor;
- (b) natura și gama produselor propuse sau avute în vedere, inclusiv diversele tipuri de instrumente financiare;
- (c) tipul clienților sau al clienților potențiali, și anume dacă aceștia sunt clienți de retail sau clienți profesioniști sau, în cazul alineatelor (4) și (5), clasificarea acestora drept contrapărți eligibile.

Articolul 25

Evaluarea caracterului adecvat al clienților și raportarea către clienți

(1) Statele membre impun firmelor de investiții să garanteze și să demonstreze autorităților competente, la cerere, că persoanele fizice care furnizează clienților consultanță de investiții sau informații privind instrumente financiare, servicii de investiții sau servicii auxiliare în numele firmei de investiții au cunoștințele și competențele necesare pentru a-și îndeplini obligațiile care le revin în conformitate cu articolul 24 și cu prezentul articol. Statele membre publică criteriile utilizate pentru evaluarea cunoștințelor și a competențelor respective.

(2) În cazul în care furnizează servicii de consultanță de investiții sau servicii de administrare de portofoliu, firma de investiții obține informațiile necesare privind cunoștințele și experiența clientului sau ale potențialului client în materie de investiții, în raport cu tipul specific de produs sau de serviciu, situația sa financiară, inclusiv capacitatea sa de a suporta pierderi, toleranța sa la risc și obiectivele sale de investiții, astfel încât să îi poată recomanda serviciile de investiții și instrumentele financiare care îi sunt potrivite și, în special, care corespund toleranței sale la risc și capacității sale de a suporta pierderi.

Statele membre se asigură că, în cazul în care o firmă de investiții furnizează consultanță de investiții prin care recomandă un pachet de servicii sau de produse combinate în conformitate cu articolul 24 alineatul (11), pachetul combinat în ansamblul său este corespunzător.

(3) În cazul în care firmele de investiții furnizează alte servicii de investiții decât cele menționate la alineatul (2), statele membre veghează ca acestea să solicite clientului sau clientului potențial furnizarea de informații privind cunoștințele și experiența sa în materie de investiții în raport cu tipul specific de produs sau de serviciu propus sau solicitat, pentru ca firmele de investiții să fie în măsură să stabilească dacă serviciul sau produsul de investiții avut în vedere îi este potrivit clientului. În cazul în care se are în vedere un pachet de servicii sau de produse combinate în conformitate cu articolul 24 alineatul (11), evaluarea analizează dacă pachetul combinat în ansamblul său este corespunzător.

În cazul în care firma de investiții estimează, pe baza informațiilor primite în conformitate cu primul paragraf, că produsul sau serviciul nu este potrivit pentru client sau pentru potențialul client, aceasta îl avertizează în legătură cu acest aspect. Respectivul avertisment poate fi transmis sub o formă standardizată.

În cazul în care clienții sau clienții potențiali nu furnizează informațiile prevăzute la primul paragraf sau în care aceștia furnizează informații insuficiente privind cunoștințele și experiența lor, firma de investiții îi avertizează că nu este în măsură să stabilească dacă serviciul sau produsul avut în vedere le este potrivit. Acest avertisment poate fi transmis sub o formă standardizată.

(4) Statele membre autorizează firmele de investiții, atunci când acestea furnizează servicii de investiții care constau exclusiv în executarea sau primirea și transmiterea ordinelor clienților, cu sau fără servicii auxiliare, exceptând acordarea de credite sau împrumuturi, astfel cum sunt menționate în anexa 1 secțiunea B punctul 1, care nu cuprind limitele de creditare existente pentru împrumuturi, conturile curente și facilitățile de descoperire de cont ale clienților, să furnizeze aceste servicii de investiții clienților lor fără necesitatea de a obține informațiile și a proceda la evaluarea prevăzute la alineatul (3), în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) serviciile sunt legate de oricare dintre următoarele instrumente financiare:

- (i) acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pe o piață echivalentă a unei țări terțe sau în cadrul unui MTF, în cazul în care acestea sunt acțiuni la companii, cu excepția acțiunilor la organisme de plasament colectiv de alt tip decât OPCVM și a acțiunilor care încorporează un instrument derivat;
- (ii) obligațiuni sau alte forme de titluri de creanță admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pe o piață echivalentă a unei țări terțe sau în cadrul unui MTF, cu excepția celor care încorporează un instrument derivat sau o structură care face dificilă înțelegerea de către client a riscurilor implicate;
- (iii) instrumente ale pieței monetare, cu excepția celor care încorporează un instrument financiar derivat sau o structură care face dificilă înțelegerea de către client a riscurilor implicate;
- (iv) acțiuni sau unități de fond ale unor OPCVM, cu excepția OPCVM-urilor structurate menționate la articolul 36 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 583/2010;

(v) depozite structurate, cu excepția celor care încorporează o structură care face dificilă înțelegerea de către client a riscurilor legate de rentabilitate sau a costurilor renunțării la produs înainte de scadență;

(vi) alte instrumente financiare care nu sunt complexe în sensul prezentului alineat.

În sensul acestui punct, dacă sunt respectate cerințele și procedura prevăzute la articolul 4 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf din Directiva 2003/71/CE, o piață a unei țări terțe este considerată ca fiind echivalentă cu o piață reglementată.

(b) serviciul este furnizat la inițiativa clientului sau a clientului potențial;

(c) clientul sau clientul potențial a fost informat în mod clar că, la furnizarea acestui serviciu, firma de investiții nu este obligată să evalueze dacă instrumentul financiar sau serviciul furnizat sau propus este potrivit și că, prin urmare, el nu beneficiază de protecția aferentă normelor respective de conduită. Un astfel de avertisment poate fi transmis sub o formă standardizată;

(d) firma de investiții își respectă obligațiile prevăzute la articolul 23.

(5) Firma de investiții întocmește un dosar incluzând documentul sau documentele convenite între firma de investiții și client, în care sunt prevăzute drepturile și obligațiile părților, precum și celelalte condiții conform cărora firma de investiții furnizează servicii clientului. Drepturile și obligațiile părților la contract pot fi incluse prin trimitere la alte documente sau texte juridice.

(6) Firma de investiții îi furnizează clientului, pe un suport durabil, rapoarte adecvate privind serviciile oferite. Aceste rapoarte includ comunicări periodice către clienți, ținând cont de tipul și complexitatea instrumentelor financiare implicate și de natura serviciului furnizat clienților și includ, după caz, costurile aferente tranzacțiilor efectuate și activităților derulate în numele clientului.

Atunci când furnizează consultanță de investiții, înainte de încheierea tranzacției, firma de investiții îi furnizează clientului, pe un suport durabil, o declarație privind caracterul adecvat, precizând în ce constă consultanța oferită și modul în care aceasta corespunde preferințelor, nevoilor și altor caracteristici ale clientului de retail.

În cazul în care acordul de a cumpăra sau de a vinde un instrument financiar este încheiat prin intermediul unui mijloc de comunicare la distanță care împiedică furnizarea prealabilă a declarației privind caracterul adecvat, firma de investiții poate furniza declarația scrisă privind caracterul adecvat pe un suport durabil imediat după ce clientul își asumă obligații în temeiul unui acord, cu condiția să fie îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) clientul a consimțit să primească declarația privind caracterul adecvat fără întârzieri nejustificate după încheierea tranzacției; și

(b) firma de investiții i-a oferit clientului opțiunea de a întârzia încheierea tranzacției până după primirea declarației privind caracterul adecvat.

În cazul în care o firmă de investiții furnizează servicii de administrare a portofoliului sau în cazul în care a informat clientul că va realiza o evaluare periodică a caracterului adecvat, raportul periodic va conține o declarație actualizată cu privire la modul în care investiția corespunde preferințelor, obiectivelor și altor caracteristici ale clientului de retail.

(7) Dacă un contract de credit pentru o proprietate imobiliară rezidențială, care face obiectul dispozițiilor privind evaluarea bonității prevăzute de Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), prevede drept condiție prealabilă furnizarea către respectivul client a unui serviciu de investiții în legătură cu obligațiuni ipotecare emise în mod specific pentru a asigura finanțarea contractului de credit pentru o proprietate imobiliară rezidențială și existența unor termeni identici cu cei ai respectivului contract, pentru ca împrumutul să poată fi plătit, refinanțat sau răscumpărat, respectivul serviciu nu face obiectul obligațiilor prevăzute la prezentul articol.

(8) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 prin care să garanteze că firmele de investiții respectă principiile prevăzute la alineatele (2)-(6) de la prezentul articol aplicabile furnizării de servicii de investiții sau servicii auxiliare clienților, inclusiv informațiile care trebuie obținute atunci când evaluează caracterul corespunzător sau adecvat al serviciilor și al instrumentelor financiare pentru clienții lor, criteriile de evaluare a instrumentelor financiare care nu sunt complexe în sensul alineatului (4) litera (a) punctul (vi) din prezentul articol, precum și conținutul și formatul înregistrărilor și acordurilor privind furnizarea de servicii către clienți și ale rapoartelor periodice referitoare la serviciile furnizate adresate clienților. Aceste acte delegate țin cont de următoarele:

(a) natura serviciului sau a serviciilor propus(e) sau furnizat(e) clientului sau clientului potențial, în funcție de tipul, obiectul, amploarea și frecvența tranzacțiilor;

(b) natura produselor propuse sau avute în vedere, inclusiv diversele tipuri de instrumente financiare;

(c) tipul clienților sau al clienților potențiali, și anume dacă aceștia sunt clienți de retail sau clienți profesionali sau, în cazul alineatului (6), clasificarea acestora drept contrapărți eligibile.

(9) ESMA adoptă până la 3 ianuarie 2016 orientări privind criteriile de evaluare a cunoștințelor și a competențelor necesare în conformitate cu alineatul (1).

(10) ESMA elaborează până la 3 ianuarie 2016 și actualizează periodic orientări pentru evaluarea:

(a) instrumentelor financiare care încorporează o structură ce face dificilă înțelegerea de către client a riscurilor implicate, în conformitate cu alineatul (4) litera (a) punctele (ii) și (iii);

(b) depozitelor structurate care încorporează o structură care face dificilă înțelegerea de către client a riscurilor legate de rentabilitate sau a costurilor renunțării la produs înainte de scadență, în conformitate cu alineatul (4) litera (a) punctul (v).

(11) ESMA poate elabora orientări pentru evaluarea instrumentelor financiare clasificate ca nefiind complexe în sensul articolului 4 litera (a) punctul (vi), ținând seama de actele delegate adoptate conform alineatului (8) și poate actualiza periodic aceste orientări.

Articolul 26

Furnizarea de servicii prin intermediul unei alte firme de investiții

Statele membre permit unei firme de investiții care primește, prin intermediul altei firme de investiții, instrucțiunea de a furniza servicii de investiții sau servicii auxiliare în numele unui client, să se bazeze pe informațiile referitoare la acest client comunicate de această din urmă firmă de investiții. Firma de investiții care a transmis instrucțiunea rămâne răspunzătoare de caracterul exhaustiv și exact al informațiilor transmise.

⁽¹⁾ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

Firma de investiții care primește în acest mod instrucțiunea de a furniza servicii în numele unui client se poate baza, de asemenea, pe orice recomandare aferentă serviciului sau tranzacției în cauză oferită clientului de o altă firmă de investiții. Firma de investiții care a transmis instrucțiunea rămâne răspunzătoare de caracterul adecvat al recomandărilor sau sfaturilor furnizate clientului respectiv.

Firma de investiții care primește instrucțiunea sau ordinul unui client prin intermediul altei firme de investiții rămâne răspunzătoare de prestarea serviciului sau de executarea tranzacției în cauză, pe baza informațiilor sau recomandărilor menționate anterior, în conformitate cu dispozițiile pertinente din prezentul titlu.

Articolul 27

Obligația de a executa ordinele în condițiile cele mai favorabile pentru client

(1) Statele membre solicită firmelor de investiții să ia măsuri suficiente pentru a obține, la executarea ordinelor, cel mai bun rezultat posibil pentru clienții lor ținând seama de prețul, costurile, rapiditatea, probabilitatea de executare și de soluționare, mărimea, natura ordinului sau de orice alte considerente privind executarea ordinului. Cu toate acestea, atunci când există o instrucțiune specifică furnizată de clienți, firma de investiții execută ordinul respectând această instrucțiune.

Atunci când o firmă de investiții execută un ordin în numele unui client de retail, cel mai bun rezultat posibil se stabilește în funcție de prețul total, care reprezintă prețul instrumentului financiar și costurile asociate executării, care includ, la rândul lor, toate cheltuielile suportate de client legate direct de executarea ordinului, inclusiv taxele locului de tranzacționare, comisioanele de compensare și de decontare și alte cheltuieli achitate terților implicați în executarea ordinului.

În scopul asigurării celui mai bun rezultat în conformitate cu primul paragraf, în cazul în care există cel puțin două locuri de tranzacționare concurente pentru executarea unui ordin pentru un instrument financiar și pentru a putea evalua și compara rezultatele care ar putea fi realizate pentru client în urma executării ordinului respectiv în fiecare din locurile de tranzacționare eligibile indicate în politica firmei de investiții de executare a ordinelor, evaluarea ia în considerare comisioanele și costurile firmei de investiții percepute pentru executarea ordinului în fiecare dintre locurile eligibile de tranzacționare.

(2) O firmă de investiții nu primește nicio remunerație, reducere sau beneficiu nepeculiar pentru a direcționa ordinele clienților către un anumit loc de tranzacționare sau loc de executare, ceea ce ar încălca dispozițiile privind conflictele de interese sau stimulentele prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol, la articolul 16 alineatul (3) și la articolele 23 și 24.

(3) Statele membre impun ca, pentru instrumentele financiare care fac obiectul obligației de tranzacționare de la articolele 23 și 28 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, fiecare loc de tranzacționare sau operator independent, și, pentru celelalte instrumente financiare, fiecare loc de executare să pună la dispoziția publicului, cel puțin o dată pe an și în mod gratuit, date referitoare la calitatea executării tranzacțiilor în locul respectiv și ca, în urma executării unei tranzacții în numele unui client, firma de investiții să informeze clientul respectiv cu privire la locul de executare al ordinului. Rapoartele periodice includ detalii cu privire la prețul, costurile, rapiditatea și probabilitatea de executare pentru fiecare instrument financiar.

(4) Statele membre impun firmelor de investiții să instituie și să aplice dispoziții eficiente pentru a respecta alineatul (1). Statele membre impun firmelor de investiții în special să instituie și să aplice o politică de executare a ordinelor care să le permită să obțină, pentru ordinele clienților lor, cel mai bun rezultat posibil în conformitate cu alineatul (1).

(5) Politica de executare a ordinelor include, în ceea ce privește fiecare categorie de instrumente financiare, informații privind diferitele locuri de executare în care firma de investiții execută ordinele clienților lor și factorii care influențează alegerea locului de executare. Aceasta include cel puțin locurile de executare care permit firmei de investiții să obțină, în majoritatea cazurilor, cel mai bun rezultat posibil în executarea ordinelor clienților.

Statele membre impun firmelor de investiții să furnizeze clienților lor informații adecvate privind politica lor de executare a ordinelor. Informațiile respective conțin explicații clare și suficient de detaliate, astfel încât acestea să poată fi înțelese cu ușurință de către clienți, cu privire la modul în care firmele de investiții vor executa ordinele clienților. Statele membre impun firmelor de investiții să obțină consimțământul prealabil al clienților lor privind politica de executare a ordinelor.

Statele membre impun ca, în cazul în care politica de executare a ordinelor prevede posibilitatea executării ordinelor clienților în afara unui loc de tranzacționare, firma de investiții să își informeze în mod special clienții în legătură cu această posibilitate. Statele membre impun firmelor de investiții să obțină consimțământul prealabil expres al clienților lor înainte de a începe executarea ordinelor lor în afara unui loc de tranzacționare. Firmele de investiții pot obține acest consimțământ fie sub forma unui acord general, fie pentru anumite tranzacții.

(6) Statele membre impun firmelor de investiții care execută ordine ale clienților să centralizeze și să publice anual, pentru fiecare categorie de instrumente financiare, cele mai importante cinci locuri de executare din punctul de vedere al volumelor de tranzacționare, în care acestea au executat ordine ale clienților în cursul anului precedent și informații privind calitatea executării obținută.

(7) Statele membre impun firmelor de investiții care execută ordine ale clienților să monitorizeze eficacitatea dispozițiilor lor în materie de executare a ordinelor și a politicii lor în acest domeniu pentru a identifica lacunele și a le remedia, dacă este cazul. În special, firmele de investiții examinează în mod regulat dacă locurile de executare prevăzute de politica lor de executare a ordinelor permit obținerea celui mai bun rezultat posibil pentru client sau dacă trebuie să opereze modificări ale dispozițiilor lor în materie de executare, luând în considerare, printre altele, informațiile publicate în temeiul alineatelor (3) și (6). Statele membre impun firmelor de investiții să semnaleze clienților cu care întrețin relații la momentul respectiv orice modificare importantă a dispozițiilor lor în materie de executare a ordinelor sau a politicii lor în acest domeniu.

(8) Statele membre impun firmelor de investiții obligativitatea de a putea demonstra clienților lor, la cererea acestora, că le-au executat ordinele în conformitate cu politica de executare a firmei și de a demonstra autorității competente, la cererea acesteia, că au respectat prezentul articol.

(9) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 privind:

- (a) criteriile care permit a stabili importanța relativă a diferiților factori care, în conformitate cu alineatul (1), pot fi luați în considerare la determinarea celui mai bun rezultat posibil ținând seama de volumul și de natura ordinului, precum și de tipul clientului (client de retail sau profesional);
- (b) factorii care pot fi luați în considerare de o firmă de investiții atunci când aceasta își revizuieste dispozițiile în materie de executare și condițiile în care poate fi oportună modificarea acestor dispoziții. Este vorba, în special, de factorii pe baza cărora se pot stabili locurile de executare care permit firmelor de investiții să obțină, în majoritatea cazurilor, cel mai bun rezultat posibil în executarea ordinelor clienților;
- (c) natura și amploarea informațiilor care trebuie furnizate clienților în ceea ce privește politicile lor de executare, în conformitate cu alineatul (5).

(10) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

- (a) conținutul, formatul și periodicitatea datelor legate de calitatea executării care trebuie publicate conform alineatului (3), în funcție de tipul locului de executare și de tipul instrumentului financiar în cauză;
- (b) conținutul și formatul informațiilor care trebuie publicate de firmele de investiții în conformitate cu alineatul (6).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

*Articolul 28***Norme de prelucrare a ordinelor clienților**

(1) Statele membre impun firmelor de investiții autorizate pentru executarea ordinelor în numele clienților să aplice proceduri și dispoziții care să garanteze executarea promptă, echitabilă și rapidă a acestor ordine în raport cu alte ordine ale clienților sau cu interesele de tranzacționare ale firmei de investiții.

Respectivele proceduri sau dispoziții prevăd executarea ordinelor clienților, altfel comparabile, în funcție de data primirii lor de către firma de investiții.

(2) Statele membre impun ca, în cazul unui ordin limită al unui client privind acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționate într-un loc de tranzacționare care nu este executat imediat în condițiile predominante de pe piață, firmele de investiții să adopte, în afara cazurilor în care clientul dă o instrucțiune contrară în mod expres, măsuri care să faciliteze executarea cât mai rapidă a acestui ordin, făcându-l public de îndată sub o formă ușor accesibilă celorlalți participanți de pe piață. Statele membre pot decide că firmele de investiții respectă această obligație atunci când transferă ordinul limită al unui client unui loc de tranzacționare. Statele membre abilitază autoritățile competente să acorde derogări de la această obligație în cazul ordinelor limită cu un volum mare în comparație cu volumele existente în mod uzual pe piață, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a defini:

- (a) condițiile și natura procedurilor și dispozițiilor care conduc la executarea promptă, echitabilă și rapidă a ordinelor clienților, precum și situațiile în care sau tipurile de tranzacții pentru care firmele de investiții pot renunța, cu motive rezonabile, la o executare promptă pentru a obține condiții mai favorabile pentru clienții lor;
- (b) diferitele metode prin care se poate considera că firmele de investiții și-au îndeplinit obligația de a dezvălui pieței detaliile ordinelor limită neexecutabile imediat.

*Articolul 29***Obligații ce le revin firmelor de investiții care apelează la agenți delegați**

(1) Statele membre autorizează firmele de investiții să apeleze la agenți delegați pentru a-și promova serviciile, a atrage clienți sau clienți potențiali, a primi ordinele acestora și a le transmite, a plasa instrumente financiare, precum și a furniza servicii de consultanță privind aceste instrumente financiare și serviciile pe care le propun.

(2) Statele membre impun ca, în cazul în care o firmă de investiții decide să apeleze la un agent delegat, aceasta să își asume responsabilitatea totală și necondiționată a oricărei acțiuni efectuate sau a oricărei omisiuni comise de acest agent delegat atunci când acționează în contul firmei de investiții. În plus, statele membre impun ca firma de investiții să se asigure că agentul delegat respectiv dezvăluie calitatea în care acționează și firma de investiții pe care o reprezintă atunci când contactează orice client sau client potențial sau înainte de a tranzacționa cu acesta.

În conformitate cu articolul 16 alineatele (6), (8) și (9), statele membre pot autoriza agenții delegați înregistrați pe teritoriul lor să dețină fonduri și/sau instrumente financiare ale clienților în contul și sub întreaga responsabilitate a firmei de investiții pentru care acționează pe teritoriul lor sau, în cazul unei operațiuni transfrontaliere, pe teritoriul unui stat membru care autorizează un agent delegat să dețină fonduri ale clienților.

Statele membre impun firmelor de investiții să controleze activitățile agenților lor delegați astfel încât să garanteze că acestea continuă să se conformeze prezentei directive în cazul în care acționează prin intermediul agenților delegați.

(3) Agenții delegați sunt înregistrați în registrul public din statul membru în care aceștia sunt stabiliți. ESMA publică pe site-ul său internet trimerile sau legăturile hipertext către toate registrele publice înființate în temeiul prezentului articol de către statele membre care hotărăsc să permită firmelor de investiții să apeleze la agenți delegați.

Statele membre se asigură că pot fi înscrise în registrul public doar agenții delegați despre care s-a stabilit că se bucură de o reputație suficient de bună și că dețin cunoștințele și competențele generale, comerciale și profesionale necesare pentru a furniza serviciul de investiții sau serviciul auxiliar și pentru a comunica precis oricărui client sau oricărui client potențial toate informațiile pertinente privind serviciul propus.

Statele membre pot decide că, sub rezerva unui control corespunzător, firmele de investiții au posibilitatea de a verifica dacă agenții delegați la care au apelat se bucură de o reputație suficient de bună și au cunoștințele și competențele menționate la al doilea paragraf.

Registrul se actualizează periodic. Acesta este pus la dispoziția publicului spre consultare.

(4) Statele membre impun firmelor de investiții care apelează la agenți delegați să adopte măsurile adecvate pentru a evita ca activitățile agenților delegați care nu intră în sfera de aplicare a prezentei directive să aibă un impact negativ asupra activităților exercitate de agenții delegați în numele firmei de investiții.

Statele membre pot permite autorităților competente să colaboreze cu firmele de investiții și cu instituțiile de credit, asociațiile lor și alte entități pentru înregistrarea agenților delegați și controlul respectării de către aceștia din urmă a cerințelor prevăzute la alineatul (3). În special, agenții delegați pot fi înregistrați de o firmă de investiții, o instituție de credit, asociații ale acestora și alte entități sub supravegherea autorității competente.

(5) Statele membre impun firmelor de investiții să nu apeleze decât la agenții delegați înscrise în registrele publice prevăzute la alineatul (3).

(6) Statele membre pot adopta sau menține dispoziții mai stricte decât cele enunțate la prezentul articol sau pot să prevadă cerințe suplimentare pentru agenții delegați înregistrați pe teritoriul lor.

Articolul 30

Tranzacții cu contrapărți eligibile

(1) Statele membre se asigură că firmele de investiții autorizate să execute ordine în numele clienților și/sau să tranzacționeze pe cont propriu și/sau să primească și să transmită ordine pot antrena tranzacții între contrapărți eligibile sau încheia tranzacții cu aceste contrapărți fără a trebui să respecte obligațiile prevăzute la articolul 24, cu excepția alineatelor (4) și (5), la articolul 25, cu excepția alineatului (6), la articolul 27 și la articolul 28 alineatul (1), în ceea ce privește tranzacțiile respective sau orice serviciu auxiliar legat direct de aceste tranzacții.

Statele membre se asigură că, în relația lor cu contrapărțile eligibile, firmele de investiții acționează în mod onest, echitabil și profesionist și comunică în manieră corectă, clară și neînșelătoare, ținând cont de natura contrapărții eligibile și a activităților desfășurate de aceasta.

(2) Statele membre recunosc drept contrapărți eligibile în sensul prezentului articol firmele de investiții, instituțiile de credit, întreprinderile de asigurări, OPCVM și societățile de administrare ale acestora, fondurile de pensii și societățile de administrare ale acestora, alte instituții financiare autorizate și reglementate în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern al unui stat membru, guvernele naționale și serviciile lor, inclusiv organismele publice însărcinate cu gestionarea datoriei publice la nivel național, băncile centrale și organizațiile supranaționale.

Clasificarea ca și contraparte eligibilă în conformitate cu primul paragraf nu aduce atingere dreptului entităților în cauză să solicite, fie în mod general, fie pentru fiecare tranzacție, să fie tratate ca și clienți ale căror relații de afaceri cu firma de investiții intră sub incidența articolelor 24, 25, 27 și 28.

(3) De asemenea, statele membre pot recunoaște ca și contrapărți eligibile alte întreprinderi care îndeplinesc cerințe proporționate stabilite în prealabil, inclusiv praguri cantitative. În cazul unei tranzacții în care contrapartea potențială este stabilită într-un alt stat membru, firma de investiții ține seama de statutul celeilalte întreprinderi, definit de dreptul sau de măsurile în vigoare în statul membru în care aceasta este stabilită.

Statele membre veghează ca firma de investiții care încheie tranzacții în conformitate cu alineatul (1) cu astfel de întreprinderi să obțină de la contrapartea potențială confirmarea expresă că acceptă să fie considerată ca și contraparte eligibilă. Statele membre autorizează firma de investiții să obțină această confirmare fie sub forma unui acord general, fie pentru fiecare tranzacție în parte.

(4) Statele membre pot recunoaște drept contrapărți eligibile entitățile din țări terțe echivalente categoriilor de entități menționate la alineatul (2).

De asemenea, statele membre pot recunoaște drept contrapărți eligibile întreprinderi din țări terțe precum cele prevăzute la alineatul (3), în aceleași condiții și sub rezerva acelorași cerințe ca cele prevăzute la alineatul (3).

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a preciza:

- (a) procedurile care trebuie urmate pentru a solicita tratarea ca și client în conformitate cu alineatul (2);
- (b) procedurile care trebuie urmate pentru a obține confirmarea expresă a contrapărților potențiale în conformitate cu alineatul (3);
- (c) cerințele proporționate stabilite în prealabil, inclusiv pragurile cantitative, care ar permite considerarea unei întreprinderi drept contraparte eligibilă în conformitate cu alineatul (3).

Secțiunea 3

Transparența și integritatea pieței

Articolul 31

Monitorizarea respectării regulilor MTF-ului sau OTF-ului și a altor obligații legale

(1) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să instituie și să mențină dispoziții și proceduri eficiente, în ceea ce privește MTF-ul sau OTF-ul, pentru a monitoriza în mod regulat că membrii, participanții sau utilizatorii săi le respectă regulile. Firmele de investiții și operatorii de piață care exploatează un MTF sau un OTF monitorizează ordinele trimise, inclusiv anulările și tranzacțiile efectuate de membrii, participanții sau utilizatorii lor în cadrul sistemelor lor, pentru a identifica orice încălcare a regulilor respective, condițiile de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței, o conduită care poate sugera un comportament care este interzis în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 sau perturbările sistemului în legătură cu un instrument financiar și pun la dispoziție resursele necesare pentru a asigura eficacitatea acestei monitorizări.

(2) Statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să informeze imediat autoritatea sa competentă cu privire la orice încălcare gravă a regulilor sale sau la orice condiție de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau la orice conduită care poate sugera un comportament care este interzis în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 sau la perturbările sistemului în legătură cu un instrument financiar.

Autoritățile competente ale firmelor de investiții și ale operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF comunică ESMA și autorităților competente ale celorlalte state membre informațiile menționate la primul paragraf.

În ceea ce privește conduita care poate sugera un comportament care este interzis în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014, o autoritate competentă trebuie să fie convinsă că un astfel de comportament se produce sau s-a produs înainte de a notifica autoritățile competente ale celorlalte state membre și ESMA.

(3) De asemenea, statele membre impun firmelor de investiții și operatorilor de piață care exploatează un MTF sau un OTF să transmită fără întârzieri nejustificate informațiile menționate la alineatul (2) autorității competente pentru cercetarea și urmărirea în justiție a abuzurilor de piață și să îi acorde acesteia tot ajutorul necesar pentru cercetarea și urmărirea în justiție a abuzurilor de piață comise în sistemele sale sau prin intermediul acestora.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a stabili situațiile care impun necesitatea informării în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

Articolul 32

Suspendarea și retragerea instrumentelor financiare de la tranzacționare în cadrul unui MTF sau al unui OTF

(1) Fără a aduce atingere dreptului autorității competente în temeiul articolului 69 alineatul (2) de a solicita suspendarea sau retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare, o firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un MTF sau un OTF poate suspenda sau retrage de la tranzacționare un instrument financiar care nu mai este conform cu normele MTF-ului sau ale OTF-ului, cu excepția cazului în care o astfel de suspendare sau retragere ar putea afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

(2) Statele membre impun ca o firmă de investiții sau un operator de piață care exploatează un MTF sau un OTF care suspendă sau retrage de la tranzacționare un instrument financiar să suspende sau să retragă, de asemenea, instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a sprijini obiectivele suspendării sau retragerii instrumentului financiar suport. Firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează un MTF sau un OTF face publică decizia sa cu privire la suspendarea sau retragerea instrumentului financiar și ale eventualelor instrumente financiare derivate și comunică deciziile pertinente autorității competente.

Autoritatea competentă în a cărei jurisdicție s-au inițiat suspendarea sau retragerea impune ca piețele reglementate, alte MTF-uri, alte OTF-uri și operatori independenți, care țin de jurisdicția sa și tranzacționează același instrument financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C la prezenta directivă care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta, să suspende sau să retragă, de asemenea, respectivul instrument financiar sau instrumentele derivate de la tranzacționare, în cazurile în care suspendarea sau retragerea sunt consecința unui prezumat abuz de piață, unei oferte publice de preluare sau nedivulgării unor informații privilegiate cu privire la emitent sau la instrumentul financiar, fapt care încalcă dispozițiile articolelor 7 și 17 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu excepția cazurilor în care o astfel de suspendare sau retragere ar putea afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

Autoritatea competentă face publică de îndată o astfel de decizie și o comunică ESMA și autorităților competente din celelalte state membre.

Autoritățile competente notificate din celelalte state membre impun ca piețele reglementate, alte MTF-uri, alte OTF-uri și operatori independenți care țin de jurisdicția lor și tranzacționează același instrument financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta, să suspende sau să retragă, de asemenea, respectivul instrument financiar sau instrumentele derivate de la tranzacționare, în cazurile în care suspendarea sau retragerea sunt consecința unui prezumat abuz de piață, unei oferte publice de preluare sau nedivulgării unor informații privilegiate cu privire la emitent sau la instrumentul financiar, fapt care încalcă dispozițiile articolelor 7 și 17 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu excepția cazurilor în care o astfel de suspendare sau retragere ar putea afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

Fiecare autoritate competentă notificată își comunică decizia ESMA și altor autorități competente, incluzând o explicație în cazul în care iau decizia de a nu suspenda sau retrage de la tranzacționare instrumentul financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta.

Prezentul alineat se aplică, de asemenea, atunci când se ridică suspendarea de la tranzacționare a unui instrument financiar sau a instrumentelor financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta.

Procedura de notificare menționată la prezentul alineat se aplică, de asemenea, în cazul în care decizia de a suspenda sau de a retrage de la tranzacționare un instrument financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta este luată de autoritatea competentă în temeiul articolului 69 alineatul (2) literele (m) și (n).

Pentru a garanta aplicarea proporțională a obligației de a suspenda sau retrage de la tranzacționare aceste instrumente financiare derivate, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica în detaliu cazurile în care legătura dintre instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de un instrument financiar suspendat sau retras de la tranzacționare sau care fac trimitere la acesta și instrumentul financiar inițial presupune ca instrumentul financiar derivat să fie de asemenea suspendat sau retras de la tranzacționare, cu scopul de a realiza obiectivul suspendării sau al retragerii instrumentului financiar suport.

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii formatului și termenelor pentru comunicările și publicările menționate la alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a enumera situațiile în care interesele investitorilor sunt afectate în mod semnificativ și funcționarea ordonată a pieței este compromisă, astfel cum se menționează la alineatele (1) și (2) din prezentul articol.

Secțiunea 4

Piețe de creștere pentru IMM-uri

Articolul 33

Piețe de creștere pentru IMM-uri

(1) Statele membre prevăd că operatorul unui MTF poate depune o cerere pe lângă autoritatea competentă din statul său membru de origine pentru a înregistra MTF-ul ca piață de creștere pentru IMM-uri.

(2) Statele membre prevăd că autoritatea competentă din statul membru de origine poate înregistra MTF-ul ca piață de creștere pentru IMM-uri dacă autoritatea competentă primește cererea menționată la alineatul (1) și se asigură că cerințele de la alineatul (3) sunt îndeplinite în ceea ce privește MTF-ul.

(3) Statele membre garantează că MTF-urile fac obiectul unor reguli, sisteme și proceduri eficiente care asigură îndeplinirea următoarelor cerințe:

(a) cel puțin 50 % dintre emitenții ale căror instrumente financiare sunt admise la tranzacționare în cadrul unui MTF sunt IMM-uri în momentul în care MTF-ul este înregistrat ca piață de creștere pentru IMM-uri și, ulterior, în orice an calendaristic;

- (b) sunt stabilite criteriile corespunzătoare pentru admiterea inițială și menținerea instrumentelor financiare ale emitenților la tranzacționare pe piață;
- (c) la admiterea inițială la tranzacționare pe piață a instrumentelor financiare există suficiente informații publicate care permit investitorilor să decidă în cunoștință de cauză dacă să investească sau nu în instrumentele financiare respective, fie sub forma unui document de admitere corespunzător, fie sub forma unui prospect în cazul în care sunt aplicabile cerințele prevăzute de Directiva 2003/71/CE în ceea ce privește realizarea unei oferte publice în legătură cu admiterea inițială la tranzacționare a instrumentului financiar în cadrul MTF;
- (d) se realizează o raportare financiară corespunzătoare continuă, în mod periodic, fie de către un emitent pe piață, fie în numele acestuia, de exemplu prin rapoarte anuale auditate;
- (e) emitenții pe piață astfel cum sunt definiți la articolul 3 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, persoanele care au responsabilități de conducere astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 25 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, precum și persoanele asociate îndeaproape cu aceștia astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 respectă cerințele care li se aplică în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014;
- (f) stocarea și diseminarea către public a informațiilor referitoare la emitenții pe piață care fac obiectul unor reglementări;
- (g) există sisteme și controale eficiente în scopul prevenirii și detectării abuzurilor pe piața respectivă, conform cerințelor Regulamentului (UE) nr. 596/2014.
- (4) Criteriile de la alineatul (3) nu aduc atingere respectării de către firma de investiții sau de către operatorul de piață care exploatează MTF-ul a altor obligații care le revin în temeiul prezentei directive, pertinente pentru exploatarea MTF-urilor. De asemenea, acestea nu împiedică firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează MTF-ul să impună cerințe suplimentare față de cele menționate la alineatul respectiv.
- (5) Statele membre prevăd că autoritatea competentă din statul membru de origine poate radia un MTF din lista piețelor de creștere pentru IMM-uri în oricare dintre următoarele cazuri:
- (a) firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează piața solicită radierea sa din listă;
- (b) cerințele de la alineatul (3) nu mai sunt îndeplinite în ceea ce privește MTF-ul.
- (6) Statele membre impun ca, dacă o autoritate competentă din statul de origine înregistrează sau radiază un MTF ca piață de creștere pentru IMM-uri în temeiul prezentului articol, aceasta să notifice cât mai curând posibil ESMA cu privire la înregistrarea sau radierea respectivă. ESMA publică o listă a piețelor de creștere pentru IMM-uri pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.
- (7) Statele membre impun ca, în cazul în care un instrument financiar al unui emitent este admis la tranzacționare pe o piață de creștere pentru IMM-uri, instrumentul financiar respectiv să poată fi tranzacționat și pe altă piață de creștere pentru IMM-uri numai dacă emitentul a fost informat și nu a prezentat obiecții. Într-un asemenea caz, însă, emitentul nu este supus niciunei obligații legate de governanța corporativă sau de informarea inițială, periodică sau specifică în ceea ce privește cealaltă piață pentru IMM-uri.
- (8) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89, pentru a detalia cerințele prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol. Măsurile țin seama de necesitatea ca cerințele să mențină un nivel ridicat de protecție a investitorilor, pentru a promova încrederea investitorilor în piețele respective, reducând în același timp la minimum sarcinile administrative pentru emitenții pe piață și de faptul că radierile nu intervin, iar înregistrările nu sunt refuzate, ca urmare a nerespectării temporare a condițiilor prevăzute la alineatul (3) litera (a) din prezentul articol.

CAPITOLUL III

Drepturile firmelor de investiții

Articolul 34

Libertatea de a presta servicii și de a exercita activități de investiții

(1) Statele membre veghează ca orice firmă de investiții autorizată și supravegheată de autoritățile competente ale unui alt stat membru în conformitate cu prezenta directivă și, în cazul instituțiilor de credit, cu Directiva 2013/36/UE, să poată furniza liber servicii de investiții și/sau să poată exercita liber activități de investiții, precum și servicii auxiliare pe teritoriul lor, cu condiția ca aceste servicii și activități să fie incluse în autorizația sa. Serviciile auxiliare pot fi furnizate doar împreună cu un serviciu de investiții și/sau o activitate de investiții.

Statele membre nu impun obligații suplimentare acestor firme de investiții sau instituții de credit pentru aspectele reglementate de prezenta directivă.

(2) Orice firmă de investiții care dorește să furnizeze servicii sau să exercite activități pe teritoriul unui alt stat membru pentru prima dată sau care dorește să modifice gama de servicii furnizate sau de activități exercitate comunică următoarele informații autorităților competente ale statului său membru de origine:

(a) statul membru în care intenționează să opereze;

(b) un program de activitate care menționează, în special, serviciile și/sau activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare pe care intenționează să le furnizeze pe teritoriul respectivului stat membru și dacă intenționează să facă acest lucru prin intermediul unor agenți delegați stabiliți în statul membru de origine. În cazul în care o firmă de investiții intenționează să apeleze la agenți delegați, firma de investiții comunică autorității competente din statul său membru de origine identitatea agenților delegați respectivi.

În cazul în care firma de investiții intenționează să apeleze la agenți delegați stabiliți în statul său membru de origine, pe teritoriul statelor membre în care intenționează să furnizeze servicii, autoritatea competentă a statului membru de origine al firmei de investiții comunică autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 79 alineatul (1), în termen de o lună de la primirea tuturor informațiilor, identitatea agenților delegați la care firma de investiții intenționează să apeleze pentru a furniza servicii și activități de investiții în statul membru respectiv. Statul membru gazdă publică aceste informații. ESMA poate solicita acces la informațiile respective, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și în condițiile prevăzute la articolul respectiv.

(3) În termen de o lună de la primirea acestor informații, autoritatea competentă a statului membru de origine le transmite autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 79 alineatul (1). Firma de investiții poate apoi să înceapă să furnizeze serviciile și activitățile de investiții respective în statul membru gazdă.

(4) În caz de modificare a uneia dintre informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2), firma de investiții anunță în scris autoritatea competentă a statului membru de origine, cu cel puțin o lună înainte de aplicarea modificării respective. Autoritatea competentă a statului membru de origine informează autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu această modificare.

(5) Orice instituție de credit care dorește să furnizeze servicii de investiții și servicii auxiliare sau să exercite activități de investiții conform alineatului (1) prin intermediul unor agenți delegați comunică autorității competente a statului său membru de origine identitatea agenților delegați respectivi.

În cazul în care instituția de credit intenționează să apeleze la agenți delegați stabiliți în statul său membru de origine, pe teritoriul statelor membre în care intenționează să furnizeze servicii, autoritatea competentă a statului membru de origine al instituției de credit comunică autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 79 alineatul (1), în termen de o lună de la primirea tuturor informațiilor, identitatea agenților delegați la care instituția de credit intenționează să apeleze pentru a furniza servicii în respectivul stat membru. Statul membru gazdă publică aceste informații.

(6) Fără alte cerințe juridice sau administrative, statele membre autorizează firmele de investiții și operatorii de piață care exploatează MTF-uri și OTF-uri din alte state membre să pună la dispoziție mecanismele adecvate pe teritoriul lor pentru a facilita accesul și tranzacționarea pe piețele respective pentru membrii, participanții sau utilizatorii la distanță stabiliți pe teritoriul lor.

(7) Firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează un MTF sau un OTF comunică autorității competente a statului său membru de origine numele statului membru în care intenționează să prevadă aceste mecanisme. În termen de o lună, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică această informație autorității competente a statului membru în care MTF-ul sau OTF-ul intenționează să prevadă asemenea mecanisme.

La cererea autorității competente a statului membru gazdă al MTF-ului și fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă a statului membru de origine al MTF-ului comunică identitatea membrilor sau participanților la distanță la MTF stabiliți în acest stat membru.

(8) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile care trebuie notificate în conformitate cu alineatele (2), (4), (5) și (7).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(9) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri pentru transmiterea informațiilor în conformitate cu alineatele (3), (4), (5) și (7).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la data de 31 decembrie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 35

Înființarea unei sucursale

(1) Statele membre se asigură că serviciile și/sau activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare, pot fi furnizate pe teritoriul lor în conformitate cu prezenta directivă și cu Directiva 2013/36/UE prin dreptul de stabilire, fie prin înființarea unei sucursale, fie prin utilizarea unui agent delegat stabilit într-un stat membru în afara statului său membru de origine, cu condiția ca respectivele servicii și activități să fie incluse în autorizația acordată firmei de investiții sau instituției de credit în statul membru de origine. Serviciile auxiliare pot fi furnizate doar împreună cu un serviciu de investiții și/sau o activitate de investiții.

Statele membre nu impun obligații suplimentare, în afara celor autorizate în temeiul alineatului (8), în ceea ce privește organizarea și funcționarea sucursalei pentru aspectele reglementate de prezenta directivă.

(2) Statele membre impun ca orice firmă de investiții care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru sau să facă apel la agenți delegați stabiliți într-un alt stat membru în care nu a înființat o sucursală, să informeze în prealabil autoritatea competentă a statului său membru de origine și să îi comunice aceste informații următoare:

(a) statul membru pe teritoriul căruia intenționează să înființeze o sucursală sau statele membre în care nu a înființat o sucursală, dar în care intenționează să utilizeze agenți delegați stabiliți pe teritoriul acestora;

- (b) un program de activitate care precizează, printre altele, serviciile și/sau activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare pe care le va furniza;
- (c) în cazul în care este înființată, structura organizatorică a sucursalei, precizând dacă sucursala intenționează să apeleze la agenți delegați, precum și identitatea respectivilor agenți delegați,
- (d) în cazul în care se face apel la agenți delegați într-un stat membru în care o firmă de investiții nu a înființat o sucursală, o descriere a utilizării preconizate a agentului(agenților) delegat(delegați) și o structură organizatorică, inclusiv lanțul ierarhic, precizând modul în care agentul(agenții) se încadrează în structura corporativă a firmei de investiții;
- (e) adresa de la care pot fi obținute documente în statul membru gazdă;
- (f) numele persoanelor însărcinate cu administrarea sucursalei sau a agentului delegat.

În cazul în care o firmă de investiții apelează la un agent delegat stabilit în alt stat membru decât statul său membru de origine, acest agent delegat este asimilat sucursalei, în cazul în care aceasta a fost înființată, și este supus, în orice situație, dispozițiilor prezentei directive referitoare la sucursale.

(3) În afara cazurilor în care are motive să se îndoiască de caracterul adecvat al structurii administrative sau de situația financiară a unei firme de investiții, ținând seama de activitățile avute în vedere, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică toate aceste informații, în termen de trei luni de la primirea lor, autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) și informează firma de investiții respectivă cu privire la aceasta.

(4) Pe lângă informațiile menționate la alineatul (2), autoritatea competentă a statului membru de origine comunică autorității competente a statului membru gazdă informații detaliate privind sistemul acreditat de compensare la care firma de investiții este afiliată în conformitate cu Directiva 97/9/CE. În caz de modificare a acestor informații, autoritatea competentă a statului membru de origine informează autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu aceasta.

(5) În cazul în care refuză comunicarea informațiilor către autoritatea competentă a statului membru gazdă, autoritatea competentă a statului membru de origine precizează motivele refuzului său firmei de investiții respective, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor.

(6) La primirea unei comunicări din partea autorității competente a statului membru gazdă sau, în absența unei astfel de comunicări, în termen de maxim două luni de la data transmiterii comunicării de către autoritatea competentă a statului membru de origine, sucursala poate fi înființată și își poate începe activitatea.

(7) Orice instituție de credit care dorește să apeleze la un agent delegat stabilit în alt stat membru decât statul său membru de origine pentru a furniza servicii și/sau activități de investiții, precum și servicii auxiliare în conformitate cu prezenta directivă notifică autoritatea competentă a statului său membru de origine și îi furnizează acesteia informațiile menționate la alineatul (2).

În afara cazurilor în care are motive să se îndoiască de caracterul adecvat al structurii administrative sau de situația financiară a unei instituții de credit, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică toate aceste informații, în termen de trei luni de la primirea lor, autorității competente a statului membru gazdă desemnate ca punct de contact în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) și informează instituția de credit respectivă cu privire la aceasta.

În cazul în care refuză comunicarea informațiilor către autoritatea competentă a statului membru gazdă, autoritatea competentă a statului membru de origine precizează motivele refuzului său instituției de credit respective, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor.

La primirea unei comunicări din partea autorității competente a statului membru gazdă sau, în absența unei astfel de comunicări, în termen de maxim două luni de la data transmiterii comunicării de către autoritatea competentă a statului membru de origine, agentul delegat își poate începe activitatea. Unui astfel de agent delegat i se aplică dispozițiile prezentei directive referitoare la sucursale.

(8) Autorității competente a statului membru în care se găsește sucursala îi revine sarcina de a se asigura că serviciile furnizate de sucursală pe teritoriul său respectă obligațiile prevăzute la articolele 24, 25, 27 și 28 din prezenta directivă și la articolele 14-26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, precum și măsurile adoptate în conformitate cu aceste dispoziții de către statul membru gazdă, în cazul în care se permite în conformitate cu articolul 24 alineatul (12).

Autoritatea competentă a statului membru în care se găsește sucursala este abilitată să examineze măsurile instituite de sucursală și să solicite modificarea lor, dacă o asemenea modificare este strict necesară pentru a-i permite autorității competente să verifice respectarea obligațiilor prevăzute la articolele 24, 25, 27 și 28 din prezenta directivă și la articolele 14-26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, precum și a măsurilor adoptate în conformitate cu aceste dispoziții în ceea ce privește serviciile furnizate și/sau activitățile exercitate de sucursală pe teritoriul său.

(9) Fiecare stat membru prevede că, în cazul în care o firmă de investiții autorizată într-un alt stat membru și-a înființat o sucursală pe teritoriul său, autoritatea competentă a statului membru de origine a acestei firme de investiții poate proceda, în exercitarea responsabilităților sale și după ce a informat autoritatea competentă a statului membru gazdă, la verificări la fața locului la această sucursală.

(10) În caz de modificare a uneia dintre informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2), firma de investiții anunță în scris autoritatea competentă a statului membru de origine, cu cel puțin o lună înainte de aplicarea modificării respective. Autoritatea competentă a statului membru de origine informează autoritatea competentă a statului membru gazdă în legătură cu această modificare.

(11) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile care trebuie notificate în conformitate cu alineatele (2), (4), (7) și (10).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(12) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri pentru transmiterea informațiilor în conformitate cu alineatele (3), (4), (7) și (10).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 36

Accesul la piețele reglementate

(1) Statele membre impun ca firmele de investiții din alte state membre care sunt autorizate pentru executarea ordinelor clienților sau tranzacționarea pe cont propriu să aibă dreptul de a deveni membre ale piețelor reglementate stabilite pe teritoriul lor sau să aibă acces la aceste piețe, în conformitate cu una dintre următoarele modalități:

(a) direct, prin înființarea de sucursale în statele membre gazdă;

- (b) devenind membre la distanță ale unei piețe reglementate sau având acces la distanță la această piață, fără a fi nevoie să fie stabilite în statul membru de origine al acestei piețe reglementate, în cazul în care procedurile și sistemele de tranzacționare ale pieței respective nu necesită o prezență fizică pentru încheierea tranzacțiilor pe piață.
- (2) Statele membre nu impun firmelor de investiții care exercită dreptul prevăzut la alineatul (1) nicio cerință de reglementare sau administrativă suplimentară privind aspectele reglementate de prezenta directivă.

Articolul 37

Accesul la sistemele de CPC, de compensare și de decontare și dreptul de a desemna un sistem de decontare

- (1) Fără a aduce atingere titlurilor III, IV sau V din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, statele membre impun ca firmele de investiții din alte state membre să aibă drept de acces direct și indirect la CPC și la sistemele de compensare și de decontare existente pe teritoriul lor în scopul finalizării sau al organizării finalizării tranzacțiilor cu instrumente financiare.

Statele membre impun ca accesul direct și indirect al firmelor de investiții respective la aceste sisteme să facă obiectul aceluiași criterii nediscriminatorii, transparente și obiective care se aplică membrilor sau participanților locali. Statele membre nu limitează utilizarea sistemelor respective la compensarea și decontarea tranzacțiilor cu instrumente financiare efectuate într-un loc de tranzacționare de pe teritoriul lor.

- (2) Statele membre impun ca piețele reglementate de pe teritoriul lor să ofere tuturor membrilor sau tuturor participanților lor dreptul de a desemna sistemul de decontare a tranzacțiilor cu instrumente financiare efectuate pe piața reglementată respectivă, sub rezerva respectării următoarelor condiții:
- (a) existența unor facilități și legături între sistemul de decontare desemnat și orice alt sistem sau infrastructură necesare pentru a asigura decontarea eficientă și economică a tranzacției respective;
- (b) confirmarea, de către autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea pieței reglementate, a faptului că toate condițiile tehnice de decontare a tranzacțiilor încheiate pe această piață reglementată prin intermediul unui alt sistem de decontare decât cel desemnat de piața reglementată sunt de natură să permită funcționarea armonioasă și ordonată a piețelor financiare.

Această apreciere a autorității competente în privința pieței reglementate nu aduce atingere competențelor băncilor centrale naționale în rolul lor de supervizare a sistemelor de compensare sau competențelor altor autorități de supraveghere competente în ceea ce privește aceste sisteme. Autoritatea competentă ține seama de supervizarea și supravegherea deja efectuate de aceste instituții pentru a evita repetarea nejustificată a controalelor.

Articolul 38

Dispoziții privind CPC-urile, mecanismele de compensare și de decontare în ceea ce privește MTF-urile

- (1) Statele membre nu împiedică firmele de investiții și operatorii de piață care exploatează un MTF să convină cu o CPC, o casă de compensare sau un sistem de decontare din alt stat membru mecanisme adecvate pentru organizarea compensării și/sau decontării tuturor sau a unei părți din tranzacțiile încheiate de membrii sau participanții din cadrul sistemelor lor.
- (2) Autoritatea competentă a firmelor de investiții și a operatorilor de piață care exploatează un MTF nu poate interzice apelarea la o CPC, la o casă de compensare și/sau la un sistem de decontare din alt stat membru, decât în cazul în care poate dovedi că această interdicție este necesară pentru a menține funcționarea ordonată a MTF-ului respectiv și ținând seama de condițiile impuse sistemelor de decontare la articolul 37 alineatul (2).

Pentru a evita repetarea nejustificată a controalelor, autoritatea competentă ține seama de supervizarea și supravegherea sistemului de compensare și de decontare deja efectuate de către băncile centrale în calitate de supervizori ai sistemelor de compensare și de decontare sau de către alte autorități de supraveghere competente în ceea ce privește aceste sisteme.

CAPITOLUL IV

Furnizarea de servicii și activități de investiții de către societăți din țări terțe

Secțiunea 1

Furnizarea de servicii de investiții sau desfășurarea de activități de investiții prin înființarea unei sucursale

Articolul 39

Înființarea unei sucursale

(1) Un stat membru poate impune ca o societate dintr-o țară terță care intenționează să furnizeze servicii de investiții sau să exercite activități de investiții, cu sau fără servicii auxiliare, pentru clienți de retail sau clienți profesionali în sensul anexei II secțiunea II, pe teritoriul său, să înființeze o sucursală în statul membru respectiv.

(2) În cazul în care un stat membru impune înființarea unei sucursale de către o societate dintr-o țară terță care intenționează să furnizeze sau să exercite pe teritoriul său servicii sau activități de investiții cu sau fără servicii auxiliare, sucursala obține în prealabil o autorizație din partea autorităților competente din statul membru respectiv, în conformitate cu următoarele condiții:

- (a) furnizarea de servicii pentru care societatea dintr-o țară terță solicită autorizația este supusă autorizării și supravegherii în țara terță în care este stabilită societatea, iar societatea care depune cererea este autorizată în mod corespunzător, autoritatea competentă ținând seama de recomandările GAFI în contextul combaterii spălării banilor și a finanțării terorismului;
- (b) între autoritățile competente din statul membru în care urmează să fie înființată sucursala și autoritățile de supraveghere competente din țara terță în care este stabilită societatea există acorduri de cooperare care includ dispoziții ce reglementează schimbul de informații în scopul menținerii integrității pieței și protejării investitorilor;
- (c) sucursala dispune liber de suficient capital inițial;
- (d) sunt numite una sau mai multe persoane responsabile cu administrarea sucursalei, care respectă cerința prevăzută la articolul 9 alineatul (1);
- (e) țara terță în care este stabilită societatea dintr-o țară terță a semnat un acord cu statul membru în care urmează să fie înființată sucursala, care respectă pe deplin standardele stabilite la articolul 26 din Convenția-model a OCDE pentru evitarea dublei impunerii cu privire la impozitele pe venit și pe capital și asigură un schimb de informații eficace în domeniul fiscal, inclusiv, dacă există, acorduri fiscale multilaterale;
- (f) societatea aparține unui sistem de compensare pentru investitori autorizat sau recunoscut în conformitate cu Directiva 97/9/CE.

(3) Societatea dintr-o țară terță menționată la alineatul (1) depune cererea la autoritatea competentă a statului membru în care intenționează să înființeze o sucursală.

Articolul 40

Obligația de a furniza informații

O societate dintr-o țară terță care intenționează să obțină autorizația pentru furnizarea oricăror servicii de investiții sau exercitarea activităților de investiții cu sau fără servicii auxiliare pe teritoriul unui stat membru prin înființarea unei sucursale pune la dispoziția autorității competente a statului membru respectiv următoarele:

- (a) numele autorității responsabile cu supravegherea sa în țara terță în cauză. Atunci când pentru supraveghere sunt responsabile mai multe autorități, se furnizează detalii privind domeniile respective de competență;

- (b) toate detaliile pertinente privind societatea (denumire, formă juridică, sediu social și adresă, membrii organului de conducere, acționari importanți) și un program de activitate care stabilește serviciile și/sau activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare care urmează să fie furnizate sau exercitate și structura organizatorică a sucursalei, inclusiv descrierea tuturor externalizărilor către terți a unor funcții operaționale esențiale;
- (c) numele persoanelor responsabile cu administrarea sucursalei și documentele pertinente care atestă respectarea cerințelor prevăzute la articolul 9 alineatul (1);
- (d) informații privind capitalul inițial de care dispune liber sucursala.

Articolul 41

Acordarea autorizației

(1) Autoritatea competentă a statului membru în care societatea dintr-o țară terță și-a înființat sau intenționează să își înființeze sucursala acordă autorizația numai atunci când constată că:

- (a) sunt îndeplinite condițiile de la articolul 39;
- (b) sucursala societății dintr-o țară terță va putea să respecte dispozițiile menționate la alineatul (2).

Autoritatea competentă informează societatea dintr-o țară terță, în termen de șase luni de la data depunerii unei cereri complete, dacă i s-a acordat sau nu autorizația.

(2) Sucursala societății dintr-o țară terță autorizată în conformitate cu alineatul (1) respectă obligațiile stabilite la articolele 16-20, 23, 24, 25 și 27, la articolul 28 alineatul (1) și la articolele 30, 31 și 32 din prezenta directivă și la articolele 3-26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, precum și măsurile adoptate în conformitate cu aceste dispoziții și face obiectul supravegherii de către autoritatea competentă din statul membru unde a fost acordată autorizația.

Statele membre nu impun obligații suplimentare în ceea ce privește organizarea și funcționarea sucursalei pentru aspectele reglementate de prezenta directivă și nu oferă sucursalele societăților din țări terțe un tratament mai favorabil decât societăților din Uniune.

Articolul 42

Furnizarea de servicii la inițiativa exclusivă a clientului

Statele membre se asigură că, în cazul în care client de retail sau un client profesional în sensul secțiunii II din anexa II, stabilit sau situat pe teritoriul Uniunii, inițiază la inițiativa sa exclusivă furnizarea unui serviciu sau exercitarea unei activități de investiții de către o societate dintr-o țară terță, cerința privind autorizația prevăzută la articolul 39 nu se aplică furnizării serviciului sau exercitării activității respective de către societatea din țara terță pentru persoana în cauză, inclusiv unei relații legate în mod specific de furnizarea serviciului sau exercitarea activității respective. O inițiativă a unor astfel de clienți nu îndreptățește societatea dintr-o țară terță să comercializeze noi categorii de produse de investiții sau de servicii de investiții către respectivul client în alt mod decât prin sucursală, în cazul în care înființarea acesteia este necesară în conformitate cu dreptul intern.

Secțiunea 2

Retragerea autorizațiilor

Articolul 43

Retragerea autorizațiilor

Autoritatea competentă care a acordat o autorizație în temeiul articolului 41 poate retrage autorizația eliberată unei societăți dintr-o țară terță în cazul în care această societate:

- (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la autorizație, nu a furnizat niciun serviciu de investiții sau nu a exercitat nicio activitate de investiții în ultimele șase luni, în afara cazurilor în care statul membru respectiv prevede caducitatea autorizației în asemenea situații;
- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice altă modalitate incorectă;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora a fost acordată autorizația;
- (d) a încălcat grav și sistematic dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive în ceea ce privește condițiile de funcționare pentru firmele de investiții aplicabile societăților dintr-o țară terță;
- (e) se încadrează în oricare dintre cazurile în care dreptul intern prevede retragerea autorizației pentru aspecte care nu intră sub incidența prezentei directive.

TITLUL III

PIEȚE REGLEMENTATE

Articolul 44

Autorizarea și legea aplicabilă

- (1) Statele membre rezervă autorizarea ca piață reglementată pentru sistemele care respectă prezentul titlu.

Autorizația de piață reglementată nu se acordă decât în cazul în care autoritatea competentă s-a asigurat că operatorul și sistemele pieței reglementate satisfac cel puțin cerințele prevăzute de prezentul titlu.

În cazul în care o piață reglementată este o persoană juridică și este administrată sau exploatată de un alt operator de piață decât piața reglementată însăși, statele membre stabilesc modalitățile prin care diferitele obligații impuse operatorului de piață în temeiul prezentei directive trebuie repartizate între piața reglementată și operatorul de piață.

Operatorul de piață furnizează toate informațiile, inclusiv un program de activitate care prezintă, printre altele, tipurile de operațiuni avute în vedere și structura organizatorică, necesare pentru a permite autorității competente să se asigure că piața reglementată a instituit, cu ocazia autorizării inițiale, toate măsurile necesare pentru respectarea obligațiilor care îi revin în conformitate cu prezentul titlu.

- (2) Statele membre impun operatorului de piață să desfășoare activitățile aferente organizării și exploatării pieței reglementate sub supravegherea autorității competente. Statele membre se asigură că autoritățile competente verifică în mod regulat că piețele reglementate respectă prezentul titlu. De asemenea, statele membre veghează ca autoritățile competente să verifice dacă piețele reglementate îndeplinesc în orice moment condițiile impuse pentru autorizarea inițială, stabilite de prezentul titlu.

- (3) Statele membre se asigură că operatorul de piață își asumă responsabilitatea de a veghea ca piața reglementată pe care o administrează să respecte cerințele prevăzute de prezentul titlu.

De asemenea, statele membre se asigură că operatorul de piață este abilitat să exercite drepturile corespunzătoare pieței reglementate pe care o administrează în temeiul prezentei directive.

- (4) Fără a aduce atingere oricărei dispoziții relevante din Regulamentul (UE) nr. 596/2014 sau din Directiva 2014/57/UE, dispozițiile de drept public care reglementează tranzacționările efectuate în cadrul sistemelor pieței reglementate sunt cele al statului membru de origine al pieței reglementate respective.

- (5) Autoritatea competentă poate retrage autorizația eliberată unei piețe reglementate în cazul în care aceasta:
- (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la autorizație sau nu a funcționat în ultimele șase luni, în afara cazurilor în care statul membru respectiv prevede caducitatea autorizației în asemenea situații;
  - (b) a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice altă modalitate incorectă;
  - (c) nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora a fost acordată autorizația;
  - (d) a încălcat grav și sistematic dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014;
  - (e) se încadrează în oricare dintre cazurile în care dreptul intern prevede retragerea autorizației.
- (6) Orice retragere a unei autorizații se notifică ESMA.

Articolul 45

Cerințe aplicabile organului de conducere al operatorului de piață

- (1) Statele membre impun ca toți membrii organului de conducere al oricărui operator de piață să aibă în orice moment o reputație suficient de bună, să posede suficiente cunoștințe, competențe și experiență pentru îndeplinirea sarcinilor lor. Întreaga componență a organului de conducere reflectă o gamă suficient de largă de experiență.
- (2) Membrii organului de conducere îndeplinesc în special următoarele cerințe:
- (a) toți membrii organului de conducere dedică suficient timp pentru îndeplinirea funcțiilor lor în cadrul operatorului de piață. Numărul de funcții de conducere pe care le poate deține un membru al organului de conducere simultan în orice entitate juridică, ține seama de situațiile specifice și de natura, amploarea și complexitatea activităților operatorului de piață.

Cu excepția cazului în care reprezintă statul membru, membrii organelor de conducere ale operatorilor de piață care sunt semnificativi din punctul de vedere al dimensiunii, organizării interne, naturii, sferei de cuprindere și complexității activităților lor nu dețin în același timp poziții care să depășească mai mult de una dintre următoarele combinații:

- (i) o funcție de conducere executivă cu două funcții de conducere neexecutive;
- (ii) patru funcții de conducere neexecutive.

Funcțiile de conducere executive sau neexecutive deținute în cadrul aceluiași grup sau în cadrul societăților în care operatorul de piață deține o participație calificată sunt considerate ca fiind o singură funcție de conducere.

Autoritățile competente pot autoriza membri ai organului de conducere să dețină o funcție neexecutivă suplimentară. Autoritățile competente informează periodic ESMA în legătură cu astfel de autorizații.

Funcțiile de conducere din organizațiile care nu urmăresc obiective predominant comerciale sunt scutite de limitarea aplicată numărului de funcții de conducere pe care le poate deține un membru al unui organ de conducere;

- (b) organul de conducere posedă, în ansamblul său, cunoștințele, competențele și experiența adecvate pentru a putea înțelege activitățile operatorului de piață, inclusiv principalele riscuri;
  - (c) fiecare membru al organului de conducere acționează cu onestitate, integritate și independență de spirit pentru a evalua și a contesta în mod eficient deciziile conducerii superioare atunci când este necesar și pentru a superviza și monitoriza în mod eficient procesul decizional.
- (3) Operatorii de piață alocă resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și formarea membrilor organului de conducere.
- (4) Statele membre se asigură că operatorii de piață care sunt semnificativi din punctul de vedere al dimensiunii, organizării interne, precum și al naturii, amplitudinii și complexității activităților lor înființează un comitet de numire compus din membri ai organului de conducere care nu îndeplinesc nicio funcție executivă în cadrul operatorului de piață respectiv.

Comitetul de numire îndeplinește următoarele sarcini:

- (a) identifică și recomandă candidați pentru ocuparea posturilor vacante în cadrul organului de conducere, spre aprobare de către organul de conducere sau de către adunarea generală. În cadrul acestei sarcini, comitetul de numire evaluează echilibrul de cunoștințe, competențe, diversitate și experiență în cadrul organului de conducere. De asemenea, comitetul pregătește o descriere a rolurilor și a capacităților în vederea numirii într-un anumit post și evaluează așteptările în ceea ce privește timpul alocat în acest sens. În plus, comitetul de numire decide cu privire la un obiectiv de reprezentare a sexului subreprezentat în cadrul organului de conducere și elaborează o politică privind modul de creștere a reprezentării sexului subreprezentat în cadrul organului de conducere pentru a atinge respectivul obiectiv;
- (b) evaluează periodic, cel puțin o dată pe an, structura, dimensiunea, compoziția și performanțele organului de conducere și formulează recomandări organului de conducere cu privire la eventuale modificări;
- (c) evaluează periodic, cel puțin o dată pe an, cunoștințele, competențele și experiența fiecărui membru al organului de conducere și ale organului de conducere în ansamblul său și informează organul de conducere cu privire la evaluarea respectivă;
- (d) revizuieste periodic politica organului de conducere privind selecția și numirea conducerii superioare și formulează recomandări adresate organului de conducere.

În îndeplinirea sarcinilor sale, comitetul de numire ține cont, în măsura posibilului și în mod permanent, de necesitatea asigurării faptului că procesul decizional al organului de conducere nu este dominat de nicio persoană sau grup mic de persoane într-un mod care este în detrimentul intereselor operatorului de piață în ansamblu.

În îndeplinirea îndatoririlor sale, comitetul de numire poate utiliza orice tip de resurse pe care le consideră adecvate, inclusiv consultanță externă.

În cazul în care, conform dreptului intern, organul de conducere nu are nicio competență în ceea ce privește procesul selectării și numirii niciunui dintre membrii săi, prezentul alineat nu se aplică.

- (5) Statele membre sau autoritățile competente impun operatorilor de piață și comitetelor lor de numire respective să folosească o gamă largă de calități și competențe atunci când recrutează membrii organului de conducere și, în acest sens, să pună în aplicare o politică de promovare a diversității în cadrul organului de conducere.

(6) Statele membre se asigură că organul de conducere al unui operator de piață definește și supraveghează implementarea mecanismelor de guvernare care asigură gestionarea eficientă și prudentă a unei organizații, inclusiv separarea sarcinilor în cadrul organizației și prevenirea conflictelor de interese, într-un mod care promovează integritatea pieței.

Statele membre se asigură că organul de conducere monitorizează și evaluează periodic eficacitatea mecanismelor de guvernare ale operatorului de piață și adoptă măsurile corespunzătoare pentru a soluționa eventualele deficiențe.

Membrii organului de conducere au acces adecvat la informațiile și documentele necesare pentru supervizarea și monitorizarea procesului decizional al conducerii.

(7) Autoritatea competentă refuză autorizarea dacă nu este convinsă că membrii organului de conducere al operatorului de piață au o reputație suficient de bună, posedă suficiente cunoștințe, competențe și experiență și dedică suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin, sau dacă există motive obiective și demonstrabile de a crede că organul de conducere al operatorului de piață ar risca să compromită administrarea corectă, prudentă și eficace a acestuia și luarea în seamă în mod corespunzător a integrității pieței.

Statele membre se asigură că, în procesul de autorizare a unei piețe reglementate, persoana sau persoanele care conduc efectiv activitățile și operațiunile unei piețe reglementate deja autorizate în conformitate cu prezenta directivă sunt considerate ca respectând cerințele stabilite la alineatul (1).

(8) Statele membre impun operatorului de piață să notifice autorității competente identitatea tuturor membrilor organului său de conducere și orice schimbare a componenței acestuia, împreună cu toate informațiile necesare pentru a aprecia dacă operatorul de piață respectă alineatele (1)-(5).

(9) ESMA emite orientări pentru a detalia următoarele:

- (a) noțiunea de dedicare a unui timp suficient de către un membru al organului de conducere pentru îndeplinirea funcțiilor sale, în raport cu situațiile specifice și natura, amploarea și complexitatea activităților operatorului de piață;
- (b) noțiunea de deținere de către organismul de conducere în ansamblul său a unor cunoștințe, competențe și experiență adecvate, menționată la alineatul (2) litera (b);
- (c) noțiunile de onestitate, integritate și independență de spirit a unui membru al organismului de conducere, menționate la alineatul (2) litera (c);
- (d) noțiunea de alocare de resurse umane și financiare adecvate pentru integrarea și instruirea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (3);
- (e) noțiunea de luare în considerare a diversității la selectarea membrilor organului de conducere, menționată la alineatul (5).

ESMA emite aceste orientări până la 3 ianuarie 2016.

Articolul 46

Cerințe aplicabile persoanelor care exercită o influență semnificativă asupra administrării pieței reglementate

(1) Statele membre impun ca persoanele care sunt în măsură să exercite, direct sau indirect, o influență semnificativă asupra administrării pieței reglementate să aibă calitățile necesare.

- (2) Statele membre impun operatorului de piață al pieței reglementate:
- (a) să furnizeze autorității competente și să facă publice informații privind proprietarii pieței reglementate și/sau operatorul de piață, în special identitatea persoanelor care sunt în măsură să exercite o influență semnificativă asupra administrării, precum și valoarea intereselor deținute de aceste persoane;
  - (b) să semnaleze autorității competente și să facă public orice transfer de proprietate care antrenează o schimbare a identității persoanelor care exercită o influență semnificativă asupra funcționării pieței reglementate.
- (3) Autoritatea competentă refuză să aprobe propunerile de modificare a intereselor deținute de persoanele care controlează piața reglementată și/sau de operatorul de piață în cazul în care există motive obiective și demonstrabile de a estima că schimbarea propusă ar risca să compromită administrarea corectă și prudentă a pieței reglementate respective.

Articolul 47

Cerințe organizatorice

- (1) Statele membre impun pieței reglementate:
- (a) să adopte măsuri pentru a detecta în mod clar și a gestiona efectele potențial dăunătoare pentru funcționarea pieței reglementate sau pentru membrii ori participanții la aceasta ale oricărui conflict de interese apărut între interesele pieței reglementate, ale proprietarilor sau ale operatorului său de piață și funcționarea corectă a pieței reglementate, în special în cazul în care un astfel de conflict de interese riscă să compromită exercitarea oricăror funcții delegate pieței reglementate de autoritatea competentă;
  - (b) să fie dotată în mod corespunzător pentru gestionarea riscurilor la care este expusă, să instituie măsuri și sisteme adecvate pentru identificarea tuturor riscurilor semnificative care îi pot compromite funcționarea și să aplice măsuri eficiente de diminuare a riscurilor respective;
  - (c) să instituie măsuri care să garanteze administrarea corectă a operațiunilor tehnice ale sistemului, inclusiv măsuri de urgență eficiente pentru a face față eventualelor riscuri de perturbare a sistemelor;
  - (d) să adopte reguli și proceduri transparente și nediscreționare care să asigure o tranzacționare echitabilă și ordonată și care să fixeze criteriile obiective în vederea executării eficiente a ordinelor;
  - (e) să instituie mecanisme vizând să faciliteze finalizarea eficientă și la timp a tranzacțiilor executate în cadrul sistemelor sale;
  - (f) să dispună, în momentul autorizării și ulterior în orice moment, de resurse financiare suficiente pentru a facilita funcționarea sa ordonată, ținând seama de natura și de amploarea tranzacțiilor încheiate pe piață, precum și de gama și de nivelul riscurilor la care este expusă.
- (2) Statele membre nu permit operatorilor de piață să execute ordinele unui client prin angajarea capitalurilor proprii și nici să se implice în cumpărări și vânzări simultane efectuate pe cont propriu pe niciuna din piețele reglementate pe care aceștia le exploatează.

Articolul 48

Reziliența sistemelor, mecanisme de întrerupere a tranzacționării și tranzacționarea electronică

- (1) Statele membre impun ca o piață reglementată să aibă instituite sisteme, proceduri și mecanisme eficiente pentru a asigura faptul că sistemele sale sunt reziliente, că au suficientă capacitate pentru a face față volumului maxim de ordine și de mesaje, că pot asigura o tranzacționare ordonată în condiții de tensiune pe piață, că sunt pe deplin testate pentru a asigura întrunirea acestor condiții și că fac obiectul unor măsuri eficiente de continuitate a activității, pentru a asigura continuitatea serviciilor în cazul în care survine o defecțiune a sistemelor sale de tranzacționare.

- (2) Statele membre impun unei piețe reglementate să instituie:
- (a) acorduri în scris cu toate firmele de investiții care urmăresc aplicarea unei strategii de formare a pieței pe piața reglementată;
  - (b) sisteme pentru a se asigura că un număr suficient de firme de investiții participă la astfel de acorduri care le obligă să facă cotații ferme la prețuri competitive, cu scopul de a furniza lichidități pieței într-un mod regulat și previzibil, în cazul în care o astfel de obligație corespunde naturii și dimensiunii tranzacțiilor de pe piața reglementată respectivă.
- (3) Acordul scris menționat la alineatul (2) precizează cel puțin următoarele:
- (a) obligațiile firmei de investiții în legătură cu furnizarea de lichidități și, dacă este cazul, orice altă obligație care decurge din participarea la sistemul menționat la alineatul (2) litera (b);
  - (b) orice stimulente în materie de rabaturi sau de alt tip oferite de către piața reglementată în favoarea unei firme de investiții cu scopul de a furniza lichidități pieței într-un mod regulat și previzibil și, dacă este cazul, orice alte drepturi acumulate de firma de investiții drept urmare a participării la sistemul menționat la alineatul (2) litera (b).

Piața reglementată monitorizează și asigură respectarea de către firmele de investiții a cerințelor unor astfel de acorduri scrise cu caracter obligatoriu. Piața reglementată informează autoritatea competentă cu privire la conținutul acordului scris cu caracter obligatoriu și furnizează autorității competente, la cerere, informații detaliate pentru a-i permite acesteia să se asigure de faptul că piața reglementată respectă cerințele din prezentul alineat.

- (4) Statele membre impun ca o piață reglementată să aibă instituite sisteme, proceduri și mecanisme eficiente pentru a refuza ordinele care depășesc pragurile prestabilite de volum și de preț sau care sunt clar eronate.
- (5) Statele membre impun ca o piață reglementată să poată să întrerupă sau să restricționeze temporar tranzacționarea dacă există o evoluție semnificativă a prețurilor la un instrument financiar pe piața respectivă sau pe o piață conexă în decursul unei perioade scurte și, în cazuri excepționale, să poată anula, varia sau corecta orice tranzacție. Statele membre impun unei piețe reglementate să asigure că parametrii pentru oprirea tranzacționării sunt calibrați într-un mod adecvat, care ia în considerare lichiditatea diferitelor categorii și subcategorii de active, caracterul modelului de piață și al tipurilor de utilizatori și sunt suficienți pentru a evita întreruperile semnificative ale ordinii tranzacționării.

Statele membre se asigură că o piață reglementată raportează autorității competente, de o manieră consecventă și comparabilă, parametrii pentru oprirea tranzacționării și orice modificări semnificative ale acestor parametri și că, la rândul său, autoritatea competentă le raportează ESMA. Statele membre impun ca, atunci când o piață reglementată semnificativă din punctul de vedere al lichidității pentru un anumit instrument financiar întrerupe tranzacționarea în orice stat membru, respectivul loc de tranzacționare să dispună de sistemele și procedurile necesare pentru a garanta că va notifica autoritățile competente pentru ca acestea să coordoneze un răspuns la nivelul întregii piețe și să stabilească dacă este oportună întreruperea tranzacționării în alte locuri în care este tranzacționat instrumentul financiar respectiv, până la reluarea tranzacționării pe piața inițială.

(6) Statele membre impun ca o piață reglementată să aibă instituite sisteme, proceduri și mecanisme eficiente, inclusiv o cerință pentru membri și participanți de a realiza teste adecvate ale algoritmilor și asigurarea cadrului pentru facilitarea acestor teste, pentru a se asigura că sistemele de tranzacționare algoritmică nu pot crea sau contribui la condiții de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței și pentru a gestiona orice condiții de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței care sunt generate de astfel de sisteme de tranzacționare algoritmică, inclusiv sisteme de limitare a raportului ordinelor neexecutate față de tranzacțiile care pot fi introduse în sistem de un membru sau de un participant, pentru a putea încetini fluxul ordinelor dacă există riscul de atingere a capacității maxime a sistemului său și pentru a limita și a impune pasul de cotare minim care poate fi executat pe piață.

(7) Statele membre impun ca o piață reglementată care permite accesul electronic direct să aibă instituite sisteme, proceduri și mecanisme eficiente pentru a se asigura că membrii sau participanții sunt autorizați să furnizeze asemenea servicii doar dacă sunt firme de investiții autorizate în temeiul prezentei directive sau instituții de credit autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE, că sunt stabilite și aplicate criteriile corespunzătoare privind caracterul adecvat al

persoanelor cărora le poate fi furnizat un asemenea acces și că membrul sau participantul își asumă responsabilitatea pentru ordinele și tranzacțiile executate prin intermediul acestui serviciu în raport cu cerințele prezentei directive.

De asemenea, statele membre impun ca piața reglementată să stabilească standarde corespunzătoare pentru controlul riscurilor și pragurile de tranzacționare printr-un astfel de acces și să poată identifica și, dacă este necesar, sista ordinele sau tranzacțiile unei persoane care utilizează accesul electronic direct separat de alte ordine sau tranzacții ale membrului sau participantului.

Piața reglementată instituie mecanisme pentru a suspenda sau a pune capăt accesului electronic direct pe care un membru sau participant îl furnizează unui client, în cazul încălcării dispozițiilor prezentului alineat.

(8) Statele membre impun ca o piață reglementată să se asigure că regulile sale cu privire la serviciile de colocare sunt transparente, echitabile și nediscriminatorii.

(9) Statele membre impun ca o piață reglementată să se asigure că structurile sale de taxare, inclusiv taxele de execuție, taxele auxiliare și eventualele reduceri, sunt transparente, echitabile și nediscriminatorii și nu creează stimulente pentru plasarea, modificarea sau anularea ordinelor sau executarea tranzacțiilor într-un mod care contribuie la condiții de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau la abuzuri pe piață. În special, statele membre impun pieței reglementate să aplice obligații de formare a pieței pentru anumite acțiuni sau un coș adecvat de acțiuni în schimbul eventualelor reduceri acordate.

Statele membre permit unei piețe reglementate să își ajusteze taxele pentru ordinele anulate în funcție de durata de timp pentru care ordinul a fost menținut și să își calibreze taxele în funcție de fiecare instrument financiar cărora li se aplică.

Statele membre pot permite ca o piață reglementată să aplice o taxă mai mare pentru introducerea unui ordin ulterior anulat decât pentru un ordin executat și să aplice o taxă mai mare în cazul participanților care plasează un procentaj mare de ordine anulate în comparație cu numărul ordinelor executate, sau pentru cei care utilizează o tehnică de tranzacționare algoritmică de mare frecvență, pentru a reflecta presiunea suplimentară asupra capacității sistemului.

(10) Statele membre impun ca o piață reglementată să aibă posibilitatea de a identifica, prin intermediul marcajelor efectuate de membri sau participanți, ordinele generate de tranzacțiile algoritmice, diferiții algoritmi utilizați la crearea ordinelor și persoanele pertinente care inițiază aceste ordine. La cerere, aceste informații se pun la dispoziția autorităților competente.

(11) Statele membre impun ca, la cererea autorității competente din statul membru de origine al unei piețe reglementate, piețele reglementate să pună la dispoziția autorității competente date privind registrul de ordine sau să acorde autorității competente acces la registrul de ordine astfel încât aceasta să poată monitoriza tranzacțiile.

(12) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a detalia:

- (a) cerințele pentru a asigura faptul că sistemele de tranzacționare ale piețelor reglementate sunt reziliente și au o capacitate adecvată;
- (b) raportul menționat la alineatul (6), luând în considerare factori cum ar fi valoarea ordinelor neexecutate în raport cu valoarea tranzacțiilor executate;
- (c) controalele privind accesul electronic direct într-un mod care să asigure că controalele aplicate accesului sponsorizat sunt cel puțin echivalente cu cele aplicate accesului direct la piață;
- (d) cerințele pentru a asigura faptul că serviciile de colocare și structurile de taxe sunt echitabile și nediscriminatorii și că structurile de taxe nu creează stimulente pentru condiții de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau pentru abuzuri de piață;

- (e) determinarea condițiilor în care o piață reglementată este semnificativă din punctul de vedere al lichidității pentru un anumit instrument financiar;
- (f) cerințele pentru a asigura faptul că mecanismele de formare a pieței sunt echitabile și nediscriminatorii și pentru a stabili obligațiile minime privind formarea pieței pe care piețele reglementate trebuie să le prevadă atunci când concep un mecanism de formare a pieței și condițiile în care cerința de a avea instituit un mecanism de formare a pieței nu este adecvată, ținând seama de natura și amploarea tranzacțiilor de pe piața reglementată respectivă, inclusiv dacă piața reglementată autorizează sau permite efectuarea de tranzacții algoritmice prin intermediul sistemelor sale;
- (g) cerințele pentru a asigura testarea adecvată a algoritmilor cu scopul de a garanta că sistemele de tranzacționare algoritmică sau de tranzacționare algoritmică de mare frecvență nu pot crea sau contribui la crearea unor condiții de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(13) Până la 3 ianuarie 2016 ESMA elaborează orientări privind calibrarea corespunzătoare a întreruperilor tranzacționării în conformitate cu alineatul (5), luând în considerare factorii menționați la alineatul respectiv.

Articolul 49

Pasuri de cotare

- (1) Statele membre impun piețelor reglementate să adopte regimuri de pasuri de cotare în cazul acțiunilor, al certificatelor de depozit, al fondurilor tranzacționate la bursă, al certificatelor și al altor instrumente financiare similare, precum și în cazul oricărui alt instrument financiar pentru care se elaborează standarde tehnice de reglementare în conformitate cu alineatul (4).
- (2) Regimurile de pasuri de cotare menționate la alineatul (1):
  - (a) sunt calibrate pentru a reflecta profilul de lichiditate al instrumentului financiar pe diverse piețe și valoarea medie a marjei de licitație, luând în considerare dorința de a permite prețuri relativ stabile fără a limita excesiv reducerea ulterioară a marjelor;
  - (b) adaptează în mod adecvat pasul de cotare pentru fiecare instrument financiar.
- (3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza pasurile de cotare sau regimurile de pasuri de cotare minime pentru diversele acțiuni, certificate de depozit, fonduri tranzacționate la bursă, certificate și alte instrumente financiare similare, dacă acest lucru este necesar pentru a asigura buna funcționare a piețelor, în funcție de factorii de la alineatul (2) și de prețul, marjele și profunzimea lichidității instrumentelor financiare.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) ESMA poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza pasurile de cotare sau regimurile de pasuri de cotare minime pentru instrumente financiare specifice, altele decât cele enumerate la alineatul (3), dacă acest lucru este necesar pentru a asigura buna funcționare a piețelor, în funcție de factorii de la alineatul (2) și de prețul, marjele și profunzimea lichidității instrumentelor financiare.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 50

Sincronizarea ceasurilor profesionale

(1) Statele membre impun ca toate locurile de tranzacționare și membrii și participanții lor să-și sincronizeze ceasurile profesionale pe care le folosesc pentru a înregistra data și ora evenimentelor ce merită semnalate.

(2) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili nivelul de precizie necesar pentru sincronizarea ceasurilor în conformitate cu normele internaționale.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 51

Admiterea instrumentelor financiare la tranzacționare

(1) Statele membre impun ca piețele reglementate să stabilească reguli clare și transparente privind admiterea instrumentelor financiare la tranzacționare.

Aceste reguli garantează că orice instrument financiar admis la tranzacționare pe o piață reglementată poate face obiectul unei tranzacționări echitabile, ordonate și eficiente și, în cazul valorilor mobiliare, poate fi negociat liber.

(2) În ceea ce privește instrumentele derivate, regulile menționate la alineatul (1) asigură, în special, ca particularitățile contractului derivat să permită o cotație ordonată, precum și o decontare eficientă.

(3) Pe lângă obligațiile prevăzute la alineatele (1) și (2), statele membre impun piețelor reglementate să instituie și să mențină mecanisme eficiente care să le permită să verifice dacă emitenții valorilor mobiliare care sunt admise la tranzacționare pe piața reglementată respectă prevederile dreptului Uniunii privind obligațiile în materie de informare inițială, periodică și specifică care le revin.

Statele membre se asigură că piața reglementată instituie măsuri care să faciliteze accesul membrilor sau participanților săi la informațiile făcute publice în temeiul dreptului Uniunii.

(4) Statele membre se asigură că piețele reglementate au adoptat măsurile necesare pentru a controla în mod regulat respectarea condițiilor de admitere a instrumentelor financiare pe care le-au admis la tranzacționare.

(5) O valoare mobilă care a fost admisă la tranzacționare pe o piață reglementată poate fi admisă ulterior la tranzacționare pe alte piețe reglementate, chiar și fără consimțământul emitentului și cu respectarea dispozițiilor pertinente din Directiva 2003/71/CE. Această a doua piață reglementată informează emitentul că valoarea mobilă respectivă este tranzacționată pe această piață. Emitentul nu este obligat să furnizeze direct informațiile solicitate în temeiul alineatului (3) unei piețe reglementate care a admis valorile sale mobiliare la tranzacționare fără consimțământul său.

(6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care:

- (a) precizează, pentru diferitele categorii de instrumente financiare, caracteristicile care trebuie luate în considerare de o piață reglementată pentru a stabili dacă un instrument financiar a fost emis în conformitate cu condițiile prevăzute la al doilea paragraf de la alineatul (1) în vederea admiterii sale la tranzacționare pe diferitele segmente de piață pe care le exploatează;
- (b) clarifică măsurile pe care o piață reglementată trebuie să le aplice pentru a se considera că și-a îndeplinit obligația de a verifica respectarea de către emitentul unei valori mobiliare a dispozițiilor dreptului Uniunii privind obligațiile în materie de informare inițială, periodică sau specifică care îi revin;
- (c) clarifică măsurile pe care trebuie să le adopte piața reglementată în conformitate cu alineatul (3) în vederea facilitării accesului membrilor sau participanților săi la informațiile care au fost făcute publice în condițiile stabilite de dreptul Uniunii.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 52

Suspendarea și retragerea instrumentelor financiare de la tranzacționarea pe o piață reglementată

(1) Fără a aduce atingere dreptului autorității competente în temeiul articolului 69 alineatul (2) de a solicita suspendarea sau retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare, operatorul de piață poate suspenda sau retrage de la tranzacționare un instrument financiar care nu mai respectă regulile pieței reglementate, în afara cazurilor în care o astfel de suspendare sau retragere ar putea afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

(2) Statele membre impun ca un operator de piață care suspendă sau retrage de la tranzacționare un instrument financiar să suspende sau să retragă, de asemenea, instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta, în cazul în care acest lucru este necesar pentru a sprijini obiectivele suspendării sau a retragerii instrumentului financiar suport. Operatorul de piață face publică decizia sa cu privire la suspendarea sau retragerea instrumentului financiar și ale eventualelor instrumente financiare derivate și comunică deciziile pertinente autorității sale competente.

Autoritatea competentă în a cărei jurisdicție s-au inițiat suspendarea sau retragerea impune ca alte piețe reglementate, MTF-uri, OTF-uri și operatori independenți, care țin de jurisdicția sa și tranzacționează același instrument financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C la prezenta directivă care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta, să suspende sau să retragă, de asemenea, respectivul instrument financiar sau instrumentele derivate de la tranzacționare, în cazul în care suspendarea sau retragerea sunt consecința unui prezumat abuz de piață, unei oferte publice de preluare sau nedivulgării unor informații privilegiate cu privire la emitent sau la instrumentul financiar, fapt care încalcă dispozițiile articolelor 7 și 17 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu excepția cazului în care o astfel de suspendare sau retragere ar putea afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

Fiecare autoritate competentă notificată își comunică decizia ESMA și altor autorități competente, incluzând o explicație în cazul în care iau decizia de a nu suspenda sau retrage de la tranzacționare instrumentul financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta.

Autoritatea competentă face publică de îndată și comunică ESMA și autorităților competente ale celorlalte state membre o astfel de decizie.

Autoritățile competente notificate ale celorlalte state membre impun ca piețele reglementate, alte MTF-uri, alte OTF-uri și operatori independenți, care țin de jurisdicția lor și tranzacționează același instrument financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C la prezenta directivă care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta, să suspende sau să retragă, de asemenea, respectivul instrument financiar sau instrumentele derivate de la tranzacționare, în cazul în care suspendarea sau retragerea sunt consecința unui prezumat abuz de piață, unei oferte publice de preluare sau nedivulgării unor informații privilegiate cu privire la emitent sau la instrumentul financiar, fapt care încalcă dispozițiile articolelor 7 și 17 din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, cu excepția cazului în care o astfel de suspendare sau retragere ar putea afecta în mod semnificativ interesele investitorilor sau compromite funcționarea ordonată a pieței.

Prezentul alineat se aplică, de asemenea, atunci când se ridică suspendarea de la tranzacționare a unui instrument financiar sau a instrumentelor financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta.

Procedura de notificare menționată la prezentul alineat se aplică, de asemenea, în cazul în care decizia de a suspenda sau de a retrage de la tranzacționare un instrument financiar sau instrumentele financiare derivate menționate la punctele 4-10 din anexa I secțiunea C care sunt legate de respectivul instrument financiar sau care fac trimitere la acesta este luată de autoritatea competentă în temeiul articolului 69 alineatul (2) literele (m) și (n).

Pentru a garanta aplicarea proporțională a obligației de a suspenda sau retrage de la tranzacționare aceste instrumente financiare derivate, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica în detaliu cazurile în care legătura dintre instrumentele financiare derivate care sunt legate de un instrument financiar suspendat sau retras de la tranzacționare sau care fac trimitere la acesta și instrumentul financiar inițial presupune că instrumentul financiar derivat ar trebui, de asemenea, să fie suspendat sau retras de la tranzacționare, cu scopul de a realiza obiectivul suspendării sau al retragerii instrumentului financiar-suport.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în scopul stabilirii formatului și termenelor pentru comunicările și publicările menționate la alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a enumera situațiile în care interesele investitorilor sunt afectate în mod semnificativ și funcționarea ordonată a pieței este compromisă, astfel cum se menționează la alineatele (1) și (2).

Articolul 53

Accesul la piața reglementată

(1) Statele membre impun oricărei piețe reglementate să instituie, să aplice și să mențină reguli transparente și nediscriminatorii, bazate pe criterii obiective, care să reglementeze accesul sau aderarea membrilor la piața reglementată.

(2) Regulile menționate la alineatul (1) determină toate obligațiile care revin membrilor sau participanților în temeiul:

- (a) actelor de constituire și de administrare a pieței reglementate în cauză;
- (b) regulilor privind tranzacțiile de pe această piață;
- (c) standardelor profesionale impuse personalului firmelor de investiții sau al instituțiilor de credit care operează pe piață;
- (d) condițiilor prevăzute la alineatul (3) pentru alți membri sau participanți decât firmele de investiții și instituțiile de credit;
- (e) regulilor și procedurilor referitoare la compensarea și decontarea tranzacțiilor care sunt încheiate pe piața reglementată.

(3) Piețele reglementate pot admite ca membri sau participanți firmele de investiții și instituțiile de credit autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE, precum și alte persoane care:

- (a) au o reputație suficient de bună;
- (b) prezintă un nivel suficient de aptitudine, de competență și de experiență pentru tranzacționare;
- (c) dispun, după caz, de o organizare adecvată;
- (d) dețin resurse suficiente pentru rolul pe care trebuie să și-l asume, ținând seama de diferitele mecanisme financiare pe care piața reglementată le-ar putea avea pentru a garanta decontarea adecvată a tranzacțiilor.

(4) Statele membre se asigură că membrii și participanții nu sunt obligați să își impună reciproc obligațiile prevăzute la articolele 24, 25, 27 și 28 în ceea ce privește tranzacțiile încheiate pe o piață reglementată. Cu toate acestea, membrii sau participanții pieței reglementate aplică obligațiile prevăzute la articolele 24, 25, 27 și 28 în ceea ce privește clienții lor în cazul în care, acționând în contul clienților lor, execută ordinele acestora pe o piață reglementată.

(5) Statele membre se asigură că regulile pieței reglementate privind accesul sau aderarea membrilor sau participanților la această piață prevăd participarea directă sau de la distanță a firmelor de investiții și a instituțiilor de credit.

(6) Fiecare stat membru autorizează, fără nicio altă cerință juridică sau administrativă, piețele reglementate din alte state membre să adopte, pe teritoriul său, dispozițiile necesare pentru a permite membrilor și participanților care s-au stabilit pe teritoriul său să aibă acces la distanță la aceste piețe și să tranzacționeze pe acestea.

Piața reglementată comunică autorității competente a statului său membru de origine numele statului membru în care intenționează să ofere astfel de facilități. În termen de o lună, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică această informație statului membru în care piața reglementată intenționează să ofere astfel de facilități. ESMA poate solicita acces la informațiile respective, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și în condițiile prevăzute la articolul respectiv.

La cererea autorității competente a statului membru gazdă și fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă a statului membru de origine al pieței reglementate comunică identitatea membrilor sau participanților pieței reglementate stabiliți în acest stat membru.

(7) Statele membre impun operatorului de piață să comunice în mod regulat lista membrilor sau a participanților pieței reglementate autorității competente a acesteia.

Articolul 54

Monitorizarea respectării regulilor pieței reglementate și a altor obligații legale

(1) Statele membre impun piețelor reglementate să instituie și să mențină măsuri și proceduri eficiente, inclusiv resursele necesare pentru monitorizarea regulată a respectării regulilor lor de către membrii sau participanții lor. Piețele reglementate monitorizează ordinele trimise inclusiv anulările și tranzacțiile realizate de membrii sau participanții lor în cadrul sistemelor lor, pentru a identifica încălcările regulilor respective, condițiile de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau o conduită care poate sugera un comportament care este interzis în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 sau perturbările sistemului în legătură cu un instrument financiar.

(2) Statele membre impun operatorilor de piață ai piețelor reglementate să informeze imediat autoritățile lor competente cu privire la încălcările grave ale regulilor lor, sau la condițiile de tranzacționare de natură să perturbe stabilitatea pieței sau la o conduită care poate sugera un comportament care este interzis în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 sau la perturbările sistemului în legătură cu un instrument financiar.

Autoritățile competente ale piețelor reglementate transmit ESMA și autorităților competente ale celorlalte state membre informațiile menționate la primul paragraf.

În ceea ce privește conduita care poate sugera un comportament care este interzis în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014, o autoritate competentă trebuie să fie convinsă că un astfel de comportament se produce sau s-a produs înainte de a notifica autoritățile competente ale celorlalte state membre și ESMA.

(3) Statele membre impun operatorului de piață să furnizeze fără întârziere nejustificată informațiile pertinente autorității competente în materie de investigații și urmărire în justiție privind abuzurile de piață pe piețele reglementate și să acorde acesteia întregul sprijin pentru investigarea și urmărirea în justiție a abuzurilor de piață comise în sistemele pieței reglementate sau prin intermediul acestora.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru a stabili situațiile care impun necesitatea informării în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol.

Articolul 55

Dispoziții privind mecanismele de CPC, de compensare și de decontare

(1) Fără a aduce atingere titlurilor III, IV sau V din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, statele membre nu împiedică piețele reglementate să convină cu o CPC, o casă de compensare sau un sistem de decontare din alt stat membru mecanisme adecvate pentru organizarea compensării și/sau decontării tuturor sau a unei părți din tranzacțiile încheiate de participanții pe piață în cadrul sistemelor lor.

(2) Fără a aduce atingere titlurilor III, IV sau V din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, autoritatea competentă a unei piețe reglementate nu poate interzice apelarea la o CPC, la o casă de compensare și/sau la un sistem de decontare din alt stat membru, decât în cazul în care poate dovedi că această interdicție este necesară pentru a menține funcționarea ordonată a pieței reglementate respective și ținând seama de condițiile impuse sistemelor de decontare la articolul 37 alineatul (2) din prezenta directivă.

Pentru a evita repetarea nejustificată a controalelor, autoritatea competentă ține seama de supervizarea și supravegherea sistemului de compensare și de decontare deja efectuate de către băncile centrale în calitate de supervizori ai sistemelor de compensare și de decontare sau de către alte autorități de supraveghere competente în ceea ce privește aceste sisteme.

Articolul 56

Lista piețelor reglementate

Fiecare stat membru întocmește o listă a piețelor reglementate pentru care este stat membru de origine și înaintează această listă celorlalte state membre și ESMA. Fiecare modificare a acestei liste presupune o comunicare similară. ESMA publică o listă a tuturor piețelor reglementate pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia. Lista respectivă conține codul unic stabilit de ESMA în conformitate cu articolul 65 alineatul (6) pentru identificarea piețelor reglementate, care se utilizează în scopul raportărilor prevăzute la articolul 65 alineatul (1) litera (g) și la articolul 65 alineatul (2) litera (g) din prezenta directivă, și la articolele 6, 10 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

TITLUL IV

LIMITELE POZIȚIILOR ȘI MECANISMELE DE CONTROL AL ADMINISTRĂRII POZIȚIILOR ÎN CAZUL INSTRUMENTELOR FINANCIARE DERIVATE PE MĂRFURI ȘI RAPORTAREA

Articolul 57

Limitele pozițiilor și mecanismele de control al administrării pozițiilor în cazul instrumentelor financiare derivate pe mărfuri

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente, în conformitate cu metodologia de calcul stabilită de ESMA, instituie și aplică limite ale pozițiilor cu privire la dimensiunea poziției nete pe care o persoană o poate deține în orice moment în instrumente financiare derivate pe mărfuri tranzacționate în locuri de tranzacționare și în contracte extra-bursiere echivalente din punct de vedere economic. Limitele se stabilesc pe baza tuturor pozițiilor deținute de o persoană și cele deținute în numele acesteia la nivelul unui grup agregat pentru:

- (a) a preveni abuzul de piață;
- (b) a sprijini condițiile de decontare și de cotație ordonată, inclusiv prevenirea pozițiilor care cauzează distorsionarea pieței și, în special, asigurarea convergenței dintre prețurile instrumentelor derivate în luna livrării și prețurile la vedere pentru marfa activ suport, fără a aduce atingere descoperirii prețurilor pe piața mărfii activ suport.

Limitele pozițiilor nu se aplică pozițiilor deținute de o entitate nefinanciară sau în numele acesteia și care pot fi considerate în mod obiectiv ca reducând riscurile legate în mod direct de activitatea comercială a entității nefinanciare respective.

(2) Limitele pozițiilor specifică praguri cantitative clare privind dimensiunea maximă a unei poziții în cadrul unui instrument financiar derivat pe mărfuri pe care o poate deține o persoană.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a determina metodologia de calcul pe care autoritățile competente o aplică în stabilirea limitelor poziției din luna respectivă și a limitelor poziției din altă lună pentru instrumentele financiare derivate pe mărfuri decontate fizic sau în numerar, pe baza caracteristicilor instrumentelor financiare derivate pertinente. Metodologia de calcul ține cont cel puțin de următoarele elemente:

- (a) maturitatea contractelor derivate pe mărfuri;
- (b) furnizarea elementelor livrabile ale mărfurilor activ suport;
- (c) totalul pozițiilor deschise în contractul respectiv și totalul pozițiilor deschise pentru alte instrumente financiare cu aceeași marfă activ suport;
- (d) volatilitatea pe piețele pertinente, inclusiv în ceea ce privește instrumentele financiare derivate substitute și piețele de mărfuri activ suport;
- (e) numărul și dimensiunea participanților la piață;

- (f) caracteristicile pieței de mărfuri activ suport, inclusiv modelele de producție, de consum și de transport către piață;
- (g) încheierea de noi contracte.

ESMA ia în considerare experiența în ceea ce privește limitele pozițiilor firmelor de investiții sau a operatorilor de piață care exploatează un loc de tranzacționare și alte jurisdicții.

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

- (4) Autoritățile competente stabilesc limite pentru fiecare contract derivat pe mărfuri tranzacționat într-un loc de tranzacționare pe baza metodologiei de calcul stabilite de ESMA în conformitate cu alineatul (3). Limitele pozițiilor cuprind contractele extrabursiere echivalente din punct de vedere economic.

Autoritățile competente revizuiesc limitele pozițiilor atunci când intervine o modificare semnificativă în furnizarea elementelor livrabile sau în totalul pozițiilor deschise sau orice altă modificare semnificativă în cadrul pieței, pe baza stabilirii de către acestea a elementelor livrabile sau a totalului pozițiilor deschise și restabilesc limita poziției în conformitate cu metodologia de calcul stabilită de ESMA.

- (5) Autoritățile competente notifică ESMA cu privire la limitele exacte ale pozițiilor pe care acestea intenționează să le stabilească în conformitate cu metodologia de calcul stabilită de ESMA în temeiul alineatului (3). În termen de două luni de la primirea notificării, ESMA emite un aviz către autoritatea competentă în cauză, evaluând compatibilitatea limitelor pozițiilor cu obiectivele de la alineatul (1) și cu metodologia de calcul stabilită de ESMA în temeiul alineatului (3). ESMA publică avizul pe site-ul său. Autoritatea competentă în cauză modifică limitele pozițiilor în conformitate cu avizul ESMA sau transmite ESMA motivele pentru care consideră că modificarea nu este necesară. În cazul în care o autoritate competentă impune limite contrare unui aviz al ESMA, autoritatea respectivă publică imediat pe site-ul său internet o notificare prin care explică în amănunt motivele care stau la baza deciziei sale.

În cazul în care ESMA consideră că o limită a unei poziții nu este în conformitate cu metodologia de calcul de la alineatul (3), aceasta adoptă măsuri în conformitate cu competențele sale în temeiul articolului 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

- (6) În cazul în care același instrument derivat pe mărfuri este tranzacționat în cantități importante în locuri de tranzacționare din mai multe jurisdicții, autoritatea competentă din locul de tranzacționare în care se desfășoară cel mai mare volum de tranzacționări (autoritatea centrală competentă) stabilește limita poziției unice care trebuie să se aplice tuturor tranzacțiilor din contractul respectiv. Autoritatea competentă centrală consultă autoritățile competente din alte locuri de tranzacționare în care instrumentul derivat pe mărfuri respectiv este tranzacționat în cantități importante cu privire la limita poziției unice care trebuie să se aplice și la orice revizuire a limitelor pozițiilor unice. În cazul în care autoritățile competente nu ajung la un acord, acestea declară în scris motivele complete și detaliate pentru care consideră că cerințele stabilite la alineatul (1) nu sunt îndeplinite. ESMA soluționează eventualele litigii care rezultă din dezacordul dintre autoritățile competente în conformitate cu competențele sale în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Autoritățile competente din locurile de tranzacționare în care același instrument derivat pe mărfuri este tranzacționat și autoritățile competente ale deținătorilor de poziții pe instrumentul derivat pe mărfuri respectiv instituie mecanisme de cooperare, inclusiv schimbul de date pertinente între ele pentru a face posibilă monitorizarea și executarea limitei poziției unice.

(7) ESMA monitorizează cel puțin o dată pe an modul în care autoritățile competente au aplicat limitele pozițiilor stabilite în conformitate cu metodologia de calcul stabilită de ESMA în temeiul alineatului (3). Astfel, ESMA se asigură că o limită a poziției unice se aplică efectiv aceluiași contract indiferent de locul în care este tranzacționat în conformitate cu alineatul (6).

(8) Statele membre se asigură că firmele de investiții sau operatorii de piață care exploatează un loc de tranzacționare în care se tranzacționează instrumente financiare derivate pe mărfuri aplică mecanisme de control al administrării pozițiilor. Respectivul mecanism de control include cel puțin competențele locului de tranzacționare de a:

- (a) monitoriza totalul pozițiilor deschise ale persoanelor;
- (b) accesa informații de la persoane, inclusiv toată documentația pertinentă, privind dimensiunea și scopul unei poziții sau al unei expuneri generate, informații privind beneficiarii reali sau subiacenți, orice practică concertată și orice activ sau pasiv conex de pe piața activului suport;
- (c) impune unei persoane să elimine sau să reducă o poziție, în mod temporar sau permanent, în funcție de cazurile specifice, și să adopte măsuri corespunzătoare în mod unilateral pentru a asigura eliminarea sau reducerea în cazul în care persoana respectivă nu respectă cerința; și
- (d) impune, după caz, unei persoane să reintroducă lichidități pe piață la un preț și volum convenite, în mod temporar, cu intenția expresă de a reduce efectele unei poziții majore sau dominante.

(9) Limitele pozițiilor și mecanismele de control al administrării pozițiilor sunt transparente și nediscriminatorii, specificând modul în care acestea se aplică persoanelor și ținând seama de natura și componența participanților la piață, precum și de modul în care aceștia utilizează contractele trimise spre tranzacționare.

(10) Firma de investiții sau operatorul de piață care exploatează locul de tranzacționare informează autoritatea competentă cu privire la detaliile privind mecanismele de control al administrării pozițiilor.

Autoritatea competentă transmite aceste informații, precum și detaliile referitoare la limitele pozițiilor pe care le-a stabilit către ESMA, care publică și menține pe site-ul său internet o bază de date care prezintă pe scurt limitele pozițiilor și mecanismele de control al administrării pozițiilor.

(11) Autoritățile competente impun limitele pozițiilor de la alineatul (1) în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) litera (p).

(12) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

- (a) criteriile și metodele pe baza cărora se stabilește dacă o poziție poate fi inclusă în categoria celor care reduc direct riscurile legate de activitățile comerciale;
- (b) metodele pe baza cărora se stabilește momentul în care pozițiile unei persoane trebuie agregate în cadrul unui grup;
- (c) criteriile pe baza cărora se stabilește dacă un contract reprezintă un contract extrabursier echivalent din punct de vedere economic cu cel tranzacționat într-un loc de tranzacționare menționat la alineatul (1), într-un mod care facilitează raportarea pozițiilor deținute în cadrul contractelor extrabursiere echivalente către autoritatea competentă pertinentă conform articolului 58 alineatul (2);

- (d) definiția a ceea ce reprezintă același instrument derivat pe mărfuri și cantități importante conform alineatului (6) din prezentul articol;
- (e) metodologia pentru agregarea și compensarea pozițiilor instrumentelor financiare derivate pe mărfuri extrabursiere și a celor desfășurate în locuri de tranzacționare pentru a stabili poziția netă în vederea evaluării respectării limitelor. Aceste metodologii stabilesc criterii pentru a determina pozițiile care se pot compensa reciproc și nu facilitează crearea unor poziții într-un mod care nu este în conformitate cu obiectivele prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol;
- (f) procedura de stabilire a modului în care persoanele pot solicita derogarea în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf din prezentul articol, precum și a modului în care autoritățile competente pertinente aprobă aceste solicitări;
- (g) metoda de calcul pentru stabilirea locului în care se desfășoară cel mai mare volum de tranzacționări de instrumente financiare derivate pe mărfuri, precum și a cantităților importante în temeiul alineatului (6) din prezentul articol.

ESMA înaintază Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate în primul paragraf până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(13) Autoritățile competente nu impun limite mai restrictive decât cele adoptate în conformitate cu alineatul (1), decât în cazuri excepționale în care acestea sunt justificate în mod obiectiv și proporționate ținând seama de lichiditatea pieței specifice și de funcționarea ordonată a pieței respective. Autoritățile competente publică pe site-ul lor internet detaliile referitoare la limitele mai restrictive ale pozițiilor pe care decid să le impună, care sunt valabile o perioadă inițială care nu depășește șase luni de la data publicării lor pe site-ul lor internet. Limitele mai restrictive ale pozițiilor pot fi reinnoite pentru perioade suplimentare care nu depășesc șase luni fiecare, dacă motivele cărora li se datorează restricția se mențin în continuare. Dacă limitele nu sunt reinnoite după perioada de șase luni, acestea expiră automat.

Atunci când autoritățile competente decid să impună limite mai restrictive ale pozițiilor, acestea notifică ESMA. Notificarea include o justificare a limitelor mai restrictive ale pozițiilor. În termen de 24 de ore, ESMA emite un aviz în care precizează dacă, în opinia sa, limitele mai restrictive ale pozițiilor sunt necesare în cazul excepțional respectiv. Avizul se publică pe site-ul internet al ESMA.

În cazul în care o autoritate competentă impune limite contrare unui aviz al ESMA, autoritatea respectivă publică imediat pe site-ul său internet o notificare prin care explică în amănunt motivele care stau la baza deciziei sale.

(14) Statele membre se asigură că autoritățile competente pot aplica competențele lor pentru a aplica sancțiuni în temeiul prezentei directive pentru încălcările limitelor pozițiilor stabilite în conformitate cu prezentul articol pentru:

- (a) pozițiile deținute de persoane stabilite sau care acționează pe teritoriul lor sau în străinătate, care depășesc limitele referitoare la contractele privind instrumentele financiare derivate pe mărfuri stabilite de autoritatea competentă în legătură cu contractele tranzacționate în locurile de tranzacționare stabilite sau care funcționează pe teritoriul lor sau contractele extrabursiere echivalente din punct de vedere economic;
- (b) pozițiile deținute de persoane stabilite sau care acționează pe teritoriul lor, care depășesc limitele referitoare la contractele privind instrumentele financiare derivate pe mărfuri stabilite de autoritățile competente din alte state membre.

Articolul 58

Raportarea poziției pe categorii de deținători de poziții

(1) Statele membre se asigură că firmele de investiții sau operatorii de piață care exploatează un loc de tranzacționare în care se tranzacționează instrumente financiare derivate pe mărfuri sau certificate de emisii ori instrumente derivate pe acestea:

- (a) fac public un raport săptămânal cu pozițiile agregate deținute de diferitele categorii de persoane pentru diferitele instrumente financiare derivate pe mărfuri sau certificate de emisii ori instrumente derivate pe acestea tranzacționate în locul lor de tranzacționare, specificând numărul de poziții lungi și scurte pe astfel de categorii, modificările suferite de acestea de la raportul anterior, procentul reprezentat de fiecare categorie în cadrul totalului pozițiilor deschise și numărul de persoane care dețin o poziție din fiecare categorie, în conformitate cu alineatul (4) și comunică acest raport autorității competente și ESMA; ESMA publică în mod centralizat informațiile cuprinse în aceste rapoarte;
- (b) pun la dispoziția autorității competente o defalcare completă a pozițiilor tuturor persoanelor, inclusiv ale membrilor sau participanților și ale clienților acestora, în cadrul respectivului loc de tranzacționare, cel puțin o dată pe zi.

Obligațiile stabilite la litera (a) se aplică doar atunci când atât numărul persoanelor, cât și pozițiile lor deschise depășesc pragurile minime.

(2) Statele membre se asigură că firmele de investiții care tranzacționează instrumente financiare derivate pe mărfuri sau certificate de emisii ori instrumente derivate pe acestea, în afara unui loc de tranzacționare, pun la dispoziția autorității competente din locul de tranzacționare în care este tranzacționat instrumente financiare derivate pe mărfuri sau certificate de emisii ori instrumente derivate pe acestea sau autorității competente centrale din locul în care instrumentele financiare derivate pe mărfuri sau certificatele de emisii ori instrumentele derivate pe acestea este tranzacționat în cantități importante în locuri de tranzacționare din mai multe jurisdicții, cel puțin o dată pe zi, o defalcare completă a pozițiilor lor luate în cadrul instrumentelor financiare derivate pe mărfuri tranzacționate într-un loc de tranzacționare și în cadrul contractele extrabursiere echivalente din punct de vedere economic, precum și a pozițiilor clienților lor și ale clienților respectivilor clienți, până când se ajunge la clientul final, în conformitate cu articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 și, dacă este cazul, cu articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 1227/2011.

(3) Pentru a permite monitorizarea respectării articolului 57 alineatul (1), statele membre impun ca membrii sau participanții piețelor reglementate, MTF-urilor și clienții OTF-urilor să raporteze, cel puțin o dată pe zi, firmei de investiții sau operatorului de piață care exploatează locul de tranzacționare respectiv, detaliile referitoare la propriile poziții deținute prin contracte tranzacționate în locul de tranzacționare respectiv, precum și la pozițiile clienților lor și ale clienților respectivilor clienți, până când se ajunge la clientul final.

(4) Persoanele care dețin poziții în cadrul unui instrument financiar derivat pe mărfuri sau al unui certificat de emisii ori al unui instrument financiar derivat pe acesta sunt clasificate de firma de investiții sau de operatorul de piață care exploatează locul de tranzacționare respectiv în funcție de natura activității lor principale, ținând seama de orice autorizație aplicabilă, drept:

- (a) firme de investiții sau instituții de credit;
- (b) fonduri de investiții, fie un organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), conform definiției din Directiva 2009/65/CE, fie un administrator de fond de investiții alternativ, conform definiției din Directiva 2011/61/CE;
- (c) alte instituții financiare, inclusiv întreprinderi de asigurare și întreprinderi de reasigurare, conform definiției din Directiva 2009/138/CE, și instituții pentru furnizarea de pensii ocupaționale, conform definiției din Directiva 2003/41/CE;
- (d) societăți comerciale;

(e) în cazul certificatelor de emisii sau al instrumentelor derivate ale acestora, operatori cărora le revin obligații de conformitate în temeiul Directivei 2003/87/CE.

Rapoartele menționate la alineatul (1) litera (a) specifică numărul de poziții lungi și scurte pe categorii de persoane, eventualele modificări suferite de acestea de la raportul anterior, procentajul reprezentat de fiecare categorie în cadrul totalului pozițiilor deschise și numărul de persoane din fiecare categorie.

Rapoartele menționate la alineatul (1) litera (a) și defalcarea pozițiilor menționată la alineatul (2) fac distincție între:

(a) pozițiile identificate drept poziții care reduc, de o manieră măsurabilă obiectiv, riscurile legate direct de activitățile comerciale; și

(b) alte poziții.

(5) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formatul rapoartelor menționate la alineatul (1) litera (a) și defalcarea pozițiilor menționată alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În cazul certificatelor de emisii sau al instrumentelor derivate pe acestea, raportarea nu aduce atingere obligațiilor de conformitate în temeiul Directivei 2003/87/CE.

(6) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 privind măsurile pentru specificarea pragurilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul articol, având în vedere numărul total al pozițiilor deschise și dimensiunea acestora, precum și numărul total al persoanelor care dețin o poziție.

(7) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica măsurile prin care să se impună ca toate rapoartele menționate la alineatul (1) litera (a) să fie trimise ESMA într-un anumit moment din săptămână, pentru a fi publicate în mod centralizat de aceasta din urmă.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

TITLUL V

SERVICII DE RAPORTARE A DATELOR

Secțiunea 1

Proceduri de autorizare pentru furnizorii de servicii de raportare a datelor

Articolul 59

Cerința de autorizare

(1) Statele membre impun ca furnizarea de servicii de raportare a datelor descrisă în anexa I secțiunea D ca ocupație sau activitate obișnuită să facă obiectul autorizării prealabile în conformitate prezenta secțiune. O astfel de autorizație este acordată de autoritatea competentă a statului membru de origine desemnată în conformitate cu articolul 67.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre permit firmei de investiții sau operatorului de piață care exploatează un loc de tranzacționare să exploateze serviciile de raportare a datelor ale unui APA, ale unui CTP și ale unui ARM, cu condiția să se fi verificat în prealabil că acești operatori respectă prezentul titlu. Aceste servicii se includ în autorizația lor.

(3) Statele membre înregistrează toți furnizorii de servicii de raportare a datelor. Registrul este accesibil publicului și conține informații privind serviciile pentru care este autorizat furnizorul de servicii de raportare a datelor. Acest registru se actualizează în mod regulat. Fiecare autorizație se notifică ESMA.

ESMA întocmește o listă a tuturor furnizorilor de servicii de raportare a datelor din Uniune. Lista conține informații privind serviciile pentru care este autorizat fiecare furnizor de servicii de raportare a datelor și se actualizează în mod regulat. ESMA publică lista respectivă pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.

În cazul în care o autoritate competentă a retras o autorizație în conformitate cu articolul 62, respectiva retragere se publică în listă timp de cinci ani.

(4) Statele membre le impun furnizorilor de servicii de raportare a datelor să furnizeze serviciile lor sub supravegherea autorității competente. Statele membre se asigură că autoritățile competente verifică în mod regulat dacă furnizorii de servicii de raportare a datelor respectă prezentul titlu. De asemenea, statele membre veghează ca autoritățile competente să verifice dacă furnizorii de servicii de raportare a datelor îndeplinesc în orice moment condițiile impuse pentru autorizarea inițială, stabilite în temeiul prezentului titlu.

Articolul 60

Domeniul de aplicare al autorizației

(1) Statul membru de origine se asigură că autorizația precizează serviciul de raportare a datelor pe care furnizorul de servicii de raportare a datelor este autorizat să îl furnizeze. Un furnizor de servicii de raportare a datelor care dorește să își extindă activitatea la alte servicii de raportare a datelor depune o cerere de extindere a autorizației sale.

(2) Autorizația este valabilă în întreaga Uniune și îi permite unui furnizor de servicii de raportare a datelor să furnizeze în întreaga Uniune serviciile pentru care a fost autorizat.

Articolul 61

Proceduri de aprobare și de respingere a cererilor de autorizare

(1) Autoritatea competentă nu acordă autorizația înainte de a se asigura pe deplin că solicitantul îndeplinește toate cerințele prevăzute de dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive.

(2) Furnizorul de servicii de raportare a datelor prezintă toate informațiile, inclusiv un program de activitate care precizează, printre altele, tipurile de servicii avute în vedere și structura organizatorică, necesare pentru a permite autorității competente să se asigure că furnizorul de servicii de raportare a datelor a luat, cu ocazia autorizării inițiale, toate măsurile necesare pentru respectarea obligațiilor care îi revin în temeiul dispozițiilor prezentului titlu.

(3) Solicitantul este informat, în termen de șase luni de la prezentarea unei cereri complete, dacă autorizația îi este acordată sau nu.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili:

(a) informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în temeiul alineatului (2), inclusiv programul de activitate;

(b) informațiile incluse în notificările realizate în temeiul articolului 63 alineatul (3).

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(5) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri pentru notificarea sau furnizarea de informații prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol și la articolul 63 alineatul (4).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 62

Retragerea autorizațiilor

Autoritatea competentă poate retrage autorizația eliberată unui furnizor de servicii de raportare a datelor în cazul în care furnizorul:

- (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la autorizație sau nu a furnizat servicii de raportare a datelor în ultimele șase luni, în afara cazurilor în care statul membru respectiv prevede caducitatea autorizației în asemenea cazuri;
- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice altă modalitate incorectă;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora a fost acordată autorizația;
- (d) a încălcat grav și sistematic dispozițiile prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014.

Articolul 63

Cerințe privind organul de conducere al unui furnizor de servicii de raportare a datelor

(1) Statele membre impun ca toți membrii organului de conducere al unui furnizor de servicii de raportare a datelor să aibă în orice moment o reputație suficient de bună, să posede suficiente cunoștințe, competențe și experiență și să dedice suficient timp pentru îndeplinirea sarcinilor lor.

Organul de conducere trebuie să posede, în ansamblul său, cunoștințele, competențele și experiența adecvate pentru a putea înțelege activitățile furnizorului de servicii de raportare a datelor. Fiecare membru al organului de conducere acționează cu onestitate, integritate și independență de spirit pentru a contesta în mod eficace, după caz, deciziile conducerii superioare și pentru a supraveghea și a monitoriza în mod eficace procesul decizional al conducerii, atunci când este necesar.

În cazul în care un operator de piață dorește să obțină autorizația de exploatare a unui APA, a unui CTP sau a unui ARM, iar membrii organului de conducere al APA, CTP sau ARM sunt aceiași ca membrii organului de conducere al pieței reglementate, se consideră că persoanele respective îndeplinesc cerința stabilită la primul paragraf.

(2) Până la 3 ianuarie 2016, ESMA elaborează orientări pentru evaluarea caracterului adecvat al membrilor organului de conducere descris la alineatul (1), ținând seama de diferitele roluri și funcții îndeplinite de aceștia, precum și de necesitatea de a se evita conflictele de interese dintre membrii organului de conducere și utilizatorii APA-ului, CTP-ului sau ARM-ului.

(3) Statele membre impun furnizorului de servicii de raportare a datelor să notifice autorității competente toți membrii organului său de conducere și orice schimbare a componenței acestuia, împreună cu toate informațiile necesare pentru a aprecia dacă entitatea respectă alineatul (1).

(4) Statele membre se asigură că organul de conducere al unui furnizor de servicii de raportare a datelor definește și supraveghează implementarea mecanismelor de guvernare care asigură gestionarea eficace și prudentă a unei organizații, inclusiv separarea sarcinilor în cadrul organizației și prevenirea conflictelor de interese, într-un mod care promovează integritatea pieței și interesele clienților săi.

(5) Autoritatea competentă refuză autorizarea dacă nu este convinsă că persoana sau persoanele care vor conduce efectiv activitatea furnizorului de servicii de raportare a datelor au o reputație suficient de bună sau dacă există motive obiective și demonstrabile de a crede că schimbările propuse privind organul de conducere al furnizorului ar risca să compromită administrarea corectă și prudentă a acestuia și luarea în seamă în mod corespunzător a intereselor clienților săi și a integrității pieței.

Secțiunea 2

Condiții pentru APA-uri

Articolul 64

Cerințe organizatorice

(1) Statul membru de origine impune unui APA să aibă instituite politici și măsuri adecvate pentru a face publice informațiile necesare în temeiul articolelor 20 și 21 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 pe cât posibil, din punct de vedere tehnic, în timp real, în condiții comerciale rezonabile. Informațiile sunt puse la dispoziție gratuit, la 15 minute după publicarea acestora de către APA. Statul membru de origine impune ca APA să poată disemina în mod eficient și consecvent aceste informații, într-un mod care să asigure accesul rapid și nediscriminatoriu la informații și într-un format care să faciliteze consolidarea informațiilor cu date similare din alte surse.

(2) Informațiile publicate de APA în conformitate cu alineatul (1) includ, cel puțin, următoarele detalii:

(a) identificatorul instrumentului financiar;

(b) prețul la care a fost încheiată tranzacția;

(c) volumul tranzacției;

(d) ora tranzacției;

(e) ora la care a fost raportată tranzacția;

(f) unitatea de preț a tranzacției;

(g) codul locului de tranzacționare unde a fost executată tranzacția sau, în cazul în care tranzacția a fost executată printr-un operator independent, codul „IS” sau, în alte cazuri, codul „OTC” (extrabursier);

(h) dacă este cazul, un indicator care să arate că tranzacția a făcut obiectul unor condiții specifice.

(3) Statul membru de origine impune ca APA să aplice și să mențină măsuri administrative eficace destinate să prevină conflictele de interese cu clienții săi. În special, un APA care este și operator de piață sau firmă de investiții tratează toate informațiile colectate în mod nediscriminatoriu și aplică și menține măsuri corespunzătoare pentru a separa diferitele funcții aferente activității sale.

(4) Statul membru de origine impune ca APA să aibă instituite mecanisme de securitate solide destinate să garanteze securitatea mijloacelor de transmitere a informațiilor, să reducă la minim riscul de corupere a datelor și de acces neautorizat și să prevină scurgerile de informații înainte de publicare. APA menține resurse adecvate și are instalate dispozitive de *back-up* pentru a oferi și menține serviciile sale în orice moment.

(5) Statul membru de origine impune ca APA să aibă instituite sisteme care pot, în mod eficace, să verifice integritatea rapoartelor de tranzacționare, să identifice omisiunile și erorile evidente și să solicite retransmiterea eventualelor rapoarte eronate.

(6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili formate comune, standarde de date și măsuri tehnice care să faciliteze consolidarea informațiilor după cum se menționează la alineatul (1).

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(7) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89, prin care să clarifice conceptul de „condiții comerciale rezonabile” în legătură cu publicarea informațiilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol.

(8) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează:

(a) mijloacele prin care un APA poate respecta obligația referitoare la informații menționată la alineatul (1);

(b) conținutul informațiilor publicate în temeiul alineatului (1), care includ cel puțin informațiile menționate la alineatul (2), astfel încât să fie posibilă publicarea informațiilor necesare în temeiul articolului 64;

(c) cerințele organizatorice concrete prevăzute la alineatele (3), (4) și (5).

ESMA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 3

Condiții pentru CTP-uri

Articolul 65

Cerințe organizatorice

(1) Statul membru de origine impune unui CTP să aibă instituite politici și măsuri adecvate pentru a colecta informațiile făcute publice în conformitate cu articolele 6 și 20 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, pentru a le consolida într-un flux de date electronic continuu și pentru a pune informațiile la dispoziția publicului pe cât posibil, din punct de vedere tehnic, în timp real, în condiții comerciale rezonabile.

Informațiile respective includ cel puțin următoarele elemente:

- (a) identificatorul instrumentului financiar;
- (b) prețul la care a fost încheiată tranzacția;
- (c) volumul tranzacției;
- (d) ora tranzacției;
- (e) ora la care a fost raportată tranzacția;
- (f) unitatea de preț a tranzacției;
- (g) codul locului de tranzacționare unde a fost executată tranzacția sau, în cazul în care tranzacția a fost executată printr-un operator independent, codul „IS” sau, în alte cazuri, codul „OTC” (extrabursier);
- (h) după caz, faptul că un algoritm computerizat din cadrul firmei de investiții este responsabil pentru decizia de investiție și executarea tranzacției;
- (i) dacă este cazul, un indicator care să arate că tranzacția a făcut obiectul unor condiții specifice;
- (j) dacă s-a acordat derogare de la obligația de a face publice informațiile menționate la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (a) sau (b) din regulamentul în cauză, se marchează ce derogări i s-au aplicat tranzacției în cauză.

Informațiile sunt puse la dispoziție gratuit, la 15 minute după publicarea acestora de către CTP. Statul membru de origine impune ca CTP-ul să poată disemina în mod eficient și consecvent aceste informații, într-un mod care să asigure accesul rapid și nediscriminatoriu la informații și în formate care să fie ușor accesibile și utilizabile de către participanții la piață.

(2) Statul membru de origine impune unui CTP să aibă instituite politici și măsuri adecvate pentru a colecta informațiile făcute publice în conformitate cu articolele 10 și 21 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, pentru a le consolida într-un flux de date electronic continuu și pentru a pune următoarele informații la dispoziția publicului pe cât posibil, din punct de vedere tehnic, în timp real, în condiții comerciale rezonabile, inclusiv cel puțin următoarele elemente:

- (a) identificatorul sau caracteristicile de identificare ale instrumentului financiar;

- (b) prețul la care a fost încheiată tranzacția;
- (c) volumul tranzacției;
- (d) ora tranzacției;
- (e) ora la care a fost raportată tranzacția;
- (f) unitatea de preț a tranzacției;
- (g) codul locului de tranzacționare unde a fost executată tranzacția sau, în cazul în care tranzacția a fost executată printr-un operator independent, codul „IS” sau, în alte cazuri, codul „OTC” (extrabursier);
- (h) dacă este cazul, un indicator care să arate că tranzacția a făcut obiectul unor condiții specifice.

Informațiile sunt puse la dispoziție gratuit, la 15 minute după publicarea acestora de către CTP. Statul membru de origine impune ca CTP-ul să poată disemina în mod eficient și consecvent aceste informații, într-un mod care să asigure accesul rapid și nediscriminatoriu la informații și în formate general acceptate, interoperabile și ușor accesibile și utilizabile de către participanții la piață.

(3) Statul membru de origine impune ca CTP-ul să se asigure că datele furnizate sunt consolidate cel puțin de la toate piețele reglementate, MTF-urile, OTF-urile și APA-urile și pentru instrumentele financiare specificate prin standardele tehnice de reglementare în temeiul alineatului (8) litera (c).

(4) Statul membru de origine impune ca CTP-ul să aplice și să mențină măsuri administrative eficace destinate să prevină conflictele de interese. În special, un operator de piață sau un APA care exploatează de asemenea un sistem centralizat de raportare tratează toate informațiile colectate în mod nediscriminatoriu și aplică și menține măsuri corespunzătoare pentru a separa diferitele funcții aferente activității sale.

(5) Statul membru de origine impune ca CTP-ul să aibă instituite mecanisme de securitate solide destinate să garanteze securitatea mijloacelor de transmitere a informațiilor și să reducă la minim riscul de corupere a datelor și de acces neautorizat. Statul membru de origine impune ca CTP-ul să mențină resurse adecvate și să aibă instalate dispozitive de *back-up* pentru a oferi și menține serviciile sale în orice moment.

(6) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili formate și standarde de date pentru informațiile care trebuie publicate în conformitate cu articolele 6, 10, 20 și 21 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, inclusiv identificatorul instrumentului financiar, prețul, cantitatea, ora tranzacției, unitatea de preț, identificatorul locului de tranzacționare și indicatori pentru condițiile specifice impuse tranzacției, precum și măsuri tehnice care promovează o difuzare eficientă și consecventă a informațiilor într-un mod care să asigure faptul că sunt ușor accesibile pentru participanții la piață și utilizabile de către aceștia, astfel cum se menționează la alineatele (1) și (2), identificând inclusiv servicii suplimentare pe care CTP-ul le-ar putea presta pentru a spori eficiența pieței.

ESMA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în ceea ce privește informațiile publicate în conformitate cu articolele 6 și 20 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, până la 3 iulie 2015, iar în ceea ce privește informațiile publicate în conformitate cu articolele 10 și 21 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(7) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 89 prin care se precizează conceptul de „condiții comerciale rezonabile” în legătură cu furnizarea accesului la fluxurile de date menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol.

(8) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează:

(a) mijloacele prin care CTP-ul poate respecta obligația referitoare la informații menționată la alineatele (1) și (2);

(b) conținutul informațiilor publicate în temeiul alineatelor (1) și (2);

(c) instrumentele financiare ale căror date trebuie incluse în fluxul de date și, în cazul altor instrumente decât cele de capitaluri proprii, locurile de tranzacționare și APA-urile care trebuie incluse;

(d) alte mijloace pentru asigurarea faptului că datele publicate de diferiți CTP sunt consecvente și permit reprezentarea comprehensivă și trimiterea încrucișată la alte date similare din alte surse, precum și agregarea la nivelul Uniunii;

(e) cerințele organizatorice concrete prevăzute la alineatele (4) și (5).

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare în cauză până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Secțiunea 4

Condiții pentru ARM-uri

Articolul 66

Cerințe organizatorice

(1) Statul membru de origine impune unui ARM să aibă instituite politici și măsuri adecvate pentru a raporta informațiile necesare în temeiul articolului 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 cât mai rapid posibil și nu mai târziu de încheierea zilei lucrătoare următoare zilei în care a avut loc tranzacția. Aceste informații se raportează în conformitate cu cerințele stabilite la articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

(2) Statul membru de origine impune ca ARM-ul să aplice și să mențină măsuri administrative eficace destinate să prevină conflictele de interese cu clienții săi. În special, un ARM care este și operator de piață sau firmă de investiții tratează toate informațiile colectate în mod nediscriminatoriu și aplică și menține măsuri corespunzătoare pentru a separa diferitele funcții aferente activității sale.

(3) Statul membru de origine impune ca ARM-ul să aibă instituite mecanisme de securitate solide destinate să garanteze securitatea și autentificarea mijloacelor de transmitere a informațiilor, să reducă la minimum riscul de corupere a datelor și de acces neautorizat și să prevină scurgerile de informații, menținând în permanență confidențialitatea datelor. Statul membru de origine impune ca ARM-ul să mențină resurse adecvate și să aibă instalate dispozitive de *back-up* pentru a oferi și menține serviciile sale în orice moment.

(4) Statul membru de origine impune ca ARM-ul să aibă instituite sisteme care să poată să verifice în mod eficace integralitatea rapoartelor de tranzacționare, să identifice omisiunile și erorile evidente provocate de firma de investiții și, în cazul producerii unei astfel de erori sau omisiuni, să comunice firmei de investiții detaliile erorii sau omisiunii și să solicite retransmiterea eventualelor rapoarte eronate.

De asemenea, statul membru de origine impune ca ARM-ul să aibă instituite sisteme care să îi permită acestuia din urmă să depisteze erorile sau omisiunile provocate de ARM-ul însuși și care să permită ARM-ului să corecteze și să transmită, sau să retransmită, după caz, autorității competente rapoarte de tranzacții corecte și complete.

(5) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează:

(a) mijloacele prin care ARM-ul poate respecta obligația referitoare la informații menționată la alineatul (1); și

(b) cerințele organizatorice concrete prevăzute la alineatele (2), (3) și (4).

ESMA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare în cauză până la 3 iulie 2015.

Comisiei îi este delegată competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

TITLUL VI

AUTORITĂȚI COMPETENTE

CAPITOLUL I

Desemnare, competențe și proceduri privind căile de atac

Articolul 67

Desemnarea autorităților competente

(1) Fiecare stat membru desemnează autoritățile competente care trebuie să îndeplinească fiecare dintre atribuțiile prevăzute în temeiul diferitelor dispoziții ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și ale prezentei directive. Statele membre comunică identitatea autorităților competente responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor respective Comisiei, ESMA și autorităților competente ale celorlalte state membre și le informează, de asemenea, în legătură cu orice repartizare a atribuțiilor menționate anterior.

(2) Autoritățile competente menționate la alineatul (1) sunt autorități publice, fără a se aduce atingere unei eventuale delegări a sarcinilor lor către alte entități, în cazurile în care această posibilitate este prevăzută în mod expres la articolul 29 alineatul (4).

Nicio delegare de sarcini către alte entități decât autoritățile menționate la alineatul (1) nu se poate referi la exercitarea autorității publice și nici la utilizarea de competențe discreționare de decizie. Statele membre impun autorităților competente ca, înainte de a proceda la delegare, să ia toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că delegarii potențiali au capacitățile și resursele necesare pentru executarea efectivă a tuturor sarcinilor și că delegarea se înscrie în mod imperativ într-un cadru clar definit și documentat, care reglementează exercitarea sarcinilor delegate și care enunță sarcinile ce trebuie îndeplinite și condițiile în care acestea trebuie executate. Aceste condiții presupun o clauză care constrânge entitatea respectivă să acționeze și să se organizeze astfel încât să evite orice conflict de interese și să se asigure că informațiile obținute în exercitarea sarcinilor delegate nu sunt utilizate în mod neloial sau într-un mod care poate afecta concurența. Autorității sau autorităților competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) le revine, în ultimă instanță, responsabilitatea de a se asigura de respectarea prezentei directive și a măsurilor sale de aplicare.

Statele membre informează Comisia, ESMA și autoritățile competente ale celorlalte state membre în legătură cu orice acord încheiat în privința delegării de sarcini, inclusiv în legătură cu condițiile exacte care reglementează această delegare.

(3) ESMA publică o listă a autorităților competente menționate la alineatele (1) și (2) pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.

*Articolul 68***Cooperarea între autoritățile din același stat membru**

În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități competente pentru a aplica o dispoziție a prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014, rolurile acestora sunt clar definite și acestea cooperează strâns.

Fiecare stat membru impune ca aceeași cooperare să aibă loc între autoritățile competente în sensul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și autoritățile competente însărcinate în statul membru respectiv cu supravegherea instituțiilor de credit și a altor instituții financiare, a fondurilor de pensii, a OPCVM, a intermediarilor de asigurări și reasigurări și a întreprinderilor de asigurări.

Statele membre impun autorităților competente să facă schimb de orice informații esențiale sau pertinente pentru exercitarea funcțiilor și sarcinilor lor.

*Articolul 69***Competențe de supraveghere**

- (1) Autoritățile competente dețin toate competențele de supraveghere, inclusiv competențe de investigare și competențe de a impune măsuri corective, necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014.
- (2) Competențele menționate la alineatul (1) cuprind cel puțin următoarele:
  - (a) are acces la orice document sau la alte informații despre care autoritatea competentă consideră că ar putea fi pertinente pentru îndeplinirea sarcinilor sale și are posibilitatea de a primi sau de face o copie a acestora;
  - (b) impune sau solicită oricărei persoane să furnizeze informații și, în cazul în care este necesar, convoacă și audiază orice persoană pentru a obține informații;
  - (c) desfășoară inspecții sau investigații la fața locului;
  - (d) solicită înregistrările existente ale convorbirilor telefonice sau ale comunicațiilor electronice sau ale altor schimburi de date deținute de o firmă de investiții sau de o instituție de credit, sau de orice alte entitate reglementată de prezenta directivă sau de Regulamentul (UE) nr. 600/2014;
  - (e) solicită înghețarea sau punerea sub sechestru a activelor, sau ambele;
  - (f) solicită interzicerea temporară exercitarea activității profesionale;
  - (g) solicită furnizarea de informații de către auditorii autorizați ai firmelor de investiții, ai piețelor reglementate și furnizorii de servicii de raportare a datelor;
  - (h) sesizează autoritățile judiciare în vederea urmăririi penale;
  - (i) autorizează efectuarea de verificări sau investigații de către auditori sau experți;
  - (j) impune sau solicită oricărei persoane să furnizeze informații, inclusiv toată documentația relevantă, privind dimensiunea și scopul unei poziții sau ale unei expuneri generate prin intermediul unui instrument financiar derivat pe mărfuri și orice active sau datorii de pe piața activului suport;

- (k) impune încetarea temporară sau permanentă a oricărei practici sau oricărui comportament pe care autoritatea competentă îl consideră contrar dispozițiilor Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și dispozițiilor care transpun prezenta directivă și previne repetarea practicii sau comportamentului în cauză;
- (l) adoptă orice tip de măsură necesară pentru a se asigura că firmele de investiții, piețele reglementate și alte persoane care intră sub incidența prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014 continuă să respecte cerințele legale;
- (m) impune suspendarea de la tranzacționare a unui instrument financiar;
- (n) impunea retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare, fie pe o piață reglementată, fie prin orice alt mecanism de tranzacționare;
- (o) solicită oricărei persoane să ia măsuri pentru a diminua poziția sau expunerea;
- (p) limitează capacitatea oricărei persoane de a încheia o tranzacție cu instrumente financiare derivate pe mărfuri, inclusiv prin introducerea de limite cu privire la dimensiunea unei poziții pe care o persoană o poate deține în orice moment, în conformitate cu articolul 57 din prezenta directivă;
- (q) emite anunțuri publice;
- (r) solicită, în măsura în care acest lucru este permis de dreptul intern, înregistrările schimburilor de date existente deținute de un operator de telecomunicații, în cazul în care există prezumții întemeiate privind o încălcare, iar aceste înregistrări pot fi pertinente pentru o anchetă privind încălcările prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014;
- (s) suspendă activitățile de comercializare sau de vânzare a instrumentelor financiare sau a depozitelor structurate, în cazul în care condițiile prevăzute la articolele 40, 41 sau 42 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sunt îndeplinite;
- (t) suspendă activitățile de comercializare sau de vânzare a instrumentelor financiare sau a depozitelor structurate, în cazul în care firma de investiții nu a elaborat sau nu a aplicat un proces eficace de aprobare a produselor sau a încălcat în alt fel articolul 16 alineatul (3) din prezenta directivă;
- (u) solicită retragerea unei persoane fizice din consiliul de administrație al unei firme de investiții sau al unui operator de piață.

Până la 3 iulie 2016, statele membre transmit Comisiei și ESMA actele cu putere de lege și actele administrative care transpun alineatele (1) și (2). Statele membre înștiințează fără întârzieri nejustificate Comisia și ESMA cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

Statele membre se asigură că există mecanisme care garantează plata unei compensații sau luarea altor măsuri reparatorii în conformitate cu dreptul lor intern pentru pierderile financiare sau prejudiciile suferite ca urmare a încălcării prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014.

Articolul 70

Sanționarea încălcărilor

(1) Fără a aduce atingere competențelor de supraveghere, inclusiv competențelor de investigare și competențelor de a impune măsuri corective ale autorităților competente în conformitate cu articolul 69 și dreptului statelor membre de a prevedea și de a impune sancțiuni penale, statele membre prevăd, asigurându-se că autoritățile lor competente le pot aplica, norme privind sancțiunile și măsurile administrative aplicabile în cazul în care sunt încălcate dispozițiile prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014, precum și dispozițiile de drept intern adoptate în cadrul punerii în aplicare a prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014, și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea lor în aplicare. Sancțiunile și măsurile în cauză sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare și se aplică încălcărilor chiar și în cazul în care nu sunt menționate în mod specific la alineatele (3), (4) și (5).

Statele membre pot decide să nu prevadă norme privind sancțiunile administrative pentru încălcări care fac obiectul unor sancțiuni penale în temeiul dreptului lor intern. În acest caz, statele membre îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante.

Până la 3 iulie 2016, statele membre transmit Comisiei și ESMA actele cu putere de lege și actele administrative care transpun prezentul articol. Statele membre înștiințează fără întârzieri nejustificate Comisia și ESMA cu privire la orice modificare ulterioară a acestora.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când există obligații care se aplică firmelor de investiții, operatorilor de piață, furnizorilor de servicii de raportare a datelor, instituțiilor de credit în legătură cu servicii de investiții sau activități de investiții și servicii auxiliare și sucursalelor unor societăți din țări terțe, în cazul încălcării acestora, membrilor organului de conducere al firmelor de investiții și operatorilor de piață, precum și oricărei persoane fizice sau juridice care, conform dreptului intern, este responsabilă pentru o încălcare, li se pot aplica sancțiuni și măsuri, în condițiile prevăzute în dreptul intern în domeniile care nu fac obiectul prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că cel puțin o încălcarea următoarelor dispoziții ale prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 este considerată o încălcare a prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014:

(a) cu privire la prezenta directivă:

- (i) articolul 8 litera (b);
- (ii) articolul 9 alineatele (1)-(6);
- (iii) articolul 11 alineatele (1) și (3);
- (iv) articolul 16 alineatele (1)-(11);
- (v) articolul 17 alineatele (1)-(6);
- (vi) Articolul 18 alineatele (1)-(9) și alineatul (10) prima teză;
- (vii) articolele 19 și 20;
- (viii) articolul 21 alineatul (1);
- (ix) articolul 23 alineatele (1), (2) și (3);
- (x) articolul 24 alineatele (1)-(5) și (7)-(10) și alineatul (11) primul și al doilea paragraf;
- (xi) articolul 25 alineatele (1)-(6);
- (xii) articolul 26 alineatul (1) a doua teză și 26 alineatele (2) și (3);
- (xiii) articolul 27 alineatele (1)-(8);

- (xiv) articolul 28 alineatele (1) și (2);
- (xv) articolul 29 alineatul (2) primul și al treilea paragraf, alineatul (3) prima teză, alineatul (4) primul paragraf și alineatul (5);
- (xvi) articolul 30 alineatul (1) al doilea paragraf și alineatul (3) al doilea paragraf prima teză;
- (xvii) articolul 31 alineatul (1), alineatul (2) primul paragraf și alineatul (3);
- (xviii) articolul 32 alineatul (1) și alineatul (2) primul, al doilea și al patrulea paragraf;
- (xix) articolul 33 alineatul (3);
- (xx) articolul 34 alineatul (2), alineatul (4) prima teză, alineatul (5) prima teză și alineatul (7) prima teză;
- (xxi) articolul 35 alineatul (2), alineatul (7) primul paragraf și alineatul (10) prima teză;
- (xxii) articolul 36 alineatul (1);
- (xxiii) articolul 37 alineatul (1) primul paragraf și al doilea paragraf prima teză și alineatul (2) primul paragraf;
- (xxiv) articolul 44 alineatul (1) al patrulea paragraf, alineatul (2) prima teză, alineatul (3) primul paragraf și alineatul (5) litera (b);
- (xxv) articolul 45 alineatele (1)-(6) și alineatul (8);
- (xxvi) articolul 46 alineatul (1) și alineatul (2) literele (a) și (b);
- (xxvii) articolul 47;
- (xxviii) articolul 48 alineatele (1)-(11);
- (xxix) articolul 49 alineatul (1);
- (xxx) articolul 50 alineatul (1)
- (xxxi) articolul 51 alineatul (1) și alineatul (5) a doua teză;
- (xxxii) articolul 52 alineatul (1) și alineatul (2) primul, al doilea și al cincilea paragraf;
- (xxxiii) articolul 53 alineatele (1), (2) și (3), alineatul (6) al doilea paragraf prima teză și alineatul (7);

(xxxiv) articolul 54 alineatul (1), alineatul (2) primul paragraf și alineatul (3);

(xxxv) articolul 57 alineatul (1), alineatul (2), alineatul (8), alineatul (10) primul paragraf;

(xxxvi) articolul 58 alineatele (1)-(4);

(xxxvii) articolul 63 alineatele (1), (3) și (4);

(xxxviii) articolul 64 alineatele (1)-(5);

(xxxix) articolul 65 alineatele (1)-(5);

(xxxx) articolul 66 alineatele (1)-(4); și

(b) cu privire la Regulamentul (UE) nr. 600/2014:

(i) articolul 3 alineatele (1) și (3);

(ii) articolul 4 alineatul (3) primul paragraf;

(iii) articolul 6;

(iv) articolul 7 alineatul (1) al treilea paragraf prima teză;

(v) articolul 8 alineatele (1), (3) și (4);

(vi) articolul 10;

(vii) articolul 11 alineatul (1) al treilea paragraf prima teză și alineatul (3) al treilea paragraf;

(viii) articolul 12 alineatul (1);

(ix) articolul 13 alineatul (1);

(x) articolul 14 alineatul (1), alineatul (2) prima teză și alineatul (3) a doua, a treia și a patra teză;

(xi) articolul 15 alineatul (1) primul paragraf și al doilea paragraf prima și a treia teză, alineatul (2) și alineatul (4) a doua teză;

(xii) articolul 17 alineatul (1) a doua teză;

(xiii) articolul 18 alineatele (1) și (2), alineatul (4) prima teză, alineatul (5) prima teză, alineatul (6) prima teză, alineatul (8) și alineatul (9);

- (xiv) articolul 20 alineatul (1) și alineatul (2) prima teză;
- (xv) articolul 21 alineatele (1), (2) și (3);
- (xvi) articolul 22 alineatul (2);
- (xvii) articolul 23 alineatele (1) și (2);
- (xviii) articolul 25 alineatele (1) și (2);
- (xix) articolul 26 alineatul (1) primul paragraf, alineatele (2)-(5), alineatul (6) primul paragraf și alineatul (7) primele cinci paragrafe și al optulea paragraf;
- (xx) articolul 27 alineatul (1);
- (xxi) articolul 28 alineatul (1) și alineatul (2) primul paragraf;
- (xxii) articolul 29 alineatele (1) și (2);
- (xxiii) articolul 30 alineatul (1);
- (xxiv) articolul 31 alineatele (2) și (3)
- (xxv) articolul 35 alineatele (1), (2) și (3);
- (xxvi) articolul 36 alineatele (1), (2) și (3);
- (xxvii) articolul 37 alineatele (1) și (3);
- (xxviii) articolele 40, 41 și 42;
- (4) Furnizarea de servicii de investiții sau desfășurarea de activități de investiții fără a deține autorizația sau aprobarea necesară conform următoarelor dispoziții ale prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 se consideră, de asemenea, o încălcare a prezentei directive sau a Regulamentului (UE) nr. 600/2014:
- (a) a articolului 5, articolului 6 alineatul (2), articolului 34, articolului 35, articolului 39, articolului 44 sau articolului 59 din prezenta directivă; sau
- (b) a articolului 7 alineatul (1) a treia teză sau articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 600/2014.
- (5) Se consideră de asemenea o încălcare a prezentei directive refuzul de a coopera în cadrul unei investigații sau în cazul unei inspecții sau unei cereri în temeiul articolului 69.

(6) În cazul încălcărilor menționate la alineatele (3), (4) și (5), statele membre prevăd, în conformitate cu dreptul lor intern, că autoritățile competente au puterea să ia și să impună cel puțin următoarele sancțiuni și măsuri administrative:

- (a) o declarație publică în care se indică persoana fizică sau juridică și natura încălcării în conformitate cu articolul 71;
- (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv;
- (c) în cazul unei firme de investiții, al unei piețe reglementate, al unui APA, al unui CTP și al unui ARM, retragerea sau suspendarea autorizației instituției în conformitate cu articolele 8, 43 și 65;
- (d) în cazul unor încălcări grave repetate, sancționarea oricărui membru al organului de conducere al firmei de investiții sau a oricărei alte persoane fizice considerate responsabile prin interzicerea temporară sau permanentă a exercitării unor funcții de conducere în firme de investiții;
- (e) o interdicție temporară privind apartenența sau participarea oricărei firme de investiții la o piață reglementată, la MTF-uri sau în calitate de client al OTF-urilor;
- (f) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative maxime de cel puțin 5 000 000 EUR, sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, echivalentul în moneda națională la 2 iulie 2014, sau până la 10 % din cifra de afaceri anuală a persoanei juridice conform ultimelor conturi disponibile aprobate de organul de conducere; în cazul în care persoana juridică este o întreprindere-mamă sau o filială a întreprinderii-mamă care trebuie să întocmească conturi financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE, cifra de afaceri anuală totală aplicabilă este cifra de afaceri anuală totală sau tipul de venit corespunzător conform legislației contabile relevante, pe baza ultimelor conturi consolidate disponibile aprobate de organul de conducere al întreprinderii-mamă principale;
- (g) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative maxime de cel puțin 5 000 000 EUR sau, în statele membre a căror monedă nu este euro, echivalentul în moneda națională la 2 iulie 2014;
- (h) amenzi administrative maxime egale cu cel puțin de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi determinat, chiar dacă acesta depășește cuantumul maxime prevăzute la literele (f) și (g).

(7) Statele membre pot împuternici autoritățile competente să impună sancțiuni de altă natură pe lângă cele prevăzute la alineatul (6) sau să impună amenzi care depășesc cuantumul menționat la alineatul (6) literele (f), (g) și (h).

Articolul 71

Publicarea deciziilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente publică pe site-ul lor oficial de internet, fără întârziere, orice decizie prin care se impune o sancțiune sau măsură administrativă pentru încălcarea Regulamentului (UE) nr. 600/2014 sau a dispozițiilor de drept intern adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive, după ce persoana căreia i s-a impus sancțiunea a fost informată în legătură cu decizia respectivă. Publicarea cuprinde cel puțin informații privind tipul și natura încălcării și identitatea persoanelor responsabile. Această obligație nu se aplică deciziilor prin care se impun măsuri privitoare la anchetă.

Cu toate acestea, în cazul în care publicarea identității persoanelor juridice sau a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice este considerată de către autoritatea competentă ca fiind disproporționată, ca urmare a unei evaluări efectuate de la caz la caz cu privire la proporționalitatea publicării unor astfel de date, sau în cazul în care publicarea pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă în curs, statele membre se asigură că autoritățile competente:

- (a) amână publicarea deciziei de a impune o sancțiune sau măsură până în momentul în care motivele nepublicării încetează să fie valabile;
- (b) publică decizia de a impune o sancțiune sau măsură cu titlu anonim într-un mod care să fie conform cu dreptul intern, cu condiția ca publicarea cu titlu anonim să asigure o protecție eficace a datelor cu caracter personal în cauză;
- (c) nu publică deloc decizia de a impune o sancțiune sau măsură, în cazul în care opțiunile prevăzute la literele (a) și (b) sunt considerate insuficiente pentru a garanta:
  - (i) că nu va fi pusă în pericol stabilitatea piețelor financiare;
  - (ii) proporționalitatea publicării unor astfel de decizii în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

În cazul unei decizii de a publica o sancțiune sau măsură cu titlu anonim, publicarea datelor relevante poate fi amânată o perioadă rezonabilă dacă se preconizează că în cursul perioadei respective motivele care au stat la baza publicării cu titlu anonim vor înceta să fie valabile.

(2) În cazul în care decizia de a impune o sancțiune sau măsură face obiectul unui recurs în fața autorităților judiciare sau a altor autorități relevante, autoritățile competente publică, de asemenea, imediat, pe site-ul lor oficial de internet astfel de informații și orice informații ulterioare cu privire la rezultatul unui astfel de recurs. Mai mult, se publică și orice decizie de anulare a unei decizii anterioare de a impune o sancțiune sau o măsură.

(3) Autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor oficial de internet pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la publicare. Datele cu caracter personal conținute în publicare se păstrează pe site-ul oficial de internet al autorității competente numai pe perioada necesară, în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

Autoritățile competente informează ESMA în legătură cu toate sancțiunile administrative impuse, dar încă nepublicate, în conformitate cu alineatul (1) litera (c), inclusiv orice apel la acestea, precum și rezultatul respectivelor apeluri. Statele membre se asigură că autoritățile competente primesc informațiile și hotărârea finală în legătură cu orice sancțiune penală impusă și o transmit ESMA. ESMA menține o bază de date centralizată a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință, exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Respectiva bază de date poate fi accesată numai de autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(4) Statele membre furnizează anual ESMA informații agregate cu privire la toate sancțiunile și măsurile impuse în conformitate cu alineatele (1) și (2), respectiva obligație nu se aplică în cazul măsurilor referitoare la anchetă. ESMA publică informațiile respective într-un raport anual.

În cazul în care statele membre au ales, în conformitate cu articolul 70, să prevadă sancțiuni penale pentru încălcarea dispozițiilor menționate la respectivul articol, autoritățile lor competente furnizează ESMA anual date cu caracter anonim și agregat cu privire la toate cercetările penale realizate și la sancțiunile penale impuse. ESMA publică informațiile privind sancțiunile penale impuse într-un raport anual.

(5) În cazul în care a făcut publică o măsură sau o sancțiune administrativă sau o sancțiune penală autoritatea competentă raportează în același timp acest lucru către ESMA.

(6) Dacă sancțiunea penală sau administrativă publicată se referă la o firmă de investiții, un operator de piață, un furnizor de servicii de raportare a datelor, o instituție de credit în legătură cu servicii și activități de investiții sau servicii auxiliare, sau la o sucursală a unei societăți dintr-o țară terță autorizată în conformitate cu prezenta directivă, ESMA adaugă o trimitere la sancțiunea publicată în registrul relevant.

(7) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind procedurile și formularele pentru transmiterea informațiilor menționate la prezentul articol.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 72

Exercitarea competențelor de supraveghere și a competențelor de a impune sancțiuni

(1) Autoritățile competente exercită competențele de supraveghere, inclusiv competențe de investigare și competențe de a impune măsuri corective, menționate la articolul 69 și competențele de a impune sancțiuni, menționate la articolul 70 conform cadrelor juridice interne:

- (a) în mod direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitatea lor prin delegare către entități cărora sarcinile le-au fost delegate în temeiul articolului 67 alineatul (2); sau
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul unei sancțiuni sau măsuri administrative impuse în temeiul exercitării competențelor de a impune sancțiuni prevăzute la articolul 70, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de răspundere care revine persoanei fizice sau juridice responsabile de încălcare;
- (c) capacitatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, indicată în special de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual și de valoarea netă a activelor persoanei fizice responsabile;
- (d) importanța profiturilor obținute sau a veniturilor rezultate din evitarea pierderilor de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care acestea pot fi determinate;
- (e) pierderile suferite de terți ca urmare a încălcării, în măsura în care acestea pot fi determinate;
- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă cooperează cu autoritatea competentă, fără a aduce atingere necesității de a reține profitul obținut sau veniturile obținute din evitarea pierderilor de această persoană;

(g) încălcările anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă.

Autoritățile competente pot ține seama și de alți factori decât cei menționați la primul paragraf atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor și măsurilor administrative.

Articolul 73

Raportarea încălcărilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente instituie mecanisme eficace pentru a permite raportarea către autoritățile competente a nerespectării sau a eventualei nerespectări a dispozițiilor Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și a dispozițiilor de drept intern privind punerea în aplicare a prezentei directive.

Mecanismele menționate la primul paragraf includ cel puțin:

- (a) proceduri specifice de primire a rapoartelor privind nerespectarea sau eventuala nerespectare și măsurile luate ca răspuns la aceasta, inclusiv stabilirea unor canale de comunicație sigure pentru asemenea rapoarte;
- (b) protecție adecvată pentru angajații instituțiilor financiare care raportează încălcări comise în cadrul instituției financiare, cel puțin împotriva represaliilor, a discriminării sau a altor tipuri de tratament inechitabil;
- (c) protecția identității atât a persoanei care raportează încălcările, cât și a persoanei fizice prezumate că este responsabilă de încălcare, în toate etapele procedurilor, cu excepția cazului în care o astfel de informare este impusă de dreptul intern în contextul unor investigații suplimentare sau al unor proceduri administrative sau judiciare ulterioare.

(2) Statele membre impun firmelor de investiții, operatorilor de piață, furnizorilor de servicii de raportare a datelor, instituțiilor de credit în legătură cu servicii sau activități de investiții și servicii auxiliare și sucursale ale unor societăți din țări terțe să dispună de proceduri adecvate pentru raportarea de către angajați a încălcărilor potențiale sau reale, la nivel intern, printr-un canal de comunicare specific, independent și autonom.

Articolul 74

Dreptul la o cale de atac

(1) Statele membre se asigură că orice decizie luată în temeiul dispozițiilor Regulamentului (UE) nr. 600/2014 sau în temeiul actelor cu putere de lege sau al actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă este justificată în mod corespunzător și poate face obiectul dreptului la o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești. Dreptul la o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești se aplică și în cazul în care nu s-a luat nicio hotărâre în privința unei cereri de autorizare care cuprinde toate informațiile necesare, în termen de șase luni de la depunerea sa.

(2) Statele membre prevăd că unul sau mai multe dintre organismele următoare, în conformitate cu dreptul intern, pot, de asemenea, intenta, în interesul consumatorilor și în conformitate cu dreptul intern, o acțiune în fața instanțelor judecătorești sau a autorităților administrative competente pentru a asigura aplicarea Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și a dispozițiilor de drept intern privind punerea în aplicare a prezentei directive:

- (a) organismele publice sau reprezentanții lor;
- (b) organizațiile de consumatori care au un interes legitim în protejarea consumatorilor;
- (c) organizațiile profesionale care au un interes legitim să acționeze pentru protejarea membrilor lor.

*Articolul 75***Mecanismul extrajudiciar de soluționare a reclamațiilor consumatorilor**

- (1) Statele membre asigură instituirea de proceduri eficiente și eficace privind reclamațiile și căile de atac care să permită soluționarea extrajudiciară a litigiilor în materie de consum referitoare la serviciile de investiții și la serviciile auxiliare furnizate de firmele de investiții, apelând, după caz, la organisme existente. Statele membre se asigură totodată că toate firmele de investiții aderă la unul sau mai multe organisme care aplică aceste proceduri de reclamație și căi de atac.
- (2) Statele membre se asigură că aceste organisme cooperează activ cu organismele omoloage din alte state membre în vederea soluționării litigiilor transfrontaliere.
- (3) Autoritățile competente informează ESMA în legătură cu procedurile de reclamație și căile de atac menționate la alineatul (1) care există în cadrul jurisdicțiilor lor.

ESMA publică o listă a tuturor mecanismelor extrajudiciare pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.

*Articolul 76***Secretul profesional**

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente, orice persoană care lucrează sau a lucrat pentru autoritățile competente sau pentru entitățile delegate ale sarcinilor acestora în conformitate cu articolul 67 alineatul (2), precum și auditorii sau experții mandatați de autoritățile competente respectă secretul profesional. Aceștia nu divulgă nicio informație confidențială pe care au primit-o în exercitarea funcțiilor lor, decât într-o formă rezumată sau agregată care împiedică identificarea individuală a firmelor de investiții, a operatorilor de piață, a piețelor reglementate sau a oricărei alte persoane, fără a se aduce atingere cerințelor de drept intern penal sau fiscal sau celorlalte dispoziții ale prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014.
- (2) În cazul în care o firmă de investiții, un operator de piață sau o piață reglementată a fost declarat(ă) în stare de faliment sau este lichidat(ă) forțat, informațiile confidențiale care nu privesc părți pot fi divulgate în cadrul unor proceduri civile sau comerciale, cu condiția să fie necesare în derularea procedurii.
- (3) Fără a aduce atingere cerințelor de drept intern penal sau fiscal, autoritățile competente, organismele sau persoanele fizice sau juridice altele decât autoritățile competente care primesc informații confidențiale în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 le pot utiliza doar în executarea sarcinilor lor și pentru exercitarea funcțiilor lor, în cazul autorităților competente, în cadrul domeniului de aplicare al prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 sau, în cazul altor autorități, organisme sau persoane fizice sau juridice, în scopurile pentru care aceste informații le-au fost comunicate și/sau în cadrul procedurilor administrative și judiciare specific legate de exercitarea funcțiilor respective. Cu toate acestea, în cazul în care autoritatea competentă sau altă autoritate, organism sau persoană care comunică informația își exprimă consimțământul în acest sens, autoritatea care a primit informația o poate utiliza în alte scopuri.
- (4) Orice informație confidențială primită, schimbată sau transmisă în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 este supusă cerințelor secretului profesional prevăzute la prezentul articol. Cu toate acestea, prezentul articol nu împiedică autoritățile competente să transmită sau să facă schimb de informații confidențiale în conformitate cu prezenta directivă sau cu Regulamentul (UE) nr. 600/2014 și cu alte directive sau regulamente aplicabile firmelor de investiții, instituțiilor de credit, fondurilor de pensii, OPCVM-urilor, FIA, intermediarilor de asigurări și reasigurări, întreprinderilor de asigurări, piețelor reglementate sau operatorilor de piață, CPC-urilor, CSD-urilor sau altfel cu acordul autorității competente, al unei alte autorități, al unui alt organism sau al unei alte persoane fizice sau juridice care a comunicat informațiile respective.
- (5) Prezentul articol nu împiedică autoritățile competente să transmită sau să facă schimb, în conformitate cu dreptul intern, de informații confidențiale pe care nu le-au primit de la o autoritate competentă a altui stat membru.

*Articolul 77***Relațiile cu auditorii**

(1) Statele membre prevăd cel puțin că orice persoană autorizată în temeiul Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), care îndeplinește într-o firmă de investiții, o piață reglementată sau un furnizor de servicii de raportare a datelor sarcina prevăzută la articolul 34 din Directiva 2013/34/UE sau la articolul 73 din Directiva 2009/65/CE sau orice altă sarcină prevăzută de lege, este obligată să semnaleze fără întârziere autorităților competente orice fapt sau orice decizie privind întreprinderea respectivă, de care a luat cunoștință în exercitarea sarcinii respective și care ar putea:

- (a) constitui o încălcare gravă a actelor cu putere de lege sau a actelor administrative care stabilesc condițiile autorizării sau care reglementează în mod expres exercitarea activității firmelor de investiții;
- (b) compromite continuitatea funcționării firmei de investiții respective;
- (c) motiva un refuz de certificare a conturilor sau formularea de rezerve.

Persoana menționată anterior este obligată, de asemenea, să semnaleze orice fapt sau decizie de care a luat cunoștință în îndeplinirea uneia dintre sarcinile menționate la primul paragraf într-o societate care are legături strânse cu firma de investiții în care se achită de sarcina respectivă.

(2) Divulgarea cu bună credință autorităților competente, de către persoanele autorizate în sensul Directivei 2006/43/CE, a oricărui fapt sau a oricărei decizii menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a clauzelor contractuale sau a dispozițiilor legale care restricționează comunicarea de informații și nu antrenează în niciun fel răspunderea acestor persoane.

*Articolul 78***Protecția datelor**

Prelucrarea datelor cu caracter personal colectate în cadrul sau în scopul exercitării competențelor de supraveghere, inclusiv a competențelor de investigare, în conformitate cu prezenta directivă se desfășoară în conformitate cu dispozițiile de drept intern pentru punerea în aplicare a Directivei 95/46/CE și cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001, după caz.

*CAPITOLUL II***Cooperarea dintre autoritățile competente din statele membre și cu ESMA***Articolul 79***Obligația de a coopera**

(1) Autoritățile competente din diferite state membre cooperează reciproc atunci când acest lucru este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014, utilizând competențele care le sunt conferite de prezenta directivă, de Regulamentul (UE) nr. 600/2014 sau de dreptul intern.

În cazul în care statele membre au ales, în conformitate cu articolul 70, să prevadă sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la respectivul articol, ele se asigură că iau măsurile corespunzătoare pentru ca autoritățile competente să aibă toate competențele necesare pentru a coopera cu autoritățile judiciare din aria lor de competență teritorială pentru a primi informații specifice în legătură cu anchete sau acțiuni penale inițiate pentru posibile încălcări ale prezentei directive și ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și oferă același tip de informații altor autorități competente și ESMA pentru a-și îndeplini obligațiile de a coopera reciproc și cu ESMA în sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014.

⁽¹⁾ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).

Autoritățile competente acordă asistență autorităților competente ale celorlalte state membre. În special, autoritățile competente fac schimb de informații și cooperează în cadrul investigațiilor sau al activităților de supraveghere.

Autoritățile competente pot, de asemenea, coopera cu autoritățile competente ale altor state membre în legătură cu facilitarea recuperării amenzilor.

Pentru a facilita și a accelera cooperarea și, în special, schimbul de informații, statele membre desemnează o autoritate competentă unică, pentru a servi ca punct de contact în sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014. Statele membre comunică Comisiei, ESMA și celorlalte state membre numele autorităților însărcinate să primească cererile de schimb de informații sau de cooperare în temeiul prezentului alineat. ESMA publică o listă a acestor autorități pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.

(2) În cazul în care, ținând seama de situația piețelor titlurilor de valoare în statul membru gazdă, activitățile unui loc de tranzacționare care a instituit măsuri într-un stat membru gazdă au dobândit o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare și protecția investitorilor în statul membru gazdă respectiv, autoritățile statelor membre de origine și gazdă competente în privința acestui loc de tranzacționare adoptă măsuri de cooperare proporționale.

(3) Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita asistența prevăzută la alineatul (1).

Autoritățile competente își pot exercita competențele în scopul cooperării, inclusiv în cazul în care practicile care fac obiectul unei investigații nu reprezintă o încălcare a unei norme în vigoare în statul membru respectiv.

(4) În cazul în care autoritatea competentă are motive întemeiate să suspecteze că anumite acte care încalcă dispozițiile prezentei directive sau ale Regulamentului (UE) nr. 600/2014 sunt comise sau au fost comise pe teritoriul unui alt stat membru de către entități care nu sunt supuse supravegherii sale, ea informează autoritatea competentă a celui alt stat membru și ESMA într-un mod cât mai detaliat posibil. Autoritatea competentă notificată adoptă măsurile necesare. Ea comunică rezultatele intervenției sale autorității competente care a informat-o și ESMA și, în măsura posibilului, le comunică evoluțiile importante apărute între timp. Prezentul alineat nu aduce atingere competenței autorității competente notificatoare.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (4), autoritățile competente notifică ESMA și alte autorități competente detaliile:

(a) oricăror cereri de diminuare a unei poziții sau expuneri în temeiul articolului 69 alineatul (2) litera (o);

(b) oricăror limite privind capacitatea persoanelor de a încheia tranzacții privind instrumente financiare derivate în temeiul articolului 69 alineatul (2) litera (p).

Notificarea include, acolo unde este relevant, detaliile cererii sau solicitării în temeiul articolului 69 alineatul (2) litera (j), inclusiv identitatea persoanei sau persoanelor cărora le era adresată și motivele aferente, precum și sfera de aplicare a limitelor introduse în temeiul articolului 69 alineatul (2) litera (p), inclusiv persoana vizată, instrumentele financiare aplicabile, limitele cu privire la dimensiunea pozițiilor pe care persoana le poate deține în orice moment, orice exonerări de la acestea acordate în conformitate cu articolul 57 și motivele aferente.

Notificările trebuie făcute cu cel puțin 24 de ore înainte de intrarea în vigoare planificată a acțiunilor sau măsurilor. În situații excepționale, o autoritate competentă poate efectua notificarea cu mai puțin de 24 de ore înainte de intrarea în vigoare a măsurii, atunci când nu este posibilă acordarea unui preaviz de 24 de ore.

Autoritatea competentă a unui stat membru care primește notificări în temeiul prezentului alineat poate lua măsuri în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) litera (o) sau (p) în cazul în care s-a asigurat că măsura este necesară pentru a îndeplini obiectivul celeilalte autorități competente. Autoritatea competentă notifică, de asemenea, în conformitate cu prezentul alineat atunci când propune luarea de măsuri.

Atunci când o acțiune în temeiul prezentului alineat primul paragraf litera (a) sau (b) se referă la produse energetice en gros, autoritatea competentă notifică, de asemenea, Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER) instituită în temeiul Regulamentului (CE) nr. 713/2009.

(6) În ceea ce privește certificatele de emisii, autoritățile competente ar trebui să coopereze cu organismele publice responsabile cu supravegherea piețelor de licitații și spot și cu autoritățile competente, administratorii de registre și alte organisme publice însărcinate cu supravegherea conformității în temeiul Directivei 2003/87/CE, pentru a se asigura că pot obține o imagine de ansamblu consolidată asupra piețelor certificatelor de emisii.

(7) În ceea ce privește instrumentele financiare derivate pe mărfuri agricole, autoritățile competente ar trebui să raporteze și să coopereze cu organismele publice competente în privința supravegherii, a administrării și a reglementării piețelor agricole fizice în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013.

(8) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 pentru stabilirea criteriilor pe baza cărora funcționarea unui loc de tranzacționare într-un stat membru gazdă ar putea fi considerată ca având o importanță considerabilă pentru funcționarea piețelor titlurilor de valoare și pentru protecția investitorilor în statul membru gazdă respectiv.

(9) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri pentru măsurile de cooperare menționate la alineatul (2).

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 80

Cooperarea dintre autoritățile competente în cadrul activităților de supraveghere în vederea verificărilor la fața locului și a investigațiilor

(1) Autoritatea competentă a unui stat membru poate solicita cooperarea autorității competente a unui alt stat membru în cadrul unei activități de supraveghere sau în cadrul unei verificări la fața locului sau unei investigații. În cazul firmelor de investiții care sunt membre sau participante la distanță ale unei piețe reglementate, autoritatea competentă a acestei piețe reglementate poate alege să li se adreseze direct, caz în care informează autoritatea competentă a statului membru de origine al membrului sau participantului la distanță, după caz, în legătură cu aceasta.

În cazul în care o autoritate competentă primește o cerere de verificare la fața locului sau de investigație, o onorează în cadrul competențelor sale:

- (a) efectuând ea însăși verificarea sau investigația;
- (b) permițând autorității solicitante să efectueze verificarea sau investigația;
- (c) permițând auditorilor sau experților să efectueze verificarea sau investigația.

(2) În scopul realizării convergenței practicilor de supraveghere, ESMA poate participa la activitățile colegiilor de supraveghetori, inclusiv la verificări sau investigații la fața locului, efectuate în comun de două sau mai multe autorități competente în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile pe care trebuie să le împărtășească autoritățile competente atunci când cooperează în cadrul activităților de supraveghere, al activităților de verificare la fața locului și al investigațiilor.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri pentru cooperarea dintre autoritățile competente în cadrul activităților de supraveghere, al activităților de verificare la fața locului și al investigațiilor.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 81

Schimbul de informații

(1) Autoritățile competente ale statelor membre care au fost desemnate ca puncte de contact în sensul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014, în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) din prezenta directivă, își comunică reciproc fără întârziere informațiile necesare în scopul îndeplinirii misiunilor atribuite autorităților competente desemnate în conformitate cu articolul 67 alineatul (1) din prezenta directivă și prevăzute de dispozițiile adoptate în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014.

Autoritățile competente care fac schimb de informații cu alte autorități competente în temeiul prezentei directive sau al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 pot preciza, în momentul comunicării, că informațiile respective nu trebuie să fie divulgate fără acordul lor expres, caz în care aceste informații pot fi schimbate doar în scopurile pentru care autoritățile respective și-au dat acordul.

(2) Autoritatea competentă desemnată ca punct de contact în conformitate cu articolul 79 alineatul (1) poate transmite informațiile primite în temeiul alineatului (1) și al articolelor 77 și 88 către autoritățile prevăzute la articolul 67 alineatul (1). Acestea transmit informațiile altor organisme sau persoane fizice sau juridice numai cu acordul expres al autorităților competente care le-au comunicat și doar în scopurile pentru care autoritățile competente și-au dat acordul, excepție făcând cazurile justificate în mod corespunzător. În aceste din urmă cazuri, punctul de contact informează de îndată omologul său care a trimis informațiile.

(3) Autoritățile menționate la articolul 71, precum și celelalte organisme sau persoane fizice sau juridice care primesc informații confidențiale în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol sau al articolelor 77 și 88 le pot utiliza numai în exercitarea funcțiilor lor, în special:

- (a) pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile privind accesul la activitate al firmelor de investiții și pentru a facilita monitorizarea, individuală sau consolidată, a condițiilor de exercitare a acestei activități, în special în ceea ce privește cerințele de adecvare a capitalului propriu prevăzute de Directiva 2013/36/UE, organizarea administrativă și contabilă și mecanismele de control intern;
- (b) pentru a monitoriza funcționarea corespunzătoare a locurilor de tranzacționare;
- (c) pentru a impune sancțiuni;
- (d) în cadrul unui recurs administrativ împotriva unei decizii a autorităților competente;
- (e) în procesele intentate în conformitate cu articolul 74;

(f) în cadrul mecanismului extrajudiciar de soluționare a reclamațiilor investitorilor prevăzut la articolul 75.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea stabilirii de formulare standard, modele și proceduri pentru schimbul de informații.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(5) Dispozițiile prezentului articol și dispozițiile articolelor 76 și 88 nu împiedică o autoritate competentă să transmită ESMA, Comitetului european pentru risc sistemic, băncilor centrale, SEBC și BCE, care acționează în calitate de autorități monetare și, după caz, altor autorități publice însărcinate cu supervizarea sistemelor de plăți și de decontare informații confidențiale destinate îndeplinirii atribuțiilor acestora. De asemenea, nu se interzice acestor autorități sau organisme să comunice autorităților competente orice informație de care acestea ar putea avea nevoie în scopul exercitării funcțiilor prevăzute în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 600/2014.

Articolul 82

Medierea cu caracter obligatoriu

(1) Autoritățile competente pot sesiza ESMA cu privire la situațiile în care a fost respinsă sau nu a primit răspuns într-un termen rezonabil o solicitare:

(a) de efectuare a unei activități de supraveghere, a unei verificări la fața locului sau a unei investigații, astfel cum se prevede la articolul 80; sau

(b) de schimb de informații în conformitate cu articolul 81.

(2) În situațiile menționate la alineatul (1), ESMA poate acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, fără a aduce atingere posibilităților privind refuzul de a răspunde unei cereri de informații, prevăzut la articolul 83 din prezenta directivă și posibilității ESMA de a acționa în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 83

Refuzul de a coopera

O autoritate competentă invitată să coopereze la o investigație, la o verificare la fața locului sau la o activitate de supraveghere în conformitate cu articolul 84 sau la un schimb de informații în conformitate cu articolul 81 nu poate refuza să dea curs acestei solicitări decât în cazul în care:

(a) a fost deja angajată o procedură judiciară pentru aceleași fapte și împotriva aceluiași persoane înaintea autorităților statului membru respectiv;

(b) a fost deja adoptată o hotărâre definitivă pentru aceleași fapte și împotriva aceluiași persoane în statul membru respectiv.

În caz de refuz întemeiat pe aceste motive, autoritatea competentă căreia i-a fost adresată invitația de cooperare informează autoritatea competentă care a adresat invitația și ESMA într-un mod cât mai detaliat.

*Articolul 84***Consultarea înainte de acordarea unei autorizări**

(1) Autoritatea competentă a celui alt stat membru implicat este consultată înainte de acordarea unei autorizări unei firme de investiții care este oricare dintre următoarele:

- (a) o filială a unei firme de investiții sau a unui operator de piață sau a unei instituții de credit autorizate în alt stat membru;
- (b) o filială a întreprinderii-mamă a unei firme de investiții sau a unei instituții de credit autorizate în alt stat membru;
- (c) controlată de aceleași persoane fizice sau juridice care controlează o firmă de investiții sau o instituție de credit autorizată în alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă a statului membru însărcinată cu supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de asigurări este consultată înainte de a se acorda o autorizație unei firme de investiții sau unui operator de piață care este oricare dintre următoarele:

- (a) o filială a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de asigurări autorizate în Uniune;
- (b) o filială a întreprinderii-mamă a unei instituții de credit sau a unei întreprinderi de asigurări autorizate în Uniune;
- (c) controlată de aceeași persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit sau o întreprindere de asigurări autorizată în Uniune.

(3) Autoritățile competente menționate la alineatele (1) și (2) se consultă în special în scopul evaluării caracterului adecvat al acționarilor sau al membrilor și a reputației și experienței persoanelor care conduc efectiv activitatea și care sunt implicate în administrarea unei alte entități din același grup. Acestea își comunică reciproc toate informațiile care privesc caracterul adecvat al acționarilor sau al membrilor, precum și reputația și experiența persoanelor care conduc efectiv activitatea și care poate interesa celelalte autorități competente, în scopul eliberării unei autorizații sau al controlului permanent al respectării condițiilor de funcționare.

(4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea stabilirii de formulare standard, modele și proceduri pentru consultarea altor autorități competente înainte de acordarea unei autorizații.

ESMA înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 ianuarie 2016.

Competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

*Articolul 85***Competențele statelor membre gazdă**

(1) Statele membre gazdă prevăd că autoritatea competentă poate solicita, în scopuri statistice, ca toate firmele de investiții care au sucursale pe teritoriul lor să le transmită rapoarte periodice privind activitatea acestor sucursale.

(2) În exercitarea responsabilităților conferite de prezenta directivă, statele membre gazdă prevăd că autoritatea competentă poate solicita sucursalelor firmelor de investiții să furnizeze informațiile necesare pentru a monitoriza conformitatea lor cu standardele stabilite de statul membru gazdă care le sunt aplicabile pentru cazurile prevăzute la articolul 35 alineatul (8). Obligațiile astfel impuse acestor sucursale nu pot fi mai stricte decât cele pe care același stat membru le impune societăților stabilite pe teritoriul său pentru monitorizarea conformării acestora cu aceleași standarde.

Articolul 86

Măsuri de precauție care trebuie adoptate de statele membre gazdă

(1) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă are motive clare și demonstrabile să estimeze că o firmă de investiții care operează pe teritoriul său în temeiul libertății de a presta servicii încalcă obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă sau că o firmă de investiții care deține o sucursală pe teritoriul său încalcă obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă care nu conferă prerogative autorității competente a statului membru gazdă, ea comunică aceste aspecte autorității competente a statului membru de origine.

În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate, firma de investiții respectivă continuă să acționeze într-un mod care prejudiciază clar interesele investitorilor statului membru gazdă sau funcționarea ordonată a piețelor, se aplică următoarele:

- (a) după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, autoritatea competentă a statului membru gazdă ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii și pentru a menține buna funcționare a piețelor, ceea ce include posibilitatea de a împiedica firmele de investiții care încalcă normele să inițieze alte tranzacții pe teritoriul său. Comisia și ESMA sunt informate fără întârzieri nejustificate cu privire la aceste măsuri; și
- (b) autoritatea competentă a statului membru gazdă poate sesiza ESMA, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă constată că o firmă de investiții având o sucursală pe teritoriul său nu respectă actele cu putere de lege sau actele administrative adoptate în statul membru respectiv în temeiul dispozițiilor prezentei directive care conferă prerogative autorităților competente ale statului membru gazdă, acestea impun societății respective să pună capăt acestei situații necorespunzătoare.

În cazul în care firma de investiții în cauză nu adoptă dispozițiile necesare, autoritățile competente ale statului membru gazdă iau toate măsurile adecvate pentru ca firma de investiții respectivă să pună capăt acestei situații necorespunzătoare. Natura acestor măsuri este comunicată autorităților competente ale statului membru de origine.

În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de statul membru gazdă, firma de investiții continuă să încalce actele cu putere de lege sau actele administrative menționate la primul paragraf care sunt în vigoare în statul membru gazdă, autoritatea competentă a statului membru gazdă, după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii și buna funcționare a piețelor. Comisia și ESMA sunt informate fără întârzieri nejustificate cu privire la aceste măsuri.

În plus, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate sesiza ESMA cu privire la chestiune, care poate acționa în conformitate cu competențele ce îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă a unei piețe reglementate, a unui MTF sau a unui OTF are motive clare și demonstrabile să estimeze că această piață reglementată, acest MTF sau acest OMF încalcă obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă, ea sesizează autoritatea competentă a statului membru de origine al pieței reglementate respective sau a MTF-ului sau OTF-ului respectiv.

În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate, piața reglementată, MTF-ul sau OTF-ul continuă să acționeze într-un mod care prejudiciază clar interesele investitorilor statului membru gazdă sau funcționarea ordonată a piețelor, autoritatea competentă a statului membru gazdă, după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii și buna funcționare a piețelor, ceea ce include posibilitatea de a împiedica piața reglementată sau MTF-ul ori OTF-ul să își pună facilitățile la dispoziția participanților sau a membrilor la distanță stabiliți în statul membru gazdă. Comisia și ESMA sunt informate fără întârzieri nejustificate cu privire la aceste măsuri.

În plus, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate sesiza ESMA cu privire la chestiune, care poate acționa în conformitate cu competențele ce îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Orice măsură luată în temeiul alineatelor (1), (2) sau (3) și care presupune sancțiuni sau restricții pentru activitățile unei firme de investiții sau ale unei piețe reglementate este justificată în mod corespunzător și comunicată firmei de investiții sau pieței reglementate respective.

Articolul 87

Cooperarea și schimbul de informații cu ESMA

(1) Autoritățile competente cooperează cu ESMA în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează ESMA fără întârzieri nejustificate toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 600/2014 și în conformitate cu articolele 35 și 36 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL III

Cooperare cu țările terțe

Articolul 88

Schimbul de informații cu țările terțe

(1) Statele membre și, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, ESMA pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente din țări terțe, cu condiția ca informațiile comunicate să beneficieze de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele impuse în temeiul articolului 76. Acest schimb de informații trebuie să fie destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților competente respective.

Transmiterea de date cu caracter personal unei țări terțe de către un stat membru se face în conformitate cu capitolul IV din Directiva 95/46/CE.

Transmiterea de date cu caracter personal unei țări terțe de către ESMA se face în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 45/2001.

De asemenea, statele membre și ESMA pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autorități, organisme și persoane fizice sau juridice din țări terțe, însărcinate cu una sau mai multe din atribuțiile următoare:

- (a) supravegherea instituțiilor de credit, a altor instituții financiare și a întreprinderilor de asigurări și supravegherea piețelor financiare;
- (b) procedurile de lichidare sau de faliment al firmelor de investiții și alte proceduri similare;

- (c) efectuarea auditului legal al conturilor firmelor de investiții și ale altor instituții financiare, ale instituțiilor de credit și ale întreprinderilor de asigurări, în cadrul exercitării funcțiilor lor de supraveghere sau al exercitării funcțiilor lor în cazul administrării sistemelor de compensare;
- (d) supravegherea organismelor care intervin în procedurile de lichidare și de faliment ale firmelor de investiții și în alte proceduri similare;
- (e) supravegherea persoanelor însărcinate cu auditul legal al conturilor întreprinderilor de asigurări, al instituțiilor de credit, al firmelor de investiții și al altor instituții financiare;
- (f) supravegherea persoanelor care sunt active pe piețe de comercializare a certificatelor de emisii în scopul asigurării unei imagini de ansamblu consolidate asupra piețelor financiare și spot;
- (g) supravegherea persoanelor care sunt active pe piețele instrumentelor financiare derivate pe mărfuri agricole în scopul asigurării unei imagini de ansamblu consolidate asupra piețelor financiare și spot.

Acordurile de cooperare menționate la al treilea paragraf pot fi încheiate numai dacă informațiile comunicate beneficiază de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele impuse în temeiul articolului 76. Acest schimb de informații este destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților, organismelor sau persoanelor fizice sau juridice respective. În cazul în care un acord de cooperare implică transmiterea de date cu caracter personal de către un stat membru, acesta respectă capitolul IV din Directiva 95/46/CE și, în cazul în care ESMA este implicată în transmiterea de date, Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

(2) În cazul în care provin de la alt stat membru, informațiile pot fi divulgate doar cu acordul expres al autorității competente care le-a comunicat și, după caz, doar în scopurile pentru care aceasta și-a dat acordul. Aceeași dispoziție se aplică informațiilor comunicate de autoritățile competente ale țărilor terțe.

TITLUL VII

ACTE DELEGATE

Articolul 89

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (3), articolul 4 alineatul (1) punctul 2 al doilea paragraf, articolul 4 alineatul (2), articolul 13 alineatul (1), articolul 16 alineatul (12), articolul 23 alineatul (4), articolul 24 alineatul (13), articolul 25 alineatul (8), articolul 27 alineatul (9), articolul 28 alineatul (3), articolul 30 alineatul (5), articolul 31 alineatul (4), articolul 32 alineatul (4), articolul 33 alineatul (8), articolul 52 alineatul (4), articolul 54 alineatul (4), articolul 58 alineatul (6), articolul 64 alineatul (7), articolul 65 alineatul (7) și articolul 79 alineatul (8) se conferă Comisiei pentru o durată nedeterminată, de la 2 iulie 2014.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (3), articolul 4 alineatul (1) punctul 2 al doilea paragraf, articolul 4 alineatul (2), articolul 13 alineatul (1), articolul 16 alineatul (12), articolul 23 alineatul (4), articolul 24 alineatul (13), articolul 25 alineatul (8), articolul 27 alineatul (9), articolul 28 alineatul (3), articolul 30 alineatul (5), articolul 31 alineatul (4), articolul 32 alineatul (4), articolul 33 alineatul (8), articolul 52 alineatul (4), articolul 54 alineatul (4), articolul 58 alineatul (6), articolul 64 alineatul (7), articolul 65 alineatul (7) și articolul 79 alineatul (8) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 alineatul (3), articolului 4 alineatul (1) punctul 2 al doilea paragraf, articolului 4 alineatul (2), articolului 13 alineatul (1), articolului 16 alineatul (12), articolului 23 alineatul (4), articolului 24 alineatul (13), articolului 25 alineatul (8), articolului 27 alineatul (9), articolului 28 alineatul (3), articolului 30 alineatul (5), articolului 31 alineatul (4), articolului 32 alineatul (4), articolului 33 alineatul (8), articolului 52 alineatul (4), articolului 54 alineatul (4), articolului 58 alineatul (6), articolului 64 alineatul (7), articolului 65 alineatul (7) și articolului 79 alineatul (8) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 90

Rapoarte și revizuire

(1) Înainte de 3 martie 2019 și în urma consultării ESMA, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la:

(a) funcționarea OTF-urilor, inclusiv utilizarea specifică de către acestea a tranzacționării simultane pe cont propriu, ținând seama de experiențele acumulate de autoritățile competente în urma activității de supraveghere, numărul OTF-urilor autorizate în Uniune și cota de piață a acestora, analizându-se, în special, dacă sunt necesare modificări ale definiției OTF-urilor și dacă gama de instrumente financiare acoperite de categoria OTF-urilor rămâne adecvată;

(b) funcționarea regimului piețelor de creștere pentru IMM-uri, ținând seama de numărul MTF-urilor înregistrate ca piețe de creștere pentru IMM-uri, numărul de emitenți prezenți pe acestea și volumele de tranzacționare aferente;

În special, raportul evaluează dacă pragul menționat la articolul 33 alineatul (3) litera (a) rămâne un nivel minim adecvat în vederea îndeplinirii obiectivelor privind piețele de creștere pentru IMM-uri menționate în prezenta directivă;

(c) impactul cerințelor referitoare la tranzacționarea algoritmică, inclusiv tranzacționarea algoritmică de mare frecvență;

(d) experiența legată de mecanismul de interzicere a anumitor produse sau practici, ținând seama de câte ori au fost declanșate aceste mecanisme și de efectele pe care le-au avut;

(e) aplicarea sancțiunilor administrative și penale și, în special, nevoia continuării armonizării sancțiunilor administrative stabilite pentru încălcarea cerințelor prevăzute în prezenta directivă sau în Regulamentul (UE) nr. 600/2014;

(f) impactul aplicării limitelor pozițiilor și administrării pozițiilor privind lichiditatea, abuzul de piață și condițiile de decontare și de cotație ordonată pe piețele instrumentelor derivate pe mărfuri;

(g) evoluția prețurilor în vederea transmiterii datelor privind transparența pre și post-tranzacționare de către piețele reglementate, MTF-uri, OTF-uri și APA-uri;

(h) impactul cerinței de comunica taxe, comisioane și beneficii nepecuniare în legătură cu furnizarea unui serviciu de investiții sau a unui serviciu auxiliar unui client în conformitate cu articolul 24 alineatul (9), inclusiv impactul său asupra funcționării corecte a pieței interne de consultanță în domeniul investițiilor transfrontaliere.

(2) În urma consultării ESMA, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului referitor la funcționarea sistemului centralizat de raportare instituit în conformitate cu titlul V. Raportul referitor la articolul 65 alineatul (1) este prezentat până la 3 septembrie 2018. Raportul referitor la articolul 65 alineatul (2) este prezentat până la 3 septembrie 2020.

Rapoartele menționate la primul paragraf evaluează funcționarea sistemului centralizat de raportare în funcție de următoarele criterii:

- (a) disponibilitatea și promptitudinea furnizării informațiilor post-tranzacționare într-un format consolidat care să cuprindă toate tranzacțiile, indiferent dacă sunt sau nu tranzacționate în locuri de tranzacționare;
- (b) disponibilitatea și promptitudinea furnizării informațiilor post-tranzacționare complete și parțiale care să fie de înaltă calitate, în formate ușor de accesat și utilizat pentru participanții la piață și disponibile în condiții comerciale rezonabile.

În cazul în care Comisia conchide că CTP-urile nu au furnizat informații într-o manieră care respectă criteriile prevăzute la al doilea paragraf, Comisia atașează raportului o solicitare adresată ESMA privind lansarea unei proceduri negociate pentru desemnarea, prin intermediul unui proces de achiziții publice organizat de ESMA, a unei entități comerciale care să exploateze un sistem centralizat de raportare. ESMA lansează procedura după primirea solicitării din partea Comisiei în condițiile specificate în solicitarea Comisiei și în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).

(3) În cazul inițierii procedurii prezentate la alineatul (2), Comisiei îi este delegată competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 89 în ceea ce privește modificarea articolelor 59-65 și a anexei I secțiunea D la prezenta directivă și a articolului 2 alineatul (1) punctul 19 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, specificând măsuri care:

- (a) să prevadă durata contractului entității comerciale care exploatează un sistem centralizat de raportare și procesul și condițiile privind reînnoirea contractului și lansarea unui nou proces de achiziții publice;
- (b) să prevadă faptul că entitatea comercială care exploatează un sistem centralizat de raportare realizează acest lucru în mod exclusiv și că nicio altă entitate nu este autorizată în calitate de CTP în conformitate cu articolul 59;
- (c) să împuternicească ESMA să asigure respectarea condițiilor de atribuire a contractului de achiziție publică de către entitatea comercială care exploatează un sistem centralizat de raportare, desemnată prin intermediul unui proces de achiziții publice;
- (d) să garanteze că entitatea comercială care exploatează un sistem centralizat de raportare furnizează informații post-tranzacționare de înaltă calitate, în formate ușor de accesat și utilizat pentru participanții la piață și într-un format consolidat care să cuprindă întreaga piață;
- (e) să garanteze că informațiile post-tranzacționare sunt furnizate în condiții comerciale rezonabile, atât pe bază consolidată, cât și pe bază neconsolidată, și că răspund nevoilor utilizatorilor acestor informații din întreaga Uniune;
- (f) să garanteze că locurile de tranzacționare și APA-urile pun datele privind tranzacționarea la dispoziția entității comerciale care exploatează un sistem centralizat de raportare, desemnată prin intermediul unui proces de achiziții publice organizat de ESMA, la un cost rezonabil;
- (g) să prevadă măsuri aplicabile cazul în care entitatea comercială care exploatează un sistem centralizat de raportare, desemnată prin intermediul unui proces de achiziții publice, nu îndeplinește condițiile de atribuire a contractului de achiziție publică;
- (h) să prevadă măsuri în temeiul cărora CTP-urile autorizate în temeiul articolului 59 pot continua să exploateze un sistem centralizat de raportare în cazul în care nu este folosită împuternicirea menționată la litera (b) din prezentul alineat sau în cazul în care nu se desemnează nicio entitate prin intermediul procesului de achiziții publice până când se finalizează un nou proces de achiziție publică și se desemnează o entitate care să exploateze un sistem centralizat de raportare.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) Nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

(4) Până la 1 ianuarie 2018, Comisia elaborează un raport, după consultarea ESMA și ACER, în care evaluează impactul potențial asupra prețurilor la energie și a funcționării pieței energiei, precum și fezabilitatea și beneficiile în materie de reducere a riscurilor de contrapartidă și a riscurilor sistemice, precum și a costurilor directe care decurg din faptul că contractele derivate pe energie menționate în secțiunea C punctul 6 sunt supuse obligației de compensare stabilite la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, tehnicilor de diminuare a riscului stabilite la articolul 11 alineatul (3) din respectivul regulament, precum și includerea lor în calcularea pragului de compensare în temeiul articolului 10 din respectivul regulament.

Dacă consideră că includerea acestor contracte nu ar fi benefică și fezabilă, Comisia prezintă, dacă este cazul, o propunere legislativă Parlamentului European și Consiliului. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 89 din prezenta directivă în ceea ce privește prelungirea perioadei de 42 de luni menționate la articolul 95 alineatul (1) din prezenta directivă, o dată cu doi ani, și încă o dată cu un an.

Articolul 91

Modificarea Directivei 2002/92/CE

Directiva 2002/92/CE se modifică după cum urmează:

1. articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 3, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Cu excepția capitolului IIIA din prezenta directivă, respectivele activități nu sunt considerate intermediere sau distribuție de asigurări în cazul în care sunt realizate de o întreprindere de asigurare sau de un angajat al unei întreprinderi de asigurare care acționează sub răspunderea unei întreprinderi de asigurare.”;

(b) se adaugă următorul punct:

„13. În sensul capitolului IIIA, „produs de investiții bazat pe asigurări” înseamnă un produs de asigurare care oferă o valoare de scadență sau de răscumpărare, aceasta fiind expusă, parțial sau integral, direct sau indirect, fluctuațiilor pieței și nu include:

- (a) produse de asigurare generală, astfel cum sunt enumerate în anexa I la Directiva 2009/138/CE (Clase de asigurare generală);
- (b) contracte de asigurare de viață în care beneficiile prevăzute în contract sunt plătibile numai după deces sau în caz de incapacitate rezultată în urma unei vătămări, boli sau invalidități;
- (c) produse de pensii, care, în temeiul normelor de drept intern, sunt recunoscute ca având drept scop principal furnizarea unui venit investitorului în momentul pensionării și care îi conferă acestuia dreptul la anumite prestații;
- (d) sisteme de pensii ocupaționale recunoscute oficial care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/41/CE sau al Directivei 2009/138/CE;
- (e) produsele de pensii individuale în cazul cărora dreptul intern prevede o contribuție financiară din partea angajatorului, iar angajatorul sau angajatul nu poate alege produsul de pensie sau furnizorul.”;

2. se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IIIA

Cerințe suplimentare în materie de protecție a consumatorului privind produsele de investiții bazate pe asigurări

Articolul 13a

Domeniul de aplicare

Sub rezerva excepției de la articolul 2 alineatul (3) al doilea paragraf, prezentul capitol prevede cerințe suplimentare pentru activitățile de intermediere de asigurări și vânzările directe realizate de întreprinderile de asigurare atunci când sunt realizate în legătură cu vânzarea de produse de investiții bazate pe asigurări. Aceste activități sunt denumite activități de distribuție de asigurări.

Articolul 13b

Prevenirea conflictelor de interese

Un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare menține și aplică dispoziții organizatorice și administrative eficiente, în vederea adoptării tuturor măsurilor rezonabile destinate să evite ca interesele clienților săi să fie afectate de conflicte de interese, astfel cum sunt definite la articolul 13c.

Articolul 13c

Conflicte de interese

(1) Statele membre solicită ca intermediarii de asigurări și întreprinderile de asigurare să ia toate măsurile necesare pentru a identifica conflictele de interese care apar în cursul desfășurării activităților de distribuție de asigurări între ei, inclusiv managerii și angajații lor, intermediarii de asigurări delegați sau orice altă persoană legată în mod direct sau indirect de ei printr-o relație de control, pe de o parte, și clienții lor, de pe altă parte, sau dintre un client și altul.

(2) În cazul în care dispozițiile organizatorice sau administrative adoptate de un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare, în conformitate cu articolul 13b, pentru a gestiona conflictele de interese nu sunt suficiente pentru a garanta, cu o certitudine rezonabilă, că riscul de a afecta interesele clienților va fi evitat, intermediarul de asigurări sau întreprinderea de asigurare comunică în mod clar clienților, înainte de a realiza activități comerciale în numele lor, caracterul general și/sau sursa acestor conflicte de interese.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 13e, pentru:

- (a) definirea măsurilor pe care intermediarii de asigurări sau întreprinderile de asigurare le pot adopta în mod rezonabil pentru a detecta, a preveni, a gestiona și a face cunoscute conflictele de interese care apar cu ocazia prestării activităților de distribuție de asigurări;
- (b) stabilirea criteriilor corespunzătoare pentru determinarea tipurilor de conflicte de interese a căror existență poate aduce atingere intereselor clienților sau clienților potențiali ai intermediarului de asigurări sau ai întreprinderii de asigurare.

Articolul 13d

Principii generale și informarea clienților

(1) Statele membre se asigură că un intermediar de asigurări sau o întreprindere de asigurare, atunci când desfășoară activități de distribuție de asigurări, acționează cu onestitate, corectitudine și profesionalism, astfel încât să răspundă cel intereselor clienților săi.

(2) Toate informațiile, inclusiv comunicările publicitare, adresate de către intermediarul de asigurări sau de întreprinderea de asigurare clienților sau clienților potențiali sunt corecte, clare și neînșelătoare. Informațiile publicitare sunt clar identificabile ca atare.

(3) Statele membre pot interzice acceptarea sau primirea de onorarii, comisioane sau orice beneficii pecuniare plătite sau acordate intermediarilor de asigurări sau întreprinderilor de asigurare de terți sau de persoane care acționează în numele unei părți terțe în legătură cu distribuția de produse de investiții bazate pe asigurări către clienți.

Articolul 13e

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta un act delegat menționată la articolul 13c se conferă Comisiei pe o durată nedeterminată de la 2 iulie 2014.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 13c poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 13c intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

Articolul 92

Modificarea Directivei 2011/61/UE

Directiva 2011/61/UE se modifică după cum urmează:

1. la articolul 4 alineatul (1) litera (r), se introduce următorul punct:

„(vii) un stat membru, altul decât statul membru de origine, în care un AFIA din UE furnizează serviciile menționate la articolul 6 alineatul (4);”;

2. articolul 33 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Condiții pentru administrarea FIA din UE stabilite în alte state membre și pentru furnizarea de servicii în alte state membre”;

(b) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că un AFIA autorizat din UE, direct sau prin înființarea unei sucursale, poate:

(a) să administreze un FIA din UE stabilit într-un alt stat membru, cu condiția ca AFIA să fie autorizat să administreze acel tip de FIA;

(b) să furnizeze în alte state membre serviciile menționate la articolul 6 alineatul (4) pentru care a fost autorizat.

(2) Un AFIA care intenționează să presteze pentru prima oară activitățile și serviciile menționate la alineatul (1) comunică autorităților competente din statul său membru de origine următoarele informații:

- (a) statul membru în care intenționează să administreze niște FIA direct sau prin înființarea unei sucursale și/sau să furnizeze serviciile menționate la articolul 6 alineatul (4);
- (b) un program de activitate care să menționeze în special serviciile pe care intenționează să le presteze și/sau care să identifice FIA pe care intenționează să le administreze.”

Articolul 93

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 3 iulie 2016. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele respectivele măsuri.

Statele membre aplică măsurile respective de la 3 ianuarie 2017, cu excepția dispozițiilor de transpunere a articolului 65 alineatul (2), care se aplică de la 3 septembrie 2018.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale.

Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri. De asemenea, ele conțin o mențiune în sensul că trimiterile din cuprinsul actelor cu putere de lege și al actelor administrative în vigoare la directivele abrogate prin prezenta directivă se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

(2) Statele membre aplică măsurile menționate la articolul 92 de la 3 iulie 2015.

(3) Comisiei și ESMA le sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 94

Abrogare

Directiva 2004/39/CE, astfel cum a fost modificată prin actele menționate în anexa III partea A la prezenta directivă, se abrogă de la 3 ianuarie 2017, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre cu privire la termenele pentru transpunerea în dreptul intern a directivelor prevăzute în anexa III partea B la prezenta directivă.

Trimiterile la Directiva 2004/39/CE sau la Directiva 93/22/CEE se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă sau la Regulamentul (UE) nr. 600/2014 și se citesc conform tabelului de corespondență din anexa IV la prezenta directivă.

Trimiterile la termenii definiți în Directiva 2004/39/CE sau în Directiva 93/22/CEE sau la articole din aceste directive se interpretează ca trimiteri la termenul echivalent definit în prezenta directivă sau la articolul echivalent din prezenta directivă.

Articolul 95

Dispoziții tranzitorii

(1) Până la 3 iulie 2020:

- (a) obligația de compensare stabilită la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și tehnicile de diminuare a riscului stabilite la articolul 11 alineatul (3) din respectivul regulament nu se aplică contractelor derivate pe energie menționate la punctul 6 din secțiunea C încheiate de contrapărți nefinanciare care respectă condițiile de la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 sau de contrapărți nefinanciare care sunt autorizate pentru prima dată ca societăți de investiții de la 3 ianuarie 2017; și

(b) aceste contracte derivate pe energie menționate la punctul 6 din secțiunea C nu sunt considerate contracte derivate extrabursiere în sensul pragului de decontare stabilit la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

Contractele derivate pe energie menționate la punctul 6 din secțiunea C care beneficiază de regimul de tranziție stabilit la primul paragraf sunt reglementate de toate celelalte cerințe prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(2) Derogarea menționată la alineatul (1) este acordată de autoritatea competentă relevantă. Autoritatea competentă comunică ESMA contractele derivate pe energie menționate la punctul 6 din secțiunea C pentru care s-a acordat o derogare în conformitate cu alineatul (1), iar ESMA publică pe site-ul său internet lista acestor contracte derivate pe energie menționate la punctul 6 din secțiunea C.

Articolul 96

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 97

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

ANEXA I

LISTA SERVICIILOR, ACTIVITĂȚILOR ȘI INSTRUMENTELOR FINANCIARE

SECȚIUNEA A

Servicii și activități de investiții

1. Primirea și transmiterea de ordine privind unul sau mai multe instrumente financiare.
2. Executarea ordinelor în contul clienților.
3. Tranzacționarea pe cont propriu.
4. Administrarea de portofolii.
5. Serviciile de consultanță de investiții.
6. Subscrierea de instrumente financiare și/sau plasarea de instrumente financiare cu angajament ferm.
7. Plasarea de instrumente financiare fără angajament ferm.
8. Operarea de MTF-uri.
9. Operarea unui OTF.

SECȚIUNEA B

Servicii auxiliare

1. Păstrarea și administrarea instrumentelor financiare în contul clienților, inclusiv custodia și serviciile auxiliare, precum administrarea de numerar/garanții și excluzând administrarea conturilor de titluri de valoare la nivelul cel mai înalt.
2. Acordarea de credite sau împrumuturi unui investitor pentru a-i permite efectuarea unei tranzacții cu unul sau mai multe instrumente financiare, tranzacție în care este implicată firma care acordă creditul sau împrumutul.
3. Serviciile de consultanță furnizate întreprinderilor în ceea ce privește structura capitalului, strategia industrială și aspectele conexe; consultanța și serviciile în materie de fuziuni și de achiziție de întreprinderi.
4. Serviciile de schimb valutar în cazul în care aceste servicii sunt legate de furnizarea serviciilor de investiții.
5. Cercetarea în domeniul investițiilor și analiza financiară sau orice altă formă de recomandare generală privind tranzacțiile cu instrumente financiare.
6. Serviciile legate de subscriere.
7. Serviciile și activitățile de investiții, precum și serviciile auxiliare de tipul inclus în secțiunea A sau B din anexa I privind activele suport ale instrumentelor derivate incluse în secțiunea C punctele 5, 6, 7 și 10, în cazul în care acestea sunt legate de furnizarea serviciilor de investiții sau a serviciilor auxiliare.

SECȚIUNEA C

Instrumente financiare

1. Valorile mobiliare.
2. Instrumentele pieței monetare.

3. Unități ale organismelor de plasament colectiv.
4. Contractele de opțiuni, contractele futures, contractele swap, contractele forward pe rate și orice alte contracte derivate referitoare la titluri de valoare, monede, rate ale dobânzii sau ale randamentului, certificate de emisii sau alte instrumente derivate, indici financiari sau măsuri financiare care pot fi decontate prin livrare fizică sau în numerar.
5. Contractele de opțiuni, contractele futures, contractele swap, contractele forward și orice alte contracte derivate referitoare la mărfuri care trebuie decontate în numerar sau pot fi decontate în numerar la cererea uneia dintre părți, altfel decât în caz de încălcare a obligațiilor sau de alt incident care conduce la reziliere;
6. Contractele de opțiuni, contractele futures, contractele swap, contractele forward și orice alt contract derivat referitor la mărfuri care poate fi decontat prin livrare fizică, cu condiția să fie tranzacționat pe o piață reglementată, pe un MTF sau un OTF, cu excepția produselor energetice angro tranzacționate pe un OTF care trebuie decontate prin livrare fizică.
7. Contractele de opțiuni, contractele futures, contractele swap, contractele forward și orice alte contracte derivate referitoare la mărfuri care pot fi decontate prin livrare fizică, care nu au fost menționate în alt mod la punctul 6 din prezenta secțiune și neavând scopuri comerciale, care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate.
8. Instrumentele derivate care servesc la transferul riscului de credit.
9. Contractele financiare pentru diferențe (*financial contracts for differences*).
10. Contractele de opțiuni, contractele futures, contractele swap, contractele forward pe rate și orice alt contract derivat referitor la variabile climatice, la taxe de navlu sau la rate ale inflației sau alte statistici economice oficiale care trebuie decontat în numerar sau poate fi decontat în numerar la cererea uneia dintre părți, altfel decât în caz de încălcare a obligațiilor sau de alt incident care conduce la reziliere, precum și orice alt contract derivat privind active, drepturi, obligații, indici și măsuri care nu a fost menționat în alt mod în prezenta secțiune, care prezintă caracteristicile altor instrumente financiare derivate ținând seama dacă, în special, este tranzacționat pe o piață reglementată, un OTF sau un MTF.
11. Certificatele de emisii care constau în orice unități recunoscute ca fiind conforme cu cerințele Directivei 2003/87/CE (sistemul de comercializare a certificatelor de emisii).

SECȚIUNEA D

Lista serviciilor de raportare a datelor

1. Exploatarea unui APA.
  2. Exploatarea unui CTP.
  3. Exploatarea unui ARM.
-

ANEXA II

„CLIEŢI PROFESIONALI” ÎN SENSUL PREZENTEI DIRECTIVE

Un client profesional este un client care are experiența, cunoștințele și competența necesare pentru a lua propriile decizii de investiții și a evalua corect riscurile implicate. Pentru a fi considerat client profesional, clientul trebuie să îndeplinească următoarele criterii:

I. CATEGORII DE CLIEŢI CONSIDERAŢI CLIEŢI PROFESIONALI

Sunt considerați ca profesioniști pentru toate serviciile și activitățile de investiții și instrumentele financiare în sensul prezentei directive:

1. Entitățile care trebuie autorizate sau reglementate pentru a opera pe piețele financiare. Lista următoare trebuie să fie interpretată ca incluzând toate entitățile autorizate care exercită activități caracteristice entităților menționate: entități autorizate de un stat membru în temeiul unei directive, entități autorizate sau reglementate de un stat membru fără raportare la o directivă și entități autorizate sau reglementate de o țară terță:

- (a) instituții de credit;
- (b) firme de investiții;
- (c) alte instituții financiare autorizate sau reglementate;
- (d) întreprinderi de asigurări;
- (e) organisme de plasament colectiv și societățile care le administrează;
- (f) fonduri de pensii și societățile care le administrează;
- (g) entități care efectuează tranzacții cu mărfuri și instrumente derivate pe acestea;
- (h) societăți locale;
- (i) alți investitori instituționali;

2. Marile întreprinderi care întrunesc două din următoarele criterii, la nivel individual:

- totalul bilanțului: 20 000 000 EUR;
- cifra de afaceri netă: 40 000 000 EUR;
- capitaluri proprii: 2 000 000 EUR.

3. Guvernele naționale și regionale, inclusiv organismele publice care gestionează datoria publică la nivel național sau regional, băncile centrale, instituțiile internaționale și supra-naționale, precum Banca Mondială, FMI, BCE, BEI și alte organizații internaționale similare.

4. Alți investitori instituționali a căror activitate principală constă în investiții în instrumente financiare, inclusiv entitățile care se ocupă cu securitizarea activelor sau alte operațiuni de finanțare.

Entitățile menționate anterior sunt considerate clienți profesionali. Cu toate acestea, acestea trebuie să poată solicita tratamentul rezervat clienților neprofesionali, iar firmele de investiții pot accepta să le acorde un nivel de protecție mai ridicat. În cazul în care clientul unei firme de investiții este o întreprindere menționată mai sus, firma de investiții trebuie să îl informeze, înainte de a-i furniza vreun serviciu, că este considerat, pe baza informațiilor de care dispune, client profesional și că va fi tratat ca atare, în afara cazurilor în care firma de investiții și clientul convin altfel. De asemenea, firma de investiții trebuie să informeze clientul că acesta poate solicita o modificare a termenilor acordului, pentru a beneficia de o mai mare protecție.

Clientului considerat ca profesional îi revine responsabilitatea de a solicita această protecție mai ridicată în cazul în care estimează că nu este în măsură să evalueze sau să gestioneze corect riscurile implicate.

Acest nivel mai ridicat de protecție este acordat în cazul în care un client considerat profesional încheie în scris, cu firma de investiții, un acord care prevede că nu trebuie să fie tratat ca și client profesional în sensul normelor de conduită profesională aplicabile. Acest acord ar trebui să specifice serviciile sau tranzacțiile sau tipurile de produse sau de tranzacții cărora li se aplică.

II. CLIENȚI CARE POT FI CONSIDERAȚI PROFESIONALI LA CEREREA LOR

II.1. Criterii de identificare

Alți clienți decât cei menționați în secțiunea I, inclusiv organismele din sectorul public, autoritățile publice locale, municipalitățile și investitorii obișnuiți privați, pot fi, de asemenea, autorizați să renunțe la o parte din protecția conferită de normele de conduită profesională.

Prin urmare, firmele de investiții ar trebui să fie autorizate să trateze oricare dintre acești clienți drept client profesional, cu condiția respectării criteriilor relevante și procedurii prezentate în continuare. Cu toate acestea, nu trebuie să se presupună că acești clienți posedă cunoștințe și o experiență de piață comparabile cu cele ale clienților menționați în secțiunea I.

Această renunțare la protecția permisă de normele standard de conduită profesională nu este considerată valabilă decât cu condiția ca o evaluare adecvată, efectuată de firma de investiții, a competenței, experienței și cunoștințelor clientului să ofere o garanție rezonabilă, în lumina naturii tranzacțiilor sau serviciilor avute în vedere, că acesta este în măsură să ia decizii de investiții și să înțeleagă riscurile la care poate fi expus.

Criteriile de aptitudine aplicate administratorilor și directorilor entităților autorizate în temeiul directivelor din domeniul financiar pot fi considerate ca un exemplu de evaluare a competenței și a cunoștințelor clientului. În cazul unei entități mici, evaluarea respectivă se referă la persoana autorizată să efectueze tranzacții în numele acesteia.

În cadrul acestei evaluări, trebuie să fie reunite cel puțin două din următoarele criterii:

- clientul a efectuat în medie 10 tranzacții de o mărime semnificativă pe trimestru în ultimele 4 trimestre anterioare pe piața respectivă;
- valoarea portofoliului de instrumente financiare al clientului, definit ca fiind compus din depozite bancare și instrumente financiare, depășește 500 000 EUR;
- clientul activează de cel puțin un an sau a activat timp de cel puțin un an în sectorul financiar într-o poziție de profesionist care necesită o cunoaștere a tranzacțiilor sau a serviciilor în cauză.

Statele membre pot adopta criterii specifice pentru evaluarea competenței și a cunoștințelor municipalităților și autorităților publice locale care solicită să fie considerate clienți profesionali. Aceste criterii pot fi alternative sau suplimentare la cele enumerate la al cincilea paragraf.

II.2. Procedură

Clienții respectivi pot renunța la protecția acordată de normele de conduită numai în conformitate cu procedura următoare:

- clientul notifică în scris firmei de investiții dorința sa de a fi considerat client profesional, fie în general, fie pentru un anumit serviciu de investiții sau o anumită tranzacție, fie pentru un tip de tranzacții sau de produse;
- firma de investiții precizează clar și în scris protecțiile și drepturile legate de compensarea investitorilor pe care clientul riscă să le piardă;
- clientul declară în scris, într-un document separat de contract, că este conștient de consecințele renunțării sale la protecțiile menționate anterior.

Înainte de a decide acceptarea acestei renunțări, firmele de investiții trebuie să ia obligatoriu toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că clientul care dorește să fie tratat ca un client profesional îndeplinește cerințele aplicabile enunțate în secțiunea II.1.

În ceea ce privește clienții deja clasificați ca profesioniști conform unor criterii și proceduri similare celor prevăzute anterior, relațiile lor cu firmele de investiții nu sunt, cu toate acestea, afectate de eventualele norme noi adoptate în conformitate cu prezenta anexă.

Societățile trebuie să pună în aplicare politici și proceduri interne adecvate, consemnate în scris, care să permită clasificarea clienților. Clienților profesioniști le revine responsabilitatea de a informa firma de investiții în legătură cu orice modificare ce le poate afecta clasificarea. Dacă firma de investiții constată că un client nu mai îndeplinește condițiile inițiale, pe baza cărora era considerat client profesional, firma de investiții ia măsurile adecvate.

ANEXA III

PARTEA A

Directiva abrogată cu lista modificărilor sale succesive

(menționate la articolul 94)

Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 145, 30.4.2004, p. 1).

Directiva 2006/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 114, 27.4.2006, p. 60).

Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

Directiva 2008/10/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 76, 19.3.2008, p. 33).

Directiva 2010/78/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 331, 15.12.2010, p. 120).

PARTEA B

Lista termenelor de transpunere în dreptul intern

(menționate la articolul 94)

Directiva 2004/39/CE

Perioada de transpunere 31 ianuarie 2007

Perioada de punere în aplicare 1 noiembrie 2007

Directiva 2006/31/CE

Perioada de transpunere 31 ianuarie 2007

Perioada de punere în aplicare 1 noiembrie 2007

Directiva 2007/44/CE

Perioada de transpunere 21 martie 2009

Directiva 2010/78/CE

Perioada de transpunere 31 decembrie 2011

ANEXA IV

Tabel de corespondență, astfel cum este menționat la articolul 94

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)	
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 1 alineatul (3)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	Articolul 2 alineatul (1) litera (a)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	Articolul 2 alineatul (1) litera (b)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (c)	Articolul 2 alineatul (1) litera (c)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (d)	Articolul 2 alineatul (1) litera (d)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (e)	Articolul 2 alineatul (1) litera (f)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (f)	Articolul 2 alineatul (1) litera (g)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (g)	Articolul 2 alineatul (1) litera (h)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (h)	Articolul 2 alineatul (1) litera (i)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (i)	Articolul 2 alineatul (1) litera (j)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (j)	Articolul 2 alineatul (1) litera (k)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (k)	Articolul 2 alineatul (1) litera (i)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (l)	—	
Articolul 2 alineatul (1) litera (m)	Articolul 2 alineatul (1) litera (l)	
Articolul 2 alineatul (1) litera (n)	Articolul 2 alineatul (1) litera (m)	
Articolul 2 alineatul (2)	Articolul 2 alineatul (2)	
Articolul 2 alineatul (3)	Articolul 2 alineatul (4)	
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatul (1)	
Articolul 3 alineatul (2)	Articolul 3 alineatul (3)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 1	Articolul 4 alineatul (1) punctul 1	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 2	Articolul 4 alineatul (1) punctul 2	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 3	Articolul 4 alineatul (1) punctul 3	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 4	Articolul 4 alineatul (1) punctul 4	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 5	Articolul 4 alineatul (1) punctul 5	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 6	Articolul 4 alineatul (1) punctul 6	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 7	Articolul 4 alineatul (1) punctul 20	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 8	Articolul 4 alineatul (1) punctul 7	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 9	Articolul 4 alineatul (1) punctul 8	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 4 alineatul (1) punctul 10	Articolul 4 alineatul (1) punctul 9	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 11	Articolul 4 alineatul (1) punctul 10	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 12	Articolul 4 alineatul (1) punctul 11	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 13	Articolul 4 alineatul (1) punctul 18	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 14	Articolul 4 alineatul (1) punctul 21	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 15	Articolul 4 alineatul (1) punctul 22	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 16	Articolul 4 alineatul (1) punctul 14	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 17	Articolul 4 alineatul (1) punctul 15	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 18	Articolul 4 alineatul (1) punctul 44	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 19	Articolul 4 alineatul (1) punctul 17	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 20	Articolul 4 alineatul (1) punctul 55	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 21	Articolul 4 alineatul (1) punctul 56	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 22	Articolul 4 alineatul (1) punctul 26	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 23	Articolul 4 alineatul (1) punctul 27	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 24	Articolul 4 alineatul (1) punctul 28	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 25	Articolul 4 alineatul (1) punctul 29	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 26	Articolul 4 alineatul (1) punctul 30	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 27	Articolul 4 alineatul (1) punctul 31	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 28	Articolul 4 alineatul (1) punctul 32	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 29	Articolul 4 alineatul (1) punctul 33	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 30	Articolul 4 alineatul (1) punctul 35 litera (b)	
Articolul 4 alineatul (1) punctul 31	Articolul 4 alineatul (1) punctul 35	
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 4 alineatul (2)	
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 5 alineatul (1)	
Articolul 5 alineatul (2)	Articolul 5 alineatul (2)	
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 5 alineatul (3)	
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 5 alineatul (4)	
Articolul 5 alineatul (5)	—	
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1)	
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (2)	
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 6 alineatul (3)	
Articolul 7 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (1)	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (2)	
Articolul 7 alineatul (3)	Articolul 7 alineatul (3)	
Articolul 7 alineatul (4)	Articolul 7 alineatele (4) și (5)	
Articolul 8 litera (a)	Articolul 8 litera (a)	
Articolul 8 litera (b)	Articolul 8 litera (b)	
Articolul 8 litera (c)	Articolul 8 litera (c)	
Articolul 8 litera (d)	Articolul 8 litera (d)	
Articolul 8 litera (e)	Articolul 8 litera (e)	
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 9 alineatele (1) și (3)	
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (5)	
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 9 alineatul (4)	
Articolul 9 alineatul (4)	Articolul 9 alineatul (6)	
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)	
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 10 alineatul (2)	
Articolul 10 alineatul (3)	Articolul 11 alineatul (1)	
Articolul 10 alineatul (4)	Articolul 11 alineatul (2)	
Articolul 10 alineatul (5)	Articolul 11 alineatul (3)	
Articolul 10 alineatul (6)	Articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatul (4)	
Articolul 10a alineatul (1)	Articolul 12 alineatul (1)	
Articolul 10a alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (2)	
Articolul 10a alineatul (3)	Articolul 12 alineatul (3)	
Articolul 10a alineatul (4)	Articolul 12 alineatul (4)	
Articolul 10a alineatul (5)	Articolul 12 alineatul (5)	
Articolul 10a alineatul (6)	Articolul 12 alineatul (6)	
Articolul 10a alineatul (7)	Articolul 12 alineatul (7)	
Articolul 10a alineatul (8)	Articolul 12 alineatele (8) și (9)	
Articolul 10b alineatul (1)	Articolul 13 alineatul (1)	
Articolul 10b alineatul (2)	Articolul 13 alineatul (2)	
Articolul 10b alineatul (3)	Articolul 13 alineatul (3)	
Articolul 10b alineatul (4)	Articolul 13 alineatul (4)	
Articolul 10b alineatul (5)	Articolul 13 alineatul (5)	
Articolul 11	Articolul 14	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 12	Articolul 15	
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 16 alineatul (1)	
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (2)	
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 16 alineatul (3)	
Articolul 13 alineatul (4)	Articolul 16 alineatul (4)	
Articolul 13 alineatul (5)	Articolul 16 alineatul (5)	
Articolul 13 alineatul (6)	Articolul 16 alineatul (6)	
Articolul 13 alineatul (7)	Articolul 16 alineatul (8)	
Articolul 13 alineatul (8)	Articolul 16 alineatul (9)	
Articolul 13 alineatul (9)	Articolul 16 alineatul (11)	
Articolul 13 alineatul (10)	Articolul 16 alineatul (12)	
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 18 alineatul (1), articolul 19 alineatul (1)	
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 18 alineatul (2)	
Articolul 14 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (4)	
Articolul 14 alineatul (4)	Articolul 18 alineatul (3), articolul 19 alineatul (2)	
Articolul 14 alineatul (5)	Articolul 18 alineatul (6), articolul 19 alineatul (3)	
Articolul 14 alineatul (6)	Articolul 18 alineatul (8)	
Articolul 14 alineatul (7)	Articolul 18 alineatul (9)	
Articolul 15	—	
Articolul 16 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1)	
Articolul 16 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (2)	
Articolul 16 alineatul (3)	—	
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 22	
Articolul 17 alineatul (2)	—	
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 23 alineatul (1)	
Articolul 18 alineatul (2)	Articolul 23 alineatul (2)	
Articolul 18 alineatul (3)	Articolul 23 alineatul (4)	
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 24 alineatul (1)	
Articolul 19 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (3)	
Articolul 19 alineatul (3)	Articolul 24 alineatul (4)	
Articolul 19 alineatul (4)	Articolul 25 alineatul (2)	
Articolul 19 alineatul (5)	Articolul 25 alineatul (3)	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 19 alineatul (6)	Articolul 25 alineatul (4)	
Articolul 19 alineatul (7)	Articolul 25 alineatul (5)	
Articolul 19 alineatul (8)	Articolul 25 alineatul (6)	
Articolul 19 alineatul (9)	Articolul 24 alineatul (6), articolul 25 alineatul (7)	
Articolul 19 alineatul (10)	Articolul 24 alineatul (13), articolul 24 alineatul (14), articolul 25 alineatul (8)	
Articolul 20	Articolul 26	
Articolul 21 alineatul (1)	Articolul 27 alineatul (1)	
Articolul 21 alineatul (2)	Articolul 27 alineatul (4)	
Articolul 21 alineatul (3)	Articolul 27 alineatul (5)	
Articolul 21 alineatul (4)	Articolul 27 alineatul (7)	
Articolul 21 alineatul (5)	Articolul 27 alineatul (8)	
Articolul 21 alineatul (6)	Articolul 27 alineatul (9)	
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 28 alineatul (1)	
Articolul 22 alineatul (2)	Articolul 28 alineatul (2)	
Articolul 22 alineatul (3)	Articolul 28 alineatul (3)	
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 29 alineatul (1)	
Articolul 23 alineatul (2)	Articolul 29 alineatul (2)	
Articolul 23 alineatul (3)	Articolul 29 alineatul (3)	
Articolul 23 alineatul (4)	Articolul 29 alineatul (4)	
Articolul 23 alineatul (5)	Articolul 29 alineatul (5)	
Articolul 23 alineatul (6)	Articolul 29 alineatul (6)	
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 30 alineatul (1)	
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 30 alineatul (2)	
Articolul 24 alineatul (3)	Articolul 30 alineatul (3)	
Articolul 24 alineatul (4)	Articolul 30 alineatul (4)	
Articolul 24 alineatul (5)	Articolul 30 alineatul (5)	
Articolul 25 alineatul (1)		Articolul 24
Articolul 25 alineatul (2)		Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 25 alineatul (3)		Articolul 26 alineatele (1) și (2)
Articolul 25 alineatul (4)		Articolul 26 alineatul (3)
Articolul 25 alineatul (5)		Articolul 26 alineatul (7)
Articolul 25 alineatul (6)		Articolul 26 alineatul (8)

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 25 alineatul (7)		Articolul 26 alineatul (9)
Articolul 26 alineatul (1)	Articolul 31 alineatul (1)	
Articolul 26 alineatul (2)	Articolul 31 alineatele (2) și (3)	
Articolul 27 alineatul (1)		Articolul 14 alineatele (1)-(5)
Articolul 27 alineatul (2)		Articolul 14 alineatul (6)
Articolul 27 alineatul (3)		Articolul 15 alineatele (1)-(4)
Articolul 27 alineatul (4)		Articolul 16
Articolul 27 alineatul (5)		Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 27 alineatul (6)		Articolul 17 alineatul (2)
Articolul 27 alineatul (7)		Articolul 17 alineatul (3)
Articolul 28 alineatul (1)		Articolul 20 alineatul (1)
Articolul 28 alineatul (2)		Articolul 20 alineatul (2)
Articolul 28 alineatul (3)		Articolul 20 alineatul (3)
Articolul 29 alineatul (1)		Articolul 3 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 29 alineatul (2)		Articolul 4 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 29 alineatul (3)		Articolul 4 alineatul (6)
Articolul 30 alineatul (1)		Articolul 6 alineatele (1) și (2)
Articolul 30 alineatul (2)		Articolul 7 alineatul (1)
Articolul 30 alineatul (3)		Articolul 7 alineatul (2)
Articolul 31 alineatul (1)	Articolul 34 alineatul (1)	
Articolul 31 alineatul (2)	Articolul 34 alineatul (2)	
Articolul 31 alineatul (3)	Articolul 34 alineatul (3)	
Articolul 31 alineatul (4)	Articolul 34 alineatul (4)	
Articolul 31 alineatul (5)	Articolul 34 alineatul (6)	
Articolul 31 alineatul (6)	Articolul 34 alineatul (7)	
Articolul 31 alineatul (7)	Articolul 34 alineatele (8) și (9)	
Articolul 32 alineatul (1)	Articolul 35 alineatul (1)	
Articolul 32 alineatul (2)	Articolul 35 alineatul (2)	
Articolul 32 alineatul (3)	Articolul 35 alineatul (3)	
Articolul 32 alineatul (4)	Articolul 35 alineatul (4)	
Articolul 32 alineatul (5)	Articolul 35 alineatul (5)	
Articolul 32 alineatul (6)	Articolul 35 alineatul (6)	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 32 alineatul (7)	Articolul 35 alineatul (8)	
Articolul 32 alineatul (8)	Articolul 35 alineatul (9)	
Articolul 32 alineatul (9)	Articolul 35 alineatul (10)	
Articolul 32 alineatul (10)	Articolul 35 alineatele (11) și (12)	
Articolul 33 alineatul (1)	Articolul 36 alineatul (1)	
Articolul 33 alineatul (2)	Articolul 36 alineatul (2)	
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 37 alineatul (1)	
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 37 alineatul (2)-	
Articolul 34 alineatul (3)	—	
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 38 alineatul (1)	
Articolul 35 alineatul (2)	Articolul 38 alineatul (2)	
Articolul 36 alineatul (1)	Articolul 44 alineatul (1)	
Articolul 36 alineatul (2)	Articolul 44 alineatul (2)	
Articolul 36 alineatul (3)	Articolul 44 alineatul (3)	
Articolul 36 alineatul (4)	Articolul 44 alineatul (4)	
Articolul 36 alineatul (5)	Articolul 44 alineatul (5)	
Articolul 36 alineatul (6)	Articolul 44 alineatul (6)	
Articolul 37 alineatul (1)	Articolul 45 alineatele (1) și (8)	
Articolul 37 alineatul (2)	Articolul 45 alineatul (7) paragraful al doilea	
Articolul 38 alineatul (1)	Articolul 46 alineatul (1)	
Articolul 38 alineatul (2)	Articolul 46 alineatul (2)	
Articolul 38 alineatul (3)	Articolul 46 alineatul (3)	
Articolul 39	Articolul 47 alineatul (1)	
Articolul 40 alineatul (1)	Articolul 51 alineatul (1)	
Articolul 40 alineatul (2)	Articolul 51 alineatul (2)	
Articolul 40 alineatul (3)	Articolul 51 alineatul (3)	
Articolul 40 alineatul (4)	Articolul 51 alineatul (4)	
Articolul 40 alineatul (5)	Articolul 51 alineatul (5)	
Articolul 40 alineatul (6)	Articolul 51 alineatul (6)	
Articolul 41 alineatul (1)	Articolul 52 alineatul (1)	
Articolul 41 alineatul (2)	Articolul 52 alineatul (2)	
Articolul 42 alineatul (1)	Articolul 53 alineatul (1)	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 42 alineatul (2)	Articolul 53 alineatul (2)	
Articolul 42 alineatul (3)	Articolul 53 alineatul (3)	
Articolul 42 alineatul (4)	Articolul 53 alineatul (4)	
Articolul 42 alineatul (5)	Articolul 53 alineatul (5)	
Articolul 42 alineatul (6)	Articolul 53 alineatul (6)	
Articolul 42 alineatul (7)	Articolul 53 alineatul (7)	
Articolul 43 alineatul (1)	Articolul 54 alineatul (1)	
Articolul 43 alineatul (2)	Articolul 54 alineatele (2) și (3)	
Articolul 44 alineatul (1)		Articolul 3 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 44 alineatul (2)		Articolul 4 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 44 alineatul (3)		Articolul 4 alineatul (6)
Articolul 45 alineatul (1)		Articolul 6 alineatele (1) și (2)
Articolul 45 alineatul (2)		Articolul 7 alineatul (1)
Articolul 45 alineatul (3)		Articolul 7 alineatul (2)
Articolul 46 alineatul (1)	Articolul 55 alineatul (1)	
Articolul 46 alineatul (2)	Articolul 55 alineatul (2)	
Articolul 47	Articolul 56	
Articolul 48 alineatul (1)	Articolul 67 alineatul (1)	
Articolul 48 alineatul (2)	Articolul 67 alineatul (2)	
Articolul 48 alineatul (3)	Articolul 67 alineatul (3)	
Articolul 49	Articolul 68	
Articolul 50 alineatul (1)	Articolul 69 alineatul (1), articolul 72 alineatul (1)	
Articolul 50 alineatul (2)	Articolul 69 alineatul (2),	
Articolul 51 alineatul (1)	Articolul 70 alineatele (1) și (2)	
Articolul 51 alineatul (2)	Articolul 70 alineatul (5)	
Articolul 51 alineatul (3)	Articolul 71 alineatul (1)	
Articolul 51 alineatul (4)	Articolul 71 alineatul (4)	
Articolul 51 alineatul (5)	Articolul 71 alineatul (5)	
Articolul 51 alineatul (6)	Articolul 71 alineatul (6)	
Articolul 52 alineatul (1)	Articolul 74 alineatul (1)	
Articolul 52 alineatul (2)	Articolul 74 alineatul (2)	
Articolul 53 alineatul (1)	Articolul 75 alineatul (1)	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 53 alineatul (2)	Articolul 75 alineatul (2)	
Articolul 53 alineatul (3)	Articolul 75 alineatul (3)	
Articolul 54 alineatul (1)	Articolul 76 alineatul (1)	
Articolul 54 alineatul (2)	Articolul 76 alineatul (2)	
Articolul 54 alineatul (3)	Articolul 76 alineatul (3)	
Articolul 54 alineatul (4)	Articolul 76 alineatul (4)	
Articolul 54 alineatul (5)	Articolul 76 alineatul (5)	
Articolul 55 alineatul (1)	Articolul 77 alineatul (1)	
Articolul 55 alineatul (2)	Articolul 77 alineatul (2)	
Articolul 56 alineatul (1)	Articolul 79 alineatul (1)	
Articolul 56 alineatul (2)	Articolul 79 alineatul (2)	
Articolul 56 alineatul (3)	Articolul 79 alineatul (3)	
Articolul 56 alineatul (4)	Articolul 79 alineatul (4)	
Articolul 56 alineatul (5)	Articolul 79 alineatul (8)	
Articolul 56 alineatul (6)	Articolul 79 alineatul (9)	
Articolul 57 alineatul (1)	Articolul 80 alineatul (1)	
Articolul 57 alineatul (2)	Articolul 80 alineatul (2)	
Articolul 57 alineatul (3)	Articolul 80 alineatele (3) și (4)	
Articolul 58 alineatul (1)	Articolul 81 alineatul (1)	
Articolul 58 alineatul (2)	Articolul 81 alineatul (2)	
Articolul 58 alineatul (3)	Articolul 81 alineatul (3)	
Articolul 58 alineatul (4)	Articolul 81 alineatul (4)	
Articolul 58 alineatul (5)	Articolul 81 alineatul (5)	
Articolul 58a	Articolul 82	
Articolul 59	Articolul 83	
Articolul 60 alineatul (1)	Articolul 84 alineatul (1)	
Articolul 60 alineatul (2)	Articolul 84 alineatul (2)	
Articolul 60 alineatul (3)	Articolul 84 alineatul (3)	
Articolul 60 alineatul (4)	Articolul 84 alineatul (4)	
Articolul 61 alineatul (1)	Articolul 85 alineatul (1)	
Articolul 61 alineatul (2)	Articolul 85 alineatul (2)	
Articolul 62 alineatul (1)	Articolul 86 alineatul (1)	

Directiva 2004/39/CE	Directiva 2014/65/UE	Regulamentul (UE) nr. 600/2014
Articolul 62 alineatul (2)	Articolul 86 alineatul (2)	
Articolul 62 alineatul (3)	Articolul 86 alineatul (3)	
Articolul 62 alineatul (4)	Articolul 86 alineatul (4)	
Articolul 62a alineatul (1)	Articolul 87 alineatul (1)	
Articolul 62a alineatul (2)	Articolul 87 alineatul (2)	
Articolul 63 alineatul (1)	Articolul 88 alineatul (1)	
Articolul 63 alineatul (2)	Articolul 88 alineatul (2)	
Articolul 64	—	—
Articolul 64a	—	—
Articolul 65	—	—
Articolul 66	—	—
Articolul 67	—	—
Articolul 68	—	—
Articolul 69	—	—
Articolul 70	—	—
Articolul 71	—	—
Articolul 72	—	—
Articolul 73	—	—
Anexa I	Anexa I	
Anexa II	Anexa II	

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO